

Nữ Diêm Vương Nhà Có Thê Tử Lung Linh

Contents

Nữ Diêm Vương Nhà Có Thê Tử Lung Linh	3
1. Chương 1: Khuyên Tai Ngọc Lưu Quang	4
2. Chương 2: Trọng Sinh	5
3. Chương 3: Tiểu Thư Bùi Gia	7
4. Chương 4: Lời Đồn Đại	8
5. Chương 5: Yến Không Ra Yến	10
6. Chương 6: Ban Hôn	14
7. Chương 7: Xuân Ý Lâu	16
8. Chương 8: Đệ Nhất Hoa Khôi	17
9. Chương 9: Tu Tiên Chân Nhân	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11: Trước Hôn Lễ	21
12. Chương 12: Thành Thân	23
13. Chương 13: Động Phòng Hoa Chúc	24
14. Chương 14: Đường Nhiên	26
15. Chương 15: Dâng Trà	28
16. Chương 16: Sư Huynh , Sư Đệ	29
17. Chương 17: Lại Mặt	31
18. Chương 18: Ngoại Ô	32
19. Chương 19: Nam Lâm	34
20. Chương 20: Gặp Chuyện Không May	36
21. Chương 21: Uy Hiếp	37
22. Chương 22: Hôn	39
23. Chương 23: Độc Tố	40
24. Chương 24: Sau Khi Say Rượu	42
25. Chương 25: Bỏ Đi	44
26. Chương 26: Bước Đầu Tiên	45
27. Chương 27: Rời Khỏi Kinh Đô	47
28. Chương 28: Tránh Mưa Trong Miếu Đồ Nát	48
29. Chương 29: Oan Hôn	50
30. Chương 30: Oan Tình	51
31. Chương 31: Khoét Tâm Án	52
32. Chương 32: Cóc Tinh	54
33. Chương 33: Gặp Lại	55
34. Chương 34: Kỳ Quái	56
35. Chương 35: Đáp Tạ	58
36. Chương 36: Dực Vương Cốc (1)	60
37. Chương 37: Dực Vương Cốc (2)	61
38. Chương 38: Dực Vương Cốc (3)	62
39. Chương 39: Người Thừa Kế	63
40. Chương 40: Cổ Nhân	65
41. Chương 41: Lúc Đây Chỉ Nam Nhân Mới Hiểu Nam Nhân Nghĩ Gì!	66

42. Chương 42: Xuất Cốc	68
43. Chương 43: Lang Thành	70
44. Chương 44: Tiểu Thư Nam Gia	71
45. Chương 45: Tần Công Tử	72
46. Chương 46: Tần Gia Bảo	74
47. Chương 47: Tiểu Nam Hải	75
48. Chương 48: Thành Chủ	77
49. Chương 49: Meimoko Đình Công Hai Ngày Tới Để Tự Kiểm Điểm Minh Và Ổn Định Lại Tình Thần!	78
50. Chương 50: Đỉnh Núi Tử Vi	80
51. Chương 51: Sư Môn	81
52. Chương 52: Sư Muội	83
53. Chương 53: Say Rượu	84
54. Chương 54: Gián Đoạn Liên Lạc	85
55. Chương 55: Nguyên Điểm	88
56. Chương 56: Vợ Chồng Sơn	90
57. Chương 57: Gặp Chuyện Không May	92
58. Chương 58: Bảo Hộ	94
59. Chương 59: Tu Chân Đại Hội	96
60. Chương 60: Hắc Vụ	98
61. Chương 61: Yêu Quỷ	100
62. Chương 62: Bị Thương	102
63. Chương 63: Biểu Ca	105
64. Chương 64: Về Lại Kinh Đô	107
65. Chương 65: Lãnh Cung	109
66. Chương 66: Tinh Phong Huyết Vũ	111
67. Chương 67: Nói Rõ Thân Phận	113
68. Chương 68: Nhạc Đệm	115
69. Chương 69: Nhập Ma	118
70. Chương 70: Tà Khí	119
71. Chương 71: Thượng Tiên	121
72. Chương 72: Tiêu Điều	123
73. Chương 73: Nhược Điểm	125
74. Chương 74: Lai Khách	127
75. Chương 75: Quỷ Nguyệt	129
76. Chương 76: Cẩn Nuốt	131
77. Chương 77: Liên Thủ	133
78. Chương 78: Nhớ Lại	135
79. Chương 79: Cảm Tạ	137
80. Chương 80: Ban Thưởng	139
81. Chương 81: Uy Hiếp	141
82. Chương 82: Quyết Định	143
83. Chương 83: Trốn Đi	145
84. Chương 84: Tuyết Sơn	147
85. Chương 85: Tinh Linh Tộc	149
86. Chương 86: Linh Quả	151
87. Chương 87: Chiếm Thế Thượng Phong	153
88. Chương 88: Cùng Biến Mất	155
89. Chương 89: Quấy Rối Hôn Lễ (1)	157
90. Chương 90: Quấy Rối Hôn Lễ (2)	159
91. Chương 91: Kết Thúc Viên Mãn	161
92. Chương 92: Trở Về Trong Cốc	163
93. Chương 93: Biểu Ca Trở Về	165
94. Chương 94: Ma Giới	167

95. Chương 95: Ma Vương	169
96. Chương 96: Tin Tức Về Quỷ Vương	171
97. Chương 97: Đỡ Đỡ	173
98. Chương 98: Yêu Đế	175
99. Chương 99: Mỹ Nam	177
100. Chương 100: Thánh Thủy Bị Trộm	179
101. Chương 101: Sức Mạnh Của Hồn	181
102. Chương 102: Rời Khỏi Yêu Giới	183
103. Chương 103: Mất Tích	185
104. Chương 104: Thư Gửi Đến	187
105. Chương 105: Ngồi Thuyền	190
106. Chương 106: Đảo Chủ	192
107. Chương 107: Chuyện Xưa	193
108. Chương 108: Ngoại Tổ	196
109. Chương 109: Hôn Sự	197
110. Chương 110: Người Không Ngờ Đến	199
111. Chương 111: Giúp Người Thành Toàn Ước Vọng	202
112. Chương 112: Rời Đảo	204
113. Chương 113: Tìm Đến	206
114. Chương 114: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt	208
115. Chương 115: Cá Mè Một Lứa	210
116. Chương 116: Bỏ Tà Theo Chính	212
117. Chương 117: Thỏa Hiệp	214
118. Chương 118: Nói Chuyện Với Nhau	216
119. Chương 119: Thu Nguyệt	218
120. Chương 120: Lời Mời	221
121. Chương 121: Cổ Bảo	223
122. Chương 122: Tin Vui	225
123. Chương 124: Trở Về	227
124. Chương 125: Thiên Giới	229
125. Chương 126: Kết Cục	231
126. Chương 127: Phiên Ngoại(1)	233
127. Chương 128: Tử Thần Ca (1)	235
128. Chương 129: Tử Thần Ca (hạ)	237
129. Chương 130: Hạnh Phúc Một Nhà	238

Nữ Diêm Vương Nhà Có Thê Tử Lung Linh

Giới thiệu

Truyện Nữ Diêm Vương Nhà Có Thê Tử Lung Linh là câu chuyện về đệ nhất hương nữ thế gia, được

1. Chương 1: Khuyên Tai Ngọc Lưu Quang

Dưới mặt đất lạnh lẽo, khắp nơi đều là cô hồn dã quỷ, bọn chúng một đám đứng dựa vào nhau, trên mặt tuy trắng bệch nhưng nhòm kĩ cũng thấy được thần sắc đang vô cùng cao hứng, có vẻ như là đang gặp được chuyện vui nào đó.

Hóa ra hôm nay là ngày tân nhiệm Diêm Vương lên kế thừa, khó trách cô hồn dã quỷ cũng không bay tới bay lui mà tùm tùm ở cùng một chỗ.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Diêm Vương – -

–“Ta cũng đã già nua yếu đuối nên để cho người kế thừa vị trí này ta cảm thấy thật vui mừng, tuy rằng người là người ngàn năm khó có được – một Nữ Diêm vương, nhưng điều ta thường thức chính là năng lực của người, ta...” – Giọng nói hơi có vẻ già nua nhưng vô cùng đông đặc, đáng tiếc đến chính phần phần khích nhất, thì lại bị người ta cắt đứt.

–“Đủ, lão gia tử có âm mưu gì thì ngài cứ trực tiếp nói ra đi.” – Giọng nói nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, tiếp đó thấy một nữ tử xinh đẹp từ một góc âm u đi ra, dáng người mảnh khảnh, một đầu tóc dài đen óng, mềm mại vuông góc ở bên hông, một chút tóc thả buông xuống làm mái, mắt phượng lung linh hẹp dài tràn đầy sắc màu, lóe ra thần thái thông minh sáng rọi, môi đỏ mọng hơi cong lên như đang nhàn nhật trào phúng, tia nhìn bắn thẳng về phía lão Diêm Vương tiền nhiệm.

–“Chắc, đứa nhỏ này, sao có thể nghĩ là ta đang âm mưu chứ, chẳng qua... là ..là giao nhiệm vụ cho tân nhiệm Diêm Vương mà thôi.” – Lão Diêm Vương ánh mắt tán loạn, chính là không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, níu chặt râu mép của mình ,yếu ớt nói.

–“Chẳng lẽ... ..ngài đem trách nhiệm tìm khuyên tai ngọc Lưu Quang đã đánh mất giao cho ta?” – Giọng nói đột nhiên cao vút , mắt phượng hẹp dài lạnh lùng nhìn về phía vị trưởng giả kia, căn bản là ngay từ đầu nàng đã không có ý tứ tôn trọng trưởng bối.

–“Khụ khụ, ta cũng không phải cố ý, ai biết cái hoa tai không dùng đến kia , tự dưng bị vỡ, lại ... còn vô ý mất hút vào đạo luân hồi chứ.” – Thanh âm lão giả kia càng ngày càng nhẹ, hận không thể đào cái động ngay trên mặt đất rồi đem bản thân mình chôn ngay tại chỗ.

“Hừ, ngài gấp gáp để cho ta kế thừa vị trí như vậy , hóa ra chính là vì mục đích này .” – Nữ tử lạnh lùng trừng mắt nhìn ông, cuối cùng cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài, tuy chỉ là hoa tai, nhưng hoa tai ngọc Lưu Quang hoàn toàn không giống vật tầm thường , nó là một trong các bảo vật trấn trụ ác quỷ của Địa Ngục ,có được mười phần năng lượng cực đại, thế mà cứ như thế tứ phân ngũ liệt rơi xuống thế gian, thật là phiền toái, nếu nó quá nhiều đến thế gian, bên trên tra xuống, nhất định sẽ tra được ra Diêm Vương điện hành sự bất lực.

–“Ha ha, nha đầu , sở dĩ ta cũng không muốn làm phiền người đâu, nhưng ai bảo người là người có thực lực nhất chứ, thôi thì đành phiền người tiến vào đạo luân hồi, đem hoa tai phân tán gom góp trở về, nếu người không thực hiện, Địa Ngục thiếu cái hoa tai này chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn .” Lão gia tử nuốt nuốt nước miếng, vẫn là kiên trì nói cho xong những lời này.

Nữ tử tức giận trừng mắt nhìn ông , cuối cùng vẫn gật đầu, còn có thể có biện pháp nào đâu, nàng chính là người thừa kế được điều động trong nội bộ, sống vì kế thừa vị trí Diêm Vương này, đây vốn là nhiệm vụ của nàng, tuy rằng nguyên nhân lại không phải do nàng gây ra.

Lão gia tử hai mắt sáng lên, vui vẻ nở nụ cười ngốc nghếch , thật sự là quá tốt , ông rất cực có thể đi tìm tôn tử cùng chơi đùa với nó rồi. Ai, trong lòng tự nhiên cảm thấy thật vui vẻ , dù sao nhiệm vụ đã nhờ được người làm rồi

~.

Kết quả là đệ nhất sử thượng Nữ Diêm Vương vừa mới nhậm chức đã phải tiến nhập đạo luân hồi, sống tại nhân gian để hoàn thành nhiệm vụ gian khổ bên trên ném xuống – – –

2. Chương 2: Trọng Sinh

Thiên Triều năm thứ hai mươi lăm là một trong những năm phồn thịnh nhất triều đại này, Hoàng Thượng lập hậu, khắp chốn hân hoan, cả Hoàng cung đầu đầu cũng thấy không khí vui mừng.

Trong cung tổ chức ca múa mừng cảnh thái bình, chư vị đại thần cười nói rất náo nhiệt, nhỏ to trao đổi riêng với nhau, Đế Vương trẻ tuổi tuổi mười tám cùng tân lập Hoàng Hậu tuyệt mỹ đang đứng cạnh nhau nhẹ giọng cười nói kia. Đúng là một đôi thần tiên quyến lữ nha

~ - “Hoàng Thượng, theo nô tì thấy Việt vương gia tuổi cũng không còn nhỏ nữa nhưng sao không thấy Việt vương gia tìm mối hôn sự ? Sớm sớm thú thê yên bề gia thất là chuyện nên làm .” Ngồi ở phía bên phải của Hoàng Đế – Lệ phi không cam lòng mình bị bỏ qua, một gương mặt kiêu mị cười quyền rũ lập tức hiện lên trước mặt Đường kim Hoàng Thượng.

Hoàng Phủ Kỳ nhú mày, trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh, Lệ phi cả người run lên , nuốt nuốt nước miếng, không hiểu sao đột nhiên cảm thấy chột dạ.

-“Ồ, Như vậy không biết Lệ phi liệu đã tuyển chọn được người nào tốt cho đệ đệ của ta chưa vậy ?” Thanh âm nhàn nhạt vang lên , có vẻ như mang theo tia lơ đãng nhìn qua người thân đệ đệ cách đó không xa, gương mặt đệ đệ của hần thật sự tuổi mười tám nhưng vô cùng kiêu ngạo, rõ ràng đã hai mươi lăm rồi nhưng cứ cố tình làm người cô đơn, Haizz... Đường như là đã đến lúc phải tìm một mối hôn sự cho y .

Chính là ... hần làm sao có thể không hiểu được tâm tư trong lòng Lệ phi , vì muốn củng cố địa vị của mình ở Hậu cung nên nếu nàng ta có suy nghĩ tìm người cho đệ đệ mình thì khẳng định sẽ là người nào đó trong gia tộc của nàng ta .

Đúng như dự đoán...

- ” Trong nhà nô tì có một chất nữ vừa mới đến tuổi cập kê, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng xinh đẹp không kém gì ai.” Lệ phi nói tới đó liền dừng lại, mười phần mong chờ nhìn Hoàng Thượng, thế nhưng thật đáng buồn là nàng ta lại quên mất tính tình của Hoàng Phủ Kỳ, hần là loại người có thể làm theo lời nói của người khác sao ?

-“Ha ha, trầm thật không biết Lệ phi lại lo lắng cho hôn sự hoàng đệ như thế.” Thanh âm nhẹ nhàng dồi dào từ tính thể nhưng lại làm cho sắc mặt Lệ phi trắng bệch, lập tức run run gục đầu xuống, trong lòng sợ hãi, cả người run lấy bấy, nàng làm sao lại cố tình quên mất Hoàng Thượng nổi tiếng là người hỉ nộ vô thường chứ.

- “Thần... Nô tì không dám” Lệ phi run giọng trả lời, không dám lên tiếng nữa .

- “Ha ha, Thật ra trầm cảm thấy, thân là hoàng huynh cũng nên lo lắng đến việc thành thân của hoàng đệ .Ừm... đúng là nên chú trọng ,quan tâm đến việc hôn sự này .” Tuy thanh âm của Hoàng Phủ Kỳ không lớn nhưng hạo hạo vang vọng khắp đại điện, những âm thanh thì thầm đang bay tán loạn lập tức bị đình chỉ, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Hoàng Phủ Kỳ – người trong nháy mắt đang toàn thân cứng ngắc .

- “Hoàng huynh – -” Thanh âm Hoàng Phủ Kỳ bắt đầu vang lên, lông mày nhăn lại tưởng chừng có thể kẹp chết con ruồi, rõ ràng là những lời vừa rồi của hoàng huynh đáng kính y đã nghe thấy được .

Việt vương gia là ai ? Có thể nói y là vương gia được chào đón nhất trong triều , không chỉ bởi vì y là đệ ruột của đương kim Thánh Thượng mà còn bởi vì khuôn mặt yêu nghiệt của y, nhìn kiểu gì cũng đều là cảnh đẹp ý vui, ngũ quan anh tuấn, đệ nhất hoa khôi ngày đó thấy y cũng phải mê mẩn một hồi.

Thế nhưng y khẳng định mình chưa có ý định thành hôn , y còn chưa chơi đã, Hoàng Huynh tại sao lại nhớ tới chuyện này chứ .Bất mãn rũ mắt xuống, y trong lòng hừ lạnh một tiếng, đảo mắt nhìn qua đám nữ quyến đang ngồi xung quanh , quả nhiên trông mắt của các nàng đều tỏa sáng nhìn chăm chăm y ,chắc hẳn các nàng đang ảo tưởng, nuôi hy vọng nữ nhân may mắn trong hôn sự kia chính là mình.

“Trẫm nghe nói nữ nhi của Bùi gia gần đây vừa đến tuổi cập kê, thật vừa khéo hợp với hoàng đệ, vậy thì trong ngày đại hỉ như thế này, trẫm ban hôn cho nữ nhi Bùi gia cùng hoàng đệ, còn không lĩnh chỉ tạ ơn.” – Hoàng Phủ Kỳ cười nhạt một chút, cũng không vì nhìn thấy vẻ mặt Hoàng Phủ Việt phần nộ mà rút lại, Hoàng Phủ Việt là hảo đệ của hắn, nhiều năm như vậy cũng không nhanh nhanh chọn nữ tử mình thích để thành hôn, vậy hắn tự nhiên sẽ không ngốc mà lãng phí cơ hội tốt như thế này.

Đám đại thần nhìn phải nhìn trái cũng không có ai dám đứng ra nói gì, đều lặng lẽ ngồi nhìn gia chủ của Bùi gia đang ngồi chờ đợi một chỗ, hôm nay cùng ông vào cung dự tiệc có cả nữ nhi của ông, lựa mông che mặt nhưng không thể che được đôi mắt chứa đầy kinh hỉ cùng thẹn thùng của nàng, xem ra lại là một nữ tử ái mộ Việt vương gia .

Bùi Chính Vũ sắc mặt trắng bệch, ông biết rằng hôm nay bệ hạ ra lệnh cho ông mang Ninh nhi tiến cung khẳng định có ý đồ không tốt, nào biết hóa ra là sự tình này , trừ phi là vạn bất đắc dĩ, ông một chút cũng không muốn cho nữ nhi bảo bối của mình gả vào Hoàng cung, nhưng ở cục diện này không phải ông muốn cự tuyệt là có thể được.

- “Thảo dân... lĩnh chỉ tạ ơn.” – Bùi Chính Vũ run giọng đáp, trong lòng thở dài, thân phận ông là Thế gia hương liệu đệ nhất, chẳng phải sớm đã là miếng thịt lớn trong mâm của Hoàng Thượng rồi còn gì ?

Hoàng Phủ Kỳ hài lòng nở nụ cười nhưng hắn lại quên mất , người đệ đệ này của mình không phải là cái dạng ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của người khác. Hảo đệ đệ này tính tình cũng khá giống mình

~~ - “Thần đệ không muốn thành hôn .”- Thanh âm không cao không thấp ngay sau đó vang lên, trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy ý tứ bài xích, ánh mắt y cực kì khinh miệt khiến cho nữ nhi Bùi gia trong nháy mắt mặt đã trắng bệch.

-“Ồ nháo.” Hoàng Phủ Kỳ nheo con mắt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn đệ đệ nhà mình, sâu trong đáy mắt cũng là sự bất đắc dĩ, nhưng lần này hắn không thể đồng ý với Hoàng Phủ Việt được .

“Trẫm đã quyết định há lại cho người sửa đổi, ban hôn là chuyện đã định rồi.” – Ngự điệu Hoàng Phủ Kỳ cực kì lạnh lùng.

“Hừ, dù sao thần đệ chắc chắn sẽ không thành hôn, hoàng huynh không nên ép thần đệ, đến lúc đó chỉ có nàng ta tự tiến đến phủ của thần đệ thôi .” – Hoàng Phủ Việt lạnh lùng nói, nửa điểm đều không muốn thỏa hiệp, y một chút cũng không muốn đánh mất quyền tự chủ trong hôn sự của mình.

Bùi Mạch Ninh sắc mặt phờ phạc, nàng thậm chí có thể nghe thấy thanh âm cười nhạo châm chọc xung quanh mình, trong mắt của các vị khán giả xung quanh đều là ý xem kịch vui, phụ thân bên cạnh càng lúc càng tức giận, quả thật là phải tức giận, Bùi gia sao có thể bị nhục nhã như thế.

Nàng vừa mới bước vào tuổi cập kê không lâu, vốn nên có một hôn sự mỹ mãn, nàng không phủ nhận bản thân mình ái mộ nam tử anh tuấn cao lớn kia,nhưng nàng không thể chịu được việc đem tình cảm ấy đổi lấy sự nhục nhã như thế này được, có trời mới biết thời điểm nàng vừa rồi nghe thấy hoàng thượng ban hôn là cỡ nào cao hứng .

Nước mắt từng giọt chảy xuống, hai tay nắm chặt, Việt vương gia như thế này làm nhục không phải một mình nàng, như thế là xỉ nhục cả Bùi gia của nàng, phụ thân bên cạnh đã có ý định xông lên phía trước.

Lắc lắc đầu, không được, Bùi gia dù đâu thế nào cũng không đầu lại Đường kim Thánh thượng , cần chặt rằng nhìn sang vị nam tử anh tuấn kia lại thấy ánh mắt y dành cho nàng vẫn mang ý miệt thị, chán ghét .Không chút do dự , nàng liền chạy ra khỏi đại điện.

Mọi người ồ lên , ai cũng hiểu rõ hành động của nàng, thiếu nữ tuổi còn trẻ , tự nhiên không thể tiếp nhận được chuyện nhục nhã như vậy, nếu là Việt vương gia đến cuối cùng vẫn không chịu thú nàng làm thê tử, chỉ sợ lời đồn nhảm bay xa thì sẽ chẳng có ai dám thú nàng nữa.

Hoàng Phủ Việt hồ hững, dường như chuyện đang xảy ra cùng hắn không chút quan hệ. Ngồi ở vị trí chủ thượng, Hoàng Phủ Kỳ nhú mày, trong lòng bực bội, hoàng đệ thật sự là có chút quá đáng.

- “Không tốt rồi, không tốt rồi, Bùi gia cô nương nhảy xuống hồ, người đầu mau chạy nhanh tới kia.” – Một lát sau, phía ngoài Đại điện truyền đến tiếng thái giám kêu lên đầy sợ hãi, Bùi Chính Vũ sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu nào, thất kinh đứng dậy lao thẳng ra bên ngoài, trong Đại điện lập tức vang lên những tiếng xì xào to nhỏ.

Hoàng Phủ Kỳ sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Việt, Hoàng Phủ Việt trong mắt lúc này cũng đầy kinh ngạc. Hoàng Phủ Kỳ vốn định lung lạc thế lực Bùi gia, ai ngờ lại phát sinh chuyện như vậy, thật sự là thất sách.

- “Người đầu, còn không chạy nhanh đi cứu người, truyền thái y mau lên.” – Thanh âm Hoàng đế bệ hạ âm lãnh vang lên, Hoàng cung bởi vì chuyện này đột nhiên hỗn loạn, mọi người không hề biết vào lúc này đã có một linh hồn lơ lửng xuất hiện – – –

3. Chương 3: Tiểu Thư Bùi Gia

Đêm khuya tràn đến những ánh trăng sáng soi rõ mọi điều, toàn bộ người trong Phủ Bùi gia ra ra vào vào, ai nấy đều vạn phần lo lắng, không ai phát hiện ra có một bóng đen tao nhã đi vào tòa đình viện.

- “Muốn tìm đến cái chết... Chắc, nữ tử cổ đại thật đúng là tam trinh cửu liệt.” – Thanh âm đậm đặc ở đêm khuya u tối vang lên nhưng những người đang tắt tả ngược xuôi đều không có ai dừng lại, dường như bọn họ một chút cũng không nghe thấy tiếng nói này.

- “Chủ nhân, vị nữ tử kia đã đi chuyển thể đầu thai, chủ nhân cũng nhanh sống lại đi.” – Thanh âm khàn khàn theo sát đằng sau vang lên, giọng nói ấy trống rỗng gọi người khiến ai nghe cũng sợ hãi, rất rõ ràng là có hai ‘người’ đang đối thoại, nhưng thật may là những người tầm thường không thể nghe được gì, nếu không đã hú hét lên rồi.

- “Được, ta biết rồi, người về đi... Người nhớ tìm gia đình nào tốt một chút cho nàng ta, an bài ở thể kỷ hai mươi một đi, ít nhất nữ nhân kia có quyền được tự chủ.” – Trầm mặc, thanh âm nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, không đợi đối phương đáp lại, một đạo ám quang hiện lên, chỉ thấy nữ tử nguyên bản không cử động, nằm ở trên giường kia đột nhiên động dậy, dần dần khôi phục lại được ý thức –

- “Lão gia, lão gia ... Tiểu thư rốt cục cũng khôi phục hô hấp rồi, ông trời quả là có mắt.” Một tiếng gọi cao hứng đầu tiên vang lên ầm ĩ, ngay sau đó Bùi gia trên dưới bắt đầu ồn lên hoan hô –

Bên trong gian phòng thanh lịch, bốn vách tường treo đầy tranh chữ và những bức họa, có cuốn tranh Mai Lan Trúc Cúc, cũng có tranh chữ cứng cáp hữu lực, nhìn ra được chủ nhân của gian phòng là người tao nhã đến mức nào.

Bùi Mặc Ninh mặc kệ mình đang ở trong hoàn cảnh nào, híp con ngươi nhìn gương đồng đánh giá bộ dáng này, quả thật là vì bản thân mình tỉ mỉ chọn lựa cùng với nguyên bản liền có tám phần tương tự, ít nhất là xem thuận mắt.

Chẳng qua đôi mắt luôn luôn ánh lên sự hoạt bát sáng sủa, giờ phút này trầm tĩnh không hề gợn sóng, lặng lẽ thoáng qua vô cùng yên bình nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy nhộn nhạo trong lòng.

- “Tiểu thư, đã đến giờ uống thuốc.” – Tiếng bước chân từ xa truyền đến, một thân ảnh hồng nhạt với khuôn mặt tròn tròn đáng yêu đập vào mi mắt, đó chính là tỷ nữ hầu hạ của nàng – Tiểu Đào, trong đầu tự nhiên hiện ra một chút ấn tượng, nàng đã sớm tiếp quản thân thể này, bao gồm cả trí nhớ, nàng là ai chứ? Đương nhiên là phải như vậy!

- “Để xuống đi.” – Giọng nói khác quá, không giống với thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ban đầu của mình, nàng vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với thanh âm nhu nhu lại hết sức dễ nghe này, thanh âm

mới này nói ra khiến người khác không khỏi mềm nhũn cả người.

- “Nhưng lão gia có lệnh, nô tỳ phải tận mắt nhìn thấy tiểu thư uống thuốc mới được.” – Tiểu Đào có chút xoắn xuýt trông mắt nhìn tiểu thư, sự kiện Việt vương gia từ hôn vài ngày trước đó nghĩ lại thật kinh hoàng, nàng chưa từng quên tiểu thư nhà mình thiếu chút nữa đã chấm dứt sinh mệnh, khi ấy hơi thở đều không có, về sau có thể sống lại quả thực chính là kỳ tích.

Mấy ngày nay trong Bùi phủ, từ trên xuống dưới không ai dám thở mạnh, biết rằng tuy tiểu thư đã tỉnh lại nhưng lại quên mất không ít chuyện, tính tình cũng thay đổi rất nhiều, lão gia vô cùng tức giận, hôm nay mắt thấy tiểu thư chuyển biến tốt hơn đã không nói hai lời liền tiến cung thỉnh cầu Hoàng Thượng thu hồi việc ban hôn sự.

- “Ừm... ta sẽ uống thuốc.” – Bùi Mạch Ninh không cự tuyệt nữa, tiếp nhận bát thuốc Tiểu Đào đưa tới, một hơi liền uống hết, trong miệng còn có vị đắng của thuốc, lồng mày hơi nhíu, trong mắt cũng ánh lên một tia sáng nhàn nhạt, hóa ra đây là hương vị của thuốc trên trần gian.

Tiểu Đào thấy Bùi Mạch Ninh đã uống hết sạch bát thuốc mới lộ ra vẻ tươi cười, vừa rồi tiểu thư cau mày suy xét, bộ dáng mờ mịt ấy thật sự khiến người ta cảm thấy thương tiếc, không thể yên tâm được.

- “Tiểu Đào...” – Sau khi uống xong thuốc, lại cùng Tiểu Đào dùng cơm xong xuôi, Bùi Mạch Ninh đột nhiên mở miệng, đôi mắt bình tĩnh nhìn Tiểu Đào đang ngượng ngùng thối thu.

- “Tiểu thư muốn nói gì ạ, có chuyện gì xin người cứ việc phân phó Tiểu Đào.” – Tiểu Đào mở to đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Bùi Mạch Ninh, một bộ dáng “Có việc gì đều giao hết cho nô tỳ”.

Bùi Mạch Ninh mỉm cười, đưa mắt nhìn ra cửa, ánh mắt mê ly xuất hiện lần nữa, ngay lập tức thành công giết chết tâm hồn yếu ớt của Tiểu Đào: “Ta muốn ra ngoài đi dạo, cả ngày ở trong phòng thật là khó chịu.”

Nghe nàng mềm nhẹ thì thầm, Tiểu Đào có chút do dự khó xử, dù sao lão gia đã hảo hảo căn dặn phải chiếu cố tiểu thư, nhưng ánh mắt mê ly kia cứ nhìn nàng chằm chằm, trời ơi đất hỡi, vì sao lòng của nàng bắt đầu không ngừng kêu ‘Rầm rầm rầm’.

- “Dạ... Tiểu thư.” – Cuối cùng, Tiểu Đào đau đớn đầu hàng, ngoan ngoãn gật gật đầu, chỉ cần hảo hảo coi chừng tiểu thư hẳn là không sao đi.

Ban đầu Tiểu Đào tưởng rằng chỉ cần theo Bùi Mạch Ninh ở trong phủ đi dạo tùy ý là quá lắm rồi, nhưng lúc này mắt nhìn thấy quây hàng của đám tiểu thương quây ở xung quanh, mà những gian hàng ấy cứ nối liền không dứt, trời ơi, nàng cứ nhiên cứ như vậy cùng tiểu thư đi ra ngoài, chưa gì trong đầu đã tưởng tượng tới những ánh mắt gian ác nếu biết nàng không hoàn thành đúng phận sự, Aiiii, giờ chỉ hy vọng khi trở về sẽ không bị trách phạt quá nặng.

Hoàn hảo, lựa che mặt của tiểu thư nàng không có quên giúp tiểu thư đội lên, dù tiểu thư của nàng không khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng được coi là một mỹ nhân, là tiểu thư được sủng ái nhất Bùi gia, đương nhiên không thể để cho người khác nhìn thấy được.

Bùi Mạch Ninh từ lúc bắt đầu xuất môn ánh mắt liền thay đổi, nàng đã đi tới thời đại này mấy ngày rồi, không thể lãng phí thời gian thêm nữa, nàng phải xuất môn đi điều tra tin tức của hoa tai Lưu Quang. Thế nhưng nàng chỉ cảm thấy được một luồng khí yếu ớt, hẳn là có một mảnh nhỏ lưu tại kinh đô này.

Một nửa năng lượng bị thân thể nhu nhược này làm giảm, miễn cưỡng có thể cảm giác được linh khí của hoa tai, xem ra muốn tập hợp đủ hoa tai bị vỡ thì còn cần rất nhiều thời gian.

4. Chương 4: Lời Đồn Đại

Tự do tiêu sái bước trên đường, tò mò nhìn quanh bốn phía, không khí cổ đại quả thực không giống với hiện đại, khắp nơi đều là những thanh âm rao bán mời gọi truyền ra từ các quây hàng, cùng với những tiếng

thét to, người người lui tới ,qua lại ồn ào náo nhiệt nhưng cũng không hề chú ý đến đôi chủ tớ các nàng, bởi lẽ trên đường đi cũng có thể thấy không ít các vị tiểu thư cùng nha hoàn xuất phủ giải sầu .

-” Tiểu thư, người có mệt không ? Nếu mệt rồi thì chúng ta về phủ thôi.” – Mặc dù mới chỉ ra ngoài được một lát nhưng Tiểu Đào rất lo sợ lão gia trở về không nhìn thấy tiểu thư sẽ kêu người đi tìm, dù sao thân thể tiểu thư vẫn chưa hồi phục hoàn toàn .

-” Tiểu Đào, ta còn muốn đi dạo nữa.” – Mấp máy môi, Bùi Mạch Ninh nhẹ nhàng nói , bỗng nàng cảm giác được một luồng khí hơi yếu, ánh mắt chợt lóe ,nàng vội vàng đi về phía trước.

-” Nhưng lão gia, lão gia sẽ xử phạt nô tỳ mất ... -- tiểu, tiểu thư ...” – Tiểu Đào còn muốn lên tiếng khuyên một chút, vậy mà tiểu thư nhà mình không nói một lời nào mà đã cầm cúi đi về phía trước, Tiểu Đào chỉ biết bất đắc dĩ thở dài, gắt gao theo đuôi phía sau.

Bước chân ngừng lại, đập vào mắt là tòa lâu to lớn, trong lúc này chỉ thấy có nam nhân ra ra vào vào, bốn phía đều là những nữ tử xinh đẹp rào trước đón sau khiến cho các gã nam nhân không thể tránh được .

Bùi Mạch Ninh có chút kỳ quái nhìn lên bảng hiệu “Xuân Ý Lâu” trước mắt , nàng gần như có thể khẳng định rằng chút khí tức yếu ớt ,khó khăn lắm mới cảm nhận được vừa rồi chính là vô tung vô ảnh biến mất ở nơi này .

Nhấc chân định bước vào, đã bị Tiểu Đào phía sau đuổi theo kéo đi.

-“Trời ơi, tiểu thư của ta, người ngàn vạn lần không thể đi vào, đây không phải là nơi chốn mà nữ tử có thể đi vào nha !” – Tiểu Đào vừa đuổi kịp đã bắt gặp cảnh tượng tiểu thư nhà mình muốn đi vào “Xuân Ý Lâu”, thật là quá đổi đáng sợ , may mà nàng chạy nhanh đuổi theo, bằng không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng được .Nơi này toàn người chả ra gì, ngộ nhờ bị nhìn thấy thì thanh danh tiểu thư về sau biết làm thế nào đây .

Không nói hai lời , Tiểu Hồng lôi kéo Bùi Mạch Ninh đi cách xa ra một khoảng mới thở phào nhẹ nhõm.

-” Tiểu Đào, vì sao chúng ta không thể đi vào đó ?” – Bùi Mạch Ninh hết sức nghiêm túc nhìn Tiểu Đào, trong đầu có vẻ như chợt lóe lên tin tức gì đó.

-“Trời ơi, tiểu thư của ta, sao lại còn hỏi vì sao, đây chính là nơi thành lập chuyên dành cho nam nhân mà, nữ tử trong đó sinh ra là để bị chà đạp.” – Tiểu Đào bộ dáng chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nhìn Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh nhú mày một lúc mới hồi phục lại tinh thần, lâu rồi không có đặt chân lên nhân gian, nàng đương nhiên cảm thấy có chút xa lạ đối với cổ đại , nhưng cũng hiểu rõ ý tứ của Tiểu Đào, nơi này nàng tạm thời không thể đi vào, ít nhất không thể mặc trang phục như thế này mà đi vào.

Có chút tiết khí hướng tới “Xuân Ý Lâu” tròng mắt một cái, nàng mới thản nhiên cùng Tiểu Đào xoay người rời đi, không bao lâu một nam nhân tuần mỹ trong Xuân Ý Lâu đi ra, mắt thoáng nhìn qua chỗ Bùi Mạch Ninh vừa rời đi.

-” Đã biết người một đường vừa rồi đi theo chúng ta là ai chưa?” –Nam tử tuần mỹ miễn cưỡng lên tiếng hỏi.

-” Hồi chủ tử, thuộc hạ đã phái người đi xem, hình như là tiểu thư của Bùi gia.” – Thủ hạ cung kính trả lời.

Đôi mắt nheo lại, ồ , là người của Bùi gia ? Còn có thể là ai chứ? Bùi Mạch Ninh ơi Bùi Mạch Ninh à , hóa ra thật đúng như ta nghĩ, người không có xảy ra chuyện gì đâu, mặc dù lúc trước có một chút áy náy trong lòng nhưng bây giờ nửa điểm đều biến mất, nếu thật có chuyện gì thì giờ phút này làm sao nàng ta xuất môn được, hừ, muốn ta đáp ứng hôn sự á ? Không có cửa đâu – – –

Một đường trở lại Bùi gia, quả nhiên vừa vào đến đại sảnh đã thấy đại lão gia chờ sẵn ở nơi đó, chỉ cần nhìn thấy bộ dáng nổi giận đang tròng mắt nhìn của lão gia, sắc mặt của Tiểu Đào lập tức trắng nhợt, giật mình quỳ sụp xuống.

-” Người thật to gan, tiểu thư vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, thế mà người dám mang tiểu thư xuất môn , nếu xảy ra chuyện thì người có gánh được không ???? ” – Bùi Chính Vũ oán hận tròng mắt nhìn Tiểu Đào,

có trời mới biết ông lo lắng cỡ nào cho nữ nhi của mình, chỉ sợ bảo bối vàng bạc lại xảy ra chuyện gì.

– “Không liên quan tới Tiểu Đào, là con ép Tiểu Đào xuất môn cùng mình i.” – Bùi Mạch Ninh mở miệng nói lại, nhưng vẫn không cách nào thốt ra được tiếng “Cha”, dù sao nàng cũng chưa bao giờ nói qua.

– “Con, đứa nhỏ này, Aiii ... Hiện nay bên ngoài khắp nơi vẫn đang đồn đãi chuyện nhảm, thế mà con vẫn xuất môn, thật sự là ...” – Bùi Chính Vũ lông mày cau chặt, đi tới đi lui trong đại sảnh, mười phần là bị sự tình gì đó quấy nhiễu.

Chẳng lẽ hôm nay đi tìm Hoàng Thượng nói chuyện bất thành? Nàng mới tới nơi này nên hoàn toàn không có ý muốn thành hôn đâu.

– “Bên ngoài nói cái gì là chuyện của bọn họ, nữ nhi sẽ không để ở trong lòng, dù sao con không phải là vì bọn họ mà sống.” – Bùi Mạch Ninh cây ngay không sợ chết đứng, trực tiếp không nề hà nói ra, khiến cho Bùi Chính Vũ thực sự sững sốt, đứa nhỏ này từ khi tỉnh lại tính khí liền thay đổi hoàn toàn, thật không biết là tốt hay là xấu đây, nhưng ít nhất người vẫn còn sống là đội ơn ông trời rồi.

– “Cũng chỉ có thể như vậy, nhưng mà... Thôi thì tạm thời mặc kệ lời đồn đãi bên ngoài đi. Hôm nay ta tiến cung gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không có ý muốn bãi miễn hôn sự, Bùi gia chúng ta chỉ có một mình con ở đây, những hài tử khác cũng không ở kinh đô, chỉ có gả con cho Hoàng thất, bọn họ mới cam tâm.” – Bùi Chính Vũ trong lòng cũng âm thầm căm tức, Hoàng Thượng ban hôn cái gì chứ, căn bản chính là đang ép hôn.

Ai bảo người ta là Hoàng đế bệ hạ, ông đành phải cắn răng nhẫn nhịn thôi. Nhưng quả thật những hành động đối xử với Ninh Nhi của Hoàng Phủ Việt khiến người làm phụ thân như ông hoàn toàn không thể chịu đựng được. Nữ nhi bảo bối của ông phải gả cho y sao? Lần đầu tiên gặp mặt thiếu chút nữa đã mất đi tính mạng, thật không biết tiếp theo sẽ thành bộ dáng gì đây.

Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt nhìn Bùi Chính Vũ, ý quan tâm trong đôi mắt người cha già hiện lên hết sức rõ ràng, khiến trong nháy mắt nàng có chút mê mông, xem ra ông thật sự là người cha tốt, nhưng ... nếu như ông biết được nữ nhi của ông kỳ thực đã chết thật thì ông sẽ đau lòng lắm.

Trong lòng âm thầm thở dài, Bùi Mạch Ninh trong mắt lóe lên sự áy náy.

– “Ở trước mặt các quan đại thần triều đình y đã gây ra chuyện như vậy thì có lẽ Hoàng Thượng cũng không thật sự muốn con phải gả cho Việt vương gia, nhưng Hoàng Thượng là miệng vàng lời ngọc, tất nhiên đành phải ban hôn xuống, theo con nghĩ, trong lòng hẳn chắc cũng còn chút ít lưỡng lự, sẽ không hoàn toàn bắt buộc con phải gả cho Hoàng Phủ Việt đâu.” – Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt mở miệng, trong mắt chợt lóe lên một chủ ý cực kỳ thông minh, đúng chỉ cần người nọ không phải là Hoàng Phủ Việt.

Bùi Chính Vũ sững sờ nhìn nữ nhi của mình, trong nháy mắt chấn động nữ nhi của mình quả thật đã quên hết mọi chuyện không vui rồi sao?

Cũng không thể tưởng được mọi chuyện lại diễn biến như thế này, Bùi Mạch Ninh thà là người người trông coi Diêm Vương Điện, chứ không hề muốn phải lặn lội dương gian như thế này, huống chi đến khi nhập vào thân thể này thì lại phải chịu đựng, giải quyết chuyện đã xảy ra – – –

5. Chương 5: Yên Không Ra Yên

Những lời Bùi Mạch Ninh nói quả thật đoán trúng một nửa tâm tư của Hoàng Thượng, chuyện xảy ra trong mắt ngày đó đủ để mọi người biết Việt Vương gia đã sớm không phải là một người xứng đáng để cho tiểu thư Bùi gia phó thác tấm thân, thân là vua của một nước, không phải là hôn quân nên hẳn đương nhiên không nhẫn tâm bức bách, nhưng một lời vàng ngọc đã nói ra, thì làm sao có thể rút lại được đây ~ Hẳn quả thật đang vô cùng do dự, phân vân.

Mấy ngày nữa trong Hoàng cung lấy danh nghĩa Hoàng Hậu làm một buổi cung yến, Bùi lão gia cùng tiểu thư Bùi gia hiển nhiên nằm trong danh sách những người đầu tiên được mời.

Bùi Chính Vũ vốn muốn giả bệnh để không phải đi, ông cũng không muốn nhi nữ của mình lại phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa, nhưng lần này người kiên quyết muốn đi lại là Bùi Mạch Ninh.

Sự tình sớm muộn gì cũng phải giải quyết, không bằng nhân cơ hội này để kết thúc, thật ra nàng muốn nhìn thử xem rốt cuộc là hạng người gì mà có thể làm cho một nữ tử thương tâm nhảy hồ tự sát.

Bùi Chính Vũ bất đắc dĩ chuẩn bị qua loa mọi thứ rồi dẫn theo Bùi Mạch Ninh vào Hoàng cung.

Lần thứ hai tiến cung, linh hồn đã thay đổi, tâm tình cũng khác.

Hoàng cung xa hoa không biết đã dính máu bao nhiêu người mới dựng lên ngôi vị Hoàng đế cao cao tại thượng đây ? Thở dài một tiếng, Bùi Mạch Ninh một thân quần áo màu lam theo sát bên người Bùi Chính Vũ.

Cung yến tổ chức ở Ngự hoa viên, mùa xuân đến trăm hoa đua nở, quả thật ngày hôm nay thời tiết rất đẹp, thích hợp để thưởng thức hoa thơm cỏ lạ , cũng khó trách cung yến lần này lại được cử hành ở đây, ngày tốt cảnh đẹp không xem thật đúng là lãng phí.

Không ít chư vị đại thần cùng với nữ quyến đã an vị, trong nháy mắt khi Bùi Chính Vũ cùng Bùi Mạch Ninh tiến vào, bốn phía liền yên tĩnh không ít, ai nấy đều dùng ánh mắt không giống nhau đánh giá cùng nghị luận bọn họ.

Bùi Chính Vũ tự nhiên ngồi xuống, Bùi Mạch Ninh thì hiển nhiên ngay từ đầu đã không thèm để ý đến đám người hèn mọn này , nàng mặc kệ những ánh nhìn thiếu thiện cảm xung quanh , không đặt ai vào mắt cả.

“Ninh Nhi, con ngồi ở chỗ này đi, cha sẽ chiếu cố cho con tốt hơn.” Bùi Chính Vũ thấp giọng mở lời, nữ quyến vốn là phải ngồi bên kia nhưng ông không yên lòng được nên đã mở lời đề nghị nữ nhi.

“Không cần đâu phụ thân, con biết tự chiếu cố chính mình mà.” – “Phụ thân” hai chữ so với tiếng “Cha” nói ra dễ dàng hơn, tình thương của người làm cha dành cho nhi nữ, nàng có thể cảm nhận được, thế nên nàng không muốn làm cho ông phải thương tâm.

Bùi Mạch Ninh ưỡn cao đầu đi đến chỗ dành cho nữ quyến, không ít nữ tử đã túm tụm ngồi cùng một chỗ , mắt thấy Bùi Mạch Ninh đi tới, bọn họ đều lui về phía sau vài bước, thể hiện rất rõ ràng quan điểm không muốn cùng nàng thân cận .

Điều này cũng không có gì là lạ cả , chọn một nơi còn trống phía xa ngồi xuống, Bùi Mạch Ninh bắt đầu nhàn nhã đánh giá khắp nơi.

Không ít người trong Hoàng thất đã đến, nhưng trong số những người này không có bóng dáng của cái người gọi là Hoàng Phủ Việt , Ai da, Hoàng tộc đúng là Hoàng tộc, luôn là những người đến sau cùng .

Bỗng có một thân ảnh màu đen đột nhiên hấp dẫn sự chú ý của nàng, ngồi một mình trong góc, vốn là một góc tối đen, nhìn như vậy hẳn là sẽ không thấy ai cũng như không ai chú ý đến hẳn nhưng nàng vẫn thấy được.

Trong lúc đang đánh giá , đối phương lại vô tình ngẩng mặt lên khiến nàng đối diện với một đôi mắt lạnh như băng, trong lòng nàng đột nhiên run lên, đó là một đôi mắt rất kì lạ, trống rỗng lại lạnh lẽo, dường như trên thế gian này không có gì có thể khiến cho hắn chú ý, con người màu hổ phách trong suốt toát ra hàn băng lạnh thấu xương.

Ngón tay khẽ nhúc nhích, vừa muốn làm gì đó thì xung quanh bỗng một lần nữa yên tĩnh trở lại, cách đó không xa đã thấy hai bóng dáng màu vàng sáng cùng với màu đỏ chói, đó đúng là Hoàng Đế bệ hạ cùng Hoàng Hậu xinh đẹp của hắn .

Khi hắn đã ngồi lên vị trí cao quý nhất của Thiên triều, mọi người lúc này mới cung kính hô lớn: “Cung nghênh Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Hoàng Hậu thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Chư vị khanh gia miễn lễ, an tọa , chư vị không nên khách khí.” - Hoàng Phủ Kỳ cười nhạt toát ra khí khái Hoàng gia .

Có lời nói của Hoàng Thượng, chư vị đại thần thể này mới bắt đầu ăn uống, thưởng trà ngắm hoa, người thì uống rượu, kẻ lại nịnh hót, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Một hồi lâu sau, nhân vật chính trong mắt mọi người , Hoàng Phủ Việt mới khoan thai đi đến , Hoàng Phủ Kỳ tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài, hẳn luôn dung túng bào đệ của mình, thật khó trách dưỡng thành cái khí chất được nuông chiều này.

Khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ, mỗi một đường nét trên khuôn mặt đều như kiệt tác được ông trời ưu ái ban tặng , khó trách ‘nàng’ đối với y động tâm, trong lòng hơi hơi rung động, đây là chủ nhân nguyên bản của thân thể này phản ứng đối với y, linh hồn rời đi lâu như vậy mà vẫn còn có cảm giác , khó trách nàng lúc trước hận y đến mức nhảy hồ tự vẫn, dù sao có yêu có hận, lại không nghĩ làm thế đã đánh mất tính mạng một thiếu nữ tươi sáng.

Lạnh lùng,Bùi Mạch Ninh miệng khẽ nhấp nước trà, thật đáng tiếc cho một bộ dáng đẹp mắt, đối với nàng mà nói cũng chẳng có gì hơn cả.

Nào biết, người đang được mọi người chú ý tới – Hoàng Phủ Việt, chẳng những không đi đến trên chỗ ngồi của mình, thậm chí còn mang theo nụ cười , đi tới chỗ nàng .

Đúng vậy,đúng là y đang thẳng hướng Bùi Mạch Ninh đi tới, tả hữu nhìn xung quanh, bốn phía không có người khác, chỉ có một mình nàng ngồi mà thôi.

Nghênh diện trực tiếp làm cho hô hấp Bùi Mạch Ninh bị kiềm hãm, nàng có thể rõ ràng nhìn thấy nụ cười kiêu ngạo cùng khuôn mặt tuấn mỹ của y gần trong gang tấc.

Xung quanh cực kì an tĩnh, thậm chí ngay cả Hoàng Thượng cũng mười phần ngoài ý muốn , chăm chú theo dõi.

Khí trời mùa xuân ấm áp, trên trán lại toát ra một chút mồ hôi, nhấp cánh môi có chút trắng bệch, Bùi Mạch Ninh nắm chặt hai tay, có thể thấy trong mắt nam nhân kia tỏa ra sự châm chọc cùng với khinh thường, ánh nhìn của y làm nàng thấy vô cùng chán ghét , làm nàng muốn mở miệng nói tục , nếu mà cảm ghét nàng như thế sao còn dựa vào gần như vậy làm cái gì chứ.

“Người...” Y vừa muốn mở miệng.

“Cách xa ta ra .” Bùi Mạch Ninh nhin không được gầm thét, toàn bộ Ngự hoa viên đang yên tĩnh nên tiếng thét ấy vang lên có chút ..khủng bố , mọi người kinh ngạc nhìn Bùi Mạch Ninh , dường như không ai nghĩ tới người điềm đạm vô hại sẽ có lúc rít gào như thế.

Ngay cả đương sự, nam nhân kiêu ngạo kia cũng trở mắt một hồi, lập tức chán ghét nhìn chằm chằm nàng, dường như muốn nhìn xuyên qua xem nàng muốn giở trò gì.

Có trời mới biết nàng muốn một cước đá văng người trước mắt đến cỡ nào, thái dương nhỏ từng giọt mồ hôi, chờ y dừng lại, Bùi Mạch Ninh khẩn cấp lui về phía sau vài bước, dường như người trước mắt nàng nhìn thấy không phải là Vương gia tuấn mỹ mà chính là rắn rết làm cho người ta tránh không kịp.

‘Hô – ‘ rồ cục có thể thở ra, cảm giác nóng rực khó chịu trước mắt cuối cùng cũng giảm xuống rất nhiều.

Chết tiệt, nàng nhin không được khê nguyên rửa trong lòng, vừa rồi cái loại cảm giác nóng rực này thực không phải nóng bình thường, nàng không nghĩ tới nam nhân đáng chết này thể nhưng có được thân thể thuần dương, nàng vốn là người đứng đầu Diêm Vương Điện, từ khi có ý thức đã sinh hoạt tại Địa Ngục, cả người đều là chí âm đầu chịu được hơi thở thuần dương, giống như bị lửa thiêu, không, thậm chí còn thấy kinh khủng hơn. Không có biện pháp, giờ phút này nàng chỉ có một nửa lực lượng, đương nhiên là chịu không nổi.

Bĩu môi, nàng mới nhậm chức Diêm Vương mà lại phải sợ một nhân loại tầm thường, nghĩ đến đây không khỏi oán hận trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Việt đang đứng sừng sững trước mặt, trong mắt nàng không chút che dấu sự chán ghét đối với y. Nhìn thấy Hoàng Phủ Việt đột nhiên sững sốt, có vẻ như không nghĩ tới cũng có nữ tử chán ghét y..

Hoàng Phủ Việt cau chặt mày nghi hoặc đánh giá Bùi Mạch Ninh trước mắt, vẫn như cũ là lựa mông che khuất khuôn mặt nhưng hình dáng cùng ánh mắt lại khác hẳn lần trước y nhìn thấy, việc này không thể sai được. Nhưng Bùi gia không có gan khi quân phạm thượng mang một người giả tiến cung được, ngộ nhờ bị vạch trần cũng không thể coi như chuyện đùa.

Nếu thật là Bùi Mạch Ninh, tại sao lại chán ghét y như vậy, chẳng lẽ là ... lạt mềm buộc chặt? (1).

Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Việt không khỏi càng chán ghét nàng hơn, lườm nàng vài lần, hừ lạnh một tiếng nói: “Giả bộ thuần khiết như vậy làm cái gì, người không phải muốn gả cho bốn vương sao, sử dụng chiêu “lạt mềm buộc chặt” à? Bốn vương cũng không có tâm tư cùng người chơi đùa đâu.”

Khóe môi giật giật, Bùi Mạch Ninh không thể ngờ Hoàng Phủ Việt là người tự kiêu nặng đến thế.

“Thật sự làm Vương gia chê cười rồi, mới vừa rồi là Mạch Ninh thất thố, còn nữa Mạch Ninh cũng không có ý muốn gả cho Vương gia, Hoàng Thượng hạ chỉ ban hôn, Mạch Ninh cũng chỉ biết vâng theo.” – Bùi Mạch Ninh không mẫn không nhạt mở miệng, thanh âm nhu hòa vang lên, đây là lần đầu tiên nàng mở miệng nói ở trước mặt y, y không ngờ thanh âm của nàng lại dễ nghe đến thế.

Hoàng Phủ Việt cảm thấy trong lòng nao nao, nhưu mày, điều này cũng tốt, lập tức liền giao nàng cho hoàng huynh, trong mắt hiện lên một chút thần sắc thú vị, tuy vẫn còn oán giận nàng, nhưng mà có vẻ như so với lúc trước thì nàng khiến y cảm thấy thú vị hơn nhiều.

Nhéch khóe môi, khiến cho khuôn mặt vốn đã tinh xảo lập tức trở nên tà mị hơn vài phần, chung quanh tiếng thán phục đầy ái mộ của các vị cô nương vang lên, duy chỉ có mình Bùi Mạch Ninh vẫn trưng ra vẻ mặt thản nhiên.

Kỳ thực ở trong mắt của nàng, trải qua mấy trăm năm, người trước mắt cũng là chỉ là có cái vẻ bề ngoài nhìn được, đẹp hay xấu thì nàng từ đầu đã không để vào mắt, Hơn nữa, nàng là ai chứ? Nàng còn có năng lực xem thấu bản chất, nhất là linh hồn của con người, vẻ bề ngoài đã là cái gì.

Nếu như giờ phút này Hoàng Phủ Việt biết suy nghĩ trong lòng nàng, không chừng y sẽ phải phun ra một ngụm máu tươi.

“Muốn ta thành thân với người, không phải là không được, nhưng Vân Nhi của ta phải cùng người cùng ngày vào cửa, hơn nữa cùng người địa vị ngang nhau.” Y kiêu ngạo cười, nụ cười ấy toát lên sự khinh thường, cũng thể hiện sự tự tin (tự kỷ) của y .

Mọi người xung quanh có chút giật mình, Vân Nhi? Vân Nhi là ai? À, à, nghĩ bằng đầu gối cũng biết Việt Vương gia luôn lưu luyến Xuân Ý Lâu, ngả nón cùng đệ nhất hoa khôi đã hơn mấy tháng nay, trừ bỏ hoa khôi kia thì còn ai vào đây chứ.

Trong nháy mắt, Bùi Chính Vũ cứng người, ngay cả người đang ngồi ở thượng vị sắc mặt cũng không tốt, hoàng đệ này quá mức càn rỡ rồi, dám ở trước mặt đại thần cư xử cuồng ngạo như thế...

Bùi Mạch Ninh híp híp mắt, đôi mắt bắn phá bốn phía, lúc trước vốn là đối với Xuân Ý Lâu có chút hứng thú, kêu Tiểu Đào điều tra qua, thật đúng là vừa khéo, người trong miệng hắn vừa nói cũng tra được một chút.

Khóe miệng hơi cong lên, nở một nụ cười trào phúng, muốn nàng cùng một nữ tử thanh lâu cùng ngồi cùng ăn? Y nghĩ mình là bảo vật vô giá, nữ nhân đều thích chắc ?

Nhéch môi cười, đôi mắt lạnh lùng nhưng vô cùng xinh đẹp, ngón tay khẽ nâng chỉ vào nam tử ngồi ở góc phòng, môi đỏ mọng khẽ mở “Gả cho người? Còn không bằng gả cho hắn.” Mọi người ồn ào, cùng nhau nhìn về phía đó.

Đồng thời, nam tử đang trong góc cũng thất thần, ngẩn người ra, có vẻ như không nghĩ tới lập tức tiêu điểm đều tụ tập ở trên người hắn.

Không thèm nhìn khuôn mặt Việt Vương gia đang khó chịu vặn vẹo, nàng thẳng tắp hướng chỗ nam tử đi đến, trong tiếng kinh hô của mọi người, nàng chạm vào hắn - - -

[1] Lạt mềm buộc chặt: chuyển bại thành thắng, chuyển yếu thành mạnh, luôn mạnh mẽ trong vẻ yếu mềm, khiến “đối thủ” dù lợi thế đến đâu đôi khi cũng phải bỏ giáo quy hàng.

6. Chương 6: Ban Hôn

-”Không được chạm ...” - Thanh âm thất kinh vang lên, mọi người sững sờ nhìn bàn tay trắng nõn đụng vào cánh tay của nam tử kia.

Bên tai chỉ thổi qua tiếng ‘sàn sạt’, Bùi Mạch Ninh kinh ngạc nhìn về hướng vang lên âm thanh kia , hóa ra người vừa rồi mới hô lên chính là hoàng hậu, thanh âm của hoàng hậu chứa đầy sự kinh ngạc cùng hoảng loạn. Nghi hoặc quay đầu lại, chống lại cặp mắt màu hổ phách, giờ phút này hắn cũng đang kinh ngạc nhìn nàng, cùng với đôi tay đang nắm cổ tay hắn, đôi mắt màu hổ phách ấy hiện lên một tia nghi hoặc.

Tân Hoàng Hậu thậm chí mất dáng vẻ uy nghiêm, trực tiếp đứng dậy, đôi mắt ngập nước kinh ngạc nhìn Bùi Mạch Ninh.

Chung quanh lập tức nổi lên tiếng ồn ào, bàn tán về ... nam tử trước mắt nàng.

“Trời ơi, không phải trưởng tử của Tư Không gia không thể tiếp xúc được với người khác sao?”

” Đúng là như thế mà, vì sao tiểu thư Bùi gia lại không bị làm sao cả? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Nếu chạm vào trưởng tử của Tư Không gia thì sẽ bị độc tố làm thương tổn thân thể, thế nên các vị thiên kim ở Kinh đô đều không có người nào dám gần cho hắn, vậy mà...”

Tiếng nghị luận xung quanh hết sức ồn ào, Bùi Mạch Ninh đại khái cũng đã nghe rõ ràng, khóe miệng giật giật ngượng ngùng muốn rút tay về.

Giữa bầu không khí đang trở nên vô cùng căng thẳng như thế này, bàn tay to luôn buông xuống của hắn đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay nàng.

“Người... không.. không bị làm sao à ?” Thanh âm lạnh lùng vang lên nhưng hết sức trong trẻo , dễ nghe làm cho lòng người cảm thấy rất thoải mái.

Bùi Mạch Ninh sững sờ gật đầu, thật sự là không có cách nào nhận thức được sự việc biến chuyển trước mắt, hiện giờ nàng thậm chí còn bị chú ý hơn hồi này.

“Quá hồ nháo - -” Mặc dù lúc này mọi người ở đây còn muốn tiếp tục xem kịch vui nhưng vẻ mặt khó coi đang trợn mắt nhìn của Hoàng Phủ Kỳ khiến mọi người e sợ.

Chư vị đại thần thể này mới ngượng ngùng trở về chỗ nhưng ánh mắt vẫn lẩn quẩn ở trên người Tư Không Thu Trạm cùng Bùi Mạch Ninh, rồi lại thăm dò vẻ mặt có chút không tốt của Hoàng Phủ Việt.

“Hoàng đệ, người đã không còn nhỏ, nên thành gia lập thất.” Chờ tất cả mọi người bình tĩnh trở lại, Hoàng Phủ Kỳ mới nhàn nhạt mở miệng nói, bất kể như thế nào nếu có thể thành thông gia với Bùi gia là điều vô cùng tốt, liếc mắt nhìn Hoàng Hậu ngồi bên cạnh có chút đứng ngồi không yên , trong mắt hắn lóe lên một tia tinh quang.

Hoàng Phủ Việt nhú mày, không muốn đếm xỉa đến Bùi Mạch Ninh, sắc mặt có chút khó coi nhưng niềm kiêu ngạo của y không cho phép y cúi đầu.

“Hoàng huynh, ta đã nói ra là điều kiện để đón dâu rồi đấy.” Hoàng Phủ Việt cây ngay không sợ chết đứng nói.

Bùi Chính Vũ nổi giận , trực tiếp đứng dậy: “Hoàng Thượng, Bùi gia tuy rằng không thể cùng Hoàng thất so sánh nhưng nữ nhi của thần thật không đáng phải chịu sự nhục nhã như vậy, khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi việc ban hôn.”

Chê cười, dựa vào việc ông là Hương liệu Đệ nhất Thế gia của Đường triều, nữ nhi của ông muốn gả cho người nào mà không thể chứ, tại sao lại phải cùng với nữ tử thanh lâu cùng ngồi cùng ăn , thật sự là quá nhục nhã.

Hoàng Phủ Kỳ nhíu nhíu mày, trừng mắt nhìn thân bào đệ đệ, mím môi không nói gì.

“Hoàng Thượng... Thần thiếp có một yêu cầu quá đáng.” Hoàng hậu bên cạnh trầm mặc đã lâu đột nhiên mở miệng, trong mắt có vẻ chần chừ nhưng khi vừa nhìn thấy Tư Không Thu Trạm vẫn còn nắm tay Bùi Mạch Ninh lập tức tiêu tán vô tung .

“Hử? Hoàng Hậu có chuyện thì cứ nói đi.” Hoàng Phủ Kỳ nhướng nhướng mày, thật sâu nhìn Hoàng Phủ Việt âm thầm lắc đầu, haiz, Hoàng đệ ơi là Hoàng đệ, đây chính là tự người cự tuyệt đấy nhé.

“Đại ca thiếp ,từ trước đến nay huynh ấy đều không thể tiếp xúc với người khác, thật không ngờ tiểu thư Bùi gia lại có thể chạm vào,đây nhất định là duyên phận , một khi đã vậy sao không cho bọn họ thành hôn?” Thanh âm Hoàng Hậu ôn hòa vang lên, không lớn không nhỏ vừa vặn làm cho toàn bộ đám người ở Ngự hoa viên có thể nghe thấy.

Bùi Mạch Ninh chợt ngẩn người ra, cố gắng rút tay khỏi bàn tay ấm áp kia , đau khổ nhìn Hoàng Hậu, không nghĩ tới nam nhân đứng cô độc ở trong góc , không thu hút người khác hóa ra lại là ca ca của Hoàng Hậu, nàng có phải là đang “tự mình hại mình” không đây~~, có trời mới biết nàng thực không phải cố ý, chỉ là muốn mượn chuyện để thoát khỏi cuộc hôn nhân này mà thôi , nào biết lại là nhảy nhảm xuống một cái bẫy khác .

Toàn bộ Ngự hoa viên an tĩnh lại, Hoàng Phủ Việt sắc mặt rõ ràng không được tốt lắm, đầu tiên là bị nữ nhân kia chọc tức khiến y nổi giận , nàng muốn gả cho độc nhân chứ cũng không thêm gả cho y, kế tiếp Hoàng Hậu lại càng khiến cho tâm tình của y tệ hơn, cái hấn muốn xem chính là thấy cảnh nữ nhân kia phải cúi đầu cầu xin y cơ.

“Này... Gia chủ của Bùi gia nghĩ như thế nào?” Hoàng Phủ Kỳ sắc mặt chưa thay đổi, mọi người cũng nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hấn, không ngờ hấn lại trực tiếp đem vấn đề vứt cho Bùi Chính Vũ.

Bùi Chính Vũ tuy không thích Hoàng Phủ Việt nhưng điều này dù sao cũng liên quan đến thể diện của Hoàng gia, vẫn phải thật thận trọng.

“Đa tạ Hoàng Hậu ưu ái, chẳng qua... thảo dân rất yêu thương nữ nhi duy nhất này, vẫn là nên hỏi qua ý nguyện của nó .” Nhìn về phía Bùi Mạch Ninh, trong mắt ông có nhàn nhạt bi thương.

Bùi Mạch Ninh trở mắt nhìn phụ thân, nàng rõ ràng thấy trong mắt Bùi Chính Vũ có sự nghiêm cẩn, cần cần môi, xem ra hôm nay phải lựa chọn một mối hôn sự mới hợp đạo lý.

Đáng giận, nàng không hề có ý muốn thành thân, một trận khí lạnh lòng quay chung quanh chờ nàng lên tiếng. Một lúc sau, Bùi Mạch Ninh ngước mắt, lựa che mặt che khuất hơn phân nửa khuôn mặt nên không cách nào thấy rõ ràng biểu tình trên mặt nàng, nhưng có thể nhìn thấy sự lạnh lùng trong đôi mắt to tròn.

“Ta... gả cho hấn - -” Ngón tay chỉ vào không phải ai khác mà chính là người đứng ở bên cạnh nàng – Tư Không Thu Trạm, không có nửa điểm do dự liền gả cho nam nhân lạnh lùng vừa mới gặp mặt một lần, nhưng cũng còn tốt hơn tên kiêu ngạo không coi ai ra gì ... dường như đối với vị Việt Vương gia kia, ép chết một thiếu nữ là một việc quá đổi bình thường, nam nhân như vậy khiến nàng chán ghét.

Hoàng Phủ Việt sắc mặt xanh lét ,y không ngờ Bùi Mạch Ninh hoàn toàn không để ý tới thể diện của y,về kiêu ngạo cùng tự tin trên mặt lập tức trở nên cứng ngắc,y càng thêm oán hận trừng mắt nhìn Bùi Mạch Ninh.

Hoàng Phủ Kỳ hờ hững nhìn bọn họ, lập tức mở miệng nói “Một khi đã như vậy, Trẫm liền ban hôn cho các người, tùy ý chọn ngày thành hôn - - -” Miệng vàng lời ngọc, hôn sự lần này nhất định là thật, Hương liệu Đệ nhất Thế gia cùng Tông Môn Đệ nhất kết làm thông gia . Ai, thật đúng là đại tin tức nóng sốt - - -

7. Chương 7: Xuân Ý Lâu

Hoàng Thượng chỉ định hôn sự sẽ diễn ra vào ngày hoàng đạo một tháng sau, biết là có chút chóng vánh nhưng nào có ai dám phản đối sự định đoạt của Hoàng Thượng .

Đối với hôn sự này, người của Tư Không gia có vẻ như hết sức vui mừng, Tư Không Thu Trạm cũng đã hai mươi tuổi, lại là trưởng tử của Tư Không gia, niên kỷ đã sớm nên có con mới đúng, nhưng vì thân trúng dị độc nên người khác đều không thể tới gần hắn , nói chi là thành hôn .Thời khắc này lại may mắn phát hiện Bùi Mạch Ninh có thể chạm vào hắn, Tư Không gia đương nhiên vô cùng cao hứng, khó trách Hoàng Hậu lúc trước cũng không sợ chọc giận Hoàng Thượng thỉnh cầu ban hôn , vì hạnh phúc của lão ca lạnh lùng ngàn năm băng giá , có gì là không dám chứ

~Tin tức về hôn sự này rõ ràng đã truyền khắp Kinh đô, không biết đã có bao nhiêu người nhàn rỗi đến xem náo nhiệt. Thế nhưng hôn sự này ít nhất cũng mang lại một tháng tự do cho Bùi Mạch Ninh , dựa theo lời căn dặn của Bùi Chính Vũ , dù sao một tháng sau nàng đã phải xuất giá rồi nên thời gian này nàng có thể làm mọi điều nàng muốn , đương nhiên chỉ cần không ảnh hưởng tới danh dự của nàng là được.

Trước Xuân Ý Lâu xa hoa tráng lệ, đệ nhất thiếu niên tuấn mỹ không thể tiến thêm một bước, ừm, không, hẳn là bị người cản lại.

“... Công tử, loại địa phương này, chúng ta không thể đi vào đâu, ngộ nhỡ bị lão gia biết được, lại giả như mà bị người khác bắt gặp, vậy thì biết làm thế nào đây .” Bộ dáng Tiểu Đào gấp đến nỗi muốn òa khóc, không nghĩ tới tiểu thư sẽ đến chỗ này, tuy là đã phần nam trang nhưng thực chất bên trong nàng là nữ tử một trăm phần trăm .

“Gấp cái gì, không có ngộ nhỡ, cũng chả có giả như , người chỉ cần đi theo ta là được rồi. Đương nhiên... nếu người không thích vào thì có thể quay về phủ trước.” Bùi Mạch Minh liếc mắt nhìn Tiểu Đào, sau đó trực tiếp bước vào Xuân Ý Lâu, thoáng chốc một trận hương ngọt ngấy xông vào mũi, khiến cho nàng không khỏi nhúm mày.

Tiểu Đào cố tình bày ra bộ dạng khóc lóc thảm thiết nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì, nàng vẫn phải bảo hộ tiểu thư cho tốt, làm sao có thể đi về trước được, rơi vào đường cùng nên cũng đành chậm rì rì lê bước đi vào Xuân Ý Lâu.

Cảnh tượng xa hoa lãng phí có phần không giống những thanh lâu dơ bẩn khác ,được bày trí khá thanh lịch, nữ tử cười duyên cũng không quá khoa trương, đúng là tốt hơn nhiều.

“Ai u, vị tiểu ca này thật tuấn tú nha

, nhìn rất lạ, là lần đầu tiên đến Xuân Ý Lâu của chúng ta phải không! Đến đây, đến đây, ta sẽ giới thiệu cho các vị vài cô nương xinh tươi như hoa như ngọc.” Tú bà cười tùm tùm đi tới, mùi hương của son phấn khiến Bùi Mạch Ninh có chút không quen.

“Không cần, ta muốn ngồi ở đằng kia, làm một chút thức ăn mang lên đây là được rồi.” Bùi Mạch Ninh lạnh nhạt đưa ra một thỏi bạc, thấy tú bà cười tùm tùm tiếp nhận bạc, sau khi dẫn nàng ngồi vào chỗ tương đối hẻo lánh mục ta liền phất khăn tay đi luôn.

“Công tử...” Tiểu Đào ủy khuất nhìn tiểu thư nhà mình, các cô nương xung quanh đi qua không ai là không ái mộ nhìn các nàng , ánh mắt kia khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái.

” Ngồi xuống ăn một chút gì đi, ngồi một lát rồi trở về.” Bùi Mạch Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng cũng phải trấn an Tiểu Đào.

“Ồ? Đó không phải là Việt Vương gia sao?” Tiểu Đào mắt đột nhiên mở lớn hơn, trừng trừng nhìn Hoàng Phủ Việt mới vừa đi vào.

“Người biết hắn?” Bùi Mạch Ninh nhúm mày nghiêng đầu nhìn, quả thật là Hoàng Phủ Việt, Tiểu Đào đáng nhẽ là chưa từng gặp qua người nọ mới đúng chứ?! Mà bên người y hiện tại có thêm một cô nương xinh đẹp như hoa, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người lay động, vừa nhìn thấy liền biết được thân phận của nàng, cũng thật xứng đáng với danh hào Hoa khôi.

Tuy ... đẹp thì đẹp thật, nhưng trong mắt lại thiếu linh khí, dường như... đã bị một cỗ hắc khí cầm tù.

Mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng kia, cảm giác thấy nơi nào đó có chút kỳ quái.

“À...à... , tiểu thư ngày trước hay vùng trộm chạy ra ngoài nên em cũng gặp qua vài lần.” Tiểu Đào có chút cảm thán trong lòng , tiểu thư có đôi khi quên mất một số chuyện sau khi hồi phục lại thân thể, nàng đã tập mãi thành thói quen.

Đôi mắt híp lại, đến khi cảm giác được cặp mắt mang theo sự kiêu ngạo, tự tin nhìn về phía mình, Bùi Mạch Ninh mới từ từ thu hồi tầm mắt.

“Hừ, Việt Vương gia đúng là đồ tồi, không những gây chuyện với tiểu thư , lại còn công khai mang theo hoa khôi kia ra ra vào vào . Quá đáng! Vẫn là cô gia tương lai tốt hơn nhiều, ít nhất không có hoa tâm.” Tiểu Đào chu miệng, có vẻ như chẳng hề có chút cảm tình nào với Hoàng Phủ Việt, ha ha, Hoàng Phủ Việt từ khi gặp nàng, có vẻ như khí chất hút người càng ngày càng bị giảm đi.

Bùi Mạch Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêng đầu lại ngắm nhìn, đột nhiên, chỗ che dấu sâu nhất trong linh hồn run lên, mây đột nhiên nhàn lại, cái loại cảm giác rung động tâm hồn này, đúng vậy , chính là là từ hoa tai Lưu Quang phát ra.

Bình tĩnh nhìn sự tình trước mắt, nàng có chút phấn khích... Thật không ngờ, mảnh vỡ của hoa tai Lưu Quang lại có thể ở đây...

Mây hơi nhú lại , có lẽ nào mảnh vỡ ấy nằm ở trên người ...

8. Chương 8: Đệ Nhất Hoa Khôi

Quần lụa mỏng màu hồng phấn kéo dài trên mặt đất, áo choàng lụa mỏng cùng màu như ẩn như hiện, có thể thấy da thịt nơi bả vai trắng nõn làm tâm nam nhân ngứa ngáy khó nhịn.

Hoàng Phủ Việt khóe môi nhếch lên, ý cười kiêu ngạo đầy vẻ tự tin, đang cùng Thủy Nhi nói điều gì đó. Thủy Nhi khóe miệng luôn mỉm cười nhàn nhạt , ôn nhu khả ái nhưng trong mắt không hề có cảm xúc.

“Ồ, đây không phải là Việt Vương gia sao?” Một nam nhân cao, gầy mặt đầy ý cười đi tới, khuôn mặt khô quắt khô queo vừa thấy cũng biết là do tại nơi này tận tình tìm hoa vẫn liễu quá nhiều . Bùi Mạch Ninh bỏ qua khuôn mặt , trực tiếp nhìn thấu vào sâu trong linh hồn hắn, cảm giác có chút không tốt, chán ghét lắc đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, thôi thì coi như xem tuồng vui đi.

“Thì ra là Tấn Hoài chân nhân.” Hoàng Phủ Việt khóe miệng khê cong lên một chút, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía nam tử kia, giữa trán thể hiện sự chán ghét lại không biểu lộ rõ ràng ra.

Bùi Mạch Ninh nhướng mày ,cảm thấy có chút kỳ lạ, dựa vào tính cách của Hoàng Phủ Việt mà cũng có lúc phải thu mình sao? Rõ ràng là chán ghét nhưng lại không biểu hiện ra, thật đúng là không giống với phong cách của y.

“Người đó là ai?” Bĩu bĩu môi, Bùi Mạch Ninh lên tiếng hỏi.

“Tiểu thư, người xem dấu hiệu trên vạt áo hắn đi , hắn là đệ tử của phái Thự Lưu, khó trách Vương gia không dám động đến hắn. Phái Thự Lưu danh vọng rất cao, địa vị của người này lại là chân nhân, ngay cả Hoàng thất còn phải kiêng kị ba phần .” Tiểu Đào thở dài nói, có vẻ như cũng có nhiều phần kính nể, dù sao đây chính là người có địa vị mà Hoàng thất cũng lễ nhượng vài phần nha

~Cái gì? Chân nhân? Mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, cẩn thận đánh giá nam nhân kia, quả nhiên cảm nhận được chân khí trong cơ thể hắn không hề yếu, mắt lại nhìn qua Hoàng Phủ Việt, tuy rằng không quá rõ ràng nhưng cũng có cảm giác giống như vậy.

Khóe miệng giật giật, lão gia tử cũng thật biết cách mang tai họa đổ vào đầu nàng, không nghĩ rơi xuống thời không này lại là một thể giới tu tiên, điều này thật quá trùng hợp đi.

Đối với một người có năng lực tu tiên mà nói thì chỉ cần có thực lực cao là đã có thể cảm nhận được năng lượng của hoa tai Lưu Quang, ngộ nhỡ có người đi trước một bước giành lấy bất kỳ một mảnh nhỏ nào của hoa tai, lợi dụng năng lượng hoa tai làm ra chuyện thương thiên hại lý, như vậy thực sự không tốt chút nào.

Trong lòng hết sức phiền chán, một ngụm uống xuống tất cả phần nước trà còn lại trong chén, lại nhìn qua Tần Hoài chân nhân gì đó, giờ phút này hắn đang híp mắt nhìn Thủy Nhi, ánh mắt không chút kiêng nể khiến người khác cảm thấy khó chịu.

“Quả thật nàng rất xứng đáng với danh hiệu đệ nhất hoa khôi, đúng là rất xinh đẹp.” Tần Hoài chân nhân mắt không chớp, nhìn chăm chăm vào Thủy Nhi.

“Nếu như Tần Hoài chân nhân thích, nàng hãy đàn một khúc cho chân nhân thưởng thức đi.” Hoàng Phủ Việt như trước ngoài cười nhưng trong không cười, trông thấy rõ ràng Tần Hoài chân nhân đang không chút che giấu nhìn chăm chăm Thủy Nhi, y trực tiếp nhún nhường đi ra ngoài nhưng bàn tay nắm chặt, buông xuống lại tiết lộ tâm tư của y.

“Tốt lắm, ha ha ha, thật sự phải đa tạ Việt Vương gia rồi, về sau có chuyện gì muốn tại hạ giúp đỡ cứ việc nói.” Tần Hoài Chân nhân cười ha ha, nhanh chóng ôm Thủy Nhi vào nhà gian.

Người kiêu ngạo tự tin như Việt Vương gia thế mà dễ dàng chấp tay nhường đồ cho kẻ khác, ai cũng biết rằng, khi ở ở Hoàng cung, y còn nói muốn cưới Thủy Nhi làm chính phi.

Bùi Mạch Ninh nở nụ cười trào phúng, đối với nam nhân, nữ nhân như các nàng chỉ tựa như vật phẩm dùng để giao dịch, thương lượng. Trong mắt y cười nhạt dần, càng lúc càng lạnh lẽo, lũ nam nhân này khiến nàng cảm thấy thật chán ghét, thật muốn sút bay ra khỏi vũ trụ cho rộng chỗ.

” Công tử, đồ cũng đã ăn, ngồi cũng ngồi rồi, chúng ta trở về đi.” Tiểu Đào dù sao vẫn còn là đứa trẻ, không quen ở địa phương như thế này, mới ngồi một lúc đã muốn rời đi.

Nhưng Bùi Mạch Ninh cũng không muốn đi về sớm như vậy, nàng còn phải trước xác định trước mảnh hoa tai rốt cuộc là ở nơi nào, là ở trên người Hoàng Phủ Việt hay đang ở trên người Thủy Nhi kia?

Hoàng Phủ Việt trong đại sảnh chọn đại một chỗ ngồi xuống, giống như rất thích ý mà uống trà. Người ngồi xung quanh phần lớn cách y rất xa, âm thầm nghị luận. Thật không may, những lời bàn ra tán vào ấy truyền đến tai nàng, khoe miệng run run, hóa ra một trong những nhân vật chính trong câu chuyện kia còn có nàng.

Những người đó không phải là không biết chuyện đã xảy ra trong Hoàng cung, lúc đầu mọi người đều thông cảm với Bùi Mạch Ninh vì nàng bị Việt Vương gia cự tuyệt, sau đó thì bàn luận đến việc Hoàng Phủ Việt đường đường là một Vương gia đang được sủng ái, thế mà bây giờ lại bị một nữ tử ghét bỏ công khai, thà rằng gả cho người không thể đụng vào như trưởng tử Tư Không gia cũng không muốn gả cho Việt Vương gia tài mạo song toàn.

Thanh âm tuy không lớn, nhưng đại sảnh vốn yên tĩnh, mà Hoàng Phủ Việt lại là người tập võ nên nhĩ lực vô cùng tốt, cuối cùng cũng vẫn nghe được những điều không hay ho gì. Sau khi y đã nghe được toàn bộ câu chuyện, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, thành công khiến những người đang ngồi ở đây dừng nghị luận.

Đột nhiên, ánh mắt hơi liếc, tầm mắt lạnh lùng nhìn xuống, đối mặt trực tiếp với Bùi Mạch Ninh, hơi trở mắt, trong mắt có sự đánh giá. Tiểu Đào ở bên cạnh không dám thở mạnh, chỉ sợ Hoàng Phủ Việt sẽ nhận ra các nàng.

Chỉ tiếc, Hoàng Phủ Việt vốn là đối với Bùi Mạch Ninh không mấy ôn hòa, hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều có lụa che mặt che khuất thì làm sao mà nhận ra được Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh bình tĩnh nâng chén hương y chào một lần, rồi tự nhiên ăn điểm tâm, cũng không phát hiện ra sự hứng thú chợt lóe rồi biến mất trong mắt Việt Vương gia kia.

9. Chương 9: Tu Tiên Chân Nhân

“A – -” Tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn từ trong nhũ gian vang lên, bàn tay đang vịn về điểm tâm của Bùi Mạnh Ninh thoáng dừng lại, nàng nghi hoặc nghiêng đầu nhìn, nơi phát ra âm thanh chói tai đó không phải là nhũ gian vừa rồi Tần Hoài chân nhân cùng Thủy Nhi đi vào sao?!

Hoàng Phủ Việt cũng lập tức đứng dậy, cau mày nhìn về phía đó.

Cửa nhũ gian được mở ra, chỉ thấy Thủy Nhi quần áo không chỉnh tề từ trong chạy ra, khóc đến hoa lệ đài vũ * đẹp như hoa lệ trong mưa * trực tiếp trốn phía sau Hoàng Phủ Việt.

“Vương gia, hần... hần muốn quấy rối thiếp.” Thủy Nhi cúi thấp đầu khóc không ngừng, áo lụa mỏng trên người bị xé rách làm lộ ra không ít da thịt, dễ dàng hiểu được ở bên trong vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng Phủ Việt trong mắt không hề có chút thương hương tiếc ngọc nào, chỉ có nghi hoặc cùng bất mãn, môi mím chặt lại, sắc mặt có chút khó coi.

Đến khi Tần Hoài chân nhân chỉ mặc mỗi cái quần lao đến, thì có thể nhìn thấy trên vai của hần máu tươi không ngừng chảy ra, cả khuôn mặt đều dựng lên vẻ dữ tợn, trợn trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Việt cùng Thủy Nhi phía sau y.

“Đáng chết, Việt Vương gia, ngài đây là có ý gì, nếu mà người đã vào phòng ta thì còn phản kháng cái gì, còn dám đâm ta bị thương. Việt Vương gia, hôm nay nếu ngài không đem sự tình nói cho rõ ràng, ta sẽ đi gặp mặt Thánh Thượng lãnh giáo một phen.” Sắc mặt Tần Hoài chân nhân cực kì khó coi, xung quanh có thêm không ít người xem náo nhiệt đột nhiên bị hần trừng như vậy, khiến nhiều người co giò chạy trốn .

Ngay cả Tiểu Đào cũng nắm chặt ống tay áo Bùi Mạnh Ninh, liên tục la hét đòi đi về.

“Tần Hoài chân nhân, chuyện này nhất định là hiểu lầm, Thủy Nhi, nàng còn không mau tạ lỗi cùng chân nhân.” Hoàng Phủ Việt môi mỏng hé mở, một chút cũng không có ý tứ che chở cho Thủy Nhi, trực tiếp lắc mình sang một bên, đem toàn bộ việc liên quan đến Thủy Nhi phủ sạch.

Thủy Nhi không dám tin nhìn Hoàng Phủ Việt, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, trong mắt có tia sáng chớp động , không còn trống rỗng như vừa rồi .

” Thủy Nhi bán nghệ không bán thân.” Thủy Nhi vừa khóc vừa nói, nhưng trong lòng hiểu rất rõ, với một người có địa vị chân nhân, một hoa khôi như nàng sao có thể so sánh được.

“Hừ, nữ nhân này Việt Vương gia đã không để ý nữa thì giao cho ta đi.” Tần Hoài chân nhân lạnh lùng hừ một cái, giận dữ trừng Thủy Nhi. Nhìn vẻ mặt lúc này của hần cũng đủ biết Thủy Nhi nếu lại rơi vào trong tay của hần thì sẽ có kết cục tốt đẹp như thế nào .

Hoàng Phủ Việt lạnh lùng, môi hơi cong lên: “Đó là điều đương nhiên.” Cũng không quản Thủy Nhi khóc thảm hơn, vẻ mặt y hờ hững, dù sao lúc trước cũng chỉ đem Thủy Nhi làm một tấm bình phong để tránh việc thành hôn mà thôi, chỗ này y sớm muộn gì cũng phải ra khỏi. Hai tay nắm chặt, giờ phút này y cần cẩn thận nhện xuống, không thể để cho hoàng huynh lo lắng chuyện của y.

“Chắc chắn, Việt Vương gia lúc trước không phải muốn thành thân với vị hoa khôi này sao? Không nghĩ tới thời buổi bây giờ thế tử cũng có thể nhường cho kẻ khác.” Xuân Ý Lâu đang yên tĩnh đột nhiên truyền đến một thanh âm mỉa mai hoặc trêu đùa, mang theo ý châm chọc Hoàng Phủ Việt.

Bùi Mạnh Ninh nheo mắt lại, sức mạnh trên không trung kia... có vẻ như rất mạnh.

“Người tới là ai, dấu đầu lộ đuôi, còn gì là anh hùng hảo hán.” Người nói là Tần Hoài chân nhân, hần ghét nhất những kẻ núp trong bóng tối .

“Ha ha ha, Tần Hoài người đầu xúng nói chuyện với bốn thiếu gia , cả ngày chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, thật sự là làm mất thể diện Thự Lưu phái các người.” Tiếng cười khê vang lên, trên không trung đột nhiên phiêu đảng một mùi hương hoa đào, khiến ai ngửi phải cũng đều mê say.

“Mùi hương này ...” Tần Hoài chân nhân biến sắc, Bùi Mạnh Ninh không có bỏ qua sự kích động cùng chán ghét chợt lóe rồi biến mất trong mắt hần , xem ra đây là người khiến hần vô cùng ghét đi.

“Úy Kỳ Dương, người cả ngày chỉ biết giả thần giả quỷ, hừ, bản chân nhân không cùng người chấp vật.” Tấn Hoài chân nhân hiển nhiên có chút kiêu kỳ người này, bấu môi trực tiếp muốn lôi Thủy Nhi rời khỏi nơi này, cũng không quản tiếng kêu sợ hãi cùng giãy giụa của nàng ta.

“Chắc chắc, người thật là ... một chút cũng không hiểu được thương hương tiếc ngọc là gì.” Tiếng thở dài vang lên, hương hoa đào càng ngày càng đậm, chỉ thấy trên không trung một bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống.

Khuôn mặt tinh xảo, trắng nõn, một đôi mắt đào hoa lóe tinh quang, mười phần mười là một đôi mắt hồ ly. Khuôn mặt đẹp như hoa đào thật sự thích hợp với hắc, môi mỏng hơi cong lên thành nụ cười, khuôn mặt yêu mị, ngay cả hoa khôi như Thủy Nhi lúc này vừa thấy cũng chỉ có thể rơi lệ ghen tị trong lòng.

“Người chính là Úy Kỳ Dương của Lưu Điện?” Hoàng Phủ Việt có vẻ như biết người này, trong mắt có một tia sáng chớp động. Bộ dáng kia thiếu chút nữa cũng khiến cho Bùi Mạch Ninh cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ có cái gì đó không thuần khiết .

“Không phải là bổn thiếu gia thì còn ai khác sao? Chắc... chắc... người đừng nhìn ta như vậy, tính hướng của bổn thiếu gia tuyệt đối là bình thường nha

~.” Úy Kỳ Dương bộ dáng ‘cách xa ta ra một chút’ làm cho Hoàng Phủ Việt khóe miệng giật giật liên tục, nhưng điều này tuyệt không làm ảnh hưởng hứng thú của hắc.

Không phải như mọi người nghĩ đâu ~~ Hoàng Phủ Việt cảm thấy hứng thú là bởi vì nơi mà Úy Kỳ Dương sinh ra gọi là Lưu Điện. Đây là chỗ tọa lạc của đương triều Đế nhất Tu tiên Thế gia, ở trên đỉnh Tử Vi sơn, lúc ẩn lúc hiện, đời nào cũng sẽ có vài người tu thành tiên, trong đó phần nhiều đều xuất thân từ Tư Không gia tộc, chẳng trách Tư Không gia tộc có danh hiệu đương triều Đế nhất Tông.

10. Chương 10

Lưu điện là nơi có uy tín cao đến tận trời, thử nghĩ mà xem, ở nơi đó có những đệ tử đã trở thành tiên nhân, làm sao lại không khiến người ta tôn sùng cho được!

Thự Lưu phái cũng là bang phái đứng hạng nhất nhì, so ra thì khí thế cũng không kém Lưu điện. Thế nên hai bên đã sớm tranh đấu gay gắt suốt bao nhiêu năm, người giang hồ đồn thổi hệ hai bên không được tốt đã là nói giảm nói tránh đi rồi. Nếu có thể cùng Lưu điện giao hảo, Hoàng thất bọn họ còn phải kiêng kị gì Thự Lưu phái kia nữa.

Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Việt nét mặt giãn ra, nhẹ nhàng nở một nụ cười. Biểu hiện này của y khiến không chỉ Úy Kỳ Dương mà ngay cả người bàng quan đứng ngoài cuộc như Bùi Mạch Ninh cũng cảm thấy đầu óc y có chút vấn đề.

-“ Này! Đây là chuyện giữa chúng ta, Úy Kỳ Dương người cũng muốn dính vào hay sao?”. Tấn Hoài chân nhân nhíu mày, trừng mắt nhìn Úy Kỳ Dương. Dựa theo niên linh tu luyện, hắc đã đạt đến bậc chân nhân, mười phần xứng đáng là trưởng bối của Úy Kỳ Dương. Hắc vốn nên lấy cái danh trưởng bối này, đi chiêu cố tên tiểu tử hậu sinh kia mới phải nhưng khúc mắc xảy ra giữa hai nhà không phải chỉ là trong ngày một ngày hai. Lưu điện này quả thực ...rất khó lường.

-“ Người đừng nói như vậy ~ Người có biết trong quá trình tu luyện kiêng kị nhất là điều gì không? Nếu chuyện này mà đến tai chưởng môn chân nhân của người, thì sẽ ra sao nhỉ ? Chắc hẳn sẽ có rất nhiều người còn cảm thấy hiếu kỳ hơn cả ta đây~ ” Úy Kỳ Dương hí mắt cười, một bộ dạng hồ ly gian xảo.

-“ Công tử.... Cứu Cứu ta...”Thủy Nhi khóc thảm thiết như hoa lê trong mưa, vừa nghe thấy Úy Kỳ Dương nói thế, lại thấy Tấn Hoài chân nhân kia đối với hắc phải kiêng dè vài phần nên nàng ta giống như tìm được cây cỏ cứu mạng, vội vàng lao đến bên Úy Kỳ Dương.

Úy Kỳ Dương lập tức lắc mình thối lui, tỏ vẻ chán ghét nhìn Thủy Nhi. Hắn là một nam tử giữ mình trong sạch, không vướng hồng trần, đừng có hủy hoại thanh danh tốt đẹp của hắn chứ!

Tuy rằng không thích Thủy Nhi, và lần này hành động ra tay của hắn cũng không phải là chứng tỏ anh hùng cứu mỹ nhân gì cả. Hắn chỉ muốn nhắm vào người đó mà thôi.

-“ Chậc! Tấn Hoài à Tấn Hoài! Người muốn thưởng thức cái gì? Nữ nhân này sao?..... Đến ta còn cảm thấy nàng ta thật kém cỏi,lại còn là thứ Việt vương gia chơi đùa còn dư lại. Vậy mà người cũng muốn thử qua.Người sao lại không biết cách giữ mình trong sạch như thế chứ , chuyện này mà truyền đi thì chắc hẳn sẽ có trò vui đây ~~ Nhưng , nói thật ta không có hứng thú xem đến tận cùng đâu!”

Máu trên bờ vai Tấn Hoài chân nhân đã ngừng chảy. Tuy nhiên, giờ phút này đây, hắn thiếu chút nữa lại bị Úy Kỳ Dương kia chọc tức đến hộc máu. Sắc mặt Tấn Hoài chân nhân lúc trắng lúc xanh, quả thực hẳn đã bị làm cho tức chết rồi.

Hoàng Phủ Việt cũng nhú mày, cảm giác Úy Kỳ Dương đối với mình có chút địch ý. Những lời từ miệng tên đó nói ra, tựa hồ chưa có lời nào có lợi cho hắn cả.

-“ Hừ! Ngược lại, ta lại càng muốn xem xem ở đây có kẻ nào dám lan truyền tin này đi. Úy Kỳ Dương! Người đừng có quên! Lưu điện các người và chúng ta từ trước đến nay luôn là nước sông không phạm nước giếng! Tuy rằng ta không thích phải nhìn mặt người, nhưng người nên nhớ kĩ nguyên tắc của Lưu điện các người” Tấn Hoài chân nhân lạnh lùng, nhìn Úy Kỳ Dương hừ lạnh một tiếng.

Quả thực, trước khi hắn đến đây, các trưởng lão trong Lưu điện có căn dặn qua. Không cần phải để ý đến Thự Lưu phái, sự tình của bọn họ với chúng ta không có quan hệ. Dầu biết thế, nhưng sự việc ngày hôm nay thật sự khiến hắn ..ngứa mắt.

-“ Ha ha ! Chưa biết được đâu! Ta vừa nhìn thấy trong góc kia có người thật sự không muốn đi, mà xiếc vừa rồi chắc cũng đã xem hết toàn bộ! ” Úy Kỳ Dương cười cười, đưa mắt một hồi nhìn thẳng về phía Bùi Mạch Ninh.

Nguyên bản, cả khối điểm tâm vừa vào miệng, nuốt vào không được, nhổ ra cũng không xong, lại bị mấy ánh mắt kia nhìn chăm chăm. Bùi Mạch Ninh nàng thầm than tình huống này thật không tốt, không tốt nha.

Tiểu Đào cảm giác được ánh mắt mọi người đang nhìn về phía các nàng. A, không, chính xác mà nói, là tập trung toàn bộ lên người các nàng. Lúc này nàng mới phát hiện, mọi người xung quanh đều đã không còn thấy bóng dáng đâu cả, chỉ còn lại bọn họ và hai người các nàng. Ngay cả ma ma chủ Xuân Ý Lâu cũng đã trốn đi mất dạng. Phải biết rằng, những kẻ đang đứng ở đây đều không phải là loại dễ đụng vào.

-“ Không phải chỉ là một tên tiểu tử thôi hay sao? Thế nào? Hắn dám đem chuyện này rêu rao lung tung sao?” Tấn Hoài chân nhân lạnh lùng nhìn Bùi Mạch Ninh. Tấn Hoài chân nhân có một gương mặt tuấn tú nhưng phảng phất lại tỏa ra cốt khí xâm nhập mạnh mẽ, khiến người ta vừa có chút kinh ngạc , vừa có chút sợ hãi.

Nhưng Bùi Mạch Ninh cũng đâu phải người bình thường, trừ bỏ ban đầu còn khiếp sợ một chút sau đó thì vẫn thản nhiên ăn mấy khối điểm tâm còn lại, chậm chậm nhấp ngụm trà. Cuối cùng, mới nhàn nhã trừng mắt nhìn Úy Kỳ Dương đang tằm tằm nhìn nàng.

-“ Ta rất gan dạ, nhỉ ?” Bùi Mạch Ninh bình tĩnh phun ra những chữ này. Liếc mắt một cái, nàng nhìn thấy rõ ràng khóe miệng Úy Kỳ Dương đang cười cứng nhắc. Ha ha, tốt lắm, nàng rất hài lòng.

11. Chương 11: Trước Hôn Lễ

Muốn lợi dụng nàng để lừa tên Tấn Hoài chân nhân kia sao? Được lắm, Úy Kỳ Dương này đã thành công trong việc chiếm được sự khinh bỉ của Bùi đại tỷ-Bùi Mạch Ninh nàng. Nàng ghét nhất là nam nhân hồ ly, giả hoạt như vậy.

Úy Kỳ Dương thiếu chút nữa thì bóp nát một bên chân bàn khi nghe thấy lời nói của Bùi Mạch Ninh.

“ Dưới chân thiên tử, tại hạ chẳng qua ngồi đây độc ẩm, chẳng lẽ điều này là không thể hay sao?” Bùi Mạch Ninh vỗ vỗ lên lưng của Tiểu Đào, trấn an nàng ấy, thản nhiên mở miệng.

Úy Kỳ Dương cười cười, không nói gì. Nhưng Hoàng Phủ Việt thì lại ngẩn người, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng này có chút quen tai.

“ Tránh ra! Tránh ra! Là kẻ nào dám gây sự ở đây ?” Bên ngoài đột nhiên có tiếng ồn truyền vào, chắc hẳn vừa rồi có kẻ sau khi bỏ chạy đã thuận đường đến quan phủ báo án.

Người vừa tiến vào nhìn thấy mấy đại nhân vật đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, đặc biệt còn có Việt Vương gia đang được Hoàng Thượng coi trọng nhất, lập tức ngậm miệng.

Hoàng Phủ Việt không vui nhíu mày. Một chút chuyện nhỏ như thế này mà đã kinh động ,lôi kéo sự chú ý của quan phủ, nếu chuyện này truyền đến tai hoàng huynh, chắc chắn y sẽ lại bị giáo huấn.

“ Nơi này không có chuyện gì hết, còn không mau lui xuống!” Hoàng Phủ Việt trừng mắt, quan binh liền lập tức cao chạy xa bay .

“ Thật không dễ chơi! Nữ nhân này các người muốn xử trí ra sao chẳng liên quan gì đến ta. Nhưng vị huynh đệ này, có muốn trở thành bằng hữu của ta không? Ta thật sự rất có hứng thú với người đấy!” Úy Kỳ Dương bĩu môi, từ đầu vốn chẳng để ý gì đến Thủy Nhi đang khóc sụt sướt kia, ánh mắt của hắn đang đổ về phía Bùi Mạch Ninh, táo bạo đá lông nheo với nàng. Hành động này của hắn thiếu chút nữa làm Bùi Mạch Ninh phun hết cả ngụm trà vừa mới nhấp lên miệng.

Khóe miệng giật giật, Bùi Mạch Ninh thực chẳng còn muốn uống cho xong chén trà còn dang dở này. Trò đùa này cũng đã đến hồi kết thúc, dù sao hôm nay cũng đã chiếm được đáp án nàng muốn biết, vật kia chắc chắn chỉ đang ở chỗ Thủy Nhi hoặc ở trên người Hoàng Phủ Việt mà thôi.

“ Tiểu Đào! Chúng ta đi thôi!” Không để ý đến sóng mắt ái muội đang phát ra của Úy Kỳ Dương, Bùi Mạch Ninh trực tiếp đứng dậy, đi về phía cửa lớn. Tiểu Đào lúc này mới dám thở ra hít vào, thiếu chút nữa là rơi lệ, rốt cuộc cũng được ra khỏi Xuân Ý Lâu này.

“ Haizz, người huynh đệ, đừng có đi mà, người còn chưa cho ta biết người họ gì? Tên gì? Ở đâu? Ngày sau làm sao để có thể tìm được người ? ” Thanh âm của Úy Kỳ Dương từ phía sau truyền lại, khóe miệng của nàng vẫn giật giật, cước bộ càng lúc càng nhanh hơn, đi nhanh khỏi nơi này vẫn là tốt hơn cả.

Chuyện của Thủy Nhi kế tiếp sẽ như thế nào, nàng hoàn toàn không muốn biết. Nhưng dựa theo quan sát của nàng, khẳng định Thủy Nhi tạm thời sẽ không có chuyện gì. Nếu không phải để xác định xem vật kia có ở trên người Thủy Nhi hay không thì nàng cũng chẳng buồn ngồi đấy mà xen vào chuyện của kẻ khác.

Liên tục trong mấy ngày, Tiểu Đào luôn đề phòng nàng, còn đem nam trang giấu biệt đi. Nàng ấy thật sự rất sợ, sợ tiểu thư rảnh rỗi không có chuyện gì làm lại phần nam trang đi Xuân Ý Lâu kia. Nàng thật sự một bước cũng không muốn đến đó đâu!

Xuân ý dạt dào, ngày đại hôn cũng không còn xa. Suốt mấy hôm nay, các ma ma trong cung đi đi lại lại, đem không ít hỉ phục được thêu may một cách khéo léo tinh tế nhất, cùng đủ loại trang sức rườm rà đến . Mỗi ngày, Bùi Mạch Ninh đều phải thử đến mức thân thể và ý chí rã rời, còn Tiểu Đào thì ngược lại, rất hưng phấn.

Cuối cùng, không chịu nổi sự lải nhải phiền toái của đám ma ma đó, Bùi Mạch Ninh chọn lấy một bộ hỉ phục tương đối đơn giản, không có phục sức rườm rà đi kèm . Nếu so với những bộ hỉ phục khác, bộ này đích thực là mộc mạc hơn rất nhiều, thế nên Bùi Mạch Ninh mới cố tình chọn nó.

Vốn dĩ muốn thừa dịp này để ra ngoài dạo chơi một chút thì Hoàng Thượng lại cho cung giáo nhân đến dạy các nghi thức trước hôn lễ. Phụ thân nàng còn chưa hạn chế tự do của nàng như vậy, Hoàng Thượng này thật là, quá nhiều chuyện rồi!

Ai bảo hắn là Hoàng Thượng, lời hắn nói nhất định phải tuân thủ. Một tháng trôi qua thật nhanh, Bùi Mạch Ninh còn chưa hồi phục lại tinh thần đã bị dọa giật mình. Bởi vì ngày mai sẽ là ngày đại hôn của nàng

~“ Nhất lược, chải đến tận cùng cuộc đời

Nhị lược, cô nương của ta vui hưởng hạnh phúc

Tam lược, cô nương con cháu đầy nhà

Tứ lược, vận may phú quý, đi đường gặp quý nhân

Ngũ lược, con thứ năm đăng băng vinh quy, cả năm con công thành danh toại.

Lục lược, thân thể an khang, khuê phụ nhìn gương , má màu phấn hồng.

Thất lược, thất tiên hạ phàm xứng duyên Đồng Vinh, cầu Hỷ Thước bắc qua sông Ngân Hà đưa đôi trẻ đến với nhau !

Bát lược, bát tiên chúc thọ, cả đời bình an

Cửu lược, mọi việc đều viên mãn.

Thập lược, phu thê ân ái đầu bạc răng long!”

Thanh âm của ma ma văng vẳng, vừa chải vừa nói từng câu, từng lược chải xuống mái tóc đen tuyền của Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh khép hờ mắt, trong lòng không có bất kì rung động nào, chỉ có tò mò, có chút nghi hoặc. Đây là tập tục dân gian, tân nương trước khi xuất giá đều được mẫu thân chải đầu cho như vậy. Thế nhưng nàng chưa bao giờ thấy qua mẫu thân của thân thể này, mẫu thân của Bùi Mạch Ninh đã sớm qua đời, chính vì vậy Bùi Chính Vũ đã thỉnh riêng một ma ma đến làm việc này cho nàng.

12. Chương 12: Thành Thân

Thành hôn chốn nhân gian, chuyện này chỉ sợ Bùi Mạch Ninh nàng cả đời cũng chưa từng nghĩ đến. Nhưng thôi, chuyện gì phải đến cũng sẽ đến, cứ để mặc cho mọi chuyện xảy ra một cách tự nhiên vậy!

Đối với việc thành thân, nàng tuy không cảm thấy mâu thuẫn nhưng cũng chẳng có chút hảo cảm nào, chính là chỉ thuận theo số mệnh của cổ thân thể này thôi. Thế nên, thành thân đối với nàng mà nói, trước hay sau cũng chẳng khác biệt nhiều. Chẳng qua cũng chỉ là từ thiếu nữ chưa kết hôn trở thành phụ nữ đã kết hôn thôi.

-“ Nữ nhi à! Có phải con trách phụ thân lắm đúng không? Trước kia chỉ lo khuếch trương thế lực của Bùi gia mà không yêu thương, chăm sóc cho con” Nhìn ma ma làm xong hết thấy mọi chuyện rồi rời đi, Bùi Chính Vũ lúc này mới lặng lẽ cất tiếng.

Đứa nhỏ này chưa từng được nhìn mặt nương. Từ trước đến giờ, vì phải lo lắng cho sự nghiệp của Bùi gia mà ông vẫn luôn không thể hảo hảo chăm sóc cho nữ nhi của mình. Ông đã cho nó một cuộc sống đầy đủ không thiếu thốn gì về vật chất nhưng lại không thể cho nó được sự tự do nên hiện tại mới phải gả cho trưởng tử của Tư Không gia. Nhìn vào có vẻ là môn đăng hộ đối, xứng lứa vừa đôi nhưng người trong thiên hạ này có ai lại không biết Tư Không Thu Trạm là một độc nhân đâu! Hễ đến gần hắn một chút là sẽ bị trúng phải độc khí . Nữ nhi của ông cũng thật kỳ lạ, như thế nào mà lại không hề hấn gì khi lại gần hắn. Chuyện này thật sự không biết là phúc hay họa đây?

-“ Phụ thân cả nghĩ rồi! Hôn sự này là do con tự mình chọn lựa, đương nhiên sẽ không oán trách. Sớm hay muộn cũng sẽ phải thành thân chỉ bằng tự mình chọn lựa một người tiếp nhận được!” Rũ mi xuống, nhắm mắt lại, Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt mở miệng.

Đây cũng là việc khiến Bùi Chính Vũ xót xa nhất. Từ sau lần nhảy xuống hồ tự sát đó, đứa nhỏ này dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều, cả người đều thay đổi, khó trách ông có chút băn khoăn, lo lắng.

-“ Mặc dù đã xuất giá nhưng con hãy nhớ điều này: Bùi gia vĩnh viễn là nhà của con!” Bùi Chính Vũ thở dài, những gì cần nói ông cũng đã nói. Cho dù người của Tư Không gia kia có như thế nào thì Bùi gia vĩnh viễn cũng là nơi nữ nhi ông quay đầu trở về được.

Lúc này, Bùi Mạch Ninh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Có lẽ đây chính là một trong những nguyên nhân khiến tiên nhân lạc bước trong chốn phàm trần.

Sáng sớm hôm sau, Bùi Mạch Ninh đã bị Tiểu Đào cùng đám ma ma kia kéo dậy. Cái gì mà son bột, nước thơm cứ hướng lên mặt của nàng mà lau lên lau xuống, cho đến khi cả người nàng tỏa ra một khối lạnh khí mãnh liệt, đám ma ma này mới chịu ngưng tay.

Cũng không cần quá khẩn trương phiền phức như vậy, đúng không? Nhìn xem, mỹ nhân cổ đại này hơi thở nhẹ nhàng, thanh thoát, không vương bụi trần, làn da lại trắng nõn, chỉ cần trang điểm đơn giản là đã đẹp lắm rồi, hơn nữa toàn thân lại tỏa mát ra một khí chất lạ thường làm cả Tiểu Đào đứng bên cạnh nàng cũng nhìn đến ngây người.

Bên ngoài là tiếng nhạc báo hỉ náo nhiệt. Đây là chuyện đại sự của Tư Không gia, tất nhiên là phải làm long trọng, mười phần vẹn cả mười.

Thay hỉ phục, phủ khăn đỏ lên đầu, giờ phút này Bùi Mạch Ninh chỉ cần lẳng lặng ngồi trong kiệu, không phải làm việc gì nữa. Phù, bây giờ mới gọi là nghỉ ngơi.

Kiệu hoa từ từ hạ xuống, không biết chậm rãi du ngoạn qua bao nhiêu con đường mới dừng lại, nàng có thể cảm nhận âm thanh huyền ảo ở hai bên cho đến khi cửa kiệu được mở ra.

Một bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm lấy tay nàng. Bàn tay có chút run run, người nắm tay nàng dường như có chút không dám tin. Hắn đã lâu không có đụng chạm với ai, và cũng chẳng có ai chạm được đến hắn, vậy mà bây giờ thật không dám tin hắn lại có thể nắm tay một người.

Đôi tay kia có chút ảm áp. Nàng còn cảm nhận được cả những vết chai trong tay của hắn, chắc chắn là do hắn luyện võ nhiều năm mà tạo thành. Ít nhất điều này cũng đã chứng minh rằng phu quân tương lai của nàng không phải là một tên công tử quần là áo lụa.

Nắm tay Tư Không Thu Trạm, nàng từ từ tiêu sái bước vào Tư Không gia. Một khắc nàng bước vào Tư Không gia, bầu không khí bên trong khác biệt hoàn toàn so với bên ngoài. Trong nháy mắt, Bùi Mạch Ninh cảm nhận một được một luồng lạnh ý nhẹ nhẹ. Đây là một đại gia tộc trổng trải. Dưới lớp hỉ khăn, khoe miệng của nàng hơi nhếch lên, không biết vì sao, nàng thật sự rất mong đợi cuộc sống sinh hoạt tại Tư Không gia sau này!

Xung quanh, tiếng chúc phúc vang lên nối liền không dứt. Hai người đứng ở trong đại sảnh được một lúc thì có tiếng truyền báo Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương giá đáo. Tư Không gia quả thật có máu mặt, có thể làm cho cả Hoàng Thượng lẫn Hoàng Hậu đại giá quang lâm, những nghĩ lại dù sao hôn sự này cũng là do Hoàng Thượng khâm điểm.

-“ Nhất bái thiên địa”

-“ Nhị bái cao đường!”

-“ Phu thê giao bái”

-“ Đưa vào động phòng!”

Liên tiếp tam bái, từ lúc bắt đầu nàng vốn chẳng để tâm, nhưng đến lúc này không hiểu tại sao lại có chút bồi hồi, cảm giác không chân thực.

13. Chương 13: Động Phòng Hoa Chúc

Ánh nền lay động cả gian phòng, chữ hỉ được dán ở khắp bốn phía, hỉ giường cũng được phủ lên một màu đỏ, Bùi Mạch Ninh đang ngồi yên lặng thì cửa được mở ra. Tiểu Đào cung kính hô một tiếng “ Cô gia” xong liền lui xuống.

Nàng nghe thấy rõ tiếng cửa đóng lại, sau đó lại là một mảnh yên tĩnh.

Mùi nàng ngửi thấy có mùi rượu, tâm vốn bình tĩnh giờ phút này lại giống như bị ai đó nắm chặt, có chút không thở nổi.

Hỉ khăn được xốc lên, hai cặp mắt nhìn nhau. Toàn cảnh không hoàn toàn là một màu đỏ như nàng nghĩ, có một chút không thích ứng.

Một mùi hương nam tử xông thẳng vào mũi nàng, thật không khó để nhận ra. Thậm chí, hương vị này còn có chút nhàn nhạt, nhẹ nhàng, khoan khoái hòa quyện trong mùi hương của rượu khiến cho tâm nàng dấy lên một chút mong lung.

–“ Rượu giao bôi!”. Thanh âm bình thản vang lên, một bàn tay to dày cầm chén rượu đưa đến trước mặt nàng.

Nàng tiếp nhận không chút do dự. Sau khi hai người uống rượu giao bôi xong, Bùi Mạch Ninh mới tỉ mỉ đánh giá nam nhân trước mặt, người sắp trở thành tướng công của mình.

Một chút kinh diễm thoáng qua trong suy nghĩ của nàng. Không thể không nói, Tư Không Thu Trạm quả thực là một nam tử rất anh tuấn, đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách trong trẻo kia của hắn, trong suốt không có thấy nửa điểm dơ bẩn, thậm chí mà nói có thể đem cả linh hồn người khác hút vào. Đôi mắt ấy kết hợp hài hòa với ngũ quan tuấn mỹ, nếu hắn không phải là một thân đầy độc thì chỉ sợ với diện mạo này cũng đủ để đá bay tên Hoàng Phủ Việt kia.

Nhưng Bùi Mạch Ninh lại không biết, thực ra lúc trước cũng có nhà muốn gả con cho Tư Không Thu Trạm. Mọi người trong gia tộc những tướng đã có thể có một người nguyện ý lấy hắn nhưng giữa chừng người bị cướp đi không rõ tầm hơi, sự thật hắn là một độc nhân cũng bị phơi bày. Về sau, tin tức này một truyền mười, mười truyền một trăm, không ai dám gả cho hắn, diện mạo thì dù có đẹp đến thế nào thì tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Lần trước dù không nhìn Tư Không Thu Trạm một cách tỉ mỉ nhưng nàng biết hắn rất anh tuấn, bây giờ nhìn lại, nàng cảm thấy tương đối hài lòng. Ít nhất nhìn vào sâu thẳm linh hồn hắn, nàng thấy hắn dù như thế nào cũng vẫn vô cùng sạch sẽ. Ngay cả khi hắn đến gần, nàng cũng không cảm giác được sự nóng cháy quá mức. Có thể do trên người hắn có độc, nên không có hơi thở dương cương nhiệt hỏa, khí chất ôn hòa như thế này khiến nàng cảm thấy thoải mái.

Tư Không Thu Trạm cũng không thể không nhíu mày quan sát người đối diện một chút. Hắn cẩn thận nhìn ngắm khuôn mặt nàng. Đây là lần đầu tiên hắn thấy rõ gương mặt của nàng, cũng là lần thứ hai hai người gặp nhau, nhưng quan hệ đã thay đổi. Bây giờ, hai người bọn họ đã là phu thê.

Lúc trước nếu không phải muội muội bắt hắn phải vào cung dự tiệc, chỉ sợ là không có ngày hôm nay. Hắn cũng không phải là người nhất kiến chung tình *, nhưng đôi mắt đậm bạc của nàng thật sự đã làm lòng hắn dao động.

Tư Không Thu Trạm hắn sớm đã không có tư cách yêu cầu nữ tử nào gả cho mình, không phải hay sao? Cả dòng tộc Tư Không ngày đêm nhìn chăm chăm vào vị trí người thừa kế của hắn. Bọn họ đã sớm muốn tước bỏ địa vị kế thừa của hắn với nguyên nhân không có con nối dõi. Nay, hắn đã cưới được thê, là hành động tốt nhất để ngăn chặn lũ người kia lời ra tiếng vào. Vả lại lý do hắn không cự tuyệt hôn sự lần này chính là, một độc nhân như hắn, có thể lấy được thê tử là cười trộm được rồi, không phải sao?

“ Ta bị mệt ~ !”- Thanh âm ôn nhu cắt đứt suy nghĩ của hắn, Bùi Mạch Ninh có chút mệt mỏi day day thái dương, đứng dậy, đi đến trước bàn trang điểm. Không nhanh không chậm, bàn tay nàng từ từ gỡ nhưng món đồ trang sức, trâm cài trên đầu. Mái tóc như thác nước hạ xuống, nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hỉ phục phức tạp được cởi ra, nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng, quay đầu nhìn Tư Không Thu Trạm. Bùi Mạch Ninh hơi nhíu mày, hắn làm cái gì mà trưng ra một bộ dạng thất thần, mắt mở to nhìn nàng như vậy ? Nàng biết, đôi mắt to màu hổ phách kia rất đẹp, nhưng không cần ở trước mặt nàng mà khoe ra như thế đâu.

“ Chàng không muốn ngủ sao?” Nàng mơ hồ hỏi. Tuy nàng cũng không có chuyện gì gấp gáp, nhưng quả thật cả ngày hôm nay đã quá mệt mỏi rồi. Chỉ ngồi yên một chỗ không làm gì cũng đã là cả kĩ thuật rồi.

Mấp máy môi, Tư Không Thu Trạm nhìn Bùi Mạch Ninh, hẳn thật không tưởng tượng nổi nàng sẽ hời như vậy. Khóe miệng hần giật giật, hần từ từ cởi bỏ hỷ phục của mình xuống. Hiển nhiên, đây là lần đầu tiên của cả hai người, nhưng hần không thể nào lại để cho nương tử của mình chủ động được.

Nàng nhìn dáng người có phần hơi gầy của hần, tò mò không biết phía dưới có còn như vậy không. Dáng người hần rắn chắc, da thịt màu lúa mạch. A... Phía thắt lưng kia còn có cơ bụng. Thật là một vóc dáng đẹp.

Bùi Mạch Ninh bây giờ cũng không biết bản thân nàng làm sao. Tim bỗng đập nhanh, trên mặt có chút đỏ ửng. Dưới ánh nến lay động, vẻ đẹp của nàng lại càng thêm sinh động.

Trước đêm tân hôn, phụ thân đã đưa cho Tư Không Thu Trạm một số tranh vẽ. Những tranh vẽ đó đều là hình miêu tả những chuyện cần làm trong đêm động phòng hoa chúc. Khi nhìn những thứ đó, hần cũng chẳng có cảm giác gì nhưng không hiểu sao lúc này thấy nương tử của mình ở ngay trước mắt, đôi mắt màu hổ phách kia lại nhen nhóm lên một ngọn lửa.

Hần trực tiếp kéo Bùi Mạch Ninh áp đảo lên giường, cảm nhận được người phía dưới thân có chút bất bình. Nhưng ánh nến, các loại quả táo hoa sinh kia đều dụ ý nhắc nhở chuyện hai người thành thân là điều có thật rồi.

Hô hấp nóng chảy của hai người giao thoa cùng một chỗ, Tư Không Thu Trạm chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể mình đang có ngọn lửa thiêu đốt. Hần nhìn khuôn mặt Bùi Mạch Ninh gần trong gang tấc, cuối cùng gục đầu xuống, nhẹ nhàng chạm lên đôi môi hồng nhuận kia. Cảm giác tê dại đột nhiên sinh ra, hần càng áp chặt môi hơn, khẽ nhúc nhích đầu lưỡi, cảm giác tê dại càng lúc càng sâu, lửa nóng hô hấp cũng theo đó mà nổi lên ở cùng một chỗ.

Hần đưa tay, cởi bỏ y phục còn sót lại trên người hai người. Cả thân hình màu lúa mạch lẫn thân thể trắng nõn mềm mại dán chặt vào nhau. Chốc lát, một cảm giác tuyệt không thể tả lan ra, mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau. Trướng màn màu đỏ tung bay, bóng đêm tràn ngập, cả căn phòng xuân ý dạt dào. Cho đến khi nến đỏ cháy hết, thiêu đốt không còn thứ gì mới từ từ nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi. Ngày xuân đã đến, không phải sao?

14. Chương 14: Đương Nhiên

Bầu trời trong xanh, chim chóc ngoài kia ríu rít rất náo nhiệt. Cũng khó trách, mùa xuân là mùa đầu tiên trong bốn mùa, cũng là mùa của sự sinh sôi nảy nở.

Bùi Mạch Ninh朦胧 lung mờ mắt, nghiêng mình, vị trí bên cạnh trống trơn. Rõ ràng là tướng công của nàng đã thức giấc rồi.

Nàng âm thầm than nhẹ một tiếng, cứng nhắc ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người đau đớn vô cùng. Khẽ nhúu mày, môi đỏ mọng khẽ mím lại, có chút khó chịu, nàng thật không hiểu nổi tại sao nam nhân lại thích loại “ vận động ” này, chỉ thấy đau nhức toàn thân.

“ Tiểu thư? Người đã thức dậy chưa? Để Tiểu Đào vào hầu tiểu thư thay áo!” Thanh âm của Tiểu Đào vang lên sau cánh cửa, tiếp đó thấy nàng bụng chậ nước, đẩy cửa bước vào.

Tiểu Đào vừa tiến vào đã nhìn thấy hình ảnh một mỹ nhân nằm nghiêng. Chiếc chăn trên người Bùi Mạch Ninh đang từ từ trượt xuống, mơ hồ để lộ ra một thân hình trắng nõn, chỉ là trên thân hình tuyệt mỹ đó lại có chi chít những dấu hồng ngân.

Mặt Tiểu Đào trong phút chốc bỗng đỏ lên. Tuy bản thân nàng vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ*, nhưng vẫn có thể đoán được những dấu hồng ngân kia biểu thị cho điều gì.

*hoàng hoa khuê nữ: thiếu nữ còn trong trắng.

“ Tiểu thư, thỉnh người thức dậy rồi rửa mặt nhanh một chút! Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi bước vào cửa, phải đi bái kiến phụ mẫu nhà chồng!” Tiểu Đào vội vàng đem chậu nước đặt xuống.

Giờ phút này Bùi Mạch Ninh mới mơ hồ nhớ tới hình như là theo tục lệ phải làm như vậy, thế nên mới khoan thai đứng dậy thay y phục. Trên giường vẫn còn lưu lại nhiều vết máu, Tiểu Đào cố nén không cho mặt mình hồng lên, tức tốc sửa sang lại gọn gàng sạch sẽ. Lúc này, Bùi Mạch Ninh đã rửa xong mặt, thay y phục chỉnh tề.

“ Tiểu thư! Tiểu Đào giúp người búi tóc!” Tiểu Đào vừa nhìn thấy mái tóc đen của Bùi Mạch Ninh vẫn còn xõa ra, vội vàng lấy chiếc lược giúp nàng chải đầu. Bình thường, Bùi Mạch Ninh không thích có người hầu hạ bên mình, ngay cả chải tóc nàng cũng tự mình chải. Mái tóc dài của nàng thường để xõa, cài trâm đơn giản.

Chỉ tiếc là, hiện tại nàng đã thành nương tử của người ta rồi, những thói quen này phải sửa bỏ. Tiểu Đào khéo léo lan lợi búi tóc Bùi Mạch Ninh theo kiểu của một phu nhân, hai bên còn có một hàng tóc mai thanh thoát như liễu rủ xuống. Dựa theo sở thích của Bùi Mạch Ninh, một chiếc trâm cài bằng ngọc bích đơn giản được cài lên trên búi tóc. Bộ dáng này, là một vẻ đẹp thanh tú động lòng người.

Không biết có phải là do trải qua một đêm xuân, hiện tại trên khuôn mặt của Bùi Mạch Ninh tỏa ra một loại khí chất mê hoặc của nữ nhân. Không phải là tuyệt mỹ vô cùng nhưng lại khiến người ta không thể nào bỏ qua được.

Cửa phòng hé mở, Tư Không Thu Trạm cứ ra vẻ thản nhiên mà nhìn tân nương tử của mình, trong ánh nhìn của hắn lộ ra một luồng kinh diễm.

Hắn có thói quen sáng sớm thức dậy luyện võ. Hôm nay cũng vậy, theo thói quen, hắn đẩy cửa phòng bước vào, đập vào mắt chính là kiều thê của mình. Thiếu chút nữa thì hắn đã quên mình là người đã có thê tử, mà thê tử của hắn thì rất xinh đẹp.

Y phục của nàng là một bộ váy bằng lụa mỏng màu vàng nhạt làm lộ ra da thịt mềm mại trắng nõn. Đẹp như vậy, chẳng trách Tư Không Thu Trạm nhìn đến thất thần.

“ Cô gia!” Tiểu Đào vừa nhìn thấy hắn thì khẽ lên tiếng cúi chào. Tuy rằng cô gia có vẻ lạnh lùng, không thể tới gần nhưng vẫn còn hơn tên Việt Vương gia hoa hoa khống tước kia. (kiểu người phong lưu)

“ Ừm!” Tư Không Thu Trạm nhàn nhạt gật đầu, tự nhiên tiếp nhận chiếc khăn lụa Bùi Mạch Ninh đưa tới xoa xoa mồ hôi trên trán. Trong lòng hắn đột nhiên như có dòng nước ấm chảy qua, đây là lần đầu tiên có người có thể đến gần hắn, làm cho hắn những chuyện tri kỷ như thế.

“ Ta thay y phục. Một lát nữa chúng ta sẽ đi gặp phụ mẫu!” Thanh âm hơi lạnh lùng nhưng nhẹ nhàng như hơi ấm đầu xuân, nghe rất hay. Bùi Mạch Ninh gật đầu cười cười, nghiêng đầu sang bên thì thấy mắt Tiểu Đào đang sáng bừng lên, nàng lại càng cảm thấy buồn cười.

“ Tiểu Đào, hoàn hồn! Chúng ta đi ra ngoài trước đã!” Nàng cũng không muốn cho Tiểu Đào chứng kiến phu quân mình thay y phục đầu nhà

~Tiểu Đào lập tức bình tĩnh, lảo đảo bước đi theo Bùi Mạch Ninh ra khỏi phòng. Lúc vừa mới ra khỏi phòng, nàng chợt nói ra một câu: “ Vừa rồi, tiểu thư và cô gia đứng cạnh nhau tạo thành một cảnh còn đẹp hơn cả tranh vẽ! Hai người cứ như cặp vợ chồng sống chung với nhau nhiều năm rồi vậy, hại Tiểu Đào nhìn xem đến ngây người!”

Lời này vừa nói ra, Bùi Mạch Ninh im lặng, nhưng khóe miệng nàng lại khẽ nhếch lên như ý bảo: chuyện đó là.... đương nhiên.

15. Chương 15: Dâng Trà

Nhà chính của gia tộc Tư Không nằm ở ngoại thành phía Tây, rộng rãi chiếm hơn một phần mười diện tích. Tư Không gia vốn là một đại gia tộc, mà lúc này trưởng nam Tư Không gia thành hôn cho nên không ít các phân mạch trong gia tộc phân bố ở khắp mọi nơi đều gấp gáp trở về tham gia buổi thành hôn.

Trong đại sảnh lớn, giờ phút này đây đã đầy ắp người, đi lại tấp nập.

Vừa bước vào nhà, Bùi Mạch Ninh đã cảm thấy ngay một luồng lạnh khí ập đến, ngay cả Tiểu Đào đi phía sau nàng cũng cảm thấy áp lực giống như bị núi đè. Trước mắt các nàng hiện tại đều là các tuấn nam mỹ nữ. Tư Không gia có gien di truyền tốt như thế này, chẳng trách Tư Không Thu Trạm lại anh tuấn như thế.

Nhưng tại sao sắc mặt bọn họ lại hết sức lạnh lùng như vậy? Người không biết còn cho là bọn họ đang rơi vào vùng băng sơn nào đó.

Từng người một đều trưng ra bộ mặt lạnh như tiền, Bùi Mạch Ninh khẽ giật giật khóe miệng. Bây giờ thì nàng đã hiểu lý do tại sao gương mặt Tư Không Thu Trạm lại lạnh lẽo như vậy, căn bản không phải do hấn tâm tình cô độc, mà là do trời sinh hấn vốn dĩ đã như thế.

“Phụ thân, mẫu thân.” - Tư Không Thu Trạm nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của nương tử, trong lòng cảm thấy nhu hòa, ngay cả lời nói phát ra từ miệng cũng ẩn chứa sự ôn nhu hiếm có.

Tư Không Giang có chút kinh ngạc nhìn trưởng tử của mình. Thật hiếm khi mới nhìn thấy trên mặt nhi tử xuất hiện một tia ôn hòa. Bất giác ông lại nhìn sang trưởng tức* không chút tì vết đứng bên. Xem ra, người con dâu này quả thật là phúc tinh, lúc trước nương tử cùng nữ nhi một mực hối thúc hôn sự này thật là đúng đắn.

*trưởng tức: con dâu trưởng

Không giống như những người trong Tư Không gia lãnh đạm đến rùng mình, mẫu thân của Tư Không Thu Trạm- Liễu Thục Tuyết có vẻ ôn hòa hơn một chút. Lúc này, trên khuôn mặt bà nở ra nụ cười ôn nhu.

“Con dâu ngoan! Con vừa mới gả đến đây hẳn là có nhiều chỗ không quen! Có gì không thoải mái thì con cứ thành thật nói cho nương biết! Nếu tiểu tử thối này khi dễ con, con cũng đừng khách khí với nó!” Liễu Thục Tuyết ngay từ lần đầu gặp Bùi Mạch Ninh đã cảm thấy yêu mến.

Không thể không nói, Bùi Mạch Ninh có khuôn mặt thuộc loại các trưởng bối trong nhà đều thích. Tuy khóe miệng Bùi Mạch Ninh chỉ mang nụ cười nhàn nhạt, trông có vẻ xa cách nhưng Liễu Thục Tuyết tin tưởng sớm hay muộn nàng cũng sẽ sớm dung nhập được với Tư Không gia bọn họ.

Huống chi, yêu ai yêu cả đường đi, trưởng tử của bà như vậy, đến bà còn chưa từng ôm qua, từ trước đến giờ mới chỉ có Bùi Mạch Ninh nàng chạm được vào hấn. Nhi tử nhà mình muốn cưới một người vốn dĩ đã rất khó khăn, bây giờ thật vất vả mới cưới được một người về, vậy nên phải hảo hảo yêu thương.

“Nương!” Bùi Mạch Ninh lạnh nhạt mở miệng. Quả nhiên khi nghe xong, Liễu Thục Tuyết càng cười vui vẻ hơn. Nếu không phải Tư Không Thu Trạm đứng bên cạnh nàng, có lẽ bà đã ngay lập tức muốn xông tới ôm lấy nàng rồi.

“Lão gia, hiện tại nên kính trà!” Quấn gia ở phía sau nhắc nhở.

Tiểu Đào đứng cách Bùi Mạch Ninh không xa, để không bị độc của cô gia lan đến.

Tiếp nhận chén trà, Bùi Mạch Ninh đi theo sau Tư Không Thu Trạm kính trà. Việc kính trà này chỉ là hình thức, nhằm thể hiện mối quan hệ tốt với các trưởng bối.

Nếu vừa rồi nàng không có nhìn lầm thì nói đến trưởng bối, sắc mặt của các vị kia không phải là khó coi bình thường, miệng thì cười nhưng mang đầy vẻ châm chọc. Cũng phải thôi, một gia tộc lớn như thế này há lại chẳng có những chuyện lục đục tranh chấp ngầm bên trong.

“Đại ca! Nếu đã là trưởng tức của Tư Không gia, cũng phải làm quen với việc quản lý tài vụ đi! Nếu làm không tốt, chỉ sợ...” Một vị thúc thúc thân hình béo mập, vẻ mặt xoắn xuýt, trong mắt chứa đầy sự giả dối, không ngừng chớp động.

Tốt lắm! Tân nương tử vừa vào cửa ngay ngày đầu tiên đã phải trải qua khảo nghiệm. Bùi Mạch Ninh vẫn im lặng bất động, âm thầm muốn cười. Trong bụng ngầm nghĩ rằng, bản thân mình vừa mới tùy ý nhảy lên chúc Nữ Diêm Vương không lâu còn chưa làm được gì, bây giờ đương nhiên là cũng muốn ném thử gia đầu ở nhân gian cổ đại này như thế nào.

“Hừ! Việc này ta sẽ từ từ phân phó. Đứa nhỏ này vào cửa mới ngày đầu tiên, người nói chuyện này làm gì, về sau còn nhiều thời gian!” Tư Không Giang tức giận trừng mắt nhìn tên thúc thúc béo mập kia. Uy nghiêm gia chủ vừa phát ra lập tức khiến cho tên béo đó im lặng lui xuống dưới, không dám ho he thêm lời nào.

“Ha ha! Tướng công thật là...! Nàng dâu hiền thảo của ta, con có đói bụng không? Đi, chúng ta đi trước dùng bữa trưa, đừng để ý đến bọn họ!” Liễu Thục Tuyết cười duyên, nghiêng người đi đến bên cạnh Bùi Mạch Ninh, tận lực tránh né lại gần Tư Không Thu Trạm. Lúc này cũng thế, trừ bỏ người duy nhất vô sự đang đứng cạnh bên người Tư Không Thu Trạm, thì những người khác đều không dám đặt chân bước đến gần.

Bùi Mạch Ninh dùng bữa trưa xong vẫn không cảm thấy có gì thay đổi. Ngẫm lại mà xem, một đồng người cùng ngồi vậy lại ăn cơm ở một chỗ, thế nhưng cả buổi lại chẳng hề nổi một câu, không khí đè nén kia khiến nàng thật sự hoài nghi bản thân ngồi đó làm như thế nào mà ăn được.

Cũng may, Tiểu Đào luôn làm hết phận sự. Sau khi trở về phòng thì lập tức mang nhiều điểm tâm đến đây, nếu không thì ngay ngày đầu tiên nàng bước vào cửa nhà này thì đã bị đói bụng rồi chết ngất luôn rồi.

Nghe nha hoàn nói Tư Không Thu Trạm khoan thai đến chậm. Rõ ràng quá rồi, chỉ cần nơi nào có hấn thì đều không có ai.

“Tướng công, thỉnh dùng trà!” Bùi Mạch Ninh tựa như một thê tử ngoan hiền tự tay châm trà cho tướng công mình. Khó trách lúc trước Tiểu Đào lại nói hai người giống như đôi phu thê già, bất quá cũng chỉ mới là vài lần sau khi tân hôn mà thôi.

Tư Không Thu Trạm cực kỳ tự nhiên tiếp nhận, hưởng thụ chén trà từ tay Bùi Mạch Ninh đưa tới. Hơi nhấp một ngụm trà, sau đó hấn mới mở miệng nói: “Một lát nữa sẽ có một vị bằng hữu tới!”

Bùi Mạch Ninh hơi nhú mày, buông chén trà trong tay xuống, hỏi: “Là hảo bằng hữu của tướng công sao?” . Nếu không nàng thật sự không nghĩ ra, xét theo tính tình cùng độc khí trên người Tư Không Thu Trạm thì làm sao có ai chịu bước vào cửa làm bạn với hấn.

Không nhận ra Bùi Mạch Ninh nhú mày, Tư Không Thu Trạm chậm rãi gật đầu. Đột nhiên khoe miệng Bùi Mạch Ninh thoáng giật giật mấy cái, không biết vì sao trong lòng nàng lại có dự cảm không tốt lắm.

16. Chương 16: Sư Huynh , Sư Đệ

Rượu ngon hương phiêu vạn dặm, cho dù Bùi Mạch Ninh không hiểu về rượu, nhưng cũng biết rượu này là rượu ngon trăm dặm mới tìm được một bình.

“Oa, sư huynh! Thật không nghĩ huynh lại khăng khải đến như vậy! Có thể xuất ra rượu Trúc Thanh chia sẻ cùng ta, ta thật sự rất cảm động~” Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, nhưng thanh âm này... tại sao nàng lại cảm thấy quen tai đến vậy?

Thanh âm táo bạo quen thuộc đến kì lạ bay tới, tiếp theo là một thân ảnh như hoa đào phi thân tới. Giờ phút này đây, đôi mắt đào hoa kia nở rộ tinh quang, nhìn chằm chằm vào chén rượu trên bàn đá.

Khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt lại có phần hơi cứng nhắc, Bùi Mạch Ninh trừng lớn mắt phượng. Từ đầu đến cuối, nàng đều không nghĩ tới cái tên tiểu tử táo bạo từng gặp qua một lần kia sao có thể là hảo bằng hữu của tướng công nhà nàng? Hơn nữa hấn vừa gọi tướng công nàng là gì? Sư huynh ư?

‘Bốp’ một tiếng, Tư Không Thu Trạm không chút lưu tình đập lên bàn tay tham lam, không biết điều của hắn.

“ Oái... đau , đau quá , sư huynh~ !” Ủy Kỳ Dương đáng thương vuốt vuốt hồng ngân trên mu bàn tay tội nghiệp của mình. Đáng tiếc, chiêu này hắn đã sử dụng cả trăm ngàn lần nhưng không thể đổi lấy nửa điểm thương hại từ sư huynh.

“ Chiêu theo quy củ, trước tiên mau bái kiến đại tẩu của người đi!” Tư Không Thu Trạm lãnh đạm liếc mắt nhìn Ủy Kỳ Dương, từ đầu vốn đã chẳng để hắn ở trong mắt.

Ủy Kỳ Dương lúc này mới phát hiện ở đây còn một người nữa, cũng chẳng trách được , rượu ngon mới là thứ hấp dẫn hắn nhất.

Hơi hơi nheo con mắt đào hoa lại, âm thầm tỉ mỉ đánh giá Bùi Mạch Ninh. Ánh mắt kia....

“Ồ! Tẩu tử trông rất quen? Chúng ta trước kia có phải đã từng gặp qua không nhỉ?” Đôi mắt hoa đào trợn to, dường như hắn vừa nhận ra điều gì đó.

Bùi Mạch Ninh giật giật khóe miệng, bình tĩnh đáp: “Gặp khi đi đường, trên đường phố...”

‘Phốc—’ Tiểu Đào đứng hầu cách đó không xa thiếu chút nữa bị sặc đến phun hết nước miếng trong miệng. Tiểu thư cũng thật là... lấy cớ kém quá đi!

“ Làm sao có thể? Tẩu tử xinh đẹp như thế này sao có thể giống với bọn thường dân ngoài đường! ” Mắt hoa đào cười tủm tỉm, Ủy Kỳ Dương nhân cơ hội mà nhanh tay rót thêm cho mình một chén rượu. Hắn uống một hơi cạn sạch, trên mặt hắn hiện ra sự hưởng thụ giống như đang ở trên thiên đường.

Đột nhiên, đang hưởng thụ rượu ngon, Ủy Kỳ Dương nhíu mày, tựa hồ như đang trầm tư. Hắn nhìn Tiểu Đào đứng phía xa, rồi lại nhìn Bùi Mạch Ninh gần trong gang tấc, trong nháy mắt dường như đã nhớ ra điều gì đó.

“ Tẩu tử, ta nhớ ra rồi...” Trí nhớ của Ủy Kỳ Dương quả thực rất tốt, vẫn có thể nhớ ra Tiểu Đào cùng Bùi Mạch Ninh. Mắt hoa đào sáng quắc lên, đang định mở miệng thì...

“ Khụ, khụ, khụ! Thật không ngờ, ngoài ta ra còn có người khác có thể lại gần tướng công !” Bùi Mạch Ninh lại đưa lên miệng giả bộ ho nhẹ, rồi đột nhiên chuyển đề tài. Đôi mắt nàng hơi liếc nhìn Ủy Kỳ Dương. Quả thật, bắt đầu từ lúc hắn vừa mới vào rồi tùy tiện trực tiếp ngồi bên cạnh Tư Không Thu Trạm thì nàng đã cảm thấy ngạc nhiên rồi.

“ Ha ha, cũng chẳng hiểu sao nữa, bằng không với tính cách của sư huynh làm sao có thể có bằng hữu được. Kỳ thật, chúng ta bằng tuổi nhau, cùng nhau lớn lên từ bé. Nếu không phải do huynh ấy nhập môn sớm hơn ta một chút thì có lẽ ta cũng chẳng cần phải gọi là sư huynh đâu!” Vừa nghĩ vừa nói, Ủy Kỳ Dương tấm tắc thao thao bất tuyệt. Nhất thời, hắn không hề biết ý nghĩ của mình ban nãy đã bị đá bay xa tít tắp.

Ủy Kỳ Dương khoan khoái uống chén rượu, như là nghĩ đến điều gì đó. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, hắn chỉ cảm nhận được mùi thơm truyền ra từ chén rượu kia khiến hắn thích ý, mê mẩn chén rượu: “ Quả nhiên, rượu Trúc Thanh ủ lạnh rồi uống là ngon nhất!”

Đôi mắt Bùi Mạch Ninh sáng ngời, do vừa rồi nàng cảm nhận được một luồng linh lực yếu ớt chạy thoáng qua. Đây chính là nội lực của người tu tiên.

“ Đúng rồi sư huynh, huynh không định đem tẩu tử về Lưu điện bái kiến Sư thúc tổ hay sao?” Gò má hắn ửng đỏ vì say, hiển nhiên do cái sự tham lam mê luyện rượu ngon.

“ Qua mấy ngày nữa đã!” Tư Không Thu Trạm nhấp nhẹ chén rượu, con ngươi màu hổ phách kia đang suy xét, có thể thấy quan hệ giữa hắn và vị Sư thúc tổ kia không hề tệ.

“ Tiểu thư...” Đột nhiên, Tiểu Đào ở phía xa bỗng yếu ớt lên tiếng.

Mọi người nghiêng đầu lại nhìn. Nhất thời, Tiểu Đào lại cảm giác áp lực tựa như núi đè, nơm nớp lo sợ mở miệng: “ Hôm nay lý ra nên là ngày lại mặt, hiện tại cũng đã đến lúc tiểu thư nên cùng cô gia đến Bùi gia.”

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh khê giật, nàng cảm thấy trí nhớ của cô nương này tốt đến không bình thường, chọn thời điểm để nói ra thật quá khớp.

Kết quả là, Ủy Kỳ Dương đương nhiên không thể ở lại làm trễ nải thời gian đi lại mặt của người ta. Dù sao hần cũng đã có rượu ngon của sư huynh rồi, bọn họ đi là việc của bọn họ, hần vẫn tiếp tục nhấm nháp bình rượu ngon này.

Cho đến khi không còn một bóng người nào, rượu ngon cũng hết, hần say khướt đứng lên. Gió lạnh thổi qua, đầu óc tuy mơ hồ nhưng lại có phần thanh tỉnh. Trong đầu hần hiện lên một khuôn mặt quen thuộc. Thoáng chốc, Ủy Kỳ Dương ngây dại, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Trời ơi! Tẩu tử kia của ta dĩ nhiên lại là ‘hần’...” Rống to một tiếng, dư âm vờn quanh, chỉ tiếc, lúc này không ai lại có phúc được thấy Ủy Kỳ Dương vốn tự xưng là mỹ nam tao nhã, nổ tung lông tóc như thế nào!..

17. Chương 17: Lại Mặt

Xe ngựa chạy lạch cạch trên đường, thẳng cho đến khi đến trước cửa Bùi gia mới dừng lại.

Tư Không Thu Trạm lạnh lùng bước xuống xe, sau đó lại quét ánh mắt sắc lạnh nhìn mọi người bốn phía như thể đang chờ xem kịch vui. Hần lạnh nhạt đưa tay ra để Bùi Mạch Ninh vịn chặt bước xuống xe ngựa.

Đây là lần đầu tiên Bùi Mạch Ninh xuất hiện trước mặt mọi người mà không dùng mạng che mặt. Dù sao nàng giờ đã là thê tử người ta, nên cũng không cần lúc nào cũng phải mang mạng che mặt, hơn nữa nàng cũng không thích như vậy.

Xung quanh vang lên tiếng bàn tán xôn xao. Mọi người ở đây đều đang nhìn không chớp mắt đôi tuấn nam mỹ nữ Tư Không Thu Trạm và Bùi Mạch Ninh. Tất cả đều cảm thấy mơ mơ ảo ảo, thật không ngờ nữ tử bị Việt vương gia đương triều khước từ lại có vẻ đẹp thanh tú đến vậy. Mọi chuyện đang diễn ra cứ như trong truyện cổ tích vậy, thật đáng sợ!

“Ninh Nhi...!” Bùi Chính Vũ tự mình đứng trước đại môn nghênh đón bọn họ. Nhìn Tư Không Thu Trạm sắc sảo nữ nhi của mình cẩn thận như thế, ông hài lòng gật gật đầu, trong lòng cũng đã yên tâm hơn phần nào.

“Phụ thân!” Bùi Mạch Ninh khê cười, nụ cười của nàng giống như đóa hoa nở rộ, tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh mê hoặc lòng người, ngay cả Tư Không Thu Trạm đứng bên cạnh cũng thấy sững người. Hần giống như là lần đầu tiên được nhìn thấy thê tử của mình cười, đẹp đến không rời mắt được.

Bùi Chính Vũ kích động mang theo hai người vào cửa. Ông không muốn nữ nhi cùng hiền tể của mình tiếp tục đứng đây cho mọi người xung quanh chiêm ngưỡng như con khỉ diễu xiếc ngoài đường.

“Ninh Nhi, hần có đối xử không tốt với con hay không?” Thanh âm trầm ấm, Bùi Chính Vũ dò hỏi Bùi Mạch Ninh. Ông chỉ sợ duy nhất một điều, chính là nữ nhi của ông gả vào nhà người ta bị bọn họ khi dễ.

Bùi Mạch Ninh lắc đầu. Hai người bọn họ ít nhất đến bây giờ vẫn luôn tương kính như tân, so với tưởng tượng ban đầu của nàng cũng không có khác gì.

*tương kính như tân: tôn trọng lẫn nhau.

Bùi Chính Vũ nghe được Bùi Mạch Ninh khẳng định như thế, ông vừa lòng gật đầu. Còn đối với vị hiền tể kia thì mặc nhiên ông vẫn giữ một khoảng cách nhất định rồi mới dám nói chuyện.

Bùi Mạch Ninh đối với những chuyện hai người bọn họ nói hoàn toàn không có chút hứng thú. Thế nên, một mình nàng đi ra hậu viện tản bộ. Tùy ý tiêu sái thả bước, khi nàng đi đến đình viện từng ở trước khi thành thân thì nhìn thấy một nam tử thân mặc bạch y đứng ở nơi đó. Nhưng, nhìn tầm lưng kia, nàng liền cảm thấy một loại thương cảm dấy lên trong lòng.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân của nàng, nam tử kia xoay mạnh người lại. Diện mạo tuấn tú, trong sáng, mười phần là một mỹ nam u buồn.

Bùi Mạch Ninh nín thở nhìn hắn, Chắc, cổ đại này đúng là không ít mỹ nam. Dù sao thì nơi này không khí không bị ô nhiễm, có non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình mới tạo nên những con người như thế này. Thật sự là quá đẹp mắt!

“Ninh Nhi!” Mỹ nam tử u buồn kia vừa nhìn thấy Bùi Mạch Ninh, hai mắt bỗng sáng lên, khuôn mặt lập tức lộ ra một chút tươi cười, nhanh chóng chạy đến trước mặt Bùi Mạch Ninh. Lúc nàng còn chưa lấy lại tinh thần thì cả người đã bị hắn ôm trọn vào lòng. Thoáng chốc, hơi thở mang theo hương thơm cỏ xanh mạnh mẽ xông vào mũi nàng. Không thể không nói, hương vị trên người mỹ nam tử này thật sự rất dễ chịu.

“Ách... Vị công tử này....!” Bùi Mạch Ninh nhất thời lơ mơ, rất nhanh nàng đã kịp lấy lại tinh thần, vội vã muốn thoát khỏi ôm ấp của hắn. Nhưng mỹ nam tử kia vừa nghe thấy Bùi Mạch Ninh xưng hô với mình như thế kia, sợ hãi đến mức trực tiếp lui về sau vài bước. Hai tay hắn nắm chặt lấy bờ vai nàng. Con người lớn hữu thần của hắn trừng to nhìn nàng, như thể không thể tin điều mình vừa nghe.

“Ninh Nhi! Cái gì mà công tử? Ta là đại ca của muội! Muội như thế nào mà lại coi ta như kẻ xa lạ vậy?” Đôi mắt hắn vẫn mở to, con ngươi nhìn chăm chăm vào nàng như đang lên án. Bùi Mạch Ninh cảm thấy xấu hổ, đầu thoáng quay đi. Nàng thử lật xem những ký ức trong đầu có liên quan đến vị mỹ nam u buồn này. Hình như, hắn chính là huynh trưởng của nàng.

“Đại ca, mấy hôm trước ta bị sợ hãi, nên có một số chuyện không nhớ được!” Bùi Mạch Ninh rũ mi xuống, hơi thở mang theo sự buồn bã, bộ dạng kia thật tội nghiệp khiến người khôn khéo như Bùi Mạch cũng phải tin nàng. Hắn thương tiếc vô cùng, ôm lấy Bùi Mạch Ninh.

“Sự tình này ta đã có nghe qua, đáng tiếc lúc đó ta lại ở nơi cách xa ngàn dặm. Muội có biết, lúc ta nhận được thư của cha, ta đã thương tâm bao nhiêu, phần nộ biết bao nhiêu không? Càng không nghĩ đến, chính là, ta thiên tâm vạn khổ gấp gấp trở về, thế nhưng muội lại đi thành thân mất rồi!” Bùi Mạch bị thương, cảm xúc trong lòng phức tạp vô cùng. Nàng thậm chí còn nghe được nỗi ai oán và sự không cam lòng của hắn.

Trong lòng rung mình, này... Đại ca này sẽ không phải là có tâm tư khác với nàng đó chứ?

“Ninh Nhi, muội nói cho ta nghe, là muội không muốn, là bọn họ ép buộc muội, đúng hay không?” Bùi Mạch lắc lắc thân thể của Bùi Mạch Ninh. Trong mắt hắn lộ rõ vẻ bi thương, thậm chí còn nổi lên cả một tầng nước. Bùi Mạch Ninh nhìn thấy mà cảm giác ghê người, xem ra, suy đoán của nàng hình như là đúng rồi.

“Đại ca, tuy rằng việc thành thân không phải là mong muốn của ta, nhưng đây đã là sự thật!” Nàng nói rõ ràng cho hắn nhìn thẳng vào sự thật, chuyện thành thân không phải là chuyện đùa. Chuyện tình cảm yêu đương huynh muội với nhau, nàng không có khả năng chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận đâu.

Sự bị thương trong đôi mắt của Bùi Mạch ngày càng mãnh liệt. Hắn rõ ràng nhìn ra, Bùi Mạch Ninh đứng trước mặt hắn đây đối xử với hắn hoàn toàn như kẻ xa lạ, hơn nữa lại có ý bài xích. Trong lòng hắn đau đớn, hắn vẫn tự cho rằng mình có cơ hội, thiên tính vạn tính cũng không nghĩ đến chuyện này. Có lẽ, hắn đã biết mở đầu nhưng tại sao lại không nghĩ đến sẽ có một kết cục như thế này.

18. Chương 18: Ngoại Ô

Bùi Mạch Ninh có chút trốn tránh, rời khỏi người Bùi Mạch. Mặc dù nàng như thế nhưng hắn cũng vẫn bước theo, không nhanh không chậm tiêu sái phía sau lưng nàng, ánh mắt nóng rực kia muốn nàng bỏ qua cũng khó.

Thời gian cũng đã không còn sớm nữa. Bùi Chính Vũ trước đó cũng đã sai người chuẩn bị bữa tối. Tất cả mọi thành viên trong Bùi gia đều tụ hội lại để dùng cơm.

Bùi Chính Vũ có chút vui mừng nhìn trưởng tử của mình. Mấy nhi tử của ông đều ở nơi xa xôi vạn dặm, thật không ngờ lần này đứa con trai trưởng lại trèo non lội suối trở về. Thật ra đối với chuyện thành thân của Bùi Mạch Ninh, chúng chỉ cần gửi về một bức thư chúc mừng là được rồi, không nghĩ tới trưởng tử lại đi suốt đêm để trở về.

Hai phụ tử cao hứng trò chuyện với nhau. Bùi Chính Vũ cảm thấy con trai của mình trưởng thành lên không ít, nhưng ông lại không nhận ra được, nơi đáy mắt của Bùi Mặc ẩn chứa một sự đau khổ mơ hồ.

Bùi Mạch Ninh dù sao cũng đã là nữ tử đã gả ra ngoài, nên ngay trong đêm đó, sau khi dùng xong bữa tối nàng và Tư Không Thu Trạm liền trở về Tư Không gia. Dù đã đi rất xa, nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy thân ảnh màu trắng phiếm buồn kia. Thở dài, nàng hy vọng đại ca có thể sớm quên đi nàng.

Ngày lại mặt qua đi, Bùi Mạch Ninh bận rộn không để đâu cho hết việc. Cuối cùng, nàng cũng lĩnh hội đủ các loại bất đồng nhân tính.

Những vị đại bá, thắm thắm, người nào người nấy, ai cũng có vẻ muốn nhằm vào trưởng tức nàng. Hết những vấn đề nan giải trong buôn bán đến những chuyện lật vặt như chọn màu hoa tai, họ đều đến tìm nàng. Nàng bây giờ, đến muốn ra ngoài cửa cũng không ra được.

Những người này đã thật sự kích thích tính hiếu thắng trong nàng. Nàng bằng tuổi này đã kế thừa vị trí Nữ Diêm Vương một cách thuận lợi, nguyên nhân có một phần nhỏ là do được lão gia tử kia đặc biệt cho phép, còn phần lớn chính là nhờ vào năng lực thiên phú của nàng.

Tất cả mọi thứ, chỉ cần nhìn qua một lượt, nàng căn bản đã nhớ kỹ hết thảy. Cho nên, quản trưởng, khai trương cửa hàng mới, chỉ trong một thời gian ngắn, dưới bàn tay của Bùi Mạch Ninh, mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió. Những vị bá bá, thúc thúc đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Tài năng của Bùi Mạch Ninh khiến Tư Không Giang cùng Liễu Thục Tuyết ngày nào cũng tùm tùm cười, càng nhìn càng thấy đáng yêu, xem nàng còn hơn cả con trai của mình.

“Nàng dâu hiền thảo của ta, cười được con thật đúng là phúc khí của Trạm Nhi! Thật không hổ danh là người xuất thân từ đệ nhất hương liệu thế gia, bản lĩnh thật đáng khâm phục!” Liễu Thục Tuyết cười cười, sai người đem những đồ điểm tâm đặc biệt chuẩn bị cho Bùi Mạch Ninh ra, thanh âm kia mới vui vẻ và dễ gần làm sao!

Trên thực tế, Bùi Mạch Ninh đã giúp bà một việc lớn. Những việc này, từ trước đến nay, tất cả đều là do Liễu Thục Tuyết quản lý. Bây giờ có nhi tức bên cạnh cùng chia sẻ, bà đương nhiên hết sức vui mừng.

Thế nhưng, có người vui thì cũng có người buồn. Tư Không Thu Trạm đang ngồi cách họ ở một chỗ không xa, cả người hần tẩn mát ra hơi thở u ám. Đừng nói hần vốn không thể làm cho người khác đến gần mình, mà bây giờ cho dù có hần có thể khiến cho người ta đến gần thì họ cũng sẽ bị dọa cho sợ hãi.

Liễu Thục Tuyết tề mi lộng nhãn nhìn con trai lẫn con dâu nhà mình, cười không khác gì phú ông được mùa bắp cải. Bà sao mà không hiểu được tâm tư của hần cơ chứ! Đứa con này của bà, suốt hơn hai mươi năm qua mới có người có thể lại gần nó, và người đó cũng đã trở thành con dâu của bà. Vài ngày không được gặp nàng, tâm tình nó đương nhiên là không tốt.

Khụ khụ khụ, bà là mẫu thân, đương nhiên phải giúp con mình rồi.

“Ừm, con dâu à! Hôm nay, theo thông lệ là ngày kiểm tra cửa hàng, con cùng Trạm Nhi đi cùng nhau nhé!” Liễu Thục Tuyết cười sáng lạn, ý tứ của bà đã quá rõ ràng.

Bùi Mạch Ninh nhú mày, nếu mẹ chồng đã mở miệng, thì tất nhiên nàng cũng chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.

Tư Không Thu Trạm thực sự ít khi đi ra ngoài, bởi vì, hần vừa ra khỏi cửa thì người đi trên đường, toàn bộ đều ngã xuống. Thực tế cửa hàng kia cũng không cần hần phải đi, Liễu Thục Tuyết nói như vậy chẳng qua chỉ là vỗ lầy một cái cố mà thôi.

Nơi có nhiều người hần không thể đến, chỗ ít người thì hần có thể đi. Xuất môn hôm nay chính là đi ra ngoại thành phía tây. Đưa mắt nhìn ra là thấy một mảnh mây lục sắc, hô hấp của hần cũng có phần thoải mái hơn.

Bùi Mạch Ninh có chút bồi hồi nhìn nam nhân lặng im bên cạnh. Mặc dù, bọn họ đã là phu thê, chuyện phải làm cũng đã làm rồi, nhưng lúc chỉ có hai người với nhau, không khí yên tĩnh đến an bình.

Hơi hơi nghiêng người nhìn sang, Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt. Nàng nhìn theo khuôn mặt nam nhân vẫn đang im lặng, không chút biểu tình, ồ, một vành tai của hắn đã nhuộm màu đỏ.

“Phốc” một tiếng, Bùi Mạch Ninh nhin không được cười khẽ ra tiếng. Nàng cảm nhận được nam nhân bên cạnh đang bắt mắt, nhìn chăm chăm vào nàng, có vẻ như đang ngưỡng chừng. Chính là, tay kia vẫn gắt gao giữ chặt lấy nàng.

Bàn tay nàng trắng nõn ấm áp. Loại cảm thụ này, Tư Không Thu Trạm hắn chưa bao giờ được trải qua. Khóe miệng hắn hơi hơi lộ ra một chút ý cười. Có lẽ đây là lễ vật tốt nhất hắn thu được từ chuyến đi này.

Hai người cứ như vậy mà nắm tay nhau chậm rãi bước đi trên thảm cỏ. Gió hơi quất vào mặt, phía trước không xa có một cái hồ. Nước trong hồ trong vắt, sáng như gương, thoát nhìn đẹp cực kỳ.

“Chúng ta đi đến chỗ đó đi!” Đôi mắt sáng ngời, Bùi Mạch Ninh lên tiếng đề nghị.

Tư Không Thu Trạm liếc mắt nhìn thấy bộ dạng cao hứng của thê tử, đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Thế nhưng, còn chưa đi tới đó thì đã có một đoàn người đập vào mắt họ. Cỗ vẻ mục đích của những người đó cũng là đi đến bên vùng hồ kia.

“Nơi này cảnh sắc thật đẹp! Biểu ca, muội thích nơi này, có thể tặng cho Lâm Nhi nơi này được không?” Một thanh âm trong trẻo mạnh mẽ vang lên. Chỉ thấy một nữ tử mặc y phục màu hồng nhạt, cái mũi khê hờ, ngón tay chỉ thẳng vào vùng hồ nước trước mặt. Gương mặt xinh đẹp tràn đầy tự tin, dường như chuyện nàng muốn, nàng nhất định phải thực hiện bằng được thì thôi.

Càng khiến người không ngờ hơn nữa chính là, biểu ca trong miệng của nàng, hóa ra lại chính là Hoàng Phủ Việt.

Về mặt Hoàng Phủ Việt có vẻ không kiên nhẫn nhìn nàng kia, nhưng vẫn cố nở nụ cười: “Lâm Nhi, nơi này không phải Lang thành. Chỗ này thuộc về Tư Không gia, ngay cả Hoàng huynh cũng không đoạt đi được!” Lời nói này một chút cũng không sai, kể cả cách đó không xa về phía trước cũng toàn là vùng đất thuộc Tư Không gia.

“Tư Không gia? nơi đó thuộc về Tư Không gia sao?” Đôi mắt Nam Lâm tròng lên, hết sức không vui. Nhưng, cuối cùng cũng chỉ bĩu môi, giảm xuống một chút kiêu ngạo. Dù sao thì nàng cũng biết đến Tư Không gia, và họ cũng không phải là gia tộc mà Nam gia có thể đắc tội được.

“Hừ! Biểu ca cũng thật là... Tư Không gia không phải là thần tử dưới tay hoàng huynh sao? Chẳng lẽ ngay đến một cái hồ nước nhỏ cũng không lấy được?” Nam Lâm bắt mắt oán trách, cũng không biết là ai trước đó cứ nhìn nàng chăm chăm hồi lâu nhỉ? Chẳng phải là biểu ca hay sao?

19. Chương 19: Nam Lâm

“Lâm nhi! Đừng có làm loạn!” Hoàng Phủ Việt có chút không thể nhẫn nhịn được nữa, tròng mắt nhìn vị biểu muội này. Trong lòng y chán nản, nếu không phải Nam gia ở Tu Chân giới có địa vị không tệ thì y tuyệt đối không muốn quan tâm đến vị biểu muội bị chiều đến sinh hư này.

“Thì sao? Thì sao?” Nam Lâm tùy ý nói. Nàng một chút cũng không để lời của Hoàng Phủ Việt ở trong lòng. Nếu không phải vị biểu ca này của nàng có vẻ bề ngoài xuất sắc, nàng cũng không có ‘nhu thuận’ như bây giờ.

Bị mắt hứng, đôi mắt chuyển sang hướng khác, ngay lập tức nhìn đến chỗ Tư Không Thu Trạm cùng Bùi Mạch Ninh đang đứng.

Đôi mắt trong veo sáng ngời lên, nàng nhìn Tư Không Thu Trạm đứng kia thôi cũng đủ dấy lên xao động. Gương mặt tuấn mỹ kia tuyệt đối không thua kém gì biểu ca của nàng, hết sức đẹp mắt.

“ Biểu ca, người nọ là ai?” Nam Lâm khẩn cấp kéo tay áo của biểu ca.

Hoàng Phủ Việt nhíu mày, trông theo hướng Nam Lâm đang thần thờ nhìn. Nằm ngoài dự đoán của y, không ngờ lại chính là hai người kia. Mắt y chợt lóe lên sự tức giận, thanh âm lạnh lùng lên tiếng: “ Ta còn tưởng là ai, hóa ra lại là Tư Không công tử. Cũng phải, nơi này là thuộc về Tư Không gia mà!”

Thanh âm không quá lớn, nhưng cũng đủ để hai người Tư Không Thu Trạm bọn họ nghe thấy.

Mắt Nam Lâm sáng lên. Tư Không gia sao? Đó không phải là rất lợi hại hay sao? Trưởng tử của Tư Không gia không ngờ lại đẹp mắt đến vậy! Quá tuyệt! Hắn không phải rất xứng với nàng hay sao? Nghĩ như vậy, Nam Lâm lập tức bỏ quên ngay vị biểu ca bên cạnh. Nàng sửa sang lại y phục, tự nhận thấy bản thân xinh đẹp vô cùng, ngang nhiên đi đến chỗ Tư Không Thu Trạm.

Ở phía sau, Hoàng Phủ Việt sững sốt, theo phản xạ muốn vươn tay ngăn cản. Nhưng bây giờ, Nam Lâm đâu có để ý đến y là ai, chỉ thẳng tắp đi nhanh đến chỗ Tư Không Thu Trạm ở phía kia. Nàng cũng chẳng thèm để mắt đến Bùi Mạch Ninh đang đứng bên hắt.

“ Công tử, ta tên Nam Lâm, là Lang Thành...” Mặt nàng đỏ lên. Cảm giác đứng trước mặt Tư Không Thu Trạm thật không tệ. Trong ngực vang lên những tiếng ‘ thình thịch’, còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra thì đầu của nàng liền cảm thấy choáng váng, đôi mắt run run nhìn lại đôi mắt lạnh lùng đẹp đẽ kia. Suy nghĩ trở nên mông lung, Nam Lâm ngã ập xuống mặt đất.

Bùi Mạch Ninh trợn mắt, há hốc miệng nhìn một màn diễn ra trước mắt. Cái tình huống này khiến nàng mất cơ hội thử tư vị đi đánh ghen nha~ Nhìn xem, người ta còn chưa chạm đến Tư Không Thu Trạm, chỉ đứng gần thôi mà đã té xỉu rồi. Một màn này đúng là khiến nàng cảm thấy.....buồn cười.

Mím môi nén cười, Bùi Mạch Ninh lại cảm thấy bàn tay mình càng lúc càng bị nắm chặt. Nhưng mà, nàng thật sự cảm thấy quá buồn cười. Ai bảo nữ nhân không hiểu chuyện kia tự cho mình là đúng, kết quả này chính là do tự nàng ta chuốc lấy.

“ Người đâu! Nhanh đỡ tiểu thư đứng dậy!” Hoàng Phủ Việt cắn chặt răng. Một màn vừa rồi thật là quá mất mặt.

Hoàng Phủ Việt ngược mắt lên, nhìn trừng trừng vào Tư Không Thu Trạm, lúc này mới phát hiện ra bên cạnh còn có một nữ tử, mà tay hắn ta và tay nàng đang gắt gao nắm chặt lấy nhau. Đôi mắt Hoàng Phủ Việt lóe lên một tia sắc lạnh, y dường như biết người nọ là ai.

“ Việt vương gia....!” Bùi Mạch Ninh nhận thấy ánh mắt Hoàng Phủ Việt đang nhìn về phía nàng, lông mày nhướn lên, không kiêu ngạo cũng không nóng nảy cất tiếng. Được rồi! Nàng cũng là một nữ tử có gia giáo đấy nhé!

Trùng lớn hai con mắt, Hoàng Phủ Việt không thể tin nổi nhìn Bùi Mạch Ninh. Gương mặt của nàng tinh xảo, không hề có chút phần son, hiển nhiên là mặt mộc không có trang điểm nhưng lại cực kỳ xinh đẹp, thậm chí có chút quen mắt.

Trong đầu, lóe lên một tia, y như thể vừa nghĩ ra được điều gì đó, kinh ngạc thốt lên: “Là người!”. Một câu khẳng định.

Bùi Mạch Ninh dĩ nhiên biết đối phương nhớ lại cảnh tượng lúc chạm mặt ở Xuân Ý Lâu. Nàng cười ngòn ngọt, nói: “ Đúng vậy! Việt vương gia, đã lâu không gặp!” Người khác dĩ nhiên là không biết, chỉ coi là lần gặp mặt sau lần gặp ở trong cung mà thôi.

Hoàng Phủ Việt cắn chặt răng, hai tay nắm chặt lại, nén lại cảm giác đang trào dâng trong lòng. Y thậm chí không biết tại sao mình lại có cảm giác này. Lúc trước, không phải chính y muốn thoát khỏi hôn sự ảo não kia hay sao? Vì sao lúc này lại cảm thấy có chút không thoải mái? Vì sao nàng lại có thể không chùn bước gả cho Tư Không Thu Trạm?

Ngày ấy, nàng thành hôn, y ở Xuân Ý Lâu nghe ca thưởng múa giết thời gian, không biết là vì điều gì khiến y muốn mọi chuyện trôi qua nhanh chóng. Nhưng tận trong đáy lòng, y cảm thấy chua xót. Đôi mắt ngang

ngược kia đã khắc sâu vào trong lòng của y. Bùi Mạch Ninh, nàng thật sự không phải giống với các nữ tử khác hay sao?

Hoàng Phủ Việt quyết định ổn định lại tâm tình. Y không nói thêm bất luận điều gì nữa, chỉ nhìn hai người bọn họ thật lâu, sau đó liền mang cả đám người rời đi.

Bùi Mạch Ninh nhũu mày, nàng rõ ràng cảm nhận được hơi thở lạnh lùng lưu lại...

20. Chương 20: Gặp Chuyện Không May

Chuyện của Nam Lâm, Tư Không Thu Trạm và Bùi Mạch Ninh chẳng ai để ở trong lòng, nhưng hai người bọn họ thực sự đã đánh giá quá thấp vị đại tiểu thư được nuông chiều thành kiêu ngạo kia.

Thật không biết Nam Lâm kia nghĩ cái gì, rõ ràng đã trải qua một lần giáo huấn mà vẫn chưa chịu từ bỏ ý định. Chẳng qua, lần này nàng ta hướng mũi giáo về phía Bùi Mạch Ninh.

Gia thế của nàng ta xác thực đâu không lại Tư Không gia, còn Bùi gia tuy là thế gia đệ nhất hương liệu nhưng cũng không thể chống lại danh hào của Tu Chân giới.

Lúc Bùi Mạch Ninh nghe được tin từ mẹ chồng nói là Bùi gia gặp chuyện không may, lần đầu tiên trong đời nàng nổi lên ý muốn giết người.

Hương liệu của Bùi gia luôn được các thế gia danh môn, thậm chí là cả Hoàng gia tranh nhau đặt hàng. Mùi hương của hương liệu so với son nước bột phấn bình thường thì thơm hơn rất nhiều lần.

Hương liệu kia hoàn toàn thuần thiên nhiên, hương vị lại càng tự nhiên hơn, khi thoa lên người giống như rơi vào một khu vườn hoa thơm chim hút, khắp nơi đều là hương thơm dịu dàng, lại càng không nồng đậm khiến người ta phát ngáy.

Hương liệu của Bùi gia luôn được người ta truyền tay nhau khen tụng như thể đột nhiên lại bị vướng vào một sự kiện không hay. Đó chính là việc trong hương liệu có pha độc tố khiến người dùng bị nổi đầy mụn nhọt trên mặt.

Mà những vụ việc này toàn bộ đều xảy ra trong Hoàng thất, người đầu tiên xảy ra chuyện chính là Nam Lâm.

“Con không tin bên trong hương liệu lại có lẫn độc tố.” Bùi Mạch Ninh lạnh lùng đứng trong thư phòng, nhìn chằm chằm vào hộp son trên bàn. Vừa rồi đại phu đã tới kiểm tra, bên trong căn bản không có bất luận độc tố gì.

“Đúng vậy, chuyện lạ lùng là chỉ có nương nương cùng công chúa trong Hoàng thất gặp chuyện không may, những người khác thì đều không gặp chuyện gì cả.” Liễu Thục Tuyết cũng có chút lo lắng mở miệng, dù sao đối phương gặp chuyện không may là thông gia của bọn họ.

“Nhất định là có người ở giữa giở trò.” Tư Không Giang cũng mở miệng, sự việc này có quá nhiều nghi vấn.

“Lúc này phụ thân con đã bị nhốt lại nhưng Hoàng Thượng vẫn chưa có ý trừng phạt!” Bùi Mạch Ninh cắn cánh môi đỏ mọng, ánh mắt lóe lên một tia âm lãnh.

“Hừ, kỳ thực cũng không phải không thể hiểu được. Nguyên nhân rất đơn giản, là người của bọn họ cố ý gây nên. Hoàng Thượng sở dĩ không có truy cứu đến cùng cũng bởi vì còn kiêng kỵ tài phú của Bùi gia! Bây giờ Tư Không cùng Bùi gia đã kết thông gia, hẳn còn kiêng kỵ hơn nữa. Nhân cơ hội này mà đánh vào thế lực của Bùi gia cũng không phải chuyện khó hiểu.” Đầu óc Bùi Mạch Ninh phi thường hiểu rõ, nàng thế nào mà lại không biết mọi chuyện đều khởi đầu từ nữ nhân Nam Lâm kia. Nếu không phải ở nhân gian phải có kị nhiều điều, nàng thật muốn cho nàng ta nếm mùi ‘ngon ngọt’.

“Con dâu, lời này chỉ có thể nói ở trong nhà thôi, không thể nói ra bên ngoài! Dù thế nào, đó cũng là Hoàng Thượng.” Liễu Thục Tuyết nhắc nhở, ý tứ không có nửa điểm bênh vực hoàng thất, bởi vì bà cũng có loại suy nghĩ này.

Đừng nói đến hai nữ nhân nghĩ thế, mà ngay cả phụ tử Tư Không gia như thế nào mà lại không hiểu. Tư Không gia ở trong Tu Chân giới luôn có địa vị rõ ràng, còn tài phú không có như Bùi gia. Bọn họ đều tận sức để tu tiên.

Thời gian này, Bùi gia có thể lực về tiền tài cùng với Tư Không gia có địa vị kết thành thông gia, Hoàng Thượng khẳng định là có lý do để kiêng kỵ. Ngay từ đầu Hoàng Thượng đã muốn tác hợp cho Hoàng Phủ Việt và Bùi Mạch Ninh, nhưng hai bên lại cự tuyệt hôn sự này, trong lòng hẳn chỉ sợ đã sớm tức khí quá lớn rồi.

“ Haiizz, đáng tiếc là Nguyệt Nhi đã gả vào trong cung, ta thật sự thương tâm thay cho nữ nhi!” Liễu Thục Tuyết có chút đau lòng, rủ mi xuống, mắt nhắm lại. Tư Không gia bọn họ luôn kiêng kỵ tam thê tứ thiếp nên làm sao có thể muốn cho nữ nhi bảo bối của mình trở thành một trong những nữ nhân của Hoàng Thượng. Cho dù là địa vị Hoàng Hậu, bọn họ cũng khinh thường. Nếu không phải nữ nhi nguyện ý vào cung, bọn họ tuyệt đối sẽ không chấp nhận nữ nhi trở thành Hoàng Hậu.

“ Nếu Nguyệt Nhi không vui, có thể tùy thời xuất cung.” Tư Không Thu Trạm vẫn lạnh lùng đứng ở một bên từ nãy giờ, đến lúc này mới mở miệng, ngữ điệu vẫn cuồng ngạo như vậy, nhưng cuồng ngạo không phải bởi vì bản thân.

Bùi Mạch Ninh đột nhiên nở nụ cười. Cái gia đình này thật sự là có đủ ấm áp, có đủ đoàn kết. Nàng..thích.

“ Nương, con muốn đi thăm phụ thân con.”

Đây là lần đầu tiên Bùi Mạch Ninh nói bằng giọng ôn nhu nhỏ nhẹ kêu bà một tiếng ‘Nương’, Liễu Thục Tuyết đầu tiên là cảm thấy mơ hồ, sau đó ngay lập tức nở nụ cười ôn nhu tới cực điểm.

“ Được, để Trạm Nhi bồi con đi!” Ngay đến cả thanh âm cũng ôn nhu vô cùng, trong mắt sáng lấp lánh. Bà đang rất vui mừng.

Một bên, Tư Không Giang khẽ giật khóe miệng, có chút ghen tức nhìn con dâu của mình. Chắc, chắc, ngay cả ông cũng chưa bao giờ thấy qua nương tử ôn nhu như thế!

21. Chương 21: Uy Hiếp

Nói nơi này là nhà tù không bằng nói là một nhā gian thì hợp lý hơn, thật ra Hoàng Thượng vẫn còn biết cổ kị, cũng không để cho Bùi Chính Vũ phải chịu đãi ngộ không tốt.

Bùi Chính Vũ dặn đi dặn lại Bùi Mạch Ninh phải chú ý chăm sóc tốt bản thân mình, mọi chuyện đừng quá xúc động, ít nhất giờ phút này Bùi Mặc không gặp việc gì, còn có thể đứng ra giải quyết việc này.

Mua chuộc được bọn lính canh, sau khi nhờ bọn họ chiếu cố tốt Bùi Chính Vũ thì Bùi Mạch Ninh mới chậm rãi đi ra.

“Tướng công, ta muốn vào Hoàng Cung một chuyến.” Bùi Mạch Ninh đột nhiên mở miệng.

Tư Không Thu Trạm mày cũng không nhăn , dường như đã đoán trước được ý nghĩ của Bùi Mạch Ninh nên gật đầu nói: ” Được, ta cũng muốn đi xem muội muội ta.” Trong mắt hẳn, Tư Không Thu Nguyệt vẫn luôn là muội muội của hắn, mà không phải là Hoàng Hậu nương nương.

Tiến cung một đường không có trở ngại gì, có thể thấy được Hoàng Thượng đã dự đoán trước nàng sẽ tiến cung tìm hắn.Hai phu thê chia làm hai đường, thị vệ sau khi dẫn đường cho nàng đến Ngự Thư Phòng liền lui xuống.

Vừa vào cửa, Bùi Mạch Ninh liền cảm giác được có ánh mắt nóng bừng chiếu thẳng vào mình, nàng thấy trư Hoàng Thượng đang ngồi ở trên ghế thản nhiên uống trà, còn có một người mang mạng che trên mặt-Nam Lâm.

Hỏi nàng vì sao liếc mắt một cái có thể nhận ra nàng ta ư , không có biện pháp, ai bảo nàng ta luôn dùng ánh mắt ‘nóng rực’ như vậy nhìn mình chứ, muốn quên cũng khó.

Ngoài hai người bọn họ ra còn một người nữa là Hoàng Phủ Việt , hai mắt lửa nóng nhìn nàng chăm chăm như là phát hiện ra trên châu bảo vật được chôn sâu dưới lớp cát vậy , ánh nhìn ấy khiến hàng lông mày lá liễu của nàng khẽ nhấc lên .

” Tham kiến Hoàng Thượng.” Bùi Mạch Ninh nhẹ nhàng hành lễ.

“Làm càn, dân đen thấy Hoàng Thượng mà không quỳ xuống.” Nam Lâm hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn Bùi Mạch Ninh, trong mắt nhiều hơn là ghen tị cùng khinh thường.

Bùi Mạch Ninh không lên tiếng cũng không nhìn thẳng Nam Lâm, người nàng muốn tới tìm chính là Hoàng Thượng chứ không phải nàng ta. À, đúng rồi, nàng nhớ ra rồi, tại sao nàng lại có thể quên mất sự việc này bắt nguồn từ ai chứ

Khóe miệng khẽ nhếch, tốt lắm, nàng ta cố tình muốn tới chọc nàng, như vậy nàng sao có thể phụ lòng nàng ta, nàng nhất định sẽ hảo hảo chơi đùa cùng nàng ta.

“Lâm nhi lui ra, không được vô lễ.” Hoàng Thượng uống trà xong cuối cùng cũng không nhanh không chậm mở miệng, giọng nói lại nhẹ nhàng chậm chạp , có điểm vô lực giống như hoàn toàn không để việc này ở trong lòng.

Bùi Mạch Ninh khẽ nhướng mày .Hừ, Hoàng Thượng hôm nay muốn đánh đòn phủ đầu với nàng sao?

“Hoàng Thượng, Bùi gia đời đời đều trung với Hoàng Thượng, chưa bao giờ phát sinh qua chuyện như vậy, việc này cần điều tra rõ ràng.” Bùi Mạch Ninh không đem thái độ của Hoàng Phủ Kỳ để ở trong lòng, thẳng thắn nói ra .

” Trẫm đã từng nghe qua con dâu mới của Tư Không gia rất có khả năng,có thể chấp chưởng nội vụ lớn nhỏ trong Tư Không gia, còn lấy được lòng Tư Không gia từ trên xuống dưới, bên ngoài lưu truyền con dâu trưởng Tư Không gia là một phu nhân vô cùng mỹ lệ, hóa ra đều là sự thật.” Hoàng Phủ Kỳ chậm rãi nói, ánh mắt chuyển động trên khuôn mặt Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh nhíu mày, cuối cùng cũng biết lời nói của Hoàng Phủ Kỳ là có ý gì, hóa ra chuyện nàng làm ở Tư Không gia khiến hắn không thể nhịn được nữa?

Nhưng nàng chỉ làm theo chức trách của con dâu trưởng mà thôi, Hoàng Phủ Kỳ lòng nghi ngờ quá nặng rồi.

“Hoàng Thượng, lời đồn thổi bên ngoài đều là phóng đại sự thật, khắp nơi hồ ngôn loạn ngữ, sao có thể tin tưởng được.” Bùi Mạch Ninh thản nhiên nói , những lời đồn thổi bên ngoài khiến nàng cũng có chút không chịu nổi.

“Ha ha, Bùi Mạch Ninh, ngươi hẳn là hiểu rõ ràng ý trẫm, gia nghiệp Bùi gia rất lớn, loại chuyện này sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí nhiều lần hơn nữa, ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ xử lý thế nào?” Hoàng Phủ Kỳ mỉm cười, trong mắt lại có sự tàn nhẫn.

“Thần thiếp hiện tại đã là người của Tư Không gia, chuyện của Bùi gia, Hoàng Thượng không nên tìm thần thiếp, lại nói nếu như sự tình liên lụy đến Tư Không gia thật sự không biết Hoàng Hậu nương nương sẽ xử lý như thế nào?” Thanh âm thanh thanh đậm đậm nói ra, nàng thấy được, tình cảm của Hoàng Phủ Kỳ đối với Tư Không Thu Nguyệt có chút không đồng dạng với người khác.

Hoàng Phủ Kỳ khóe mắt lóe lên tia nguy hiểm , híp híp con ngươi,hắn cảm thấy Bùi Mạch Ninh bây giờ có chút không giống, phảng phất bắt đầu từ lần nhảy xuống hồ mà không chết đó, khí chất cùng tính tình như thay đổi hoàn toàn.

“Hừ, thật to gan, ngươi đang uy hiếp trẫm sao?” Hoàng Phủ Kỳ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt.

“Ha ha, thần thiếp sao dám.” Bùi Mạch Ninh mỉm cười ngọt ngào nhưng trong mắt lại không có nửa phần sợ hãi, nàng đúng là đang uy hiếp hắn thì thế nào, hắn nghĩ mình là nhân vật trọng yếu lắm sao, nếu nàng

còn ở Địa Phủ, bút lông hơi vạch một chút là có thể dễ dàng quyết định mạng sống nơi nhân gian của hân, nàng là người chưởng quản vô số tính mạng lớn nhỏ trên thế giới – Diêm Vương, chỉ có nàng uy hiếp người khác, nàng sao có thể để cho người khác uy hiếp nàng.

Hoàng Phủ Kỳ không nói, nhưng Bùi Mạch Ninh đã đoán đúng, Hoàng Phủ Kỳ còn chưa dám đụng đến nàng, dù sao nàng hôm nay đã là người của Tư Không gia, cho dù đối phó Bùi gia cũng không dám đụng đến nàng.

“Đủ rồi, người lui xuống trước đi, để trẫm cẩn thận suy nghĩ.” Hoàng Phủ Kỳ lui một bước, Nam Lâm ở bên cạnh tức giận dậm chân. Nàng ta rất muốn châm chọc Bùi Mạch Ninh vài câu, nhưng người ta trực tiếp rời khỏi cũng không thèm nhìn nàng, thi lễ lui xuống từ đầu tới cuối hoàn toàn không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái.

22. Chương 22: Hôn

“Bùi Mạch Ninh –” Mới rời khỏi Ngự Thư Phòng không xa, Bùi Mạch Ninh liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gọi của Hoàng Phủ Việt.

Nàng dừng bước nhưng không quay đầu lại .

“Sao vậy? Lần trước lúc ở Xuân Ý Lâu cũng không thấy người ngại ngần như thế này.” Giọng điệu của Hoàng Phủ Việt giống như đang trào phúng , y đối với nữ nhân này cảm thấy rất khó hiểu, có vẻ như từ khi nhìn thấy nàng cũng là thời khắc nhân sinh huy hoàng bắt đầu rời xa y.

“Việt Vương gia ,hình như ta cùng Việt Vương gia chưa từng quen biết .” Bùi Mạch Ninh lúc này mới thản nhiên xoay người lại, một chút cũng không có cảm giác bị bắt lấy nhược điểm mà chột dạ.

“Hừ, Bùi Mạch Ninh, người khá lắm, chuyện người gây ra cho bốn vương còn chưa nói đến, vậy mà ngay cả chuyện của mình làm cũng không dám thừa nhận.” Hoàng Phủ Việt cảm thấy chán nản trong lòng , không biết là đang tức giận vì đối phương lãnh đạm với mình hay là vì sự coi thường của nàng.

“Việt vương gia dường như nhân rồi quá nên thích hỏi thăm chuyện của người khác thì phải ? Cứ cho là thế đi , ta không nhận thì làm sao?” Nhếch môi cười, mắt phượng híp lại, cả gan lườm Hoàng Phủ Việt khiến Hoàng Phủ Việt phút chốc ngáy người.

Cách đó không xa bỗng thấy Tư Không Thu Trạm từ chỗ Tư Không Thu Nguyệt trở về , hân đi về phía nàng, nhoẻn miệng cười , nhưng nụ cười này lại làm cho Hoàng Phủ Việt mím môi nắm chặt hai tay, trong lòng đột nhiên một trận co rút đau đớn, Hoàng Phủ Việt thậm chí có chút không rõ tại sao mình lại có cảm xúc như vậy.

” Chúng ta về nhà thôi.” Tư Không Thu Trạm đi tới, nắm lấy tay Bùi Mạch Ninh ,từ đầu tới cuối cũng không liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Việt lấy một cái, chỉ đơn giản nói một câu.

” Được, trở về thôi.” Bùi Mạch Ninh cười nhạt, hai người bỏ lại Hoàng Phủ Việt phía sau, sóng vai rời khỏi.

Tư Không Thu Trạm hơi liếc mắt nhìn người phía sau, trong lòng thả lỏng cảm thán một trận, may mắn lúc trước Hoàng Phủ Việt kiên trì cự tuyệt hôn sự, nếu không chỉ sợ hân sẽ không có cơ hội cùng nàng ở cùng một chỗ như thế này.

Đôi bàn tay to nắm chặt lấy tay nàng hơn, khoe miệng luôn lạnh như băng nở rộ một nụ cười.

Hôm sau, khắp đường lớn hẻm nhỏ đều nghe thấy tin đồn liên quan đến Hoàng thất.

Biểu muội của Hoàng Thượng – Nam Lâm đại tiểu thư trong một đêm thiếu chút nữa bị điên, cả ngày vui buồn thất thường ,vô cùng sợ hãi nói bản thân mình gặp quỷ, thỉnh thoảng nàng ta lại còn khóc lóc nỉ non , khăn lụa trên mặt đã sớm tháo xuống, căn bản không có bất luận dấu vết gì. Hơn thế nữa, nàng ta còn chủ động nói ra “hành vi phạm tội ” của bản thân, các vết dị ứng trên mặt các phi tử trong cung cũng là

do nàng gây ra .Tang chứng vật chứng cũng được tìm ra , đó là loại dược có chứa một ít hàm lượng độc tố . Hoàng Thượng sau khi biết được chuyện đã nổi cơn giận dữ , lập tức đem biểu muội to gan lớn mật đuổi về Lang Thành, ngay trong đêm đó cũng sai người thả Bùi Chính Vũ về Bùi gia.

“Hồn, làm tốt lắm.” Bùi Mạch Ninh tán thưởng, chỉ thấy trong không khí có một một đám sương mù màu đen đang lơ lửng , nghe thấy Bùi Mạch Ninh khen ngợi lập tức vụn vụn , bộ dáng biến đổi , có thể cảm nhận được ‘nó’ đang đắc ý.

Hàng lông mày tinh tế khẽ thả lỏng , hừ hừ, chỉ cần phóng ‘hồn’ ra ngoài một đêm, sự tình lập tức được giải quyết.

Nhưng nàng cũng hiểu được rằng, trận ám chiến giữa Hoàng Thất cùng Bùi gia bây giờ mới bắt đầu ...

Bùi Chính Vũ và Bùi Mặc sau khi trải qua lần tai bay vạ gió này thì càng trở nên bận rộn hơn , lúc trước Bùi Mặc mỗi ngày đều đúng giờ tới Tư Không gia thăm Bùi Mạch Ninh, Bùi Mạch Ninh biết hẳn vẫn chưa hoàn toàn buồng xuôi, làm muội muội, nàng cũng không biết nên làm thế nào .Liên tục mấy ngày , do công việc bận rộn nên Bùi Mặc không tới được, chỉ phân phó nô bộc dặn dò lại với Bùi Mạch Ninh phải nghỉ ngơi tốt.

Hoàng Phủ Kỳ làm Hoàng Đế, một lòng muốn đem tất cả Hoàng quyền nắm giữ trong tay mình, vì thế thiếu chút nữa đã định nạp nhiều nữ nhi của các quan lớn vào cung , nhưng sau khi gặp Tư Không Thu Nguyệt thì ý định nạp phi ấy đã hoàn toàn bị tiêu thất.

Tuy rằng tin tức đó Bùi Mạch Ninh cũng không rõ ràng lắm, nhưng nàng biết Tư Không Thu Nguyệt là nữ nhân tốt nhất thiên hạ, Hoàng Phủ Kỳ thật sự đã bị động tâm, nên cuối cùng không phê chuẩn chuyện nạp thêm Hậu cung, Hậu cung gần như không có mấy người.

Việc đó khiến cho triều thần cực kì bất mãn, không ít đại thần nói Hoàng Hậu không có tấm lòng rộng lớn, lòng dạ như thế thì sao có thể đảm đương chức trách Hoàng Hậu .Hoàng Thượng mỗi ngày đều nghỉ ngơi ở tẩm cung của Hoàng Hậu, không để ý tới các phi tử khác . Tư Không Thu Nguyệt thậm chí còn muốn Hoàng Phủ Kỳ đem tất cả phi tử phân phát trở về gả cho người khác, trực tiếp dẫn đến một trận tranh cãi ồn ào, cũng liên lụy đến toàn bộ Tư Không gia.

“Hừ, mấy lão đại thần này thật kỳ quái, nói cái gì mà Tư Không gia muốn chiếm cứ Hoàng quyền , Nguyệt Nhi nhà chúng ta sao lại phải chia sẻ một người nam nhân với những nữ nhân khác? ” Nghe thấy những lời bàn tán, Tư Không Giang đã tức giận đến muốn phát hỏa.

Bùi Mạch Ninh trầm ngâm suy nghĩ, Hoàng Phủ Kỳ này đã tâm rớt cuộc lớn như thế nào đây ~ , tin tức về chuyện này đã phát tán khắp nơi, không thể không khiến nàng liên tưởng rằng đó là âm mưu của Hoàng Phủ Kỳ, nếu như lợi dụng sự ghen tị của Tư Không Thu Nguyệt để chen ép Tư Không gia thì thật là mưu kế hay.

Trong lúc Bùi Mạch Ninh vẫn còn đang suy nghĩ, thì nhân vật chính trong những trận tranh luận đã trở về Tư Không gia.

23. Chương 23: Độc Tố

“Nguyệt Nhi, hay là con về nhà đi, trong nhà lúc nào cũng ủng hộ con, đừng cố chịu đựng sống trong cái chỗ ảm đạm người đó nữa .” Tư Không Giang đối với nữ nhi bảo bối của mình có chút nhu tình, hoàn toàn không đem Hoàng cung để vào trong mắt.

Tư Không Thu Nguyệt lớn lên rất giống Liễu Thục Tuyết, khó trách Tư Không Giang yêu thương nàng như vậy, giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp bao phủ một tầng ưu sầu nhàn nhạt ông liền cảm thấy đau lòng thay cho nhi nữ bảo bối.

“Cha, người không cần lo lắng cho con, con biết mình đang làm gì mà, con chỉ muốn cho mình một cơ hội mà thôi.” Tư Không Thu Nguyệt nhàn nhạt cười, nụ cười kia dường như có một tầng sương mù phủ lên, Bùi Mạch Ninh nhìn thấy cũng cảm thấy không đành lòng.

“Tẩu chính là đại tẩu của ta phải không ? Quả thực ta không nhìn lầm người , chỉ hy vọng tẩu có thể cùng đại ca sống tốt, như vậy Nguyệt Nhi mới có thể yên tâm.” Đứng trước mặt Bùi Mạch Ninh, Tư Không Thu Nguyệt ôn nhu cười, trong mắt lộ ra sự vui mừng, Bùi Mạch Ninh chỉ mỉm cười đáp lại nhưng trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm thán, thầm khen ngợi Tư Không Thu Nguyệt đúng là một nữ tử xinh đẹp , tính tình lại ôn nhu khiến cho người khác cảm thấy vô cùng an bình, mong rằng Hoàng Phủ Kỳ biết quý trọng nàng.

Thời gian Tư Không Thu Nguyệt ở lại cũng không lâu, trong cung rất nhanh liền có người đón nàng trở về, nàng cùng Tư Không Thu Trạ ở chung thập phần bình thản, trông giống như không quan tâm đến đối phương nhưng nếu để ý kĩ sẽ lại thấy trong mắt chứa đầy sự quan tâm , đây mới đúng là huynh muội thực sự.

Tư Không Thu Nguyệt vừa rời khỏi không bao lâu, Tư Không phủ lại xảy ra chuyện, mà người gặp chuyện không may lại là Bùi Mạch Ninh.

Hỗn loạn, nàng rơi vào trạng thái mờ mờ mịt mịt chỉ nghe thấy tiếng nói líu ríu không ngừng vang lên bên tai , bởi vì đã sáp nhập vào thân thể này nên linh hồn của nàng không thể thoát ra được .

Đến khi khoan thai tỉnh lại , đập vào mắt chính là khuôn mặt lo lắng của Tiểu Đào cũng Liễu Thục Tuyết .

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng đã tỉnh lại .” Tiểu Đào vẫn không thể sửa đổi cách xưng hô khi còn ở Bùi gia, cũng may ở Tư không gia cũng không câu nệ tiểu tiết lắm.

“Ta... Ta bị ... làm sao ?” Đầu vẫn có chút choáng váng , Bùi Mạch Ninh thậm chí còn chưa phản ứng kịp, hai mắt bỗng tối sầm sầm vào hôn mê, xem ra nàng chưa thể dung nhập hoàn toàn với thân thể này, sau này phải cải thiện thể chất mới được.

“Con dâu ...” Liễu Thục Tuyết muốn nói lại thôi, khuôn mặt toát lên vẻ sầu lo, xem ra đã có chuyện không vui xảy ra.

Hơn nữa từ đầu đến cuối Bùi Mạch Ninh cũng không có nhìn thấy phu quân của nàng, cuối cùng là từ trong miệng Tiểu Đào biết được toàn bộ sự tình đã xảy ra.

“Đại phu nóicủa ...Cô gia ... Ách, tinh khí.” Khuôn mặt Tiểu Đào đỏ lên mới tiếp tục nói: “Tinh khí để lại trong cơ thể tiểu thư có chứa độc, tích lũy trong cơ thể nhiều ngày ,hôm nay đột nhiên độc phát.”

Bùi Mạch Ninh nhú mày, thì ra là như vậy, khó trách Tư Không Thu Trạ không có ở đây, chỉ sợ thẹn trong lòng mà đau đớn day dứt đi , nhưng... nàng là thê tử của hắn, hai người làm chuyện vợ chồng mỗi lúc trời tối là chuyện bình thường, ai biết được sẽ phát sinh chuyện như vậy, cũng không thể trách hắn.

Hơn nữa... Tiểu Đào cũng có chút muốn nói lại thôi, không biết nên nói hay không .

“Không có việc gì, Tiểu Đào, người trực tiếp nói hết đi.” Bùi Mạch Ninh thúc giục .

“Hơn nữa đại phu còn nói, tinh khí để lại trong cơ thể tiểu thư không cách nào có được con nối dòng, đại phu nói xong cô gia trầm mặt không nói lời nào đã đi ra ngoài. Sau đó không biết mọi người tại sao cũng biết được chuyện nên lấy nguyên do này ép lão gia hủy bỏ tư cách người thừa kế của cô gia, không có con nối dòng không thể làm người thừa kế.” Tiểu Đào lập tức nói ra hết, bầu không khí trong căn phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

“Tìm không thấy cô gia sao?” Thật lâu sau, Bùi Mạch Ninh mới mở miệng.

Nàng và Tư Không Thu Trạ ở cùng một chỗ cũng đã gần hai tháng, thậm chí nàng hoàn toàn không nghĩ đến chuyện bọn họ sẽ có con nối dòng, không nghĩ tới cuối cùng có muốn cũng không có biện pháp.

Khó trách sắc mặt Liễu Thục Tuyết khó coi như vậy, thân là mẫu thân chỉ sợ thập phần thương tâm đi .

“Cô gia đi ra ngoài từ lúc đó đến bây giờ vẫn chưa thấy trở lại.” Tiểu Đào cũng lo lắng, nàng đối với vị cô gia này có chút cảm tình, thật sự hy vọng hắn có thể cùng tiểu thư sống thật tốt.

Mấp má môi, Bùi Mạch Ninh vẫy vẫy tay để Tiểu Đào đi ra ngoài.

Nhắm đôi mắt lại, ngồi xếp bằng trên giường lớn, trong lòng một dòng suối chảy qua, nàng đang thay đổi thể chất của thân thể này, chỉ cần cùng linh hồn của nàng hòa hợp hoàn toàn, độc gì cũng không thể ảnh hưởng đến nàng.

Khi trời gần tối, Bùi Mạch Ninh mới mở mắt ra, trán sớm ướt đầm mồ hôi, thân thể nhẹ nhàng không ít, đứng dậy đem thuốc trên bàn trực tiếp đồ đi.

Thân thể của nàng chính nàng rõ nhất, độc trong cơ thể đã sớm bị bài xuất, một khi đã như vậy còn uống thuốc làm cái gì.

Vừa đi ra khỏi phòng liền thấy Ủy Kỳ Dương cách đó không xa, đang thở phò phò diu một nam nhân say khướt đi tới.

Bùi Mạch Ninh run run khoe miệng, không cần đoán nàng cũng biết nam nhân đang say khướt kia là ai.

“Tẩu tẩu đây rồi, nhanh chóng đỡ sư huynh giúp ta, mệt chết ta rồi.” Ủy Kỳ Dương khóc không ra nước mắt, giờ phút này thấy Bùi Mạch Ninh như thấy được Bồ Tát sống hiện linh.

Hắn đang hối hận đến cả nghìn lần là tại sao mình có thể tới gần Tư Không Thu Trạm, những người khác không cách nào tới gần Tư Không Thu Trạm nên dĩ nhiên hắn phải phụ trách việc đưa người về.

Bùi Mạch Ninh không nói gì, hai người đỡ Tư Không Thu Trạm vào phòng, đến khi người đã nằm ở trên giường rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Ồn ào uống vài chén trà, Ủy Kỳ Dương thể này mới từ trong suy nghĩ tỉnh lại.

Đôi mắt yêu mị đào hoa quay tròn nhìn người đang xiết chặt khăn tay lau mồ hôi cho Tư Không Thu Trạm.

“Tẩu tẩu, ta lần đầu tiên thấy sư huynh uống nhiều rượu như vậy, hôm nay ở bên tai ta luôn nỉ non một cái tên...” Ủy Kỳ Dương như muốn nhử nên chợt dừng lại.

Đến lúc thấy Bùi Mạch Ninh thờ ơ, mới co rút khoe miệng tiếp tục nói: “Luôn gọi ‘Ninh Nhi, Ninh Nhi’, chắc, thật không ngờ sư huynh còn có một mặt như thế, thật thú vị.” Nhìn thấy sư huynh lạnh lùng yêu thương nương tử như thế khiến cho Ủy Kỳ Dương cũng muốn tìm cho mình một vị nương tử ôn nhu để ôm ấp sớm chiều.

“Nhưng quả thật tẩu là một nữ tử hiếm thấy khó tìm nha

, ít nhất là lần đầu tiên ta thấy một nữ tử như thế, cùng sư huynh quái dị của ta xứng đôi hết chỗ nói.” Ủy Kỳ Dương tấm tắc khen ngợi, lại phát hiện từ đầu tới cuối đều là một mình lâm nhảm, cảm thấy siêu ủy khuất.

“Hừ, nếu người đã đưa về, ta đây xin cáo lui trước.” Có chút dỗi nhẹ.

“Đi thông thả không tiễn.” Bùi Mạch Ninh cuối cùng mở miệng, Ủy Kỳ Dương rưng rưng bay đi, ô... Hắn thấy mình ăn ở cũng tốt đẹp lắm mà sao lại gặp phải một bà chị dâu lạnh lùng như thế hả giờ!

24. Chương 24: Sau Khi Say Rượu

Thở dài, Bùi Mạch Ninh nhận mệnh chăm sóc cho Tư Không Thu Trạm khắp người toàn mùi rượu. Nàng không hề phát giác bản thân mình càng lúc càng giống những thê tử trên trần gian.

Đây là lần đầu tiên Tư Không Thu Trạm uống say như vậy. Hắn không thích uống rượu, ngẫu nhiên thì sẽ chỉ uống một chút nhưng cũng chưa bao giờ uống say.

Nghĩ đến chuyện Tiểu Đào nói lúc nãy, xem ra hắn để việc này trong lòng.

“Ninh nhi...” Nghe thấy Tư Không Thu Trạm thì thào lẩm bẩm tên của nàng trong miệng, nụ cười thần nhiên xuất hiện trên khoe miệng nàng, trong mắt đầy nhu tình. Nam nhân này, dường như càng ngày nàng càng không bỏ được.

Nàng muốn đứng dậy đi chuẩn bị canh tỉnh rượu. Vừa mới đứng lên liền bị hắn kéo lại.

“Ninh nhi, đừng đi...” Tuấn dung đầy bi thương, mày nhăn lại rất nhanh, hai tay nắm chặt tay Bùi Mạch Ninh, dường như hấn sợ vừa buông tay nàng sẽ biến mất không thấy nữa.

“Được, ta không đi! Chàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi.” Bùi Mạch Ninh rơi vào đường cùng, đành phải một lần nữa ngồi bên người hấn. Cánh tay không bị hấn nắm nhẹ nhàng sờ lên hàng mi của hấn muốn để hấn bình tĩnh lại. Đến lúc tiếng hít thở đều đều truyền đến, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi, bình minh đã lên.

Đầu đau như muốn nứt ra, cảm giác thật sự là thập phần không tốt, Tư Không Thu Trạm mơ mơ màng màng ngồi dậy. Hấn chỉ cảm thấy trong đầu giống như có con ngựa hoang chạy qua, mờ mịt, cực kỳ khó chịu. Chắc đây là hậu quả sau khi say rượu.

Thấy tay mình hơi nặng, Tư Không Thu Trạm ngậy ngốc nhìn phát hiện mình đã ngủ một đêm, tay lại nắm thật chặt tay thê tử của mình. Khuôn mặt xinh đẹp lập tức xuất hiện trước mắt, da trắng nõn như sứ, lông mi cụp xuống, run rẩy rất nhẹ, khiến cho trong lòng hấn đột nhiên mềm lại.

Lúc này hấn mới phát hiện, bản thân mình ngủ ở trên giường ngủ, còn Bùi Mạch Ninh nằm sấp bên mép giường, gối lên tay của hấn mà ngủ.

Mày hấn hơi nhíu lại, ngủ như vậy lúc tỉnh lại sẽ không được thoải mái. Hấn nhanh chóng đưa tay bỗng nàng lên muốn đặt trên giường.

Lông mi khẽ run, Bùi Mạch Ninh vốn chưa ngủ say, đã lại bị làm cho tỉnh lại. Nàng vừa mới mở mắt đã nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú hiện ra trước mắt mình. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn hấn gần như vậy. Lúc trước mỗi lần bọn họ hoan ái, nàng đều khép hờ mắt lại.

“Ân?” Chắc là vừa mới tỉnh ngủ, trong mắt nàng vẫn còn chút mờ mịt, vẻ mặt đáng yêu nhìn Tư Không Thu Trạm ôn nhu cười.

“Nàng ngủ tiếp thêm một lát đi.” Tiếng nói của Tư Không Thu Trạm lập tức mềm lại. Nếu bị Liễu Thục Tuyết nghe được chỉ sợ bà phải vui mừng phát khóc mà nói hấn rốt cục đã biết yêu thương con dâu tốt của bà.

“Ah, không có việc gì, ta đã tỉnh.” Lắc đầu, Bùi Mạch Ninh không có thói quen ngủ tiếp sau khi đã tỉnh ngủ.

Đầu nàng hơi ngẩng lên, ngay lập tức nhìn thấy đôi mắt hấn rất sáng .

“Tỉnh rượu?” Bùi Mạch Ninh nhíu mày hỏi.

“Ân.” Tư Không Thu Trạm gạt đầu có chút khốn quẫn. Ngày hôm qua hấn uống nhiều lắm.

“Trong thân thể tướng công có độc còn uống rượu nhiều, quả thực là không muốn sống nữa.” Bùi Mạch Ninh không khách khí quở trách hấn.

Vừa nghe thấy, sắc mặt Tư Không Thu Trạm có chút khó coi, còn có chút lo lắng nhìn Bùi Mạch Ninh.

“Nàng... Có trách ta hay không?” Tư Không Thu Trạm do dự hỏi.

“Trách tướng công? Trách tướng công làm gì?” Bùi Mạch Ninh không cho là đúng hỏi.

” Chuyện quan trọng nhất của một nữ nhân chính là sinh con, nhưng theo tình cảnh của ta...” Tư Không Thu Trạm hơi ấp úng nói. Hấn không cần vị trí người thừa kế nhưng nghĩ đến tương lai Bùi Mạch Ninh bỏ đi, chỉ còn một mình hấn sống qua ngày, cảm giác cô độc đột nhiên xuất hiện. Cảm giác này trước nay hấn chưa từng có.

Nhưng một khi nếm qua tư vị ôn nhu của nàng, hấn không bao giờ nữa muốn buông ra nữa. Vì thế hấn mới dùng rượu để quên đi cảm giác của bản thân, e sợ thê tử vì nguyên nhân này bỏ mình mà đi.

Bùi Mạch Ninh hơi trừng mắt, lập tức buồn cười, cười ra tiếng, không nhìn đến sắc mặt người kia rất khó coi.

“Tướng công lo lắng chuyện này ư?” Nhìn sắc mặt Tư Không Thu Trạm có chút tối tăm, nàng lắc đầu cười: “Ta chưa từng nghĩ đến chuyện đùa nhỏ! Đó cũng không phải lỗi của tướng công, cho nên chàng không cần lo lắng chuyện này. Ta không để ý.” Chính nàng cũng không chắc mình có rời khỏi hắc không, dù sao... Đối với nàng mà nói, ở nơi này nàng chỉ là một người khách qua đường, sớm hay muộn cũng sẽ phải đi.

“Thật vậy chăng?” Đôi mắt Tư Không Thu Trạm đang u ám lập tức sáng lên. Vì quá kích động mà hắc liên đem Bùi Mạch Ninh ôm vào trong lòng. Có lẽ cuộc sống cô đơn trước kia mới tạo nên tính cách lạnh lùng trong hắc. Tính cách chân thật trong con người của hắc không biết như thế nào a? Nàng thật sự có chút mong đợi.

25. Chương 25: Bỏ Đi

Chuyện giữa hai phu thê được giải quyết, nhưng những chi* khác trong Tư Không gia thì chưa chắc dễ ứng phó như vậy. Một đám mặt lạnh lùng, bây giờ nhìn lại thấy càng thêm lạnh. Bọn họ chỉ thiếu nước chưa đi ra ở riêng thôi.

*Chi: dùng để chỉ những gia đình trong một đại gia tộc, hay một dòng họ.

Nhưng những kẻ đó lại quên mất một chuyện. Tư Không gia có địa vị cao ở trên trời như vậy, chẳng phải là do có nhiều cửa cải hay nhiều cửa hàng, mà là môn hạ của quý tộc dưới trướng của bọn họ không ít người thiên phú cực cao, có thể thăng thành tiên. Đây là niềm kiêu hãnh và vinh dự của Tư Không gia.

Mà không khéo, Tư Không Thu Trạm chính là người kỳ tài, thiên phú trăm năm mới khó có được. Mặc dù hắc không cách nào tiếp xúc với người khác nhưng lại là môn sinh tâm đắc nhất của Lưu Điện hiện nay.

Cho tới giờ phút này Bùi Mạch Ninh mới hiểu. Thì ra phu quân của nàng vì chuyện thành thân của muội muội mà xuống núi Tử Vi Sơn trước đó không lâu, sau rồi trùng hợp gặp được nàng, rồi hai người cứ như vậy mà thành thân. Hết thủy đều là nhân duyên. Chuyện này cũng đã thông tri cho sự phụ của hắc, chỉ tiếc lão nhân gia không thể tùy ý xuống núi được.

Vì thế, Tư Không Thu Trạm sớm hay muộn cũng phải trở về Lưu Điện, đến lúc đó nàng phải làm thế nào đây?

Không đợi Bùi Mạch Ninh suy nghĩ kỹ càng mọi việc, đương sự không biết đã biến đi đâu rồi?

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đây?” Sắc mặt Bùi Mạch Ninh hết sức khó coi. Liễu Thục Tuyết cùng Tư Không Giang đứng ở bên, sắc mặt cũng khó coi không kém.

Chuyện của nữ nhi bên kia chưa xử lý xong, lại thêm cả chuyện trong Tư Không gia đã khiến bọn họ bận tới mảy mòi. Thế mà bây giờ nữ tử lại còn gây ra thêm chuyện khiến bọn họ lo lắng này nữa.

“Úy Kỳ Dương, người nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Phong thư của hắc là có ý gì?” Bùi Mạch Ninh cau mày chặt, nổi giận đùng đùng nhìn Úy Kỳ Dương.

Úy Kỳ Dương khóc không ra nước mắt. Sớm biết như vậy hắc sẽ không thềm đưa tin thay cho cái tên đại sư huynh chạy mất tăm kia.

“Chuyện này... đại tẩu kỳ thực người không nên trách sư huynh. Hắc là vì người nên mới đi tìm thuốc giải.” Úy Kỳ Dương cũng chỉ vì nghĩ cho sư huynh, cho nên kiên nhẫn giải thích.

“Tìm thuốc giải? Vậy vì sao phải đi mà không nói gì?” Bùi Mạch Ninh chưa bao giờ tức giận như vậy. Mặc dù nàng đối với những chuyện trong cuộc sống trần gian này không lưu luyến gì, nhưng Tư Không Thu Trạm là ngoại lệ. Hắc là người đầu tiên, thân thiết da thịt với nàng. Vậy mà, hắc nói đi là đi, làm sao không khiến lòng nàng thoải mái cho được?

“Ồ? Đại tẩu không biết sao? Ở bên ngoài thập phần hỗn loạn, không chú ý là sẽ đụng phải yêu ma quỷ quái. Kinh đô có kết giới từ thời thượng cổ bao phủ tất nhiên là không có việc gì. Nhưng ở bên ngoài lại không giống như vậy đâu!” Ủy Kỳ Dương nói có phần nghiêm túc.

Bùi Mạch Ninh nhướn mày, trách không được người trong kinh đô gần như chỉ có vào chứ không có ra. Thì ra nguyên nhân là như vậy.

“Hắn đi đâu?”

“Sư phụ từng nói qua, độc trong người sư huynh không phải là không thể giải, mà chỉ là thập phần khó giải. Chuyến đi này thật sự không biết hắn đi nơi nào.” Ủy Kỳ Dương yếu ớt nói, mắt hắn thấy sắc mặt Bùi Mạch Ninh lại khó coi, lập tức nói thêm: “Thế nhưng, mấy tháng sau đại hội Tu Chân sẽ được cử hành, đến lúc đó sư huynh nhất định sẽ phải trở về Lưu Điện.”

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, chỉ cần ngồi ôm cây đợi thỏ là được. Nhưng nàng tuyệt đối không thích loại cảm giác này.

Chân mày nàng cau lại. Kỳ thực chuyện này đến rất đúng lúc. Nó sẽ là lý do hợp lý để nàng rời đi khỏi chỗ này, không phải sao? Nàng đã sớm muốn rời khỏi nơi này để đi tìm những mảnh nhỏ khác của hoa tai Lưu Quang.

“Nương...” Nghĩ vậy, Bùi Mạch Ninh liền mở miệng.

“Haiza,... ta biết con muốn làm gì.” Liễu Thục Tuyết mở miệng trước một bước ngăn lời nàng. Lòng mày của bà nhíu lại nhìn Tư Không Giang đứng bên cạnh.

“Việc này là Trạm Nhi không tốt, nếu con thật sự muốn đi tìm hắn, ta tất nhiên không phản đối. Nhưng bên ngoài rất hỗn loạn, chi bằng hãy để cho Kỳ Dương cùng đi với con.”

Lời nói của Liễu Thục Tuyết khiến cho Bùi Mạch Ninh vui vẻ, còn Ủy Kỳ Dương bị cả kinh, trà vừa uống vào miệng liền phun ra ngoài.

“Khụ khụ, Tuyết di...” Ủy Kỳ Dương cười khổ.

“Được rồi... Kỳ Dương, nàng dù sao cũng là đại tẩu của ngươi, chuyện này ngươi không muốn giúp sao? Nếu không tìm thấy Trạm Nhi, thì hãy dẫn đại tẩu ngươi đi Lưu Điện. Hừ, khi nhìn thấy tiểu tử thối kia phải nhớ thay ta dạy dỗ hắn một trận. Giải độc mà cũng không làm cho người ta bớt lo. Cho dù hắn suốt đời như vậy, chúng ta cũng không ghét bỏ hắn.” Liễu Thục Tuyết cũng hơi khổ sở. Dù sao việc đến nước này cũng là do thân thích trong Tư Không gia bức hắn, Xem ra nhân cơ hội này cần phải thanh lý môn hộ.

26. Chương 26: Bước Đầu Tiên

Màn đêm buông xuống, một thân ảnh màu đen nhảy lên trên nóc nhà, lên lên xuống xuống rất nhanh, đi tới một con đường sầm uất. Không giống với những địa phương khác, con đường này buổi tối càng náo nhiệt hơn.

Càng lúc càng náo nhiệt hấp dẫn, khiến cho thân ảnh màu đen kia nhanh chóng đi đến tầng hai của tòa lầu đông khách nhất cũng chẳng ai để ý.

“Vương gia, ta thật lâu không được gặp Vương gia, rất nhớ Vương gia” Thanh âm êm ái, nam nhân nào nghe thấy cũng sẽ mềm cả thân thể, chỉ tiếc người nam nhân kia tuyệt không biết tình thú là gì.

“Thủy Nhi, nàng đã biết tính tình của ta, đừng vọng tưởng đến những thứ không thuộc về mình.” Thanh âm nam tử lạnh lùng có một chút gì đó khiến cho người khác không khỏi rét lạnh.

“Vương gia, lúc trước ngài nói muốn thành hôn với Thủy Nhi cũng là giả sao?” Lệ dần hiện trong mắt, khuôn mặt kiều diễm giờ phút này tràn ngập sự đau đớn, diễm đạm, cô tỏ vẻ đáng yêu ngồi trước mặt Hoàng Phủ Việt.

Hoàng Phủ Việt lạnh lùng uống chén rượu: “Đó chỉ là một cái có, bốn vương nghĩ người sẽ hiểu được. Đây là lần cuối cùng bốn vương bước vào nơi này, về sau người chỉ cần hiểu rõ bốn phận của mình là được.”

Ngay sau đó, không để ý đến đối phương, y trực tiếp đứng dậy đi về phía cửa.

Thủy Nhi trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn bóng lưng người nam nhân đó, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, trong mắt thoáng chốc đầy phần hận. Vì sao... vì sao nam nhân đều như thế? Trả giá cho tình cảm giữa hai người vì sao đều là nữ nhân?

Lòng chứa đầy oán hận, khiến cho dung nhan xinh đẹp trở nên vằn vẹo, hai tay nhất thời tạo thành quyền trảo, không chút do dự chộp tới nam nhân kia.

Rét lạnh từ phía sau thổi tới, Hoàng Phủ Việt nhần lại mảy, cảnh giác trực tiếp né sang bên, cửa phòng trước mặt y lập tức bị đập nát.

Trong lòng y cả kinh, kinh ngạc nhìn sắc mặt xanh xao lại hung ác, dữ tợn của Thủy Nhi.

“Thủy Nhi!” Giọng nói tàn nhẫn, giận dữ mắng mỗ, nhưng Thủy Nhi sớm đã bị mất lý trí, giờ phút này trong lòng nàng chỉ có đồng quy vu tận*. Nếu không chiếm được tình yêu của hắn, như vậy nàng lựa chọn hủy diệt.

Hoàng Phủ Việt chật vật tránh né, y không muốn náo loạn ở đây. Nhưng Thủy Nhi đang từng bước ép sát, thân mình y co rụt lại, ánh mắt hung ác, lưỡi đao nhằm hướng Thủy Nhi phóng tới.

Hai người càng đấu càng hăng. Cả căn phòng nhanh chóng xuất hiện đầy dấu vết của trận ác đấu.

Ngoài cửa hắc y nhân gắt gao nhìn hết mọi chuyện xảy ra trong phòng. Đột nhiên trong mắt chớp lóe tinh quang, đúng vậy chính là thời điểm này...

Hắc y nhân lắc mình một cái đã đi vào trong phòng, một tay phách về phía Thủy Nhi, thừa lúc Hoàng Phủ Việt kinh ngạc tạm đình chiến mà phóng một luồng hơi nước bao phủ lấy Thủy Nhi.

“A – -” Thủy Nhi thê lương lớn tiếng kêu lên, ánh sáng trong mắt hắc y nhân hiện lên càng nhiều. Chỉ thấy một chút ánh sáng xuất hiện trên người Thủy Nhi, khóe miệng sau tấm lụa đen kia theo đó mà hơi nhếch lên. Hắc y nhân không chút khách khí đem ánh sáng kia nắm trong ở tay, thừa lúc Thủy Nhi suy yếu ngã trên mặt đất nhanh chóng lắc mình rời khỏi phòng.

Hiện trường là một mảnh hỗn độn. Nếu không phải thấy Thủy Nhi xụi lơ trên mặt đất, Hoàng Phủ Việt thậm chí cảm thấy vừa rồi giống như chỉ là ảo giác. Nhưng tất cả những thứ hiện hiện trước mắt này rõ ràng nói cho y biết đây là thật sự.

“Tu Chân giả?” Hoàng Phủ Việt lạnh lùng nhìn Thủy Nhi, thì thào tự nói. Từ khi nào ở kinh đô lại xuất hiện một Tu Chân giả lợi hại như vậy? Vì sao y không biết? Xem ra y cũng phải chuẩn bị một chút.

Trong Tư Không Phủ, một bóng đen đáp xuống trong một đình viện. Ánh trăng chiếu xuống thấy rõ mọi thứ, Bùi Mạch Ninh nhẹ nhàng thở ra, đem khăn che trên mặt lấy xuống, Khuôn mặt thanh lệ càng thêm mê ly.

Mảnh nhỏ trong tay nàng tản ra từng tia sáng rực. Lực lượng này có vẻ càng mạnh thêm sau khi rời khỏi thân thể của Thủy Nhi. Nếu tiếp tục như vậy không chừng sẽ gây sự chú ý của người khác

Nghĩ vậy, Bùi Mạch Ninh trực tiếp cầm mảnh nhỏ đang tỏa sáng trong tay lập tức nuốt xuống.

Cả người run lên, một nguồn năng lượng không thể so sánh được nổi lên trong người nàng. Nàng bĩu môi, để ở trong cơ thể nàng vẫn là an toàn nhất, còn có thể dùng linh hồn của nàng che giấu lực lượng này.

Ngẩng đầu, nàng nhìn ánh trăng sáng ngời than thở, cuối cùng đã lấy được mảnh thứ nhất.

27. Chương 27: Rời Khỏi Kinh Đô

Ngày hôm sau, nơi cửa kinh thành, có một chiếc xe ngựa bình thường chạy ra.

Thủ vệ cảm thấy hết sức kỳ quái đánh giá chiếc xe ngựa này. Người đánh xe, khuôn mặt tròn ngầy thơ hết sức đáng yêu. Thủ vệ không khỏi âm thầm tiếc nuối, thanh tú như vậy khẳng định chủ nhân ở bên trong cũng không kém, ra khỏi thành thể nào cũng khó mà bảo toàn được.

“Nhất định phải ra khỏi thành sao?” Thủ vệ không đành lòng hỏi, hi vọng bọn họ biết bên ngoài nguy hiểm mà quay trở về.

“Đúng vậy quan gia không phải đã rất rõ ràng sao? Chúng ta phải ra khỏi thành.”

Chắc, ngay cả thanh âm cũng rất thanh lãnh dễ nghe.

Haizza, thủ vệ thở dài nhưng cũng theo lời cho họ đi, chỉ hy vọng bọn họ không phải có đi mà không có về.

Xe ngựa chạy ra khỏi thành, một tia chớp bỗng nhiên xuất hiện, khiến Tiểu Đào kinh ngạc nhìn cảnh ngoại ô hiện lên trước mắt, quay đầu lại nhìn, cửa thành sớm đã biến mất không thấy nữa, không khỏi tấm tắc nghi hoặc nhưng vẫn hết sức nhu thuận đánh xe ngựa chạy về phía trước, dù sao nàng cũng rất vất vả mới xin được tiểu thư cho nàng đi theo.

Một bầu không khí tươi mát bên ngoài mạnh mẽ xông vào khoang mũi, Bùi Mạch Ninh đang khép hờ hai mắt, trông mắt ánh lên tia sáng rạng rỡ. Loại cảm giác này thật đúng là rất tốt.

“Đại tẩu, người mặc đồ thật đúng là tuần dật tiêu sái.” Lời nói mỉa hoặc vang lên.

Khóe miệng giật giật, haiz, nàng thiếu chút quên mất trong xe còn có một người nữa tồn tại.

Giờ phút này, Bùi Mạch Ninh đang mặc một thân nam trang, rõ ràng giống như lúc đến Xuân Ý Lâu, vẫn nhã tuấn tú, bộ dáng tao nhã hơn nữa khí chất toàn thân đậm đặc, thật sự rất khó để người ta phát giác giới tính của nàng.

Tư Không gia tộc luôn bị hoàng thất chú ý, ra vào thành là lập tức có kẻ thông báo lên bên trên. Vì thế sáng sớm bọn họ đã phải xuất phát, ngay cả Liễu Thực Tuyệt bọn họ cũng chưa kịp nói lời cáo biệt, dù sao hạ nhân của Tư Không cũng không thiếu kẻ hữu tâm tồn tại.

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Trực tiếp bỏ qua lời ‘Khen’ mà hỏi.

“À, ta nghĩ sư huynh muốn đi tìm thuốc giải, nơi đầu tiên phải đi chắc là Dược Vương Cốc! Dù sao dược liệu nơi đó là tốt nhất.” Ủy Kỳ Dương suy xét một phen khoan thai nói.

“Dược, vậy chúng ta đi Dược Vương Cốc.” Bùi Mạch Ninh quyết đoán nói ra nơi đến.

“Ồ? Thật sự muốn đi sao? Đại tẩu của ta, kỳ thực chúng ta cũng có thể chọn đi đến đỉnh Tử Vi Sơn chờ sư huynh tới mà.” Ủy Kỳ Dương cả kinh, lập tức ngưng ngừng cười, dường như muốn Bùi Mạch Ninh từ bỏ quyết định của mình.

Lạnh lùng nhìn Ủy Kỳ Dương, nàng đối với ‘sắc đẹp’ của hắn một chút hứng thú cũng không có.

“Ta không thích nơi có nhiều người, muốn trực tiếp đi tìm hắn.” Hơn nữa trên đường đi nàng còn muốn tìm kiếm đồ vật. Nếu lập tức đi đến Tử Vi Sơn chờ mấy tháng, loại sự tình đó nàng tuyệt đối không thích.

“Nhưng...” Ủy Kỳ Dương muốn nói lại thôi, nhưng hắn thật sự lười nhả, chỗ đó cũng không phải nơi tốt đẹp gì.

“Như thế nào?” Nàng hơi hơi nhú mày nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Ủy Kỳ Dương, vừa nhìn là đã biết hắn đang khó xử.

“Dược Vương Cốc không phải là nơi tốt đẹp để đến, đường xá có chút xa xôi, hơn nữa muốn vào cũng thập phần khó khăn. Bởi vì bốn phía ngoài cốc, dược liệu trân quý có linh khí có rất nhiều, không ít yêu ma quỷ quái đều thích đến đó.” Ủy Kỳ Dương rất có kiến thức, thân thể còn khẽ run lên giống như người bị lạc vào cảnh giới kỳ lạ, sắc mặt có thêm vài phần bài xích. Hắn tuyệt không muốn đi chỗ kia.

“Thì sao? Đã có người bảo vệ chúng ta, nên không cần lo lắng nhiều như vậy.” Bùi Mạch Ninh an ủi nói, trực tiếp khiến Ủy Kỳ Dương khóc không ra nước mắt. Đúng vậy! nàng có gì mà lo lắng, người nên lo lắng là hắc mã.

Cho dù Ủy Kỳ Dương khuyên thế nào thì đường đi đã định rồi. Chỉ tiếc hắc mã cần phải bảo vệ thêm một người, đó là Tiểu Đào. Lúc trước nàng cũng không định cho Tiểu Đào theo, nhưng Tiểu Đào đứng lúc chặn bọn họ lại, nói thế nào cũng phải đi theo bọn họ, còn nêu ra mọi điểm tốt nếu bọn họ mang nàng theo. Rời vào ngõ cụt chỉ còn cách cho nàng lên xe, hy vọng sẽ không gặp phải chuyện gì.

28. Chương 28: Tránh Mưa Trong Miếu Đồ Nát

Những cơn mưa liên miên ùn ùn kéo tới, trong một ngôi miếu đồ nát, đoàn người Bùi Mạch Ninh đang đốt lửa trú mưa, sắc mặt không tốt lắm.

Xung quanh, mùi ẩm mốc rất nặng nề, xem ra chỗ này thường xuyên có mưa, cảm giác có một luồng không khí lạnh lẽo đang nổi lên, so với kinh thành thì quả là hai thế giới khác biệt.

“Trận mưa này đến khi nào thì tạnh đây?” Đã bị trì hoãn cả ngày, ai ngờ hôm sau mưa còn chưa ngừng lại, nàng nhìn thấy thần sắc của Ủy Kỳ Dương có chút tự đắc.

” Thời tiết nơi này luôn như thế. Mưa sẽ từ từ ngớt rồi tạnh hẳn thôi.” Ủy Kỳ Dương thanh thoi nói, nói như vậy thì có gì khác không nói sao?

Tiểu Đào lặng lẽ liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình cùng Ủy công tử, bĩu môi. Chậc, vẫn nên chuyên tâm nướng gà rừng trong tay cho chín thì tốt hơn. Chà! mùi thật thơm ~.

Mưa xối xả như trút nước, thỉnh thoảng còn có thêm mấy tiếng sấm. Đột nhiên một loạt tiếng vó ngựa vang lên, Ủy Kỳ Dương cùng Bùi Mạch Ninh mở choàng đôi mắt đang khép chặt ra.

“Đùa lão tử hay sao? Mưa kiểu này chắc chắn sẽ không tạnh đâu!” Một tiếng tức giận mắng vang lên, sau đó chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, xem ra là đang đi tới ngôi miếu đồ nát này, hơn nữa nghe tiếng nói chuyện chắc chắn không phải chỉ có một người.

“Liều huynh, phía trước có ngôi miếu đồ, chúng ta hãy chạy nhanh qua đó đi.” Tiếp theo là tiếng nói ôn nhã vang lên: “Muội phải theo sát ta.”

“Bản quá! Đại ca, đường này không phải để đi ~.” Giọng nữ xinh đẹp vang lên, thời gian dần trôi qua, người cũng đã đến ngôi miếu đồ.

Nhất thời, không khí có chút trầm mặc, những người kia dường như cũng đã nhìn thấy bọn người Bùi Mạch Ninh trong ngôi miếu đồ, mắt chột lóe lên sự kinh ngạc.

“Các vị, chúng ta đi ngang qua nơi này, bên ngoài mưa to cứ rơi xuống không ngừng nên phải đến đây tránh mưa, kính xin các vị chiếu cố nhiều hơn.” Nam tử có khuôn mặt thanh tú, tao nhã, có phần văn nhã, vừa nhìn đã biết chính là loại nam tử khiến các tiểu thư khuê các ngưỡng mộ.

“Hừ, đại ca nói nhiều lời như vậy làm gì? Ngôi miếu đồ cũng không phải của bọn họ, chúng ta nhanh đi nghỉ ngơi thôi.” Nữ tử xinh đẹp hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt mặc dù không tệ nhưng tính tình này lại khiến người ta khó mà chịu nổi.

Công tử kia gật gật đầu có chút hối lỗi với bọn người Bùi Mạch Ninh, khi nhìn đến mặt nàng không khỏi hơi sững sờ, lại nhìn Ủy Kỳ Dương không nói tiếng nào một cái mà càng thêm sững sờ, hơi hơi nhú mào. Mấy người này nhìn không giống người thường, chỉ hy vọng muội muội không chọc đến tai họa.

Lo ngại của hắc mã rõ ràng rất chính xác. Nữ tử xinh đẹp kia thật sự là cây ngay không sợ chết đứng, ngồi xuống là ngồi ngay trước đồng lửa của bọn họ, thậm chí còn lần chỗ khiến Tiểu Đào đến phải đứng lên.

Nàng ta liếc mắt nhìn thấy gà rừng nướng đã vàng thì đôi mắt ngay lập tức sáng lên, nhất thời vênh váo tự đắc nói với Tiểu Đào: “Này, gà nướng bán như thế nào? Ta mua.”

Hai mắt Tiểu Đào trừng lớn. Thật khó chịu, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một tiểu thư không biết xấu hổ như thế này!

Tiểu Đào tức giận đến đỏ bừng hai má, hung tợn nói: “Gà nướng chúng ta không bán, à... công tử nhà của ta muốn ăn.”

Nàng ta lúc này mới nhìn về phía Bùi Mạch Ninh cùng Ủy Kỳ Dương, ánh mắt lập tức sáng như sao đêm. Cả người đều bị mưa drench ướt, đương nhiên sẽ làm lộ ra thân thể, nhưng thật ra nàng ta một chút cũng không biết ngượng ngùng, ngược lại còn đến gần hai người một chút, ra vẻ mềm mại nói: “Hai vị công tử, ta đói bụng, có thể nhường gà nướng cho ta không?”

Nữ tử đó thì không biết như thế nào nhưng sắc mặt đại ca của nàng ta đã xanh mét, chỉ cảm thấy muối muối thật sự quá không hiểu chuyện, trong nhà đã sủng nàng quá mức, lần này là nàng một mực đòi đi theo nếu không hấn cắn bản cũng không nghĩ tới chuyện dẫn nàng đi cùng.

“Ngọc nhi, đừng làm càn, lại đây.” Công Tôn Duẫn chỉ tiếc rên rỉ không rên lúc nóng trừng mắt nhìn muội muội nhà mình, cũng bất kể nàng có nguyện ý hay không kéo về ngồi một bên cách đó không xa.

Nam tử cao lớn còn lại luôn không nói gì nhưng khinh thường nhìn Công Tôn Ngọc, chỉ tự nhiên đốt lửa lên. Chuyện khác hẳn không chú ý nhưng cũng nhìn ra hai nam tử ngồi kia không phải là người dễ trêu chọc vào.

Nhưng may mắn là Công Tôn Duẫn ra tay trước, bằng không Bùi Mạch Ninh nhìn không được sẽ cho tát cho nữ nhân kia một cái bay xa. Quả thực cùng đại tiểu thư – Nam Lâm kia là loại người tùy hứng khiến người ta không ưa nổi.

Gà nướng đã chín, Tiểu Đào mới lấy xuống. Ba người ăn chậm rì rì cũng không quản đối phương bị mùi thơm khiến cho đói bụng, ánh mắt liếc nhìn bọn họ.

“Không biết các vị là người ở đâu? Tại hạ là Truy Sơn trang – Công Tôn Duẫn, vị này là Đường môn – Liêu Hùng, đây là xá muội Công Tôn Ngọc.” Công Tôn Duẫn dường như cũng phát hiện không khí xấu hổ trong miếu liên mở miệng nói.

Cả người đều mang theo sự kiêu ngạo nói ra tên cùng địa vị của bọn họ, giống như bọn họ đã dự liệu tới thái độ bọn Bùi Mạch Ninh đối với bọn họ sẽ chuyển biến, nhưng đã để cho bọn họ thất vọng rồi.

Bùi Mạch Ninh ăn xong chân gà trong tay, tao nhã lấy khăn lụa lau khóe miệng, nhìn về phía Công Tôn Duẫn nhàn nhạt gật gật đầu tỏ vẻ mình đã biết. Nếu không phải khí chất của hắn cũng không tệ thì ngay cả gật đầu nàng cũng lười.

Ủy Kỳ Dương càng lười hơn, trong mắt hiện lên một đạo lượng quang, cũng không có bày tỏ gì khác. Không thể phủ nhận thân phận của bọn họ trong mắt người khác thoát nhìn thật sự rất đáng kinh ngạc.

Đường môn thì không cần nói, mặc dù vẫn chưa có một người nào là Tu Chân sĩ, nhưng lại lấy độc danh mà nổi tiếng thế gian, không nghĩ tới một nam tử cao lớn khôi ngô kia lại là người của Đường môn.

Về phần Truy Sơn trang, trong giang hồ thập phần có danh tiếng về sản xuất binh khí. Không ít người tu chân thích dùng binh khí do Truy Sơn trang làm ra, về ám khí cũng rất xuất thần nhập hóa.

Chỉ tiếc danh hào của bọn họ lại không thể đứng trước Lưu Điện, cho nên Ủy Kỳ Dương xem thường bọn họ cũng là điều đương nhiên dễ hiểu.

29. Chương 29: Oan Hồn

Thái độ coi thường của Ủy Kỳ Dương tự nhiên khiến bọn họ bất mãn, chỉ tiếc bọn họ còn chưa kịp biểu đạt sự bất mãn của mình thì đột nhiên trong miếu trở nên lạnh lẽo vô cùng, liền ngay cả lửa trại kia đều bị dập tắt.

Ủy Kỳ Dương còn đang nhắm mắt dưỡng thần liền lập tức choàng tỉnh mở mắt ra ngay, đứng phắt dậy, chắn phía trước Bùi Mạch Ninh, tư thái bảo vệ người.

Sắc mặt Công Tôn Duẫn cùng Công Tôn Ngọc cũng có chút không tốt. Nhất là gương mặt sáng rỡ của Công Tôn Ngọc cũng sợ tới mức trắng bệch, Công Tôn Duẫn tung hoành trên giang hồ nhiều năm hiển nhiên là biết chuyện này biểu thị cái gì, không chỗ nào là không có thứ không sạch sẽ ở.

Trần an và ôm chặt cánh tay của Tiểu Đào, chỉ sợ giữa những người này, người dương dương tự đắc nhất hẳn là Bùi Mạch Ninh. Bởi vì cổ khí kia rất quen thuộc, tại Địa phủ mỗi ngày nàng đều có thể ngửi được.

Hơi hơi nướng mày, nàng thật ra muốn nhìn một chút, quỷ hồn gì lại dám ở chỗ này quấy phá?

“Rất lạnh... Rất lạnha...” Tiếng nói hoảng sợ vang vọng ở trong miếu đỏ, Công Tôn Ngọc trực tiếp thét một tiếng chói tai, đã bị dọa đến muốn khóc, được nuông chiều thành thói quen mà còn là lần đầu tiên đụng phải chuyện như thế này.

Trong miếu đỏ bắt đầu xuất hiện sương mù, có chút hơi lạnh khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái.

“Đại tẩu, người yên tâm, nhất định phải theo sát ta.” Ủy Kỳ Dương lúc này thần sắc không giống bình thường, mắt đảo hoa nheo lại, thiếu đi sự bất cần đời lại có thêm sự nghiêm túc cẩn thận. Dù sao cũng là đệ tử của Lưu Điện, đối phó với cảnh tượng như vậy đã là thói quen tự nhiên.

“Yêu nghiệt phương nào? Có can đảm thì liền hiện thân, để lão tử ta đây chiếu cố người.” Nam tử cao lớn khôi ngô tức giận, trong mắt không có chút sợ hãi nào, dù sao đây cũng là thế giới tu chân ngay cả người bình thường cũng sẽ có phù chú bảo vệ, mà thân là người của Đường môn càng phải có.

Mắt thấy sương mù càng ngày càng nhiều, nam tử khôi ngô nổi giận, từ trong lòng lấy ra một phù chú màu vàng sáng chói quăng ra hướng vào trong miếu đỏ.

Chỉ nhìn thấy hồng quang chợt lóe, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Đây chỉ là một oan hồn, hận nhân thế mới ra ngoài quấy phá, lúc đầu Ủy Kỳ Dương không đem nó để vào mắt, giờ phút này nhìn thấy thế lại càng cảm thấy bản thân mình không cần ra mặt.

Bùi Mạch Ninh nhíu mày, có chút không cho là đúng nhìn nam tử khôi ngô, lập tức thở dài. Oan hồn, nàng cũng siêu độ không ít, trong Địa phủ đã gặp nhiều hồn phách muôn hình muôn vẻ, nàng vẫn hi vọng bọn họ được đầu thai.

Nhẹ nhàng chậm chạp nhắm hai mắt lại, Ủy Kỳ Dương chỉ cảm thấy nàng sợ hãi mới nhắm mắt.

Khi bọn họ đều không chú ý, ngay lúc đó một dòng khí nhàn nhạt đem oan hồn giữa không trung bao lại rồi nhanh chóng từ từ biến mất.

Toàn bộ sương mù trong miếu đỏ bắt đầu dần tản đi, đến lúc khí lạnh cũng đã tản đi rồi mới cảm thấy thoải mái trở lại.

Cũng thật trùng hợp là mưa đã tạnh, phía chân trời bắt đầu từ từ trong lại, thời tiết lập tức cũng thay đổi tốt hơn.

Ủy Kỳ Dương nghiêng người nhìn thấy Bùi Mạch Ninh đã mở to mắt, không có nhận thấy nàng bị thương mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn không muốn đến lúc đó bị sư huynh đuổi giết.

Thấy sắc trời tốt hơn, bọn họ tự nhiên rời khỏi miếu đỏ, muốn nhanh đi tiếp lộ trình.

Vừa mới xảy ra chuyện như vậy, Công Tôn Ngọc lúc đầu còn rất sợ hãi hiện tại đã hồi phục, lập tức bắt đầu vọt tới trước mặt bọn họ, chỉ vào bọn họ hung tợn nói: “Mới vừa rồi chúng ta đã cứu các người đấy nhé! Thật không có lễ phép ngay cả lời cảm ơn cũng không nói.”

Còn vụng trộm lườm Ủy Kỳ Dương vài lần, tâm tư như thiếu nữ hoài xuân chỉ liếc mắt một cái là có thể hiểu được ngay.

Công Tôn Duẫn từ phía sau chạy đến, sắc mặt lại bắt đầu khó coi. Muội muội rốt cuộc khi nào thì mới có thể thông minh một chút?

Nam tử cao to kia không có nói gì nhưng mà từ giữa trán cũng nhìn ra, dường như cũng có lời oán thán trách cứ bọn họ không có nói lời cảm tạ, phải biết rằng giá trị phù chú đó không tầm thường.

Ủy Kỳ Dương lười biếng nhìn Công Tôn Ngọc, trong mắt toàn là chán ghét nhanh lui về phía sau hai bước. Xin kiểu cho, hắn thật sự là một nam nhân thanh niên trai tráng giữ mình trong sạch, đừng có nhìn hắn giống như loại Hoa Hoa Công Tử. Hắn rất ngoan mà. “Vậy thì đa tạ.” Ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp, một chút cũng không giống người có lòng biết ơn nói, cũng chẳng quản xem bọn hắn nghĩ như thế nào liền cùng Bùi Mạch Ninh trực tiếp rời khỏi ngôi miếu đồ. Bọn họ cũng không có nhân hạ thoải mái cùng bọn người đó ở đây tán gẫu

30. Chương 30: Oan Tình

Xe chạy suốt cả một chặng đường, cuối cùng cũng đi tới một trấn nhỏ. So với dọc đường đi tiêu điều, trấn nhỏ này lại có vẻ náo nhiệt hơn.

Tìm được một nhà trọ sạch sẽ nhất trong trấn, bọn họ gọi tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước nóng. Bùi Mạch Ninh tắm rửa sạch sẽ trong ngoài ngoài, thể này mới thấy thoải mái mà thở dài một hơi được.

Trong phòng chỉ có một mình Bùi Mạch Ninh, nàng đang mặc trung y. Cả y phục lẫn mái tóc đen của nàng vẫn còn đang nhỏ nước.

Bùi Mạch Ninh lật đi lật lại tay, một cổ sương mù nhàn nhạt liền hiện lên ngay trước mắt, từ từ hình thành một hình người.

Đó là hồn của một nữ tử, mơ hồ có thể thấy được vẻ đẹp của nàng, đang độ khai hoa thanh xuân tươi đẹp. Dĩ nhiên, nếu cứ đang như vậy mà bị chết đi chắc chắn sẽ có chút oán niệm.

“Người là?” Nàng kia run run mở miệng, biết trong nháy mắt đó, hồn phách của nàng gần như lạc hồn lạc phách. Nếu không phải Bùi Mạch Ninh ra tay, chỉ sợ nàng sớm tiêu tán trong nhân thế, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có, dù cho nàng còn chưa giải quyết xong tâm nguyện, chưa muốn nhập đạo luân hồi kia.

“Ta là ai không quan trọng, người vì sao lại vẫn còn lưu luyến nhân gian? Nên sớm đi đầu thai đi! Bằng không ta cứu được người một lần, cũng không thể nào cứu được người lần thứ hai.” Bùi Mạch Ninh bình thản nói.

“Ta... Ta không cam lòng. Vốn là tuổi thọ của ta còn rất dài, đầu năm nay ta đã muốn cùng Chu lang thành thân... Nhưng mà... Người nọ tâm tư thật sâu, thay lòng đổi dạ... Ta không cam lòng, không cam lòng! Chu lang của ta, Tại sao lại có thể cùng nữ tử khác thành thân sau khi ta mất còn chưa đến trăm ngày? Vì sao thể gian lại không công bằng như vậy?” Nàng kia gầm lên những tiếng thê lương oán trách. Cả căn phòng tràn đầy hàn khí. Chính là oán khí tỏa ra từ người của nàng ta.

Bùi Mạch Ninh thờ ơ, mỗi oan hồn người chết đi đều cho rằng bản thân mình đáng thương, trên người đều có chuyện bất hạnh. Nàng đồng tình nhưng cũng đồng tình không tới được.

“Thế gian vốn là như vậy, không có cái gọi là công bằng hay không công bằng. Linh hồn của người coi như vẫn còn trong sạch, cuối đường luân hồi nhất định có thể đầu thai đến người tử tế.” Bùi Mạch Ninh nói.

“Nhưng là... tim của ta đã không thấy nữa.” Nàng kia đột nhiên gục đầu xuống, nhìn ngực vào của chính mình. Tầm mắt Bùi Mạch Ninh cũng chuyển đến đó, quả thực, trên ngực có một lỗ hổng, tối như mực, thoạt nhìn còn thấy có phần tàn ác.

Nàng nhú mày, có chuyện như vậy khó trách nữ tử này oán hận sâu như thế. Bị người lấy mất tim, loại cảm giác này mười phần không tốt cả mười.

“Tại sao có thể như vậy?” Bùi Mạch Ninh thì thầm hỏi ra tiếng.

“Ân công, ta biết ngươi rất lợi hại, cầu xin ân công giúp ta giải quyết xong tâm nguyện này! Có như vậy ta sẽ gặp an tâm lên đường.” Nàng kia ở giữa không trung quỳ xuống, mặc dù không có thực thể, nhưng cũng nhìn rõ mồn một.

Bùi Mạch Ninh cảm thấy hơi khó xử. Nàng tuy rằng cùng u hồn giao tiếp, nhưng cũng không để ý bọn họ trong nhân thể vụn vặt sự kiện.

Hiện thời lại cho nàng đứng phải, thật đúng là khiến nàng buồn rầu vạn phần.

“Ân công, yêu vật kia thật sự là thật lợi hại, cả người đều tràn đầy yêu khí, đến ngay cả đạo phù đối với hắn cũng không dùng được.” Nàng kia dường như là nhớ lại ngay tình cảnh lúc đó, sợ hãi đến phát run. Có thể làm cho oan hồn sợ hãi như này, xem ra nàng xác thực cần phải tìm tòi nghiên cứu một phen.

‘Cốc cốc cốc’ cửa phòng bị xao hướng.

Bùi Mạch Ninh nhìn nàng kia nói :”Ta đã biết! Ta sẽ tận lực giúp tâm nguyện của ngươi hoàn thành.” Nói xong, nàng vừa lật tay lại, nàng kia hình thái liền biến mất không dấu vết, luồng khí u oán trong phòng cũng không còn thấy nữa.

Mở cửa phòng, Tiểu Đào nở nụ cười nói :“Tiểu thư, nên ăn cơm, Ủy công tử đang chờ trong đại sảnh.”

Bùi Mạch Ninh cùng Tiểu Đào xuống lầu về, liền thấy Ủy Kỳ Dương một thân một mình uống rượu, bộ dáng dương dương tự đắc kia, thật khiến cho Bùi Mạch Ninh muốn hung hăng đánh vỡ.

Ngồi xuống hưởng dụng bữa tối, lại phát hiện toàn bộ trong người trong quán trọ đều là nam nhân, nữ nhân đều không có, ngay cả ở trên đường phố này cũng rất ít thấy nữ tử đi lại một mình.

“Lão bản, đem một bàn thức ăn ngon lên đây, thuận tiện chuẩn bị ba căn phòng.” Chính lúc này, thanh âm có chút quen thuộc bay vào trong tai nàng.

31. Chương 31: Khoét Tâm Án

Người tới chính là đoàn người Công Tôn Duẫn đã gặp trong ngôi miếu nát. Dễ nhận ra, bọn họ cũng nhìn thấy ba người Bùi Mạch Ninh, nhưng cũng chỉ có Công Tôn Duẫn lịch sự đến chào hỏi.

“Ba vị, thật là khéo trùng hợp.” Công Tôn Duẫn ôn nhã cười nhìn Bùi Mạch Ninh gật gật đầu, có thể là cảm thấy Bùi Mạch Ninh là người tương đối dễ nói chuyện.

Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt gật đầu, thấy đôi mắt của Công Tôn Duẫn nổi lên nhu hòa, cuối cùng là nở ra một chút cười thản nhiên coi như đáp lại.

Công Tôn Duẫn nhất thời thụ sủng nhược kinh, loại cảm giác này khó lòng nói lên lời. Công tử trong trêu nhưng lạnh lùng đột nhiên nở rộ mỉm cười, cho dù cực đậm, nhưng cũng khiến hắn có chút vui sướng.

“Đại ca, nhanh ngồi xuống tới dùng cơm, để ý đến bọn người vong ân phụ nghĩa đó làm cái gì.” Công Tôn Ngọc vừa mới mở miệng đã tức giận ngay. Chặc chặc, xem ra tội danh này thật là lớn.

Tiểu Đào tức giận tròn mắt nhìn vị đại tiểu thư kia, nhưng tiểu thư nhà mình không nói gì, nàng cũng không nên có phản ứng.

” Thật sự là thật ngại quá, xá muội được nuông chiều từ nhỏ dễ sinh tỳ khí....” Công Tôn Duẫn hơi xấu hổ nói, ngay sau đó liền bị Công Tôn Ngọc kéo đi ăn cơm.

Không khí trong quán trọ lập tức trở nên có chút lúng túng, không biết có phải là Bùi Mạch Ninh quá nhạy cảm hay không? Cảm giác không khí này cũng không phải bởi bọn họ, ngược lại giống như là của... Công Tôn Ngọc.

Trực giác Bùi Mạch Ninh thật chuẩn, quả thực thấy tiểu nhị kia có chút muốn nói lại thôi với bọn người Công Tôn Ngọc, nhìn rồi lại nhìn, cho đến khi Công Tôn Ngọc giận giữ mắng mỗ một tiếng thật to: “Nhìn cái gì vậy hả? Cần thận mù mắt chó của ngươi.”

Tiểu nhị kia lập tức xanh mét mặt mày, lúc trắng lúc xanh, nhưng nơi này dù sao cũng là quán trọ của bọn họ, hẳn vẫn cần phải giữ thái độ hòa nhã với khách, liền nói: “Vị cô nương này, ta chỉ là muốn nhắc nhở cô nương một việc mà thôi, không phải có ý muốn nhìn cô nương.” Tiểu nhị trong lòng cũng thăm thăm thì thì: cũng chẳng phải cái gì đẹp như thiên tiên, dễ nổi nóng thế này thì “kính nhi viễn chi(1)” thì hơn!1, kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

“Tiểu nhị, có chuyện gì, mau nói đi.” Nam tử cao lớn kia, cũng chính là Liêu Hùng của Đường môn, lên tiếng nói, cũng có chút không ưa nhìn Công Tôn Ngọc.

“Là như vậy, các vị có thể là do lần đầu tiên tới trấn nhỏ này của chúng ta, trước đó vài ngày trong trấn nhỏ của chúng ta xảy ra một việc lạ. Có yêu ma đặc biệt thích khoát tim các thiếu nữ, vài vụ án mạng đã xảy ra. Các vị hẳn là cũng phát hiện, trấn nhỏ của chúng ta gần như không có nữ tử thường lui tới, đó chính là do lo sợ điều này, sợ dĩ...” Tiểu nhị nói đến chuyện này cũng là lúc mồ hôi lạnh liên tục, tuy rằng đối tượng không phải nam tử, nhưng cũng khiến ai ai sợ hãi hết sức.

Vài người liếc nhau một cái, quả thực thấy sắc mặt Công Tôn Ngọc lập tức trở nên trắng bệch.

“Haiz, sớm biết như vậy thì không nên mang muội xuất môn.” Công Tôn Duẫn cũng hơi có chút hối hận. Chuyện này ra ngoài, sự tình thật đúng là đặc biệt nhiều.

Bàn tay cầm chén trà của Bùi Mạch Ninh dừng lại trên không trung, đôi mắt quét về phía tiểu nhị kia. Nàng thấy được, tiểu nhị không có nói dối, liên tưởng đến chuyện tình vừa rồi oan hồn kia đã nói, chẳng lẽ... Nàng chính là một trong những nạn nhân của những vụ án đó?

Mấp máy môi, tốt lắm, chuyện này thật ra cũng không phải là tự đưa đến cửa nhưng cũng đã coi như là nhận lời với người ta rồi, nàng sẽ cho oan hồn kia một câu trả lời thuyết phục nhất.

Vào đêm, tiểu trấn bị bao phủ ở trong vùng tối tăm.

Bùi Mạch Ninh nhìn ngoài cửa sổ, đôi mắt tỏa sáng ngấm một cảnh trăng tròn kia, một chút buồn ngủ cũng không có. Không biết có phải là có vụ án mới khiến nàng kích thích như thế hay không? Nàng cảm giác tối hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì đó, ngẫu nhiên muốn thử cảm giác ôm cây đợi thỏ cũng không tệ lắm!

“A - - -” Đêm tối, tiếng kêu thảm thiết như thế có vẻ phá lệ đã quá rõ ràng.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Bùi Mạch Ninh liền lắc mình ra khỏi phòng, chạy về phía hướng phát ra chỗ âm thanh vừa mới phát ra kia.

Cửa phòng đóng chặt. Bùi Mạch Ninh nhìn kỹ, nơi này hình như là phòng của Công Tôn Ngọc kia, khoe miệng giật giật, tiểu nhị nói thật đúng, quả nhiên là bị tìm tới cửa. Vận khí Công Tôn Ngọc này thật đúng là không tốt lắm.

Nghĩ nghĩ một chút, nàng liền cũng không có nhiều suy xét, một cước đạp cửa phòng ra. Chỉ nhìn thấy ánh trăng chiếu xuống, Công Tôn Ngọc mặt mũi trắng bệch, cả người cứng ngắc không thể động đậy, mà trước mặt nàng là một người áo đen, một bàn tay của y rõ ràng bao phủ ở trước.....ngực của nàng ta.

Bùi Mạch Ninh nhú mày, có mùi vị quen thuộc lan tràn ra ở trong gian phòng đó.

Đôi mắt nàng trừng lớn, nhìn ánh sáng phát ra từ sâu trong yêu vật. Người khác có lẽ nhìn không thấy, nhưng con người nàng có thể nhìn thấu thị hồn thì lại rõ ràng. Trời ơi, cái kia,..... dĩ nhiên là một mảnh nhỏ của hoa tai lưu quang.

Thật đúng là may mắn trời ban! Khéo gặp được cũng chẳng cần tốn chút công sức nào.

32. Chương 32: Cóc Tinh

Dưới ánh trăng chiếu xạ, Bùi Mạch Ninh mới nhìn thấy được gương mặt dữ tợn kia. Làn da trên mặt đầy nếp nhăn, từng tảng da thịt như bị cắn xé, hai con ngươi của nó đang trừng lớn mang theo dã tính.

‘Oe’, đoàn người nghe thấy tiếng kêu chạy đến lập tức ới ra. Trời ơi! Bộ hình đáng kia, rõ ràng là một con cóc tinh. Quả thật là.....quá kinh tởm!

“Ngọc nhi...” Chỉ riêng có Công Tôn Duẫn sắc mặt tái nhợt sợ hãi kêu lên một tiếng, không nghĩ tới liên tiếp mấy ngày nay vẫn xấu đều tìm tới bọn họ.

Công Tôn Duẫn vừa thấy muội muội ở trong tay quái vật kia, không chút nghĩ ngợi xông lên ngay.

Bùi Mạch Ninh không hiểu và cũng chưa đoán ra được vì sao con quái vật này lại có được nguồn sức mạnh lớn như thế? Ánh mắt nàng chợt lóe lên, lại nhìn thấy Công Tôn Duẫn đã xông ra trước một bước, muốn nhắc nhở cũng không còn kịp rồi.

Lập tức, một đạo hồng quang tử trong tay con quái vật phát ra ngoài. Công Tôn Duẫn lộn ngược ra sau một cái, hiển nhiên đã rơi xuống mặt đất, kinh ngạc trừng mắt nhìn cóc tinh kia. Thật không ngờ, một con cóc tinh nho nhỏ mà lại lợi hại đến vậy!

“Ca ca, cứu muội!” Công Tôn Ngọc khóc sưng cả hai mắt, giờ phút này đâu còn có tư sắc yêu kiều gì. Chỉ sợ đây chính là chuyến đi rời nhà đầu tiên này cũng chính là chuyến đi cuối cùng đưa nàng đến âm phủ.

“Công Tôn huynh, người trước mắt đừng xúc động, yêu quái kia thật sự rất lợi hại.” Liêu Hùng vội vội vàng vàng kéo Công Tôn Duẫn vẫn còn đang muốn tiếp tục không biết sống chết mà xông lên.

“Nhưng Ngọc nhi ở trong tay nó....” Công Tôn Duẫn cả hai mắt đều đỏ, dù là kia Công Tôn Ngọc có kiêu kỳ đến mấy, nhưng cũng vẫn là muội muội ruột thịt của hắn.

Bùi Mạch Ninh cũng không ghét Công Tôn Duẫn. Trong ba người, cũng chỉ có hắn là người thuận mắt nhất, bấu môi, nghĩ ngợi, vẫn là tới gần Ủy Kỳ Dương nói: “Đi giúp ta.”

Khóe miệng Ủy Kỳ Dương giật giật, xem ngữ khí này xem, xin nhờ bà chị, hắn cũng không phải là nô bộc gì đâu nhé!

“Có đi hay không?” Bùi Mạch Ninh nhướn nhướn mày, thấy Ủy Kỳ Dương còn chưa động thủ. Kỳ thực, nàng cũng không phải là thật sự muốn cứu Công Tôn Ngọc kia, một nửa là bởi vì chưa hiểu được sức mạnh của cóc tinh này, một nửa cũng là vì oan hồn kia.

Ủy Kỳ Dương không biết nên than trời hay trách đất, hắn tại sao lại gặp phải một đại tẩu như thế này? Và, tại sao hắn lại có một sư huynh như thế kia?

Đến khi bị Bùi Mạch Ninh thúc ép “Này, Mau lên!”, Ủy Kỳ Dương mới lắc mình phóng thân đến chỗ con cóc tinh kia.

Không giống Công Tôn Duẫn, hôm nay nàng coi như mới thấy được thực lực của Ủy Kỳ Dương. Người xuất thân từ Lưu điện quả nhiên là bất phàm, hai luồng hồng bạch xen lẫn, đối chọi với nhau làm người ta hoa cả mắt.

Trong hỗn loạn, Bùi Mạch Ninh thừa dịp hai bên đánh nhau chưa phân thắng bại, mạnh mẽ nhảy vào, trực tiếp dắt Công Tôn Ngọc chạy đi.

Cũng vừa lúc đó, cặp mắt xanh lục dã tính kia đã nhìn thẳng vào nàng. Đường như xuyên thấu qua thân thể của nàng, nó đã nhìn thấy rõ ràng một trái tim khỏe mạnh.

Cả người phát lạnh, lúc nàng lấy lại được tinh thần, theo phản xạ có điều kiện mà đem Công Tôn Ngọc kia ném ra ngoài cửa, rồi ngay sau đó chỉ cảm thấy trên cổ tay căng lên. Một bàn tay đầy móng vuốt nhọn nhốt đang tóm chặt lấy tay nàng.

Một mùi lạ truyền vào hơi thở làm Bùi Mạch Ninh chán ghét nhú mảy, trong lòng oán hận chữ lão gia tử kia. Lão gây cho nàng bao nhiêu phiền toái.

Hàn quang trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, nàng vừa định ra tay trị con cóc tinh này thì lại thấy một bóng đen từ bên cửa sổ xông vào. Ánh trăng nghiêng ở trên người hắn, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo sự lạnh lùng. Đã nhìn thấy rất rõ ràng, thế cho nên Bùi Mạch Ninh hoàn toàn không tiếp tục hành động lúc trước.

‘Bang bang’ hai tiếng nổ truyền đến, cổ tay nàng chợt nhẹ, cả căn phòng đều vì thế mà chấn động. Nguồn lực mãnh liệt này gần trong gang tấc, du âm của nó khiến nàng cảm thấy đau.

Cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, trong mắt lóe ra tia sáng chói, khó trách người người đều nói hắn thiên phú dị bẩm, nguồn sức mạnh này đâu phải người bình thường có thể có, thật sự là..... Thật lợi hại.

“Oa...” Cóc tinh kia đau đớn gầm rú một tiếng, nhược điểm trí mạng của nó hiện ngay trước mắt Bùi Mạch Ninh. Tinh quang chợt lóe, thừa dịp sự chú ý của mọi người đều đổ dồn lên nó, nàng nhanh như chớp, thủ đoạn quyết liệt, lập tức thứ nàng cần giờ đã nằm trong tay của nàng.

‘Phanh’ một tiếng, tinh thần lại phục hồi, nàng thấy cóc tinh kia đã ngã trên mặt đất. Một đạo hồng quang chợt lóe lên, trên đất chỉ còn lại một con cóc toàn thân đen xì.

33. Chương 33: Gặp Lại

Ánh trăng in nghiêng trên thân của người vừa tới. Dáng người của hắn thon dài, lại có khí chất lạnh lùng nhưng trong treo hiểm gặp khiến người ta không tài nào bỏ qua được. Công Tôn Duẫn cảm kích nhìn hắn, luôn miệng nói tạ ơn.

“Ha ha, sư huynh, không nghĩ tới nhanh như vậy liền gặp phải người.” Ủy Kỳ Dương cười hì hì đi tới chụp một bên vai của người vừa tới. Mọi người kinh nghi, không nghĩ tới Ủy Kỳ Dương luôn đối với bọn họ lạnh như băng lại trở nên nhiệt tình đến không ngờ đối với người này, đang nghĩ xem liệu vị ân công này và hắn có phải là người quen của nhau không?

Người tới quả thật là Tư Không Thu Trạ. Hắn chớp chớp môi mỏng, nhàn nhạt liếc mắt Ủy Kỳ Dương, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh cái gì cũng không nói, nhưng lại nhướn mày, chẳng thềm quay đầu lại, đi thẳng ra phía cửa.

Tư Không Thu Trạ cả kinh, không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo nàng ngay lập tức, trong lòng âm thầm ảo não, rõ ràng phải là hắn nổi giận dưng dưng trước mới đúng, trách cứ nàng vì sao rời đi kinh đô, làm sao lại khiến hắn phải chủ động đuổi theo nàng?

Công Tôn Ngọc chưa tỉnh hồn, nhưng vừa nhìn thấy ân nhân cứu mạng, dung nhan tuấn mỹ, nhân tình của nàng ta lập tức sáng lên, muốn đến đến ngay bên hắn để tỏ lòng cảm ơn.

Đáng tiếc, còn chưa tới được gần người ta, Công Tôn Ngọc đã ngã cắm đầu ở trên mặt đất.

Ủy Kỳ Dương ở bên đếm ngược. Ba, hai..... Chắc chắn, thật là..... Người không biết không có tội, con người chân chính thì nên biết giữ mình.

Tư Không Thu Trạ ngay cả liếc mắt nhìn nàng ta một cái cũng không thềm, trực tiếp chạy nhanh đến bên cạnh Bùi Mạch Ninh, đi thẳng về phía phòng nàng.

“Ngọc nhi...” Chỉ còn lại tiếng gào của Công Tôn Duẫn kinh hách từng trận. Ủy Kỳ Dương ngửa đầu ngó ra ngoài cửa sổ trăng tròn. Haiz, đêm trăng tròn, thật nhiều chuyện phiền phức, vẫn nên trở về phòng ngủ nhắm mắt dưỡng thần, ngủ cho đầy giấc mới là người thông minh.

Mới vừa đi trở về phòng, Bùi Mạch Ninh liền mở lòng bàn tay ra xem. Vừa rồi nàng khấn cấp rồi đi chưa có nhìn qua, nếu không phải là vì vật nhỏ trong lòng bàn tay, khoe miệng nàng bây giờ cũng chẳng thể nào

có cười nổi dù chỉ là một chút. Quả thực, vật nhỏ này chính là mảnh nhỏ của hoa tai Lưu Quang, không nghĩ nó lại có thể ở trong cơ thể cóc tinh kia, khó trách một con cóc tinh nho nhỏ lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy.

Còn về vụ án thiếu nữ bị moi mất tim kia, nàng nghĩ chắc hẳn là do con cóc tinh nhỏ này không thể dung hòa được luồng sức mạnh khủng khiếp trong cơ thể nên mới bị sức mạnh đó chi phối ngược lại dẫn đến mất kiểm soát, gây ra những vụ như thế này.

Thở dài, nói đi nói lại, chuyện này còn phải trách Diêm Vương điện bọn họ. Xem ra đợt nàng phải an bài luân hồi chuyển kiếp cho oan hồn kia thật tốt mới được, ít nhất làm cũng phải để cho người ta được đầu thai vào nhà tử tế.

Nhanh chóng dùng nước xối rửa qua, Bùi Mạch Ninh mới đem mảnh nhỏ này nuốt vào bụng. Nhưng mà, vừa nghĩ mảnh nhỏ này từng ở trong cơ thể của con cóc tinh kia, nàng vẫn nhin không được rùng mình một cái.

Vừa mới nghĩ tới, cửa phòng liền bị mở ra, ngay sau đó lại bị đóng lại, không cần quay đầu, nàng cũng biết người đến là ai.

Tuy rằng mới đầu có chút kinh ngạc, không ngờ nhanh như vậy đã được gặp Tư Không Thu Trạm, nàng cũng không phải có cảm giác gì đặc biệt cho lắm, trong lòng còn hơi có chút oán hận. Nếu là tìm không thấy hắn, nàng có thể mượn cớ đi tìm hắn để tranh thủ tìm những mảnh khác của hoa tai Lưu Quang.

Một đôi bàn tay to chặt chẽ ôm lấy eo thon nhỏ của Bùi Mạch Ninh, mạnh mẽ ôm chặt nàng vào trong lòng chủ nhân của nó.

“Ninh nhi...” Tiếng thì thầm vang lên, giờ phút này Tư Không Thu Trạm mới biết mình có bao nhiêu nhớ nàng. Nhuyễn ngọc ôn hương trong vòng tay của hắn, hắn mới cảm thấy nội tâm của mình mềm mại trở lại. Tựa đầu trên vai nàng, hít hà hương thơm trên tóc của nàng, giống như nàng chưa bao giờ rời khỏi hắn.

” Sao nàng lại rời khỏi Kinh đô?” Nàng vẫn cùng Úy Kỳ Dương ở một chỗ sao?~~ Tư Không Thu Trạm rầu rĩ nghĩ, câu sau hắn không biết phải hỏi như thế nào nên chỉ để trong lòng. Nhưng cảm giác nhàn nhạt chưa xốt kia, hắn chưa biểu lộ thì cũng đã lộ ra ngoài.

“Vậy sao chàng không nói? Chàng cũng đâu có nói mình sẽ rời khỏi Kinh đô đâu!” Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng, đem vấn đề này trực tiếp ném trả lại cho hắn.

Tư Không Thu Trạm ngẩn người, lập tức có chút xấu hổ, lại càng ôm Bùi Mạch Ninh chặt hơn: “Ta không phải đã viết ở trong thư rồi hay sao?” Cũng là bởi vì không cách nào giáp mặt cáo biệt, hắn mới chọn cách để thư lại rồi ra đi.

Từ khi đã xảy ra chuyện kia, hắn liền muốn nhất định phải thanh trừ sạch sẽ độc tố trong cơ thể. Trước kia không muốn những thứ này là bởi vì hắn cảm thấy như vậy không có gì không tốt, ít nhất không có nữ nhân nào đến làm phiền hắn. Nhưng chuyện này bây giờ lại liên quan đến sức khỏe thân thể của nàng, ảnh hưởng chuyện con cái trong tương lai của bọn họ... Hắn đương nhiên là phải đi tìm cách.

Bùi Mạch Ninh làm sao không biết hắn đang suy nghĩ gì, trong lòng thở dài, một cổ ưu sầu bao phủ trong lòng nàng. Nàng sớm muộn cũng sẽ đi, mà Tư Không Thu Trạm là người, còn nàng thì sống ở Địa phủ, bọn họ muốn cùng một chỗ, trừ phi hắn.....sau đó xuống Địa phủ, bằng không bọn họ dĩ nhiên là không có hy vọng gì. Xem ra, nàng phải tự nhắc nhở chính mình, sớm giải quyết tất cả mọi chuyện, không nên lún sâu vào trong tình cảm của hắn.

34. Chương 34: Kỳ Quái

“Còn đang tức giận sao?” Thanh âm dịu dàng cùng hơi thở ấm áp của hắn quấn quanh bên tai nàng, khiến nàng không cách nào bỏ qua sự hiện diện của hắn.

Bùi Mạch Ninh lắc lắc đầu, cảm thấy nhiệt độ trong phòng đang ấm lên rất nhiều. Nàng tránh thoát khỏi sự ôm ấp của Tư Không Thu Trạm, đi thẳng đến bên giường, đăm mạc nói :”Thời gian không còn sớm, ta cần nghỉ ngơi.”

Ý của câu nói đã rất rõ ràng, nhưng Tư Không Thu Trạm nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền đi theo đến bên giường, cởi bỏ ngoại bào một cách tự nhiên, rồi chui vào trong chăn trên giường.

Bùi Mạch Ninh giật giật khóe miệng, nhìn Tư Không Thu Trạm cứ như vậy mà chiếm đoạt một nửa giường.

“Này! Đây là phòng của ta.” Nàng cắn răng nghiêng lợi nói.

” Chúng ta là vợ chồng.” Thanh âm vô tội đáp lại nói, thuận tiện còn vỗ vỗ một bên giường còn lại, ý bảo nàng cũng lên giường ngủ.

Bùi Mạch Ninh không thể tưởng được, tròng mắt nhìn Tư Không Thu Trạm, thật sự là có mười phần hoài nghi người trước mắt liệu có phải là Tư Không Thu Trạm hay không?

Nhưng con người màu hổ phách kia đang bình thản nhìn nàng, trong mắt hoàn toàn là vẻ vô tội.

Bùi Mạch Ninh bắt đắc dĩ thở dài, sắc trời đã cũng đã không phải muộn, lại còn không được đi ngủ, trời cứ như vậy đã sáng lên rồi.

Dù sao hai người cũng không phải là lần đầu tiên đồng sàng cộng chẩm, chỉ là tâm tình của nàng có chút không thích, tự nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái. Rơi vào đường cùng, nàng cũng chỉ còn cách nghiêng người nằm ở trên giường, không thèm để ý tới Tư Không Thu Trạm, quay lưng lại ngủ.

“Ninh nhi...” Phía sau, người nọ đáng thương tội nghiệp khẽ gọi. Chỉ tiếc Bùi Mạch Ninh đã làm bộ như đang ngủ, hoàn toàn không để ý tới hắn.

Không lâu sau, nàng liền mơ màng thiếp đi. Sau đó, trong cơn mơ màng màng, nàng cảm thấy bên hông có một đôi bàn tay áp áp đang ôm chặt lấy. Bàn tay to của hắn đang đặt lên trên, nhưng đang say giấc nồng, nàng cũng không muốn để ý tới ...

Trời vừa sáng, cửa phòng vừa mở ra, Bùi Mạch Ninh một thân nam trang trắng ngà, tinh thần có vẻ sáng khoái. Nàng vừa bước ra ngoài cửa, bên trong Tư Không Thu Trạm liền đi theo phía sau. Nhưng nếu so sánh với tâm tình đang rất tốt của Bùi Mạch Ninh thì sắc mặt của hắn lại tối đen như mực.

Không có biện pháp, ai kêu buổi tối ôm mỹ nhân mà không dám làm gì, mỹ nhân lại còn là thê tử của chính mình. Thường thường còn cố ý dấn vào người hắn, lấn qua lấn lại, làm hắn không kìm nổi lòng, nhưng lại cố tình ngủ say, bảo hắn làm sao mà tung ‘ma quỷ’ ra được.

Úy Kỳ Dương dùng vẻ mặt ái muội ái muội len lén nhìn trộm giữa hai người. A ha! Hắn vừa rồi đã nhìn không có sai đâu nhỉ? Hai người bọn họ rõ ràng là từ một phòng bước ra mà.

Tư Không Thu Trạm mặc kệ hắn, trực tiếp đi theo Bùi Mạch Ninh ngồi ở trước bàn ăn dùng điểm tâm cho bữa sáng.

Tiểu nhị cũng kinh ngạc nhìn, nhiều ra ngoài khách nhân cũng gãi gãi đầu cảm thấy có vẻ kỳ quái.

“YAA.A.A., cô gia.” Tiểu Đào cố ý đi ra bên ngoài mua lương khô cho cuộc hành trình, vừa về đến đã nhìn thấy Tư Không Thu Trạm, không khỏi kinh ngạc mà la lên.

Cũng đúng, đêm qua đã xảy ra chuyện như thế, trừ bọn họ cùng những người có công lực cao cường ra, những người khác đều ngủ say như chết, bao gồm cả Tiểu Đào.

Tư Không Thu Trạm nhàn nhạt gật gật đầu, gấp thức ăn vào bát của Bùi Mạch Ninh. Thật đúng là hết lòng chiều chuộng nàng.

“Công tử...” Thanh âm của Công Tôn Ngọc từ phía sau truyền đến.

Sau đó liền thấy Công Tôn Ngọc mấy người muốn đi tới, nhưng lại không dám. Bọn họ cũng nhìn thấy, trừ bỏ Bùi Mạch Ninh cùng Úy Kỳ Dương, ngay cả Tiểu Đào cũng không dám tới gần Tư Không Thu Trạm. Hơn nữa chuyện xảy ra tối hôm qua, bọn họ cũng tự nhiên nảy sinh ý không dám lại gần hắn.

“Đa tạ công tử hôm qua cứu xá muội, xin hỏi quý tính đại danh của công tử để tiện xưng hô?” Ánh mắt Công Tôn Duẫn lóe lên tia sáng ngược nhìn Tư Không Thu Trạm, đương nhiên là đã hiểu rõ người trước mắt rất lợi hại, nên cảm thấy muốn kết giao trở thành bằng hữu.

Chỉ tiếc, Tư Không Thu Trạm ngay từ đầu đều không để ý tới bọn họ. Hôm qua hắn ra tay, thuần túy là bởi vì hắn phát hiện ra đám người của Bùi Mạch Ninh, hơn nữa lại vừa vặn nhìn thấy con cóc tinh kia muốn làm hại Bùi Mạch Ninh, hoàn toàn không liên quan đến bọn họ.

Hắn cứ tự nhiên mà gấp thức ăn cho Bùi Mạch Ninh, cho đến khi bát của Bùi Mạch Ninh chất đầy mới dừng tay.

Một màn ái muội này, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy quái dị. Công Tôn Duẫn nhìn đối phương không có phản ứng, cũng chỉ được ngượng ngùng ngồi ở bàn khác dùng bữa.

“Nếu mà người đã tìm được, vậy hành trình kế tiếp của chúng ta sẽ thế nào đây?” Ủy Kỳ Dương giống như là đang xem kịch vui, cho đến khi cảm thấy vở diễn không còn hay nữa, mới bĩu môi hỏi.

“Ta thật vất vả mới rời khỏi kinh thành, đương nhiên sẽ không trở về nhanh như vậy.” Bùi Mạch Ninh nhìn Ủy Kỳ Dương nói, nhưng rõ ràng là nói cho Tư Không Thu Trạm nghe.

“Hi hi, sư huynh, dù sao người cũng muốn đi tìm thuốc giải, chi bằng mang theo chúng ta đây. Mang theo chúng ta không chừng sẽ giúp được sư huynh hoàn thành đại sự!” Ủy Kỳ Dương cười hi hi nói, trưng bộ mặt hoa đào cười như hoa cúc ra.

Tư Không Thu Trạm ngay lập tức ngược lên trừng mắt nhìn Ủy Kỳ Dương, chỉ cảm thấy lời của hắn nói có chút chói tai, cái gì gọi là ‘Chúng ta’? Hừ, tên này muốn ám chỉ ai với ai đây?

Bất quá, hắn nghiêng đầu lại trông thấy Bùi Mạch Ninh một mặt kia kiên quyết, thở dài, chẳng lẽ nàng cũng đã quyết định từ trước rồi sao?

“Qua một ngọn núi nữa, chính là Dược Vương Cốc, ta bây giờ sẽ đến Dược Vương Cốc trước.” Tư Không Thu Trạm nói ra với vẻ hơi tức giận. Ý của hắn đã rất rõ ràng, điểm đến tiếp theo chính là Dược Vương Cốc.

35. Chương 35: Đáp Tạ

Ban mai đầu xuân mang theo một chút hơi ẩm, trấn nhỏ đã khôi phục lại sự an bình vốn có. Hiện tại, cóc tinh bị tiêu diệt, mọi người trong trấn đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn đoàn người Tư Không Thu Trạm.

Không ít thôn dân vì biểu đạt lòng biết ơn đã đem đến rất nhiều thứ đến cảm tạ Tư Không Thu Trạm. Ủy Kỳ Dương cùng Tiểu Đào vừa nhìn thấy vội chạy tới ngăn cản họ lại, không để cho bọn họ đến gần rồi Tư Không Thu Trạm. Nhưng gần như là không kịp, đám người thôn dân đó lập tức ngã xuống một đồng, đây hoàn toàn không phải là chuyện đùa.

Nhân cơ hội này, Bùi Mạch Ninh vội trộm trở về phòng, dù sao cũng phải về dọn đồ.

Vừa vào trong phòng, nàng lập tức đóng cửa sổ lại, căn phòng bỗng chốc trở nên âm u.

Nàng lật nhẹ tay một cái, ngay sau đó một làn sương mù màu trắng tản ra cho đến khi thành một hình người.

Nàng ta vừa hiện hình liền khóc nức nở, xem ra nàng đã biết cóc tinh kia bị tiêu diệt.

“Nếu các người sớm đến một chút thì tốt biết mấy” Nàng ta vừa khóc vừa nói, trong lòng có rất nhiều oán hận. Dù sao bây giờ cũng đã không còn gì để lưu luyến.

Bùi Mạch Ninh lặng lẽ nhìn nàng ta, thở dài gọi ‘Hồn’ ra ngoài.

‘Hồn’- người cũng như tên, là một u hồn. Nhưng u hồn này lại có được năng lực thập phần lớn mạnh, phụ giúp không ít việc cho Diêm Vương. Có thể coi đó là một lão nhân gia có lai lịch không nhỏ nhưng tính tình lại giống như tiểu hài tử.

Hồn vừa ra liền cao hứng quay quanh Bùi Mạch Ninh, dường như đã biết là nàng lại có việc gì muốn giao cho nó làm.

“Hồn, mang nàng đi Địa Phủ, hơn nữa an bài kiếp sau thật tốt cho nàng.” Bùi Mạch Ninh giao phó chuyện này cho Hồn. Xem ra, nàng rất coi trọng việc này hơn thế nữa còn muốn giúp cô nương đây có kiếp sau thật tốt, không cần mang theo oán hận ở lại nhân gian.

Nàng ta kinh ngạc nín khóc, có chút sợ hãi trừng mắt nhìn Hồn phiêu dang bay giữa không trung, hình dạng không ngừng thay đổi thật sự khiến người nhìn cũng phải đau đầu.

“Ồ...” Một tiếng gọi nhỏ như có chút không vừa ý với nhiệm vụ này, nhưng khi ánh mắt Bùi Mạch Ninh trừng sang, Hồn vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Nàng ta liếc nhìn Bùi Mạch Ninh thật lâu, cuối cùng trước lúc đi vào cánh cửa thời không thì nói: “Cảm ơn người ...”

Giống như một tòa băng sơn tan ra, nữ tử hơi ngậy người, giữa không gian gió và hoa lỏng lẻo như vậy, trên khuôn mặt hơi nở chút tươi cười đủ để hút hồn toàn bộ nhân gian. Linh hồn thiếu nữ trẻ kia như được thanh lọc, không còn mang bất luận oán khí nào, đi theo Hồn vào cánh cửa thời không.

Nhìn cánh cửa thời không đóng lại, Bùi Mạch Minh lúc này mới thu lại ý cười, môi đỏ mọng mấp máy cầm lấy gối đồ trên giường. Sau đó, nàng mở cửa phòng đi ra, vừa xuống cầu thang đã liền thấy sắc mặt không thể nhận được nữa của Tư Không Thu Trạm.

Chỉ thấy, ngoài những người muốn đáp tạ, ở ngoài có không ít thiếu nữ đều ra khỏi cửa phòng thẹn thùng e lệ nhìn Tư Không Thu Trạm cùng Ủy Kỳ Dương. Bộ dạng đó thể hiện rất rõ ràng bọn họ là có ý gì.

“Xin hỏi công tử đã thành thân chưa?”

“Ta..... vì đáp tạ ân cứu mạng của công tử nguyện ý lấy thân báo đáp...”

“Công tử, công tử...”

... ..

Một tiếng lại một tiếng gần như lẫn át tất cả những lời đáp tạ, lúc này Ủy Kỳ Dương cũng âm thầm ảo não, thiếu chút nữa đã muốn ngắt xiu để tránh thoát khỏi bọn họ.

Đầu hần hơi ngẩng lên lộ ra vẻ ưu thương. Haiz, đây chính là tội của mỹ nam! Hần là một người thanh niên tốt luôn giữ mình trong sạch, hần chắc chắn sẽ không khuất phục.

Bây giờ Tư Không Thu Trạm cũng không còn kiên nhẫn, khuôn mặt vốn lạnh lùng lúc này lại càng giống như băng kết ngàn năm.

Vừa vặn lại nhìn thấy Bùi Mạch Ninh từ trên lầu đi xuống, đôi mắt màu hổ phách lộ ra tinh quang rạng rỡ, trực tiếp xoay người đem nàng ôm vào trong ngực, thoáng chốc toàn bộ thế giới trở nên tĩnh lặng.

“Ninh nhi...” Cúi đầu nỉ non gọi, trong mắt Tư Không Thu Trạm hoàn toàn không còn lạnh lùng giống vừa rồi, lại có sự ôn nhu nhân nhật. Hần đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, có chút cảm giác mát lòng, chung quanh có thể nghe thấy có những tiếng thở dài xuất xoa.

Ủy Kỳ Dương hài lòng, rốt cục đã yên tĩnh, thừa dịp lúc mọi người không chú ý chạy nhanh kéo mấy người Bùi Mạch Ninh lên đường.

Cho đến khi mọi người phục hồi tinh thần lại mới mở miệng cảm thán. Hai mỹ nam tuyệt vời, thân thủ phi phàm như vậy mà để cho họ đi đi. Haiza, thật sự quá đáng tiếc cho các cô nương trong trấn này rồi!

36. Chương 36: Được Vương Cốc (1)

Cỏ non mơn mớn xanh ngắt một màu, hoa nở mùa xuân rực rỡ bốn phía.

Bánh xe ngựa phát ra những tiếng lộc rộc lẫn đi trên đường đã cách xa trần nhỏ, cỏ cây hoa lá mênh mông bát ngát, trước lúc đến Được Vương Cốc, đoàn người không tìm được một nơi nào để ở trọ.

Ban đêm, đoàn người phải ăn ngủ ở ngoài, cũng may bây giờ đang là mùa xuân, ban đêm không khí mát mẻ không rét lạnh.

Cỏ cây nơi đây xanh tốt thế này, không hiếm các loại rau, tha hồ làm được bao nhiêu món. Kiểu ăn uống thế này cực kỳ tốt cho sức khỏe, vừa rồi bọn họ còn làm cả một đồng đồ nướng, ăn rất chi no.

Lửa trại đang cháy lép lép, khí nóng tỏa ra xua tán đi khí lạnh xung quanh.

“NGAO...OOO – – –” Trong không gian yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng sói tru.

“Này... Nơi này cũng có sói sao?” Tiểu Đào sợ hãi cuộn tròn một chỗ. Rõ ràng ở đây không phải rừng rậm tại sao lại có tiếng sói tru? Thật là cổ quái.

“Đi qua không xa nữa chính là Được Vương Cốc, tiếng sói tru này, chắc chắn, cũng coi như vẫn còn tốt.” Trong tay Ủy Kỳ Dương cầm một bầu rượu uống một cách thản nhiên không chút để ý, đôi mắt đào hoa hơi nheo lại, hồn nhiên hưởng thụ. Ánh lửa bập bùng chiếu lên trên gương mặt của hắn mang một vẻ phong tình khác lạ.

Bùi Mạch Ninh hơi nhíu mày, nghe tiếng sói tru liền biết sói kia đã thành tinh, khóe mắt nàng quét sang nhìn Tư Không Thu Trạm. Hắn đang lẳng lặng dựa vào dưới tàng cây cùng Ủy Kỳ Dương, mặt mày thoải mái, xem ra trực giác động vật mẫn cảm đến phi thường, biết được hai người này không thể dây vào.

Suốt cả buổi tối, Tiểu Đào lo lắng hãi hùng, Bùi Mạch Ninh thì dựa vào người Tư Không Thu Trạm khinh khất ngủ. Trời vừa sáng, nàng mở mắt ra thì lập tức nhìn thấy cặp mắt trong suốt màu hổ phách, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Bước chân Tiểu Đào xiêu vẹo leo lên xe ngựa, Ủy Kỳ Dương nể tình nàng ngủ không ngon nên tự nguyện làm phu xe. Ai biết được nha đầu này liệu có vừa đánh xe vừa ngủ hay không?

Càng đi về phía trước cảnh sắc càng đẹp, dường như rơi vào thế ngoại đào nguyên*. Những cây đào đầy hoa nở rộ, mùi hoa đào lượn quanh trên chop mũi, trên con đường trước mắt rải đầy hoa đào, phẳng phất giống như đó là thảm đỏ nghênh đón bọn họ.*thế ngoại đào nguyên: Chỉ cảnh đẹp đến mức tựa hồ như không phải của thế giới này.

“Phía trước không thể đánh xe đi qua, Được Vương Cốc khắp nơi đều có mê hương, chúng ta đi bộ vào thôi.” Ủy Kỳ Dương xuống xe ngựa trước, tư thái phiêu dật thưởng thức phong cảnh xung quanh.

“Sao nhìn ngươi có vẻ rất quen thuộc với nơi này?” Bùi Mạch Ninh nhướn mày, vẻ mặt khó hiểu liếc mắt nhìn Ủy Kỳ Dương.

Ủy Kỳ Dương đột nhiên cứng đờ mặt, gương mặt ngừng cười nói: “Trước kia đã từng đến mà thôi.”

Nhưng ánh mắt kia thì không nói như vậy đâu!

“Trước kia có nữ tử trong Được Vương Cốc coi trọng hắn, dùng thuốc khiến hắn hôn mê rồi đưa về đây.” Tư Không Thu Trạm ôm eo nhỏ của Bùi Mạch Ninh, đem chuyện xấu hổ của sư đệ nói ra không chút giấu diếm với thê tử của mình.

Bùi Mạch Ninh không khỏi nở nụ cười trêu chọc. Khó trách, một khuôn mặt hoa đào như vậy bị nữ nhân nhìn trúng cũng là lẽ tự nhiên! Chắc chắn, chẳng qua Ủy Kỳ Dương lại còn bị người ta hạ thuốc mê bắt về, nàng thật sự rất muốn nhìn một chút nàng ấy rốt cuộc là người như thế nào?

“Sư huynh, xin nhờ, nữ nhân kia rõ ràng đã có nam nhân mà lại đối với ta làm ra chuyện như vậy, hơn nữa rõ ràng tuổi của cô ta cũng có thể làm tỷ tỷ của ta, rõ là... không biết xấu hổ.” Khuôn mặt đào hoa của Ủy Kỳ Dương lập tức đỏ lên, không biết là thẹn thùng hay là tức đến đỏ? Nhưng mà dựa theo suy đoán của Bùi Mạch Ninh nhất định là phương án sau.

Trong đôi mắt màu hổ phách hiện lên ý cười giảo hoạt không để người khác chú ý, Bùi Mạch Ninh cười mà như không cười nhìn Ủy Kỳ Dương. Cuối cùng Ủy Kỳ Dương vẫn bị chọc tức, giận dữ mà đi ở đằng trước. Thật sự không muốn để ý tới cặp vợ chồng ác ma này, lại một lần nữa cảm thán, hắn vì sao lại có một đôi sư huynh sư tẩu như vậy?

37. Chương 37: Được Vương Cốc (2)

Nơi này quả thực chính là đào hoa mãn thiên phi*, cánh hoa phiến phiến bay xuống trên tóc, vừa lấy xuống một mảnh đã lại một mảnh khác bay xuống.

*Đào hoa mãn thiên phi: hoa đào bay đầy trời.

Hương hoa đào nhẹ nhàng bay vào mũi, Tiểu Đào lập tức chìm đắm trong hương thơm ngào ngạt này, vẻ mặt trở nên mông lung giống như nhìn thấy điều gì đó khiến nàng hạnh phúc, vui sướng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bùi Mạch Ninh kinh ngạc nhìn Tiểu Đào đột nhiên dừng lại không đi tiếp, giơ tay quơ quơ trước mắt nàng ta. Nhưng Tiểu Đào vẫn cười tủm tỉm, ánh mắt có chút mông lung hoàn toàn không có nhìn thấy hình bóng Bùi Mạch Ninh.

“Ồ?” Ủy Kỳ Dương và Tư Không Thu Trạm cũng có chút kinh ngạc, không phải kinh ngạc vì phản ứng của Tiểu Đào mà là nhìn thấy Bùi Mạch Minh bình yên vô sự.

“Rừng hoa đào này có công hiệu mê hoặc tâm của người đến, hương hoa đào càng đậm lại càng khiến người đi vào như chìm đắm trong cảnh mộng mơ.” Tư Không Thu Trạm giải thích. Trước kia hắn vì cứu sư đệ mà đã từng xông vào nơi này, lúc đó không có nghĩ tới chuyện giải độc, chỉ vì muốn cứu người cho nhanh nên rời khỏi ngay lập tức.

Nói đúng ra, chỉ có người có ý chí nội lực mạnh mẽ hoặc là những Tu chân giả lợi hại như bọn họ mới không bị mê hoặc, nhưng Bùi Mạch Ninh lại là một ngoại lệ, khó trách bọn họ lại cảm thấy huyền diệu như thế.

Bùi Mạch Ninh vô tội chớp chớp mắt, trong lòng thầm than, xin nhờ linh hồn của nàng đã dung hợp vào khối thân thể này, mấy thứ này làm sao mà ảnh hưởng đến một người đường đường là Nữ Diêm Vương như nàng.

“Vậy còn không cứu tỉnh lại nàng! Nhanh lên.” Bùi Mạch Ninh chọc chọc vào người Tiểu Đào, Tiểu Đào vẫn như trước không có phản ứng.

Ủy Kỳ Dương nhún vai, trực tiếp điểm xuống một huyệt vị trên vai của Tiểu Đào. Tiểu Đào liền cảm thấy một trận chua xót đau đớn, cặp mắt ngập nước mê hoặc chớp chớp mới nhìn rõ ràng người trước mắt là ai.

“Tiểu... Tiểu thư.” Tiểu Đào nghi hoặc hô ra tiếng, kỳ quái, vừa rồi rõ ràng không phải cảnh tượng này a.

“Tiểu Đào, ngươi bị hương hoa đào ở đây mê hoặc có biết không?” Bùi Mạch Ninh nghi hoặc nhìn Tiểu Đào, lập tức cười tủm tỉm hỏi: “Đến đây, nói cho tiểu thư ta biết, ngươi vừa rồi rốt cuộc thấy cái gì?”

Tiểu Đào đỏ mặt lên, ấp úng nhưng không chịu nói, ngàn vạn lần không thể nói cho tiểu thư biết nàng nhìn thấy rất nhiều đồ ăn ngon, ở trong đình viện rất đẹp hưởng thụ mỹ thực...

Vừa lúc đó các cây hoa đào xung quanh đột nhiên có động tĩnh, âm thanh sột sột soạt soạt từ một gốc đào truyền đến.

Ngay tại lúc bọn họ kinh ngạc, từng đôi mắt màu xám nhạt nhìn đã nhìn chăm chăm vào bọn họ, từng cái đuôi theo phía sau bọn họ đang nhếch lên, phảng phất như có được linh tính.

“Hầu tử*?” Tiểu Đào hút một ngụm khí, nhưng nhìn kỹ thì không hẵn là khí. Chúng căn bản chỉ có cái đầu cùng đuôi giống khí, thân thể cũng giống như loài người.

*Hầu tử: khí

“Đó là yêu quái.” Đôi mắt Tư Không Thu Trạm bình tĩnh quét mắt nhìn đám hầu tinh vây xung quanh, khẳng định nói.

“Nơi này thật sự kỳ diệu, không ngờ lại có nhiều hầu tinh ở như vậy.” Bùi Mạch Ninh ngạc nhiên, khó trách xung quanh trồng nhiều cây đào, quả nhiên là có mục đích.

“Các người là ai? Sao lại dám xông vào Dược Vương Cốc?” Một hầu tinh trong số đó lại mở miệng nói chuyện. Tiểu Đào vừa nhìn thấy sợ tới mức thiếu chút nữa là ngất đi. Nàng tên là Tiểu Đào tự nhiên cũng thích quả đào, cũng thích tiểu hầu tử, nhưng trước mắt sao có nhiều hầu tinh như vậy? Vì sao nàng lại có một loại cảm giác muốn choáng váng?

“Chúng ta là đệ tử Lưu Điện, kính xin thông báo một tiếng.” Ủy Kỳ Dương cười hì hì nói, một chút cũng không sợ hãi đám hầu tinh trước mắt, tuy nói là yêu quái nhưng một chút uy hiếp cũng không có. Huống chi yêu quái có thể sống yên ổn ở loại địa phương như Dược Vương Cốc này, cũng phải xem có được Dược Vương Cốc đồng ý hay không.

Đám hầu tử kia quả thật đã thành tinh, nghe hiểu Ủy Kỳ Dương nói như vậy, còn châu đầu ghé tai vào nhau, kết quả phái một hầu tinh nhỏ con đi thông báo, đám hầu tinh ở lại, từng đôi mắt như đang giám thị bọn họ.

” Thật sự rất đặc biệt! Người của Dược Vương Cốc làm sao có thể khiến đám hầu tinh nghe lời bọn họ.” Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt nhìn chằm chằm vào đám hầu tinh, như muốn nghiên cứu ra điều gì đó.

“Dược Vương Cốc cho bọn chúng một mảnh đất để dung thân, tự nhiên bọn chúng muốn báo đáp.” Tư Không Thu Trạm không thể trách nàng không biết, ở thế giới tu tiên này có chuyện gì mà không kỳ quái cho được!

38. Chương 38: Dược Vương Cốc (3)

Qua một hồi lâu, hầu tinh nhỏ con kia mới chạy về, bộ dáng thập phần giống con người bày ra tư thái ‘Mời’ rồi nói: “Cốc chủ cho mời các vị đi vào.”

Mấy người không khách khí đi theo ngay sau hầu tinh hướng về phía trước. Qua rừng hoa đào là một khu rừng trúc, màu trắng nhạt lập tức chuyển thành xanh đậm khiến cho mọi người như được mở rộng thêm tầm mắt, từng mảnh lá trúc bay xuống người thấy được cả mùi của thúy trúc.

Quay đầu lại nhìn, không còn thấy rừng hoa đào nữa không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

Rừng trúc cũng không lớn, đi về phía trước trong chốc lát trước mắt liền trống trải, chim hót hoa thơm, thác nước tung bọt trắng xóa, hình thành dòng suối nhỏ chảy lãn tãn.

Đi theo hầu tinh đi một hồi lâu, thì thấy trước mặt xuất hiện những hành lang cong cong gấp khúc. Hành lang gấp khúc quanh một hồ nước sâu, giữa hồ cá chép bơi lội, thậm chí Bùi Mạch Ninh còn cảm giác hơi thở của mấy con cá chép trong hồ có gì đó không đúng, hình như chúng cũng đã thành tinh. Nàng ngạc nhiên, không khỏi giật giật khóe miệng, Dược Vương Cốc này quả thật không đơn giản.

“Các vị khách cứ đi dọc theo hành lang này là có thể đến được đại sảnh.” Hầu tinh dường như không có ý định tiếp tục dẫn đường cho bọn họ, nói xong liền hí hửng chạy đi.

Bùi Mạch Ninh nhìn quanh bốn phía. Mọi phía đều có núi, bầu trời không mây xanh thẳm vạn dặm, thật là một chốn đào nguyên tiên cảnh.

“Chúng ta tự đi vào thôi.” Bùi Mạch Ninh thật không phát hiện ra chung quanh có nguy hiểm gì, nếu đã muốn đi vào bên trong thì cứ đi thôi.

Hành lang vòng quanh gấp khúc, bọn họ đi một hồi lâu mới nhìn rõ phía trước có nhà ở, Tiểu Đào nhất thời kích động muốn khóc.

“Các vị khách đường xa mà đến, thứ lễ cho sự tiếp đón chậm trễ.” Một tiếng nói già nua đột nhiên vang lên, nơi phát ra âm thanh chính là từ trong đại sảnh.

Đi dọc theo con đường đầy bụi hoa trăm tím ngàn hồng hai bên, bọn họ tiến vào trong đại sảnh, nhìn thấy một lão nhân mặc áo trắng ngồi ở ghế chủ tọa, râu tóc đã bạc. Đây là một vị tiền bối.

“AA.A.A., Người không phải tiểu bạch kiểm kia sao?” Một giọng nói ngọt ngào của nữ tử đột nhiên vang lên, chỉ thấy một nữ tử áo hồng vui mừng chạy thẳng đến chỗ Ủy Kỳ Dương, khuôn mặt không tính là tuyệt mỹ nhưng lại hết sức đáng yêu giống như đứa bé khiến Bùi Mạch Ninh nhất thời có một chút hảo cảm.

“Người... người... người... nữ nhân này đừng tới đây, đừng động tay động chân.” Ủy Kỳ Dương vừa nhìn thấy nàng ta, lập tức tránh ra rất xa, thậm chí còn núp phía sau Tư Không Thu Trạm, sợ nàng ta lại tiến tới một bước.

Quả thật nàng ta hẳn biết Tư Không Thu Trạm có bệnh, dừng lại ở một nơi không xa.

“Chắc chắn, ta nói này, người là một nam nhân sợ hãi như vậy làm cái gì? Tỷ Tỷ ta cũng không ăn người.” Khuôn mặt trẻ con của nàng ta giống như lơ đãng biến thành bộ dạng “tỷ tỷ dạy bảo” khiến người nhìn có cảm giác dở khóc dở cười, khuôn mặt trẻ con đó thấy nhìn thế nào cũng không giống một vị tỷ tỷ.

“Hừ, người nhìn trúng diên mạo mặt ngọc mây ngài này của ta, thèm nhỏ dãi ta, rõ ràng đã có nam nhân còn thủy tính dương hoa*.” Ủy Kỳ Dương nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ với nàng ta. Bùi Mạch Ninh thấy hơi buồn cười nhìn nam tử ngồi bên cạnh lão nhân kia. Người nọ chậm rì rì uống trà, cả người không động đậy nhưng trong ánh mắt lộ vẻ ‘đành chịu’ với nàng ta.

“Hừ, năm đó ta thật sự mù mắt nên mới đi bắt người! Đúng là gỏi gấm thêu hoa, uống phí cho một khuôn mặt xinh đẹp.” Nàng ta bị Ủy Kỳ Dương chọc tức tới đỏ bừng cả khuôn mặt, không còn gì để nói.

“Các vị mời ngồi.” Lão nhân gia thừa dịp hai người ầm ĩ trách móc lẫn nhau mà hòa ái nói với đám người Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm không khách khí mà ngồi xuống ghế ở phía bên phải, Tiểu Đào theo thói quen đứng sau Bùi Mạch Ninh, rót trà cho Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm.

“Ngài hẳn là cốc chủ Dược Vương Cốc?” Ánh mắt của Bùi Mạch Ninh rạng rỡ nhìn lão nhân gia.

Lão nhân gia ôn hòa cười, tinh quang trong mắt chợt nổi lên chớp lóe nói: “Đúng vậy, trước mắt ta vẫn là cốc chủ đương nhiệm.”

Bùi Mạch Ninh nhíu mày, cái gì là còn đương nhiệm? Nhưng nàng cũng không quan tâm đến vấn đề này.

“Kính xin cốc chủ xem giúp độc trong thân thể của phu quân ta.” Bùi Mạch Ninh hết sức lễ phép nói.

Lão nhân gia kinh ngạc nhìn Tư Không Thu Trạm bên cạnh nàng, trong mắt dường như đang xuất hiện gì đó.

“Thì ra là một vị tiểu thư ! Vị công tử này nhìn hơi quen mắt, hình như lúc trước đã gặp qua?” Cốc chủ vuốt cằm râu dưới cằm như đang cố nhớ lại.

“Lúc trước đã tới Dược Vương Cốc vì cứu sư đệ.” Tư Không Thu Trạm không giấu diếm, dù sao cũng có việc muốn nhờ.

Nghiêng đầu nhìn Ủy Kỳ Dương mặt đỏ tai hồng còn đang đấu với Tô La, lão nhân tựa như nghĩ tới điều gì đó mà cười gật đầu. Dù sao người có thể khiến Tô La tức giận như thế rất ít nên lão cũng có ấn tượng.

39. Chương 39: Người Thừa Kế

Cốc chủ cũng không có yêu cầu gì, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một sợi chỉ bạc đặt lên cổ tay của Tư Không Thu Trạm.

Theo thời gian trôi qua, mây cốc chủ gất gao nhần lên. Nếu là như vậy, có vẻ như chẳng phải tin tức tốt gì đâu.

“Độc trong cơ thể vị công tử này... thật sự phức tạp, giống như trăm ngàn loại độc hỗn hợp thành, lại như từ đầu đến cuối chỉ có một loại độc, rất quái lạ.” Cốc chủ vừa vuốt chòm râu, vừa lẩm bẩm nói.

Lúc này, Tô La cũng lười cãi vã với Ủy Kỳ Dương, hai mắt tỏa sáng tiêu sái đến bên người Cốc chủ: “Lão Cốc chủ, ngay cả lão cũng không có cách sao?”

Bộ dạng này của nàng ta làm cho người khác cảm thấy có chút vui sướng.

“Đúng... Thật sự khiến cho ta có chút không hiểu, dường như không giống như độc bình thường của nhân gian.” Lão Cốc chủ nhìn Tư Không Thu Trạch thật sâu.

“Có thể làm cho xung quang không thể đến gần ngươi cũng đã không phải bình thường, ta thấy hai vị này có thể tiếp cận ngươi khẳng định cũng không người tầm thường.” Lão Cốc chủ cười như không nhìn Bùi Mạch Ninh và Ủy Kỳ Dương, lời nói có đầy ẩn ý khiến Bùi Mạch Ninh rùng mình.

“Vị cô nương này, sao không để lão phu bắt mạch một phen?” Lão cốc chủ như rất hứng thú thu lại chỉ bạc trên tay Tư Không Thu Trạch, rồi đặt xuống trên tay Bùi Mạch Ninh.

“Thê tử của ta như thế nào? Lần trước nàng bị té xỉu, trong cơ thể có chút độc trên người ta.” Tư Không Thu Trạch nhần mây lại. Không phải hấn thắc mắc tại sao Cốc chủ lại nhìn ra thân phận nữ nhi của Bùi Mạch Ninh mà là nhớ đến chuyện lúc trước khiến hấn càng lo lắng hơn.

“Đúng là rất kỳ quái! Trong cơ thể vị cô nương này có độc, nhưng hôm nay độc trong cơ thể lại bài trừ không còn gì cả, thật sự khiến cho lão phu mở rộng tầm mắt.” Ánh mắt lão Cốc chủ lúc đầu còn có chút ảm đạm sau đó lập tức sáng lên, dường như tìm được chuyện gì đó lý thú.

Bùi Mạch Ninh chịu không nổi giọng điệu này. Nàng không phải con người, sau khi linh hồn dung hợp dù bất luận loại độc nào đối với nàng mà nói cũng không có ảnh hưởng.

“Lão Cốc chủ, thật sự là kỳ quái như vậy sao?” Tô La hưng phấn, nàng chưa bao giờ thấy bộ dáng của lão nhân gia như thế này.

“La nhi...” Nam tử ngồi một bên đột nhiên lại mở miệng nói chuyện giống như là không chịu đựng nổi, thanh âm của y đầy sự bất đắc dĩ.

Tô La nghe vậy lập tức ngược ngùng cười, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn chạy đến trước mặt nam tử kia, trực tiếp ngồi trong lòng nam tử, đáng thương tội nghiệp nói: “Tướng công, ta chỉ tò mò thôi...”

Ủy Kỳ Dương sớm đã thấy nhưng không thể nói, có chút khinh bỉ trừng mắt nhìn Tô La. Từ lúc trước đã nhìn quen nữ nhân này phía trước thì thể này sau lưng lại đổi thành cái khác, rõ ràng cùng nàng đấu đến mặt đỏ tai hồng, nhưng ở trước mặt Tần Nhạc lại như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, nhớ ngày đó bắt hấn đến Dược Vương Cốc cũng vì để khiến Tần Nhạc ghen.

Tần Nhạc bất đắc dĩ vuốt ve mái tóc Tô La, y sớm đã quen với tính tình thê tử của mình như thế này rồi.

“Kỳ thực lúc trước vị công tử này đến Dược Vương Cốc chúng ta, ta đã cảm thấy cực kỳ có hứng thú chỉ hy vọng hấn ở lại nói chuyện một chút. Nhưng thoáng một cái người liền chạy mất, bằng không chung ta đã sớm nghiên cứu ra không ít chuyện.” Tô La ghé vào trong lòng Tần Nhạc không chút khách khí nói.

Bùi Mạch Ninh nhướn mày, nhìn ra được địa vị của Tô La ở Dược Vương Cốc không thấp, liền hỏi kỹ: “Hiện tại loại độc này có phương pháp gì để giải toàn bộ không? Độc xâm nhập vào trong cơ thể, quả thật không phải ngày một ngày hai ngày có thể giải hết, có dược liệu gì cần thiết chúng ta cũng sẽ tận lực lấy được.”

Lời nói này khiến Tô La cao hứng, nàng đối với Bùi mạch Ninh nữ giả nam trang có cảm tình, không có chút giả dối nào so với những tiểu thư ở bên ngoài kia tốt hơn nhiều.

“Kỳ thực lão Cốc chủ đã mặc kệ mọi chuyện trong cốc từ lâu, trong cốc có một người thừa kế. Nếu hai người cùng nhau hợp tác phỏng chừng có thể tìm ra cách hóa giải nào đó.” Tô La không chút khách khí đem tin tức nói ra.

Cái này đừng nói là Bùi Mạch Ninh ngay cả Tư Không Thu Trạm cùng Ủy Kỳ Dương cũng có chút khó tin, danh tiếng của Dược Vương Cốc thập phần vang xa, nhưng chưa từng nghe nói Dược Vương Cốc có người thừa kế, người thừa kế này rốt cuộc là người ra sao?

40. Chương 40: Cổ Nhân

“Kỳ thực... Đồ nhi kia của ta trời sanh tính lãnh đạm, người bình thường căn bản còn chưa thấy mặt của hắn thì đã bị đuổi đi.” Lão Cốc chủ kia thở dài nói, làm như đối kia đồ nhi cũng là đành chịu.

“Ồ? Cả chúng ta cũng không thể gặp sao?” Ủy Kỳ Dương cả kinh sợ hãi kêu lên. Không thể gặp?! Vậy hẳn sư huynh làm thế nào đây?

“Ha ha, các người tự nhiên là không thể gặp được, nhưng, vị cô nương này.... ta nghĩ đồ đệ của ta nhất định sẽ gặp.” Lão Cốc chủ thần bí cười cười, ánh mắt nhìn phía Bùi Mạch Ninh, có chút cười cười nhưng lại rất kiên định.

Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Tô La, chỉ thấy Tô La cũng nhún vai nói :”Sư đệ kia của ta quả thật rất lãnh đạm, ngay cả ta thân là sư tỷ mà hắn cũng chẳng thèm để vào trong mắt! Lão nhân nói như vậy khẳng định là có nguyên do của lão! Cứ đi thử đi!”

Chắc chắn, trong chớp mắt xưng hô liền thay đổi, Tô đại tiểu thư này thực không phải nữ tử bình thường!

“Một khi đã như vậy, hãy để cho ta gặp mặt hắn một lát.” Bùi Mạch Ninh trực tiếp nói, dù sao kết quả cuối cùng đều giống nhau. Chỉ cần người kia giúp đỡ là được, và nàng cũng đang tự hỏi người kia là ai.

“Ninh nhi...” Tư Không thu trạm nhăn mày kiểm lại, con người màu hổ phách của hắn lộ ra hàn khí. Hắn không thích lão Cốc chủ nói những lời này, đồ nhi kia của lão cổ quái như vậy, hắn làm sao yên tâm để Ninh nhi đi gặp tên đó một mình được?

“Không có việc gì! Dù sao đây là Dược Vương Cốc, làm sao họ có thể để cho ta gặp chuyện không may, có phải không, Cốc chủ?” Bùi Mạch Ninh cười như không nhìn lại lão cốc chủ kia, ý tứ hiện lên rõ ràng trong mắt nàng.

Lão Cốc chủ không hiểu sao lại cảm thấy phát lạnh, nuốt nuốt nước miếng, cố gắng giữ vẻ bình thản bề ngoài gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: tiểu tử kia làm sao có thể làm người bị thương, một phần cũng không thể, tuyệt đối yên tâm.

Kiến trúc khác với Dược Vương Cốc, đây là một tiểu lâu tọa lạc giữa hồ nước trong khu rừng trúc, vừa tới gần liền có thể ngửi thấy một cỗ trúc hương thơm ngát.

Bùi Mạch Ninh quay đầu lại nhìn, Tư Không Thu Trạm đang đứng cách hồ nước nhìn nàng. Màu hổ phách trong mắt hắn thâm thúy vô cùng, môi mỏng khe khẽ, giống như có chút không yên lòng.

Nàng lộ ra một chút mỉm cười, vẫy vẫy tay với hắn, sau đó liền đi vào tiểu lâu bằng trúc kia. Phảng phất không có mùi nguy hiểm, nàng cũng chẳng để ở trong lòng chuyện này, bởi vì nàng có năng lực bảo hộ chính mình.

Một bước vào trong nhà, nàng ngửi thấy một dòng mùi thuốc. Không hổ là Dược Vương Cốc, trong tâm mắt nàng đều là dược liệu cực kỳ trân quý, chính giữa phòng là một lò hương bằng đồng. Mùi thuốc bay ra bên ngoài chủ yếu đều là bắt nguồn từ đây.

Nàng nhìn những lọ thuốc khác nhau, dược phòng này được bày biện vô cùng sạch sẽ và gọn gàng, mọi vật đều có trật tự riêng, có thể nhận thấy chủ nhân của chúng là người tương đối cổ quái.

“Người nào dám tiến vào căn nhà trúc của ta?” Đúng lúc Bùi Mạch Ninh đang suy xét, một thanh âm lạnh lùng trong trẻo đột nhiên vang lên.

Ngước mắt nhìn lại, Bùi Mạch Ninh hơi mở to mắt mà kinh ngạc. Khuôn mặt như thanh nguyệt, khí chất khiến người không dám mạo phạm, tóc đen chỉ dùng một cây trâm nhẹ nhàng búi lên, con ngươi đen sẫm giờ phút này nhìn nàng chăm chăm, dò xét, đánh giá.

Nam nhân này chưa tính là cực kỳ đẹp mắt, ít nhất so ra còn kém Ủy Kỳ Dương mặt hoa đào kia, cũng không tuấn mỹ bằng Tư Không Thu Trạm, lại cố tình khiến người ta có cảm giác không thể theo kịp, phảng phất giống như thần tiên trên trời, cao quý không thể xâm phạm.

Hai con ngươi đang nheo lại đột nhiên trợn to, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được, hẳn vui mừng vạn phần, thần thái trong mắt thay đổi trong nháy mắt.

Nam tử chạy như bay đến trước mặt Bùi Mạch Ninh, nhìn Bùi Mạch Ninh bằng ánh mắt kinh ngạc, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng. Bất chợt, có mùi thuốc hơi nồng xông thẳng vào hơi thở của Bùi Mạch Ninh.

“Ninh nhi, là muội ư? Ta thật sự không nghĩ muội có thể tìm đến chỗ ta!” Nam tử kia kích động không biết vì sao, Bùi Mạch Ninh thậm chí có thể cảm nhận được thân thể hắn đang khẽ run.

“Này... Ngươi là?” Bùi Mạch Ninh có chút xấu hổ hỏi, lặng lẽ nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn ta. Nàng thật sự là không quen với việc đối phương gặp mặt liền nhiệt tình như thế.

Nam tử kinh ngạc nhìn ánh mắt xa lạ của Bùi Mạch Ninh, trong mắt hắn chút bi thương, làm như nghĩ tới điều gì, nhẹ nhàng chạm đến mạch tượng trên tay nàng.

“Đáng giận, cái tên Việt vương gia kia không ngờ lớn mật như thế! Để cho muội bị ủy khuất, cũng may tâm mạch bây giờ đã ổn định. Phụ thân trước đó vài ngày đã phái người gửi thư tới, ta đã biết hết chân tướng sự tình. Yên tâm, có nhị ca ở đây, cho dù là ai cũng không khi dễ muội được!” Nam tử kích động nói, ánh mắt rạng rỡ.

Giờ này khắc này, Bùi Mạch Ninh mới chợt hiểu ra, nam tử trước mắt, dĩ nhiên là nhị ca mà nàng chưa từng gặp mặt trước kia – Bùi Mặc Hải.

41. Chương 41: Lúc Này Chỉ Nam Nhân Mới Hiểu Nam Nhân Nghĩ Gì!

Gió nhẹ hiu hiu, hương trúc say lòng người.

Bùi Mạch Ninh cùng Bùi Mặc Hải, hai huynh muội thích ý ngồi xuống bên bàn đá, tỉ mỉ thưởng thức rượu thanh trúc. Không thể ngờ được ở nơi Dục Vương Cốc này lại không thiếu loại rượu ngon nhân gian hiếm gặp.

Bất quá ngẫm lại, Dục Vương Cốc này có dược liệu quý hiếm thiên kim nan cầu*, đâu phải chỉ có mỗi rượu thanh trúc đây. Chỉ sợ, chỉ cần có thể cứu một mạng người, cho dù có tốn thêm cũng vẫn có người cam lòng nguyện ý.

*thiên kim nan cầu: Ngàn vàng khó mua.

“Ninh nhi, thân thể của muội thoát nhìn rất tốt, như vậy nhị ca cũng yên lòng.” Bùi Mặc Hải mỉm cười nhìn về phía Bùi Mạch Ninh, trong mắt đầy sự ôn nhu. Bùi Mạch Ninh thở dài, ai nói người thừa kế này lãnh đạm, ít nhất đối nàng cũng là hết sức ôn hòa.

Nhìn Bùi Mặc Hải, nàng liền nhớ lại Bùi Mặc Vân. Hai người thật ra có vài phần tương tự, trái lại nàng và bọn họ hình như không giống nhau lắm, có đôi chút cảm thấy kỳ quái.

Hai vị này huynh trưởng tuy rằng đều ở nơi xa tận chân trời, nhưng đối với muội muội này lại hết sức quan tâm. Hai người ai cũng đều ôn nhu dịu dàng, e sợ nàng bị tổn thương dù chỉ là một chút.

“Haiz, đúng là thiếu nữ đang tuổi! Tiểu muội trưởng thành duyên dáng yêu kiều như thế này, ngay cả ta người ca ca đây cũng cảm thấy không bằng.” Bùi Mặc Hải thở dài, thần sắc có chút giật mình nhìn hồ nước trong vắt, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, đúng là phong tình vạn chủng.

“Nhị ca phong nhã hào hoa, khẳng định có rất nhiều nữ tử thích, làm gì phải khiêm tốn như thế!” Bùi Mạch Ninh cũng cười nói đùa. Nàng cùng Bùi Mặc Hải mới vừa tiếp xúc nhưng đã có một cảm giác bình an lạ thường, ít nhất hẳn khiến nàng vô cùng thoải mái tinh thần.

Bùi Mặc Hải mỉm cười, trong mắt đầy sự sùng nịch đối với nàng: “Muội quả thật đã trưởng thành.” Sau đó hẳn như muốn nói thêm điều gì đó nhưng lại kiềm chế chuyển đề tài: “Tiểu muội tìm đến Được Vương Cốc, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bùi Mạch Ninh giờ phút này mới nhớ tới chuyện của Tư Không Thu Trạm, lập tức êm tai nói.

Hai mắt Bùi Mặc Hải co lại, có vẻ như có một đạo phong ba mãnh liệt sắp bắt đầu trời dậy.

“Sao? Muội phu của ta ư?” Bùi Mặc Hải hừ lạnh một tiếng. Hẳn chưa có nghe qua muội muội bảo bối nhà mình đã thành thật, tự nhiên có chút hậm hực trong lòng. Hẳn phải xem xét tên muội phu này thật cẩn thận mới được, xem hẳn ta có xứng đáng với muội muội bảo bối của hẳn không.

Lúc huynh muội Bùi gia cùng xuất hiện ở đại sảnh cũng đã là buổi tối. Lão Cốc chủ và mọi người cũng vừa vãn đang dùng bữa tối.

Tư Không Thu Trạm cơ hồ chỉ liếc mắt một cái là thấy cả hai người bọn họ. Hẳn nhìn thấy Bùi Mặc Hải đi bên Bùi Mạch Ninh, hai con ngươi màu hổ phách đông sắc lại, tràn đầy địch ý nhìn người kia.

Nhìn sang Bùi Mạch Ninh, màu hổ phách trong mắt hẳn lập tức trở nên nhu tình như nước. Hẳn, quả thật đã lún quá sâu, ít nhất hẳn có gan thừa nhận, sẽ tiếp tục yêu như vậy. Đó là thê tử cả đời của hẳn, chỉ là....vấn đề nằm ở hẳn thôi.

“Có mệt hay không?” Tư Không Thu Trạm chưa nói gì khác chỉ ôn nhu hỏi. Có thể làm cho kẻ bẩm sinh lạnh lùng như băng sơn ngàn năm của Tư Không gia trở nên ‘nhu hòa’ như vậy đủ thấy mị lực của Bùi Mạch Ninh là như thế nào. Ủy Kỳ Dương ở bên hâm mộ hết sức, con người lúc còn sống có thể có một tri tâm yêu thương ở bên đúng là chuyện tốt nhất.

“Ta không mệt gì cả.” Có thể là do thấy Tư Không Thu Trạm nhu tình như thế nên nàng cũng không khỏi ôn nhu nói, đem thân mình tới gần hẳn, nghĩ rằng, cứ như vậy một chút đi, dù sao hiện tại bọn họ vẫn là phu thê, không phải sao?

“Ninh nhi, sao không giới thiệu một chút?” Bùi Mặc Hải cắn răng nghiêng lợi nói, mười phần là khó chịu với một màn trước mặt.

Tô La vừa cầm bát cơm, vừa nhìn hai bên bằng ánh mắt sáng rực như tìm được trò vui. Chậc chậc, hiếm khi được thấy sự đệ biểu tình phong phú thế này, ngàn vạn lần cũng không thể bỏ qua.

Tiểu Đào đứng một bên miệng như bị rút lưỡi. Trời ơi, đây rốt cuộc là nơi nào? Đừng nói Tô đại tiểu thư, mà ngay cả lão Cốc chủ cũng đang trưng vẻ mặt này!

Nàng từ nhỏ đã ở bên người Bùi Mạch Ninh, đương nhiên là biết Bùi Mặc Hải. Nhưng kỳ quái chính là Nhị thiếu gia vì sao lại phải cắn răng nghiêng lợi như thế? Đáng tiếc nàng vĩnh viễn cũng không thể hiểu được, trong lúc này chỉ có nam nhân mới hiểu suy nghĩ của nam nhân.

“A...., khụ khụ... . Nhị ca, hẳn là phu quân của muội, thiếu chủ Tư Không gia, Tư Không Thu Trạm.” Bùi Mạch Ninh cảm thấy cả người đang rét lạnh, hai nam nhân này thật sự là hàn khí mười phần, nàng muốn lui xa một chút.

Khi Tư Không Thu Trạm chợt nghe gặp đối phương kêu một tiếng ‘Ninh nhi’ kia thì ngay lập tức dậy lên toàn bộ võ trang phòng bị, may thay sau đó lại nghe tiếng gọi ‘Nhị ca’ của Bùi Mạch Ninh, ít nhất khiến hẳn chậm rãi thở ra. Nhưng ánh mắt địch ý của đối phương kia, hẳn làm sao có thể không biết, không khỏi nhếch môi cười. Khuôn mặt vốn lạnh lùng nay trở thành bộ dáng tựa như yêu nghiệt, ngay cả Bùi Mạch Ninh cũng không khỏi hơi hơi ngây người nhìn hẳn. Thừa dịp nàng ngây người, Tư Không Thu Trạm ôm chặt nàng vô cùng thân thiết, ném cho đối phương một ánh mắt hơi có phần khiêu khích, nhìn Bùi Mặc Hải như rồng bị rút gân.

42. Chương 42: Xuất Cốc

Bốn phía Được Vương Cốc hài hòa trong lành, hoa thơm quả ngọt, thỉnh thoảng lại nhìn thấy hầu tinh chuyển cảnh qua lại.

Bùi Mạch Ninh cùng những người đi cùng đã ở Được Vương Cốc này hơn nửa tháng. Cho dù Bùi Mặc Hải không thích Tư Không Thu Trạm, nhưng vì hạnh phúc của tiểu muội bảo bối, hắn đương nhiên phải dốc lòng tìm cách hóa giải độc tố trong thân thể của muội phụ.

“Trời ơi, quả thật là có thể đến gần hắn được rồi nè!” Tô La cao hứng nhảy loạn bên cạnh Tư Không Thu Trạm, không hề có dấu hiệu sẽ ngã gục xuống, như thế này cũng đủ thấy y thuật của Bùi Mặc Hải cao thâm đến cỡ nào.

“Đây chỉ là tạm thời khiến độc trong người hắn thu liễm lại! Chỉ cần không kích động, là không có vấn đề gì!” Bùi Mặc Hải xoa xoa được liệu ở trong tay, không chút để ý nói.

“Không có biện pháp nào giải hết độc sao?” Lông mi Bùi Mạch Ninh khẽ chớp, thế này chẳng phải là trị ngọn mà không trị gốc hay sao?

“Việc này chỉ sợ không có cách nào, ổn định độc tố được như thế này đã là cực kỳ khó khăn, hao tổn nhiều sức lực rồi! Giống như sư phụ đã nói, loại độc tố này là từ nhỏ xâm nhập vào cơ thể của hắn, đã xâm nhập tận vào máu thịt! Muốn trị tận gốc e rằng trên thế gian chẳng có ai có thể làm được!” Hắn nói như vậy không phải muốn trốn tránh trách nhiệm, mà đúng thực là ngay chính hắn cũng không chưa tìm được cách hóa giải độc tố. Không phải hắn ác ngôn nhưng quả thật trên đời này chắc không có ai có cách điều trị triệt để.

“Cũng có khả năng đây không phải độc.” Lão Cốc chủ vuốt vuốt chòm râu từ ngoài cửa đi tới, khuôn mặt già nua tươi cười hòa ái dễ gần, cố tình làm cho huynh muội Bùi gia nảy sinh một loại cảm giác khác lạ.

“Lão nhân, thế là có ý gì?” Tô La chớp chớp đôi mắt to tròn, vừa tò mò vừa nhảy lên người đùa với Tần Nhạc. Thật bội phục Tần Nhạc có thể trị được nàng ta.

“Chuyện lạ trong giới tu chân này có gì mà không có! Tam giới rộng lớn, chỗ nào mà chả có chuyện lạ, không phải sao?” Lão Cốc chủ nhìn Tư Không Thu Trạm bằng ánh mắt bí hiểm, ngoái đầu nhìn lại Bùi Mạch Ninh. Ánh mắt của lão thể hiện lão là người biết mọi chuyện, chỉ cần liếc nhìn qua một cái là nhìn thấu một con người.

“Lão Cốc chủ có ý gì?” Bùi Mạch Ninh hơi nhăn mày lại. Nàng cảm giác lão Cốc chủ này hết như một con cáo già, nhìn bề ngoài mềm yếu nhưng thực chất lại khiến người phải kinh sợ.

“Ha ha ha, những gì đồ nhi của ta có thể làm cũng chỉ được thế này, còn lại, ta tin lệnh sư phụ của công tử đây có thể trả lời.” Lão Cốc chủ cười tủm tỉm nhìn Tư Không Thu Trạm, ý tứ kia đã quá rõ ràng.

Tư Không Thu Trạm lạnh lùng nhìn lão Cốc chủ, nhấp nhanh môi mỏng, không cho là đúng.

“Một khi đã như vậy, chúng ta hãy xuất phát đến đỉnh Tử Vi Sơn thôi!” Ủy Kỳ Dương nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên. Có trời mới biết hắn đã chán muốn chết rồi, muốn bay ngay khỏi Được Vương Cốc này, chỉ cần có thể rời xa Tô La, dù có đi xa mấy hắn cũng chấp nhận.

“Không phải chứ? Thật muốn đi sao?” Tô La lập tức nhảy xuống từ trên người Tần Nhạc, bộ dạng đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Mạch Ninh. Tô La có chút luyến tiếc, nửa tháng này, quan hệ của các nàng đã tốt lên nhiều. Ít nhất Tô La muốn nói cái gì, cũng sẽ tìm đến Bùi Mạch Ninh, Bùi Mạch Ninh sẽ lắng lắng nghe nàng nói. Có rất nhiều chuyện thiếu nữ tư mật, nàng không thể tìm phu quân nhà mình để nói được. Quả thật nàng cũng hay tới tìm Bùi Mạch Ninh nhiều, cũng khó trách Tư Không Thu Trạm mỗi lần thấy nàng đều trưng bộ mặt hắc tuyến, vừa nghe thấy xuất cốc, trông hắn có vẻ thoải mái hơn rồi.

“Tô tỷ tỷ, trong thiên hạ có yến hội nào mà không tàn, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại nhau thôi!” Bùi Mặc Ninh cười nhẹ. Nàng ở Được Vương Cốc không có cảm giác thấy hoa tai Lưu Quang, có thể rời khỏi nơi này sớm nàng đương nhiên là nguyện ý.

Bùi Mặc Hải thì không vui cho lắm, thật vất vả mới được gặp tiểu muội nhà mình, nhanh như vậy đã lại muốn rời đi.

“Sư phụ, đại hội Tu Chân không phải sắp xảy ra sao? Được Vương Cốc chúng ta chẳng lẽ không có ai tham dự?” Bùi Mặc Hải lạnh nhạt nhắc nhở.

Lão Cốc chủ lúc này mới bừng tỉnh nhớ ra: “Nguyên lai là như vậy! Con không nói tới thì ta quên mất, haiz, nhân gia đã già.”

Tô La nghe vậy, nét u buồn trên mặt thay ngay bằng vẻ cao hứng.

“Bất quá... Chỉ còn một ít ngày, các ngươi phải cố gắng làm cho ta thêm một chút được viên, xong việc thì có thể xuất cốc.” Lão Cốc chủ gian trá tươi cười, bây giờ có thể nhìn rõ ý đồ của lão.

Tô La tức đến mức thiếu chút nữa là nhảy lên, nàng nên nhận ra lão nhân này đâu có lòng tốt như vậy.

Mọi người đồng tình mà nhìn Tô La, rốt cuộc cũng đã hiểu vì sao Tô La lại có thể “Đại bất kính” như thế đối với sư phụ của nàng. Nếu bọn họ cũng có sư phụ này, chỉ sợ cũng phải giống như thế.

“Tiểu muội, trên đường mọi sự phải cẩn thận, ngàn vạn đừng bị thương.” Bùi Mặc Hải hết sức lo âu nhìn Bùi Mặc Ninh, phải biết rằng, đây là lần đầu tiên tiểu thư Bùi gia rời khỏi kinh đô, hẳn làm sao không lo lắng cho được.

Sau đó, hắn lấy từ trong túi áo ra mấy bình sứ. Thuốc trong bình đều là thiên kim nan cầu, nhưng hôm nay lại được đưa toàn bộ cho Bùi Mặc Ninh.

Bùi Mặc Ninh cười cười trấn an, Bùi Mặc Hải trước mắt làm sao biết, muội muội khiến hắn luôn lo lắng đã thay đổi, không cần bất luận kẻ nào lo lắng cho nữa. Nhưng loại cảm giác được người thân quan tâm thế này thật sự rất dễ chịu, ấm áp vô cùng.

Ra Được Vương Cốc, Ủy Kỳ Dương thiếu chút nữa không cao hứng khóc lên, không khí bên ngoài sao mà trong xanh đến thế?

“Xin đợi chút...” Đột nhiên, thanh âm nam nhân từ phía sau truyền đến.

Quả nhiên là Tần Nhạc- tướng công của Tô La. Chỉ thấy hắn nhanh nhẹn tiêu sái đến trước mặt Bùi Mặc Ninh, làm như không nhìn thấy sắc mặt Tư Không Thu Trạm có chút khó chịu, đưa một tấm lệnh bài cho nàng.

“Bùi cô nương, đây là lệnh bài của Tần gia bảo! Các ngươi chuyến này đi đến đỉnh Tử Vi Sơn, tất nhiên sẽ phải đi qua nơi này, kính xin làm phiền cô nương chuyển giao cho xá đệ, Tần Lộc.” Tần Nhạc thành khẩn nói, hơn nữa hắn với cương vị là trưởng phu của Tô La, Bùi Mặc Ninh tự nhiên là nhận, dù sao cũng thuận tiện, đúng không?

“Là Tư Không phu nhân...” Tư Không Thu Trạm cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Tần Nhạc. Nhưng Tần Nhạc chỉ cười mà không nói, nhìn Bùi Mặc Ninh nhận lấy đồ, liền yên tâm tiêu sái trở về.

“Tốt lắm, nếu mà sự tình đã xong, chúng ta đi thôi.” Bùi Mặc Ninh nhún vai, đi thẳng lên xe ngựa. Con ngựa này được bọn hầu tinh chăm sóc tốt lắm, thực không hổ là tinh quái, còn hiểu được phải cho ngựa ăn cỏ, so với mấy tên tôi tớ có tâm cơ thì còn tốt hơn nhiều.

“Ninh nhi...” Tư Không Thu Trạm hơi ủy khuất bĩu môi, lập tức theo sát sau Bùi Mặc Ninh lên xe ngựa. Nhìn tấm lưng đáng thương tội nghiệp kia, Ủy Kỳ Dương và Tiểu Đào trợn mắt há hốc miệng, tự nhiên mà run lên. Chắc chắn, Sư huynh (cô gia) như vậy quả thực là quá ‘khủng bố’.

43. Chương 43: Lang Thành

Suốt dọc đường xe ngựa không ngừng xóc nảy, hết xuống đèo lại tiến lên dốc. Ban ngày nhìn thấy đều là cỏ với cây, Dục Vương Cốc này bốn phía đều là bãi cỏ, một vùng thảo nguyên xanh rờn, cảnh sắc hút hồn người, không khí trong lành. Hiện tại đã đi được một đoạn xa, dọc đường lại chưa nhìn thấy quán trọ nào để tá túc qua đêm.

“Đằng trước chắc có quán trọ, nếu không cứ lại lấy trời làm màn lấy đất làm chiếu này thì ta chết mất.” Ánh mắt Ủy Kỳ Dương rất cuộc sáng lên, phía trước mặt có ánh đèn phát ra từ một tòa thành.

“Đợi một chút...” Bùi Mạch Ninh ngược mắt vừa nhìn, phút chốc neho lại.

“Như thế nào đại tẩu?” Ủy Kỳ Dương nghi hoặc gãi gãi đầu, có chút không hiểu.

“Nơi này là Lang thành à?” Bùi Mạch Ninh nhướn nhướn mày, hơi khó tin nhìn tòa thành kia trên lầu cũng có đề hai chữ rất to, cũng không phải là chỉ có chữ ‘Lang thành’ không.

“Ồ? Hình như là vậy.” Ủy Kỳ Dương lúc này mới chợt hiểu ra, theo đó trừng mắt nhìn lên trên thành lâu kia.

“Nhưng Lang Thành thì có gì không ổn sao?” Ủy Kỳ Dương phát huy tinh thần hiếu học.

Bĩu môi, Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tư Không Thu Trạm. Tư Không Thu Trạm vốn đang đứng bên nàgng đột nhiên thẳng lưng, ôm lấy eo của nàgng. Hắn không cho là đúng mà trừng mắt nhìn Ủy Kỳ Dương.

“Không bằng người hỏi hã đi!” Bùi Mạch Ninh nhìn bộ dạng đang muốn thanh minh của Tư Không Thu Trạm, tức giận ra tiếng.

Tư Không Thu Trạm hơi giật khóe mắt, lập tức mở miệng nói :”Ninh nhi, ta chẳng có can hệ gì với Nam gia kia.” Xem ra nàgng vẫn còn nhớ rõ.

“Nhưng mọi chuyện đều từ chàng mà thành!” Bùi Mạch Ninh như trước vẫn đạm phong khinh*, nhưng Tư Không Thu Trạm lại có dự cảm không tốt.

*vân đạm phong kinh: nhẹ nhàng thanh thản.

“Tóm lại, nếu ở Lang thành này vạn vừa gặp phải sự tình gì, chàng tự mình giải quyết, đừng liên lụy đến chúng ta.” Bùi Mạch Ninh cũng không nhận ra đây là địa bàn của Nam Lâm, đãi ngộ tốt có lẽ bọn họ sẽ chẳng được hưởng. Tuy rằng buồn bực vô cớ, nhưng loại cảm giác giống như lúc này khiến nàgng không được thoải mái.

Quả thực, Tư Không Thu Trạm bất đắc dĩ thở dài, đôi mắt màu hổ phách ản ản nhìn Bùi Mạch Ninh, một bộ dáng trách cứ ‘Nàgng ngược đãi ta’. Lại thấy Ủy Kỳ Dương tấm tắc lấy làm thú vị, hiện thời người đang làm nũng đòi ‘yêu’ kia thật sự vị sư huynh lạnh lùng bao năm qua của hã sao?

Trên thực tế, trừ bỏ đối mặt với Bùi Mạch Ninh, hã xác thực vẫn là Tư Không Thu Trạm lạnh lùng lăm lăm đạm như băng sơn ngàn năm.

Thủ vệ thấy mấy người bọn họ đều có được khí chất bất phàm, đầu dảm dảm ngấn đón, đương nhiên là không hề nghi ngờ mà cho bọn họ đi qua.

Thế nhưng, một thủ vệ vừa mới giải quyết nhu cầu sinh lý hàng ngày của bản thân xong, còn đang nắm chặt dây lưng quần, vừa vạn nhìn thấy mấy khuôn mặt của những người trong xe ngựa. Tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng tướng mạo này....

“Ồ? Là mấy người kia sao? Không được, ta phải chạy nhanh thông báo cho đại tiểu thư.” Thị vệ chạy như bay, bỏ lại mấy thủ vệ khác đang ngu ngơ không hiểu gì.

Vừa vào Lang thành, không thể không nói, Lang thành là nơi ngư long hỗn tạp. Trừ bỏ người đi tới lui hai bên đường, bên trong vẫn còn có không ít thú nhân. Chúng hình như giống với hầu tinh, mà không chỉ có hầu tinh còn có gấu tinh, miêu tinh vân vân.... Bất ngờ quá đỗi, chúng ở đây lại hoàn toàn có thể cùng sống chung với nhau được.

Bùi Mạch Ninh cảm nhận được, những yêu quái này đều được thuần hóa từ lâu, khó trách mọi người ở đây đều yên tâm như thế.

“Thành chủ của Lang thành này khẳng định không tầm thường.” Ngồi xuống một chỗ trong khách điểm, Bùi Mạch Ninh dăm chiêu nói. Ngay cả trong khách điểm cũng có không ít các loại tinh quái, uống rượu mua vui, khí chất đâu có thua kém ai.

“Nghe nói thành chủ của Lang thành này hào khí ngất trời, rất được tinh quái trọng vọng, khó trách trong Tu Chân giới nơi này lại có địa vị quan trọng.” Tư Không Thu Trạm nhấp ngụm trà nóng, con ngươi màu hổ phách quét mắt nhìn qua tinh quái trong khách điểm. Những tin tức này hắn đã biết từ lâu.

“Haiz, chỉ tiếc, thành chủ Lang thành này lại có mấy tên tử nữ* không được hiểu biết cho lắm! Duy chỉ có được một người nhưng lại là thứ xuất.” Ủy Kỳ Dương chắc chắn mân mê rượu, vẻ mặt hưởng thụ.

*tử nữ: con trai và con gái

“Thứ xuất thì sao? Hiểu được đạo lý mới là chân thật nhất.” Bùi Mạch Ninh trào phúng bĩu môi, đối với việc phân biệt huyết thống thế này nàng luôn cho rằng không đúng.

Đúng lúc này, ở bên ngoài đột nhiên có một trận ồn ào, tiếng vó ngựa rầm rập hướng tới. Nếu bọn họ không đoán sai, ở bên ngoài bây giờ đều là kỵ mã hàng thật giá thật chứ không phải loại ngựa bình thường kéo xe ăn cỏ~~

44. Chương 44: Tiểu Thư Nam Gia

“Tránh ra! Tránh hết ra cho bốn tiểu thư -” Thanh âm nghe rất yêu kiều vang vọng trên đường lớn. Cả khu phố giống như bị cướp cản quét qua, hàng hóa bị lật đổ bừa bãi, người thì nháo nhác chạy, khiến cho người ta không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi đối với vị tiểu thư kia, nhưng không có người nào dám động thủ.

Người ở khách điểm chỉ nghe thấy một tiếng ngựa hí vang chột, vó ngựa rầm rập chột dừng lại. Trong nháy mắt, một roi da vung xuống chiếc bàn nơi mấy người Bùi Mạch Ninh đang ngồi.

Nháy máy, cái bàn tan thành từng mảnh, Tư Không Thu Trạm cùng Ủy Kỳ Dương mỗi người mang một người nhanh nhẹn phi thân hạ xuống, thần sắc băng lãnh như muốn bẻ gãy kẻ không biết điều vừa đến.

“Hừ, quả thật là các người! Không nghĩ tới các người lại dám đến Lang thành. Lần này là tự các người chui đầu vào lưới.” Người tới quả nhiên là Nam Lâm.

Rõ ràng là một khuôn mặt xinh đẹp khả ái, giờ phút này lại có chút dữ tợn, làm cho người ta chán ghét. Mà trong tay nàng ta đang cầm roi, không cần nói cũng biết người vừa vung roi kia chắc chắn là nàng ta.

Tiểu Đào kinh hồn chạy nhanh đứng ở bên cạnh người Bùi Mạch Ninh, không ngờ tới nơi này lại thêm một tiểu thư điệu ngoa hung dữ.

“Chắc chắn, nguyên lai đây chính là cách đón tiếp khách của người Lang thành! Thật đúng là làm cho ta được mở rộng tầm mắt.” Ủy Kỳ Dương cười đùa nói, mắt đào hoa vẫn lạnh lẽo một mảnh. Vừa rồi roi kia quát xuống thật hung tàn khiến người ta không thể không tức giận.

Nam Lâm mở to mắt nhìn Ủy Kỳ Dương ‘xinh đẹp’, quay đầu lại nhìn thấy Tư Không Thu Trạm, thần sắc vẫn lạnh lùng như trước, cặp mắt màu hổ phách kia đối không hề có nghi hoặc khiến nàng chán ghét, không khỏi cau chặt mày.

Lại nhìn Bùi Mạch Ninh nữ phần nam trang được hai soái ca bảo hộ hai bên. Đồng tính tương xích*, nàng đương nhiên ghen ghét cực kỳ.

*đồng tính tương xích: người cùng giới ghét nhau

“Ta là đại tiểu thư của thành chủ Lang thành! Ở nói này lời ta nói chính là quy củ!” Nghe một chút thôi cũng đủ thấy nàng ta kiêu ngoại cỡ nào, ngữ khí khiến người phát ghét.

“Hay cho đại tiểu thư Lang Thành! Chẳng lẽ đây chính là đối đãi Lang thành dành cho đệ tử của Lưu điện chúng ta sao?” Ủy Kỳ Dương híp mắt đào hoa lại, trải qua một hồi tiếp xúc hẳn lại càng thấy chán ghét. Chắc chắn, Quả thực là làm cho người ta chán ghét vô cùng, xem ánh mắt nàng ta nhìn hẳn kia! Xin nhờ, ả không vừa mắt hẳn đâu!

“Người... .” Về mặt Nam Lâm đột nhiên biến đổi, nghiêng răng nghiêng lợi, thiếu chút nữa quên mất thân phận của Tư Không Thu Trạm.

“Người nào ồn ào ở trong này?” Một thanh âm nghe có vẻ hơi khó chịu truyền đến từ gian phòng trang nhã ở trên lầu.

Nghe thấy thanh âm kia, ánh mắt của Nam Lâm đột nhiên sáng ngời, lập tức lớn tiếng kêu lên: “Đại ca, là muội! Muội là Lâm nhi.”

Tình cảm thật tốt! Khách điểm này đúng là nơi chẳng tốt đẹp gì, một lúc mà đụng vào cả hai huynh muội nhà bọn họ.

Cửa gian phòng hạng sang đó được mở ra, một thân ảnh màu xanh nhẹ nhàng tiêu sái đi ra bên ngoài, người đó có vài phần giống Nam Lâm. Khuôn mặt tuấn tú nhưng trong mắt lại có sự giảo hoạt nham hiểm tăm tối, làm cho khuôn mặt đẹp của hắn mất đi vài phần thiện cảm. Quả thực, tử nữ của thành chủ Lang thành này đều chẳng phải là loại tốt đẹp gì.

“Lâm nhi, tại sao lại ở đây ồn ào? Trong này còn khách quý của đại ca.” Sắc mặt Nam Huy khó coi trừng mắt nhìn muội tử nhà mình.

“Nhưng mà....Đại ca, có người khi dễ muội.” Nam Lâm lập tức trưng bộ mặt ủy khuất nhìn Nam Huy, nhăn nhó vụn vặt trông rất khó chịu. Thật sự làm cho người ta bội phục.

Ủy Kỳ Dương cảnh giác quát mắt thẳng tới, phu thê Bùi Mạch Ninh thì vẫn bình tĩnh trừng mắt đứng bên, ngay cả Tiểu Đào cũng muốn phỉ nhổ Nam Lâm kia. Ai khi dễ ai đây?

“Cái gì? Có kẻ nào dám khi dễ người Nam gia chúng ta ư?” Nam Huy hứng thú, về mặt tối tăm nhìn theo hướng Nam Lâm chỉ. Ánh mắt của hắn khẽ giật, những người này đều rất xuất sắc, làm cho người ta rất ghen tị. Quả thật là huynh muội, ngay cả ghen tị cũng đều giống nhau.

“Đại ca, mau giúp muội thu thập bọn họ!” Có ca ca nhà mình ở đây, Nam Lâm càng thêm lớn mật. Dù sao đây là địa bàn của mình, nàng không tin nàng không chinh phục bọn họ được. Nàng vẫn chưa quên chuyện ở kinh thành lần đó, mỗi lần ngẫm lại càng cảm thấy tức giận hơn.

45. Chương 45: Tàn Công Tử

“Chúng ta đúng là đã vào nhầm ổ tặc tử rồi.” Ủy Kỳ Dương trào phúng nói. Người xem vây xung quanh không khỏi có chút xấu hổ, đưa ánh mắt nhìn đôi tử nữ của Thành chủ, sự hèn mọn và khinh thường hiện lên trong mắt không có cớ kị gì.

“Hừ, dám khi dễ người Nam gia chúng ta, người đâu mau bắt bọn họ về.” Nam Huy đứng trên lầu nhú đầu mắt lại, nhìn thấy Ủy Kỳ Dương liền trở nên hung tợn.

Trong nháy mắt, xung quanh đột nhiên nhảy lên ra không ít thị vệ, lập tức bao vây bọn họ lại.

“Tiểu thư, phải làm sao bây giờ?” Tiểu Đào gắt gao níu chặt tay áo của Bùi Mạch Ninh, tính toán nếu một lát có xảy ra chuyện gì dù có thể nào cũng phải đứng chắn trước mặt tiểu thư.

“Thì ra đây chính là cách Lang Thành tiếp đón khách.” Bùi Mạch Ninh híp mắt lại lạnh lùng nhìn đám thị vệ vây quanh bọn họ một phen. Những tên thị vệ kia lập tức run cả người lên, theo bản năng lui về sau từng bước.

“Đáng chết, mất hồn cái gì hả? Còn không nhanh tiến lên.” Nam Huy tức giận gào thét, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, hẳn còn phải tiếp khách quý ở đây.

Những thị vệ kia đành phải kiên trì tiến lên, trong nháy mắt cả đám liền bị đau ngã trên mặt đất. Nam Huy không thể tin mở to hai mắt nhìn, rõ ràng không thấy rõ đối phương ra chiêu, như thế nào mà người của hắn đều đã ngã xuống, này..... Đây rốt cuộc là bọn người nào mà đáng sợ đến vậy?

“Người... Các người thật to gan, còn dám động thủ.” Nam Huy run run vươn ngón tay chỉ vào bọn họ. Nhưng ngón tay không ngừng run kia hoàn toàn không có một chút khí thế.

“Cũng không nhìn xem là ai mà còn dám động thủ trước.” Tiểu Đào giờ phút này rất có khí phách, lập tức nhẹ nhàng trợn mắt nói.

“Tên hạ nhân đáng chết như ngươi cũng dám mở miệng.” Nam Lâm sớm đã bị tức đến mặt đỏ lên, roi da không chút suy nghĩ liền muốn vung đánh Tiểu Đào.

Bùi Mạch Ninh chớp mắt một cái, một tay kéo Tiểu Đào ra phía sau mình. Hai người liền dựa vào nhau rất gần, dù đã làm vậy nhưng vẫn không ngăn được roi kia quét xuống. Chỉ nghe thấy ‘Bốp’ một tiếng, một lệnh bài liền rớt trên mặt đất, vừa rồi roi da quét đến cổ tay áo nàng, tay áo lúc này đã thất kinh bát lạc*, lệnh bài bên trong tự nhiên liền rơi xuống.

*thất kinh bát lạc: tan tác thành từng mảnh.

Ánh mắt Tư Không Thu Trạm lúc này rất sắc bén hung hăng trừng Nam Lâm, hai tay không thể đè nén nắm chặt thành quyền. Nam Lâm nhìn thấy lập tức mất hết khí thế hung hãn vừa rồi, sợ tới mức thiếu chút nữa là ngã phịch xuống đất.

Úy Kỳ Dương đứng một bên trầm than: không ổn! Xem ra sư huynh thật sự đã tức giận, nếu động thủ thật thì Nam Lâm kia phỏng chừng không chết cũng bị thương nặng!

Vào thời khắc này, trong nhĩ gian trên lầu có một vị bạch y nam tử đi ra, dáng người thanh nhã đứng bên cạnh Nam Huy quả thực cách biệt một trời một vực.

Chỉ thấy hắn nhìn xuống dưới chân Bùi Mạch Ninh... tầm lệnh bài kia thì liền la lên: “Khoan đã...”

Nam Huy đứng một bên lập tức tươi cười nói: “Tần công tử, chuyện này thật sự là ngoài ý muốn, xin Tần công tử cứ ở bên trong nghỉ ngơi một chút, chờ ta thu thập hết những người này.”

Nhìn Nam Huy không biết sống chết là gì, Úy Kỳ Dương nhịn không được thở dài, nhưng mà vị công tử này xuất hiện khiến cho sư huynh tạm thời không xuất thủ.

Vị Tần công tử cũng không để ý đến Nam Huy, đi xuống lầu đến trước mặt Bùi Mạch Ninh, tư thái tao nhã nhặt lệnh bài trên đất lên.

“Xin hỏi các vị, tầm lệnh bài này lấy từ chỗ nào?” Tần công tử ôn nhã cười, đối với đám người Bùi Mạch Ninh thập phần khách khí.

Bùi Mạch Ninh hơi nhíu mày nhìn Tư Không Thu Trạm bên cạnh, cặp mắt màu hổ phách cũng có nghi hoặc nhưng cũng đề phòng nhiều hơn.

“Lệnh bài là do một vị bằng hữu nhờ ta đưa giúp.” Bùi Mạch Ninh ăn ngay nói thật.

Vị Tần công tử nghe vậy, mặt mày lập tức sáng lên, độ cong trên khóe miệng cũng sâu thêm mấy phần, lập tức nói: “Chẳng lẽ người các vị biết gia huynh tại hạ?”

Bọn họ có chút kinh ngạc, chẳng lẽ vị Tần công tử trước mắt này chính là đệ đệ Tần Lộc mà Tần Nhạc đã nói tới?

46. Chương 46: Tần Gia Bảo

Mọi việc phát sinh có chút bất ngờ nhưng lại nằm trong phán đoán của mọi người. Vừa nghe thấy đám người Bùi Mạch Ninh nói ra chuyện Tần Nhạc nhờ chuyển giúp lệnh bài, Tần công tử cũng là đệ đệ Tần Nhạc – Tần Lộc, lập tức tươi cười rạng rỡ mời bọn họ đến Tần gia bảo ở.

Nam Huy trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ cùng nhau rời khỏi, đến khi không còn bóng người trong tầm mắt, hắn mới đau xót kêu lên: “Tần công tử, chúng ta còn chưa có nói xong...”

Tần gia bảo tọa lạc ở ngoại ô, một đại trạch môn đồ sộ. Gia thế hiển hách, cách sơn trang của thành chủ Lang thành không xa lắm, ngăn cách ở giữa là một cánh rừng. Điều này cũng cho thấy Thành chủ đối với gia môn này rất tôn kính và chiều cố nhiều, đủ thấy địa vị của Tần gia bảo ở Lang thành này là như thế nào.

Tần Lộc nhiệt tình chiêu đãi mọi người, nghe Tần Lộc nói bọn họ mới biết vì sao Tần Lộc cao hứng như thế.

Thì ra lúc trước Tần Nhạc mới là người chủ sự của Tần gia bảo. Huynh trưởng vì phu, Tần Lộc đối với Tần Nhạc hết sức nghe theo cùng sùng bái, chỉ tiếc Tần Nhạc gặp được tiểu ma nữ Tô La. Chuyện vừa gặp đã yêu liền xảy ra trên người Tần Nhạc, tổn rất nhiều công sức mới khiến Tô La hiểu được tâm ý của hắn. Mặc dù tính cách hoàn toàn khác nhau nhưng nói chung bọn họ ở bên nhau rất ngọt ngào.

Nhưng Tô La ở bên ngoài thời gian lâu như vậy muốn trở về Dục Vương Cốc, mà Tần Nhạc còn phải xử lý chuyện của Tần gia bảo, tự nhiên không thể theo nàng trở về. Tô La lúc đầu còn thông cảm nhưng càng về sau một tháng mới thấy hắn được vài lần, tiểu ma nữ không chịu nổi, tức giận tùy tiện bắt một nam nhân đẹp trai mang về Dục Vương Cốc, nói là muốn thành gia lập thất.

Mà nam nhân xui xẻo đó lại chính là Ủy Kỳ Dương. Nghe thế thật sự khiến người ta phải thở dài, thì ra Ủy Kỳ Dương bị bắt đi là vì mục đích này.

Tần Nhạc khi đó nghe vậy lập tức nóng nảy, không nói hai lời đã đem tất cả sự vụ ném cho đệ đệ của mình – Tần Lộc, sau đó vội vàng chạy tới Dục Vương Cốc, khuyên can mãi mới một lần nữa thắng tâm mỹ nhân trở về, liền ở lại tới bây giờ khó lắm mới trở về Tần gia bảo một lần.

Mọi người nghe xong mọi chuyện không khỏi có chút đồng tình với Tần Lộc. Tần gia bảo lớn thế này, đương gia chắc chắn phải luôn luôn bận rộn.

“Sắc trời đã tối, các vị cứ đi nghỉ tạm trước.” Dừng cơm xong, Tần Lộc tao nhã cười nói, nếu là bằng hữu đại ca, hắn tự nhiên phải chiều cố cho tốt.

“Nhưng...” Tần Lộc như nghĩ tới điều gì đó, có chút muốn nói lại thôi.

“Tần công tử cứ nói, đừng ngại.” Ủy Kỳ Dương cười tủm tỉm nói.

“Haiz, chuyện là như vậy, mấy ngày nay không biết đã xảy ra chuyện gì mà ban đêm thường có những thứ quỷ quái lui tới. Tuy rằng ở Lang thành chuyện này cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, muốn trách thì trách quỷ quái kia không hại người cũng không ăn thịt người, nhưng đang lúc ban đêm thì đột nhiên khốc thét khiến người không được yên ổn.” Tần Lộc nói đến việc này còn có chút tắc tắc làm kỳ.

Ủy Kỳ Dương hứng thú, đôi mắt nhất thời sáng ngời, tới gần Tần Lộc hỏi: “Đã như vậy, chẳng lẽ Thành chủ hay Tần công tử không có tìm tu tiên nhân đến xem sao?”

“Tất nhiên là có, nhưng ngay cả tu tiên nhân cũng không có biện pháp đuổi quỷ kia đi, trên người quỷ kia dường như có một loại sức mạnh không tầm thường.” Tần Lộc lắc đầu thở dài, không có biện pháp mới thúc thủ vô sách.

Còn đang mân mê ly trà Bùi Mạch Ninh cảm thấy nao nao, buông xuống, trong mắt chớp qua một tia sáng

--

Ban đêm, tất cả mọi người đều đi nghỉ ngơi, toàn bộ Tần gia bảo đều chìm vào trong bóng tối.

Quả thực giống như Tần Lộc đã nói, bóng đêm buông xuống, tiếng khóc nỉ non liền một tiếng lại tiếp một tiếng, thật sự làm ồn đến giấc ngủ của người khác. Người Lang thành nghe cũng đã thành quen, nếu không có tâm hại người vậy thì mặc kệ, bản thân đã ngủ thì sẽ không còn nghe gì.

Nhưng vừa đến Lang thành cho nên người như Tiểu Đào làm thế nào cũng ngủ không được .

“Ồ... âm thanh này thật sự rất âm ỉ.” Tiểu Đào càng nghe càng sợ hãi. Dã quỷ kia khóc lên, một tiếng lại một tiếng xen lẫn tiếng gió, thật đáng sợ, vẫn chui vào chăn vùi đầu nỗ lực ngủ.

Bùi Mạch Ninh ngồi dậy, mắt híp lại nhìn Tư Không Thu Trạm nằm bên người nhắm mắt nghỉ ngơi, đắp máy môi lấy áo ngoài khoác lên rồi đi ra ngoài.

Buổi tối nghe Tần Lộc nói như vậy, nàng đã có loại dự cảm đó là hoa tai Lưu Quang. Quả thật đúng như vậy, trời vừa tối loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, khóe miệng hơi cong lên, xem ra chuyện đi này cũng không phải không có thu hoạch.

“Đi đâu vậy?” Một tiếng nói vừa truyền tới phía sau liền có thân thể một ảm áp kề sát lại, hơi thở ảm áp thổi bên tai của nàng, dù có bóng đêm che đi nhưng Bùi Mạch Ninh cũng không khỏi có chút mặt đỏ tai hồng.

Càng quan tâm đến hắc đường như nàng lại càng hiểu được thẹn thùng là như thế nào. Cẩn chặt rằng, nàng phải làm thiết diện Diêm vương vô tâm vô tình, không được giống lão gia tử cổ tình gây sự.

Thở dài, Bùi Mạch Ninh ngửa đầu lên nhìn trời, đêm nay không có ánh trăng.

“Âm thanh này khiến lòng ta thấy phiền, đi xem rốt cuộc là cái gì.” Bùi Mạch Ninh biết nếu mình không nói rõ ràng, phu quân nhất định sẽ tiếp tục quẩn quít, cũng không biết có chuyện gì xảy ra Tư Không Thu Trạm dường như càng ngày càng dính lấy người nàng.

“Ừ... . Đã như thế thì chúng ta cùng đi xem.” Trong đôi mắt màu hổ phách của Tư Không Thu Trạm có ảnh ngược hình dáng của Bùi Mạch Ninh, mắt của hắc cho dù là ban đêm cũng có thể thấy rõ mọi vật.

Bùi Mạch Ninh không phản đối, có hắc ra tay nàng cũng vui vẻ thoải mái.

47. Chương 47: Tiểu Nam Hải

Đêm khuya tối đen như mực, gió lạnh nhẹ phẩy qua, tiếng khóc nỉ non càng làm cho ban đêm tăng thêm sự âm trầm.

Bùi Mạch Ninh chỉ mặc một kiên váy áo đi ra ngoài, vượt phẳng một lượt cánh tay, thật đúng là có chút lạnh.

Ngay sau đó, nàng liền bị ôm vào một lồng ngực ảm áp, khiến khóe miệng nàng hơi nhếch lên. Nam nhân này thật đúng là....cứ muốn dính sát lấy nàng.

Đi tới đi lui, bọn họ đã đi ra khỏi Tần gia bảo, mà nơi phát ra tiếng khóc kia cũng càng lúc càng gần.

Trước mắt họ là một rừng cây um tùm. Đúng là rừng cây ngăn cách giữa Lang thành với Tần gia bảo, mà vị trí phát ra tiếng khóc cũng là đây.

Bùi Mạch Ninh không chút do dự liền đi vào. Độ ảm bên trong rõ ràng thấp hơn bên ngoài rất nhiều, cũng may bên cạnh nàng có Tư Không Thu Trạm làm người sưởi ảm, bằng không thật dễ nhiễm phong hàn. Dù sao thân thể nàng bây giờ cũng là của người trần mắt thịt.

“Ồ ...” Đi càng gần, thanh âm kia càng rõ ràng, hai người không khỏi nhìn nhau một cái. Trong hai đôi mắt không che giấu được vẻ kinh ngạc.

Kẻ phát ra âm thanh kia quả nhiên là một đứa bé. Đến càng gần càng nghe rõ đó là tiếng khóc nỉ non của hài tử.

Bùi Mạch Ninh nhìn tiểu hài tử ngồi trên phiến đá cách nàng không xa, khóc hết sức thương tâm. Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm chứa đầy nước mắt nước mũi. Nếu không phải chung quanh lạnh lẽo, hơi thở nặng nề đầy âm khí thì quả thực nó không khác gì một tiểu hài tử bình thường.

“Tiểu bằng hữu, người ở nơi này khóc sao?” Nhìn thấy hoa tai Lưu Quang trên người của tiểu hài tử, con người của Bùi Mạch Ninh sáng hẳn lên.

Tiểu nam hài kia cũng phát hiện ra Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm, lập tức ngừng khóc nỉ non. Đôi con người trong suốt của nó tội nghiệp nhìn nàng, nháy mắt có thể khơi gợi lên tình mẫu tử trong lòng nữ nhân.

Bất quá Bùi Mạch Ninh lại không phải người thường. Nàng nhu hòa đến gần oa nhi, sờ sờ đầu của nó, thấy nó không bài xích, rồi mới thấp giọng hỏi :”Mỗi ngày đều là người ở nơi này nỉ non sao?”

Tiểu nam hài có chút hưởng thụ sự vuốt ve của Bùi Mạch Ninh, trực giác thích mùi trên người của đại tỷ này, coi như thập phần hòa hợp.

Tư Không Thu Trạm vốn cảnh giác đề phòng, nhưng nhìn hình ảnh hiền hòa trước mắt, nên cũng buông lỏng đi nhiều. Nhưng trong mắt hắn lại hiện lên một vẻ kỳ quái, hắn nhớ thê tử của hắn đến từ Bùi gia, vốn là một tiểu thư khuê các, không ra cổng trước không đi cửa sau.... Nhưng vì sao càng ở chung hắn lại càng cảm thấy có điểm gì đó không đúng.

Tuy rằng chính phần không giống này mới khiến cho hắn cảm thấy tim mình đập nhanh, nhưng tránh không được có cảm giác kỳ quái. Tiểu nam hài kia rõ ràng là giống những hài tử bình thường, lại từ lâu đã trở thành vong hồn, nàng đang ra nên sợ hãi không dám đến gần mới đúng, vậy mà.... Thật khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

“Đại tỷ tỷ, hu hu... ta không tìm thấy nương.” Tiểu nam hài khóc thật đáng thương, nước mắt cứ chảy dài không ngừng, cánh tay nhỏ bé níu chặt lấy Bùi Mạch Ninh, giống như người chết đuối vớ được cọc ngầm.

Bùi Mạch Ninh dường như có chút đắm chiêu. Cô hồn dã quỷ này vẫn chỉ là một đứa bé trai, sợ rằng bởi vì trên người có hoa tai Lưu Quang, sức mạnh bao bọc lấy nó quá cường hãn. Dã quỷ khác không có cách nào tiếp cận được nó, mà ngay cả tu tiên nhân cũng vô pháp thu. Tuổi của nó lại còn quá nhỏ, tâm tư đơn thuần, không giống như cóc tinh kia, có thêm nguồn năng lực cường đại không khống chế được mà đi hại người.

Cảm thấy là như thế cho nên Bùi Mạch Ninh liền ôn nhu nói :”Ngoan, tỷ tỷ mang người tìm nương, có được không?” Lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, tiểu nam hài lập tức nhu thuận gật đầu. Có thể là do hơi thở của Bùi Mạch Ninh phẳng phất cũng giống như nó, cho nên nó thập phần tin tưởng Bùi Mạch Ninh. hướng chỉ nàng là duy nhất có thể như thế tiếp cận hắn. Hơn nữa chắc là nó cũng muốn được đi theo một tỷ tỷ hảo tâm.

Vươn tay ra, Bùi Mạch Ninh nhìn thấy nơi có mảnh nhỏ hoa tai Lưu Quang kia. Đúng là ở trên cổ của tiểu nam hài. Một đường hơi dài dài, một sợi dây đỏ nối với mảnh nhỏ hoa tai Lưu Quang.

Tiểu nam hài nhu thuận vẫn không nhúc nhích. Nó tin tưởng đại tỷ tỷ trước mắt, mà trên thực tế, Bùi Mạch Ninh chỉ khi Bùi Mạch Ninh lấy xuống mảnh hoa tai kia thì vong hồn mẫu thân của nó mới tiếp cận nó được.

Bỗng nhiên, gió thổi mạnh qua, chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô vùng, Tư Không Thu Trạm ở bên lập tức cảnh giác. Một bóng đen xẹt ngang qua người Bùi Mạch Ninh, sắc bén như lưỡi dao. Bùi Mạch Ninh chỉ nhìn thấy bóng đen bay qua, trong tay chợt nhẹ, mảnh nhỏ hoa tai vốn ở trên cổ tiểu nam hài giờ đã....không còn thấy nữa.

“Có yêu khí...” Tư Không Thu Trạm phản ứng nhanh, màu hổ phách trong mắt chợt lóe lên sự rét lạnh, phi thân đuổi theo bóng đen kia.

Bùi Mạch Ninh thần sắc có chút ngưng trọng, tiểu nam hài có chút sợ hãi tránh ở Bùi Mạch Ninh trong lòng, vừa rồi trong nháy mắt đó, thật sự rất lạnh!

Cẩn chặt môi đỏ mọng, loại cảm giác này là... Đối phương đã đoạt mảnh nhỏ của hoa tai Lưu Quang đi rồi. Quá nhanh! Tốc độ kia thật quá nhanh, chỉ sợ Tư Không Thu Trạm đuổi không kịp. Rốt cuộc là ai đến

cướp mảnh vỡ kia?

48. Chương 48: Thành Chủ

Người ngoài cũng có thể nhìn ra được tâm tình của Bùi Mạch Ninh đang không được tốt. Loại tâm tình không tốt này của nàng đã kéo dài suốt mấy ngày hôm nay.

Từ tối hôm đó, Bùi Mạch Ninh đã giúp tiểu nam hài kia đoàn tụ với mẫu thân của nó, rồi cho luân hồi chuyển thế ngay. Dù sao nếu hồn phách cứ quanh quẩn ở nhân gian thì sẽ rất khó luân hồi đầu thai được.

Chính là... Chuyện cho tới bây giờ, nàng còn chưa biết được kẻ nào đã đoạt đi mảnh nhỏ của hoa tai Lưu Quang. Hoa tai Lưu Quang cũng không phải là lớn, tổng cộng chỉ bị phân tán thành bốn mảnh. Trong đó, hai mảnh đã ‘an giấc’ trong cơ thể của nàng. Thật vất vả mới tìm được một mảnh tiếp theo, thế nhưng lại phải trở mặt nhìn kẻ lạ cướp đi ngay trước mặt mình. Loại cảm giác này đương nhiên là thập phần không tốt.

Tần Lộc buồn cười nhìn mấy người bọn họ không biết là bộ dạng thần sắc gì. Bọn họ ở Tần gia bảo nhất trụ sắp được nửa tháng, Tần Lộc không nói gì, hẳn còn buồn vì Tần gia bảo không đủ náo nhiệt, bọn họ có thể ở mấy ngày, hẳn đương nhiên là cao hứng.

“Chủ tử, thành chủ đến đây.” Đúng lúc bọn họ đang đắm chiêu, gia đình vội vàng vàng chạy vào thông báo.

Tiếp đó, chỉ thấy một nam tử uy nghiêm cước bộ thận trọng đi về phía bọn họ. Dáng người trung niên, toàn thân ẩn chứa một loại khí thế mạnh mẽ, Không phải gia đình đã nói thành chủ tới hay sao? Huống chi phía sau người này còn có huynh muội Nam gia theo sát.

Tần Lộc nhanh chóng từ trên ghế đứng lên, mỉm cười ôn hòa. Đối với vị thành chủ này, hẳn vẫn tương đối kính nể, tầm mắt ẩn ẩn liếc nhìn Nam Lâm và Nam Huy mà không tránh khỏi thờ dãi.

“Tần công tử, đã lâu không gặp.” Lang Thành thành chủ Nam Lăng cười tủm tỉm nói.

“Ha ha, thành chủ hôm nay đại giá quang lâm, kính xin an vị.” Tần Lộc tao nhã cúi chào, quả thật không hổ là Tần gia bảo người thừa kế, một bên vẫy tay sai hạ nhân dâng trà.

Nam Lăng nhất bước vào bên trong phòng khách, liền nhìn thấy đoàn người Bùi Mạch Ninh, ngồi xuống, trên mặt không lộ ra bất cứ biểu lộ nào. Ngược lại, Nam Huy cùng Nam Lâm lại không có chút kiên nhẫn lễ độ nào.

“Hừ, cái gì vậy hả? Nhìn thấy phụ thân ta, thành chủ Lang thành này mà trở mặt không biết cúi đầu mà chào hỏi hay sao?” Nam Lâm hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt ghen tị nhìn Bùi Mạch Ninh.

Váy áo màu vàng hơi đỏ thướt tha, tô điểm thêm cho dung nhan xinh đẹp của Bùi Mạch Ninh khiến hai nam nhân nhìn không chớp mắt. Sau khi bị nhiều người trừng mắt nhìn nhiều lần, Tư Không Thu Trạm mới lặng lẽ đem nam trang của nàng giấu đi toàn bộ, chỉ để lại nữ trang, rơi vào đường cùng, Bùi Mạch Ninh đành phải chấp nhận mặc tạm.

Nhưng mỹ nam mỹ nữ như vậy càng làm cho Nam Lâm thấy khó chịu trong lòng. Ghen tỵ trong mắt đều nhanh bốc thành lửa, ở Lang thành, nàng chính là đẹp nhất, dựa vào cái gì mà tuấn nam đẹp như vậy lại không ở cạnh này? Điểm này làm nàng sinh khí không thôi.

Mấy người bên Bùi Mạch Ninh còn chưa kịp mở miệng, ánh mắt Tần Lộc lạnh như băng đã bắn qua người nhà họ Nam.

“Nam tiểu thư, xin người chú ý một chút, mấy vị này đều là khách nhân của Tần gia bảo chúng ta, không phải cứ muốn nhục mạ là nhục mạ được.” Đến ngay cả nam tử ôn nhã như Tần Lộc cũng chịu không nổi

Nam Lâm này, chẳng trách lúc trước Nam Lãng cho nàng ta đi tới kinh đô. Nói như vậy, có lẽ ở Lang thành không có ai dám cưới con cộp cái này rồi.

“Ta...” Nam Lâm tức đầy một bụng, mặt thoáng chốc bị bóp méo. Nàng không sợ trời không sợ đất, nhưng Tần Lộc trước mắt này thì ngay cả đến phụ thân cũng phải kiêng kị hẳn ba phần, tất nhiên là phải cẩn thận nhẩn nhẩn.

“Lâm nhi, hãy biết chừng mực! Mấy vị này vừa thấy liền biết không phạm nhân, sao con có thể vô lễ như vậy?” Nam Lãng trừng mắt nhìn, Nam Lâm đành phải ngượng ngùng đứng phía sau lưng phụ thân. Phụ thân ở trước mắt, nàng không dám lơ đãng.

Con người màu hổ phách của Tư Không Thu Trạm không chút xao động, chưa hề liếc qua nhìn vị thành chủ kia một cái. Hắn bản tính đạm bạc, ngay cả gia nhân cũng không quan tâm đến bao giờ, với hắn hiện nay thì tử là quan trọng nhất.

Úy Kỳ Dương cầm chén trà trong tay, bộ dáng giống như kẻ say rượu, cười tủm tỉm nói :”Thành chủ nói như vậy thật đúng là vinh dự cho chúng ta! Cũng chẳng biết lũ phạm phu tục tử nào ngay trong ngày đầu tiên chúng ta đến Lang thành đã đem cả một đội kỵ mã đến giáo huấn.”

Trong lời nói của Úy Kỳ Dương có phần rét lạnh, có thể thấy được hẳn hết sức chán ghét Nam gia huynh muội.

Nhìn người này chẳng chút kiêng dè hay kính nể với một người đứng đầu cả thành như mình, Nam Lãng hơi đỏ mặt. Ông vốn là người tập võ, đối với tu tiên nhân hết sức tôn kính, mơ hồ nhìn ra được trên thân hai nam tử trước mắt có hơi thở của tu tiên nhân. Xem ra, hai đứa con của ông đã chọc vào người không nên chọc rồi.

Thở dài, Nam Lãng mấp máy môi. Lần này nhất định phải chỉnh đốn gia môn, tử nữ của ông đều bị nuông chiều đến hư hỏng cả rồi.

49. Chương 49: Meimoko Đình Công Hai Ngày Tới Để Tự Kiểm Điểm Mình Và Ổn Định Lại Tinh Thần!

“Là ta quản giáo không nghiêm! Hai hài tử này, ta tất nhiên sẽ giáo huấn cẩn thận lại mới được.” Trong giọng nói của Nam Lãng có phần buồn bã và mệt mỏi.

Nam Huy cùng Nam Lâm nghe vậy, mặt lập tức trắng bệch. Nam Huy vội vội vàng vàng nói :”Cha, cha đừng nghe bọn họ nói bừa! Chúng con lần này theo cha đến đây không phải là để nghe người khác giáo huấn!”

Nam Lãng nhìn Nam Huy bằng vẻ mặt không hiểu, cho đến tận khi Nam Huy run lên sợ hãi không dám nói gì nữa mới thôi.

“Các người đã làm chuyện gì, người làm cha là ta đây đều biết hết cả.” Ngữ khí trầm ổn, lại có cảm giác uy nghi buộc người khác phải tin tưởng.

Dứt lời, ông bình tĩnh nhìn mấy người bên Tư Không Thu Trạm nói : “Xin hỏi chư vị là từ đâu mà đến đây?” Ông luôn luôn thích có tài người.

“Không dám dối gạt ngài, sư huynh đệ chúng ta là đệ tử của Lưu Vân điện.” Nhẹ nhàng buông lời tiết lộ ra một câu như vậy, Úy Kỳ Dương buồn cười khi thấy sắc mặt huynh muội Nam gia càng thêm trắng.

Quả thực, sắc mặt Nam Lãng lập tức trở nên khó coi rất nhiều, hô hấp dồn dập đứng lên, trợn mắt thêm vài lần nhìn Nam Huy cùng Nam Lâm, trong lòng ông tức giận cực kỳ~~ Lưu Vân điện? Đây chính là đệ tử Lưu Vân điện sao? Hai đứa con của mình càng lúc càng gây chuyện, không làm mình bớt lo đi một chút nào!

Qua một hồi lâu, ông mới mới khôi phục lại tâm tình của bản thân, mở miệng nói: “Nguyên lai nhị vị là xuất từ Lưu Vân điện! Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, kính nể đại danh Lưu Vân điện từ lâu nay vừa thấy, quả thực bất phàm, danh bất hư truyền.” Trong mắt của ông tràn đầy sự hài lòng khi nhìn hai người phía trước mặt

Đến khi nào thì hai đứa con của mình mới được như người ta?~~ Nếu được thì ngay cả khi ngủ, ông cũng bật cười

Úy Kỳ Dương cười cười, hết sức hài lòng với cách nói Nam Lăng. Thật sự có chút hơi tự mãn!

“Đúng rồi, hôm nay ta đến tìm Tần công tử, chủ yếu là trao đổi chuyện linh thú.” Nam Lăng cuối cùng nhớ ra mục đích đi đến Tần gia bảo.

Mặc dù là cũng muốn gặp mấy vị bị nhi nữ của ông chọc giận, nhưng chuyện quan trọng hơn tất cả chính là chuyện này.

Mấy người Bùi Mạch Ninh cũng đúng lúc vừa mới biết, nguyên lai Tần gia bảo này là nơi nuôi linh thú nổi tiếng.

Thế nhân chỉ biết Lang thành là nơi có nhiều linh thú tồn tại nhưng lại không biết những linh thú đó đều là do Tần gia bảo tiến cử. Đối với người Lang thành, Tần gia bảo chính là ân nhân, dù sao người bình thường đâu dễ gì được sống trong Tần gia bảo. Đây cũng là nguyên nhân mà Nam Lăng kính nhường Tần gia bảo vài phần.

“Hả? Nuôi linh thú hết sức gian khổ, muốn thuần phục bọn chúng, cũng thập phần khó khăn! Thành chủ hiện thời muốn linh thú này làm cái gì?” Tần Lộc khẽ nhíu mày, có chút không hiểu.

Vừa nhắc tới linh thú, mắt Nam Huy và Nam Lâm đều sáng lên. Lúc trước Nam Lâm vì muốn có được một linh thú mà không tiếc tự mình đi dụ dỗ Tần Lộc. Đương nhiên, cuối cùng chỉ tổ khiến người chê cười thêm mà thôi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tần Lộc chán ghét Nam Lâm.

“Thực không dám giấu diếm, tu chân đại hội sắp tới này, các vị ở đây hẳn là cũng đã biết! Lang thành chúng ta cũng sẽ cử người đi. Linh thú này, chính là vì mục đích đó.” Nam Lăng vừa nhắc tới đại hội tu chân, không khỏi mỉm cười. Là người, ai cũng muốn được một lần thể hiện mình trong đại hội tu chân, cơ hội này mang cho bọn họ không ít lợi ích. Ít nhất ở Tu Chân Giới, danh tiếng của bọn họ cũng sẽ được nâng lên.

Tần Lộc hiểu rõ, gật đầu. Hẳn vốn là thương nhân, chuyện buôn bán sao có thể không làm? Hỏi rõ nguyên nhân thì cũng có thể đáp ứng. Huống chi hẳn đã sớm đáp ứng thành chủ, chọn một linh thú tốt nhất cho ông.

Vừa nhắc tới đại hội tu chân, sắc mặt Úy Kỳ Dương và những người khác hơi biến sắc. Bọn họ đã ở bên ngoài một thời gian khá dài, xem ra cũng đã đến lúc trở về đỉnh Tử Vi Sơn. Đại hội tu chân kia được cử hành trên đỉnh núi Tử Vi, bọn họ là đệ tử thủ tịch, nên về sớm một chút chuẩn bị.

Nam Lăng sau khi nghe được đáp án hài lòng thì trở về. Sau khi bọn họ rời đi, Tư Không Thu Trạm cùng Úy Kỳ Dương cũng nói cáo từ theo. Tuy rằng Bùi Mạch Ninh còn hơi không cam nguyện, nhưng lại cũng không thể không rời đi. Trong nửa tháng này, nàng gần như đã lật tung khắp cả tòa Lang thành cũng không tìm thấy tung tích mảnh nhỏ kia. Bây giờ chỉ có thể thăm mong, mảnh nhỏ đó không còn ở Lang thành này nữa.

Bất đắc dĩ thở dài, có lẽ phải rời khỏi đây thật, Bùi Mạch Ninh đã có một cảm giác cứ như thể ai đó đang theo dõi nàng. Nhưng hỏi đến hai người tu nhân sĩ bên cạnh, họ nói không có cảm giác gì, chẳng lẽ nàng thật sự bị ảo giác sao?

Bầu trời xanh thẳm, trời trong nắng ấm, khắp nơi đều là cảnh sắc non xanh nước biếc. Phong cảnh tuy rằng mê người, nhưng bọn họ cũng vẫn phi ngựa như bay tiến về đỉnh núi Tử Vi.

Dọc theo đường đi, trên đường lớn cũng có không ít người qua lại, mục đích đều giống nhau. Đó chính là đỉnh núi Tử Vi. Cũng phải, đại hội tu chân sắp diễn ra, mọi người đều lên đường tụ hội về đây cả.

50. Chương 50: Đỉnh Núi Tử Vi

Dưới chân núi Tử Vi, có một thị trấn không lớn cũng không nhỏ, người sống ở đó lại vô cùng giàu có. Bởi vì có núi Tử Vi che chở, nơi này so với kinh thành thật ra cũng không kém là bao, chỉ là môn quy ít hơn một chút.

Nguyên nhân cũng bởi vì hàng năm đều có quý nhân đến đây, cho nên ngay cả yêu quái cũng không dám đến làm chuyện xằng bậy.

Ở trong trấn một buổi tối, bọn họ đang tính toán làm sao để lên được đỉnh Tử Vi Sơn. Ngẩng đầu vừa nhìn thấy đỉnh núi cao ngất mây mờ che ngang kia thật sự làm người ta thấy sợ hãi.

Tiểu Đào không ồm mà rên nói: " Trời ơi, cao như vậy mà muốn chúng ta leo đi lên sao? Ô ô... Tiểu thư, cô gia, Tiểu Đào nhất định sẽ mệt chết mất!"

Bùi Mạch Ninh buồn cười trừng mắt nhìn Tiểu Đào. Nàng ta có cần khoa trương đến như vậy không? Chẳng qua, đỉnh núi này cũng chỉ là cao hơn bình thường thôi mà.

Vừa vào trong núi, độ ẩm đã giảm đi nhiều, cũng may đang là cuối mùa hạ, độ ẩm này cũng thật đúng lúc, khá ôn hòa. Mùa hạ ở nơi này hẳn là rất mát mẻ và thoải mái.

Đỉnh núi Tử Vi.

Hai lão nhân râu tóc bạc phơ đang ngồi điềm nhiên đánh cờ, lão nhân lớn tuổi hơn vuốt chòm râu của mình nói: "Hai hài tử kia đã trở lại rồi! Năm nay tính ra chính là đến kiếp nạn của chúng, cũng không biết liệu có qua nổi hay không."

Hạ quân cờ trắng xuống, một lão nhân khác cười cười nói: "Con cháu đều có phúc của con cháu, chúng ta đều thành những lão nhân cả rồi! Có thể tránh, không thể tránh cũng chỉ có cách cố gắng giúp đỡ bọn chúng vượt qua tai kiếp! Hơn nữa, lần trước Thượng Kiêu tiên không phải đã nói rồi sao? Trong mệnh có quý nhân, mọi chuyện có thể hóa giải được."

"Haiz, nói thì là nói như vậy, nhưng Thượng Kiêu tiên cũng đã nói, đứa nhỏ kia sẽ gặp nhiều tai kiếp, cuối cùng thậm chí còn có khả năng..." Lão nhân kia nhún vai, có chút không dám nói tiếp, chỉ sợ trở thành sự thật.

"Sư phụ, chủng môn sư bá, đại sư huynh cùng nhị sư huynh đã lên núi." Một đệ tử mặc áo bào trắng đi lên phía trước đến bầm báo, trên trán nổi lên sự tôn sùng vô bờ đối với hai lão nhân đang ngồi.

"Hả? Quả thực đã trở lại rồi sao?" Vân Hạc chân nhân vui mừng nói, bằng không sư huynh của lão lại buồn lo vô có. Cũng chẳng còn biện pháp nào khác, sư huynh của lão là người cổ quái, chỉ có hai đệ tử như vậy, đương nhiên là hết sức để ý.

"Tốt lắm! Tốt lắm! Sư huynh, bộ dạng của huynh lúc này, tiểu bối nhìn thấy cũng phải chê cười." Vân Hạc chân nhân lại hạ xuống một quân cờ. Ván cờ này lão nghiêm nhiên sẽ giành chiến thắng, sư huynh của lão tâm không có đặt ở trên bàn cờ.

Vân Sầu chủng môn bữu môi, cuối cùng hóa thành bất đắc dĩ thở dài, chỉ hy vọng hết thảy đều tốt...

Cảm giác lần đầu leo lên được đỉnh núi thật sự tuyệt không thể tả. Bùi Mạch Ninh đứng ở bên bờ đá, nhìn cảnh sắc thu lại trong tầm mắt kia, sương trắng tản ra mấy phần, từ từ đi xuống, cả trời đất này dường như đều ở đây dưới chân nàng.

Bên tai phát ra " Tách, tách" tiếng vang, Bùi Mạch Ninh hơi nhíu mày, đi về phía một bụi cỏ phía bên. Tiếng vang kia càng lúc càng lớn, ngay lúc nàng vươn tay sắp đụng tới bụi cỏ kia thì...

"Ninh nhi..." Phía sau truyền đến thanh âm của Tư Không Thu Trạm. Chỉ thấy khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng như băng sơn của hắn bây giờ lại như mềm nhũn ra: "Mới vừa rồi còn ở bên cạnh ta, thế nào mà đã chạy đến nơi này rồi?"

Bùi Mạch Ninh nhún mày, vô tội nói: "Ta chẳng qua là cảm thấy phong cảnh nơi này rất đẹp, cho nên mới đi ngắm nhìn một chút thôi mà!" Khóe mắt nàng thuận tiện liếc nhìn bụi cỏ kia. Giờ phút này thanh âm

kia đã hoàn toàn biến mất, trong mắt lóe lên một chút sâu thẳm, khiến cho người ta cảm thấy nàng đang đắm chiêu điều gì đó.

“Ừ, cảnh sắc ở đỉnh núi Tử Vi này luôn luôn là đẹp nhất! Một hồi nữa ta sẽ dẫn nàng đi gặp sư phụ. Sư phụ nhất định sẽ thích nàng.” Trên mặt Tư Không Thu Trạm rõ ràng là đầy ý cười. Xem ra hẳn thật sự rất thích Tử Vi Sơn này, hoặc có thể nói là Lưu Vân điện này, bằng không sao có thể nói ra được những lời vui vẻ đầy tự hào kia.

Vui mừng phần khởi nhô nhô qua đi, bọn họ đi nửa ngày cũng đến được nơi cần đến trên đỉnh Tử Vi. Một khu đại trạch lớn nằm san sát nhau, nhìn tổng quát thì gần như không thể thấy được nơi tận cùng, Tần gia bảo có lẽ chỉ bằng một nửa so với nơi này, khó trách lúc nhìn thấy Tần gia bảo, Tư Không Thu Trạm cùng Ủy Kỳ Dương đều không ngạc nhiên gì cả.

Đệ tử đứng canh ở cửa vừa nhìn thấy Tư Không Thu Trạm cùng Ủy Kỳ Dương, ánh mắt kia lập tức sáng lên, chạy như bay đến: “Đại sư huynh, nhị sư huynh, các người rốt cục đã về rồi?”

Các đệ tử các đều cao hứng vây quanh Tư Không Thu trạm cùng Ủy Kỳ Dương. Lúc này họ mới phát hiện ra độc tố trong người Tư Không Thu Trạm đã được khống chế ổn định, lập tức vui vẻ chúc mừng hẳn. Bùi Mạch Ninh chú ý tới, Tư Không Thu Trạm lúc này tuy vẫn trưng sắc mặt lạnh lùng, nhưng con ngươi màu hổ phách thì hiện lên nhiều tia kinh hỉ.

“Ồ? Các nàng là.....?” Những đệ tử kia cuối cùng cũng chú ý đến Bùi Mạch Ninh cùng Tiểu Đào. Các nàng từ khi rời khỏi Tần gia bảo đều thay nữ trang, dù sao bên người có hai tu tiên nhân bảo hộ, chắc hẳn không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng, trừ bỏ các tu tiên nhân khác, Lưu Vân điện bọn họ gần như có rất ít nữ đệ tử, giờ phút này vừa nhìn thấy Bùi Mạch Ninh, những đệ tử kia cũng không khỏi được bản khoăn bất an, gương mặt nhìn nhìn các nàng, nhưng lại không có ai dám tiến lên đây chào hỏi.

“Một đám tiểu tử thôi, hiện tại mới biết thẹn thùng sao?” Ủy Kỳ Dương buồn cười vỗ vỗ bả vai các sự đệ, một bên giới thiệu với tất cả: “Vị này, chính là thê tử của sư huynh, cũng là sư tẩu của chúng ta đây, biết không?”

Những đệ tử kia trợn mắt há hốc miệng, trong lúc nhất thời chỉ có kinh ngạc, vẻ mặt nào cũng có. Bọn họ không dám tin đại sư huynh luôn luôn hết sức lạnh lùng thế mà lại lấy được thê tử. Thật sự đúng là bất khả tư nghị*.

*bất khả tư nghị: Không suy nghĩ hay bàn luận gì được.

51. Chương 51: Sư Môn

Mặc kệ những đệ tử kia rốt cuộc có tin hay không, dù sao đây là sự thật. Bọn họ tản đi, Tư Không Thu Trạm liền dẫn Bùi Mạch Ninh xuyên qua vài tòa đình viện, tới nơi phía sau núi.

Thác nước như dải lụa, đổ xô ầm ầm từ trên trời xuống, lưu lại hài hòa trên đỉnh Tử Vi. Có thể nhận ra, nước trong những con suối trên ngọn núi này đều từ thác nước này mà ra.

Dòng suối chảy qua khu đất trống, có bàn đá ghề đá đầy đủ mọi thứ, hai vị lão nhân vẫn do dự như trước, chém giết nửa ngày. Vấn đề này có vẻ như đi một nước lại càng thêm khó.

“Ha ha, sư huynh, huynh xác định là đánh ở chỗ này rồi chứ?” Vân Hạc chân nhân cười tí mắt hỏi, trong mắt chợt lóe lên tia giảo hoạt.

“Chắc, ngươicái tên này sao lại giảo hoạt như thế! Đùng đùng này ánh mắt như vậy nhìn ta, càng nhìn càng muốn nổi giận.” Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt ngăm bi thương của sư đệ kia, lão liền cả người không thấy thoải mái.

“Haiz, sư huynh, huynh đừng nói như vậy, ta thật sự rất thương tâm đó.” Vân Hạc chân nhân thở dài nói, bộ dáng kia cũng chỉ là tốt ở bề ngoài, hơi kinh sợ khi thấy ánh mắt Vân Sáu chưởng môn quét thẳng tới.

“Sư phụ, sư thúc – -” Bên tai truyền đến tiếng gọi của Tư Không Thu Trạm, hai người đều dừng quân cờ trên tay lại.

“Ai nha, đồ nhi ngoan của ta, người cuối cùng đã trở về.” Vân Sáu chưởng môn nhanh tay hạ quân cờ xuống.

Ánh mắt của Vân Hạc chân nhân chợt lóe lên, nhân cơ hội sư huynh của lão còn chưa hoàn hồn lại nhanh chóng thay đổi vị trí của hai quân cờ. Đáng tiếc, không may chính là.....vẫn bị Vân Sáu chưởng môn phát hiện.

“Quan kỳ bất hồi chân quân tử, hạ thủ vô hồi đích trượng phu*! Người ...người... người... Người làm sao có thể như vậy hả?” Vân Sáu chưởng môn cả kinh sợ hãi, giận đến đỏ rần mặt, dậm chân muốn đổi lại vị trí hai quân cờ kia. Tiếc rằng, Vân Hạc chân nhân xấu tính không chịu thừa nhận.

*Quan kỳ bất hồi chân quân tử, hạ thủ vô hồi đích trượng phu: Xem cờ không nói mới là quân tử thật sự, nhắc tay không hoán mới là trượng phu.

“A.... bọn họ...” Bùi Mạch Ninh trợn mắt há hốc miệng nhìn hai lão nhân râu tóc bạc phơ rồi mà cư xử chẳng khác nào trẻ con. Thật sự không khỏi cảm thán.

“Không sao! Bọn họ vẫn luôn như vậy, chúng ta đều nhìn quen rồi.” Tư Không Thu Trạm cười cười, bắt đầu nhìn hai lão nhân. Sư phụ này vốn là một Lão Ngoan Đồng, sư thúc thì càng cực kỳ phúc hắc, cả ngày nếu không khi dễ sư phụ hần thì lại cảm thấy như thiếu cái gì đó.

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh hơi giật giật, rốt cục nàng cũng lại một lần nữa biết Tư Không Thu Trạm và Ủy Kỳ Dương tỷ khí thất thường như thế là do đâu. Đứng ở bên người hai lão nhân này, muốn bình thường xem ra cũng khó khăn.

“Sư phụ, sư thúc, đây là vợ của con! Con lần này dẫn nàng trở về cùng ra mắt hai người.” Thanh âm lạnh như băng của Tư Không Thu Trạm đã thành công trong việc ngăn cản hai lão nhân tiếp tục khẩu chiến.

Hai Lão Ngoan Đồng cuối cùng cũng dời ánh mắt ra khỏi bàn cờ, bình tĩnh nhìn về phía Bùi Mạch Ninh.

Trong mắt của hai người đó đều hiện lên sự thâm thúy như nhìn thấu được hết thấy mọi bí mật. Bùi Mạch Ninh tức thì bị bọn họ nhìn chằm chằm liền cảm thấy không thoải mái, mày nhíu lại, cảm giác như bọn họ đã nhìn thấu cả con người của nàng.

“Hả? Đây là vợ của người ư?” Vân Sáu chưởng môn đột nhiên nhảy đến trước mặt Bùi Mạch Ninh, nhìn lên nhìn xuống, dường như phát hiện ra nàng có cái gì đó, tiêos theo sau thì không ngừng gật đầu nói: “Được rồi, được rồi, rất tốt, nàng dâu này ta rất thích!” Nói xong lão cười hề hề, trong nháy mắt làm cho người ta có loại một cảm giác hòa ái dễ gần, không khác gì một lão gia gia bình thường trong nhà là mấy.

“Chắc, thật sự là không sai đâu! Căn cốt thật tốt, nếu là tu tiên chắc hẳn cũng không tệ.” Ngay cả Vân Hạc chân nhân cũng không ngừng gật đầu, nhưng, chính bọn họ cũng đều hiểu: nàng.... căn bản là không cần phải tu tiên...

Hai vị lão nhân cùng Bùi Mạch Ninh, bên này hiểu bên kia, cũng tự ngầm để trong lòng không nên nói ra. Dù sao cũng là người có địa vị cao trong Tu Chân Giới, ánh mắt kia đã nói cho nàng biết, bọn họ nhìn ra nàng rất đặc biệt.

Nếu hai người lão nhân không có hành động gì khác lạ, chứng tỏ bọn họ xác định nàng vô hại, không phải sao? Chỉ cần không làm thương tổn đến đồ nhi bảo bối của lão nhân, thì đương nhiên là không có việc gì. Mà nàng.... cũng sẽ không làm như vậy.

Tư Không Thu Trạm cũng không biết suy nghĩ trong lòng của bọn họ, lại còn cao hứng khi sư phụ vừa lòng với tân nương tử mới của mình, sắc mặt mặc dù vẫn lạnh lùng, nhưng bàn tay lại nắm chặt tay của nàng hơn.

Hai vị lão nhân vô cùng cao hứng tiếp tục chơi cờ, thậm chí còn mời mọc Bùi Mạch Ninh cùng nhau bồi bọn họ chơi cờ. Bùi Mạch Ninh làm chuyện gì cũng rất linh hoạt và khôn khéo, có thiên phú nên rất nhanh

đã thân cận hơn với hai lão nhân. Kết quả cuối cùng chính là, Tư Không Thu Trạm đứng một bên bất đắc dĩ cười khổ. Hắn trở thành ‘hoa lá’ làm cảnh ở đây rồi!

52. Chương 52: Sư Muội

Đỉnh núi Tử Vi cũng chỉ yên tĩnh thêm được có mấy ngày. Sau đó liền ngay cả Tư Không Thu Trạm cùng Ủy Kỳ Dương cũng thường xuyên vội vàng, không thấy bóng dáng. Phòng khách trong Lưu Vân điện không hề ít. Cả toà Lưu Vân điện này, cho dù Bùi Mạch Ninh đã ở được mấy ngày nhưng cũng không thể hiểu hết kết cấu của nó.

Thừa dịp bản thân chỉ có một mình, Bùi Mạch Ninh muốn thử liên lạc với lão gia tử. Nhưng không ngờ, nằng dù làm cách nào cũng không thể liên lạc được. Trong lúc nghiêng rắng nghiêng lợi, nằng đoán rằng: lão gia tử khẳng định lại chạy tới một thời không khác. Lão là người chỉ biết vui chơi thanh thần tâm hồn, bỏ lại nằng ở trong này khổ cực cực đi tìm kiếm đồ vật. Chuyện này thật khiến người ta giận sôi máu.

Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Vân Sấu chưởng môn cùng Vân Hạc chân nhân tìm nằng đi tới chơi cờ thưởng thức trà. Nằng cũng phát hiện, đỉnh Tử Vi này tràn ngập tiên khí, linh hồn hòa hợp càng ngày càng sâu, khiến nằng cảm thấy cả người sáng khoái hơn.

Ở trên đỉnh núi Tử Vi, Bùi Mạch Ninh còn biết thêm một tiểu cô nương đáng yêu. Đó chính là tiểu sư muội trong sư môn của Tư Không Thu Trạm. Có thể là lớn lên từ nhỏ trên đỉnh Tử Vi, Vân Dao rất đơn thuần chân thật, tính cách hoạt bát cởi mở khiến ai cũng coi nằng như một tiểu muội muội trong nhà. Hơn nữa, bản chất linh hồn của nằng trong sáng, cho nên rất được Bùi Mạch Ninh thích.

“Tẩu tử, tẩu nhìn xem! Ta mang cho tẩu cái gì này!”

Người còn chưa tới thanh âm đã tới trước, nghe thanh âm của Vân Dao trong trẻo vui thích thú thế kia, chắc nằng ta lại từ nơi nào đó trở về, đem thứ vừa mới phát hiện được đến cho sư tẩu nằng xem rồi.

Thuận tay rót lấy một chén trà, nháy mắt đã nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp hoạt bát của Vân Dao ngồi bên cạnh, Bùi Mạch Ninh nhấp môi chén trà nóng kia~~ Chắc chắn, đây hẳn là lá trà thượng đẳng, nếu cứ như vậy mà nuốt thẳng xuống thì thật sự quá đáng tiếc!

“Lại có vật gì làm cho muội cao hứng thế?” Bùi Mạch Ninh thấy nhưng không thể trách, ba ngày hai bữa Vân Dao sẽ mang này nọ đến cho nằng. Nói ra cho oai là chắc là nằng muốn lấy lòng sư tẩu này! Kỳ thực, nằng rất muốn nói một tiếng với Tư Không Thu Trạm mong hắn đừng có để sư muội này không có việc gì làm.

“Hi hi, đây chính là rượu ngon thượng đẳng đấy nhé! Là ta từ bên ngoài mang về, ngay nhị sư huynh cũng chưa bao giờ được uống đâu!” Vân Dao hơi dỗi nhịu mũi lại, một mặt đáng yêu nói, rồi đem vò rượu xưng danh ‘rượu ngon thượng đẳng’ ra.

Vò rượu này cũng không lớn. Vải dầy xóc lên, một mùi rượu thơm xông thẳng vào mũi, ngay cả Bùi Mạch Ninh vốn là người không thích uống rượu cũng không tránh khỏi bị thu hút.

“Đây là nữ tử thường yêu thích nhất, bên trong là hoa quả lên men thành rượu.” Vân Dao tiểu a a nói, khó trách này từng đợt quả hương đâu, ngược lại thật sự là rất tốt nghe thấy .

“Một khi đã như vậy, muội nên giữ lại bên thân mà uống.” Bùi Mạch Ninh nhếch môi cười cười, phần hảo ý này nằng thật tình nhận không nổi, bằng không chắc nằng cũng giống Ủy Kỳ Dương, yêu rượu đến nghiện.

“Ah, sư tẩu, tẩu cầm uống đi! Sư môn chúng ta là không cho phép uống rượu, nhưng sư tẩu thì không sao.” Vân Dao hoạt bát lè lưỡi, khuyên khuyên nhủ nhủ hy vọng Bùi Mạch Ninh có thể nhận lấy vò rượu này.

Bùi Mạch Ninh rơi vào đường cùng, đành phải nhận lấy vò rượu. Mở vò rượu trước mặt Vân Dao, nằng nhấp nhẹ từng ngụm từng ngụm. Quả thật là rượu ngon lôi cuốn, mùi hương từng loại quả, có một loại cảm giác chưa thích đã mê, thẳng thần uống từng chén, uống hết lại rót thêm chén nữa.

Vân Dao có chút kinh ngạc, đôi mắt mở to nhìn Bùi Mạch Ninh uống hết chén rượu này đến chén rượu khác, có chút khấn trương nuốt nuốt nước miếng. Trời ơi, sư tẩu uống như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ? Phải biết rằng, loại rượu hoa quả này uống rất ngon nhưng lần đầu tiên phải chậm rãi uống thì mới cảm thấy hết mùi vị, bằng không sẽ rất dễ say. Nàng vốn chỉ muốn để sư tẩu từ từ mà thường thức thôi.

Lúc ấy đã muộn, Vân Dao phục hồi tinh thần lại thì Bùi Mạch Ninh đã uống hơn nửa vò rượu kia. Nước da như ngọc giờ đây như được thoa son, đỏ ửng một mảnh, tôn lên làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng thêm xinh đẹp, mắt phượng mờ mờ, giống như phủ lên một tầng sương mù ướt sũng.

Chính lúc đó, Tư Không Thu Trạm sau bao nhiêu vất vả mới về được phòng lại vừa vặn nhìn thấy một màn như vậy. Trong nháy mắt, hô hấp của hắn bị kiềm hãm, nhìn thấy Bùi Mạch Ninh phong tình như thế, con người màu hồng phách trong mắt dấy lên một ngọn lửa.

“A..., đại sư huynh.” Vân Dao xấu hổ nhìn đại sư huynh đi vào cửa. Không được! Sư huynh chắc chắn sẽ tìm ra ‘chứng cứ phạm tội’ của nàng, trước mắt ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Cũng may giờ phút này sự chú ý của Tư Không Thu Trạm đến hoàn toàn ở trên người Bùi Mạch Ninh, thế cho nên Vân Dao rời đi khi nào hắn cũng không biết.

Tư Không Thu Trạm tới gần Bùi Mạch Ninh. Hắn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, cảm giác mềm mại khiến hắn nhất thời giống như bị hỏa thiêu, lửa nóng lan tràn khắp cơ thể.

53. Chương 53: Say Rượu

“Ninh nhi...” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng không lạnh lùng bằng ngày xưa, nhiều thêm một chút khàn khàn, trầm thấp, nghe mà cảm thấy hương vị của tình yêu.

“Ah...” Bùi Mạch Ninh hí hóp con người, mắt phượng phủ sương, ướt át ngược lên nhìn Tư Không Thu Trạm. Có lẽ, nàng không biết ánh mắt của nàng khiến người ta si mê muốn chết như thế nào đâu.

Tư Không Thu Trạm cảm thấy sức mạnh lý trí của hắn đã vượt qua được khảo nghiệm, thật vất vả ổn định lại được thân thể đang xao động của mình, sau rồi mới nói: “Nàng uống say rồi! Ngoan, ta đi bảo người pha cho nàng chén trà giải rượu.” Không phải hắn không muốn, nhưng nghĩ đến cảm nhận của thê tử sau khi thanh tỉnh, hắn vẫn nên nhẫn nhịn thì tốt hơn.

Hắn mới vừa di động, bàn tay nhỏ bé kia liền gắt gao giữ chặt lấy hắn không tha, ánh mắt ướt át lúc này trông đáng thương tội nghiệp. Hắn chỉ cảm thấy trong đầu căng thẳng như cung đã căng dây tên.

Bùi Mạch Ninh tựa sát vào người Tư Không Thu Trạm, cơ thể khó chịu như được dạt tới một hòn đảo tươi mát. Rượu này quả thực quá mạnh, tiếp theo nàng lại cảm thấy khó chịu hơn.

Bất đắc dĩ thở dài, Tư Không Thu Trạm dịu dàng dỗ dành Bùi Mạch Ninh, nhẹ vỗ lưng của nàng. Mùi rượu trái cây thoang thoảng nồng tỏa ra từ người nàng, chỉ tiếc, nhìn thấy được mà.... ăn không được.

Đột nhiên, một chút bóng đen từ bên ngoài phòng nhảy qua, ánh mắt mờ mờ thoáng cái giật mạnh. Ngay cả Tư Không Thu Trạm cũng cảm thấy một hơi thở có phần không giống...người.

Cửa phòng phút chốc bị mở toang, một trận gió âm lãnh tràn vào. Giữa ban ngày, thế nhưng lại có yêu quái ngang nhiên xuất hiện ở Lưu Vân điện này?

‘NGAO...OOO ô...’ Tiếng con yêu quái rống lên truyền đến, lại không hề làm kinh động đến các đệ tử Lưu Điện. Bùi Mạch Ninh kinh ngạc ngược mắt nhìn, lại có một tầng kết giới xuất hiện, bao phủ lên đình viện của bọn họ.

Tròng mắt màu hồng phách dâng lên một tầng đông lạnh, sắc mặt cũng thay đổi gần như là đóng băng, hắn nhanh như chớp đem Bùi Mạch Ninh ẩn phía sau người mình, tròng mắt nhìn trước mắt nhìn màn sương mù đen dày đặc trước mặt.

Thăng cho đến một lúc sau, sương mù dày đặc ngừng lại, một thân ảnh như có như không ẩn hiện sau lớp sương mù, làm cho người ta nhìn không rõ rốt cuộc yêu quái kia thuộc loại gì. Bọn họ chỉ có thể nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ hồng kia, và hơi thở đậm đặc mùi sát khí đang tỏa ra xung quanh.

Yêu quái này rất lợi hại. Có thể không một tiếng động xuất hiện ở Lưu Vân điện, phá vỡ kết giới của bọn họ, nó đương nhiên là quá lợi hại, bọn họ không thể lơ là đối phó được.

Con người màu hổ phách hơi hơi nheo lại, Tư Không Thu Trạm thì thầm một câu thần chú, một tay thì phát lên. Một hắc bào thoắt xuất hiện, dáng người cân xứng, tựa như mây trôi, bộ pháp tao nhã, con người màu hổ phách sáng bóng hết như chủ nhân, chân trước hơi trùng, làm ra tư thế sẵn sàng công kích.

Đây là lần đầu tiên Bùi Mạch Ninh nhìn thấy Tư Không Thu Trạm triệu hồi linh thú của bản thân. Là đệ tử bản môn của Lưu Vân điện, có linh thú cũng không phải là điều gì đáng ngạc nhiên, hắc bào kia có tư thế hết như chủ nhân của nó, trong sắc bén có sự tao nhã, không phải hắc bào nào cũng có được linh khí như vậy.

‘Khà....khà....khà...’ Quái vật kia phát ra tiếng cười quái dị, có vẻ như đang giấu cợt Tư Không Thu Trạm không biết tự lượng sức mình.

Cặp mắt đỏ như máu kia nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm Bùi Mạch Ninh. Thật hiển nhiên, mục tiêu của nó chính là Bùi Mạch Ninh.

Một trận gió lốc đánh về phía Bùi Mạch Ninh, khiến nàng cảm thấy cả người tê tê ê ẩm, phải chống đỡ lên chiếc bàn bên cạnh. Nàng nhíu mày hơi ngồi xổm xuống. Trời ơi, cảm giác này thật khó chịu, những mảnh hoa tai nàng hấp thụ trước kia tựa hồ như muốn nổi loạn.

Cắn chặt môi đỏ mọng, trong mắt phương hiện lên vẻ không hiểu, nàng có lẽ đã khẳng định, con quái vật ừ ừ cạc cạc chưa rõ loại gì này chính là yêu vật đã cướp mảnh nhỏ hoa tai ở trong rừng cây.

Nhưng nó rốt cuộc là có mục đích gì? Bản thân nó thì có sức mạnh cường hãn thế kia, nếu cộng thêm cả sức mạnh của các mảnh nhỏ hoa tai lựa quang thì hậu quả kia tưởng tượng thôi cũng đã thấy sợ rồi. Trời ơi, lão gia tử, người rốt cuộc đẩy cho ta nhiệm vụ gì đây? ~ Nàng có thể hay không xin rời khỏi cái ghế Diêm Vương kia, về ‘hưu’ sớm cho thanh thản đầu óc.

Chỉ tiếc, hiện tại có muốn cũng đã quá muộn, Tư Không Thu Trạm cùng linh thú của hắn ra sức công chiến, cũng bị đánh ngã nhưng vẫn hoàn toàn chắn trước Bùi Mạch Ninh, cũng chỉ có Bùi Mạch Ninh biết con quái vật kia thập phần cường hãn. Nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Hiện tại đầu vẫn còn ong ong, vò rượu kia thật sự đã làm khổ nàng.

‘Oa – -’ Vào thời khắc này, hắc bào phát ra tiếng gầm lên giận dữ, tập trung nhìn vào. Trên thân hình cân xứng kia đã xuất hiện nhiều vết thương, sương mù thấm ướt vết thương. Thật sự là nhìn không nổi!

Cùng lúc đó, một nơi khác của đỉnh Tử Vi, hai lão nhân hoa giáp đồng thời dừng lại, lông mi trắng chau mạnh. Vân Hạc chân nhân nhất thời không để ý hình tượng hét to:”Hồngбет, có yêu quái lọt được vào Lưu điện của chúng ta! Không được! Không được, phải nhanh qua nhìn xem.”

Hai lão nhân lập tức nghe tiếng chạy đến. Chờ đuổi tới đình viện kia thì chỉ còn nhìn thấy đám sương mù màu đen đang chạy trốn, còn Bùi Mạch Ninh ở trong lòng Tư Không Thu Trạm thì đang thổ huyết. Đây.... đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

54. Chương 54: Gián Đoạn Liên Lạc

Thật sự là gặp phải chuyện không tốt mà!~~ Suốt mấy ngày nay, Bùi Mạch Ninh cứ nằm suốt ở trên giường, vừa nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó là nàng lại không khỏi chau mày.

Còn nhớ, ngày đó mắt thấy hắc bào bị thương, yêu quái kia sắp tức giận, nàng vốn đang khó chịu vì say rượu, hơn nữa các mảnh nhỏ hoa tai Lưu Quang ở trong cơ thể không ngừng nháo loạn. Trong lúc nhất thời, nàng phun ra một ngụm máu tươi. Tư Không Thu Trạm đang ra chiều thì lo lắng tái nhợt mặt, còn tưởng rằng là yêu quái kia âm thầm đánh lén đến nàng. Nhưng, yêu quái kia cảm giác được Vân Hạc chân nhân cùng Vân Sáu chưởng môn đang đến, tự biết sẽ không thể chiếm được tiện nghi gì, liền tung sương mù xám xịt bỏ chạy. Kết quả cuối cùng là nàng nằm trên giường để hạo hạo tĩnh dưỡng.

Ngay cả Vân Dao cũng bị giam lỏng, ai bảo chính nàng ta mang rượu trái cây đó đến cho nàng.

Xoay người xuống giường, vừa rót chén trà uống xong, Bùi Mạch Ninh liền cảm thấy hơi phiền chán mà day day thái dương, trong lòng như bị dồn nén. Yêu quái kia có hơi thở hết sức phức tạp, nàng thậm chí còn chưa thể phán đoán nó đến từ giới nào.

Buông chén trà đã trống không xuống, Bùi Mạch Ninh trở nên nghiêm túc triệu hồi ngũ tinh ma pháp trận. Cả người nàng đi vào trong đó, một đạo ánh sáng bao vây lấy nàng.

“Lục phán quan!” Ánh sáng trước mặt khẽ chớp động, từ từ rơi xuống mà hình thành một đạo thân ảnh không rõ diện mạo.

“Ồ? Là điện hạ sao?” Thanh âm kinh ngạc chen lẫn nghi hoặc của Lục phán quan vang lên. dù sao đây cũng là Diêm Vương đương nhiệm kế thừa Diêm Vương tiền nhiệm còn đang biến mất không thấy đâu.

“Ừ, gần đây Địa phủ có ổn không?” Bùi Mạch Ninh không liên lạc được với lão gia tử, chỉ có thể liên lạc trực tiếp với Lục phán quan. Mọi việc trong địa phủ lúc này đều do Lục phán quan quản lý.

“Điện hạ, ta có chút lo lắng! Thời gian gần đây, mấy tầng địa ngục luôn luôn bị dao động, quấy nhiễu đến Quỷ Hồn cũng không được an bình, cả ngày đều cả kinh sợ hãi! Mặc dù nói không có phát sinh chuyện gì lớn, nhưng mà ta luôn luôn có cảm giác, có phải phong ấn phía dưới đang bị buông lỏng?” Lục phán quan có phần nghiêm túc nói.

“Người nghĩ như thế nào mà lại liên quan đến phong ấn?” Bùi Mạch Ninh nhíu mày hỏi. Chuyện này nàng cũng không có nói cho bất luận kẻ nào, cơ hồ chỉ là lão gia tử không chịu trách nhiệm kia đem nhiệm vụ giao cho nàng, kế thừa vị trí xong, nàng liền rời đi Địa phủ đi tới nhân giới, không ngờ chuyện này Lục phán quan cũng biết.

“À, kỳ thực chúng ta vào xem quan, dù sao đây cũng là một chuyện quan trọng! Thật không ngờ Diêm Vương tiền nhiệm lại không nói gì với ta mà đã vụng trộm rời khỏi Địa phủ đi đến nhân giới.” Lục phán quan vô lực trả lời, thật là hết nói nổi với lão gia tử kia.

Lục phán quan lão là người có địa vị ở dưới Đại phủ này, phụ tá đắc lực cho nhiều thế hệ Diêm Vương, nàng được tuyển làm người thừa kế, cũng là do lão nhân này đề bạt. Chỉ là, lão nói bọn họ..... Trừ hấn ra, chẳng lẽ còn có những người khác?

“Lục phán quan, người đã cùng ai vào xem? Chuyện này còn có người khác biết sao?” Bùi Mạch Ninh cả kinh, cơ hồ là thốt lên hỏi luôn, trong giọng nói không khỏi có phần khẩn trương, lo lắng.

“Điện hạ, người không cần phải lo lắng, kỳ thực..... kỳ thực.....” Thanh âm của Lục phán quan đứt quãng truyền đến, thanh âm giống như một tảng băng mỏng, lão chỉ nói nửa câu, thế nào cũng không nói tiếp.

Bùi Mạch Ninh nhăn mày, hơi nóng nảy, lại nhìn thấy ánh sáng trước mặt biến mất, giống như là bị người chặt đứt. Dưới chân ngũ tinh trận pháp cũng nhanh chóng mờ đi trong nháy mắt, từ từ biến mất mà không còn dấu vết gì.

Bùi Mạch Ninh trần trần nhìn, môi đỏ mọng mấp máy, dăm chiêu. Rốt cuộc thì đang xảy ra chuyện gì đây?

Thời tiết dần dần bắt đầu nóng lên. Mùa xuân sắp qua, mùa hạ đang đến, nhiệt độ trên đỉnh Tử Vi so với dưới chân núi thì thấp hơn vài độ. Gió mát thổi qua, một chút khô nóng, oi bức cũng không có.

Nháy mắt mà cũng đã được một thời gian từ lần nói chuyện cùng Lục phán quan kia, Bùi Mạch Ninh cũng không thấy Lục phán quan liên lạc lại gì nữa, giống như là muốn chặt đứt quan hệ với nàng. Mơ mơ hồ hồ, nàng luôn luôn có dự cảm không tốt lắm.

Nghĩ vẫn cứ nghĩ, ngày lại qua ngày, theo thời gian trôi qua, Tu Chân đại hội cũng đã gần kề. Toàn bộ Lưu Vân điện lập tức trở nên náo nhiệt, rất nhiều phòng khách đã chật kín người.

Như Thụ Lưu phái kia, nàng đã nghe thấy tên ngay từ ngày đầu mới đến kinh đô. Nghe nói đó là môn phái tu chân đối thủ một mất một còn của Lưu Vân điện nhưng cơ hồ lại đến đây rất nhanh. Bọn họ đã ở đây rất nhiều ngày, căn cứ nàng đã nghe thấy không biết bao nhiêu lần câu ‘Không nghĩ qua là.....’, nói ra vẻ cho oai muốn Lưu Vân điện này cho ăn không uống không. E hèm, chẳng qua chỉ là mục tiêu lý tưởng không phải là ‘vĩ đại’ thôi!

Bùi Mạch Ninh đoán rằng liệu có hay không gặp lại người quen, thí dụ cái tên Tấn Hoài chân nhân gì gì kia. Dù sao đã thật lâu nàng chưa có gặp chân nhân nào, tội danh này liệu có bị tố giác hay không nhỉ?

Nàng cũng chỉ là lo nghĩ thôi mà, không ngờ cách mấy ngày, thực sự có nhiều người quen đến cửa.

Như là ngày đó, đang hàn huyên cùng với Vân Dao, đang tản bộ trong hoa viên thì gặp hai huynh muội Công Tôn gia mà trước đó đã gặp trong trấn. Vẫn không thay đổi gì, một người ôn nhu như nước, một người vẫn yêu kiều tùy hứng, bất quá lần này bên cạnh bọn họ không có vị nam tử của Đường môn kia.

Thời khắc bọn họ nhìn thấy nàng, biểu tình kia thật đúng là khôi hài cực kỳ. Công Tôn Dẫn vẫn thật hoàn hảo, chỉ hơi có chút kinh ngạc, hân ôn nhu mà khen ngợi vẻ đẹp của nàng.

Về phần Công Tôn Ngọc kia thì không dễ đối phó như vậy. Ắt lập tức trở mặt, còn chỉ vào mũi nàng nói nàng lừa gạt tình cảm của nàng ta. Có trời mới biết nàng đối với ả có tình cảm gì, hoặc là phải hỏi ả có tình cảm gì với vị công ty mặt hoa da phấn mà nàng cải trang lúc trước?

Bất quá Công Tôn Ngọc còn chưa mắng được mấy tiếng liền bị Vân Dao nói cho đến không còn mặt mũi nào. Bùi Mạch Ninh lúc này mới phát hiện, nguyên lai tiểu sư muội Vân Dao cũng là người có tài ăn nói đến lợi hại.

Cuối cùng, kết cục là Công Tôn Ngọc bị thua, Vân Dao hùng dũng, oai vệ, khí phách, hiên ngang quay lại hỏi Bùi Mạch Ninh muốn thưởng gì cho ả, nhìn mà có chút đỏ khốc đỏ cười.

Nhưng thật không ngờ chính là, da mặt Công Tôn Ngọc kia dày đến phi thường. Từ Tư Không Thu Trạm, Ủy Kỳ Dương cho đến các đệ tử còn lại trong Lưu Vân điện, thậm chí là các môn phái khác, cứ nhìn thấy ai là mắt ả sáng lên, ba ngày hai bữa lại chạy đến chỗ nam nhân bọn họ.

Nhìn xem, thế này chẳng phải vẹn cả mấy đường hay sao? Thưởng cho, nàng Công Tôn đại tiểu thư kia bị định trụ ở lại trong đình viện.... ... Ha ha ! Bây giờ, ả đang trừng mắt căm tức nhìn nàng kia!

Bùi Mạch Ninh chậm rãi đến gần ả. Dưới ánh mắt vẫn còn đang trừng trừng đầy tức giận của ả, lạnh lùng cười, trong nháy mắt, từ thân nàng tản ra khí lạnh như băng, làm cả người Công Tôn Ngọc run lên, lập tức kinh sợ bất định nhìn nàng.

“Công Tôn cô nương, ta đã thấy qua nhiều kẻ không biết xấu hổ nhưng vẫn còn chưa thấy kẻ nào không biết xấu hổ như tiểu thư. Trước kia ta không nói gì, chính là muốn nhìn người diễn ra được trò hay gì khiến ta thấy thú vị một chút. Chỉ tiếc, cử chỉ của người khiến ta phát chán, không muốn nhìn lại.” Bùi Mạch Ninh khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn mắt ả ta kinh ngạc, con ngươi của nàng hơi nheo.

Mắt phượng híp lại, khóe miệng hơi cong, chốc lát lại lộ ra đôi mắt băng lạnh, lại có thêm chút tà mị xinh đẹp, nhìn Công Tôn Ngọc giận như ngậm phải thuốc nổ.

“Ta không để ý người đi quần quít lấy Ủy Kỳ Dương, nhưng đừng có mà xuất hiện trước mặt tướng công ta và ta! Bằng không, lần sau, lần sau chắc chắn sẽ không bị định ở trong này nữa đâu! Phải biết rằng, phu thê chúng ta...khả năng chịu đựng không tốt lắm đâu!” Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt đẹp, cười hì hì nói, ngoài miệng mặc dù đang cười, nhưng trong mắt lại luôn có một mảnh rét lạnh, con ngươi thâm thúy nhìn xoáy vào người đối diện, thật sự làm cho người ta không thể phán đoán nàng là người như thế nào.

Ngay cả một đại tiểu thư trời không sợ, đất không sợ như Công Tôn Ngọc cũng kinh hãi gật gật đầu. Bởi vì ánh mắt Bùi Mạch Ninh nói cho ả biết: nàng nói đều là thật nếu là mình ở còn quần lấy bên người bọn họ, hậu quả thế nào cũng gánh không nổi.

55. Chương 55: Nguyên Diễm

Từ lúc bị Bùi Mạch Ninh đe dọa uy hiếp, tuy rằng không cam lòng nhưng Công Tôn Ngọc Không cũng dám lộ diện trước mặt nàng, chỉ biết đi quấy rầy Ủy Kỳ Dương.

Ủy Kỳ Dương nhìn trông có vẻ ôn hòa hơn Tư Không Thu Trạm rất nhiều, thế nhưng ả lại quên mất bản tính của Ủy Kỳ Dương là như thế nào. Bọn họ dù sao cũng đã là huynh đệ bao năm, Ủy Kỳ Dương khi nói chuyện luôn mang vẻ tươi cười hòa theo một chút. Cho nên, chính vào lúc ả trút bỏ y phục, quyết định hiến thân, thế nào mà lại bị tất cả đệ tử của Thự Lưu phái nhìn thấy hết.

Ả căn bản không hề nghĩ rằng, trước đó Ủy Kỳ Dương kia đã đi khoe khoang với đệ tử Thự Lưu phái, nói sư phụ muốn dành tặng họ một số đồ tốt đang để trong phòng của hấn. Thế là, đám đệ tử Thự Lưu phái kia tin ngay, lập tức mò đến. Thật không ngờ bọn họ lại được nhìn thấy một màn mỹ nữ cởi áo khoe thân. Đồ tốt! Quả là đồ tốt đến không ngờ.

Tuy nói rằng ả bị bọn họ chiếm tiện nghi, nhưng thực chất địa điểm là đình viện nhà người ta, xảy ra tình huống như vậy, thanh danh sớm đã xuống dốc không phanh bởi những tên như Tân Hoài chân nhân kia, lần này các đệ tử của Thự Lưu phái có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Cái bấy Ủy Kỳ Dương giăng ra đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Công Tôn Ngọc khóc sụt sùi, muốn Ủy Kỳ Dương chịu trách nhiệm, thế nhưng hấn chỉ nói một câu, mà câu nói này như một dao đâm chết ả : “ Nhìn thấy người lừa đồ như vậy chính là đệ tử Thự Lưu phái! Không tệ quá đâu! Một lúc có được nhiều tướng công như vậy, nhất định có thể thỏa mãn được người!”.

Nghe xem, lời của hấn nói chính là nói Công Tôn Ngọc là nữ nhân thủy tính dương hoa, hay có thể nghĩ cho dù ả là đại tiểu thư của Truy Phong sơn trang thì với hoàn cảnh này cũng sẽ không ai dám lấy nàng.

Cuối cùng, Công Tôn Ngọc phải gánh một kết quả thảm thương. Công Tôn Duẫn tuy rằng đau lòng nhưng vẫn phải chịu đựng, dù sao đây cũng là kết quả do muội muội của hấn tự chuốc lấy, yêu kiều nhưng quá ngu ngốc, chạm ổ kiến lửa mà không biết. Mà có được kết quả này không phải là do Ủy Kỳ Dương kia đã hạ thủ lưu tình rồi hay sao? Tự nhiên xét thấy, bọn họ dù gì cũng là huynh muội nhưng tại sao sự thông minh, tài trí của bọn họ lại hoàn toàn trái ngược?

Trừ Công Tôn Ngọc ra còn có nam tử từng đi cùng với Công Tôn Duẫn- Liêu Hùng của Đường môn cũng đến. Từ nay về sau, Lưu Vân điện luôn nghiêm gia trông giữ phòng bếp để tránh phát sinh những chuyện ăn nhằm đau bụng, vì trước kia đã từng có chuyện như vậy xảy ra.

Hoàng Phủ Việt thân là hoàng tộc nhưng vẫn sẽ xuất hiện ở đình Tử Vi. Tất cả mọi người đều biết điều đó, chỉ trừ Bùi Mạch Ninh.

Hoàng Phủ Việt không một chút thay đổi, vẫn ngạo nghễ, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập ý cười cùng với đó là khí chất quý tộc trời sinh, ngay lập tức trên hoa gheo nguyệt, hấp dẫn được không ít nữ đệ tử của Tu Chân giới. Nam tử ngạo nghễ tuấn mỹ như vậy vẫn như lúc từ hôn thỉng thừng với Bùi Mạch Ninh ngay trước mặt mọi người. Biết rõ là thống khổ tại sao nữ tử vẫn gửi gắm tình cảm vào y? Tâm tình thiếu nữ sao mà khó đoán quá vậy?

Hoàng Phủ Việt nhìn đối lại ánh mắt của Bùi Mạch Ninh, sau đó tỏ thái độ không quan tâm, bưng chén trà ở trên bàn nhấp một ngụm. Từ sau khi khỏe lên, Bùi Mạch Ninh được Vân Hạc chân nhân và Vân Sầu chưởng môn vô cùng yêu thích. Rất nhiều lúc, họ tìm nàng luận bàn tài đánh cờ. Vì vốn không phải lúc nào cũng gặp được một nhân tài như nàng, Vân Sầu trưởng môn thiếu chút nữa là báii nàng làm sư phụ. Nếu không phải do Tư Không Thu Trạm mỗi ngày đều dùng ánh mắt lạnh đến thấu xương nhìn họ chắc Vân Sầu trưởng môn thực sự sẽ làm như vậy.

Nghĩ đến đây, Bùi Mạch Ninh không khỏi cười nhẹ một tiếng. Lại có cảm giác có người đang nhìn mình, nàng ngược mắt lên nhìn, vừa vặn thấy một cặp mắt đang rực lửa. Nàng mỉm cười lạnh lùng, trước mặt là Vân Hạc chân nhân và Vân Sầu chưởng môn, y lại có thể nhìn nàng như vậy, thật đúng là quá to gan.

Đột nhiên, Bùi Mạch Ninh lại cảm thấy có gì đó không đúng. Hơi nhúu mày, từ đâu đưa đến mũi nàng một hương vị quen thuộc, rõ ràng là hương vị của hoa tai Lưu Quang. Trước đây, trên người của Thủy Vân, nàng cũng cầm lại một mảnh nhỏ, nàng coi đó không phải là một vấn đề quá quan trọng vì thiết nghĩ, nếu Hoàng Phủ Việt Phủ không tiếp xúc cùng với Thủy Vân thì căn bản là không có được hương vị này.

Trong lòng không khỏi giật mình, nàng không nghĩ tới một việc trùng hợp như vậy có thể sẽ phát sinh. Nàng chính vì đã quên đi sự việc này mà đã bỏ lỡ nó.

Môi mấp máy không nên lời, nàng có lẽ đã có thể khẳng định, trừ bỏ mảnh bị yêu vật kia cướp đi, mảnh nhỏ cuối cùng chắc là ở trên Hoàng Phủ Việt, đi một vòng cuối cùng lại trở về điểm khởi đầu.

Lòng bàn tay truyền đến sự đau đớn, Bùi Mạch Ninh nhìn sang khuôn mặt không chút biến đổi của Tư Không Thu Trạm, giận dữ cắn lấy đôi môi đỏ mọng của mình. Hắn cứ nhiên siết chặt đôi bàn tay của nàng lại vẫn có thể giả bộ như không xảy ra chuyện gì. Tức giận quay đầu lại, lại thấy cặp phía đối diện nhất thời có chút ảm đạm, đôi mắt của Bùi Mạch Ninh chợt lóe sáng, khóe mắt hơi run, nam nhân này, nguyên lai là đang ghen.

Hoàng Phủ Việt dù sao cũng là hoàng thất, cho dù địa vị của Lưu Vân điện có cao thì hắn vẫn phải nể mặt y. Hoàng Phủ Việt đã đến, đương nhiên là phải hoan nghênh y, nhưng mà Bùi Mạch Ninh thấy như vậy lại nghĩ vì sao càng lúc càng thêm có những đôi nam nữ thân cận?

Bên kia một đôi : nữ then thùng e lệ, nam liễu mạng lơi kéo làm quen. Còn bên này: nữ đuổi theo nam chạy, XX phái nam tử càng làm XX phái nữ đệ tử quải chạy một cái. Chậc chậc, Ủy Kỳ Dương ngồi trên ghế băng, tay cầm một đĩa hạt dưa xem say sưa ngon lành .

Bên cạnh Ủy Kỳ Dương ong bướm lả lơi không ít, nhưng từ đầu tới cuối hắn đều không để ý đến, chỉ nhìn chăm chăm vào các đôi đang thân cận , thỉnh thoảng còn đánh giá vài câu. Những nữ tử bên cạnh hắn cảm thấy mất mặt, thức thời mà bỏ đi.

Nghe đồn Tư Không Thu Trạm trước kia cả người phát ra khí độc, thế mà hiện tại lại cười được thê. Hơn nữa, thê tử của hắn tính tình vô cùng tốt, dung mạo lại đẹp, khiến các nữ đệ tử cũng không có can đảm dám đến tiếp cận.

Chỉ là bọn hắn không biết, cả người Tư Không Thu Trạm này đang phát ra lãnh khí, bởi vì tiểu thê tử bên cạnh hắn. Lãnh mi cau lại, hắn đã quan sát tiểu thê tử một hồi lâu, phát hiện tiểu thê tử lại nhìn về hướng Hoàng Phủ Việt liếc mắt một cái. Tay hắn càng nắm càng chặt, thiếu chút nữa liền nhịn không được, muốn tìm tên Việt vương gia kia đấu một trận.

Hoàng Phủ Việt tuy rằng cùng những người khác nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt về hướng Bùi Mạch Ninh.

Y nghĩ càng thấy ngạc nhiên, từ khi nàng nhảy xuống hồ tự sát, cả con người dường như đều thay đổi. Không chỉ có thái độ đối với y thay đổi, mà ngay cả ánh mắt nhu tình tựa nước mùa thu chỉ dùng để nhìn y cũng đã thay đổi.

Đúng rồi! Hoàng Phủ Việt trước kia từng đã gặp qua Bùi Mạch Ninh. Khi đó Bùi Mạch Ninh tuy có dùng một tấm lụa mỏng che đi khuôn mặt của mình, nhưng trong mắt của nàng lại có nhu tình khiến hắn kiêu ngạo tự phụ, đối với bất luận nữ tử dù có thế nào y đều chẳng thèm ngó tới, huống chi chỉ là một Bùi gia tiểu thư nhỏ nhỏ.

Có người từng nói, khi cần thận quan sát một người, lại càng dễ dàng yêu nàng, tuy rằng y không có yêu nàng một cách khoa trương, nhưng trong lòng lại rung động, hơi thở đầy dồn dập như đang nhắc nhở y.

56. Chương 56: Vợ Chồng Son

Tư Không Thu Trạm kiên trì làm cái máy lạnh, cả người tản ra lãnh khí, đứng cạnh cửa sổ, cũng không sợ đông lạnh bởi vì nhiệt độ ban đêm trên đỉnh Tử Vi này cũng không phải quá thấp.

“Còn không mau nằm ngủ, trời cũng đã tối đen như mực.” Bùi Mạch Ninh chỉ áo mỏng nằm ở bên trong giường. Buổi sớm hần đều dậy luyện công, đây là thói quen tốt khi ở Lưu Vân điện, vì không muốn làm nằng thức giấc, hần nằm ở phía bên ngoài giường.

Tư Không Thu Trạm không nói chuyện, bên trong gian phòng nhất thời yên tĩnh, Bùi Mạch Ninh hắt xì một cái, ù ù cạc cạc nhìn bóng lưng của hần. Chẳng lẽ hôm nay bị kích thích gì hay sao? Từ lúc trở về đã chỉ yên lặng đứng đó, nằng còn tưởng hần đang diễn kịch bi.

Bùi Mạch Ninh bĩu môi, không để ý tới sẽ hần nữa. Hần ngủ hay không cũng chẳng sao! ~ Vừa nghĩ vừa lẩm bẩm chiu vào trong chăn, sửa sang lại một chút, nằng đã buồn ngủ lắm rồi!

Tư Không Thu Trạm cứ chờ đợi, kết quả lại phát hiện phía sau lại truyền đến những tiếng hít thở đều đều. Hô hấp của hần bị kiểm hãm, không thể tin nổi mà quay đầu lại, sững sờ nhìn nữ nhân trên giường đã sắp mơ màng tiến vào giấc mộng.

“Nàng..... nằng.....nằng,,, nằng thế nào mà vẫn ngủ được?” Tư Không Thu Trạm thấy tức giận khi nương tử vô tâm như vậy. Lập tức, hần chạy đến trên giường, dùng sức lay động Bùi Mạch Ninh, kéo nằng từ trong cơn mơ màng trở về. Hần lay lay nằng đến mức nằng muốn ói ra, cơn buồn ngủ kia hoàn toàn tiêu tan.

“Oe....., chàng.... khụ khụ, rốt cuộc muốn làm gì ?” Bùi Mạch Ninh nổi giận, sắc mặt đỏ bừng, khí sắc kia hồng nhuận, nhưng có thêm loại ý mỉa khác.

Tư Không Thu Trạm sững sốt, lập tức ủy khuất chu mỏ, bắt đầu chỉ trích nằng :”Nàng không tới hỏi ta rốt cuộc là có chuyện gì sao? Cứ nhiên bỏ ta mà đi ngủ trước.” Giờ phút này Tư Không Thu Trạm đâu còn khí chất lạnh lùng như thường ngày, giống như một tiểu hài tử nếu không được ăn kẹo đường thì giận dỗi mãi không thôi.

Bùi Mạch Ninh giật giật khóe miệng, lập tức nói :”Ta có hỏi, nhưng là chàng không để ý ta thôi.” Lời nói này chính là cây ngay không sợ chết đứng.

Tư Không Thu Trạm hừ lạnh, bất mãn hết sức nói: “Làm sao như vậy được? Ta không để ý nằng, là nằng sẽ không tiếp tục hỏi sao? Nếu nằng tiếp tục hỏi, ta khẳng định sẽ trả lời nằng.”

Bùi Mạch Ninh lần này ngay cả khóe mắt cũng giật vài lần, thập phần không bình tĩnh mở miệng, chết lặng hỏi: “Hả? Vậy được rồi, ta hỏi chàng lại : chàng làm sao vậy? Thế nào còn chưa chịu ngủ?”

Tư Không Thu Trạm hơi có chút hài lòng, biểu tình giận dỗi trên mặt tiêu tán đi mấy phần. Hần trở lại với vẻ mặt lạnh lùng, hừ một tiếng nói: “Hôm nay nằng cùng tên dã nam nhân kia đầu mày cuối mắt là có ý gì?”

Khụ khụ, bỏ bộ dạng hài tử đòi kẹo, lại thành ông chồng đang ghen hay sao?

Bùi Mạch Ninh nghĩ như vậy, lập tức thấy không nên giải thích nhiều, nói : “Ta nào có cùng hần mắt qua mày lại, chàng tuyệt đối là nhìn lầm rồi.” Nằng chỉ là muốn quan sát một chút, mảnh nhỏ hoa tai rốt cuộc có ở trên người hần hay không? Và nên làm như thế nào mới có thể lấy được nó về?

“Hừ, không có? Hai mắt ta đều nhìn thấy, nằng đừng tưởng rằng nằng nói như vậy là có thể không phải chịu trách nhiệm.” Tư Không Thu Trạm tiếp tục hừ lạnh, tức giận, không chịu từ bỏ.

Bùi Mạch Ninh cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng mà ngấm lại, chuyện yêu quái kia xuất hiện cũng không phải là chuyện bí mật gì, cả hai người bọn họ đều biết rõ. Lúc trước bọn họ cho rằng yêu quái kia muốn ra tay với Lưu Vân điện, lại không biết mục tiêu của nó từ đầu đến cuối chính là nằng.

Thở dài, Bùi Mạch Ninh mấp máy môi đỏ mọng, có chút gian nan mở miệng: “Chàng đã nhất định muốn biết, ta sẽ nói cho chàng biết vậy.”

Tư Không Thu Trạm hơi giật mình, lần đến phiên hần nóng nẩy, lập tức đưa tay che môi nàng lại, khẩn trương nói: “Không được, ta không thích nghe, nàng đừng nói là....”

Bùi Mạch Ninh nhũu nhũu mày, hơi ù ù cạc cạc. Lập tức nàng kéo bàn tay của hắn ra, nàng đã quyết định không nói không được, thay vì khiến hắn tiếp tục lo lắng, không bằng nàng thẳng thắn nói cho hắn nghe.

“Kỳ thực chuyện này.....” Bùi Mạch Ninh tiếp tục mở miệng nói.

Tư Không Thu Trạm thần sắc bắt đầu hoảng loạn rồi, hai cái tay cùng nhau bịt miệng nàng lại. Hắn thật sự không muốn nàng nói ra dù chỉ là nửa thanh âm, cho dù nàng có oán hận nhìn hắn.

Về mặt Tư Không Thu Trạm được chút bị thương, hắn phải cần rảnh thì mới nói ra được: “Ta sẽ không để cho nàng nói, như vậy nàng sẽ không rời xa ta! Quay đầu, nàng lao vào lòng tên dã nam nhân kia mất.”

Bùi Mạch Ninh bối rối, hoàn toàn triệt để mù mờ không hiểu. Đây rốt cuộc là cái gì cùng cái gì? Ai có thể nói cho nàng biết không? Tư Không Thu Trạm rốt cuộc là bị quỷ thần ám ảnh cái gì mà lại biến thành bộ dạng này?

Trong lòng Bùi Mạch Ninh đang yên ổn bỗng nổi lên một cơn sóng giận dữ. Nàng tức giận gạt bàn tay hắn đang che miệng nàng ra, hung hăng nhìn hắn nói: “Chàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Chuyện này là thế nào? Loạn thất bát tao, ai nói ta muốn lao vào lòng dã nam nhân?” Bình tĩnh! Nàng tuyệt đối bị lấy từ hắn, cũng theo hắn mà cùng nhau gọi tên Hoàng Phủ Việt kia là ‘Dã nam nhân’.

“Thế nào lại không? Sự đệ của ta đều đã nói, căn cứ theo hành động của hai người vừa rồi, đủ mọi loại biểu cảm thâm tình. Đó chính là nàng muốn cùng hắn ta song túc song phi.” Tư Không Thu Trạm cũng tức giận nói. Nhưng hắn tức giận chính là tên Hoàng Phủ Việt kia.

Bùi Mạch Ninh nổi giận. Úy Kỳ Dương đáng chết này, thế nào mà dám dạy tướng công của nàng mấy chuyện này? Xem ra sau này phải kiên quyết tách hai người bọn họ ra, miễn cho Tư Không Thu Trạm lại bị dạy hư. Phải biết, chính vì luôn cách xa người khác cho nên tư tưởng của Tư Không Thu Trạm mới không bị làm hư.

Bất đắc dĩ vượt đầu, nàng ổn định lại tâm tình, mỉm cười nở rộ, cực kì ôn nhu nói: “Chàng đừng có nghe Úy Kỳ Dương, tên hỗn đản nào dám nói bừa, sự tình tuyệt đối không phải như chàng nghĩ! Ta đối Hoàng Phủ Việt không có cảm giác gì, làm sao có thể cùng hắn song túc song phi? Chàng từ đầu không nên lo lắng điều này!”

Tư Không Thu Trạm nghe nàng nói như vậy, nhưng vẫn hồ nghi nhìn nàng một cái rồi nói: “Nhưng ta nhớ rằng, lúc trước khi ta tiến cung, nàng vốn là được chỉ định gả cho Hoàng Phủ Việt. Về sau Hoàng Phủ Việt cự hôn, nàng thậm chí còn nhảy xuống hồ tự sát!” Chuyện này cũng đúng là về sau hắn mới nghe người khác nói lại. Vốn là không thèm để ý, nhưng cũng không biết vì sao, bây giờ hắn càng ngày càng để ý.

“Khụ khụ, đó chẳng qua là nhất thời xúc động! Chàng suy nghĩ một chút thử xem! Bị cự hôn trước mắt bao nhiêu người, tự nhiên trong lòng sẽ nghĩ quẩn. Nhưng bây giờ ta nghĩ thông rồi, chàng so với Hoàng Phủ Việt kia tốt hơn nhiều lần, ta làm sao có thể buông tay, chọn hư bỏ tốt được?” Bùi Mạch Ninh ôn hòa nói, đem Hoàng Phủ Việt trực tiếp so sánh xấu xa này nọ. Nhưng mà ở trong mắt nàng thì cũng đúng là như thế, tuy rằng lạnh lùng, lại tâm tư so nhân đơn thuần Tư Không thu trạm, thật là một khối phác ngọc* đáng giá nàng thích.

*phác ngọc: ngọc thô chưa mài dũa

Hơi hơi trừng mắt, Bùi Mạch Ninh nhìn Tư Không Thu Trạm rốt cục cười tan băng tuyết. Khuôn mặt vốn tuấn mỹ, giờ phút này nở nụ cười rạng rỡ đến tận ánh mắt, có phong thái tuyệt thế khuynh đảo chúng sinh.

Trong mắt có chút phức tạp, nàng rốt cục tin tưởng: cảm tình của hắn dành cho nàng..... nàng luôn tự nói mình không thuộc về thế giới này, tốt nhất là duy trì một khoảng cách, không được đáp lại tình cảm gì. Nhưng nàng hoàn toàn không có cách nào khiến cho lòng mình không động. Nàng biết, ít nhất bây giờ, trái tim nàng đang dao động.

57. Chương 57: Gặp Chuyện Không May

Bên trong gian phòng, dưới ánh nến, Bùi Mạch Ninh cân nhắc nhiều lần, ánh mắt Tư Không Thu Trạm bây giờ cũng đã biến thành chờ mong, chậm rãi mở miệng: “Chàng còn nhớ rõ chuyện xảy ra lúc chúng ta ở Tần gia bảo không? Chính là tối hôm chúng ta đi đến rừng cây ở giữa Tần gia bảo và sơn trang của thành chủ Lang thành đó! Ta có cầm lấy một vật trên người của tiểu nam hài đó, kết quả lại bị một bóng đen đoạt đi, hiện tại ta đoán bóng đen kia có lẽ chính là yêu quái đến đây bữa nọ!”

Tư Không Thu Trạm như có chút đắm chiêu, đối với chuyện xảy ra tối hôm đó, hẳn có ấn tượng. Bởi vì những chuyện đặc biệt liên quan đến Bùi Mạch Ninh, hẳn càng khắc sâu trong trí nhớ hơn, liền gật đầu, tỏ vẻ mình biết chuyện này.

Bùi Mạch Ninh nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Kỳ thực tiểu nam hài kia có đeo một vật mà khiến yêu quái và những kẻ khác đều khát vọng mãnh liệt muốn có nó. Thứ kia được chia làm nhiều mảnh nhỏ, chỉ một mảnh nhỏ thôi cũng có sức mạnh vô cùng lớn, chứ đừng nói đến khi tất cả chúng được hợp lại, cho nên tuyệt đối không thể để yêu quái kia có được nó.”

Bùi Mạch Ninh hao hết tâm tư, cuối cùng cũng đem sự tình đại khái nói ra, Tư Không Thu Trạm cau mày nhìn Bùi Mạch Ninh, làm như đang suy nghĩ đến điều gì đó.

“Chàng không tin ta sao?” Bùi Mạch Ninh ảo não nhăn mày lại, thập phần không thích việc bị ngờ vực vô căn cứ này.

Tư Không Thu Trạm mấp máy môi, lắc lắc đầu nói: “Không phải như thế! Nàng nói, ta đều tin tưởng, nhưng mà cái đó và dã nam nhân kia có quan hệ gì?”

Bùi Mạch Ninh im lặng. Đúng rồi, nam nhân này quan tâm nhất chính là chuyện này, chuyện yêu quái kia có thể nào đối với hắn cũng chẳng có liên quan.

“Đó là bởi vì một mảnh nhỏ kia đang nằm trong người Hoàng Phủ Việt.” Bùi Mạch Ninh cố gắng nói cho xong, nàng đã chẳng còn hy vọng gì với phương thức suy xét của Tư Không Thu Trạm.

Tư Không Thu Trạm nghe nói nàng nói như vậy, làm như hiểu rõ mà gật đầu, lập tức ngược mắt nhìn nàng nói: “Mặc dù là nói như vậy, nhưng đó là chuyện của Hoàng Phủ Việt! Nàng về sau không được cùng hắn mất đi mà lại biết không? Ta không thích.”

Tư Không Thu Trạm nhấn mạnh ý hắn không thích rất rõ ràng với Bùi Mạch Ninh, biểu thị cho một ham muốn chiếm hữu mãnh liệt. Điều này khiến Bùi Mạch Ninh vừa cảm thấy ngọt ngào lại vừa bất đắc dĩ. Có trời mới biết nàng cũng không thích nhìn Hoàng Phủ Việt, từ đầu đã nghĩ cách tránh xa y, càng xa càng tốt. Nhưng mà mảnh nhỏ hoa tai lại ở trên người của y, nàng cho dù có làm như thế nào cũng phải cảm về. Nói cách khác, nếu bị yêu quái kia đoạt đi trước thì biết làm sao đây?

Đột nhiên, Bùi Mạch Ninh cảm thấy đầu óc nhất thời mơ hồ, cau chặt mày lại, cố nhớ lại xem vừa rồi bản thân nghĩ thoáng qua được điều gì đó.

Nhấp nhanh môi đỏ mọng, trong lòng nàng có cảm giác bất an mãnh liệt. Nhìn ra cửa, nàng suy nghĩ có nên làm gì đó để mọi chuyện thay đổi hay không? Có thể là tự mình nghĩ quá nhiều, nhưng thật sự vẫn cảm thấy lo lắng bất an trong lòng.

Bỗng nhiên, phía sườn tây bốc lên khói đặc cuồn cuộn, Tư Không Thu Trạm cũng đã nhận ra, khôi phục biểu tình rét lạnh thường ngày, cơ hồ là lập tức chạy vội ra ngoài cửa, chỉ lưu lại một câu: “Nàng nghỉ ngơi trước, ta đi xem thế nào.” Haiz, đây là trách nhiệm của đại sư huynh như hắn mà.

Nhưng mà, sức nhớ ra, hướng kia ở nhân hình như là..... đôi mắt Bùi Mạch Ninh phút chốc sáng ngời....Đó là chỗ của Hoàng Phủ Việt.

Bất an trong lòng như mở rộng thêm, chớp mắt, thật lâu sau, nàng quyết định xuống giường, mặc lại quần áo một lần nữa, chạy về phía kia.

Là một hồi không lớn lửa, vừa đến kia, liền thấy không ít người chen ở trước cửa. Bùi Mạch Ninh không khỏi bấu môi mĩa mai trong lòng: cái gì mà tu tiên nhân chứ? Còn không phải chỉ toàn là những kẻ ưa bắt

nháo hay sao?

Thật vất vả mới chen được vào, lại thấy trước mắt là một màn hỗn độn. Nhiều nơi trong viện bị đốt thành tro, ngọn lửa đã được dập tắt trước đó. Người nguyên bản ở trong đình viên này chính là Hoàng Phủ Việt, giờ phút này gương mặt của y trắng bệch. Vân Hạc chân nhân tỉ mỉ giúp y bắt mạch. Dù sao người ở chỗ bọn họ xảy ra chuyện, đương nhiên bọn họ phải chịu trách nhiệm.

Tư Không Thu Trạm, bộ mặt lạnh lùng chỉ huy xong hết thảy mọi chuyện. Ủy Kỳ Dương cũng làm mọi người tản đi hết. Giờ chỉ còn lại một nơi rộng tuếch, Tư Không Thu Trạm liếc mắt một cái liền nhìn thấy Bùi Mạch Ninh.

Trong mắt hắn lóe lên một luồng ánh lửa. Hắn vừa cùng nàng nói xong, đã lại thấy nàng không nghe lời mà chạy đến đây rồi. Giờ này khắc này, người nàng đang chăm chú nhìn chẳng phải là tên dã nam nhân kia hay sao?

Cắn chặt răng, Tư Không Thu Trạm dần đi đến phía sau lưng Bùi Mạch Ninh. Một đôi bàn tay to trực tiếp bưng kín ánh mắt của nàng.

“YAA.A.A.. – -” Bùi Mạch Ninh kinh hãi kêu lên một tiếng. Nàng vừa rồi quá mức tập trung chú ý, ngay từ đầu đã không nhận ra hắn đang ở gần.

“Chàng làm cái gì vậy?” Bùi Mạch Ninh sau khi nhìn thấy người phía sau chính là tướng công của mình, lập tức tức giận nói.

Tư Không Thu Trạm nhếch môi, khó chịu nói: “Nàng lại đang nhìn dã nam nhân kia.”

Khóe mắt hơi co giật, Bùi Mạch Ninh nắm tay thành quyền mà ho nhẹ, lập tức nhìn bốn phía chung quanh, thấy tất cả mọi người đã tiến hành thanh lí sạch sẽ, mới mở miệng hỏi: “Ta hỏi chàng, hắn xảy ra chuyện gì?”

Tư Không Thu Trạm nghe vậy, đôi mắt lập tức trừng về phía nàng, ánh mắt kia thẳng tắp lên án nàng: tại sao nàng lại có dám hỏi như vậy?

Nhưng dưới ánh mắt kiên trì của Bùi Mạch Ninh, hắn cuối cùng cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói: “Hình như là bị công kích! Ta cùng sư phụ đến nơi đây liền thấy như vậy. Theo như hắn nói, lửa này là chính do bản thân hắn phóng, bởi vì đối tượng tấn công hắn có vẻ như rất lợi hại. Chỗ ở của hắn lại khá vắng vẻ, cho nên để mọi người trông thấy mà đến ứng cứu, hắn đã phóng hỏa!”

Tư Không Thu Trạm vừa nói xong, Bùi Mạch Ninh liền cảm giác khóe mắt giật giật. Quả nhiên, linh cảm của nàng đã đúng.

Nàng đảm chiêu mà gật gật đầu, giữa trán nhất thời có chút nhẩn lại. Nếu thật sự là yêu quái kia, chỉ sợ, nó sẽ không dễ dàng buông tha, nhìn bộ dạng của Hoàng Phủ Việt, cùng với cổ hơi thở kia, đủ thấy mảnh nhỏ còn chưa có bị nó cướp. Tuy rằng không biết Hoàng Phủ Việt làm thế nào mà tránh né được tai kiếp này? Nhưng trước mắt, nàng có lẽ không thể lấy được mảnh nhỏ kia, bây giờ việc quan trọng là cần cho người bảo vệ hắn. Yêu quái kia không giống những kẻ kiêu kị Lưu Vân điện khác, vì để cướp được mảnh nhỏ, có lẽ chuyện gì cũng có thể làm được.

Ngày kế tiếp, vừa sáng sớm Bùi Mạch Ninh đã đi tìm Vân Hạc chân nhân cùng với Vân Sáu chưởng môn, hi vọng bọn họ coi trọng chuyện này.

Chính là, vừa vào cửa nàng đã nhìn thấy ngay mấy người tụ tập trong đường. Trừ bỏ Vân Hạc chân nhân cùng với Vân Sáu chưởng môn, Hoàng Phủ Việt cũng có mặt. Trên khuôn mặt tuấn dật còn có mấy phần tái nhợt, nhưng so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều.

Hoàng Phủ Việt vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Bùi Mạch Ninh. Theo phản xạ, y trưng ra nụ cười tự nhân là đánh đầu thắng đó. Chỉ tiếc giai nhân trực tiếp coi thường sự hiện hữu của y, đi đến trước mặt hai lão nhân. Y không khỏi sờ sờ lại khuôn mặt tuấn dật của chính mình, từ khi nào khuôn mặt của y so với hai lão nhân râu tóc bạc phơ còn kém hơn vậy? Tự cười khổ trong lòng.

“Chưởng môn, sư thúc, các vị có nghe thấy lời nói của ta không? Chuyện này rất nghiêm trọng.” Bùi Mạch Ninh hết sức nghiêm túc nói, lại phát hiện hai vị lão nhân hồ nghi nhìn nàng, biểu tình cơ hồ không sai biệt

là mấy so với Tư Không Thu Trạh. Nàng nhú mảy, rớt cuộc biết Tư Không Thu Trạh vì sao có biểu tình như vậy.

58. Chương 58: Bảo Hộ

“Ta nói này, nha đầu, sao ngươi cứ quan tâm đến Việt vương gia như vậy? Đồ nhi đáng thương của ta đây phải làm sao bây giờ?” Vân Sầu chườh môn lộ về đau lòng trên mặt, phỏh chừng đã ở vì chuyện Tư Không Thu Trạh bị ‘vứt bỏ’ mà bi thương thay.

Bùi Mạch Ninh giật giật khoe miệng, nói như vậy là muốn nàng nhin xuống.

“Haiz, sư huynh, huynh nén bi thương! Ai bảo đồ nhi của huynh lạnh lòng như vậy, nha đầu kia nhin không được mà cảm thấy tịch tịch, cũng đúng là sẽ.....” Vân Hạc chân nhân nói nghe còn khoa trương hơn. Cái gì mà nhin không được cảm thấy tịch tịch? Lão nhân này ở nơi nào nhin thấy được nàng tịch tịch?

Bùi Mạch Ninh hít sâu vài hơi, nàng không định so đo với hai lão nhân gần dở, lại thấy Hoàng Phủ Việt ở một bên cười càng lúc càng tươi. Đôi mắt sáng lấp lánh kia đang chớp động khiêu tình. Rõ ràng, nàng vẫn còn đang nghi hoặc với mấy câu nói của hai lão nhân kia, nhưng khi nhin đôi mắt sáng lấp lánh của y đang nhin chăm chăm vào mình thì tự nhin thấy nổi hết cả da gà, thần kinh đang căng như dây cung của nàng phút chốc mà đứt đoạn.

“Ta chẳng thèm quan tâm! Ý của hai vị chính là muốn nói, ta để ý tới hấn ta sao? Thường thức của ta không có kém đến thế đâu! Ngược lại, hai vị cũng nên tự ngẫm lại xem! Nói như các vị không phải là đang hạ thấp chính đồ nhi, sự diệt của mình hay sao?” Bùi Mạch Ninh đỏ mặt lên, rống to lên một hồi đủ khiến cho cả đình viện yên tĩnh, không chút tiếng động. Ba đôi mắt sững sờ nhin chăm chăm về phía nàng, thẳng đến khi nàng ổn định lại tâm tình, mới dám động dậy.

“Khụ khụ, ý của ta là.....ta chẳng có ý gì với Việt vương gia, các vị tiền bối xin đừng có đoán mò.” Bùi Mạch Ninh cũng không để ý xem bọn họ nghĩ như thế nào, cứ tiếp tục nói thêm: “Không biết hai vị tiền bối còn nhớ yêu quái mới xuất hiện lúc trước hay không?”

Hai vị lão tiền bối nguyên bản còn tại sững sững sốt sốt, nhưng vừa nhắc tới yêu quái kia thì tinh thần lập tức hoạt động trở lại, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc đăm chiêu, thoát nhin không giống như hai lão đầu vừa rồi.

“Yêu quái nào?” Hoàng Phủ Việt chớp mắt, không hiểu sự tình thế nào liền hỏi, chỉ tiếc những người còn lại đều trực tiếp coi thường hấn.

“Nha đầu, ngươi nói như vậy là có ý gì?” Vân Sầu chườh môn cảnh giác hỏi.

“Kỳ thực, ta hoài nghi kẻ tập kích tối hôm đó Việt vương gia chính là yêu quái kia! Ta lo lắng nó đánh lên một lần không được sẽ lại tiếp tục đến. Do vậy, ta thiết nghĩ cần cho người ở bên bảo vệ cho Việt vương gia, bằng không, nếu chuyện như vậy lại tái diễn sẽ khiến đánh tiếng Lưu Vân điện bị ảnh hưởng.” Thực chất, nàng chủ yếu lo lắng hai chuyện này, còn đối với sự an nguy của Hoàng Phủ Việt, nàng không nghĩ đến nhiều.

Hoàng Phủ Việt đứng ở một bên, khoe miệng giật giật như có ai đang nhéo mạnh.

“Ừm, nha đầu nói như vậy cũng đúng.” Vân Hạc chân nhân hoàn toàn đồng ý. Lưu Vân điện bọn họ là cơ nghiệp có hàng trăm năm nay, danh tiếng lưu truyền bốn phương, ngàn vạn lần không thể để bị hoen ố trong tay hai lão nhân bọn họ, bằng không cho dù có như thế nào thì cũng bị Thượng Kiêu tiên nhân trách cứ.

“Vậy được! Không phải chỉ là cần tìm người bảo vệ cho Việt vương gia thôi ư? Lưu Vân điện chúng ta những thứ khác thì không nhiều lắm nhưng đệ tử là nhiều nhất.” Vân Sầu chườh môn không chút để ý nói, hoàn toàn đồng ý với ý kiến Bùi Mạch Ninh.

“Bất quá, cũng cần phải là người có thực lực, vì yêu quái kia rất lợi hại.” Bùi Mạch Ninh bĩu môi nói.

Hoàng Phủ Việt ở bên đã nhiều lần xoắn xuýt, khó chịu, cuối cùng quyết định mở miệng nói ra ý kiến của bản thân y ~ Dù gì, chuyện này là liên quan đến an nguy của bản vương ta đây, không phải sao?

” Việt vương gia là có ý gì?”

Hai vị tiền bối các người rất cục chú ý đến ta, trời, ta cảm động muốn khóc mất! ~ Giấu quyền ho nhẹ, kiềm chế loại ý nghĩ này, y không muốn mất mặt đâu.

“Nếu như sự tình có liên quan đến ta, người bảo hộ cho ta, ta cũng nên tự mình lựa chọn, có đúng không?” Đến nơi Lưu Vân điện này, y không xưng ‘bổn vương’, lý do là bởi vì thể hiện sự tôn kính với hai vị lão tiền bối.

Vân Hạc chân nhân nhướn cao lông mày trắng tinh như tuyết hỏi: “Cũng được, vậy người tự mình chọn đi! Ai chọn cũng không khác nhau là mấy, chọn ai cũng được, dù sao chúng ta cũng vẫn sẽ cho người thâm bảo bộ người.”

Hoàng Phủ Việt vừa nghe thấy lời đáp ừm liền lập tức hài lòng nở nụ cười, ánh mắt sáng lấp lánh kia nhìn về phía Bùi Mạch Ninh.

Đừng nói là Bùi Mạch Ninh, đến ngay cả hai vị lão tiền bối cũng đều hiểu ra ý tứ của Hoàng Phủ Việt.

“Chính là nàng.” Quả thực, ngón tay Hoàng Phủ Việt kia không chỉ đi đâu khác, nhắm ngay vào Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh nhất thời đỏ mặt cười: người nói đùa sao! ~ Đừng nói nàng tự mình không đáp ứng, nếu nàng mà đi bên cạnh y, đây chẳng phải là đem hai mục tiêu cùng bày ra trước mặt yêu quái kia hay sao? Nàng không có trì hoãn như vậy đâu!

“Ta.....” Bùi Mạch Ninh vừa muốn mở miệng cự tuyệt.

“Nàng sẽ không đáp ứng.” Một tiếng gầm lên giận dữ đã thay Bùi Mạch Ninh trả lời. Trong nháy mắt, eo của nàng nhanh chóng bị người đó ôm lấy, nàng nhìn lại, liền thấy khuôn mặt nổi giận đùng đùng của Tư Không Thu Trạ. Chắc chắn, chưa gì đã tức giận rồi! Như vậy là không tốt, chẳng lẽ, đây chính là như người ta vẫn nói khi yêu, trong mắt nam nhân, nữ nhân mình yêu còn hơn cả Tây Thi đó sao?

“Mới chỉ chớp mắt, lại không thấy nàng nữa.” Tư Không Thu Trạ đầu tiên là nhìn Bùi Mạch Ninh hơi trách cứ nói. Trong mắt hắn nhìn Bùi Mạch Ninh có chút ai oán. Bùi Mạch Ninh không khỏi ho khan hai tiếng, vì sao nàng lại có cảm giác Tư Không Thu Trạ đang có khuynh hướng trở thành oán phu?

Hai vị lão tiền bối giờ phút này mới giảng cờ kéo trống, riêng từng người cầm một ly trà, tao nhã thích ý nhìn xem mấy người trẻ tuổi. Khụ khụ khụ, bọn họ già rồi, chịu không được ép buộc, chỉ có thể đứng ngoài xem thôi, cuộc vui thú vị thế cơ mà?

Hoàng Phủ Việt không vui trừng mắt nhìn Tư Không Thu Trạ. Đôi mắt kia nhìn thấy bàn tay to của đối phương đang ôm lấy eo Bùi Mạch Ninh thì sắc mặt càng thêm tối tăm, hai tay nắm chắc thành quyền, rất cục lĩnh ngộ được dụng tâm lương khổ của đại ca nhà mình. Hoàng huynh à, ta hiện tại thật sự rất hối hận tại sao lúc trước không nghe lời huynh ~ Nội tâm Hoàng Phủ Việt đang gầm thét.

“Ta có chuyện đứng đắn muốn làm, đêm qua không phải đều đã nói với chàng rồi đó thôi.” Bùi Mạch Ninh giống như đang dỗ dành tiểu hài tử giận dỗi.

“Chuyện đứng đắn? Chính là đến tìm dã nam nhân này sao?” Tư Không Thu Trạ nói nhanh, âm cuối càng thêm cao, thoát nhìn là tức không chịu được.

Hoàng Phủ Việt tức thì bị câu ‘Dã nam nhân’ kia mà sắc chính nước miếng của mình. Trưởng thành đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên y nghe thấy có người dám gọi y như vậy.

Hai vị lão tiền bối còn lại thì thiếu chút nữa hô to một tiếng ‘Hay’ . Thực không hổ là đệ tử Lưu Vân điện bọn họ, cách dùng từ kia thật quá sắc bén.

Bùi Mạch Ninh không nói gì, xoa nhẹ thái dương, vì sao nàng có cảm giác mình như đang nuôi một hài tử?

“Nghe này, ta tuyệt không muốn đi bảo hộ hần, không cần chàng vừa rồi cự tuyệt, chính ta cũng sẽ tự nói lời cự tuyệt! Do vậy, chuyện mà chàng lo lắng, nhất định sẽ không bao giờ xảy ra.” Bùi Mạch Ninh thập phần cường ngạnh nói, cuối cùng là cho Tư Không Thu Trạm một viên thuốc an thần.

Tư Không Thu Trạm hài lòng gật đầu, khiêu khích nhìn Hoàng Phủ Việt cười cười. Bùi Mạch Ninh nhất thời có loại cảm giác như mình dần thân vào một màn cung đấu, mà nàng chính là đối tượng để cung nhân tranh đấu giành giết. Thật sự làm người ta xấu hổ quá!

59. Chương 59: Tu Chân Đại Hội

Tư Không Thu Trạm vừa xuất hiện, lập tức toàn bộ ý nghĩ trong đầu Hoàng Phủ Việt phải thu liễm lại ngay lập tức, một lời tuyên án không cần phải nói ra. Hoàng Phủ Việt tức giận liền chỉ đích danh Tư Không Thu Trạm làm người bảo vệ cho mình.

Nhưng y hối hận, thật sự rất hối hận. Hai vị lão tiền bối lúc ấy không nói hai lời mà đáp ứng hần, dù sao Tư Không Thu Trạm là đại đệ tử thủ tịch của bọn họ, năng lực đương nhiên hết sức lợi hại, bảo hộ y tất nhiên là không thành vấn đề. Nhưng mà, ai mà chịu nổi khi có một khối băng di động cứ theo sát bên cạnh chứ? Huống chi đôi mắt mang theo sự phẫn hận căm ghét kia lại nhìn chằm chằm vào lưng y, làm cho y cực kỳ khó chịu, than không than được, thở cũng không xong.

Y gần như cảm giác mình đang hấp hối. Y vốn đã bị thương, thêm việc này lại khiến thương càng thêm thương. Rơi vào đường cùng, y chỉ có thể đi đến trước mặt Vân Sầu chường môn, mặt dày mà xin đổi người bảo hộ khác.

Vân Sầu chường môn lại chép chép miệng nói :”Tuổi còn trẻ mà sao đã suy nghĩ không thông như mấy lão già chúng ta vậy? Cẩn thận nếu không lại thành thói quen xấu.” Lúc ấy, Hoàng Phủ Việt thiếu chút nữa thì học máu. Đúng là sự phụ nào thì đệ tử đấy, về sau y nhất quyết sẽ không đến Lưu Vân điện này thêm lần nào nữa.

Nhưng mà, cuối cùng Vân Sầu chường môn lại sắp xếp Úy Kỳ Dương, đệ tử chỉ đứng sau Tư Không Thu Trạm đến bảo vệ cho y. Bọn họ vẫn nên để cho y được bình an mà sống ở đây trong một thời gian.

Nhưng mấy ngày bình an này cũng không phải thực sự là an bình. Đúng như Bùi Mạch Ninh đã nói, yêu quái kia thật sự không có ý định buông tha cho y, vẫn tiếp tục đánh lén. Nhưng có điều không hiểu, nó hình như đã kiêng kị cái gì đó, mỗi lần đều không dốc toàn bộ công lực ra.

Bùi Mạch Ninh nghĩ trên người Hoàng Phủ Việt vốn có mảnh nhỏ còn lại của hoa tai Lưu Quang kia, năng lượng đối năng lượng, xem như y cũng được bảo vệ một phần rồi. Hơn nữa, mảnh nhỏ nằm trên người Hoàng Phủ Việt, yêu quái không thể trực tiếp ra tay giết y được. vì nếu giết Hoàng Phủ Việt, mảnh vỡ kia cũng theo đó mà tiêu tán. Như vậy, nó sẽ vĩnh viễn cũng không chiếm được hoa tai Lưu Quang hoàn chỉnh.

Mấy ngày này, Bùi Mạch Ninh không ngừng điều hòa luyện hóa thân thể. Việc hòa hợp linh hồn với khối thân thể này khiến nàng có chút không thích ứng, nếu yêu quái kia không để cho nàng yên, có lẽ nàng cũng chẳng có cơ hội mà điều hòa ổn định lại nguồn sức mạnh của hoa tai tại Lưu Quang trong người.

Ngày qua ngày, nháy mắt, thời gian đã tới, đại hội Tu Chân chính thức được bắt đầu.

Hiện tại, Lưu Vân điện hầu như kín người hết chỗ, người đến xem náo nhiệt hay người vô giúp vui đều không thiếu. Bùi Mạch Ninh rốt cuộc cũng hiểu Lưu Vân điện tại sao lại được xây dựng đồ sộ như thế này. Hóa ra đây chính là nguyên nhân.

Võ đài được dựng ở trên khoảng đất trống ở hậu sơn, lúc này đã trắng đén kết hoa huyền ảo ăm ỹ. Đài tỷ thí được dựng cao, lơ lửng như treo giữa đất trời, mấy góc phía dưới ra có những khối đá lớn phát ra ánh sáng, đây cũng chính là lý do vì sao võ đài mà cũng có thể lơ lửng giữa không trung.

Một bên khác, chính là chỗ ngồi của những người có thân phận và địa vị. Những người ngồi ở vị trí đó có thể quan sát được hết thấy mọi diễn biến trên đài.

Còn về phần những người đến góp vui hoặc xem náo nhiệt có thể tùy tiện tìm một chỗ trống phía dưới mà yên vị. Mọi diễn biến trên đài, bọn họ đều có thể xem được hay không thể xem được cũng chẳng sao, đơn giản đến chỉ là muốn góp thêm cho đại hội Tu Chân này một chút náo nhiệt.

Từng môn phái, từng người lập tức trở nên nghiêm túc và căng thẳng. Cho dù chỉ là chào hỏi, đụng chạm qua lại thì thần thái của bọn họ có phần nặng nề hơn lúc trước. Có thể thấy, đại hội Tu Chân lần này được bọn họ rất xem trọng.

Người của Dược Vương Cốc cơ hồ lại khá khoan thai mà đến. Bọn họ có vẻ như không coi trọng đại hội này cho lắm. Như Bùi Mặc Hải chẳng hạn, hắn còn nói biết thế đã chẳng đến sớm, ở lại trong cốc nghiên cứu thêm vài loại dược viên mới còn tốt hơn.

Bất quá, Bùi Mặc Hải đã đến đây rồi, cũng thập phần nhận được sự hoan nghênh, ai cũng mong có được dược viên do Bùi Mặc Hải điều chế. Phải biết rằng, thuốc do Bùi Mặc Hải điều chế ra thiên kim vạn lượng cũng không thể mua nổi.

Bùi Mặc Ninh không nghĩ tới Nhị ca nhà mình lại được hoan nghênh như thế. Đứng nhìn hắn bị một tầng lại thêm một tầng người vây kín, năng nhẫn nại, coi như quên đi, đến lúc thì lại chào hỏi cũng không muộn.

Từ khi đại hội Tu Chân bắt đầu, Bùi Mặc Ninh gần như mỗi ngày dù là ban ngày hay buổi tối đều có thể đều nhìn thấy bóng trắng hoặc bóng đen, chờ đủ loại kiểu dáng, màu sắc thối qua trước cửa đình viện của mình. Lúc mới bắt đầu còn thấy kinh ngạc, càng về sau thì càng lạnh nhạt, trong lòng âm thầm than thở: tu chân nhân gì mà không hiểu phép lịch sự, phá hoại không gian yên tĩnh của người khác mà không cảm thấy đã gây phiền phức hay sao?

Cho đến khi đại hội Tu Chân bước vào giai đoạn tỷ thí, Bùi Mặc Ninh cũng vẫn chưa được gặp Bùi Mặc Hải. Kim nén xuống, năng đành phải ngoan ngoãn ngồi ở trên đài cao của gia quyến an tĩnh nhìn người người tỷ thí trên đài.

Nói là tỷ thí, năng cũng chưa hoàn toàn nhìn vào trong mắt. Tất cả cũng chỉ là, nhìn thấy một đạo bóng trắng chợt lóe, một đạo bóng xanh hiện ra, hoặc là một đạo hồng quang múa lượn trên không, buồn buồn thiu thiu mà ách xì một cái. Chiêu thức của mấy kẻ Tu chân sĩ này thật quá bình thường, nhàm chán trong nhàm chán.

Đang lúc năng xem không thấy thú vị thì đôi mắt hơi liếc ngang một chút, thấy Văn Sáu chưởng môn tọa trên đài cao kia sắc đang có gì đó không tốt lắm, nhìn lại Văn Hạc chân nhân, có vẻ như cũng có chút không bình thường.

Mày nhíu lại, có lẽ nào lại xảy ra chuyện gì sao?

Vừa muốn đứng lên, Bùi Mặc Ninh lại phát hiện Tô La đã chạy đến bên cạnh năng. Rơi vào đường cùng, năng đành phải trước trấn an Tô La trước, cùng năng ta coi lại một hồi tỷ thí, rồi mới thừa dịp mọi người đều chú ý đến diễn biến trên đài mà rời đi. Tư Không Thu Trạm và Ủy Kỳ Dương cũng đã đều đứng lên, sắc mặt giống nhau, không được tốt cho lắm.

“Như thế nào?” Bùi Mặc Ninh cũng không khỏi bị cuốn hút, mày như nhăn lại, sắc mặt có phần không tốt.

Tư Không Thu Trạm thấy người vừa lên tiếng là thê tử của mình, cũng không có gì mà phải giấu diếm, nhếch môi nói: “Đều là sư phụ cùng sư thúc quá tham ăn, thế nào mà lại đi ăn hết điểm tâm do Đường môn đưa, hiện tại cả người đều đang không thoải mái.” Dù sao cũng là phạm thế, có lẽ Tu chân sĩ đi chẳng nữa, cũng sẽ có ốm đau hoặc không thoải mái.

Văn Sáu chưởng môn vắn vẹo sắc mặt quái dị, trừng mắt nhìn Tư Không Thu Trạm, bất mãn nói: “Tên tiểu tử thú này, ta là sư phụ của ngươi, hơn nữa, sư đệ của ta ăn trước rồi, ta mới ăn theo.” Còn đẩy trách nhiệm đến trên người Văn Hạc chân nhân, bắt đắc dĩ lão văn giậtt giậtt khóe miệng. Nhưng ngay cả như vậy, cuối cùng vẫn vô pháp thay đổi hậu quả của việc lão tham ăn.

“Thật sự không thoải mái như vậy sao? Vậy tại sao không đi tìm Đường môn xin giải được.” Bùi Mạch Ninh nói ngay.

“Khụ khụ, không thể làm thế được! Nếu bị người khác biết, chúng ta đây làm gì còn mặt mũi nào!” Vân Sầu chường môn lập tức vội vàng vàng vừa nói, vừa nhìn quanh hạ bốn phía, chỉ sợ có người khác nghe thấy.

“Nếu không để ta đi mời Nhị ca đến!” Dù sao Nhị ca nàng cũng là người trong nhà.

Đáng tiếc, không đợi Bùi Mạch Ninh nói xong, hai vị lão tiền bối đồng thời biến sắc, lập tức đứng dậy, che môn đi xuống dưới lầu. Tư thế kia thật sự là.....

“Khụ khụ, kỳ thực chỉ là ăn nhiều quá nên đau bụng đấy mà! Thôi, thôi, đừng nên lo lắng quá! Hai lão sư chắc chắn không có chuyện gì đâu, may mà quanh đây không có ai! Chờ bụng họ đào thải hết một hồi thì tự nhiên sẽ tốt lên mà trở lại thôi!” Ủy Kỳ Dương nhún vai, có chút bất đắc dĩ nhiều hơn là nhận mệnh. Ai bảo bọn họ một là sư phụ hắn, một là sư thúc của hắn? Ngay cả Bùi Mạch Ninh đứng bên cũng đã hắc tuyến đầy mặt. Thật là hết nói nổi với hai lão nhân quái dị này!

60. Chương 60: Hắc Vụ

Tư Không Thu Trạm ôm lấy eo thon nhỏ của Bùi Mạch Ninh, cứ trực tiếp như vậy mà ngồi xuống. Nàng bất đắc dĩ tạm thời không quay về chỗ ngồi dành cho gia quyến trên đài, ở nơi nào xem thì cũng giống nhau cả thôi.

Bùi Mạch Ninh xem tỷ thí mà ngáp liên tục, Tư Không Thu Trạm cũng hoàn toàn không để tâm chú ý đến diễn biến cuộc đấu đang diễn ra trên đài, Ủy Kỳ Dương nhàm chán uống trà ăn hạt dưa, ngồi xem tỷ thí võ nghệ mà như đang ngồi xem một vở tuồng hay.

Mọi người trên đài hoàn toàn không để ý tới bầu trời lúc này dường như đang thay đổi, biến hóa chỉ trong nháy mắt.

Bùi Mạch Ninh nhăn mày, nhìn sắc trời đột nhiên trở thành một màu hắc ám, một mảng mây đen lớn đang ùn ùn kéo về phía bên này.

“Chuyện gì thế này? Tại sao đột nhiên sắc trời lại thay đổi đột ngột thế này nhỉ? Chẳng lẽ là sắp mưa sao?” Ủy Kỳ Dương cũng chú ý tới, ngừng cắn hạt dưa, buồn bực nhìn đám mây đen trên trời.

Tư Không Thu Trạm lạnh lùng không mở miệng, chân mày nhíu lại. Hình dáng đám mây đen kia có gì đó kỳ quái, không giống bình thường.

“Không đúng, đây hình như không phải là mây đen thông thường.” Bùi Mạch Ninh đứng bật dậy, hơi thở nặng nề. Đây rõ ràng là một đám mây không hề tầm thường.

Mây đen bao phủ trên không, khiến cho mọi người đang đấu võ trên đài tỷ thí cũng đều phải ngừng lại. Chỉ thiếu có người kêu thêm câu ‘Trời mưa sét đánh, về nhà thu quần áo’.

Không giống với những người khác chỉ đơn thuần là nghi hoặc, Bùi Mạch Ninh bây giờ cả khuôn mặt đều như ngưng trọng, ngay cả Tư Không Thu Trạm cùng Ủy Kỳ Dương đứng bên cạnh sắc mặt cũng ngưng trọng trong nháy mắt. Tuy rằng bọn họ không biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, nhưng cũng cảm giác được có cái gì đó không đúng.

”Khè khè khè”

Lại là tiếng cười quái dị kia, Tư Không Thu Trạm đột nhiên ngược mắt, trừng trừng nhìn từng mảnh mây đen. Thanh âm này hắn làm sao có thể quên, là tiếng cười của yêu quái đáng chết kia.

”Hồng bét, tên yêu quái này thừa dịp Tu Chân đại hội mà ra tay.” Bùi Mạch Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, yêu quái này thật lắm tâm tư, chẳng lẽ nó không sợ mọi người ở đây liên thủ đối phó với nó sao?

Trên thực tế, Bùi Mạch Ninh quá lo lắng mà không nghĩ tới: nếu mà nó dám đến, cũng chứng minh rằng nó đã có sự chuẩn bị vô cùng kĩ lưỡng trước khi ra tay hành động.

”Yêu loại to gan, dám quấy nhiễu Tu chân đại hội của chúng ta, quả là không muốn sống.” Ở một đài cao khác truyền ra một giọng nói cao ngạo, ý tứ hàm xúc, chứa đựng sự tự tin tuyệt đối.

Bùi Mạch Ninh nghiêng đầu, muốn nhìn thử một chút xem ai có lá gan như vậy. Nhìn sang bên kia, đó là đệ tử của Thự Lưu phái, thật đúng là cùng một dạng với Tân Hoài chân nhân.

”Khè khè khè, mau giao thứ kia giao cho ta, bằng không, ta chắc chắn sẽ san nơi này thành bình địa.” Yêu quái kia rất cục cựa cũng chịu mở miệng nói chuyện và tất nhiên kèm theo đó là tiếng cười lạnh lẽo quái dị. Trong giọng nói của nó mang theo sự âm trầm quái dị, cùng lúc đó là những trận gió rít bốc mùi lạ hoặc rét lạnh thối ra.

Tất cả mọi người tức giận sôi trào, ai ai cũng bàn luận, có người nhất gan thậm chí sợ hãi tới mức ngay lập tức chuồn mất.

Bọn họ hoàn toàn không để ý tới đệ tử của Thự Lưu phái đang mười phần tức giận, trực tiếp ngự kiếm phi thân hành động, xông lên bắt bằng được tên yêu quái kia. Bọn họ chính là muốn khiến cho mọi người nhìn đệ tử của Thự Lưu phát với cặp mắt khác xưa.

Nhưng, đột nhiên có một trận gió lạnh thấu xương thổi qua, khiến bọn đệ tử kia còn chưa kịp phi thân lên đã lập tức kêu thảm một tiếng, ngã rơi xuống đất.

Một hố sâu hiện ra, mọi người im lặng, nuốt nuốt nước miếng. rốt cục trong mắt đã hiện lên thần sắc hoảng sợ.

Từ từ, mây đen bắt đầu dần dần tiêu tán, đến lúc này bọn họ mới biết, mảng trời tối đen như mực kia căn bản không phải là mây đen, mà là một nhóm lớn yêu quái bộ mặt dữ tợn đang bay lơ lửng trên không trung, trừ đám mây đen vẫn còn đang bao phủ con yêu quái cầm đầu kia. Điều làm cho Bùi Mạch Ninh chấn động hơn là vẫn còn có một đoàn ác quỷ xuất hiện đằng sau. Nàng không thể nào ngờ, thậm chí ngay cả quỷ giới cùng yêu giới cũng đều tham gia vào trận chiến này. Đây rốt cuộc là chuyện gì?

”Trời ơi!” cũng không biết là ai bắt đầu kêu lên giọng nói ngập tràn sợ hãi, có thể nói trường hợp này quả thực là hoàn toàn hỗn loạn.

Bùi Mạch Ninh đứng ở trên đài cao nhìn một màn lạnh người trước mắt, con người nàng gần như đông kết lại, sắc lạnh. Nàng thậm chí có thể cảm nhận được, trong không trung có một đôi con người đỏ quạch rực lửa, giờ này khắc này đang nhìn chằm chằm vào nàng cùng Hoàng Phủ Việt. Quả nhiên mục đích chính là nàng và Hoàng Phủ Việt.

”Yêu quái, chớ có làm càn.” Gầm lên giận dữ, một thân ảnh màu trắng liên tiếp ra đòn, nhiều Tu chân sĩ thấy có người dẫn đầu, liền cùng nhau xông tới. Đối với Tu chân sĩ, loại yêu quái này vốn không phải là vấn đề quá lớn.

Yêu quái kia liền cười lạnh một tiếng. lát sau, tiếng sát phạt lập tức lớn hơn, yêu ma quỷ quái theo chân chen chúc xông ra, cùng Tu chân sĩ trộn lẫn một chỗ, đầu đầu cũng là máu tanh.

Bọn họ đánh giá thấp số lượng của bọn yêu ma quỷ quái này, một tên ngã xuống, thì lập tức một tên khác xông lên, bọn chúng dường như đã bị khống chế, nhẹ nhàng cười, tâm ngoan thủ lạt, một chút cũng không lưu tình.

Bùi Mạch Ninh cắn chặt đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt đầy kinh hãi, ở Địa phủ không biết có bao nhiêu vong hồn, mà hết thấy đều bởi hoa tai Lưu Quang mà đến, yêu vật kia làm vậy là để cho nàng gánh vác mọi tội danh. Trong lòng có chút náo nê, nàng vốn không phải người vô tâm, thấy hoàn cảnh trước mắt nàng căn bản là không thể khống chế được cảm giác của mình.

Tiếng kêu thảm thiết mỗi khắc một nhiều, các Tu chân sĩ không khỏi nhìn nhau, tập hợp đến một chỗ. Khắp nơi bây giờ đều là máu tươi, không ít người đã sớm trở thành vong hồn dưới đao của lũ yêu ma ác quỷ, những người còn sống thì đa phần đều đã bị thương. Quả thực không phải là bọn họ đánh không lại,

mà là lũ yêu quỷ kia cứ ùn ùn liên tiếp kéo nhau tới, hết lượt này lại sang lượt khác, điều này thật sự là làm cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

”Khè khè khè, ta đã phải phí không ít công phu mới có được nhiều thủ hạ như vậy, các người tưởng rằng có thể đầu lại được ta sao? Vẫn là đem thứ đó giao ra, bằng không, nơi này dù sớm hay muộn cũng sẽ bị ta san thành bình địa.” Yêu quái kia lại cười quái dị, trong lời nói giận dữ có cả sự khinh thường, trào phúng.

”Giao thứ đó ra? Người rốt cuộc muốn chúng ta giao ra cái gì?” Một trong những Tu chân sĩ bị trọng thương không thể nhịn được nữa rống lớn hỏi, tới tham gia Tu chân đại hội, lại vô duyên vô cớ biến thành như vậy, bọn họ tất nhiên là tức giận đến không chịu nổi.

”Đem y cùng với nàng giao ra đây cho ta!” Mây đen có chút tản đi, một bàn tay tiều tụy đưa ra ngoài, một chút da thịt cũng không có, giống như xương khô, khiến cho người ta thật sự sợ hãi.

Nhưng tay kia rõ ràng là chỉ vào Bùi Mạch Ninh và Hoàng Phủ Việt.

Hoàng Phủ Việt phía trước có mấy thị vệ hoàng gia bảo vệ. Đó là người mà y mang đến. Hoàng Phủ Việt cau chặt mày, đương nhiên đây không phải là lần đầu tiên y nhìn thấy con yêu quái kia, thế nhưng y hoàn toàn chẳng biết tại sao nó lại nhắm vào mình?

Tư Không Thu Trảm ôm chặt Bùi Mạch Ninh, vẻ mặt đông cứng ngưng trọng lại. Ủy Kỳ Dương bây giờ cũng thu hồi bộ mặt nhợt nhạt tươi cười ngày thường, trừng mắt nhìn thẳng vào con yêu quái bộ dạng cao ngạo hống hách kia.

Những người khác nhìn nhau, những người mà tên yêu vật kia muốn có căn bản đều không phải người bình thường. Một là hoàng thân quốc thích, một là đệ tử của Tư Không Thu Trảm, phải làm sao bây giờ?

”Khè khè khè, tiểu huynh đệ, đến đây! Giao món đồ trên cổ của người ra, ta có thể sẽ buông tha cho người.” Yêu quái kia lại cười quái dị nói, tầm nhìn của con người đỏ ngầu đang đặt trên cổ Hoàng Phủ Việt.

Bùi Mạch Ninh nao nao, đúng vậy, hoa tai Lưu Quang quả thật đang ở trên cổ của Hoàng Phủ Việt. Thân hình nàng khẽ nhúc nhích, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập. Phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để cho yêu quái kia dễ dàng đạt được mục đích hay sao?

61. Chương 61: Yêu Quỷ

Hoàng Phủ Việt cau chặt mày, mấp máy môi. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, y chậm rãi đưa tay lên lấy sợi dây hồng đang đeo trên cổ. Vật đó đang tản ra ánh sáng lục sắc từ từ xuất hiện. Đây chính là mảnh nhỏ còn lại của hoa tai Lưu Quang.

Hiện tại không phải là ban đêm cho nên ánh sáng tỏa ra từ mảnh nhỏ đó chưa mãnh liệt, người sáng suốt nhìn ra được nó hẳn là một thứ quý giá.

Lúc trước, Hoàng Phủ Việt trong lúc vô tình mới nhặt được mảnh vụn này. Y nhìn trúng tính chất hiếm có của nó cho nên mới đeo lên trên cổ. Nào biết, hiện tại cũng chính vì mảnh nhỏ này mà y trở thành mục tiêu của con quái vật kia.

Hoàng Phủ Việt vẫn còn chưa định thần lại thì liền cảm giác có một trận gió lạnh thổi qua. Cổ họng y trong nháy mắt trở nên đau đớn, đến khi ổn định lại mới phát hiện sợi dây hồng đeo cổ đã không còn nữa. Ở cổ thậm chí còn bị cào một vết, máu tươi nhỏ ra.

”Khè, khè, khè, lại một mảnh nữa tới tay ta! Ha ha ha, chỉ còn thiếu mỗi người, tiểu nha đầu.” Yêu quái kia hưng phấn nắm chặt mảnh nhỏ vừa lấy được trong tay, nhưng nó vẫn còn tức giận nhìn chăm chú vào Bùi Mạch Ninh, kích động mà dặt vu ngôn bĩu.

*dặt vu ngôn bĩu: cảm xúc bộc lộ thông qua lời nói.

Bùi Mạch Ninh lặng lẽ nhìn nó, không có bất cứ hành động gì. Tư Không Thu Trạm càng gắt gao đứng thẳng che chắn trước mặt nàng.

Những người còn lại so với bọn họ còn có vẻ lo lắng hơn. Lũ yêu ma quỷ quái đứng chung quanh nhe răng múa vuốt cười, bộ dáng của bọn chúng thật sự quá kinh khủng. Chúng tham lam mút lấy máu tươi trên đất, hành động này khiến người nhìn thấy buồn nôn khó chịu mà không dám nôn ra, trong lòng đã sợ hãi đến cùng cực.

Vân Sầu chường môn cùng Vân Hạc chân nhân cho tới bây giờ cũng chưa xuất hiện, cũng không biết họ như thế nào rồi? Liệu có phải đám yêu quái này đã hạ thủ với hai lão nhân trước rồi không? Nếu chỉ dựa vào Tư Không Thu Trạm và Ủy Kỳ Dương, tuy rằng còn chưa biết có thể chống lại yêu quái kia hay không nhưng nếu họ cũng hành động thiếu suy nghĩ như đám Tu chân sĩ vừa rồi, nói không chừng cũng sẽ bị yêu ma quỷ quái này giải quyết một lượt.

“Tư Không phu nhân, phu nhân mau giao thứ mà yêu quái kia cần ra đi!” Không biết là ai mở miệng, nhưng có lẽ kẻ đó đã cho rằng, nếu Hoàng Phủ Việt vì giao ra thứ kia nên mới có thể giữ được mạng thì nàng cũng nên làm giống như vậy đi.

“Đúng vậy! Đúng vậy, Tư Không phu nhân, mau mau giao ra đi.”

“...” Càng lúc càng nhiều người bắt đầu phụ họa lớn tiếng kêu lên, Bùi Mạch Ninh nở một nụ cười khổ nơi khóe miệng. Đừng nói mảnh vỡ kia ở trong cơ thể nàng, mà ngay cả khi có thể lấy ra được đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không thể nào mà giao cho yêu quái kia. Bằng không, nguy hiểm sẽ không còn chỉ là đối với những người trên đỉnh núi Tử Vi ngày hôm nay.

Bùi Mạch Ninh rung mình. Không được! Nếu đã như vậy, nàng phải ra tay đánh lui con yêu quái này thôi. Tích tụ chân khí trong lòng bàn tay, linh hồn của nàng tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn hòa hợp với thân thể, nhưng cũng vẫn đủ để đánh một trận với nó.

Tuy nghĩ là như vậy, nhưng nàng cũng không dám chắc. Hiện tại sức mạnh trong cơ thể nàng chỉ có được một nửa, hơn nữa những mảnh hoa tai còn đang sống dậy áp chế hẳn một phần công lực.

“Ninh nhi, đứng ở sau ta, ta sẽ không để cho nó đạt được mục đích đâu.” Thanh âm lạnh lùng của Tư Không Thu Trạm vang lên, tấm lưng lưng kiên định rộng lớn của hắn chắn ở trước mặt nàng. Trong nháy mắt, nàng xúc động, muốn cứ được như thế này mà ở bên cạnh hắn.

“Khè khè khè, ta muốn là người của nàng kia! Thật đáng tiếc, ai bảo người ngu, không biết hấp thụ chúng ngay lập tức, lại còn để lại trong người! Ta đây hiện tại chỉ còn cách moi hết chúng ra thôi!” Trong lời nói của con yêu quái bắn thủ sắc mùi máu tươi.

Mọi người đều cả kinh. Hóa ra cũng không phải là giao ra thứ đó thì có thể giải quyết được chuyện tình. Mồ hôi lạnh toát ra liên tục, bọn họ cũng chẳng có cách nào.

“Mau giao nàng ra đi! Đã có nhiều người chết vì nàng ta như vậy, chẳng lẽ còn muốn có người chết thêm nữa sao? Dùng nàng ,một người đổi lại mạng cho tất cả chúng ta.” Trong đám người, tự nhiên có thanh âm dữ dội vang lên.

Tư Không Thu Trạm lạnh lùng mắt qua. Kẻ vừa nói kia cư nhiên là Công Tôn Ngọc. Giờ phút này, gương mặt ả ta vẫn còn dính vài vết máu tươi, đang đỡ Công Tôn Duẩn bị thương bên cạnh. Gương mặt Công Tôn Ngọc bởi vì lây dính vết máu mà có vẻ phá lệ dữ tợn, trong mắt kia không che dấu chút nào địch ý cùng hưng phấn nhìn Bùi Mạch Ninh. Hưng phấn? Đúng vậy, rốt cục cũng có người có thể trị nàng giúp ả, không phải sao?

Mọi người bàn tán ầm ĩ. Đầu tiên là những tiếng tán đồng của đệ tử Thù Lưu phái. Cả đám người đó bị thương thảm hại, từ chương môn cho đến các đại đệ tử đều không dám tiến lên, chỉ dám đứng phòng bị không rơi vào hố sâu do con yêu quái kia tạo ra.

Cả người Tư Không Thu Trạm tỏa khí lạnh lẽo, có thể đông kết bất cứ ai đến gần. Ủy Kỳ Dương cũng cau chặt mày, dù có nói thế nào đi chăng nữa, hắn sẽ đều đứng bên cạnh sư huynh và sư tẩu của mình.

“Chậm đã, ta không đồng ý.” Thanh âm của một nam tử lạnh lùng vang lên. Người vừa đứng ra đến từ Được Vương cốc, nếu không phải là Bùi Mặc Hải thì còn ai vào đây? Ánh mắt hắn lạnh như băng đảo qua mọi người, trong lòng thầm nghĩ: nực cười! Muốn giao ra tiểu muội của hắn ư? Còn không dám hỏi qua hắn à?

“Bùi công tử!” Tất cả mọi người bắt đầu muốn can hắn, nhưng lại bị hắn lạnh lùng nhìn một cái. Ai nấy cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ nữa. Sự lạnh lùng của người này đủ để sánh ngang với Tư Không Thu Trạm.

“Đường đường là những kẻ Tu Chân sĩ mà cả đám lại cam tâm đầu hàng trước thủ hạ của yêu quái kia, thật là buồn cười đến cực điểm!” Bùi Mặc Hải cười lạnh, trong mắt hiện lên sự khinh thường với tất cả những kẻ Tu Chân ở đây. Lời nói của hắn đủ khiến cả đám người đỏ mặt xấu hổ.

Trong nháy mắt, yêu quái kia lạnh lùng cười, cánh tay xương khô vung lên. Nhất thời, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, lũ yêu ma quỷ quái ở xung quanh đồng loạt xông lên.

Tư Không Thu Trạm nổi giận. Nơi này chủ yếu là người của Lưu Vân điện, đây cũng là địa bàn của Lưu Vân điện, người không phải đệ tử của Lưu Vân điện mà hắn coi trọng nhất chỉ có một mình nàng.

Thả người một cái, một hắc ảnh xuất hiện phi thân bay lên, đúng là hắc báo của hắn, thoăn thoắt lao đến chỗ yêu quái kia. Ủy Kỳ Dương mấp máy môi, trong đôi mắt đào hoa hiện lên sự sắc bén. Ông tay áo đảo qua, một hạc tiên thất tiên khí phóng ra, vỗ cánh mạnh mẽ bay theo chủ nhân hướng về phía yêu quái.

Không trung kịch chiến liên tục, phía dưới cũng nồng đậm máu tươi, Bùi Mặc Hải trong lòng hơi rối loạn một chút. Nàng muốn xông lên giúp một tay nhưng ngay lập tức một đám khói đen dâng lên ở bên người nàng. Đó là Hồn.

“Chủ nhân, ngàn vạn đừng xúc động, thứ kia cũng không phải là yêu quái bình thường. Đây chính là yêu quỷ.” Thanh âm của Hồn có phần kích động. Hồn mới từ Địa phủ trở lại, đã duyệt qua vô số thư tịch cho nên nhìn một cái thôi là đủ biết kia là thứ gì.

“Cái gì? Yêu quỷ?” Bùi Mặc Hải kêu lên một tiếng kinh ngạc. Nàng ở Địa phủ lâu như vậy làm sao mà lại không biết. Đây chính là một điều cấm kỵ, theo truyền thuyết, nó là do Yêu vương của Yêu giới cùng Quỷ vương của Quỷ giới sinh ra, có một nguồn sức mạnh vô cùng khổng lồ. Yêu Vương và Quỷ Vương có thực lực chỉ thấp hơn Yêu Đế một thành, cực khó hoài thai, cho nên yêu quỷ ngàn năm cũng chưa chắc có nối. Thật không ngờ, hôm nay nàng lại chạm mặt với một con yêu quỷ trong truyền thuyết đó.

Bùi Mặc Hải hít sâu một hơi. Nàng rốt cuộc biết mục đích của yêu quỷ kia, không phải bởi hoa tai Lưu Quang mà chính là vì địa vị ở Địa phủ. Quỷ giới và Yêu giới vốn là hai tầng thấp nhất trong Địa phủ, năm xưa, lão gia tử cũng phải mất sức lực hai hồ chín trâu để cầm tù Quỷ vương.

Chỉ khi hoa tai Lưu Quang được tập hợp đầy đủ, sức mạnh liên hợp mới tạo thành trận pháp để phong ấn lại Quỷ vương. Nếu không được như thế thì.....

Không được! Đây tuyệt đối là chuyện không được phép xảy ra. Nếu như là vậy, nàng càng không được giao ra mảnh nhỏ của hoa tai Lưu Quang. Đây cũng là lý do vì sao lúc trước yêu quỷ lại không giết chết Hoàng Phủ Việt. Mảnh nhỏ nếu bị hủy đi, vậy sẽ không thể hoàn thành một khối hoàn chỉnh, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

62. Chương 62: Bị Thương

“Trời ơi, Tư Không phu nhân này và yêu quái kia là cùng một phe với nhau.” Đột nhiên có người kêu sợ hãi, Bùi Mặc Hải lạnh lùng không nói tiếng nào, lúc này nàng mới phát hiện, bộ dạng của Hồn đúng là có phần giống với yêu quỷ kia.

“Yêu nữ này, đúng là cùng một giuộc với bọn yêu quái! Giao ả ra đi! Mau lòi ả ta ra! ả nhất định là yêu nữ đến để hủy hoại nhân gian của chúng ta đấy!” Công Tôn Ngọc kêu la xé họng, hai tròng mắt đỏ bừng. Bùi Mạch Ninh nhìn Công Tôn Ngọc mà có chút mơ hồ, nàng đã làm chuyện gì công phần nhân tâm hay sao mà ả ta lại độc miệng như vậy?

“U ..u..!Ồ hồn yêu quỷ kia căn bản đâu có giống nhau.” Hồn ủy khuất nói.

Bùi Mạch Ninh mấp máy môi. Những người kia hình như là điên rồi, chưa biết gì mà đã nghe xúi bẩy, Bây giờ, bọn họ chỉ nghĩ duy nhất một điều, đó là phải giao nàng ra. Thậm chí còn có kẻ nhanh chân ra tay trước, đã nhằm hướng nàng mà phi thân tới.

Nàng nhếch môi cười lạnh. Nhân tính quả thật là xấu xa, nàng còn đang vì bọn họ suy xét, vậy mà bọn họ lại muốn đưa nàng vào chỗ chết. Một đạo quang ảnh sắc lạnh đánh úp về phía nàng. Có người muốn nhân cơ hội tập kích nàng. Nàng im lặng. Đây là Tu chân sĩ sao? Nếu Tu chân sĩ là như vậy thì bọn họ vô luận có làm như thế nào cũng vô pháp tu thành thượng tiên.

Ngay lúc đạo quang ảnh kia tập kích gần sát đến nàng, trong nháy mắt một đạo quang ảnh khác đánh bật lại nó. một thân ảnh màu trắng đứng chắn trước mặt nàng, thi triển pháp lực đánh úp lại. Cùng lúc đó, khóe miệng của người vừa tới tràn ra máu tươi, rớt xuống một mảng trên y phục của hắn.

“Phu quân!” Bùi Mạch Ninh giật mình, cơ hồ là lập tức vọt tới trước mặt hắn. Cười khổ, nàng ở dưới tình cảnh như thế này mới gọi hắn một tiếng phu quân thật lòng sao?

Sắc mặt Tư Không Thu Trạm hơi trắng bệch. Hắc bào của hắn còn chiến đấu hăng hái, vừa rồi hắn cơ hồ phát hiện nàng gặp nguy hiểm, trong nháy mắt đó liền chạy tới, không ngờ lại bị thương mất rồi.

Bùi Mạch Ninh nhìn tơ máu trên khóe miệng hắn cùng với hai gò má trắng bệch thì lửa nóng nổi lên trong lòng. Nàng tức giận, đôi lông mày thanh tú đông lại, ánh mắt lạnh thấu xương, nhìn thẳng về kẻ vừa tập kích nàng rồi trừng mắt nhìn yêu quỷ đang chống đỡ chưởng lực của Ủy Kỳ Dương trên không kia. Hai tay nắm chặt, vừa muốn động thủ thì Tư Không Thu Trạm kéo nàng lại.

“Ninh nhi, đừng đứng ở trước mặt ta, ta phải bảo vệ nàng!” Tư Không Thu Trạm có vẻ đang đau đớn khó chịu nhưng vẫn cố mở miệng dịu dàng nói với nàng. Giờ phút này hắn cảm thấy nực cười với danh thiên phú ngạo nhân mà mọi người vẫn nghĩ về hắn. Người có năng lực thiên phú gì mà ngay cả một con yêu quái cũng không đánh lại được? Thật đáng xấu hổ.

Tư Không Thu Trạm lại không biết, yêu quỷ này chính là một cá thể hỗn hợp, ngay cả Quỷ đế cũng còn có phần kiêng kị, chứ nói chi đến Quỷ Vương.

“Đừng như vậy, ta có thể tự bảo vệ tốt bản thân mình.” Bùi Mạch Ninh đau lòng nói. Nam nhân này tại sao có thể coi trọng nàng như thế? Nàng thậm chí... thậm chí .. từ trước đến giờ chỉ nghĩ đến việc hoàn thành xong nhiệm vụ là bỏ hắn mà đi thôi!

Bên này nàng còn đang âm thầm tự trách bản thân vô tâm, bên kia Yêu quỷ lạnh lùng nhìn bọn họ. Một đạo hồng quang hiện ra, Tư Không Thu Trạm phun ra một ngụm máu tươi, không để ý liền bị ra tay đánh lên. Bả vai hắn đã thấm đầy máu tươi, thiếu chút nữa là không chống cự nổi mà ngã xuống.

“Khéc, khéc, khéc, ngu xuẩn! Thật sự là quá ngu xuẩn! Cứ giao người ra thì có phải mọi chuyện đều tốt rồi không?” Yêu quỷ kia lạnh lùng cười quái gở. Loại yêu sinh như nó vốn dĩ đâu có chút tình cảm nào.

Bùi Mạch Ninh cúi thấp đầu, khiến người ta không thấy được nét mặt của nàng. Đám người ngu muội kia đang la hét đòi giao nàng ra, lại không biết, nếu thật sự giao ra nàng, đó mới là khởi đầu cho sự diệt vong của thế gian.

Khóe miệng nhếch cao lạnh lùng cười, Bùi Mạch Ninh giao Tư Không Thu Trạm cho Hồn, lập tức trừng mắt lạnh lẽo nhìn yêu quỷ kia.

“Muốn lấy thứ này, cũng phải xem xem ta cho người không đã.” Bùi Mạch Ninh nheo mắt lại, lạnh giọng nói.

Xoay người, lộn một vòng, phi thân lên giữa không trung, giống như giữa trời và đất có chung một điểm tựa, không hề tạo thành áp lực.

“Quả thật là yêu nữ!” Lại có kẻ kêu lên.

Xảo ngôn! Các người đã tin ngay mà không nghi ngờ gì, không phải sao?

“Yêu nữ đáng chết, đáng chết!” Công Tôn Ngọc thét lên.

Công Tôn Ngọc à Công Tôn Ngọc, người tốt nhất nên kỳ vọng ta đừng còn sống mà quay lại, bằng không ta nhất định sẽ khiến người sống chẳng qua nổi mấy ngày.

“Khè khè khè, người tốt cuộc là người phương nào? Trên người người có mùi khá quen !” Yêu quỷ có vẻ như còn không có nhìn thấu được thân phận của Bùi Mạch Ninh, đôi mắt đỏ ngầu bình tĩnh nhìn nàng.

Bùi Mạch Ninh mấp máy môi, không nói lời gì liền xông lên phía trước. Nàng không nắm chắc phần thắng, nhưng lại không thể không làm, trong lòng âm thầm oán hận lão gia tử, món nợ này nhất định phải bắt lão trả mới được.

Bùi Mạch Ninh vung cổ tay áo lên, lập tức một đoàn Âm Khuyển xuất hiện. Đây là chính là đoàn quân Âm Khuyển ở Địa phủ của nàng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ nàng sẽ không gọi ra. Bởi vì đây là nhân gian, nếu không ra tay nhanh chóng thì phông chùng sức mạnh của nàng sẽ bị tiêu hao hết.

Những đạo hữu khí vô lực quật xuống mặt đất, xông lên vừa rồi chỉ là giả, trong mắt yêu quỷ kia đã hiện lên sự cảnh giác. Nàng lại triệu hồi Âm Khuyển ra. Quả thực, yêu quỷ kia kinh hoảng, Âm Khuyển chính là một thần thú ăn linh hồn, yêu quỷ kia vốn là hồn thể của Yêu và Quỷ cho nên sợ hãi Âm Khuyển là điều đương nhiên.

Bùi Mạch Ninh thở hổn hển, công lực hiện tại đã tiêu hao hết một nửa, nếu cứ tiếp tục, e rằng nàng chống chịu không nổi.

“Ninh nhi” Đột nhiên, Tư Không Thu Trạm gầm lên giận dữ. Bùi Mạch Ninh hơi nghi hoặc, vừa định nghiêng đầu lại nhìn thì ngực đột nhiên cảm thấy bị vật gì đó xuyên qua. Đau đớn vừa truyền đến, nàng vô thức chậm rãi cúi đầu. Một kiếm xuyên tim, nàng có thể thấy đầu mũi kiếm còn đang rút từng giọt máu tươi chồi lên trước ngực của mình.

“Bùi Mạch Ninh, không còn cách nào khác! Mục tiêu của quái vật kia chính là ngươi! Chỉ khi ngươi chết, chúng ta mới được sống.” Thanh âm của Công Tôn Ngọc nghe có vẻ bị thương giống như thể ả bị ép buộc, bất đắc dĩ mới phải ra tay. Bùi Mạch Ninh ù ù tai, cảm giác mọi chuyện thật buồn cười.

Loại đau đớn này nàng chưa bao giờ trải qua. Bùi Mạch Ninh lạnh lùng xoay người lại, cũng không để ý ngực mình vẫn còn mũi tên đang xuyên tim, lạnh lùng nhìn chăm chú vào sắc mặt kích động, vô cùng khó coi của Công Tôn Ngọc.

“Ngươingươi..... ngươi” Công Tôn Ngọc hoảng sợ nhìn nàng, trong lòng run run ~~Tại sao bộ dạng của nàng ta vẫn như không có chuyện gì vậy? Đây chính là một mũi tên xuyên tim, theo lý, nàng ta phải ngã xuống bất tỉnh rồi chứ ?

Nhưng, Bùi Mạch Ninh là người như thế nào? Nàng chính là Diêm Vương của Địa phủ, chưởng quản toàn bộ sinh mệnh mọi giới. Nàng sẽ không chết, cổ thân thể này tuy rằng bị nàng chiếm, nhưng linh hồn của nàng đã hòa hợp vào thì làm sao có thể chết được?

Bùi Mạch Ninh chậm rãi đem thanh kiếm kia rút ra. Toàn bộ những người ở đây nhìn thấy một màn này mà há hốc miệng, trong mắt kia nổi lên sự hoảng sợ, phảng phất như lúc đầu nhìn thấy yêu quỷ kia. Chắc, cảm giác này không tốt cho lắm, nàng cũng không thích bị đáng đồng cùng với yêu quỷ kia đâu nhé!

Đột nhiên, nàng nhả lại mây, có phần lo lắng nhìn về phía Tư Không Thu Trạm. Nàng sợ, sợ hẳn cũng nhìn nàng như vậy. Nhưng mà, quả nhiên không hổ là nam nhân của nàng, thấy nàng như vậy, hẳn ngược lại chỉ nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười một cái như là an tâm vì nàng không sao cả.

“Ngươi... ngươi.... Ngươi... thật sự là yêu quái.” Cả người Công Tôn Ngọc đều run rẩy, giống như là được bị cuồng phong quét tới.

Bùi Mạch Ninh còn chưa kịp mở miệng, phía sau liền truyền đến một đạo âm thanh rền vang. Chỉ thấy yêu quỷ kia đang dồn lực công phá, Âm Khuyển kêu thảm một tiếng, sau đó liền biến thành một luồng khói đen

tiêu tán dần.

Bùi Mạch Ninh cau chặt mày, bất chấp ngực còn đang chảy máu. Quân đoàn Âm Khuyển này cũng được xem như lợi hại, ít nhất so ra còn kém Âm Khuyển của sư phụ nàng, thủ lĩnh của toàn bộ Âm Khuyển nơi Địa phủ, năng lực thập phần cường hãn.

Ngực đau nhức được che lại, chẳng lẽ nàng cầm cự không nổi sao? Không được rồi, nàng hiên tại khí lực đều đã tiêu hao gần hết, yêu quý kia lại đang bay về phía nàng. Nhắm mắt, có lẽ dù phải lộ cả nguyên thần, nàng cũng không thể giao hoa tai Lưu Quang ra.

Bùi Mạch Ninh đang nghĩ đến biện pháp nếu cùng đường sẽ thực hiện thì giữa không trung ‘Xoẹt’ lên một tiếng. Một lỗ hổng lớn được mở ra.

“Chắc chắc chắc, tiểu biểu muội của ta, người cũng thật là làm cho lòng biểu ca ta đau quá, từ khi nào lại trở nên vô dụng như vậy?” Một thanh âm có phần trêu đùa truyền đến, mọi người kinh ngạc ngửa đầu nhìn kỳ quan kia. Bùi Mạch Ninh trong phút chốc cả người đều run lên. Thanh âm này là....

63. Chương 63: Biểu Ca

Giữa không trung, động khẩu tối đen cứ dần mở rộng ra, mọi người âm thầm nhìn nhau nuốt nước bọt, chẳng lẽ có vị thần nào đến cứu chuộc họ ư?

Nếu như Bùi Mạch nghe thấy những lời trong tâm của mấy người này thì chỉ sợ giận đến hộc máu. Có trời mới biết nam nhân đáng chết kia có điểm nào giống thần đâu cơ chứ? Gọi là ma quỷ chắc cũng chẳng sai biệt là mấy.

Dưới ánh mắt đang chờ mong của tất cả mọi người, trong động khẩu tối đen bỗng xuất hiện một thân ảnh. Quầng mây đen vẫn vây kín cả người của hắn, tay hắn cầm lưỡi hái trầm mặc, cả người không có chỗ nào là không tản ra mùi của chết chóc.

“Điện hạ!” Thanh âm lạnh lẽo chậm rãi vang lên. Đúng là xuất ra từ miệng người kia. Nhưng dù nhìn thế nào thì cũng không ai có thể nhìn ra khuôn mặt của người đó dưới lớp áo choàng. Nếu cố nhìn vào, chỉ nhìn thấy những mảng mây đen khói xám, khó trách tại sao trên trời cứ mỗi lúc lại nhiều thêm mây đen.

Bùi Mạch Ninh chậm rãi mở mắt, ánh mắt bình tĩnh minh bạch hết thảy. Nhếch môi, nàng nhìn người vừa đến toàn thân một màu đen giống như Tử Thần. Thật không thể ngờ, biểu ca của nàng còn đang cai quản địa ngục Phương Tây cũng đã đến đây.

Bùi Mạch Ninh lãnh đạm gật gật đầu, trong mắt lại có một chút lo lắng. Ít nhất, trừ bỏ những người có quan hệ huyết thống với cơ thể này, hắn mới là người thân cận nhất của nàng, không phải sao? Trong xương tủy của bọn họ đang có chung một nửa dòng máu chảy xuôi.

“Khè khè khè, người rốt cuộc là kẻ nào? Dám tại đây giở trò giấu đầu hở đuôi sao?” Yêu Quỷ nhìn ‘Tử Thần’, mắt đỏ ngầu nghi hoặc. Hiển nhiên, nó chưa bao giờ thấy một loại sinh linh như thế này. Nghĩ lại cũng đúng, người ta sống ở phương Tây, có quỷ nào mà gặp nổi.

“Chắc chắc, tiếng cười của mi nghe thật quái dị! Đáng ghét!” Thanh âm nam nhân trầm tĩnh vang lên, mọi người nghe vào đều cảm thấy vui vẻ thoải mái. Nhưng trong thanh âm đó rõ ràng mang theo trào phúng, bốn cợt.

Dưới ánh mắt không còn kiên nhẫn của mọi người, kẻ đó rốt cuộc cũng tao nhã bước ra từ động khẩu đen đặc trên không trung.

Trong nháy mắt, mọi người nín thở. Đó là một nam nhân phong nhã tuấn dật, tuyệt mỹ sánh ngang với Tư Không Thu Trạm. Khóe miệng của người đó luôn luôn nhếch cao lên cười cười, dung nhan tuyệt thế càng thêm phần sáng ngời nhưng lại không giống vẻ mặt đào hoa kia của Úy Kỳ Dương. Khuôn mặt kia thuần

túy chính là vẻ mặt của yêu nghiệt, tuyệt mỹ thiên hạ, nếu thay nữ trang vào, phải nói là giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Bùi Mạch Ninh bất đắc dĩ thở dài giật giật khóe miệng. Mỗi lần biểu ca vừa xuất hiện, phản ứng xung quanh luôn là như vậy. Nói thật, nàng cũng quá quen với chuyện này rồi.

Nhiều bề ngoài thì làm sao có thể hiểu được!~ Khóe miệng hơi cau đăn, đôi mắt phượng hẹp dài rất giống Bùi Mạch Ninh, sắc lạnh nhìn đến vết thương còn đăn rỉ máu trên ngực của nàng. Hắn âm u nhìn về phía Công Tôn Ngọc.

“Đám gây tổn thương đến muội tử của ta! Muốn chết!” Chậm rãi nói ra từng tiếng một, hắn đồng thời cũng vung ống tay áo lên. Một đạo kinh phong nổi lên quét thẳng về hướng Công Tôn Ngọc. Công Tôn Ngọc vẫn còn đăn đắm chìm trong vẻ đẹp kinh diễm tuyệt mỹ của hắn, tinh thần vẫn chưa ổn định lại đợc, thì lập tức cả người đã giống như cánh điều căng đứt dây bay ra ngoài. Bắn ra xa đến mức không còn nhìn thấy bóng người.

Công Tôn Duẫn cả kinh, sắc mặt hết sức khó coi, nhưng cũng chỉ thở dài, ngược nhìn Bùi Mạch Ninh, thành tâm xin lỗi nói: “Bùi cô nương, ta thay xá muội nhận lỗi với cô nương, thực xin lỗi.”

Giải thích xong, nhìn Bùi Mạch Ninh thật lâu rồi thở dài chạy đi tìm Công Tôn Ngọc. Hắn biết, vừa rồi một kiếm kia của muội tử thực sự là muốn làm cho Bùi Mạch Ninh hồn đoạn quy thiên. Hắn cũng gần như có thể khẳng định, mấy người không phải phạm nhân như nàng nhất định sẽ khiến cho Truy Phong sơn trang nợ máu phải trả bằng máu. Hiện tại, hắn chỉ hy vọng nàng có thể rộng lượng bỏ qua cho Truy Phong sơn trang của bọn hắn một con đường sống.

Bùi Mạch Hải kinh ngạc nhìn Bùi Mạch Ninh cùng với tuyệt mỹ nam tử kia, trong mắt lộ ra thần sắc cổ quái. Hắn sao lại không biết tiểu muội nhà mình có một biểu ca như vậy nhỉ? Muội muội tại sao lại có năng lực kia? Đây rốt cuộc là đăn xảy ra chuyện gì vậy?

“Thế nào? Còn muốn giao ra biểu muội của ta không? Hừ, giao thử ra xem, một giây sau sẽ chính là ngày diệt vong của nhân gian các người.” Phong Khinh Tuyết hừ lạnh một tiếng, đối với phạm nhân ở đây, hắn vốn đã ghét từ lâu.

Mắt lạnh nhìn yêu quý kia, Phong Khinh Tuyết tự nhiên tiêu sái cước bộ ở giữa không trung. Khi hắn hoàn bước cũng là lúc động khẩu trên không kia cũng biến mất tức thì.

Ánh mắt sắc lạnh quét đi, Phong Khinh Tuyết có thể nhìn ra đợc vẻ kiêng kị của con yêu quý kia đối với hắn. Khóe miệng giương cao, hắn cười chính là phong hoa tuyệt đại như vậy, trong lúc tất cả mọi người còn đăn ngờ ngẩn, hắn làm một thủ thế đặc biệt, đạo ngân phát ra chớp nhoáng, trợn nháy mắt phóng về phía yêu quý kia. Hắn không cần phải che giấu nguyên thần như nàng, cho nên sức mạnh đợc nhiên là khủng khiếp. Hai đạo quang ảnh ngân sắc và hồng sắc đăn xen lẫn nhau, cứ như thế... mọi thứ hỗn độn.... rối loạn không ngừng.. Bùi Mạch Ninh chợt cảm thấy thân thể mềm nhũn, bên tai nghe thấy tiếng Tư Không Thu Trạm hét lên. Nam nhân này thật là....tại sao gần đây lại thích lớn tiếng như vậy chứ?~ Đó cũng là suy nghĩ cuối cùng của Bùi Mạch Ninh trước khi bất tỉnh.

Tu chân đại hội lần này lại biến thành một hội phong tình huyết vũ. Người ngoài không biết ngày đó trên đỉnh núi Tử Vi kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy những Tu chân sĩ xuống núi trong trầm mặc, không ai dám hé nửa câu. Chỉ biết là thương vong thê thảm, từ đó đến nay, Lưu Vân điện bế quan miễn đón tiếp khách nhân. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Tất cả mọi người còn đăn đoán già đoán non bên ngoài, còn Bùi Mạch Ninh thì lại đăn buồn đến muốn điên lên đợc.

Non xanh nước biếc bao quanh bốn phía Thủy Sơn, ở đây có một lâu đình để an dưỡng nghỉ ngơi. Nếu chỉ đến nơi này du ngoạn ngắm cảnh, nàng nhất định sẽ thật cao hứng, nhưng mà nàng đã ở đây cả một tháng rồi. Một tháng vừa rồi, tinh dương thân thể ở đây, Phong Kinh Tuyết đã chẳng kết giới khắp bốn phía, nhưng không giúp nàng khôi phục hoàn toàn công lực trong người. Ngay từ đầu liền ra không đợc, ở cùng một chỗ lâu như vậy phẳng phất như bị ngăn cách với nhân thế, bảo nàng làm sao mà chịu đợc nổi.

Nàng lại còn có nhiều chuyện rất lo lắng, nhất là Tư Không Thu Trạm. Nàng nhớ hắn còn đăn bị thương,

hiện tại nàng biến mất không thấy như vậy, Tư Không Thu Trạm chắc hẳn đang lo lắng sốt ruột đi tìm nàng khắp nơi cũng nên.

Nhấp nhanh môi đỏ mọng, hung hăng trừng mắt nhìn mắt nhìn đáng người yêu nghiệt kia. Phong Khinh Tuyết đang an tĩnh ngồi bên khe suối câu cá, vẻ mặt hưởng thụ, khiến nàng hận không thể hung hăng đá cho hắn một cái.

“Chắc chắc, biểu muội, đừng nhìn ta nóng bỏng như vậy chứ? Biểu ca sẽ hiểu lầm đấy!” Thanh âm người nào đó kiêu ngạo vang lên, Bùi Mạch Ninh chán nản. Biểu ca cùng biểu muội? Chắc chắc, từ ngữ ái muội cỡ nào, đáng tiếc, loại chuyện tình ái muội này vĩnh viễn không phát sinh ở trên hai người bọn họ.

Nhớ ngày đó, bọn họ còn nhỏ quan hệ cơ hồ là như hình với bóng. Vốn có huyết mạch chí thân, quan hệ vốn hết sức tốt đẹp, kỳ thực Phong Khinh Tuyết cũng chính là một trong những người thừa kế Địa phủ. Về sau, hắn lại chủ động muốn đi cai quản Địa phủ Tây Phương. Trước khi đi, hắn hung hăng chinh nàng một phen. Một màn kia, nàng đến nay vẫn còn nhớ rõ, cho nên ấn tượng đối với hắn là.....

Cắn răng nghiêng lợi hừ nhẹ một tiếng “Biểu ca, huynh trở về từ lúc nào vậy?” Lúc trước hắn cứu nàng, nàng hôn mê gần nửa tháng. Mấy ngày nay đều ở nơi này an dưỡng thân thể vốn bị thương nghiêm trọng, rất nhiều chuyện nàng cũng không rõ lắm.

64. Chương 64: Về Lại Kinh Đô

“Haiz, biểu muội, muội nên cảm ơn ta đi mới đúng! Ngày đó nếu không phải ta đến kịp thời, cường chế đánh lui con yêu quý kia thì chưa biết chừng bây giờ muội đã biến thành dạng gì khó coi rồi cũng nên.” Phong Khinh Tuyết gổi lên cánh tay của mình nằm ngửa trên thảm cỏ, để mặc cần câu ở đấy.

Bùi Mạch Ninh bĩu môi. Đúng là như vậy! Trên thực tế nàng cũng hiểu, Phong Khinh Tuyết là lo cho nàng, tiếp theo chính là cố kỵ đám người trên đỉnh Tử Vi, bằng không hắn tuyệt đối sẽ chưa đánh đến tận cùng đã rút lui. Trong lòng âm ập, tuy rằng biểu ca này từng chinh nàng nhiều lần nhưng cũng là người ca ca tốt nhất của nàng.

“Xem thân thể của muội kìa! Lúc đưa muội đi vết thương trên ngực chảy đầy máu! Chắc chắc, nếu cứ tiếp tục như vậy, cơ thể này sớm muộn gì cũng sẽ bị muội làm hư.” Phong Khinh Tuyết đột nhiên ngồi dậy, mắt phượng nhắm lại, vừa nhớ đến tình cảnh lúc trước, trong mắt hắn liền hiện lên tia sắc lạnh. Ngay cả đến hắn có chung nửa huyết thống cũng không dám động chạm đến nàng, vậy mà đám ngu dân kia cư nhiên dám ra tay đã thương nghiêm trọng nàng như vậy, nghĩ lại mà càng thêm tức.

“Biểu ca, ta lần trước có liên lạc qua với Lục phán quan! Theo như Lục phán quan nói, người kia chính là huynh ư?!” Không để ý tới châm chọc khiêu khích của hắn, nàng gần như là khẳng định hỏi lại.

“Ờ hèm, đúng vậy! Trừ biểu ca tuyệt thế vô song của muội ra thì còn ai vào đây?” Phong Khinh Tuyết hừ lạnh một tiếng, tay nhẹ nhàng kéo cần câu vừa động. Một con cá lớn phì nộn vừa mới cắn câu.

“Aizza, biểu muội, muội lại có thể bồi bổ thân thể được rồi! Nhìn xem con cá này mới to làm sao?” Phong Khinh Tuyết cười ha hả. Nếu không nghe lời hắn nói, có lẽ đã có một cảnh tượng tuyệt đẹp mỹ mãn rồi.

Lửa được đốt lên, cá nướng phát ra những tiếng xì xèo, mùi thơm xông thẳng vào mũi. Cũng không biết có phải Phong Khinh Tuyết vận khí tốt hay là hắn tiêu soái đẹp đến mức toàn bộ cá trong khe suối đều bơi đến thành từng đàn, chỉ tiếc nỗi không có lưới để bắt hết lại.

Muốn Phong Khinh Tuyết động thủ nấu cơm là chuyện trong mơ. Hắn là nam nhân có quan niệm sạch sẽ đến mức phát sợ. Cho nên việc nấu cơm đương nhiên là do nàng tự thân vận động, thậm chí ngay cả khi nàng hôn mê, hắn cũng đâu có nấu cơm, toàn cho nàng dùng linh chi dưới Địa phủ là chủ yếu.

Nhưng bất đắc dĩ vẫn phải ăn no, từ khi linh hồn hòa hợp ở trong cơ thể này đến nay, nàng cũng trở nên yêu thích mỹ thực của nhân gian.

“Biểu ca, khi nào ta có thể rời khỏi nơi này?” Bùi Mạch Ninh có chút gấp gáp hỏi.

Phong Khinh Tuyết ăn no xong thì ngả lưng sang bên cạnh nằm, đôi mắt híp lại, lười nhác nói : “Không nên không nên! Cánh tay của muội nhỏ như thế này, chân cũng ngắn như vậy, biểu ca sợ muội đi ra ngoài lại bị người ta khi dễ.”

Bùi Mạch Ninh hơi giật khóe miệng, dè xuống tức giận nói: “Ta còn có một số việc muốn xử lý! Biểu ca, huynh lo lắng có thể ở đi theo bên cạnh ta! Chẳng lẽ biểu ca cho rằng có huynh bên cạnh mà vẫn còn có kẻ khi dễ ta được hay sao?” Đây là đang khích lệ cho hắn, nàng tự hạ thấp mình một chút vậy.

Phong Khinh Tuyết nghe vậy, quả thực cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn nàng nói: “Ừm, nói như thế không sai ! Được rồi, để ta suy xét cân nhắc, nhưng mà muội cũng cần dưỡng thương cho tốt, hòa hợp linh hồn ta sẽ giúp muội một tay.”

Phong Khinh Tuyết có đôi khi rất thích chinh người, giao hoạt tựa Hồ Ly, nhưng đối với Bùi Mạch Ninh, hắn nói được thì làm được. Lúc trước, thậm chí cả bảo vật của Địa ngục phương Tây hắn cũng đã lấy ra cho nàng.

Lại qua nửa tháng, nàng gần như đã lấy lại được năng lực trước kia. Trăng non lên cao, Bùi Mạch Ninh im lặng nhìn vầng trăng sáng vằng vặc trên không trung, nàng muốn đi khỏi đây để tìm hắn rồi.

Đường lớn đông vui nhộn nhịp, người người náo nhiệt, tấp nập, chen chúc hòa nhau ra đường.

Cách gần hai tháng mới trở về, cảm giác thật đúng là có chút kỳ diệu. Trở lại Kinh đô, nàng không thể không nghĩ tới trước lúc đi đến núi Tử Vi, ở nơi này có kết giới đặc biệt, không yêu ma quỷ quái nào có thể xâm phạm được. Đó chính là mang linh khí của Thần giới. Nàng muốn trở lại đây trước gặp lại mọi người, chuyện trên đỉnh núi Tử Vi đến nay nàng vẫn chưa biết được gì nhiều.

“Mau tới nhìn xem! Bùi gia lớn như vậy thế nào mà lại gặp chuyện không may! Phạm phải hoàng thất đấy!” Có người tầm tắc lấy làm kỳ thú nói, một đám đông vây quanh trước một cáo thị ầm ĩ bàn tán xôn xao.

“Cây to đón gió, Bùi gia sinh ý càng làm càng lớn mạnh, hoàng thất nhất định đã âm thầm kiêng kị từ lâu.”

“Đúng vậy đúng vậy, huống chi trước đó lại còn kết thông gia với Tư Không gia nữa! Chắc chắn, xem ra Hoàng thượng đang muốn từ từ thu hồi thế lực của bọn họ.”

””

Những lời bàn tán dứt quãng của bọn họ truyền đến tai Bùi Mạch Ninh. Cau mày thật chặt, Bùi Mạch Ninh trực tiếp chen quá những người đó, vượt lên trên hắn để xem cáo thị viết cái gì.

Từng chữ trên cáo thị viết thật to, mặt trên rõ ràng viết hoàng thất tra ra Bùi gia có tội, đã nhốt người Bùi gia lại. Bùi gia hiện tại đã bị niêm phong, mọi người bị giam trong thiên lao của hoàng cung..

Bùi Mạch Ninh mấp máy môi, cau chặt mày. Không nghĩ tới mới chỉ hai tháng ngắn ngủn, thế nhưng đã xảy ra nhiều sự tình như vậy, ngay cả Bùi gia cũng gặp chuyện không may thế này.

Lặng lẽ rời đi khỏi cáo thị, nàng bây giờ đang phần nam trang, trừ bỏ dung nhan tuấn tú, cũng không có gì đặc biệt khiến người ta chú ý. Nhưng nam nhân đi bên cạnh nàng thì là đầu sỏ thu hút cả trăm ánh mắt, đi đến nơi nào hắn cũng quá nổi bật. Ở bên cạnh hắn, có muốn phòng bị cũng không tránh khỏi bị chú ý.

“Biểu muội, chẳng lẽ đây chính là chuyện muội muốn làm?” Hoàn toàn không thấy chung quanh này tầm mắt của người, Phong Khinh Tuyết như cười như không hỏi người bên cạnh mình.

Bùi Mạch Ninh mím môi không nói, thật lâu sau mới mở miệng nói: ” Biểu ca, muội ở nhân gian lâu ngày rồi, huynh nói có phải hay không ta cũng nhiệm nhân tính quá nhiều?” Bằng không làm sao có thể do dự dự như thế. Trong dĩ vãng, nàng có tính cách lạnh lùng, hoàn toàn không bao giờ có suy nghĩ không cần hay không thể?

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ người cha yêu thương nữ nhi nghiêm túc hết mực- Bùi Chính Vũ kia là nàng lại không cảm lòng nổi, rồi cả đại cả sủng nịch yêu thương muội muội vô cùng có vẻ như đã biến thành yêu thương nam nữ- Bùi Mặc Vân kia và cả Bùi Mặc Hải nữa, không biết có bị bắt theo cùng hay không? Thậm

chí bây giờ nàng cũng còn không rõ tung tích của Tiểu Đào. Nàng chỉ cần vừa nhớ đến bọn họ, tâm tự nhiên như bị ai đó nứu chặt lại, không chịu buông tay.

Phong Khinh Tuyết dừng bước, mắt phượng thâm thúy nhìn nàng. Nàng vẫn không nhúc nhích nhìn lại hắn. Cứ như vậy, ở bên đường có hai mỹ nam tử, dung mạo tựa thiên tiên đứng nhìn nhau không chớp mắt. Thật lâu sau, Phong Khinh Tuyết mới thở một hơi dài nói: “Muội là biểu muội của ta, là người duy nhất có cùng huyết thống với ta, mặc kệ muội muốn làm gì, biểu ca vĩnh viễn sẽ ở bên ủng hộ muội.”

Cảm động khiến Bùi Mạch Ninh hơi hơi xao động, khóe miệng mỉm cười. Được rồi! Nếu hắn đã phóng túng cho nàng như vậy, nàng cũng thật sự không khách khí đâu!

“Thế nhưng, ta nói này, biểu muội! Muội rốt cuộc muốn mang ta đi nơi nào cũng được nhưng chớ đem biểu ca phong hoa tuyết đại ta vào thanh lâu mà bán đấy nhé! Biểu ca tuyệt đối chỉ bán nghệ chứ không bán thân đâu.” Vừa nói, mắt phượng của hắn ai oán nhìn nàng.

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh giật giật. Trong nháy mắt cảm động biến mất hầu như không còn, chỉ về phía trước nói: “Đi đi, chính là chỗ đó.”

65. Chương 65: Lãnh Cung

Trở về chốn cũ, không ngờ lại có nhiều chuyện thay đổi như vậy, Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết lén lút trở về Bùi gia một chuyến. Quả thực phát hiện cổng lớn Bùi gia đã bị niêm phong, trước cửa cơ hồ là không có lấy một bóng người, ai nấy cũng sợ lai vãng qua đó lại bị khép vào tội khi quân, xúc phạm đến hoàng thất.

Gia nhân của Bùi gia bây giờ người đi người mất, không còn bất kỳ ai, chỉ còn lại một đại trạch trống rỗng. Bùi Mạch Ninh xoay mình phi thân đến gian phòng trước kia nàng từng ở. Nơi đó sớm đã bụi phủ đầy một lớp, xem ra chuyện này không phải mới một sớm một chiều.

Bùi Mạch Ninh tự nhiên không cảm thấy không chịu nổi. Nàng không thể dễ dàng buông tha chuyện này được. Sức mạnh trong cơ thể ngày càng dâng cao, hoàng cung kia đối với nàng bây giờ mà nói chẳng là gì cả.

Không đợi được đến nửa đêm, nàng cùng với Phong Khinh Tuyết ẵm mình đột nhập vào hoàng cung. Phong Khinh Tuyết tùy ý bắt lấy một tên lính tốt, bắt hắn khai ra nhà giam ở đâu, rồi thần nhiên cười một cái trước khi thả tay cho một quyền.

Cũng may, những kẻ trong hoàng thất kia còn biết Bùi gia không phải gia tộc bần hàn, cho nên cũng không giam giữ nơi ngục thất lạnh lẽo âm u mà là trong lãnh cung. Lãnh cung này không có gì đặc biệt, chỉ là vị trí hẻo lánh, cả ngày không có lấy một ánh mặt trời chiếu được tới, không gian lạnh ngắt như tờ, Bùi Mạch Ninh thậm chí có thể cảm giác được xung quanh có không ít du hồn oan khí nặng nề. Những oan hồn này có lẽ cảm nhận được dương khí quá mạnh mẽ từ hai người nên hoảng sợ mà thoát đi.

“Khụ ,khụ, khụ!” Những tiếng ho khan nặng nề truyền ra từ trong lãnh cung, Bùi Mạch Ninh như cảm thấy gió lạnh thổi qua lòng mình. Thanh âm này rõ ràng là của Bùi Chính Vũ.

Môi khẽ mấp máy, nàng tức giận có chút không kiềm chế được, ~ Hoàng Phủ Kỳ, người trêu chọc vào ai có thể, sao dám động vào người Bùi gia chúng ta?

“Biểu ca, huynh ở đây giúp ta trông coi một chút, một mình ta đi vào trước.” Nàng cũng không muốn Phong Kinh Tuyết vào lại khiến mấy người bọn họ bị hù dọa.

Phong Khinh Tuyết nhún vai, lười nhác dựa vào ở cạnh tường, Bùi Mạch Ninh thấy thế mới bình tĩnh tiến vào trong lãnh cung.

Lãnh cung quả nhiên không khác gì tên gọi “Lãnh Cung” của nó. Từng đợt khí lạnh xuyên thấu qua đôi bàn chân, Bùi Mạch Ninh hơi cắn môi, bước nhanh chân. Chỗ này lạnh lẽo như vậy, không có ai trông nom, sao dám người kia dám để Bùi Chính Vũ ở nơi thế này?

Nhịn xuống lửa giận trong lòng, Bùi Mạch Ninh đi vào nội điện. Rốt cục nàng cũng đã nhìn thấy Bùi Chính Vũ. Giờ đây ông đang nằm mặt trời trên giường, so với một Bùi Chính Vũ trước đây thì là cả một trời một vực. Người ông gầy đi nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt xanh xao hơn, mày nhanh nhú lại, phảng phất như cố gắng chống chọi trong tra tấn hành hạ tinh thần.

“Phụ thân!” Bùi Mạch Ninh thấp giọng gọi nhỏ.

Bùi Chính Vũ lúc này mới phát hiện ra nàng.

Đôi mắt đang âm ỉ bỗng sáng lên, nét mặt của ông lộ ra vẻ vui sướng, nhưng rồi lại lập tức nhíu mày, lo lắng nói: “Ninh nhi, sao con lại ở đây? Khụ...khụ.... khụ ! Chẳng lẽ bọn họ cũng bắt nhốt cả con vào đây hay sao?”

Bùi Mạch Ninh chạy nhanh qua, cúi ông nằm ổn định lại mới nói: “Không! Con mới từ núi Tử Vi trở về. Thật không ngờ vừa về tới đã nghe tin dữ này! Phụ thân, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bùi Chính Vũ thở dài, sắc mặt có phần ưu thương: “Thương nhân chính là như vậy! Cây to đón gió, triều đình sớm để mắt đến chúng ta từ lâu rồi, nhưng ta lại không ngờ bọn họ lại dùng cách đó để ra tay!”

“Cách gì ạ?” Bùi Mạch Ninh nhíu mày.

“Hừ, vụ cho chúng ta tội có ý đồ mưu phản! Thật là nói vớ nói vẩn, Bùi gia chúng ta nhiều thế hệ đều là kinh thương, không có người theo quan, ở đâu ra chuyện có ý mưu phản chứ? Hoàng đế muốn bắt Bùi gia chúng ta thì cứ việc nói thẳng, tùy tiện lấy cớ này thật oan uổng cho mấy đời Bùi gia chúng ta!” Bùi Chính Vũ vừa nhắc tới chuyện này thì vô cùng phẫn nộ. Ông không nghĩ đến việc Bùi gia đến thế hệ này của ông liền bị gán cho một tội danh thiên địa bất dung.

Bùi Mạch Ninh mím môi, làm hoàng đế tránh không được sẽ có dã tâm, hướng chỉ là Hoàng Phủ kỳ. Nàng thở dài hỏi: “Đại ca đâu ạ? Bọn họ đã làm gì đại ca rồi? Nhị ca có phải cũng đã trở về rồi không?”

“Bọn họ giam đại ca con ở chỗ khác, tránh chúng ta thông đồng bỏ trốn cùng nhau.” Bùi Chính Vũ bắt đầu dĩ vãng, lập tức lại tựa như nghĩ tới điều gì: “Nhị ca con mấy ngày hôm trước cũng đã vào đây gặp chúng ta. Nó cũng hỏi qua con có bị bắt không, ta nói không có, nó mới nhẹ nhõm mà thở được một hơi. Ta đây vừa vào lãnh cung, thân thể liền không được tốt, nếu không có nhị ca con, chỉ sợ hiện tại khó lòng trụ nổi.”

Bùi Mạch Ninh im lặng. Thái độ của Bùi Mặc Hải, nàng cũng có thể đoán được vài phần, dù sao ở trên đỉnh Tử Vi lúc ấy, hẳn nhìn thấy một màn kia, nhất định trong lòng sẽ sinh nghi về nàng. Nhưng mà nàng cũng đâu có làm gì hại đến Bùi gia, cho dù Bùi Mặc Hải đối với nàng như thế nào thì nàng cũng sẽ cứu Bùi Chính Vũ ra ngoài.

“Phụ thân, bây giờ con đưa phụ thân và đại ca rời khỏi hoàng cung. Hai người cần bản không thể ở được nơi này, con sẽ đưa hai người đến an toàn!” Bùi Mạch Ninh khó được nhu thuận tựa ở bên giường, ôn nhu nói.

Bùi Chính Vũ nghe vậy, trên mặt thoáng hiện lên vẻ xao động, nhưng ngay tức khắc kiên định lắc đầu, khẳng khái nói: “Không được, nếu chúng ta thực sự rời khỏi nơi này, như vậy chắc chắn sẽ đúng ý của hoàng đế, hơn nữa còn phải gánh thêm tội danh sợ tội bỏ trốn.”

Bùi Mạch Ninh có chút không thoải mái. Nếu chỉ là dẫn bọn họ rời đi, nàng hoàn toàn có thể làm được, nhưng bảo nàng còn phải khiến dã tâm Hoàng Phủ Kỳ thay đổi thì thật sự là quá khó đấy!

Đang lúc nàng đang cố gắng nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào huyên náo.

Bùi Mạch Ninh cảnh giác, làm hiệu để Bùi Chính Vũ nằm im lặng trên giường. Bản thân nàng liền chạy ra bên ngoài nhìn xem. Phong Khinh Tuyết đang ở ngoài, hẳn không thể nào mà bỏ đi được.

“Người rốt cuộc là ai? Vì sao lại đứng ở nơi này?” Thanh âm nữ tử sắc bén bách vang lên, tuyệt nhiên không chút để ý đến đối phương là một tuyệt thế mỹ nam, bởi vì đơn giản nàng đã có người trong lòng.

“Ta vì sao phải nói cho người biết ta là ai?..... Chẳng lẽcô nương người có ý với tại hạ?” Thanh âm lười nhác vang lên, quả nhiên là phong cách thường thấy của Phong Kinh Tuyệt.

Bùi Mạch Ninh cơ hồ là nghe thấy thanh âm kia, cũng nhớ ra người vừa tới là ai, lập tức đi ra bên ngoài.

“Làm càn, nếu không nói, bản cung lập tức cho thị vệ bắt người.” Xưng hô vừa mới xuất ra, Phong Kinh Tuyệt nhẹ nhàng ngược mắt lên, nhìn nữ tử trước mắt một cái.~ A! Hóa ra đây chính là phi tử của tên hoàng đế kia.

“Hoàng hậu, xin bớt giận, hắn là bằng hữu của ta.” Bùi Mạch Ninh một bước đã ra, vừa ngược mắt nhìn lên. Quả nhiên, người vừa mới đến chính Tư Không Thu Nguyệt.

Tư Không Thu Nguyệt vẫn còn khó chịu mà thần sắc lạnh lẽo như băng kết, tương đối có vài phần uy nghiêm của Hoàng Hậu. Sau khi nhìn thấy người bước ra là Bùi Mạch Ninh, nàng mới an tâm dường như thở ra một hơi, văng trán nhả lại mới giãn ra, chạy về phía Bùi Mạch Ninh, đánh giá từ trên xuống dưới.

“Tẩu tử, thật là tẩu ư? Tốt quá, tẩu không sao rồi! Trước đó vài ngày phụ mẫu ta còn tiến cung hỏi thăm xem có tin tức gì của tẩu không nữa!” Tư Không Thu Nguyệt có phần kích động nói, tựa như nghĩ tới điều gì hồi :”Tẩu tử, đại ca của ta không trở về cùng tẩu ư?Đại ca chẳng gửi tin tức gì về, ta còn cho là tẩu vẫn ở trên đỉnh Tử Vi! “

Bùi Mạch Ninh mở to mắt ngạc nhiên, theo bản năng hỏi: “Hắn còn chưa trở lại sao?”

Tư Không Thu Nguyệt nghi hoặc nhướn mi nói: “Các người không phải cùng nhau trở về Lưu Vân điện sao? Hơn một tháng trước, Lưu Vân điện còn phái người truyền tin tức nói, các người muốn ở đó ngao du mấy ngày.”

Nhíu mày suy xét, xem ra nhất định là xảy ra chuyện gì, hơn nữa sự tình còn liên quan đến Tư Không Thu Trạ, nàng bây giờ thật sự muốn đến bên Tư Không Thu Trạ, muốn nhìn xem hắn như thế nào rồi? Thương thế đã tốt lên chưa?

Bất quá, phải ổn định lại tâm tư, nàng thở dài nói: “Chúng ta ở trên đỉnh núi Tử Vi đã xảy ra một chút chuyện. Nói vậy tin tức này cũng là các người nghe nói sao? Ta cùng chàng bị tách ra, núi Tử Vi bị phong bế, cũng chính vì vậy mà ta trở lại Kinh thành, mọi chuyện đều không hay biết gì.”

Tư Không Thu Nguyệt đầu tiên là cả kinh, lập tức trầm ngâm một lát nói: “Một khi đã như vậy thì tẩu tử trở về Tư Không gia trước đi! Phụ mẫu ta đều ở đây, bọn họ sẽ bảo vệ tốt cho tẩu. Về phần Bùi gia, nếu như hoàng thượng không chịu buông tay, thì cho dù phải cá chết lưới rách ta cũng nhất định không để Bùi gia phải gánh tiếng oan .”

Trên trán của nàng có chút bi thương. Đúng vậy, bị chính người mình yêu thương nhất lợi dụng, ngao khí của nàng vốn dĩ đã không còn~ Thở dài, chỉ hy vọng Hoàng Phủ Kỳ có thể hiểu được một chút đạo lý, có đôi khi đã tâm thật sự so ra kém một cái chân chính đối người của hắn, tham vọng không thể nào sánh với một người tri kỷ trước mắt. Nếu sau này khi hắn thật sự hối hận, có lẽ lúc đó nàng cũng đã rời khỏi hắn mất rồi.

66. Chương 66: Tình Phong Huyết Vũ

Nhiều ngày trôi qua, Bùi Mạch Ninh vẫn chưa có tin tức gì từ chỗ Tư Không Thu Nguyệt. Lúc gặp lại nàng ta một lần nữa, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sầu bi. Nữ nhân u sầu, nguyên nhân chỉ có một, đó là vì nam nhân.

Bùi Mạch Ninh nghe nói Hoàng Phủ Kỳ vì được đến quyền thế đã không tiếc cưới liền vài vị tiểu thư của các quan đại thần, bao gồm con gái của Thừa Tướng. Thừa Tướng thậm chí đã có lần gây sức ép với Hoàng Phủ Kỳ, muốn hắn phế hậu lập con gái của ông ta lên thay.

Nàng không biết Hoàng Phủ Kỳ kia rốt cuộc có tham vọng lớn thế nào, nhưng chẳng lẽ hẳn không có chút đau lòng nào sao khi nhìn thấy nữ nhân của mình đau khổ u sầu như thế này?

“Tẩu tử, thực xin lỗi, ta không thể giúp đến tẩu được việc gì! Hẳn nhất định muốn chiếm hết lấy gia sản của Bùi gia! Ta sẽ giúp các người chạy trốn khỏi hoàng cung.” Tư Không Thu Nguyệt nở cười khổ, lông mi khẽ run, ánh mắt sớm đã thất thần.

“Không sao! Ta có thể dễ dàng mang họ đi, nhưng mà Thu Nguyệt này, nếu thật sự khó chịu như vậy, muội hãy đi cùng với chúng ta đi.” Đây là lần đầu tiên kêu nàng kêu tục danh của cô em chồng này. Hiện tại Thu Nguyệt đang là lúc đau thương nhất, chính nàng lại không thể giúp gì được.

Tư Không Thu Nguyệt ngược mắt, dùng cung trang hoa lệ che khuất đôi mắt u sầu, mấp máy môi nói: “Kỳ thực hẳn chẳng phải không yêu ta, chính là hẳn cũng yêu quyền thế giống như vậy! Hẳn nói, cưới những người đó, hẳn đều không có chạm qua, nói ta không phải buồn vì những chuyện đó! Nhưng, hẳn lại không biết, ngay cả như vậy, lúc ta chính mắt thấy hẳn cưới người khác, ta muốn chính là chúng ta cùng nhau chấp tay chi thủ một đời một thế! Vì hẳn, ta thậm chí cam nguyện ở lại nơi hậu cung đen tối này, mà hiện tại, ta cũng chẳng biết tại sao ta lại ở đây nữa!” Nước mắt trong suốt lăn lăn rơi xuống, từng giọt từng giọt nhỏ trong lòng bàn tay của nàng. Nàng nỉ non không tiếng động, nhưng cũng không có nửa điểm oán hận, bởi vì hết thảy đều là nàng gieo gió gặt bão, tự nhận là hẳn có thể vì nàng thay đổi. Nhưng, sự thật chứng minh nàng đã thua.

“Haizza, đi theo ta đi, Thu Nguyệt! Nhà giam như vậy, muội không thích hợp đâu.” Nàng cùng đại ca của nàng giống nhau, đều là người có kiêu ngạo tự tôn. Người Tư Không gia vốn dĩ không nên bị cầm tù trong hoàng cung u tối này?

Tư Không Thu Nguyệt mím môi cười cười, lau đi lệ trên mặt, nói: “Tẩu tử, tẩu không cần lo lắng cho ta! Ta biết mình nên làm gì bây giờ. Chúng ta vẫn nên đưa Bùi bá phụ ra khỏi hoàng cung! Có lẽ sắp tới trong Kinh đô có trận tinh phong huyết vũ xảy ra! Cũng may hẳn tạm thời vẫn chưa động được đến Tư Không gia, bằng không, cho dù là liều mạng, ta cũng sẽ khiến hẳn không bao giờ động được đến người nhà của ta.” Giờ phút này, trong mắt Thu Nguyệt có một sự quyết tâm đàng đàng sát khí. Đây mới chính là người của Tư Không gia muội muội ruột thịt của Tư Không Thu Trầm, đúng không?

Căn bản không có bất cứ chứng cứ phạm tội gì, hết thảy đều là hoàng đế ngấm máu phun người vu oan giá họa cho Bùi gia, Bùi Mạch Ninh đương nhiên không chấp nhận chuyện cứ ở trong hoàng cung này. Suốt đêm, nàng đã tìm thấy Bùi Mặc Vân. Suy nghĩ của đại ca và nàng là giống nhau. Cơ nghiệp của Bùi gia chính là do một tay người của Bùi gia tạo dựng nên, không sợ hoàng đế nuốt vào, chỉ sợ hẳn nuốt vào lại nuốt không trôi. Thương trường không phải hoàng đế hô phong hoán vũ là có thể điều khiển được.

Bùi Chính Vũ cũng chính bởi chuyện này mà ho khan liên tục. Bùi Mạch Ninh bắt đắc dĩ, đành phải làm ông ngắt đi, rồi mới đưa xuất cung. Giống như ngay từ đầu nàng đã nói, mang bọn họ ra ngoài, quả thực là chuyện quá dễ dàng.

Nhưng mà có một chuyện xảy ra. Ngay ngày hôm sau, nàng chợt nghe thấy tin tức nói Hoàng Phủ Kỳ phế truất hoàng hậu đương thời, lập nữ nhi của Thừa tướng lên làm hậu. Mà trong chính xế chiều hôm đó, phế hậu biến mất mà không ai biết. Hơn nữa, Tư Không gia từ nay về sau với hoàng thất chỉ như người xa lạ, người Tư Không gia vốn dĩ đã không thích quan hệ cùng với hoàng tộc, cũng không ít tu chân sĩ có mối quan hệ với Tư Không gia không thích dây dưa với hoàng triều. Giống như Tư Không Thu Nguyệt đã nói trước đó, Kinh đô lại sắp nổi lên tinh phong huyết vũ.

Bất quá, hết thảy những chuyện này chẳng liên quan gì đến Bùi Mạch Ninh. Giờ khắc này, bọn họ đã rời khỏi Kinh đô rồi.

Khi nghe thấy Tư Không Thu Nguyệt mất tích, nàng thực sự muốn lên đường đi tìm nàng ta, nhưng ngay cả một chút tin tức cũng không hề có, đến cả người của Tư Không gia cũng không biết nàng đi nơi nào. Tư Không Giang tức giận vô cùng cũng là điều hiển nhiên, đây chính là nữ nhi yêu thương bảo bối duy nhất của ông mà.

Bùi Mặc Hải gửi thư bảo bọn họ đi Dục Vương Cốc tránh tạm, Hẳn vốn là người thừa kế của Dục Vương Cốc, đương nhiên là có quyền này.

Trăng sao lấp lánh in hình đáy nước, Được Vương Cốc bởi vì có người đến mà trở nên hết sức náo nhiệt. Bùi Chính Vũ tuy tức giận nhưng cũng chỉ đành ngậm ngùi bất đắc dĩ. Kinh đô giờ này có lẽ đã phát hiện ra bọn họ bỏ trốn.

Thân thể của Bùi Chính Vũ vì ở trong lãnh cung suốt một thời gian dài cho nên không được tốt lắm. Thường thường thì sẽ ho khan, cũng may Bùi Mặc Hải có đầy đủ dược liệu, bằng không thật sự không biết sẽ tạo thành bệnh gì nguy hiểm cho tính mạng.

Người của Bùi gia và Phong Khinh Tuyết chung đụng cũng không đến nỗi tệ. Phong Khinh Tuyết vốn đã như yêu nghiệt, lại khá giống nàng, cái gì cũng có đầy đủ thiên phú. Gần như mỗi ngày đều có người tìm hắc chơi cờ hoặc là nghiên cứu dược liệu. Phong Khinh Tuyết ngẫu nhiên đều ứng phó dễ dàng. Thỉnh thoảng hắc còn ghé xuống Địa ngục giải quyết nhiều chuyện tình mà không ai biết. Còn nàng, giờ đây thân thể đã hoàn hảo, trước mắt cần thu thập các mảnh hoa tai Lưu Quang, giải quyết sự tình ở đây rồi mới có thể trở về Địa phủ được.

Hoa rơi xuống, từng cánh nhè vương trên áo của nàng, tựa như một hồi mưa cánh hoa, giống như giúp nàng làm một lễ tẩy trần.

Bùi Mặc Ninh trầm ngâm nhìn dòng suối trước mắt, sau một lúc lâu liền thở dài, ánh mắt khẽ dịch chuyển, phát hiện phía sau có người đi đến.

“Vì sao lại thở dài? Là sợ hãi bị cha phát hiện? Hay là sợ phu quân kia của người gặp chuyện không may?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên. Đó là ngữ khí đặc trưng của Bùi Mặc Hải, không có ôn nhu đối với nàng như trong dĩ vãng, thanh âm chất vấn có phần trào phúng.

Bùi Mặc Ninh mấp máy môi, tuy rằng đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không nhịn được đau lòng khi nghe ngữ khí của hắc xa lạ như vậy.

“Ta biết huynh đã phát hiện ra! Kỳ thực, ta nên sớm nói mới phải.” Bùi Mặc Ninh bất đắc dĩ thở dài, đối với người Bùi gia, nàng sẽ không nói qua loa coi như cho xong đâu!

Xoay người lại, con người trong trẻo đối diện với Bùi Mặc Hải, lạnh nhạt mở miệng: “Đúng vậy, ta xác thực không phải Bùi Mặc Ninh chân chính! Huynh không đoán được có phải không? Kỳ thực, từ lúc Bùi Mặc Ninh nhảy xuống hồ tự sát ngày đó, nàng ấy đã chết rồi.”

Cả người Bùi Mặc Hải hơi chấn động, hô hấp trong nháy mắt trở nên dồn dập, cho dù là trong lòng sớm đã đoán ra, nhưng khi nghe chính miệng nàng nói vậy, hắc vẫn nhịn không được mà run sợ.

“Không thể ngờ.....” Ngữ khí của hắc cứng ngắt, lập tức lại nhìn chằm chằm vào nàng: “Một khi đã như vậy, người rốt cuộc là ai? Vì sao còn muốn chiếm lấy thân thể của muội muội ta?” Hắc tức giận, trong mắt lại hiện lên sự nghi kỵ.

Một vài ngày ở chung này, hắc cũng đã quen với sự có mặt của nàng. Nàng ôn nhu gọi hắc là ‘nhị ca’, hắc cũng không thờ ơ mà đáp lại. Chuyện này thật sự là có lỗi với muội muội chân thực xấu số kia của hắc.

“Kỳ thực thân phận của ta rất đặc thù, có chuyện bất đắc dĩ phải tiến vào một thân thể phù hợp. Hơn nữa, huynh có thể yên tâm, tiểu muội của huynh đã được ta đưa đến một thời không khác.” Bùi Mặc Ninh kiên định nói. Lúc trước, nàng an bài cho ‘Bùi Mặc Ninh’ đến thể kỷ hai mươi mốt, để nàng ta mang theo cả ký ức kiếp này. Như vậy, cũng coi như là được sống lại thêm một lần nữa, đúng không?

67. Chương 67: Nói Rõ Thân Phận

Bùi Mặc Hải hơi giật mình, có chút khó tin, hắc không thể tưởng tượng được mà đánh giá trên dưới Bùi Mặc Ninh trước mắt, không thể tin nổi.

“Huynh còn nhớ yêu quái kia không? Nó muốn cướp một thứ trong cơ thể ta, nếu hấn lấy được vật đó chỉ sợ nhân gian không còn được một ngày bình yên, đây chính là mục đích của ta.” Bùi Mạch Ninh nghiêm túc nói, trong lòng có chút oán hận lão gia tử hiện đang ‘cao chạy xa bay’ kia.

Bùi Mặc Hải im lặng, miệng đắng lưỡi khô nói: “Ta có lẽ nên tin tưởng lời muội nói! Nếu như tiểu muội của ta thật sự đã được đầu thai chuyển kiếp thì cũng tốt rồi! “

Giọng nói của hấn có hơi trầm xuống, cuối cùng cũng không còn khổ sở mà một lần nữa ngẩng nhìn thật kỹ nữ tử trước mặt, mới phát hiện giờ phút này Bùi Mạch Ninh không còn dịu dàng ngọt ngào như lúc trước mà có thêm vài phần khí chất mà người khác không theo kịp. Không thể không nói cho dù khuôn mặt không giống Phong Kinh Tuyết yêu nghiệt quá mức kia, nhưng khi nàng mỉm cười càng lộ ra vẻ nhu hòa phong hoa tuyết đại.

Thở dài, chuyện đã xảy ra, hấn lại không ghét nàng, quan trọng nhất là nếu để phụ thân biết...

“Ta vẫn sẽ luôn coi muội là tiểu muội mà đối đãi! Ta nghĩ phụ thân và đại ca cũng rất thích muội, nếu có thể xin muội vĩnh viễn đừng để bọn họ biết, ta lo bọn họ sẽ không chịu nổi.” Bùi Mặc Hải trịnh trọng nói chuyện. Hấn biết đại ca đối với Bùi Mạch Ninh có loại tình cảm rất đặc thù, hiện giờ đối thành đứng sau lưng nhìn nàng, cũng đã từ từ chậm rãi buông xuống, bắt đầu coi nàng như muội muội ruột thịt của mình, nếu để đại ca biết tiểu muội mà mình yêu thương kỳ thật đã sớm mất, chỉ sợ sẽ rất đau khổ chứ đừng nói chỉ người làm phụ thân như Bùi Chính Vũ.

Sự lo lắng của Bùi Mặc Hải, Bùi Mạch Ninh hiểu được, kiên định gật đầu. Cho dù hấn không nói nàng cũng sẽ không nói với người khác sự thật này, nhưng mà sớm hay muộn cũng vì chuyện hoa tai Lưu Quang mà lộ ra thân phận. Cũng may Được Vương Cốc là một chỗ ngăn cách với thế giới bên ngoài, tin tức khó lòng truyền ra.

“Đúng rồi, hấn là muội phải trở về Tử Vi Sơn một chuyến.” Bùi Mặc Hải đột nhiên nhíu mày nói, trong giọng nói trừ bỏ sự quan tâm đối với người nhà còn có phần nghiêm túc dị thường.

“Tuy rằng ta không phải muốn nhận vị muội phu kia, nhưng cũng rất thương thức hấn. Trước khi ta xuống núi nhìn thấy hấn hình như có chút không bình thường.” Bùi Mặc Hải nhớ lại chuyện lúc trước, dường như cũng có chút không hiểu rõ.

Bùi Mạch Ninh đã sớm cảm thấy có điều kỳ quái, chỉ tại biểu ca không muốn nhiều lời, nói được vài câu đơn giản chuyện hấn cứu nàng, muốn nhân cơ hội này mà được nàng tán thưởng

“Lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bùi Mạch Ninh nhíu mày, mơ hồ có dự cảm không tốt.

“Thực lực của biểu ca muội rất lợi hại, ngay cả yêu quái kia đều bị dọa chạy mất, chứ nói chi là đám tiểu lâu la của hấn! Người lợi hại như hấn đối với những người ở đó tùy tiện uy hiếp vài câu để cho bọn họ không được nói chuyện này ra ngoài tránh ảnh hưởng đến cuộc sống của dân chúng, bọn họ tất nhiên không dám nói ra. Đám người Tu chân sĩ thậm chí đã đem hấn thành thần tiên do Thiên Giới phái xuống.” Chỉ có Bùi Mặc Hải biết, cùng sống chung vài ngày hấn biết rõ Phong Kinh Tuyết kia chẳng phải thần tiên gì. Theo hấn đoán thì giống ác ma hơn.

Bùi Mặc Hải dừng một chút, nói tiếp: “Sau khi biểu ca muội dẫn muội rời khỏi, Tư Không Thu Trạm hình như cũng có gì đó không được bình thường! Cả người phát ra từng trận khí lạnh, quả thực so với bốn phía xung quanh thì rét lạnh hơn nhiều. Về sau ta thay Vân Hạc chân nhân cùng Vân Sáu chuồng môn trị bệnh thì đột nhiên môn đồ của bọn họ đồng loạt đều xông ra khỏi cửa, nhắm thẳng về phía đình viện các người từng ở!”

Kỳ thực hấn cũng không xác định, nhưng khẳng định có vấn đề, mơ hồ chuyện đó lại liên quan đến vị muội phu kia.

Thần sắc Bùi Mạch Ninh trong trẻo nhưng lạnh lùng, nghe xong lời hấn nói tay nắm chặt rồi lại thả lỏng ra, buông lỏng ra lại nắm chặt, vài lần như thế mới mở miệng nói: “Nhị ca, nhờ huynh chăm sóc phụ thân và đại ca thật tốt! Ta muốn đi Tử Vi Sơn, cho dù là xông vào, ta cũng muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Trong giọng nói có sự kiên quyết, xem ra lần này không thể giải quyết tốt một chuyện và hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn để trở về Địa ngục rồi~ Khóe miệng cười khổ hơi cong lên một chút~ Biểu ca à, ta cũng không có biện pháp nào khác, chỉ tại trái tim ta, ta cũng không làm chủ được nữa rồi!

Từ lúc nghe nàng gọi một tiếng ‘Nhị ca’, Bùi Mặc Hải cũng có một chút ý cười, tất nhiên là gật đầu nói: “Ta biết, hi vọng lần sau các muội trở về, ta có thể gọi được một tiếng muội phụ.”

Hai người nhìn nhau cười, cánh hoa đào từng cánh rơi xuống càng làm nụ cười tuyệt sắc của bọn họ nổi bật.

Chuyện một khi đã quyết định, cho dù Bùi Chính Vũ có chút không cam lòng để nữ nhi đi nhanh như vậy, nhưng cũng không có biện pháp, nàng muốn đi tìm con rể của hắn, hắn đành phải dặn đi dặn lại cho đến khi Phong Khinh Tuyết bắt đầu ngáp mới thả người.

Hầu tinh trong Dược Vương Cốc đã sớm bị hơi thở của Phong Khinh Tuyết cùng Bùi Mặc Ninh làm sợ tới mức chạy bốn phía. Thứ hơi thở chết chóc đó, bọn họ không muốn nhanh như vậy đã được trải nghiệm thử.

Sau khi tiễn bước hai người đi, nhóm hầu tinh rút cục cũng hít thở được không khí của con người, Tử thần cuối cùng cũng đi rồi.

Hai người dù sao cũng không phải con người nên tốc độ tăng nhanh không ít, đi xa như vậy cũng không thở gấp. Phong Khinh Tuyết lại đi tới Lang thành. Đối với Lang thành, tất nhiên là lần đầu tiên Phong Khinh Tuyết đến đây, nhưng hắn thật sự ngạc nhiên với những thú nhân ở đây.

Thế nhưng người khác khi thấy hắn thì rất ngạc nhiên, rất nhiều cặp mắt luôn chăm chú nhìn hắn. Chắc chắn, theo dọc đường đi không biết hại bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ rung động.

Bùi Mặc Ninh không có ý định lưu lại đây, tâm tư của nàng hoàn toàn đặt trên đỉnh Tử Vi Sơn.

Nhưng ông trời thích trêu ngươi, không cho nàng được như ý, đột nhiên lại xuất hiện vị tiểu thư của Nam gia. Đoán chừng, ả vừa nghe nói ở trong thành có một đại mỹ nam viên chạy đến nhìn. Lúc nhìn thấy Phong Khinh Tuyết quả thật giật nảy mình, ả lập tức giống như những nữ tử khác đã rung động tâm hồn thiếu nữ, thế nào cũng muốn bắt lấy hắn, nhưng khi mắt nhìn thấy người bên cạnh hắn người thì.....

“Lại là người?” Nam Lâm rống lớn, ngay từ lúc đầu thấy Bùi Mặc Ninh, nàng gặp xui xẻo tới cực điểm. Ở Kinh đô gặp quý, trở về Lang Thành đụng phải bọn họ, về sau lại bị phụ thân giam lại đằng đằng hai tháng, cả ngày làm bạn cùng Kinh Phật, tự nhiên sinh hận nàng ta đến mức cắn răng nghiêng lợi, hiện giờ lại có tuyệt thế mỹ nam đứng bên cạnh Bùi Mặc Ninh, ả đương nhiên rất tức giận.

Bùi Mặc Ninh nhướng nhướng mày, lạnh lùng nhìn nàng một cái nói: “Ta và ngươi quen thân lắm sao?”

Một câu nói làm Nam Lâm tức đến nổi thiếu chút nữa hộc máu.

Đang muốn phát tác tức giận lại thấy một tuyệt thế mỹ nam đứng một bên đang cười trêu tức nhìn các nàng, Nam Lâm lập tức thu bớt lại tính tình của mình, sắc mặt thẹn thùng nhìn Phong Khinh Tuyết. Nhưng ả nhớ rõ Bùi Mặc Ninh đã lập gia thất, như vậy thì mỹ nam trước mắt đây không có quan hệ gì với nàng ta cả!

68. Chương 68: Nhạc Đệm

“Ta là nữ nhi của thành chủ Lang Thành – Nam Lâm, không biết công tử họ gì?” Nam Lâm tự nhận tư thái này có thể bày ra đầy đủ vẻ đẹp của mình nhất, tuy rằng không phải quốc sắc thiên hương nhưng cũng xinh đẹp tuyệt trần, ả không tin bản thân mình so ra kém với loại người lạnh lùng như Bùi Mặc Ninh.

Đẹp thì có đẹp, đáng tiếc nàng có thể xinh đẹp hơn Phong Khinh Tuyết sao?

Trong mắt Phong Khinh Tuyết không hề có lấy một gợn sóng, khóe miệng tươi cười như cũ, chậm rãi nói: “Ta họ gì có liên quan đến ngươi sao?”

Chỉ một câu nói đơn giản, sắc mặt của Nam Lâm lập tức cứng ngắc. Bọn họ vốn gặp nhau ở trên đường lớn, lúc này xung quanh có không ít người phải nhin cười. Họ biết rõ ràng rằng, một khi đại tiểu thư Nam Lâm kia nghe thấy tiếng cười của họ, đảm bảo sẽ giận chó mà đánh sang mèo.

Nam Lâm tất nhiên không chịu buông tha, chậm rãi thay đổi sắc mặt, mị nhơn đánh qua: “Công tử, người nói đùa sao? Ta tên là Nam Lâm, chẳng lẽ công tử không hiểu ý trong lời nói của ta hay sao?”

Phong Khinh Tuyết nhú mày, thò tay nguẩy nguẩy lỗ tai~ Chắc chắc, ngay cả nguẩy lỗ tai cũng đẹp trai như vậy~ ả thật sự rất thích.

“Kỳ quái, ta không có nghe lầm, vị cô nương này, người mới không hiểu lời nói của ta.” Phong Khinh Tuyết nhún vai, dường như rất muốn đi vòng qua ả ta.

Về mặt Nam Lâm vốn đã cứng ngắc lại bị tát cho một cái càng khó coi hơn lập tức thở phì phì trừng mắt nhìn Phong Khinh Tuyết. Đây rốt cuộc là loại nam nhân gì? Bộ dạng thì cực kỳ đẹp mắt nhưng thái độ lại quá khinh người.

“Hừ, đừng có mà rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, bọn tiểu thư muốn có thứ gì thì nhất định sẽ chiếm được, chẳng có gì là không thể.” Nam Lâm tức đến mặt đỏ lên, phát phất tay, một đám người có vẻ là thị vệ xuất hiện. Người xem xung quanh lập tức bàn tán ầm ĩ, tự nhiên khinh thường đối với Nam đại tiểu thư.

Sắc mặt Nam Lâm càng thêm khó coi, đang muốn phát giận lại nhìn thấy Bùi Mạch Ninh liếc mắt trừng nàng một cái, giống như muốn đóng băng. ả sợ tới mức thân mình run lên, âm thầm nuốt nước miếng, trong lòng ả đối với Bùi Mạch Ninh vẫn còn có bóng ma.

“Ta cũng không có cướp nam nhân của người.” Nam Lâm không nhịn được ủy khuất nói.

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh giật giật, không nói gì trợn mắt nhìn Nam Lâm, hừ lạnh một tiếng nói: “Người đang cản đường của bọn ta.”

“Nhưng ta... “ Nam Lâm muốn biện bạch.

Liên quan đến ta sao? ~ Bùi Mạch Ninh nói luôn: “Biểu ca, ta rất vội.” . Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, Thật sự là một người táo bạo không thua Ủy Kỳ Dương, hoàn toàn làm phung phí thời gian quý giá của nàng.

Bị biểu muội trừng mắt, Phong Khinh Tuyết lập tức thu hồi thần thái xem kịch vui của bản thân, lấy tay che miệng ho nhẹ một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, trong mắt phượng có ánh sáng chớp động, thân hình khẽ nhúc nhích chỉ nhìn thấy một cái bóng đen hiện lên.

Một lát sau...

Phong Khinh Tuyết đứng lại, nhẹ nhàng vung tay áo phủi bụi bặm trên người, miệng tươi cười nói: “Được, biểu muội, ta đã dọn dẹp đường xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh càng giật mạnh hơn, con đường này được dọn dẹp thật sạch sẽ, trừ những quần chúng vậy xem đã bỏ trốn, những người khác toàn bộ đều bị hất ném lên tường thành.

Hai người chậm rãi đi qua Lang thành. Những người vậy xem lúc nãy nhìn đạo thân ảnh trên thành lâu kia, thầm than: thứ càng xinh đẹp thì độc càng mạnh.

Mà lúc này đáng người xinh đẹp duy nhất còn lại trên thành khóc không ra nước mắt~ Hu... Hu... ~Ả sẽ nhớ kỹ, về sau chộc tới ai cũng được nhưng không thể chộc Bùi Mạch Ninh cùng những người bên cạnh nàng ta.

Đây chỉ mới là một bước đệm nho nhỏ. Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết chỉ dùng một ngày đã chạy đến trấn nhỏ dưới chân Tử Vi Sơn, không kịp tẩy đi phong trần trên người, ngồi nghỉ ngơi một lát, Bùi Mạch Ninh liền đi thẳng về phía đỉnh Tử Vi Sơn.

Giống như bắt đầu đoán trước như vậy, cơ hồ đến giữa sườn núi, trước mắt lập tức thành hình nhất cái kết giới, Bùi Mạch Ninh thò tay đụng vào, một đạo kết giới như nước xao động như nước, phóng thẳng tới..

Nhấp nháy môi đỏ mọng, mắt lạnh nhìn người đang lười nhác dựa vào ở cây đại thụ – Phong Khinh Tuyết, mắt phượng híp lại, hừ lạnh một tiếng nói: “Biểu ca, huynh lên đi.”

Phong Khinh Tuyết lập tức mở mắt ra một chút, bất mãn nói: “Biểu muội à, chuyện nhẩn tâm gì muội cũng để biểu ca của muội làm sao? Chúng ta chạy đi nhiều ngày như vậy, biểu ca mệt muốn chết đi.” Vừa nói còn ủy khuất nhìn nàng, ý đồ làm tan chảy tâm hồn băng sơn của nàng.

Thật đáng tiếc là biểu tình kia đã được nhìn thấy do Ủy Kỳ Dương làm nhiều lần cho nên nàng hoàn toàn được miễn dịch.

“Biểu ca cảm thấy ta hiện tại đem vị trí Diêm Vương truyền lại cho người thì sao hay là...” Bùi Mạch Ninh cười lạnh nhìn hắn cũng không tin hắn không quan tâm, lúc trước chạy trốn đến Địa ngục phương Tây vì muốn thoát khỏi cái gông xiềng người thừa kế. Chỉ tiếc, lúc trước nàng sao lại không nghĩ ra mà để cho hắn chạy thoát nhỉ?

Quả nhiên, Phong Khinh Tuyết u oán liếc mắt nhìn Bùi Mạch Ninh, đi tới vươn ra bàn tay trắng nõn gõ gõ cái kết giới kia. Kết giới lập tức có cường lực bắn ngược trở về.

“A, kết giới này rất lợi hại! Phải là người có năng lực Thượng tiên mới có đủ sức để lập.” Phong Khinh Tuyết nâng tay vuốt vuốt cảm như đang nghiêm túc nói.

Bùi Mạch Ninh đứng ở phía sau hắn không chút khách khí đập hắn một cái nói: “Điều này ta cũng biết, chần chờ làm cái gì? Phá kết giới này nhanh đi.”

Phong Khinh Tuyết làm như vô tội chớp chớp mắt phượng nói: “Nhưng người này thiết lập kết giới khẳng định có dụng ý, nếu chúng ta phá giải dễ dàng như vậy, bên trong xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào?”

Bùi Mạch Ninh im lặng, Phong Khinh Tuyết nói điều này, nàng cũng có nghĩ đến, không phá kết giới thì bọn họ lại vào không được thì cũng không tốt.

“Nếu không, như vậy đi, lúc ta phá kết giới này ...” Phong Khinh Tuyết đang lo lắng, đột nhiên kết giới chấn động mạnh. Phong Khinh Tuyết lập tức giơ hai tay lên vô tội nói: “Ta còn chưa bắt đầu động thủ.”

Bùi Mạch Ninh hoàn toàn coi thường Phong Khinh Tuyết, mày nhíu lại. Vô nghĩa, nàng đương nhiên biết không liên quan tới hắn mà nàng cũng rõ ràng nghĩ thấy một thứ mùi không tầm thường.

“Ồ? Mùi này là.....?” Thần sắc của Phong Khinh Tuyết nghiêm trọng, lập tức nhăn lông mày lại.

“Hồngбет là mùi của Ma tộc.” Bùi Mạch Ninh cả kinh, cơ hồ là thốt ra.

Nàng vừa dứt lời, kết giới liền không ngừng chớp lên, dường như có cái gì đó muốn phá vỡ để đi ra.

“Làm sao có thể? Chẳng lẽ bên trong có người của Ma tộc? Vì thế Lưu Vân Điện mới bị Thượng tiên Thiên giới che lại vì phòng ngừa người Ma tộc đi ra làm bậy.” Phong Khinh Tuyết cảm thấy kỳ quái nói, cũng chỉ có ý nghĩ này trước mắt là đáng tin cậy nhất.

Bùi Mạch Ninh có dự cảm chẳng lành, nếu thật sự giống như Phong Khinh Tuyết đã nói, như vậy người trong Lưu Vân Điện làm thế nào đây? Tư Không Thu Trạm ở đâu?

Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết đang lo lắng thì tầng kết giới cũng không cần Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết động thủ, kết giới rung động càng dữ dội.

TáchTáchcách,.... cách’

Bắt đầu là vỡ vụn ra, bạch quang lóe sáng, kết giới sắp bị vỡ, mà hơi thở của Ma tộc cũng càng ngày càng đậm đường như vừa có một thứ gì đó mới được sinh ra.

69. Chương 69: Nhập Ma

Mùi Ma tộc càng lúc càng nồng, phân tán khắp trên đỉnh Tử Vi Sơn. Mùi nồng như vậy hẳn là vừa mới có kẻ biến thành một Ma tộc.

“Xem ra đối phương vừa mới sa vào Ma tộc, chúng ta mau đi xem một chút! Ngửi mùi cũng có thể thấy năng lực của kẻ đó khá mạnh.” Phong Khinh Tuyệt ít khi có vẻ mặt nghiêm túc, hẳn cốt nhả đã quen nhưng mà cũng có lúc nghiêm túc.

Bùi Mạch Ninh không hề dị nghị gì, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt. Kết giới đã vỡ tan, bọn họ đi lên đỉnh Tử Vi Sơn không cần dùng một chút sức lực nào.

Trên đỉnh núi, gió lạnh thổi mạnh từng trận, khắp Lưu Vân Điện không thấy được bóng một người đệ tử nào, so với những ngày trước đây thì bây giờ đỉnh Tử Vi Sơn quả thật cực kỳ trống trải.

“Chẳng lẽ người trên đỉnh núi này đã chuyển đi hết?” Phong Khinh Tuyệt giống như nói giỡn, một cái bóng người đều không thấy, nếu không phải đã chuyển đi hết thì là vì cái gì?

Bùi Mạch Ninh mím môi không nói lời nào, đi thẳng vào bên trong. Xuyên qua từng khu đình viện, qua hành lang gấp khúc quen thuộc bên trong, tự nhiên lại đi đến đình viện trước kia nàng từng ở lại.

Mấy bóng trắng đứng thẳng người ở trong đình viện. Cuối cùng cũng đã nhìn thấy người.

Phong Khinh Tuyệt cười tủm tỉm muốn đi lên phía trước gọi, lại bị người cản lại, dừng một chút, lọt vào tầm mắt đó là một khuôn mặt đào hoa, nhú mày, hẳn rốt cuộc đã biết vì sao biểu muội càng ngày càng thờ ơ với hắn.

“Đại tẩu...” Ủy Kỳ Dương cũng không để ý tới Phong Khinh Tuyệt có vẻ mặt yêu nghiệt kia. Thần sắc của hắn có chút mệt mỏi nhìn về phía Bùi Mạch Ninh.

“Chúng ta tìm tẩu lâu rồi! Thật không nghĩ đến ta đi một lần mà kéo dài đến tận hai tháng liền, trước hết các người dừng vào đi, sư huynh...” Trên gương mặt đào hoa của Ủy Kỳ Dương tràn đầy mệt mỏi, thậm chí có vành mắt đã đen đậm lại. Xem ra hẳn sắp kiệt sức.

“Hắn như thế nào rồi?” Bùi Mạch Ninh lo lắng hỏi, mắt phượng nhìn về hướng chính giữa đình viện. Hoa cỏ ở đây gần như đã bị phá hết không còn một mảnh, bàn đá ghế đá cũng đều nứt vụn không còn gì, cũng chỉ còn căn phòng hoàn hảo như cũ không tổn hao gì.

Mà ở trước cửa phòng, Vân Hạc chân nhân cùng Vân Sấu chương môn đang dùng năng lực của chính mình không chế được căn phòng này, hoặc nói chính xác hơn là đang không chế người đang ở trong phòng.

“Tẩu cũng nhìn thấy đó..... sư huynh đã rơi vào Ma đạo.” Trong đôi mắt đào hoa của Ủy Kỳ Dương rất ảm đạm, tuy rằng cả ngày cốt nhả nhưng quan hệ giữa hắn và Tư Không Thu Trạm trong Lưu Vân điện là tốt nhất, thấy sư huynh biến thành như bây giờ, hẳn thật sự không muốn.

“Vì sao lại xảy ra chuyện này?” Tuy rằng trong lòng mơ hồ đã đoán ra một chút, nhưng khi nghe thấy tin tức này, nàng vẫn nhìn không được hít phải một ngụm khí lạnh. Khó trách mùi nồng như vậy, một người rất có thiên phú Tu chân lại rơi vào Ma đạo, tu luyện đã được rất nhiều nên năng lực sẽ rất mạnh.

“Ngày đó sau khi đại tẩu được cứu đi, sư huynh liền có cái gì đó không đúng, ta nghĩ bởi vì hắn không có đủ năng lực đi cứu tẩu, chính mắt nhìn thấy tẩu bị đâm một kiếm xuyên tim, lại bị người mang đi, cảm giác bản thân thật vô dụng nên mới...” Khóe môi hắn cười khổ, cho nên sư huynh mới có thể lập tức đi lệch khỏi đường, hoàn toàn rơi vào Ma đạo, ngay cả sư phụ bọn họ cũng thiếu chút nữa không khống chế nổi.

“Sao lại thế được?” Nàng thì thào tự hỏi, ánh mắt nhìn vào trong phòng, nàng dường như có thể thấy được thân ảnh quen thuộc đang giãy giụa. Hắn muốn sức mạnh kia nhưng không nghĩ làm như vậy mà sẽ càng khiến bọn họ đau lòng, tự hủy hoại chính mình, càng giãy dụa tà khí càng xâm nhập thêm ba phần.

“A” Kèm theo gầm lên giận dữ, Vân Hạc chân nhân cùng Vân Sấu chương môn nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, vô lực ngã xuống đất, trở mắt nhìn một bóng đen nhảy lên phá mái nhà để ra ngoài mang theo tà khí hắc ám. Cả người lạnh lùng đứng giữa không trung, mắt lạnh ngưng lại dường như đang liếc xem vẻ mặt của mọi người, có sự tà mị cùng với tự tin.

“Sư huynh!” Ủy Kỳ Dương thốt ra, có chút nóng nảy nhìn Tư Không Thu Trạm, không nghĩ tới cuối cùng vẫn không có biện pháp nào trấn áp tà khí trong cơ thể hắn. Ngay cả đệ tử Lưu Vân Điện cũng bởi vì chuyện này mà bị đuổi hết đến phía sau núi, tránh để bọn họ phát hiện đại sư huynh mình sùng kính biến thành dạng này.

Tư Không Thu Trạm lạnh lùng nhìn Ủy Kỳ Dương, trong mắt giống đối với hắn rất xa lạ, lúc khóe mắt thoáng nhìn thấy Bùi Mạch Ninh, trong mắt giống như có nghi hoặc cùng với hơi khiếp sợ. Trong nháy mắt, hắn toát ra cảm tình phức tạp đủ để Phong Khinh Tuyết động thủ.

“Tử Thần, ra đi!” Phong Khinh Tuyết tà mị phóng ra lực lượng thuộc về hắc ám tử vong. Lưỡi hái Tử Thần hướng về phía Tư Không Thu Trạm đánh tới. Hắc bào đầy tà khí u ám cũng phóng ra. Một tử thần cùng một hắc bào, cứ như vậy đánh nhau giữa không trung.

“Chắc chắn, năng lực của tiểu tử này quả thật rất mạnh, với một người vừa sa vào Ma tộc mà nói, điều này là ngàn năm khó được một.” Phong Khinh Tuyết tấm tắc lấy làm kỳ thú. Trong mắt lộ vẻ tán thưởng, kỳ thực lúc hắn ở phương Tây, ác ma hay ma quỷ cái gì cũng đã gặp qua nhưng chưa từng nghe đến chuyện một Tu chân sĩ rơi vào Ma đạo.

“Tu chân sĩ rơi vào Ma đạo là không thể được, năng lực không thể khống chế, nhẹ thì bị phế mà nặng thì tử vong, Năng lực của sư huynh rất mạnh, ngay cả Thượng Kiêu tiên nhân cũng không có biện pháp tinh lọc tà khí trong cơ thể hắn. Nếu bị Thượng thần phát hiện.....” Ủy Kỳ Dương trong lòng lo lắng, hắn không giống như Phong Khinh Tuyết cái gì cũng không sao cả. Tất cả những điều này có bằng chứng hẳn hoi, trong lịch sử có bao nhiêu Tu chân sĩ nhập Ma, lại có bao nhiêu người bởi vậy mà chết, hắn tuyệt đối không hi vọng sư huynh của mình cũng trở thành một người trong đó.

“Ha ha, nhìn ngươi lo lắng kìa.” Phong Khinh Tuyết vẫn lơ đãng, khẽ cười nói, cũng không nghĩ đi biểu muội nhà hắn là loại người nào, có người muốn cướp đi sinh mệnh nam nhân của nàng thì cũng phải nhìn xem nàng là người chủng quần sinh tử nhân gian – Diêm Vương có chịu hay không.

Từ đầu đến cuối Bùi Mạch Ninh đều không nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn nhìn Tư Không Thu Trạm, Tư Không Thu Trạm lúc nhìn thấy nàng từ giây phút ấy ánh mắt cũng chỉ đặt trên người nàng.

Hai người nhìn lẫn nhau hoàn toàn quên mất những người tồn tại quanh mình, khóe miệng hơi cong lên, miệng của nàng khi phát âm khẽ mấp máy, nở non tạo thành hình dáng hai chữ ‘Phu quân’.

Đôi mắt lạnh như băng màu hổ phách của Tư Không Thu Trạm hơi rung lên một chút giống như có chút quen thuộc khi nàng gọi như vậy.

Bùi Mạch Ninh biết, nàng không thể gặp được. Người vừa nhập Ma sẽ đánh mất trí nhớ trước kia, Dưới tình huống không biết gì sẽ gây tổn thương tới người thân của mình, nàng một chút cũng không muốn khi hắn tỉnh lại hối hận không kịp, đã sa vào Ma tộc sẽ không cách nào vãn hồi, ít nhất thì nàng không hy vọng hắn sẽ tiếp tục lún sâu vào.

70. Chương 70: Tà Khí

Hắc bào cùng Tử Thần dấy dựa trên không. Hai lực lượng đương đầu không ai nhường ai, mà chủ nhân của chúng từ đầu không quan tâm bọn chúng sống chết ra sao, chỉ chăm chăm nhìn người khác.

Không để ý tới những người khác, Bùi Mạch Ninh nở một nụ cười ngọt ngào thâm tình trên môi, thoáng chốc giống phong hoa tuyết đại. Ngay cả Phong Khinh Tuyết cũng không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ thú~ Biểu muội của ta, nàng đã bao giờ cười đến mê hồn như vậy đâu!~ Trong lòng không khỏi chua xót.

Ánh mắt Tư Không Thu Trạm nhất thời xao động chuyển sang có phần nóng bỏng nhìn nàng, giống như là nhận lấy sự hấp dẫn từ nàng. Hắn chậm rãi tiến gần về phía nàng.

Bùi Mạch Ninh không hề di động, chỉ yên lặng đợi hân đến gần. Ma tộc vừa mới sinh ra sẽ dễ công kích bất cứ kẻ nào, ít nhất bây giờ nàng cũng cần phải cố để hân từng bước tiến đến phía mình một cách bình ổn.

Bàn tay chạm vào da thịt mềm mại của nàng khẽ run lên, con ngươi màu hổ phách của Tư Không Thu Trầm bỗng sáng hân lên. Đôi mắt chớp động, hân cơ hồ là muốn ôm lấy nàng vào lòng, hương thơm quen thuộc mơ hồ hòa trộn cùng hơi thở lạnh lạnh của hân. Hân thích ý híp híp mắt lại, hưởng thụ nhuyển ngọc trong ngực.

Nàng dịu ngoan để cho hân ôm, thẳng đến khi hân không hài lòng nhận ra chung quanh có quá nhiều người như hổ đói rình mồi thì mới nhú mảy lại. Một động tác thả người, hân phóng lên không trung, tất nhiên là mang theo cả Bùi Mạch Ninh. Thoáng chốc, bóng dáng hai người đã không còn.

Hắc báo vừa phát hiện chủ nhân rời đi, lập tức gào lên một tiếng, cái mũi phun khí trừng mắt nhìn Tử Thần. Sau đó, nó xoay mình biến mất theo chủ.

“Này.....” Ủy Kỳ Dương mở to đôi đẹp mắt đào hoa t, đối với tình huống bất thành linh ngoài dự đoán vừa xảy ra vẫn còn ù ù cạc cạc. Lo lắng trong lòng hân càng nhiều hơn, nếu sư huynh cứ như vậy mà rời khỏi đỉnh Tử Vi Sơn thì phải làm như thế nào đây?

“Người này thật đúng là không có biết nhẫn nại là gì.” Phong Kinh Tuyết vuốt vuốt cằm nhẹ giọng cười nói, trong mắt cũng không có nửa điểm lo lắng.

“Yên tâm, có kia biểu muội ta ở đây, tuyệt đối không có vấn đề.” Phong Kinh Tuyết nhún nhún mảy, vừa nói như vậy, coi như là cũng làm cho Ủy Kỳ Dương yên lòng đi một chút. Dù sao một màn được chứng kiến lúc trước trong đại hội Tu Chân kia, cũng khiến hân tin tưởng lời Phong Kinh Tuyết vừa nói.

Lúc đó - - -

Sơn thủy hữu tình, hoa thơm cỏ lạ, vượn hót chim kêu, khung cảnh khiến lòng người thanh thản không vướng bụi đời, Bùi Mạch Ninh ngồi trên một phiến đá rêu xanh như ngọc, Tư Không Thu Trầm gối đầu lên chân nàng, nhu thuận đắm mình hưởng thụ.

Bùi Mạch Ninh cười cười nhìn Tư Không Thu Trầm lúc này. Từ khi hân mang theo nàng ra khỏi đỉnh Tử Vi, nàng cũng không có hoảng loạn, bởi vì nàng tin tưởng hân chưa có quên mất nàng, cũng sẽ bởi vậy mà không làm tổn thương đến nàng.

Sự thực chứng minh, suy nghĩ của nàng là chính xác. Hai người giống như ẩn cư ở sơn cốc này. Một tầng kết giới trong suốt bao phủ trên sơn cốc, khiến cho những người kia chưa thể tìm ra được hai người bọn họ.

Trong sơn cốc có một gian nhà trúc, tuy không biết Tư Không Thu Trầm làm thế nào mà tìm được nơi này, nhưng phong cảnh nơi đây lại đẹp như chốn bồng lai khiến người ta muốn lưu luyến làm nàng thoải mái vô cùng.

Hắc báo đang ở trong tuổi chơi đùa với nước. Thỉnh thoảng còn ngậm hai con cá phi tới bên người Bùi Mạch Ninh. Nó lấy lòng liếm cánh tay của nàng. Chắc chắn, linh thú này cũng biết lấy lòng nàng hay sao? Ai bảo liên quan đến chủ nhân của nó, kẻ thức thời mới là trang tuần kiết, linh thú thức thời mới là linh thú được coi trọng!

Hai người giống như đôi phu thê ẩn mình trong sơn cốc. Cuộc sống ở đây rất thú vị, trong núi còn nhiều rau dại, thỉnh thoảng nàng cùng Tư Không Thu Trầm sang bên núi kia lấy măng. Măng đó nấu cháo rất ngon cộng thêm với tay nghề cao cường của Bùi Mạch Ninh làm cho chỉ muốn ngậm chứ không nỡ nuốt xuống.

Cho dù là quên mất sự tình trước kia, Tư Không Thu Trầm vẫn lại một lần nữa yêu Bùi Mạch Ninh. Cho dù không có trí nhớ trước kia thì đã sao? Hân vẫn yêu nàng, không phải ư? Như thế là tốt rồi.

“Sau thế nào?” Thanh âm trầm thấp mát lạnh không ngừng truy vấn. Hân hỏi bọn họ đã từng trải qua những gì, tuy rằng Bùi Mạch Ninh trong trí nhớ của hân đã phai nhạt, nhưng hân vẫn chấp niệm, lưu lại một chút gì đó. Từ trong miệng nàng nói chuyện trước kia của bọn họ làm cho hân say sưa nghe một cách ngon lành.

“Sau đó, chính là chúng ta hạnh phúc khoái hoạt ở một chỗ, lại nghe chàng biến thành cái dạng này” Bùi Mạch Ninh có chút không kiên nhẫn nói. Mỗi ngày đều muốn nàng nói, nàng sẽ hơi buồn bực~ nói rõ

ràng vài chục lần rồi mà sao hắn còn hỏi nhiều lần ‘Sau thế nào’ như vậy chứ?

Tư Không Thu Trạm hơi bất mãn ngẩng nhìn Bùi Mạch Ninh. Thấy nàng có vẻ như tức giận, lập tức lại không lên tiếng. Hắn như đứa nhỏ chịu ủy khuất, không giống Ma tộc khiến người ta sợ hãi né tránh.

Bùi Mạch Ninh thở dài, lật tay nướng mấy con cá mà hắc báo bắt về, mày hơi hơi nhăn lên, cũng không phải tức giận thật, mà là lo lắng. Mấy ngày qua, nàng mỗi ngày đều đang nghiên cứu trong tà khí cơ thể hắn, hắn không có làm bất chuyện gì quá khích, nếu không tà khí cơ thể lại càng ngày càng quá mức giống như là cái hang không đáy, hơi thở Ma tộc sẽ tuần hoàn liên tục, ma tính trong hắn cũng càng ngày càng mạnh.

Vừa ăn xong món ăn dân dã đậm bạc, đã lại thấy kết giới liền bắt đầu rung động, Bùi Mạch Ninh mấp máy môi, neho mắt nhìn về phía trước ~ Quả thật là chạy không thoát.

Tư Không Thu Trạm lập tức đứng dậy, khuôn mặt tuấn mỹ lập tức như bị băng kết, vừa muốn triệu hồi hắc báo, lại bị Bùi Mạch Ninh ngăn trở.

“Bọn họ không nhất định là địch nhân của chàng! Đi, ta cùng đi với chàng nhìn xem một chút.” Bùi Mạch Ninh an ủi hắn. Người có thể tìm tới chỗ này, cũng chỉ có mấy người kia thôi.

Kết giới là Bùi Mạch Ninh chủ động để Tư Không Thu Trạm mở ra. Cuộc sống ẩn cư nơi sơn cốc này quá nửa tháng, nàng cũng mãn ý, kế tiếp, vẫn nên giải quyết vấn đề của Tư Không Thu Trạm.

Kết giới vừa mở ra, người bên ngoài liền lập tức vào được. Quả nhiên là đám người Ủy Kỳ Dương. Nhưng Vân Hạc chân nhân cùng Vân Sáu chương môn chưa từng đến đây, Lưu Vân điện cần hai lão nhân bọn họ chủ trì, phái xuống núi trừ bỏ Ủy Kỳ Dương, còn có một nam nhân anh tuấn mà nàng chưa từng thấy bao giờ.

Khóe môi y nhếch lên một chút nở nụ cười ưu nhã, ánh mắt tràn đầy nhu hòa, dường như ẩn chứa sự nhân từ đối với thế gian. Quần áo sắc tím, tóc dài chỉ búi bằng cây trâm gỗ duy nhất, toàn thân đều tràn đầy tiên khí.

Bùi Mạch Ninh biến sắc, đối với y tràn đầy đề phòng. Nam nhân này đến từ tiên giới.

“Biểu muội, chắc chắc, muội ở đây xem ra rất tốt đấy nhỉ!” Phong Khinh Tuyết tỉ mỉ đánh giá phòng trúc kia cùng với những món ăn đậm bạc còn lại, có chút ai oán nhìn Bùi Mạch Ninh nói: “Thiệt thòi quá, ta lo lắng cho muội như vậy mà.....”

Bùi Mạch Ninh bĩu môi, trừng mắt nhìn Phong Khinh Tuyết, lập tức hỏi: “Đó là ai vậy?” Nàng chỉ vào nam nhân chắc chắn đến từ tiên giới kia

“Ngài ấy là Thượng Kiều Tiên, sư tổ khai sinh ra Lưu Vân điện.” Người trả lời là Ủy Kỳ Dương, hắn nhìn thấy hai người bình an vô sự, liền yên tâm.

Thượng Kiều Tiên? Bùi Mạch Ninh nhíu mày, chính là người đã lập nên Lưu Vân điện đó sao? Một khi đã như vậy, lần này tới rốt cuộc là xuất từ mục đích gì đâu?

71. Chương 71: Thượng Tiên

Thượng Kiều Tiên, nhân vật truyền kỳ sáng lập lên Lưu Vân điện. Lưu Vân điện dưới sự dẫn dắt của y phát triển không ngừng, sau này trở thành nơi Tu chân bậc nhất trong Tu chân giới. Tất cả đều là nhờ vị Thượng Kiều tiên nhân.

Đồng thời, y cũng là Tu chân sĩ có thiên phú cao nhất từ trước đến nay. Trải qua một thiên kiếp, y là người nhân gian đầu tiên tu được thành tiên, hiện thực hóa ước mơ thành tiên của người phàm trần.

Bùi Mạch Ninh có phần không hiểu nhìn Thượng Kiều Tiên. Cử chỉ tao nhã, da thịt như ngọc, dù nhìn thế nào y cũng là một mỹ nam tử, y rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi? Mà ngay cả Vân Hạc chân nhân cùng Vân Sáu

chưởng môn cũng phải tôn kính gọi y một tiếng ‘Sư tổ’, còn Ủy Kỳ Dương thì cung kính thêm một tiếng: ‘Thái sư tổ’.

“Tà khí ở trong cơ thể hắc quá nặng, ngay cả ta đều không thể tinh lọc được, xem ra.....” Thượng Kiều Tiên vẫn khẽ mỉm cười như trước, dường như bất cứ sự tình gì cũng đều không thể tác động tâm tư của y.

“Thái sư tổ, sư huynh tuy rằng sa vào ma đạo, nhưng huynh ấy cũng chưa làm chuyện gì xấu.” Ủy Kỳ Dương vội vàng mở miệng nói.

Thượng Kiều Tiên hơi hơi giương mắt liếc nhìn Ủy Kỳ Dương, vân đạm phong khinh* nói: “Hiện tại không có làm, không có nghĩa là về sau không làm! Chờ đến lúc hắc thực nguy hại đến dân chúng kia thì đã quá muộn rồi, sức mạnh trong người hắc bây giờ quá mức cường hãn, hiện tại không giải quyết, về sau sẽ rất khó khăn.” Giết người từ trong miệng của y phun ra tào nhả như uống trà thưởng nguyệt đàm chuyện nhân gia.

*vân đạm phong kinh: mây nhạt gió nhẹ. Ý nói nhẹ nhàng như không.

Bùi Mạch Ninh trong một khắc này cảm thấy cực kỳ chán ghét tên Thượng tiên giả dối kia. Tư Không Thu Trạm thì càng trừng mắt nhìn y, nếu không phải Bùi Mạch Ninh gắt gao nắm giữ tay hắc, chỉ sợ hắc đã sớm tiến lên sống mái một trận với Thái sư tổ rồi.

“Nếu ngài đến nơi đây chính là vì chuyện này thì nơi đây của chúng ta không chào đón ngài.” Bùi Mạch Ninh lãnh ngạnh trừng mắt nhìn Thượng Kiều Tiên. Nàng không khó hiểu được ý của y, chính là, muốn mạng của Tư Không Thu Trạm thì cũng phải hỏi qua nàng trước đã.

Lúc này, Thượng Kiều Tiên mới nhận ra sự tồn tại của Bùi Mạch Ninh. Cũng phải, từ khi y tiến vào sơn cốc, ánh mắt chỉ tập trung vào Tư Không Thu Trạm, bởi vì lo sợ hắc sẽ có biến đổi gì không tốt.

Đôi mắt khẽ xao động, Thượng Kiều Tiên đột nhiên run lên, trong mắt lóe ra một vẻ không hiểu, phức tạp nhìn Bùi Mạch Ninh hỏi: “Hơi thở trên người ngươi là...”

Bùi Mạch Ninh biết y thấy rõ thân phận của nàng. Y vốn là thượng tiên nơi Thần giới, nếu ngay cả thân phận của nàng cũng nhìn không ra, thì nàng cũng đâu có rảnh mà chịu nghe y nói nhảm.

“Đúng vậy, cho nên, ngài muốn hại hắc, cũng phải xem ta có chịu hay không.” Nàng lạnh lùng cười, đứng ở phía trước Tư Không Thu Trạm.

Tư Không Thu Trạm nao nao, trong lòng không hiểu mà cảm thấy ảm áp. Cảnh trước mắt này dường như hắc đã từng gặp ở đâu, môi mỏng của hắc khẽ mấp máy, theo phản xạ có điều kiện kéo nàng về phía sau, rồi lại nhẹ giọng ở bên tai nàng nói: “Nàng là nữ nhân của ta! Là ta bảo hộ nàng mới đúng.”

Bùi Mạch Ninh kinh ngạc nhìn Tư Không Thu Trạm, trong mắt dâng lên một làn nước mỏng, theo sau có vị ngọt ngào, nụ cười thật tươi, nàng gật gật đầu, phóng túng theo tự tôn nam tử của hắc.

Thượng Kiều Tiên nhìn nàng dò xét. Nhìn một màn hai người bọn họ che chở bảo hộ cho nhau, tên đàn mới có thể không hiểu ra mối quan hệ giữa bọn họ. Môi của y khẽ mím lại, đôi mắt sáng như sao khẽ chớp.

“Hại hắc? Ta đây là đang giúp hắc, một khi sa đoạ trở thành Ma tộc, ai dám khẳng định sau này hắc không làm chuyện thương thiên hại lý. Đến lúc đó, kết cục bị thảm không phải chỉ có một mình hắc gánh chịu! Cho nên, chỉ có một cách duy nhất.....” Thượng Kiều Tiên không nhanh không chậm nói, nhưng trong giọng nói hầu như không có chút thương xót nào.

“Có ta ở đây, hắc nhất định có thể khống chế tốt tà khí trong cơ thể mình, điểm ấy ngài không cần lo lắng.” Bùi Mạch Ninh lạnh lùng ngược mắt nhìn Thượng Kiều Tiên, kiên định nói.

“Nhưng nếu như ngươi không có ở đây thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn cả đời lưu ở bên cạnh hắc? Ngươi có thể sao?” Ngữ khí của Thượng Kiều Tiên nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng lại là những câu sắc bén trực tiếp đánh vào lòng nàng.

Sắc mặt Bùi Mạch Ninh tái đi, tay đột nhiên nắm chặt. Đúng vậy, nàng có thân phận của nàng, có trách nhiệm của nàng.

Tư Không Thu Trạm nhìn thấy sắc mặt của nàng có chút không tốt, hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Kiều Tiên, bất mãn hết sức với lời y vừa nói.

“Nàng sẽ rời khỏi ta sao?” Bỏ qua những thứ khác, hắn chỉ nghe lọt được câu này.

“Ta.....” Bùi Mạch Ninh á khẩu không trả lời được, ánh mắt bối rối nhìn đôi mắt màu hổ phách trong suốt của hắn, trong lúc nhất thời không thể hồi đáp.

Tư Không Thu Trạm bất mãn, oán hận sắc dặt vu ngôn, trong mắt lóe ra quá ngoan độc. Tức giận, hắn gắt gao ôm nàng nói: “Ta mặc kệ, nàng không thể rời khỏi ta, nếu nàng rời đi, ta thực sẽ hủy hoại cả nhân gian này.”

Bùi Mạch Ninh im lặng, nàng thiếu chút nữa quên trong cơ thể hắn còn có tà khí quỷ phá, vừa muốn mở miệng an ủi hắn.

“Nhìn thấy không? Đây là hắn sau khi đã sa vào Ma đạo đấy! Người thật sự muốn dung túng một tên ma đầu sao?” Thanh âm Thượng Kiều Tiên lại vang lên, mang theo ngữ khí không chấp nhận sự dao động nào.

“Nếu ngài thực sự xác định như vậy rồi thì... được. ta sẽ bồi ở bên người hắn, khiến hắn không có cơ hội hại nhân. Tóm lại, ta sẽ không để cho ngài thương hại đến hắn.” Ngữ khí Bùi Mạch Ninh càng lạnh hơn. Tên tiên nhân này chính là đang ép nàng.

Thượng Kiều Tiên chậm rãi nở nụ cười, ngữ khí thông dong nói: “Một khi đã như vậy, người phải nhớ kỹ lời của người, bằng không, lần này ta không lấy đi tính mạng của hắn, còn như lần sau, hắn một khi làm ra chuyện gì, các thượng tiên khác sẽ ra tay. Nhưng mà, bọn họ chắc chắn sẽ không giống ta đây nương tay nhân từ như thế này.”

Bùi Mạch Ninh hơi hơi trừng mắt, giống như là có phần không tin Thượng Kiều Tiên sẽ dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy.

Tư Không Thu Trạm tuy rằng có sức mạnh rất cường đại, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một Ma đầu tân sinh, bây giờ còn chưa có lực mà đi đối đầu với thượng tiên Thần giới. Hiện tại, đây chính là lúc hắn yếu nhất, về sau, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, Thượng Kiều Tiên thật sự cứ định như vậy mà bỏ qua sao? Trong chuyện này có gì đó không bình thường.

Đáp án chính là sự thật Thượng Kiều Tiên một chút lưu luyến cũng không có ở lại phi thiên thẳng về Thiên giới. Nàng biết, thượng tiên Thiên giới cũng không thể ở nhân gian quá lâu, lần đi này, phòng chừng còn lâu lắm y mới quay lại chỗ bọn họ.

Lúc nhẹ nhàng thở ra, Bùi Mạch Ninh vẫn còn có do dự. Mảnh nhỏ trên người yêu quý kia còn chưa có thu hồi, hiện tại Tư Không Thu Trạm lại phát sinh chuyện như vậy, trở về Địa phủ, quả thực vẫn còn là chuyện quá xa vời.

Thượng Kiều Tiên rời đi, Phong Khinh Tuyết và Úy Kỳ Dương cư nhiên là lưu lại ở đây. Tư Không Thu Trạm đối với bọn họ chưa quen thuộc, mỗi lần đều dùng mắt lạnh phóng về phía bọn họ, muốn đuổi bọn họ đi. Nhưng Bùi Mạch Ninh không nói gì, hắn cũng theo đó mà từ bỏ, mỗi ngày chỉ lạnh lùng xem hai tên kia, hy vọng bọn họ có thể tự giác mà rời khỏi đây.

Úy Kỳ Dương không chỉ một lần cảm thấy ngạc nhiên trước chuyện này. Sư huynh gặp được sư tẩu thật đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, có sư tẩu ở đây. Xem ra sư huynh vẫn có thể chế trụ được.

72. Chương 72: Tiêu Điều

“Phanh – -” Một thân hình tuấn dật bị đá ra khỏi căn nhà trúc. Nằm dưới tàng cây, hắc bào lười nhác liếc qua, thản nhiên tắm ánh nắng mặt trời, rõ ràng đối với chuyện như vậy đã nhìn mãi mà thành thói quen.

Úy Kỳ Dương bấu môi, không cho là đúng, đứng vững thân mình rồi vỗ phũ bụi trên người. Gần như mỗi ngày đều sẽ xuất hiện chuyện như vậy, không có cách nào khác ai bảo khẩu vị của hắn bị sự tẩu dương đến nghiện rồi. Ba ngày hai bữa vây quanh Bùi Mạch Ninh, cứ trở ra là lại muốn ăn, đương nhiên là bị Tư Không Thu Trạm không chút thương tiếc đá văng ra ngoài.

Trên mái nhà trúc, Phong Khinh Tuyết cười nhạo ngắm nhìn Úy Kỳ Dương. Chắc chắn cảm thán, biểu muội này của hắn thật đúng là càng ngày càng có khuynh hướng trở thành một bà chủ nhà rồi. Cũng may, hắn là người không dễ bị mỹ thực hấp dẫn, không ăn vài ngày cũng không sao cả.

Trong nhà trúc, Bùi Mạch Ninh bắt đầu nhìn cảnh tượng gần như diễn ra hàng ngày, đưa mắt sang lại thấy gương mặt băng sơn ngàn năm của Tư Không Thu Trạm. Nàng mỉm cười, kỳ thật cuộc sống cứ bình yên vui vẻ như thế này mới thật sự đáng quý, không phải hay sao?

Không khí đang yên tĩnh bình thường bỗng dưng bị phá vỡ.

Bùi Mạch Ninh cơ hồ nghe thấy có tiếng động lạ, lắc mình một cái, người đã đi tới phía bên ngoài của nhà trúc. Mà Phong Khinh Tuyết đang nằm trên nóc nhà liền đột nhiên mở mắt. Ngồi dậy, trong mắt phượng của hắn lóe ra ánh hào quang sắc bén. Bùi Mạch Ninh cũng giống như vậy. Cả hai cùng đưa mắt nhìn về một hướng.

“Ồ? Đại tẩu? Như thế nào?” Úy Kỳ Dương vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, đã phát hiện Bùi Mạch Ninh đứng cách mình không xa, mà sắc mặt của Tư Không Thu Trạm biến sắc, khẩn trương chạy phía sau.

“Biểu ca? Người phát hiện ra điều gì chưa?” Bùi Mạch Ninh không để ý đến Úy Kỳ Dương, hơi chớp chớp mắt, hỏi Phong Khinh Tuyết đang ở trên nóc nhà.

Khóe miệng cong lên, Phong Khinh Tuyết như cười như không nói: “Ha ha, thật đúng là càng ngày càng vui. Xem ra lần này ta quay trở về thật là đúng.”

Bùi Mạch Ninh khóe miệng hơi giật , trừng mắt nhìn nam nhân yêu nghiệt đang dương dương tự đắc kia, lập tức mày nhíu lại, giống như là có chút lo lắng: “Sức mạnh của yêu quỷ kia hình như là mạnh hơn lúc trước. Lần trước đã bị biểu ca đánh trọng thương, nó tại sao có thể hồi phục lại sức mạnh nhanh như vậy? Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra sao ?” Đúng vậy, cơ hồ là vẻ này đột nhiên bạo phát đi ra hơi thở, bọn họ lập tức cũng cảm giác được.

“Yêu quỷ? Bà chị, người nói con quỷ xấu xí kia lại xuất hiện rồi sao?” Úy Kỳ Dương hơi giật khóe miệng, đôi mắt đào hoa mở to. Yêu quỷ kia đối với hắn có ấn tượng rất xấu. Linh thú của hắn cũng vì con yêu quỷ đáng chết đó mà bị thương không nhẹ.

“Ừ! Không rõ ràng lắm hắn rất cuộc là dùng xong phương pháp gì mà trong thời gian nhanh như vậy đã khôi phục lực lượng.” Nhưng lại lợi hại hơn , thở dài, thời khắc này ...

Thở dài, Bùi Mạch Ninh nhăn trán: “Xem ra lần này là không đi ra ngoài là không được rồi! Cuối tháng này là ngày duy nhất trong năm cánh cửa của thế giới quỷ môn được mở, cũng là thời khắc sức mạnh yêu quỷ được tăng lên, khó bảo đảm bọn nó sẽ không làm ra chuyện gì tổn hại đến con người...”

“Chắc chắn, biểu muội, xem ra muội muốn có cuộc sống yên tĩnh ở chỗ này cũng không được nữa rồi.” Phong Khinh Tuyết đang cười trên nỗi đau của người khác. Bọn yêu quỷ kia, có thể nói trách nhiệm của nàng chính là mảnh nhỏ hoa tai Lưu Quang trên người của nó, nàng không thể ngồi yên thờ ơ được.

Bùi Mạch Ninh trầm ngâm không nói, giật mình phát hiện Tư Không Thu Trạm đang lặng lẽ nhìn nàng

Tư Không Thu Trạm mấp máy môi mỏng, mi mày nhíu lại, tự nhiên là hiểu được lời nói này của nàng là cũng là ý nói cho hắn biết. Tuy rằng có chút không vui, nhưng cũng không có nề hà, hắn không có cách nào cự tuyệt được nàng, không phải sao?

-lacthuylinh.wordpress-

Hôm nay chính là ngày rời bỏ cuộc sống ở Sơn cốc này, Bùi Mạch Ninh vẫn còn có chút luyến tiếc, chỉ hy vọng, sau khi mọi chuyện được giải quyết sẽ được quay trở về với cuộc sống bình an này.

Một khi đi vào nơi có đông dân cư, cũng sẽ chứng minh dự cảm bất an của Bùi Mạch Ninh. Khắp nơi lòng người đều bàng hoàng, trong thời điểm bọn họ ẩn cư, yêu quý chắc chắn đã xuất ra làm những điều xằng bậy.

Nhưng sự việc dường như không nhẹ. Bước chậm vào trong Lang Thành, Bùi Mạch Ninh gần như cũng sắp không nhận ra được một Lang Thành trước kia. Không khí yên tĩnh đến mức quái dị, không có người nào dám đi lại trên đường lớn, gió thổi qua, cuốn theo những hạt cát vàng. Người ở thưa thớt, thiếu chút nữa khiến cho người ta lầm tưởng rằng đây là một tòa thành trống.

Khó trách đột nhiên nó khôi phục lại sức mạnh một cách nhanh chóng. Đúng là do hút không ít hồn phách của con người để điều dưỡng.

Nơi này không giống như là kinh đô có kết giới đã hình thành lâu đời, Lang thành tuy rằng có rất nhiều yêu quái, nhưng lại không giành với đời, tất nhiên sẽ đánh không lại bọn yêu quỷ kia. Mà cuộc sống sinh hoạt trước kia của chúng khá tốt, đến ngay cả người dân sinh sống trong Lang Thành còn phải ghen tỵ. Có lẽ, vì chúng đã bị thuần hóa, nhiễm quá nhiều nhân tính.

“Các vị...” Thanh âm quen thuộc ở phía sau vang lên. Thanh âm đúng là của Tần Lộc.

“Không nghĩ còn có thể gặp lại mọi người.” Tần Lộc có vẻ như hết sức cao hứng, nụ cười âm áp, chỉ là thần thái có chút mệt mỏi.

Đã lâu không bước vào Tần gia bảo, Tần gia bảo vốn là một nơi rộng lớn, giờ phút này vừa nhìn thấy thì thật đúng là một nơi yên tĩnh vắng lặng. Tuy rằng bên trong trang viên, người vốn cũng không nhiều.

Tần gia trang của Tần Lộc mặc dù nói không có bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng những linh thú mà hắn yêu thương như sinh mệnh, tự nhiên lại có điểm gì đó không ổn. Những ngày gần đây hắn ở trong linh trang chăm sóc linh thú, đến không thể chợp mắt nghỉ ngơi. Hôm nay ngẫu nhiên đi vào trong thành mua một ít đồ, mới trùng hợp gặp được bọn họ.

“Tần công tử chẳng lẽ cũng gặp phải yêu quái kia?” Bùi Mạch Ninh nhướn nhướn mày, hỏi một cách nhẹ nhàng. Dù sao linh thú của Tần gia trang không nhiều nhưng cũng không ít, nhưng mùi yêu khí trên người Tần Lộc thập phần nồng đậm. Tần Lộc thân là truyền nhân của Tần gia, trên người có linh khí kế thừa truyền từ đời trước, nên ma quỷ không tấn công.

Tần Lộc có chút mệt mỏi lắc đầu, thần sắc có phần tối tăm: “Gần đây, Lang thành phát sinh quá nhiều chuyện rắc rối, Tần gia mặc dù không bị lên quan nhiều, nhưng cũng có không ít linh thú cảm thấy rất buồn bực, thậm chí ngay cả linh thú của thành chủ cũng phải hy sinh. Về phía triều đình, họ có vẻ như không ra mặt can thiệp, mỗi lần đưa đơn kiện đều không có hồi đáp, mà bọn yêu quái lại xuất hiện, nhưng chưa bao giờ mạnh và hung hãn như bây giờ.”

Bùi Mạch Ninh mím môi không nói lời nào, yêu quý kia tám phần là muốn hút linh khí từ con người đến điên rồi. Một chuyện không đúng với quy tắc tam giới như vậy, làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy, nếu để nó đạt được sức mạnh khủng khiếp thì hậu quả vô cùng thảm hại. Chuyện như thế này nàng làm sao mà bỏ qua cho được? Nhìn Phong Khinh Tuyết, trong đôi mắt phượng kia thần sắc yếu ớt. Hai người yên lặng không nói, ai cũng rõ sự việc chuyện đã trải qua như thế nào.

Thường thường có người sẽ đột nhiên biến mất, đợi đến khi tìm ra bọn họ, sớm không có chuyện phát sinh, một khi cánh cửa của quỷ môn mở ra, không biết lại có bao nhiêu u hồn.

73. Chương 73: Nhược Điểm

“Lão gia tử, tốt nhất người giải thích rõ ràng cho ta.” Bùi Mạch Ninh cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bóng hình còn không rõ của lão nhân kia. Đây là kết quả dựa vào mối quan hệ của Phong Khinh Tuyết với lão gia tử, làm mất nửa ngày mới được. Không phải bởi Bùi Mạch Ninh không liên hệ được với lão, mà là lão cố ý cắt đứt liên hệ với nàng. Đây rõ ràng là có tật giat mình.

Lão gia tử né tránh ánh mắt của Bùi Mạch Ninh, không dám nhìn nàng. Ngờ khí của Bùi Mạch Ninh lúc này quá uy hiếp khiến lão gia tử sợ tới mức phải ngượng ngịu nói: “Kỳ thực sự tình cũng không tồi tệ đến như vậy đâu.” Ô ô, lão thật đáng thương, đứa nhỏ này một chút cũng không biết kính già yêu trẻ là gì, đối với lão cư nhiên lại hung dữ như vậy.

Bùi Mạch Ninh trừng mắt, thiếu chút nữa hộc máu: ” Thế này còn gọi là không đến nỗi tệ à? Toàn bộ nhân gian đều bị yêu quỷ kia quấy đến rối tinh rối mù rồi! Nếu không phải biểu ca liên hệ được với người, người có phải hay không cả đời này đều trốn tránh ta?” Thái dương của nàng nổi lên gân xanh, lão gia tử này còn đang ở khắp nơi vui đùa, để nàng tại đây chịu bao nhiêu khổ cực.

Lão gia tử ho khan một tiếng, chồm râu bạc phơ kia rung lên, ai oán nói: “Ta nói tiểu Ninh nhi này, người cũng đừng nói như vậy chứ! Kỳ thực, tất cả những điều này đều là vận mệnh, đây là những việc mà người phải trải qua. Nếu người không thể giải quyết tất cả những điều này thì làm sao có thể thuận lợi tiếp quản vị trí Diêm vương .”

Bùi Mạch Ninh hung hăng trừng mắt phượng nhìn lão gia tử. Tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, nhưng lão gia tử vẫn là sợ tới mức thiếu chút nữa đã nghĩ muốn chặt đứt dây liên hệ. Chắc chắn, ánh mắt tiểu Ninh nhi này quá dọa người .

“Lão gia tử!” Gầm lên giận dữ, Bùi Mạch Ninh cố gắng ổn định lại tâm tình của bản thân rồi mới nói: “Người đừng có nói với ta: tất cả những điều này cũng đều là vì rèn luyện năng lực của ta.” Bùi Mạch Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lão gia tử nhú mày, trong mắt lóe lên một chút ưu tư, nói: “Một nửa thôi! Tóm lại, tiểu Ninh nhi, người chỉ cần nhớ, tất cả những điều này xảy ra đều do hoa tai Lưu Quang. Thậm chí diễn biến có thể sẽ ngày càng tệ hơn, mà người chính là người cứu thế giới này.”

Bùi Mạch Ninh sững sốt, hơi hơi nhú mày, đây là ý gì?

“Haiz, ta cũng biết người thật vất vả. Sở dĩ ta lặng lẽ nói cho người biết, yêu quỷ mặc dù có sức mạnh rất cường đại, nhưng cũng vẫn có khuyết điểm. Thí dụ như nói chính thời điểm Quỷ Môn mở, lúc nó hấp thụ được sức mạnh cực đại thì cũng chính là thời khắc nói suy yếu nhất!”

“Lão gia tử, ông nên nói sớm.” Bùi Mạch Ninh cắn chặt răng trừng mắt nhìn lão gia tử, xem lão gia tử đang ngượng ngùng sờ sờ vào cái mũi của lão.

“Lão gia tử....” Bùi Mạch Ninh trừng hai mắt nhìn lão, còn đang muốn tiếp tục hỏi cái gì đó.

Ai ngờ lão gia tử sớm chịu không nổi nàng ánh mắt kia , lập tức làm bộ nói: “Ai nha! tiểu Ninh nhi, bảo bối của ta cùng cháu gái của ta đang gọi ta! Lần sau liên lạc lại nhé!!” Nói xong, liền ‘Bụp’ một tiếng, chặt đứt liên lạc.

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh co rút lại. Nghe thấy tiếng cười ở phía sau truyền đến, nàng liền xoay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn vị biểu ca yêu nghiệt kia.

“Không ngờ rồi đi lâu như vậy, lão gia tử kia vẫn là bộ dáng này.” Phong Khinh Tuyết có chút buồn cười. Nói thật, lúc trước chính là xem qua bộ dáng của lão gia tử, đối với vị trí Diêm vương kia hẳn kịch liệt khước từ, cho nên mới đóng gói đi liền trong đêm đến địa ngục phương Tây. Nói là trao đổi một chút, nhưng cũng là không nghĩ về sau lão gia tử thay đổi thành như vậy, vậy có điểm thật là đáng thương .

“Hừ, bản tính của lão rất trẻ con .” Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng, trong mắt phượng không có oán trách. Tuy rằng mỗi lần đều là nàng giáo huấn lão gia tử, nhưng nàng vẫn cực kì thích lão, chỉ cần đừng mang lại cho nàng phiền toái gì là tốt rồi.

“Tốt lắm, hảo biểu muội của ta! Vừa rồi lão gia tử không phải nói, sự tình không có quan hệ gì đến muội, muội chính là người cứu thế nhân này, muội còn chưa yên tâm cái gì thì cứ can đảm làm đi.” Phong Khinh Tuyết nghiêng người dựa vào cây cột, vẻ mặt lười nhác nói.

“Nghe lén là đáng xấu hổ .” Tuy rằng nàng ngay từ đầu đã phát hiện hẳn vẫn đứng tại chỗ kia.

Hắn chớp chớp con mắt vô tội nói, Bùi Mạch Ninh khế nhếch môi. Nàng nhưng thật ra cảm thấy, hẳn cực kỳ giống lão gia tử. Haiz, lời này nói ra giống như là đả kích đối với hắn.

Thế nhưng, lần liên lạc này, cuối cùng nàng cũng có tin tốt tức tốt. Nàng đã biết phải đối phó với bọn yêu quỷ như thế nào. Trong lòng nàng đã có tính toán, hiện thời chỉ chờ Quỷ Môn mở thôi.

Lực lượng của nàng đã hồi phục được một chút, linh hồn trên cơ bản hòa hợp xong. Nếu quan sát tỉ mỉ, gần như có thể nhìn ra được hiện thời ngũ quan của Bùi Mạch Ninh có chút bất đồng, bề ngoài của Bùi Mạch Ninh có phần lạnh lạnh, nhưng lại có gì đó mê hoặc. Nàng dù gì cũng có quan hệ huyết thống với Phong Khinh Tuyết, đương nhiên có điểm giống hần.

Bất quá cùng Bùi Mạch Ninh ở chung lâu như vậy, đối với diện mạo bên ngoài của nàng, mọi người cũng không có để ý lắm. Dù sao nàng vẫn là nàng là được rồi.

Lần này đối phó với bọn yêu quỷ kia, nàng không nói bất cứ điều gì. Ngoài Phong Khinh Tuyết đã biết thì những người khác gần như là mơ hồ.

Lần trước, nàng không có hung hăng hành hạ lũ yêu quỷ kia một phen, trong lòng không vui. Bây giờ, sức mạnh nguyên bản đã khôi phục, nàng có bấy phần nắm chắc, lại có Phong Khinh Tuyết ở bên, có thể nói là mười phần tất thắng. Nắm nhược điểm của kẻ khác trong tay, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Có lẽ yêu quỷ hút linh hồn, kỳ thực bọn chúng đang dự trữ năng lượng để chờ Quỷ Môn mở ra. Dựa theo cảm giác của bọn họ, yêu quỷ kia hẳn là đang ẩn nấp ở Lang Thành, đợi thời cơ hành động. Vì vậy, đây cũng là nguyên nhân vì sao dân chúng trong Lang Thành đa lại biến mất nhiều như vậy.

Ngoại trừ Tần gia bảo ra, toàn bộ người dân Lang Thành lâm vào cảnh bàng hoàng bất an. Thành chủ Lang Thành không tiếc vàng bạc mời Tu chân sĩ đến nơi đây, muốn cậy nhờ bọn họ giải quyết vấn đề yêu quái này, nhưng thường thường đều một đi không trở lại.

Cũng chẳng cần biết là sức mạnh của yêu quỷ mạnh đến như thế nào, Tư Không Thu Trạm vẫn ngày ngày kề cận nàng. Mất thấy, cách ngày Quỷ Môn được mở càng gần, nàng còn đang nghĩ tới đến lúc đó làm thế nào để thoát khỏi hần đây? Vừa lúc đó, có một vài vị khách từ Lang Thành đến.

Tần gia bảo gần đây trở nên rất nóng nực. Ngoài nhóm người Bùi Mạch Ninh, một vài vị khách hay lui tới, thì những người ở phía nam Lang thành cũng chạy đến Tần gia bảo, nghe nói là họ muốn chọn lựa linh thú thích hợp.

Linh thú của Tần gia bảo lừng danh thiên hạ. Vì được ảnh hưởng tiên khí không giống với sủng vật nuôi dưỡng, chúng đều là có linh tính. Giai đoạn này, những linh thú này đặc biệt thích đi theo Bùi Mạch Ninh, dường như ở bên người nàng thì có đầy đủ cảm giác an toàn. Đúng thế! Trên người nàng vốn là có hơi thở của địa ngục, chúng nó sợ bọn yêu quỷ, thấy nàng sẽ không làm thương tổn đến bản thân chúng nó, liền tập hợp tất cả lực lượng thúc thời đến lấy lòng nàng.

74. Chương 74: Lai Khách

Ánh nắng vàng tươi chiếu rọi trên thân thể nàng, khuôn mặt vốn trong trắng nhưng lạnh lùng trong nháy mắt đã nhu hòa đi không ít. Những ngón tay thon dài ngọc ngà của nàng vuốt ve một hắc lang. Đúng vậy, kia chính là một con Hắc lang, thân thể khổng lồ, một khi hai chân nó đứng lên, chỉ sợ một đại nam nhân cũng chưa cao bằng nó. Hắc lang vốn hung tàn vô cùng giờ phút này lại thập phần nhu thuận nằm, thậm chí nó còn hưởng thụ cố gắng trườn dài cái bụng ra để nàng vuốt ve nó nhiều hơn.

Chỉ tiếc, Tư Không Thu Trạm đứng bên cạnh trưng bộ mặt hắc tuyến, lạnh lẽo như băng làm hắc lang của chúng ta cả thân run lên, lập tức ủy khuất kêu ‘NGAO...OOO’ một tiếng. Nó cũng biết điều, tự giác đem áp cái bụng xuống đất, không dám tỏ vẻ hưởng thụ say mê như vừa rồi.

Bùi Mạch Ninh nhìn hần ôn nhu cười, lập tức khuôn mặt lạnh lùng như băng của hần nhu hòa đi. Một nam một nữ đứng đối diện với nhau, rõ ràng cách một khoảng cách, nhưng hài hòa thân thiết. Đó cũng là hình

ảnh Hoàng Phủ Việt vừa đến đã trông thấy ngay, nhìn họ đẹp đôi như vậy trong lòng y thập phần không thoải mái.

“Chỗ này tại sao lại có người? Lẽ nào các người còn cho cả thị nữ đến chăm sóc linh thú?” Người đứng bên cạnh Hoàng Phủ Việt không hề để ý đến hình ảnh trước mắt đẹp đẽ ra sao, thanh âm có phần bén nhọn cất lên hỏi, ánh mắt kia nhìn chăm chăm vào Bùi Mạch Ninh. Đến ngay cả Hoàng Phủ Việt đứng bên cạnh cũng nhú mày khó chịu trước cử chỉ của người đó.

“Tần Hoài chân nhân, đây là khách nhân của Tần gia bảo chúng ta.” Tần Lộc ôn nhu mỉm cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng một mảnh. Nếu không phải nể mặt Nam Lăng, hẳn thật sự không muốn cho tu tiên nhân nào bước vào đây. Ánh mắt của tên kia rõ ràng là muốn lên mặt giáo nhân, chán ghét, thực hoài nghi người như vậy mà cũng có thể trở thành tu chân sĩ sao?

Người nọ đích đích xác là Tần Hoài chân nhân. Hắn có vẻ như sớm quên mất ban đầu ở Xuân Ý lâu đã từng thấy qua Bùi Mạch Ninh phần nam trang, hiện giờ trước mắt một thân nữ trang, ánh mặt trời khuynh sái, khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt trần, dường như còn được phủ thêm một tầng hào quang, mê người cực kỳ. Ánh mắt của hắn nóng bỏng nhìn chăm chăm nàng, lại đột nhiên rùng mình lạnh cả sống lưng. Một ánh mắt lạnh lẽo đông đặc nhìn thẳng vào hắn từ này giờ.

Tư Không Thu Trạm lạnh lùng trừng mắt nhìn Tần Hoài chân nhân, thập phần không thích ánh mắt gã đó nhìn Bùi Mạch Ninh. Nếu không phải Bùi Mạch Ninh ở đây, hẳn thật sự chỉ muốn móc mắt của gã kia ra ngay lập tức. Từng luồng tà khí trong cơ thể bắt đầu dâng lên, thẳng đến khi thân thể mảnh mai của nàng đến bên cạnh hắn, cảm xúc quay cuồng này mới thu liễm lại.

“Hình như có khách tới rồi, chúng ta đi về trước đi.” Bùi Mạch Ninh tự nhiên chú ý bọn người Hoàng Phủ Việt, cũng đã nhìn thấy Tần Hoài chân nhân, trào phúng cười. Không ngờ thành chủ Lang thành này lại mời đến một Tu chân sĩ có nhân cách giả dối ti tiện như thế này, trong lòng hừ lạnh một tiếng, chỉ sợ gã đó đến chỉ góp thêm một món trắng miệng mới cho yêu quỷ.

Tư Không Thu Trạm gật đầu, vốn dĩ cũng không thích những người đó, hắc lang tất nhiên theo sát phía sau Bùi Mạch Ninh. Đến ngay cả Tần Lộc hằng ngày chăm sóc nuôi dưỡng, nó cũng chẳng buồn chạy tới.

“Người Tần gia bảo thế nào lại không có lễ phép như thế? Đây, không phải nói muốn đưa một linh thú hàng đầu cho ta sao? Ta thấy con Hắc lang kia cũng không tồi, đứng lại cho ta đến xem xem.” Tần Hoài chân nhân ngẩng đầu, một bộ dáng kiêu ngạo, đến ngay cả Nam Lăng nhìn thấy cũng cảm thấy xấu hổ nhẵn mày khó chịu. Nếu như không phải vì dân chúng của Lang thành này, ông sẽ không bao giờ muốn mời đến vị tu chân sĩ thoỉ danh có tiếng này.

Hoàng Phủ Việt tự mình đến Lang thành, coi như cho ông một cái công đạo. Ngay từ đầu Hoàng Phủ Kỳ vốn không có ý định quản chuyện tình của Lang thành, kinh đô có kết giới bảo vệ, đương nhiên không có vấn đề gì lớn, Lang thành đối với hắn ta mà nói chính là một mầm tai họa. Bọn họ quá mức độc lập, hiện thời lại xuất hiện đến nhiều thú nhân như vậy, hẳn cố ý để cho Lang thành tự sinh tự diệt.

Nếu không phải sợ sự tình quá mức, tạo nên phản cảm của dân chúng đối với kinh thành như vậy không được nhân tâm, phỏng chừng hắn cũng chẳng bao giờ sai Hoàng Phủ Việt đến.

Đều nói linh thú có linh tính, hắc lang đang nghe Tần Hoài chân nhân nói xong một câu đó, lập tức liền bò lổm ngổm thân thể dậy, một tư thế muốn công kích, nhìn về phía hắn ta nhe răng trợn mắt. Xin nhờ, trên người hắn hương vị khó ngửi chết đi được, thế có trời, nó sẽ không bao giờ nhận người này làm chủ nhân.

Lại nói, nếu là Bùi Mạch Ninh thì nó tự nguyện đứng bên cạnh. Mặc dù nàng có hơi thở của địa ngục, nhưng cũng thập phần cường hân. Thao túng tử vong, năng lực này tuyệt đối mạnh hơn tất cả những kẻ khác.

Một loạt động tác của Hắc lang, trực tiếp làm cho Tần Hoài chân nhân xanh rờn cả mặt, thở phì phò nói: “Sức sinh như thế này, sao xứng linh thú làm của ta! Hừ, nếu muốn bản chân nhân đẩy ra tay giúp đỡ các người, thì hãy mau dâng lên cho ta linh thú cường hân nhất.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Một câu này nói xong, người khác không biết thì còn có thể thấy gã này quá tùy hứng, nhưng những người lưu lại chỗ này thì sắc mặt càng lúc càng khó coi hơn.

“Tần bảo chủ, ta thật xin lỗi.” Khuôn mặt già nua của Nam Lãng đỏ lên, rõ ràng bị làm cho phát tức, xấu hổ không chịu nổi. Một mình ông thì vẫn có thể tiếp tục nhường nhịn, vì trong thành dân chúng, tất cả đều là bất đắc dĩ.

Sắc mặt của Tần Lộc tất nhiên là cũng không tốt hơn chút nào, bộ dáng luôn luôn ôn nhu tươi cười cũng lập tức tiêu tán vô ảnh vô tung, thở dài nói: “Thành chủ, chuyện này chẳng phải lỗi của ngài! Nhưng nếu nói để linh thú trong sơn trang của chúng ta nhận một chủ nhân như vậy, ta tình nguyện không tiếp sinh ý này. Linh thú cũng có linh tính, bọn họ không muốn, ta cũng sẽ không đáp ứng.”

Tần gia bảo tuy rằng bán linh thú, nhưng cũng còn phải do linh thú tình nguyện nhận chủ thì bọn họ mới đáp ứng giao dịch. Người như vậy, cho dù là người Tu chân sĩ, hãn cũng không nguyện.

Nam Lãng dừng lại một hồi, sắc mặt không tốt nhìn Hoàng Phủ Việt. Đứa cháu này, ông biết rõ nó không có hảo cảm gì với người của Nam gia, hoàng tộc bọn họ đối với Lang thành vẫn luôn dè chừng, điều này ông cũng biết. Nếu không phải hiểu rõ Hoàng Phủ Việt vốn tính kiêu ngạo có thừa, ông sẽ nghĩ đứa cháu này đến đây là để làm khó mình.

“Ta đã biết, nếu linh thú không tự nguyện, cũng vô pháp có được sự ăn ý giữa chủ nhân vào nó! Chuyện này.....ta sẽ nghĩ biện pháp khác.” Nam Lãng cũng từng có được một linh thú hàng đầu. Mà sự ăn ý Tần Lộc nói đến này, ông cũng hiểu rõ. Chính bản thân ông cũng không muốn một linh thú bậc nhất lại bị hủy hoại trong tay tên Tần Hoài chân nhân kia.

Cùng một suy nghĩ. Nam Lãng cùng Tần Lộc lần lượt rời đi, Hoàng Phủ Việt lặng lẽ đứng tại chỗ, không có bất kỳ lời nói nào. Y vốn không để bụng đến mấy chuyện này, Tần Hoài chân nhân tuy nói là do y mời tới, nhưng kết quả mọi việc sẽ do Nam Lãng chịu, y không sao cả. Chỉ có điều y không ngờ tại đây được gặp Bùi Mạch Ninh.

Một màn lúc trước khiến y rung động, y đối với nàng càng thêm hiếu kỳ, cũng nghi hoặc thân phận của nàng. Nhưng không nghĩ tới, bọn họ lại cùng ở một chỗ, ánh mắt thâm thúy giao nhau, khiến người ta không hiểu nổi.

Cuối cùng cũng không biết Nam Lãng rốt cuộc đã đáp ứng yêu cầu gì của Tần Hoài chân nhân, hãn ta đã không còn để chuyện vừa rồi trong lòng. Tuy rằng vẫn còn có chút ham muốn linh thú kia, nhưng linh thú không chịu, Tần Lộc cũng không chịu, hãn đương nhiên cũng không thể đắc tội Tần gia bảo, đành phải từ bỏ. Có điều, hãn ta thập phần tự tin chuẩn bị cho việc đối phó với yêu quỷ kia.

75. Chương 75: Quỷ Nguyệt

Gió lạnh thổi từng trận, người ở Lang thành đã bắt đầu nhiều hơn, sắc mặt mọi người đều không tốt lắm, người bán đồ thì quên lấy tiền, người mua đồ thì liên tiếp mua sai, trên con đường căn bản đã loạn cả lên.

Đám người Bùi Mạch Ninh khó khăn lắm mới đi ra được, vốn muốn quan sát hành động của Yêu quỷ, ai ngờ cái tên Tần Hoài chân nhân thập phần tự tin nói Thành chủ tập hợp dân chúng lại, để cho bọn họ an tâm cuộc sống của mình, nói nếu Yêu quái kia hiện thân, hãn lập tức có thể xuất chưởng thu phục.

Tần Hoài chân nhân tuy nói là chân nhân số một số hai của Thự Lưu phái, nhưng Yêu quỷ không phải dễ dàng đối phó như thế.

Về sau ngẫu nhiên, nàng thấy được nữ nhi của Nam Lang – Nam Lâm vội vàng vàng từ bên trong gian phòng của Tần Hoài chân nhân đi ra, quần áo có chút nhốn nháo lộn xộn, khuôn mặt hiện rõ sự miễn cưỡng không cam tâm, trên mặt lại có xuân sắc khó có thể che giấu.

Bùi Mạch Ninh thế mới biết rốt cuộc Nam Lãng dùng phương pháp gì khiến Tần Hoài chân nhân đồng ý làm việc này, không nghĩ tới ông ta lại có thể làm lấy con gái của mình ra trao đổi, nhưng đại tiểu thư yêu kiều như Nam Lâm cùng Tần Hoài chân nhân thật sự là rất xứng. Trước kia nghe nói Nam Lâm từng nuôi dưỡng tiểu bạch kiếm ở trong khuê phòng của mình, điểm ấy rất giống với Tần Hoài chân nhân.

Yêu quỷ như đã được ăn no, gần đây không có đi ra làm xằng làm bậy, dân chúng trong thành cũng đều nhẹ nhàng thở ra, thậm chí ra ngoài sinh hoạt bình thường, Tấn Hoài chân nhân kia vẫn thập phần kiêu ngạo nói: nhất định là yêu quái kia thấy hắn đến nên sợ hãi trốn đi. Về mặt kiêu ngạo đó làm Ủy Kỳ Dương muốn cho hắn một tát chết. Chưa gặp qua ai có da mặt dày còn không biết xấu hổ như tên này. Con người vốn cũng không thể thay đổi được thể gian, thể gian chuyện gì cũng có.

Tháng bảy mỗi năm đều có ngày Quỷ Nguyệt, cánh cổng Quỷ giới mở ra, không ít ác quỷ được thả ra. Ngày này rất đặc thù, mỗi giờ có gió lạnh thổi qua, không ít dân chúng vì thế mà bày biện cúng phẩm. Cũng chính nhờ những cúng phẩm này mà lũ quỷ giới âm dương người – quỷ bình an vô sự ở cùng nhau.

Nhưng năm nay lại bất đồng, chỉ có Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết hiểu được, lúc này yêu quỷ nhất định sẽ xuất hiện. Chuyện hiện tại mà bọn họ phải làm là ôm cây đợi thỏ bắt cho được nó.

Gió lạnh thổi bần bật, âm phong từng trận. Gió thổi mạnh lại không có trăng, dân chúng Lang thành sớm đi vào giấc mộng đẹp, không ai trong ngày Quỷ Nguyệt này lúc đêm hôm khuya khoắt chạy ra đường.

Cách ngoại ô không xa, một chỗ trống không lồ, ánh trăng chiếu diệu. Theo mây đen che khuất, ánh trăng cũng biến mất không thấy.

Mà ngay lúc này, dưới mặt đất mở ra một khe rãnh, ‘loảng xoảng’ một tiếng, từng trận gió lạnh từ dưới đất toát ra, cái khe hình thành một cánh cửa có hoa văn phức tạp. Hình ảnh quỷ dị như thế thì người bình thường tuyệt đối không thể nhìn thấy.

Đột nhiên cánh cửa chậm rãi mở ra, ‘kéo kẹt’ một tiếng chỉ thấy được trong cánh cửa lớn tối như mực, trống rỗng, dường như trong nháy mắt có thể bị trong đó hút vào, rất quỷ dị.

Tiếng “Ồ ồ” kèm theo gió lạnh, từng đợt tiếng la khóc quỷ dị cũng theo đó vang lên.

Âm hồn cứ một tên lại một tên tiếp theo từ trong đó phiêu đảng đi ra. Có quỷ tóc dài, có quỷ lưỡi dài, cũng có quỷ không đầu, các loại quỷ muôn hình muôn vẻ du đãng ra ngoài hấp thụ tế phẩm mà dân chúng mang đến, hưởng dụng những cúng phẩm này.

Đây như là một đoàn bách quỷ dạ hành đi du ngoạn trên đường cái. Người thường nhìn thấy cũng chỉ cảm thấy từng trận tà phong thổi qua mà thôi, không thể nhìn thấy đó thực sự là một đám quỷ hồn lớn nhỏ đi lại.

Cuối hẻm có đặt một cái bàn, trên bàn bày biện ấm trà cùng điểm tâm, một bóng màu đen cùng một bóng dáng màu tím ngồi đối diện nhau tỉ mỉ thưởng thức trà, đối với đám oan hồn như không nhìn thấy.

Bùi Mạch Ninh chậm rãi nhấp một ngụm trà đã hơi nguội, có chút xoắn xuýt trừng mắt nhìn những Quỷ Hồn quay xung quanh cách bọn họ không xa, lại không dám tiếp cận bọn họ~ Chắc! Bọn chúng kéo theo âm phong khiến trà của mình nguội mất rồi!

Bị nàng trừng như vậy không ít âm hồn sợ tới mức âm âm ỉ ỉ bắt đầu bỏ chạy bốn phía. Không có biện pháp, mặc dù bọn chúng hù dọa được con người, nhưng đâu có thể điều võ giương oai tương tự như vậy đối với người cai quản chúng- Diêm Vương đại nhân.

“Ha ha, đêm nay thật sự rất náo nhiệt.” Phong Khinh Tuyết tỉ mỉ đánh giá mặt từng con quỷ chung quanh, ánh mắt cẩn thận kia so với ánh mắt của Bùi Mạch Ninh còn dọa cho bọn quỷ kinh sợ hơn gấp mấy phần. Bọn chúng chỉ là du hồn muốn ra ngoài kiếm cái ăn thôi, đừng hù dọa chúng nữa có được hay không?

“Huynh đoán khi nào thì Yêu quỷ sẽ xuất hiện?” Bùi Mạch Ninh không để ý tới lời nói của Phong Khinh Tuyết, hỏi thẳng. Nhiều oan hồn như vậy sẽ có rất nhiều oán khí, nếu như toàn bộ bị Yêu quỷ hút đi, mỗi ngày như thế sẽ hậu họa vô cùng.

“Ah, huynh nghĩ cũng sắp rồi.” Phong Khinh Tuyết chậm rãi cười, lấy một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, nụ cười yêu nghiệt khiến cho không ít nữ quỷ nhìn thiếu chút nữa nước miếng chảy ròng, chỉ tiếc từ sớm các nàng đã không còn nước miếng.

Đang nói thì một luồng khí quen tràn ra, Bùi Mạch Ninh theo bản năng đánh chén trà trong tay ra rồi lập tức đứng dậy.

“Yêu quái, xem ngươi có thể chạy trốn đi đâu – -” Cùng lúc đó một tiếng hét lớn cũng theo sát vang lên khiến cho người ta thỉnh thoảng bị bất ngờ hơn, tiếng nói này là của Tấn Hoài chân nhân.

Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái. Trong mắt cả hai đều nhìn thấu sự bất đắc dĩ và phiền chán của đối phương, Tấn Hoài chân nhân đáng chết lại muốn chen vào làm cái gì?

“NGAO...OOO ô...” Tiếng kêu thê thảm của đám quỷ hồn ban đêm nghe phá lệ thấm vào người, mở miệng một tiếng như nuốt hết. Lập tức tất cả âm hồn bắt đầu loạn lên, không nghĩ tới mỗi năm một lần ‘ngày ra ngoài’ sẽ trở thành ác mộng của bọn họ. Tuy bọn chúng là oan hồn, ai cũng nghĩ chỉ có bọn họ đi hại người khác, nhưng cũng có thứ mà chúng kiêng kỵ. Trước mắt không phải yêu quỷ kia chính là mình chứng sống động hay sao?

Vẫn giống như lần đã nhìn thấy ở đỉnh Tử Vi Sơn vậy, cả thân hình hắc đều được bao phủ ở trong một đám sương mù màu đen, chỉ có cặp mắt màu lửa đỏ ở trong đêm đen sáng rực như lửa. Đó là hình thái của Quỷ Hồn hòa hợp với lực lượng của Yêu Vương.

Cặp mắt màu đỏ vô cùng âm ngoan cùng sát khí, mở miệng một cái đã nuốt sống một đám oan hồn. Cảm giác tràn đầy này khiến nó rung lên, thiếu chút nữa hưng phấn đến nổi đại khai sát giới. Mỗi năm một lần khiến cho nó hưng phấn dị thường, chỉ cần nó hấp thu hoàn toàn lực lượng thì nhất định có thể cứu được vị phụ thân chưa từng gặp mặt của nó ra ngoài. Đến lúc đó phụ tử hai người liên thủ.....Khà khà.....

Cặp mắt màu đỏ hiện lên ý cười âm ngoan, nó rất chờ mong đến ngày đó.

76. Chương 76: Cẩn Nuốt

Hai kẻ – một chính một tà đối lập. Yêu quỷ liếc mắt nhìn Tấn Hoài chân nhân, trong mắt của nó như có thêm sự khinh thường cùng nhạo báng~ lại thêm một tên ngu muội.

“NGAO...OOO”. Nó vẫn cứ tiếp tục, một ngụm lại nuốt hết một đám oan hồn, một chút xíu cũng không để tên chân nhân kia ở trong mắt.

Tấn Hoài chân nhân lần này đến đã có chuẩn bị, ngoại trừ hắc ra thì đám người Hoàng Phủ Việt tự nhiên cũng có mặt. Ngay cả Nam Lăng cùng Nam Lâm cũng ở đây. Khóe miệng Tấn Hoài chân nhân cong lên thành một nụ cười tự tin, muốn cho bọn họ nhìn thấy tư thế oai hùng của hắn, để bọn họ biết hắn mới là người lợi hại nhất trong giới Tu chân sĩ.

“Yêu nghiệt to gan dám ở chỗ này làm xằng làm bậy! Xem ra, hôm nay ta không thể không thu phục ngươi.” Hắn cao ngạo rống to một tiếng, lại thấy yêu quỷ không chút nào để ý tới mình, mở miệng nuốt một đám oan hồn. Tiếng kêu của oan hồn thê lương thảm thiết khiến Nam Lâm nghe thấy thiếu chút nữa kêu thét lên. Mặc dù nàng là người phàm mắt thịt thấy không rõ đám oan hồn, nhưng yêu quỷ thì nhìn thấy rõ mồn một, thật sự quá dọa người. Bị đôi mắt đỏ trừng, chân gần như muốn rụng rời đi, nàng thực hối hận khi đi theo đến đây.

Đôi mắt đỏ lạnh lùng của yêu quỷ liếc xéo Tấn Hoài chân nhân. Tấn Hoài chân nhân cũng không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, trong nháy mắt có chút sợ nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hắn không thể để mình mất mặt. Hơn nữa đối với năng lực của bản thân, hắn vẫn có chút tin tưởng, nếu không chừng môn Thự Lưu phái lại mất nhầm mất mở cho việc ăn chơi trác táng của hắn.

“Loài người ngu ngốc, ngươi có can đảm thì đến thử xem.” Yêu quỷ lạnh lùng khê hừ, đôi mắt đỏ trong đám sương mù một chút cũng không đem sự uy hiếp của hắn để vào tai. Tuy rằng biết linh hồn của tên này có chút không tinh thuần nhưng cũng là năng lực Tu chân sĩ khó có được. Ăn vào linh hồn này nhất định có không ít công lực. Nghĩ đến vậy, cái lưỡi đỏ trong đám mây đen thè ra như muốn khấn cấp ném thử mùi vị đó linh hồn của Tấn Hoài chân nhân.

Bị ánh mắt kia nhìn càng lúc càng phát lạnh, Tấn Hoài chân nhân nổi giận, trước mặt nhiều người như vậy bị một yêu quái coi rẻ, hẳn chịu không được.

Nhảy người một cái, theo đó là một đạo sét đánh, Bùi Mạch Ninh nhìn thấy mà không khỏi nhú mào. Không thể không nói, Tấn Hoài chân nhân tuy rằng hết sức khiến người ta chán ghét nhưng công lực quả thật rất cao, nhưng để đối phó với yêu quỷ kia thì hẳn còn kém xa.

“Muốn lên hỗ trợ sao?” Phong Khinh Tuyết theo sau cũng cảm nhận được, nhìn thân ảnh đang đánh nhau không khỏi lên tiếng hỏi.

“Muội muốn xem thực lực của Yêu quỷ.” Bùi Mạch Ninh nhẹ nhàng nói một câu, lạnh lùng cười. Nói cách khác, Tấn Hoài chân nhân vừa vận dăng tới hòng yêu quỷ, giống như chuột bạch làm thí nghiệm, vừa vận để bọn họ thấy thực lực của Yêu quỷ.

Phong Khinh Tuyết khẽ cong môi lên. Quả thật là muội muội ruột của hắn, hắn cũng đang có ý nghĩ này~ Ha ha, xem ra lời nói của lão gia tử vẫn còn dùng rất được. Ít nhất nàng cũng là người biết mình biết ta, biết tiến biết lùi, có đôi khi nên ác phải ác.

Từ đầu đến cuối, Yêu quỷ giống như trêu chọc Tấn Hoài chân nhân, miễn cưỡng bởi hắn chơi một hồi. Nhưng mà, rốt cục nó cũng không nhịn được, đôi mắt đỏ chột lóe sáng, trực tiếp chụp lấy Tấn Hoài. Thoáng chốc chỉ còn là một cảnh huyết nhục mơ hồ, nó thừa cơ hội này một ngụm nuốt linh hồn của Tấn Hoài vào bụng.

“A” Lần này, Nam Lâm kêu ra tiếng thảm thiết. Cảnh tượng như vậy, nàng không bị dọa ngất đi đã là kỳ tích rồi.

Sắc mặt Nam Lăng càng trắng bệch hơn, trong lòng kinh nghi, ngay cả chân nhân mà cũng diệt không xong yêu quái này sao? Nếu thế, Lang thành này phải làm sao bây giờ?

Hoàng Phủ Việt thậm chí đã làm tư thế muốn chạy. Yêu quái này y chưa từng nhìn thấy, công lực của nó quá mạnh. Chuyện lúc trước y vẫn nhớ ở trong lòng, nó như một bóng ma đè lên tinh thần của y.

Bùi Mạch Ninh nhú mào, tuy rằng không thích Tấn Hoài chân nhân, nhưng cũng không muốn nhìn thấy hắn chết trước mặt của mình. Loại cảnh tượng đầm máu này, nàng thật sự không muốn nhìn thấy.

“Mạng người đều có kiếp số, ấn đường của hắn đã biến thành màu đen.” Phong Khinh Tuyết lạnh lùng khẽ hừ, lập tức không giải thích gì thêm liền xông lên phía trước: “Đi thôi biểu muội, còn không ra tay thì những oan hồn còn lại đều khó bảo toàn.”

Bùi Mạch Ninh bĩu môi, không nói hai lời cũng tiến lên phía trước.

“Oa... lại là các người!” Yêu quỷ oán hận trừng mắt nhìn bọn họ. Cảm giác thỏa mãn khi ăn no lập tức biến mất không còn một mảnh, nhìn thấy hai người này không phải chuyện tốt gì.

“Khè... khè... khè... ta còn đang tìm ngươi, mảnh nhỏ vẫn còn ở trong cơ thể ngươi, không nghĩ tới tự ngươi dâng tới cửa.” Yêu quỷ nhìn thấy Bùi Mạch Ninh nhìn không được hưng phấn nở nụ cười. Đường như, nó có thể nhìn xuyên thấu qua thân thể của nàng, thấy rõ ràng mảnh nhỏ hoa tai Lưu Quang. Cái loại ánh mắt khiến nàng thập phần khó chịu lắm đấy!

“Bùi Mạch Ninh – mau trở lại đây, ở đó rất nguy hiểm.” Hoàng Phủ Việt thấy nàng xuất hiện trong nháy mắt cảm thấy hoảng hốt, không nghĩ tới ở chỗ này gặp được nàng. Vốn y định rời khỏi đây lại thấy Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết xuất hiện trong chớp mắt, y không khỏi nhớ đến cảnh nàng bị một kiếm xuyên tim lúc trước. Siết chặt mi, y tự hỏi: bọn họ rốt cuộc có thân phận gì?!

Bùi Mạch Ninh nhướn mày quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Việt, cũng không trả lời, hôm nay nàng mới không bỏ qua cơ hội lần này, chờ hắn tiêu hóa đám oan hồn cùng linh hồn Tấn Hoài chân nhân về sau sức mạnh sẽ tăng nhiều hơn, tốt nhất thừa dịp đêm nay giải quyết một lần luôn.

“Biểu ca, ngươi chú ý một chút, đừng làm hỏng “nó” đấy.” Khóe miệng Bùi Mạch Ninh cười cười, có chút tà khí, ánh mắt rạng rỡ. Thần thái lúc nàng chiến đấu bây giờ là mê người nhất.

Phong Khinh Tuyết cũng cười tà mị, thập phần câu người nói: “Việc đó là đương nhiên! Biểu muội, ta nhất định sẽ nhớ.”

Nói dứt lời sau một giây, người hấn đã bay ra ngoài, thân ảnh nhanh chóng di chuyển vây quanh yêu quý. Tốc độ đó ngay cả yêu quý nhìn cũng cảm thấy hoa cả mắt.

“Xuất hiện đi Tử Thần – -” Trong nháy mắt, Tử Thần lập tức xuất hiện bên cạnh Phong Khinh Tuyết. Cả hai hợp tác thập phần ăn ý, Phong Khinh Tuyết quả thật là đối thủ khó có thể đối phó.

Mọi người kinh ngạc nhìn tình huống đột nhiên chuyển biến trước mắt, chỉ sợ một giây sau bọn họ sẽ có kết quả giống Tần Hoài chân nhân.

Nam Lăng không tự chủ được thăm cầu nguyện, tuy rằng giao tình giữa bọn họ không sâu lắm nhưng ông vẫn nhìn ra được bọn họ là chân nhân bất lộ tướng. Ông chỉ hy vọng bọn họ thật có thể giải quyết yêu quái này, được vậy nhất định ông sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Bùi Mạch Ninh luôn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Yêu quý, nhìn từng biến hóa của nó. Kì thực là đang tìm các mảnh nhỏ hoa tai Lưu Quang xem rốt cuộc bị nó giấu đi ở nơi nào.

Đột nhiên, ánh mắt nàng sáng ngời, khoe miệng cong nhẹ. Thấy rồi chính là chỗ đó! Ánh sáng kia làm sao nàng có thể nhìn lầm được!

77. Chương 77: Liên Thủ

Bùi Mạch Ninh giơ tay bên phải lên, một đám mây đen dần dần xuất hiện, một đôi đồng tử đen mực chớp chớp. Hồn được nàng triệu hồi liền lập tức hiện thân.

“Chủ nhân.” Hồn nhẹ nhàng điềm đạm kêu.

“Hồn, ngoan, đi lấy mảnh nhỏ của hoa tai Lưu Quang về cho ta.” Bùi Mạch Ninh nhếch môi cười, hiện ở tình huống này, cũng chỉ có Hồn mới có thể tới gần bọn họ.

Hồn tuân lệnh đáp một tiếng, lập tức vô cùng cao hứng xông lên phía trước. Sương mù màu đen bách biến không ra hình thái gì cũng không làm khó được Hồn. Lấy mảnh nhỏ ra chỉ là chuyện dễ dàng, bởi vì Yêu quý bạn đối phó Phong Khinh Tuyết không lo nổi bên này.

Bùi Mạch Ninh ngưng lại, đưa mắt vừa nhìn. Quả thực đêm nay, Yêu quý không lợi hại bằng lần trước, bằng không lần trước biểu ca đã có thể giải quyết nó.

“Oa – -” Dường như đã nhận ra Hồn lấy đi mảnh nhỏ, cặp mắt màu đỏ kia hung hăng lườm nàng một cái, tức giận gầm nhẹ. Không để ý công kích của Phong Khinh Tuyết, Yêu quý đánh úp lại về phía nàng.

Bùi Mạch Ninh lạnh lùng cười. dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, nàng đưa hai tay lên thủ thế một tư thế phức tạp. Dưới chân nàng, một vùng ánh sáng ngũ sắc chớp động, tạo ra một lưỡi dao dương quang thiên tịnh trong nháy mắt đánh tới Yêu quý. Hơi lệch một chút nên Yêu quý không bị chém thành hai khúc. Nó hét thảm một tiếng, trong cặp mắt màu đỏ ngoài kêu rên đau đớn ra càng có thêm vài phần cảnh giác.

“Người là người của Địa Phủ.” Yêu quý mở miệng, đó là một lời khẳng định. Nó không ngờ tới, thiên tính vạn tính lại không tính đến hai người xuất hiện bất thành linh này đều chứa hơi thở của tử vong, hiện tại càng lúc càng nồng. Khí thể của nữ tử trước mặt so với lúc nhìn thấy nàng lần trước mạnh hơn rất nhiều. Năng lực hiện tại mới là sức mạnh đích thực của nàng.

Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng, tà mị cười: “Thật đáng tiếc, người bây giờ mới nhận ra.” Đám mây đen chậm rãi tản ra, ánh trăng chiếu lên khiến gương mặt của nàng càng xinh đẹp tuyệt trần. Đúng là hết sức thu hút hồn người, không kém khuôn mặt yêu nghiệt của Phong Khinh Tuyết một phần nào.

“Kiệt... kiệt... kiệt... các người muốn đối phó ta sao? Cho dù là hơi phi yên diệt *, ta cũng phải kéo bọn người theo làm đệm lưng.” Yêu quý cười quái dị, mắt đầy âm ngoan khiến tất cả mọi người phải ớn lạnh.

*Hôi phi yên diệt: hồn tiêu phách tán.

Nó dường như đã hiểu được đêm nay nó không phải là đối thủ của bọn họ. Nhưng có vẻ nó lại không tiếc vận dụng toàn bộ lực lượng muốn đối phó bọn họ.

Trong mắt có ngưng trọng, môi đỏ mọng của Bùi Mạch Ninh nhấp nháy, cùng Phong Khinh Tuyết liếc nhau, vừa định ra tay liền cảm giác trước mặt một dòng khí rất mạnh bắt đầu bắn ra.

‘Rầm rầm rầm’, dòng khí rất mạnh lập tức phá hủy tường bốn phía, chỉ còn lại một mảng lớn mảnh vụn. Không ít oan hồn còn chưa kịp trở về phía dưới tức thì bị thổi bay thê thảm kêu lên.

Hoàng Phủ Việt cùng đám người Nam Lăng lập tức đi tìm chỗ để trốn. Trời ơi, khí thế quá mạnh! Bọn họ thật sự quá coi thường yêu quái kia. Hoàng Phủ Việt đưa mắt đưa mắt nhìn Bùi Mạch Ninh, môi nhấp nháy ~ Có phải mình vẫn luôn luôn xem nhẹ nàng quá hay không?

“Biểu muội, cẩn thận – -” Giờ phút này, Phong Khinh Tuyết cũng thu ý cười, khó được lúc nghiêm túc, Yêu quỷ đáng chết này, thật sự quyết tâm muốn cùng bọn họ đồng quy vu tận, cư nhiên lại muốn cho nổ nguyên thần của mình.

Giữa vầng trán trắng nõn của Bùi Mạch Ninh đã toát ra mồ hôi lạnh, cổ khí quét đến khiến nàng phát đau, cũng may nàng đã không chế được lực lượng, để thương tổn giảm đến thấp nhất, bằng không dân chúng còn đang ngủ chỉ sợ sống không qua đêm nay.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ra, Bùi Mạch Ninh cắn chặt răng, muốn động tay lại thấy một ánh sáng từ bên cạnh chột lóe lên.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng lưng mạnh mẽ. Bóng hình quen thuộc ấy, cả người phát ra khí lạnh như băng so với lúc trước càng lạnh hơn.

“Phu quân” Bùi Mạch Ninh kinh ngạc hô ra tiếng, xưng hô mà ngày thường nàng còn có chút ngại ngùng lại bất giác phát ra từ miệng nàng.

Tư Không Thu Trạm đầu tiên là quay đầu lại hung hăng lườm nàng một cái, nhưng khi nàng nhìn thấy đôi mắt hổ phách trong tròng đen lo lắng không khỏi dần cảm thấy ấm áp. Nàng tươi cười ôn nhu, cuối cùng cũng khiến sắc mặt lạnh lùng của hắn chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều.

“Trở về sẽ tính sổ với nàng.” Tư Không Thu Trạm hừ lạnh một tiếng, liền quay đầu đi lạnh lùng đối mặt với Yêu quỷ. Hắn cười tà khí, một phen múa Viên Nguyệt Loan Dao màu băng lam.

Bùi Mạch Ninh lần đầu tiên nhìn thấy Viên Nguyệt Loan Dao. Khí rét lạnh kia là trên chuôi loan đao này liên tục truyền ra không ngừng. Nàng đứng gần trong gang tấc hoàn toàn có thể cảm nhận được rét lạnh thấu xương, khí thế mạnh mẽ này, Bùi Mạch Ninh không khỏi cả kinh, Viên Nguyệt Loan Dao này không đơn giản đâu nhé!

Không bận tâm đến việc Bùi Mạch Ninh kinh ngạc, gươm loan đao lên hung hăng hướng đánh tới Yêu quỷ, khiến cho động tác tự bộc của y dừng lại, cặp mắt màu đỏ âm ngoan hung hăng trừng Tư Không Thu Trạm.

“Oa – -” Nổi giận gầm lên một tiếng, ngay cả Hắc báo cũng xuất hiện, lúc này khí thế lăm lăm tỏa ra, chắc hẳn do lúc trước không giải quyết được Yêu quỷ mà tức giận.

Có Tư Không Thu Trạm gia nhập, toàn bộ thế cục thành ra nghiêng về một phía, Yêu quỷ chật vật tránh né, nhưng tầng hắc vụ giống như cửa lồng bảo hộ khiến bọn họ có chút lo lắng.

“Hồn đi hấp thu hết khí của hắn.” Bùi Mạch Ninh bình tĩnh phái Hồn đi, lực lượng của Hồn người bình thường không có khả năng nhìn thấy, cũng chỉ có Diêm Vương đời đời thế thế mới có thể sai Hồn.

Chủ nhân ra lệnh, tự nhiên là Hồn vô cùng cao hứng xông lên, cặp mắt đen chớp động. Khụ khụ, kỳ thực Hồn đã sớm muốn hút tầng mây đen kia từ lâu rồi! Ah, bộ dạng này lực lượng của hắn lại tăng nhiều hơn.

Quả thực, Hồn vừa tới gần không ít hắc khí đã bị hút vào bên trong mây đen của hắn, đêm nay Yêu quỷ để mặc cho người khác chém giết. Dưới ánh trăng sáng, cặp mắt đỏ của hắn đã có chút mỏi mệt không chịu nổi, nguy hiểm mà tránh được một trảo lợi hại của Hắc báo, phía sau lại có Viên Nguyệt Loan Dao hung hăng đánh tới.

Ở dưới ánh trăng, tầng mây đen biến mất, Bùi Mạch Ninh rốt cục thấy rõ ràng chân thân diện mục của Yêu quỷ bị che phía dưới hắc khí. Đúng là một cây đại thụ che trời.

Bùi Mạch Ninh im lặng, không nghĩ đến nguyên hình của hắn lại là một thân cây. Trên cây quá cao kia có một đôi mắt cùng một cái mồm to và đỏ như ao máu, khó trách tay của hắn giống như bộ xương khô, đó chính là vỏ cây. Có thể hình dung Yêu quỷ này như vậy đây.

Nghĩ lại một chút, thực vật cũng là một loại yêu vật có thể Thành vương ở Yêu giới, quả thật một khi có được năng lượng mạnh mẽ như vậy, cũng khó trách Yêu quỷ trở nên lợi hại, khó đối phó hơn.

Bùi Mạch Ninh thầm nghĩ một phen, cắn cắn môi đỏ mọng, lòng bàn tay oát ra từng ngọn lửa u ám. Khóe miệng nàng hơi cong, đây chính là Lửa Địa ngục, một khi đốt cho dù là Yêu quỷ cũng không có biện pháp thoát thân. Cây đèn sợ lửa không phải sao?

78. Chương 78: Nhớ Lại

Ngọn lửa quỷ mị bắt đầu bùng lên trên thân cây cổ thụ, một tiếng kêu thảm thiết xé hòng rền vang. Gió lạnh ban đêm thổi qua cũng không làm ngọn lửa đang thiêu đốt, ngược lại còn khiến nó bùng lên dữ dội.

Cho đến khi ngọn lửa kia càng ngày càng nhỏ, hình thành từng mảng bụi màu đen tàn tã theo gió đêm bay đi.

Bùi Mạch Ninh nhẹ nhàng thở ra, mắt thấy Yêu quỷ hồn tiêu phách tán. Cuối cùng, nàng đã có thể an tâm.

Vừa phục hồi tinh thần lại thì Tư Không Thu Trạm đã đứng ở trước mặt nàng, Viên Nguyệt Loan Dao giống như đã được thu lại, bàn tay lạnh lẽo của hắn ôm lấy eo nhỏ của nàng, nửa ánh mắt cũng không nhìn người khác trực tiếp kéo nàng liền xoay người rời đi, lưu lại chỉ còn ‘Người xem’ ở một bên đang thổn thức. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ sẽ chẳng ai tin, ở nơi Lang thành tịch mịch như thế này, trong đêm tối lại xảy ra một chuyện kinh tâm chấn động như thế.

Bên trong một gian phòng, ngay cả nền cũng không có chằm, vừa vào, Tư Không Thu Trạm đã túm ngay lấy Bùi Mạch Ninh. Hắn chọn tư thế không làm đau nàng nhất, trực tiếp áp nàng trên cửa, môi mỏng có chút hơi lạnh lập tức hung hăng hôn lên đôi môi có phần trắng nhợt của nàng. Hơi thở ái muội lưu chuyển ở trong phòng, hắn không hải lòng khi hai môi chỉ đụng vào nhau đơn giản nên thừa dịp môi nàng hé mở một chút, lưỡi dài lập tức thẳng đánh phá thành trì, chạm đến cái lưỡi đỉnh hương kia của nàng.

Bên trong gian phòng trong lúc nhất thời chỉ còn lại có thanh âm ái muội như có như không, tiếng hít thở hỗn hển, . Chắc chắn, đến lúc Bùi Mạch Ninh thiếu chút nữa cảm giác mình không thở nổi, Tư Không Thu Trạm mới buông tha nàng.

Hơi nước dâng lên, trong cặp mắt phượng màu đen nhận nhạo tầng tầng hơi nước. Đôi môi lúc đầu trắng nhợt giờ phút này đã sưng đỏ, sắc mặt hồng nhuận hơn, bộ dáng mê người kia thiếu chút nữa khiến Tư Không Thu Trạm cầm giữ không được .

Thở hỗn hển, Tư Không Thu Trạm hung hăng đem thân hình mềm mại ôm vào trong ngực, hưởng thụ cảm giác nhuyển ngọc ôn hương, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa thở dài thỏa mãn.

“Ninh nhi đừng âm thầm rời khỏi như vậy nữa! Ta rất sợ.” Tiếng nói khàn khàn vang lên, trong giọng nói có vẻ như còn có chút sợ hãi. Khi hắn tìm được của nàng, đập vào mắt hắn đầu tiên chính là một màn mạo hiểm như vừa rồi. Hắn chỉ cảm thấy may mắn vì đã sớm tìm được nàng.

Bùi Mạch Ninh nao nao, trong không khí như vậy, dễ dàng nghe thấy được xưng hô hắn đối nàng, có phần kinh ngạc hô lên thanh: “Chàng nhớ ra rồi?”

Tư Không Thu Trạm mấp máy môi mỏng, có chút không vừa ý khi người trong lòng lại thay đổi đề tài, nhưng vẫn thành thực gật gật đầu. Nếu không có trí nhớ, hắn sẽ không thể gọi được nhũ danh của nàng.

Giờ phút này, Bùi Mạch Ninh không biết nên vui hay nên buồn. Vui vì hắn nhớ tới chuyện trước kia, buồn là Yêu quý đã được giải quyết, những mảnh nhỏ còn lại thì ở chỗ Hồn, cũng có nghĩa là hoa tai Lưu quang đã hoàn hảo không tổn hao gì. Và, nàng cũng sắp trở về Địa phủ.

Trong lòng có chút đau, không phải nàng không thừa nhận, nàng quyến luyến hắn. Cười khổ, lời thề son sắt khiến mình không muốn làm hắn thương tâm, cuối cùng nàng đã thua hoàn toàn.

Cảm giác được sự trầm mặc khác lạ của nàng, Tư Không Thu Trạm hơi bất an, càng ôm chặt nàng, nỉ non nói: “Thật may lúc đầu ta không có làm nàng bị thương, thật tốt khi nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta.”

Lời nói xuất phát từ nội tâm khiến Bùi Mạch Ninh càng xót xa hơn. Nàng cũng rất nhanh mà ôm chặt lấy hắn, không khí vô cùng ấm áp.

Bùi Mạch Ninh ngược mắt lên. Đôi mắt phức tạp nhìn chăm chú vào đôi mắt màu hổ phách. Trong mắt hắn là ảnh ngược của nàng, dường như từ đầu đến cuối trong mắt của hắn chỉ có một mình nàng

Trong lòng đột nhiên mềm nhũn yếu đuối, Bùi Mạch Ninh nhếch môi cười. Nụ cười cực kỳ nhu hòa, hai tay nàng nhẹ nhàng ôm lấy cổ của hắn, kéo hắn xuống, môi đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Tư Không Thu Trạm khẽ run lên, lập tức hướng thụ nụ hôn của nàng, cho đến khi thật sự không được nữa. Lúc đầu chỉ là hôn nhẹ nhàng sau đó liền lập tức giống như cuồng phong đảo qua, hôn đến cả người thổ hồng hển.

Độ nóng giữa hai người lan tràn, lập tức cuộc chiến biến hóa đến trên mặt giường lớn, ngọc thể của nàng mềm mại không còn mảnh vải nằm ở trên giường lớn. Da thịt trắng nõn cùng với màu đỏ của chần mền tạo thành khối đối lập rõ nét. Màu đỏ kia giống như màu sắc trong đêm tân hôn của bọn họ.

Khi đó sợ rằng cũng không ngờ bọn họ sẽ yêu đối phương như thế, khoe miệng mỉm cười, nhu hóa hắn lãnh ngạnh bề ngoài, mạch sắc thân hình phủ trên đi, chạm nhau cảm giác làm cho hai người không tự chủ được nhẹ nhàng thổ dài.

Những dấu hôn nóng bỏng không ngừng rơi xuống thân thể nàng. Nàng thở gấp gấp nhưng lại vẫn đáp lại hắn. Trong cảm giác được thỏa mãn, hắn thấp giọng rên rỉ cũng nhếch môi cười, trên gương mặt hồng nhuận sớm đã đầy mồ hôi. Hai người lại giống như hang ngầm không đáy, một lần lại một lần đáp lại đối phương, cho đến lúc bình minh.

Ánh mặt trời rực sáng rạng rỡ ôn hòa xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trên chiếc giường lớn kia. Cả căn phòng tràn đầy hương vị, trên giường lớn thì càng hỗn loạn hơn.

Hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau phía dưới mền dày, chỉ lộ ra cánh tay và đùi, liền biết ngay phía dưới cả hai người đều không mặc gì.

Hình ảnh nam tuấn nữ mỹ cùng nhau ngủ thật sự muốn có bao nhiêu kiều mị thì có bấy nhiêu kiều ái.

Lông mi khẽ run, Bùi Mạch Ninh chậm rãi mở mắt, đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt tuấn tú phóng đại kia. Nhớ tới kích tình của hai người tối qua, mặt nàng không khỏi hơi ửng đỏ. Chưa bao giờ nàng buông thả như vậy đâu!

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, Tư Không Thu Trạm cũng chậm rãi mở mắt. Đôi mắt màu hổ phách vừa mới ngủ dậy trong vắt, nàng nhìn thấy mà tâm đột nhiên mềm nhũn ra.

“Tỉnh rồi ư?” Sáng sớm, một tiếng nói mềm mại vang lên ở bên tai Tư Không Thu Trạm. Cảm giác như thế thật sự rất là tuyệt.

Thuận theo cảm giác của mình, môi mỏng của hắn ấn một nụ hôn trên môi đỏ của nàng, thế này mới khàn khàn nói: “Ừ, ngủ có ngon không?”

Bùi Mạch Ninh nghe vậy không khỏi đỏ mặt trợn mắt lên nhìn hắn, rồi lại nhìn cả cánh tay của mình hiện đầy dấu vết xanh xanh tím tím. Buổi tối còn không cảm nhận được, bây giờ thực sự cảm thấy thân thể như bị vật gì đè nát. Giống như việc đã trải qua của đêm tân hôn, thân thể này dù thế nào cũng đều vẫn là thân thể mềm mại.

Mắt thấy vẻ mặt kiêu thế nhà mình có chút thống khổ, Tư Không Thu Trạm thấp giọng cười, khó có được tâm tình tốt liền lập tức bỏ người lên. Hắn cũng không sợ nằng bị đau mắt hột tùy tiện bước xuống giường, chậm rì rì cầm quần áo mặc, ra ngoài lấy nước nóng mang, liền hầu hạ Bùi Mạch Ninh đứng dậy tắm nước ấm, cho đến lúc giúp nằng mặc đồ xong xuôi. Thậm chí còn muốn tự dứt nằng ăn điểm tâm, nếu không phải nằng kiên quyết ngăn cản, chỉ sợ cả một ngày hôm nay cũng không thể tự mình động tay làm bất cứ việc gì.

79. Chương 79: Cảm Tạ

Dùng xong bữa sáng, hai người ngọt ngọt ngào ngào đi đến đại sảnh. Lúc này ở đó đã kín hết chỗ, người quen hay không quen đều chen chúc nhộn nhịp.

Thấy phu thê hai người đi ra, đôi mắt của mọi người ở đây lập tức sáng lên, đua nhau chạy đến.

“Hai vị, thật sự rất cảm kích các người! Nếu như không phải có hai người tiêu diệt quái vật kia, thì có lẽ người dân Lang thành này sẽ chẳng có lấy một ngày bình an.” Nam Lăng dẫn đầu đám người đi lên phía trước chấp tay cảm tạ, trong mắt có sự nhiệt thành cùng tôn kính một chút cũng không giống như giả bộ. Nam Lăng là một thành chủ rất có lòng nên mới có thể được người kính yêu. Ông yêu mến nhân tài, ánh mắt nhìn bọn họ trừ bỏ khẩn thiết, càng có thêm sự tôn sùng, cảnh tượng tối hôm qua cả đời ông cũng khó quên.

Tư Không Thu Trạm lúc đầu tâm tình còn có vẻ tốt, nhưng lúc nhìn đến nhiều người như vậy thì sớm đã bị tiêu tan hết, lạnh lùng khẽ hừ, một chút cũng không nể mặt đám người Nam Lăng. Hắn vốn không phải làm vì bọn họ, mà vì kiêu thế của hắn thôi.

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh hơi cong lên, thấy Tư Không Thu Trạm không nể mặt ai, đành phải nhẹ nhàng cười nói: “Chỉ là rút đao tương trợ, Thành chủ không cần khách khí như thế.”

Nhìn thấy Bùi Mạch Ninh khiêm tốn như thế, hai người không kiêu ngạo không xiểm nịnh, hoàn toàn khác Tần Hoài chân nhân, trong lòng Nam Lăng càng thêm cảm kích, cao hứng gật đầu nói: “Tuy nói như vậy nhưng dân chúng trong thành vẫn hết sức cảm tạ ân công, còn muốn mở tiệc chiêu đãi các vị! Xin hãy nhận chút lòng thành của chúng ta.” Trong các vị đó đương nhiên cũng có cả Phong Khinh Tuyết, và kẻ chỉ đến xem trò vui – Ủy Kỳ Dương. Hắn ta đang nghiêng rằng nghiêng lợi hận mình tại sao tối qua lại ngủ say như chết, bỏ lỡ cơ hội nhìn con Yêu Quỷ đáng ghét kia tan thành tro bụi.

Ngay cả Tần Lộc cũng nói yện hội này sẽ cử hành tại Tần gia bảo, đám người Bùi Mạch Ninh không tiện cự tuyệt đành đáp ứng. Chẳng qua trong khi bọn họ ở bên trong cao hứng ăn uống, chúc mừng yêu quái bị giết, có vài vị chủ sự cứ thích hỏi tới hỏi lui.

Bùi Mạch Ninh đăm đăm cánh tay có chút cứng ngắc. Hôm nay chỉ nhận rượu mời nhiệt tình của mọi người cũng đã đủ một mối. Tư Không Thu Trạm còn tri kỷ đi vào phòng lấy khăn nóng cho nằng, muốn giúp nằng chườm nóng một chút.

Gió mát ngày hè thổi qua, Bùi Mạch Ninh ngẩng nhìn trăng tròn treo ngang trời, trong lòng có chuyện ưu sầu.

Chuyện của Yêu quỷ đã giải quyết, mảnh nhỏ của hoa tai cũng thu thập đủ, trong lòng bàn tay nắm chặt hoa tai Lưu quang sáng rọi, nhìn một chút liền thu lại, nằng còn có lý do gì để tiếp tục lưu lại nhân gian? Trách nhiệm của nằng là ở Địa phủ không thể cứ để Lục phán quan tiếp tục giúp nằng quản lý mọi chuyện được.

Thở dài, Bùi Mạch Ninh có phần phiền não.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, Bùi Mạch Ninh đưa mắt nhìn thì thấy Hoàng Phủ Việt đi ra. Ánh trăng chiếu trên người y, vẫn phong thần tuấn lãng như cũ, phong thái vẫn như trước nhưng thiếu chút ngạo khí, thêm nhiều hơn vài phần thâm trầm. Giờ phút này, y đang nhìn nằng thật sâu.

“Việt Vương gia cũng tới ngắm trăng sao?” Khóe miệng Bùi Mạch Ninh khóe miệng hơi cong, có phần trào phúng hời. Nàng đối với y chưa từng cảm tình gì, cũng may đã hoàn toàn hợp vào thân thể này, nếu không chỉ cần khí tức thuần dương cũng khiến cho nàng chịu không nổi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Việt khẽ động, mấp máy môi, không để ý ánh mắt kháng nghị của Bùi Mạch Ninh, ngồi thẳng xuống một chỗ cách nàng không xa.

“Ta chưa bao giờ hối hận điều gì, luôn cho rằng những gì ta làm đều là đúng. Nhưng hiện giờ nhớ đến lúc trước ta cự tuyệt hôn sự với nàng, cuối cùng ta cũng biết cái gì gọi là hối hận.” Hoàng Phủ Việt làm như không cảm nhận được ánh mắt đông lạnh của người nọ, nói thẳng.

Bùi Mạch Ninh bĩu môi. Nói như vậy có người đang ở đây sấm hối sao? Chỉ tiếc người nên sấm hối cũng không phải là mình!

“Phải không? Vậy thật là đáng tiếc!” Bùi Mạch Ninh lơ đãng nói có lệ.

Hoàng Phủ Việt nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng. Nàng không phải là người xinh đẹp nhất nhưng lại có một loại mỹ lệ khiến người khác khó có thể bỏ qua, làm cho người càng nhìn thì càng trầm luân.

“Ninh nhi.” Hoàng Phủ Việt còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng có tiếng nói lạnh như băng từ phía sau truyền đến. Bùi Mạch Ninh lập tức quay đầu lại. Quả nhiên, nàng nhìn thấy Tư Không Thu Trạm cầm một cái khăn nóng đang đi tới. Ánh mắt lạnh lùng của hắn đề phòng nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Việt, trong lòng hừ lạnh, nam nhân đã man này.

Bùi Mạch Ninh cười nhu hòa, quả thực phần nhu tình này cũng chỉ có lúc đối diện với nam nhân lạnh băng trước mắt này.

Sắc mặt Hoàng Phủ Việt càng thâm trầm, trong lòng không cam lòng, y kém hơn trưởng tử Tư Không gia sao? Thân phận của y không tôn quý sao? Đáng tiếc, y lại quên mất, ngay từ đầu là chính y cự tuyệt nàng.

“Vương gia có chuyện gì không?” Tư Không Thu Trạm không khách khí lạnh giọng hỏi.

Hoàng Phủ Việt bất mãn nhếch môi, cũng không nói gì, ánh mắt đột nhiên nghiêm túc nhìn bọn họ, nói: “Chuyện của các người đã truyền vào tai Hoàng huynh rồi! Hiện giờ bọn họ muốn các người trở về Kinh đô, chuyện còn lại các người trở về sẽ biết.” Kỳ thực, Hoàng huynh muốn làm cái gì, y cũng không đoán được.

Bùi Mạch Ninh lạnh lùng khẽ hừ, nàng một chút cũng không thích Hoàng Phủ Kỳ. Lúc trước chuyện của Tư Không Thu Nguyệt, Tư Không gia cũng chưa tìm bọn hắn tính sổ, bây giờ còn muốn bảo Tư Không Thu Trạm vào Hoàng cung, nghĩ cũng hay quá đi!

“Không rảnh.” Tư Không Thu Trạm thẳng thừng trả lời. Hắn đầu tiên là lấy khăn nóng cẩn thận lau hai tay cho Bùi Mạch Ninh. Lúc này muốn chườm nóng, hắn lại phát hiện muốn chườm nóng phải cởi quần áo, chần chờ một chút trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Việt đứng một bên còn chưa muốn đi, hắn tuyệt không muốn thân thể trắng nõn của nương tử mình lộ ra cho dã nam nhân này xem.

Hoàng Phủ Việt thở dài, nhìn Bùi Mạch Ninh nói: “Lần này đi, nói không chừng Hoàng huynh sẽ xóa bỏ tội danh cho Bùi gia.” Vì mua chuộc nhân tài, Hoàng huynh nhất định phải làm như vậy.

Bùi Mạch Ninh nhú mày, trong mắt tự ngưng trọng. Chuyện này vẫn là khúc mắc trong lòng Bùi Chính Vũ, nếu thật sự có thể... Môi khẽ mấp máy, dù sao nàng cũng không lo Hoàng Phủ Kỳ sẽ làm chuyện gì, năng lực của nàng đã khôi phục không cần sợ bất luận kẻ nào làm tổn thương đến nàng.

Cuối cùng nàng vẫn gật đầu. Nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Phủ Việt cao hứng tươi cười, Tư Không Thu Trạm mất hứng, ủy khuất nhìn Bùi Mạch Ninh, tà khí trong cơ thể thiếu chút nữa lại chạy tán loạn.

“Chúng ta cũng đã đến lúc trở về thăm nương rồi.” Bùi Mạch Ninh vỗ vỗ tay hắn bày tỏ an ủi. Quan trọng nhất hắn còn không biết tin Tư Không Thu Nguyệt mất tích. Xem ra đã đến lúc trở về Kinh đô, nàng phải đi điều tra một chút chỗ Tư Không Thu Nguyệt đang ở.

Tư Không Thu Trạm nghe thấy Bùi Mạch Ninh nói như vậy, nghĩ ngợi rồi mới bất mãn gật gật đầu, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Việt. Sau khi y cao hứng bỏ đi, Tư Không Thu Trạm mới hừ

lạnh một tiếng cùng Bùi Mạch Ninh trở về phòng, tính toán tiếp tục chườm nóng rồi thu thập đồ để ngày mai trở về Kinh đô. Có một số việc quả thật cũng nên giải quyết.

80. Chương 80: Ban Thưởng

Một chiếc xe ngựa rộng rãi kéo kẹt kẹt tiến vào trong nội thành. Người đi qua đi lại trên đường vẫn náo nhiệt như trước, Bùi Mạch Ninh buông màn xe, cười lạnh một tiếng. Kinh đô có kết giới bảo hộ, cuộc sống dân chúng thập phần yên vui, nhưng vào thời điểm Lang Thành gặp nạn, có người nào muốn đi qua đi lại đâu.

Xe ngựa ngừng lại ở trước cửa hoàng cung, Bùi Mạch Ninh mắt nhìn nơi xa xăm có ngôi cao tường đồ kia. Khắp nơi từ trong ra ngoài đều toát lên một vẻ vô cùng cao quý kiêu kỳ, ánh mắt nàng nhìn chúng lạnh lẽo vô cùng, nhớ đến sự tình Hôn vừa báo cáo, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp.

“Chúng ta đi thôi.” Thanh âm của Hoàng Phủ Việt truyền đến, y dẫn đầu đi ở phía trước. Bùi Mạch Ninh cùng Phong Khinh Tuyết lúc này mới cùng nhau đi vào trong hoàng cung, Tư Không Thu Trạm thì trở về Tư Không gia trước. Hắn không thích hoàng cung, mà Bùi Mạch Ninh tạm thời cũng không muốn hắn nhìn thấy Hoàng Phủ Kỳ. Bằng không hắn một khi biết muội tử của mình mất tích, chỉ sợ xúc động mà làm ra chuyện gì đó. Tà khí trong cơ thể hắn còn chưa khống chế được, nên nàng không muốn để cho hắn mạo hiểm.

“Chắc chắn, nơi này oan khí thật đúng nhiều.” Phong Khinh Tuyết dấu môi khẽ cười. Một tòa ốc kiến trúc càng rộng rãi thoáng đãng thì càng có nhiều thứ không sạch sẽ.

Bùi Mạch Ninh không nói gì, khi đi ngang qua ngự hoa viên, Bùi Mạch Ninh liếc mắt một cái liền trông thấy vài nữ tử mặc áo quần lộng lẫy ngồi trong đình, trong đó có một người mặc phượng bào của hoàng hậu mà lúc trước nàng đã từng thấy Tư Không Thu Nguyệt đã từng mặc qua. Mắt phượng híp lại, đôi đồng tử có vài tia lạnh lùng~ Hoàng Phủ kỳ này thật đúng là nam nhân làm cho người ta thấy ghét!

Đi vào ngự thư phòng, Hoàng Phủ Kỳ một thân long bào ngồi ở phía sau kỷ án, vừa phê duyệt tấu chương, vừa uống trà.

Sau khi thấy bọn họ đi vào, hắn mới chậm rãi đặt chén trà xuống, khóe miệng nhếch lên cười một chút. Với vẻ bề ngoài tuấn tú nhân hạ kia, cùng với khí chất cao quý, khó trách lúc trước Tư Không Thu Nguyệt vì hắn mà cam tâm tình nguyện vào cung, thật đáng tiếc.

“Hoàng huynh, chúng thần đã trở lại.” Hoàng Phủ Việt lên trước mở miệng. Hoàng Phủ Kỳ lạnh nhạt gật đầu, không tự nhiên chuyển tầm mắt về phía Bùi mạch Ninh và Phong Khinh Tuyết, đáy mắt hắn hiện lên sự kinh diễm ngạc nhiên. Bùi Mạch Ninh nhìn mà nghĩ: Hừ! Khuôn mặt yêu nghiệt của Phong Kinh Tuyết đi đến đâu cũng khiến người ta phải bàng hoàng!

Ánh mắt Hoàng Phủ Kỳ thâm thúy nhìn hai người bọn họ. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Bùi Mạch Ninh không dùng khăn che mặt, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thấy đáng tiếc. Dáng người lạnh lùng nhưng thuần khiết, mắt phượng lại tinh anh, và theo lời kể của hoàng đệ có nói qua nàng cùng vị biểu ca đứng bên có một sức mạnh rất lợi hại. Người như vậy, trước đây hoàng đệ không chấp nhận ban hôn thật sự là đáng tiếc vô cùng.

Ánh mắt Hoàng Phủ Kỳ làm cho Bùi Mạch Ninh thập phần khó chịu, mắt phượng lạnh lùng đóng băng lại. Độ ấm trong phòng hình như lập tức giảm, Hoàng Phủ Kỳ lúc này mới chột hoàn hồn.

“Trẫm nghe nói yêu quái tại Lang Thành chính là do nhị vị tiêu diệt! Trẫm thật sự rất vui sướng, không biết nên ban thưởng như thế nào cho nhị vị đây?” Môi mỏng hơi mím lại, cười hời hợt, Hoàng Phủ Kỳ có vẻ như thật sự cao hứng mà nói, tròng mắt sáng hẳn lên khác với sự soi mói lúc này, quả thực đúng là một kẻ tiểu nhân hồ li.

Bùi Mạch Ninh cũng chẳng biểu hiện cảm xúc gì, chỉ là lạnh giọng hừ nói: “Lúc trước Việt Vương gia có nói, chuyện này đủ để bù đắp tội danh của Bùi gia. Một khi đã như vậy, chỉ cần hoàng thượng hại chỉ tiểu trư tội danh giả dối kia là được.” Bốn chữ “tội danh giả dối” được Bùi Mạch Ninh nhấn mạnh. Hoàng Phủ Kỳ nghe thấy, trong mắt lóe lên một luồng sâu thẳm khó dò.

Hắn không phản đối, vui tươi hơn hở gật gật đầu, tự nhiên nói: “Đó là điều đương nhiên! Tiểu nữ của Bùi gia lập công lao lớn như thế, yêu cầu này đương nhiên là đáp ứng được.”

“Như vậy kính xin Hoàng Thượng lập tức hạ ý chỉ đi.” Giống như là không cảm nhận được đối phương đang ra sức “lấy lòng”. Bùi Mạch Ninh thản nhiên nói, không chút ý vị gì.

Hoàng Phủ Kỳ mím môi lại, tay cầm bút lông nhẹ nhàng hạ xuống. Cuối cùng ý chỉ đã được viết xong. Bùi Mạch Ninh không nói hai lời tiến lên nhận lấy đến, xem tỉ mỉ, rồi cười nhẹ nhàng. Cuối cùng đã có thể làm gỡ bỏ được nỗi lo âu trong lòng của Bùi Chính Vũ.

“Sự tình của Bùi gia đã giải quyết, trăm ban thưởng cho hai vị ái khanh hai vạn lượng bạc.” Hoàng Phủ Kỳ ban thưởng một cách hào sảng, hai chữ ‘Ái khanh’ kia nói ra rất là trôi chảy.

Sau khi đem ý chỉ cất kỹ, Bùi Mạch Ninh mới ngược mắt lạnh lùng nói: “Chúng thần đến đây, chính là cần ý chỉ này mà thôi, những thứ còn lại, kính Hoàng Thượng không cần hà tất phải phí tâm như vậy.”

Thanh âm lạnh lùng cự tuyệt vang lên, nửa điểm cũng không nể mặt, cho dù Hoàng Phủ Kỳ có nhẫn nại bao nhiêu đi nữa, cũng thấy khó chịu, nụ cười cứng nhắc, sắc mặt có chút khó coi.

“Ninh nhi, đừng có nói chuyện với hoàng huynh như vậy! Đây là ban thưởng, các ngươi hãy nhận lấy đi.” Hoàng Phủ Việt đương nhiên là nhìn ra Hoàng Phủ Kỳ đã tức giận, vội vàng nói với Bùi Mạch Ninh. “Ninh nhi, nàng hơi kiêu ngạo rồi đấy! Đây là ý tốt của hoàng huynh ta!”

Nhưng mà, Bùi Mạch Ninh lại nhìn chằm chằm vào y. Ninh nhi? Tên này hình như kiêu ngạo quá rồi phải không mà dám gọi nàng như thế? Ý tốt của huynh đệ hần, xin cảm phiền, nàng không cần đâu!

“Không phải đâu, Việt Vương gia! Hoàng Thượng, chúng thần vô phúc hưởng thụ mấy thứ này.” Bùi Mạch Ninh vẫn lạnh lùng nói. Nàng vốn đã không vừa mắt với tên Hoàng Phủ Kỳ kia, hiện thời ‘Ăn nói khép nép’ như thế này xem như đã cho hắn chút mặt mũi rồi đó!

Một bên, Phong Kinh Tuyết vui tươi hơn hở cười, bị biểu muội nhà mình trừng mắt một cái liền khoan thai nói: “Tiền tài là vật ngoài thân, đối với chúng thần không có ý nghĩa.” Bọn họ là người của địa phủ, nếu có ban thưởng thì nên ban cho bọn hắn một ít tiền âm phủ có tốt hơn không.

“Một khi đã như vậy, thế thì các ngươi muốn ta ban thưởng gì? Ái khanh đừng nên khách khí, lập công lao lớn như vậy, tất nhiên là phải có thưởng.” Hoàng Phủ Kỳ tất nhiên là nhìn thấu hai người bọn họ không kiên nhẫn. Nhưng nhân tài như vậy, hắn nhất định phải giữ lại. Ngay cả Tần Hoài chân nhân đều không cách nào chống đỡ yêu quái, lại bị bọn họ dễ dàng đánh bại như thế, hắn suy tính càng muốn giữ bọn họ bên người.

“Ta nói ngươi thật phiền quá đi mất! Nói không cần là sẽ không cần! Thế nào? Của cải nhiều lắm phải không? Nếu thế sao không mang những thứ vàng bạc này cho bách tính ở Lang thành.” Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng, vốn đã không thể nhẫn nại được, giờ lại càng bức mình. Chỉ cần nhớ đến hôm nay Hồn nói cho nàng biết về chuyện của Tư Không Thu Nguyệt, thì nàng càng nhìn tên Hoàng Phủ Kỳ này càng thấy không thuận mắt.

Hoàng Phủ Kỳ trừng mắt, chưa từng có người nói với hắn như vậy. nổi giận quát lớn: “Láo xược”

“Hừ, chúng ta láo xược chỗ nào, người cho rằng Hoàng Cung này có thể giữ chúng ta lại ư?” Bùi Mạch Ninh lạnh lùng cười, biểu ca bên cạnh nàng có thể trực tiếp phóng ra Tử Thần để dọa người.

Quả thực, Tử Thần vừa xuất hiện, hơi thở đầy áp bức, thiếu chút nữa làm cho hai huynh đệ Hoàng Phủ không thở nổi, tưởng rằng đã đi xuống Địa phủ du dương một chuyến.

Tử Thần trước đây chưa bao giờ thu liễm hơi thở, không giống như Bùi Mạch Ninh và Phong Kinh Tuyết. Hai bọn họ còn biết được chừng mực, âm thầm kiềm chế lại hơi thở tử vong lại. Nếu không phải là để giữ lại chút thể diện cho Hoàng Phủ Kỳ, mà thân là Diêm vương lại không thể tùy ý xem mạng người như cỏ

rác, nàng sớm muốn trực tiếp dùng tay đánh chết hai huynh đệ Hoàng Phủ này rồi.

81. Chương 81: Uy Hiếp

” Trẫm muốn lưu các người lại để bảo hộ Thiên triều này thôi , hơn nữa còn cho các người đầy đủ quyền thế hưởng thụ vinh sủng?”

Chỉ tiếc, Hoàng Phủ Kỳ không biết người đối diện rốt cuộc có thân phận như thế nào. Một người là diêm vương của Địa phủ, đừng nói đến quyền vị hoàng đế của nhân giới, thậm chí còn trông coi tính mạng của hắn. Phong Khinh Tuyết thì càng không cần nói, ngay cả vị trí Diêm vương này cũng cảm thấy chướng mắt, làm sao có thể để ý đến danh lợi mà hắn ban cho. Vì thế nên bọn họ thờ ơ là điều tất nhiên .

“Thế nào? Gây tai họa cho Thu Nguyệt còn chưa đủ sao? Lại còn muốn hại đến chúng ta? Nghĩ thử xem người có đủ tư cách không?” Cười lạnh một tiếng, lãnh khí trên người Bùi Mạch Ninh còn vượt qua cả Tư Không Thu Trạm. Phong Khinh Tuyết ở một bên bị phần mà cảm thán~ biểu muội nhà hắn khi nào thay đổi thành một người đầy lãnh khí như thế này nhỉ?

Hoàn toàn bỏ quên nửa câu nói sau cùng của Bùi Mạch Ninh , cơ hồ vừa nghe được hai chữ ‘Thu Nguyệt’ , ánh mắt của Hoàng Phủ Kỳ lập tức sáng lên, kích động trực tiếp từ trên ghế nhảy xuống hỏi: “Người có biết Thu Nguyệt ở nơi nào ư?”

Bùi Mạch Ninh lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ kỳ, nhìn ra tình ý trong mắt hắn, phượng mâu của nàng híp lại~ thế thì sao ? Nếu mà thích Tư Không Thu Nguyệt, mà lại còn để mặc kẻ người khác ức hiếp nàng ư? Cười một nữ nhân khác vào hậu cung, nếu Tư Không Thu Trạm dám làm như thế, nàng sớm sẽ đem hắn đi thiến, khiến hắn đoạn tử tuyệt tôn, sau đó nàng quay trở về Địa phủ hưởng thụ cuộc sống an lạc.

Mà bên kia, Tư Không Thu Trạm vừa trở lại Tư Không phủ, không hiểu sao tự dưng rung mình một cái –
--

“Biết thì sao mà không biết thì như thế nào?” Ngực khí của Bùi Mạch Ninh đặc biệt nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng người nghe thì sờn gai ốc dựng hết cả lông tơ kẻ tóc lên.

“Ta luôn luôn tìm nàng ấy! Nàng dường như bốc hơi khỏi nhân gian này, tìm thế nào cũng tìm không ra .” Hoàng Phủ Kỳ giờ phút này có chút suy sút, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, khó mà biểu lộ nỗi buồn ra được như thế. Người ở chỗ này đều nhìn ra được, hắn xác thực đối với Tư Không Thu Nguyệt có tình nồng ý hậu.

“Nàng chắc chắn sẽ không trở về hoàng cung này! Nơi đây là lồng giam của nàng, mà ngươi, là người phản bội nàng! Nàng vốn là cao ngạo, một lần rời đi, đó chính là vĩnh viễn. Nàng đã cho ngươi cơ hội rồi, không phải sao? Nếu ngôi vị hoàng hậu đã thuộc về người khác, thì ngươi cứ hãy an tâm ở ngôi ở ngôi vị hoàng đế của người đi.” Câu nói này của Bùi Mạch Ninh, rõ ràng nói biết được tung tích của Tư Không Thu Nguyệt. Đúng vậy, Hồn thật sự đã nói cho nàng biết. Ánh mắt Bùi Mạch Ninh lại hơi hơi lóe sáng, nhưng Hồn còn nói thêm cho nàng một tin tức đặc biệt khác, bất quá thật đáng tiếc, nàng không muốn nói cho Hoàng Phủ Kỳ.

“Không! Sẽ không như vậy đâu, nàng luôn là người là hiểu ta nhất! Đây chỉ là tạm thời thôi mà, chờ ta thu hồi thực quyền, ngôi vị hoàng hậu kia sẽ hoàn lại cho nàng.” Đường đường là một hoàng đế mà hao tổn tinh thần như thế, thật là có chút đáng thương. Nhưng thật đáng tiếc, lý do này tuy có thể hiểu nhưng hiểu cũng vô dụng.

“Người cho là nàng để ý đến ngôi vị hoàng hậu ư? Hoàng Phủ Kỳ, người hiểu được nàng sao? Một chữ ‘hoàn’ ư ? A, đó là vị trí thê tử của ngươi, người đem một nữ nhân khác cưới vào để thay thế vị trí của nàng, sau đó còn dám nói sẽ hoàn trả lại cho nàng ư ? Người đúng là không biết xấu hổ là gì?” Bùi Mạch Ninh cười ra tiếng, trong mắt lại lạnh như băng.

“Dùng dùng Thu Nguyệt để làm một cái cớ, người căn bản cũng không xứng! Vẫn nên làm tốt vị trí hoàng đế của người đi, từ nay về sau, Tư Không Thu Nguyệt, sẽ không có bất cứ mối quan hệ gì với người.” Nàng lạnh lùng nói ra từng chữ từng câu. Cả người của Hoàng Phủ Kỳ run lên, lắc lư vài cái, thiếu chút nữa đứng không vững, nhưng niềm kiêu ngạo của hắn thì lại không cho phép hắn khụy xuống.

“Ta không hy vọng người của hoàng thất lại đi quấy rầy người nhà của ta cùng người của Tư Không gia. Bằng không, ta cũng không biết mình sẽ làm ra cái gì đâu.” Nàng tà khí cười, một vòng lửa tà mị từ trong lòng bàn tay nàng bắn ra, phóng thẳng tới nơi trống trải trong hoàng cung. Ngọn lửa cháy bùng lên nhưng không đốt cháy bất cứ vật gì và không làm tổn hại tới ai.

Sau này, thời điểm vòng lửa xuất hiện đã trở thành biểu tượng Thiên triều nhất đại, làm cho mọi người thán phục và ngưỡng mộ, ai mà không biết, vòng lửa này là lời cảnh cáo của nàng đối với Hoàng Phủ Kỳ và Thiên triều này. Ngọn lửa kia không người nào có thể chạm vào, khẽ đụng sẽ bị thiêu hủy, tựa như cùng năng lực của nàng, ai dám làm ra chuyện gì với người thân của nàng, nàng cũng sẽ trả thù gấp mười gấp trăm lần.

Người trong Hoàng cung, e sợ mà tản đi. Chắc hẳn, lần này bị Bùi Mạch Ninh cảnh cáo, Hoàng Phủ Kỳ sẽ thận trọng hơn.

Thở dài, khi trở về Tư Không gia, toàn bộ không khí nội phủ đều nặng nề ảm đạm. Bùi Mạch Ninh vừa tiến vào phòng khách, đã nhìn thấy Tư Không Thu Trạm kia trưng khuôn mặt lạnh như băng, ẩn dấu sự tức giận. Điều này cho thấy rằng, tâm tình của chủ nhân hết sức không tốt.

Liễu Thực Tuyết vừa thấy nàng trở về, ánh mắt sáng lên, thân thiết chạy tới hỏi han nàng, thuận tiện cũng rỉ tai một phen, nói cho nàng sự tình vừa xảy ra.

Ánh mắt Bùi Mạch Ninh lóe sáng, nguyên lai hắn đã biết chuyện Tư Không Thu Nguyệt mất tích. Thở dài, may mà không để hắn tiến cung, bằng không, Thiên triều không có hoàng đế thì làm thế nào đây?

Sau khi ăn xong bữa cơm ảm đạm, hai người một trước một sau đi dọc hành lang gấp khúc, thưởng thức phong cảnh hồ sen. Thân ảnh lạnh như băng kia rõ ràng đang thả chậm từng bước chân, dường như đang đợi người phía sau.

Bùi Mạch Ninh buồn cười ngẩng nhìn bóng lưng rộng lớn kia, biết hắn oán trách nàng không nói mọi chuyện cho hắn biết, liền mở miệng nói: “Những chuyện đã qua người đều quên hết thì ta còn điều gì để nói với người” Nàng đứng là cây ngay không sợ chết đứng.

Bóng lưng phía trước hơi cứng lại, lập tức chỉ nghe thấy thanh âm bắt đầu thở dài của đối phương, có chút ai oán xoay người lại dừng đợi nàng.

“Nguyệt Nhi là muội muội duy nhất của ta. Lúc trước cũng bởi vì muội ấy, ta mới có thể cùng nàng ở chung một chỗ.” Ngữ khí Tư Không Thu Trạm có vẻ dăm chiêu, u sầu. Nhớ ngày đó, nếu không có Tư Không Thu Nguyệt, bọn họ cũng sẽ không được cùng nhau ở chung một chỗ. Dù sao đi chăng nữa, coi như nàng ấy cũng chính là bà mối của bọn họ.

Bùi Mạch Ninh cười nhẹ, đi đến bên người hắn, hắn tự nhiên liền ôm eo nhỏ thon thon của nàng, một loạt hành động kia, dường như hai người đã là cặp vợ chồng lâu năm lắm rồi.

“Chàng yên tâm, Thu Nguyệt không sao! Những chuyện của muội ấy gần đây ta mới biết được. Hiện tại ở bên ngoài muội ấy không được nuông chiều sung sướng như trong hoàng cung, nhưng so tại kia trong lồng giam vui vẻ lên không ít.” Cho nên, Bùi Mạch Ninh cũng không có vội vã muốn nàng ấy trở về sớm.

Nghe Bùi Mạch Ninh vừa nói như vậy, sắc mặt Tư Không Thu Trạm quả thực đã khá hơn nhiều, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, nói nhỏ: “Nàng nói như vậy, ta cũng yên lòng, sớm biết như vậy ta sẽ không đồng ý cho muội ấy tiến cung.”

Khóe miệng nổi lên nụ cười ấm áp, Tư Không gia bọn họ quả thật là biết che chở cho nhau.

“Đúng rồi, ngày đó trở về cũng không hỏi chàng, Loan Dao của chàng hiện tại thế nào?” Bùi Mạch Ninh hỏi ra điều nghi hoặc trong lòng. Thanh loan đao kia vừa thấy liền biết không phải là vũ khí của thế gian, sức mạnh của nó cơ hồ không phải chỉ có như vậy, hơn nữa lại khiến nàng có chút quen thuộc. Bất quá,

nàng cũng lại không biết rốt cuộc là quen thuộc như thế nào.

82. Chương 82: Quyết Định

Nói đến Loan Dao Viên Nguyệt này, Tư Không Thu Trạm mím môi, thần sắc có chút quái dị nói: “Nhặt được.”

‘Phụt’ – Nước miếng trong miệng Bùi Mạch Ninh thiếu chút nữa là phun hết cả ra, hơi kinh ngạc vì nguyên nhân Loan Dao Viên Nguyệt này xuất hiện. Chắc chắn, cho dù là ban ngày cũng đừng khoác như vậy chứ? Thế gian này lại có chuyện may mắn như thế hay sao?

Thấy vẻ mặt Bùi Mạch Ninh không tin, Tư Không Thu Trạm có chút xoắn xuýt nói: “Thật là nhặt được mà! Vào buổi tối ngày hôm đó, lúc ta tới tìm nàng, tại vùng ngoại ô thì vô tình nhìn thấy. Bản thân ta vốn không có ý tưởng gì với thanh Loan đao này.” Nhắc tới cũng lý kỳ, hẳn chẳng qua là tò mò liếc nhìn vùng đất đột nhiên xuất hiện mà thôi, ừ ừ cạc cạc thế nào lại thấy loan đao này.

Bùi Mạch Ninh kinh ngạc có chút nghi ngờ ngẩng nhìn Viên Nguyệt Loan Dao. Nàng phát hiện ra nó cực kỳ có linh tính, một màu sáng bóng linh động, dường như đang muốn khoe ra linh tính đặc biệt với nàng.

“Chuyện này thật đúng là kỳ lạ.” Bùi Mạch Ninh như có chút đắm chiêu suy nghĩ. Thế gian này chuyện lạ gì cũng đều có, thần khí không phải là không có, hưởng hồ, loan đao này có một nguồn sức mạnh rất lớn, đương nhiên nó sẽ khiến công lực của người sử dụng tăng lên rất nhiều.

Ở Tư Không gia an tĩnh mấy ngày, xác định hoàng gia không có bất cứ động tĩnh gì, mà Bùi Mạch Ninh tin tức kia tung ra bên ngoài. Lập tức trong Kinh đô nổi lên những lời bàn tán dị nghị xôn xao.

Ban đêm, toàn bộ Tư Không gia đều tịch mịch không có bất cứ âm thanh nào, người trong phủ đều tiến nhập mộng đẹp.

Một chút thân ảnh lặng yên đi ra khỏi phòng ngủ, dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần có phần khảm trương.

”Chắc chắn, biểu muội, muội không có ý định rời khỏi nơi này sao?” Cơ hồ là biết Bùi Mạch Ninh sẽ đi ra, thanh âm yêu nghiệt của Phong Khinh Tuyết liền vang lên.

Đi xa vài bước, Bùi Mạch Ninh mới quay đầu trừng mắt nhìn Phong Khinh Tuyết, ngữ khí không tốt nói: “Đã trễ thế này, biểu ca không ở phòng ngủ, tìm tới muội làm gì?”

Phong Khinh Tuyết nhẹ nhàng chậm chạp nở nụ cười, mắt phượng nhướn lên từng đợt u quang: “Biểu muội, muội chẳng lẽ đã quên, người trong Địa ngục đâu có phân biệt ngày đêm, hơn nữa lại còn là những kẻ đứng đầu như chúng ta.”

Hồ hấp của Bùi Mạch Ninh cứng lại, ánh mắt phức tạp nhìn Phong Khinh Tuyết, mím chặt môi, trong mắt có vẻ phức tạp.

”Hoa tai Lưu quang đã lấy được, đâu có lý do gì để lưu lại nơi nhân gian này nữa, đúng không? Địa ngục tuy rằng có Lục phán quan quản lý, nhưng muội thân là Diêm vương, Địa phủ không thể cứ tiếp tục vô chủ.” Ngữ khí của Phong Khinh Tuyết nhẹ nhàng chậm chạp như trước, nhưng lại chạm đến đáy lòng nàng.

“Biểu ca” Nàng chưa chút mở miệng, cười khổ một tiếng. Chẳng lẽ nói bản thân nàng có điều không cam lòng hay sao?

“Được rồi, bất kể muội nói thế nào, hoa tai Lưu Quang vẫn cần phải trả về. Chúng ta tất nhiên phải trở về Địa phủ một chuyến.” Phong Khinh Tuyết hiếm khi thu hồi vẻ cười cợt, ngữ khí rất kiên quyết nói.

Bùi Mạch Ninh im lặng. Đúng như vậy, hoa tai Lưu Quang đã ra khỏi Địa phủ quá lâu, có nhiều khả năng sẽ xảy ra những chuyện không hay, nàng xác thực phải trở về một chuyến.

“Kỳ thực muội cũng không cần lo lắng như vậy. Hắn là loại người không thể không đi vào Địa phủ, tà khí trong cơ thể hắn vẫn luôn tồn tại. Trên cơ bản một nửa đã xem như là một kẻ ma tộc, xuống địa phủ chẳng phải việc khó.” Phong Khinh Tuyết thấy biểu muội nhà mình sắc mặt có chút khó coi liền thở dài nói.

Đôi mắt Bùi Mạch Ninh trong phút chốc sáng ngời, sau một lúc lâu mới thản nhiên cười, nghiêm túc nhìn Phong Khinh Tuyết nói: “Biểu ca, cảm ơn huynh.”

Phong Khinh Tuyết có chút không được tự nhiên, che miệng ho nhẹ một tiếng, vẫy vẫy tay định rời đi, nhưng cũng không quên nói: “Chẳng qua, muội đừng có quên nhắc hắn trước về thân phận của muội là được- -” Thanh âm thấp phần nghiêm túc.

Bùi Mạch Ninh chậm chạp đứng yên tại chỗ, mấp máy môi đỏ mọng. Thân phận

Trong đêm khuya, người từ lâu trong giấc mộng bị mạnh mẽ kéo lên giờ phút này chính mơ mơ màng màng cùng kiều thê trước mắt mắt to tròn mắt nhỏ, bên tai truyền đến từng đợt thanh âm thôi miên, không khỏi ngáp liên tục.

“Này, lời nói của ta chàng rốt cuộc nghe lọt được không?.” Bùi Mạch Ninh sắc mặt đỏ lên, tuyệt đối là bị tức. Nàng thuộc phái hành động, biểu ca vừa nói xong, nàng gần như chạy trở về phòng đem nam nhân trong chăn đào lên, nàng nói về chuyện đi tới cái thời không nơi này hết thấy.

Nhưng nam nhân này cũng quá kiêu ngạo, thế nào mà một chút cũng không để ý, còn một mặt mơ hồ tiếp tục nằm ngủ. Được rồi, tuy rằng bộ dáng này quả thật là đáng yêu, nàng vẫn nhìn không được muốn lay hắn tỉnh lại.

”À.... nghe thấy.... ah.” Con người màu hổ phách của Tư Không Thu Trạm ánh lên một tầng hơi nước mỏng manh, rõ ràng là còn có chút buồn ngủ.

”Chàng.....” Bùi Mạch Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, vừa rồi còn cố nén giận nói lại một lần nữa.

“Ta biết, nàng mới vừa nói qua. Nàng là Diêm vương của Địa phủ, là tân kế nhiệm. Lão gia tử kia xua đuổi khiến nàng phải ra ngoài để hoàn thành nhiệm vụ. Mà yêu quỷ kia chính là một trong những thử thách đó. Hiện tại vật gì đó đã lấy được, cứ như vậy đúng không? Ta nghe thấy được.” Tư Không Thu Trạm lưu loát nói, cơ hồ là đem lời nói mới vừa rồi thuật lại.

Bùi Mạch Ninh sững sốt, lập tức có chút mê hoặc hỏi: “Chàng đã nghe rõ ràng, chẳng lẽ không có gì muốn hỏi ta sao?”

“Hỏi cái gì?” Tư Không Thu Trạm nghe vậy, không khỏi cũng biến sắc, nghiêm túc chăm chú nhìn nàng.

”Người ngay từ đầu đáng lẽ là thành thân với chủ nhân của thân xác này! Mà ta thì không phải là nàng.” Bùi Mạch Ninh chậm chạp nói.

Tư Không Thu Trạm nghe vậy, không khỏi buồn cười nói: “Ta đây cưới chính là nàng, đâu phải là người kia.”

Bùi Mạch Ninh lại sững sốt, lập tức hồi tưởng một chút, sắc mặt trở nên hồng. Cũng đúng, từ khi bắt đầu gặp hắn, nàng đã ở trong thân thể này rồi.

Giống như từ đầu tới đuôi đều chỉ có nàng lo ngại, dường như hắn tựa hồ đối với thân phận của nàng mới không có nửa điểm kinh ngạc nào.

”Nhưng mà ta phải trở về...” Bùi Mạch Ninh thì thào tự nói.

Một nam nhân kia lúc này đã hoàn toàn không chút buồn ngủ, lỗ tai khả nhọn, nghe vậy, lập tức trừng lớn con người màu hổ phách, đối thành hắn lay động nàng.

”Nói cái gì? Nàng phải trở về đâu? Đi nơi nào?” Hắn cũng không phải không khiếp sợ. nhưng sau khi kinh ngạc, thân phận của nàng kỳ thực cũng không quan trọng. Quan trọng là nàng hiện tại là thê của hắn không phải sao? Nhưng, nàng thổ lộ, khiến hắn không bình tĩnh, tại sao muốn rời đi? Không được, hắn không cho phép.

Bùi Mạch Ninh mấp máy môi nói: “Ta phải đưa hoa tai Lưu Quang trở về, hơn nữa, ta là chủ nhân Địa phủ, cần phải trở về.”

Ngữ khí có chút kiên quyết, Tư Không Thu Trạm nhấp nhanh môi mỏng, không nói lời nào, lại dùng con ngươi thâm thúy bình tĩnh nhìn nàng, làm cả người nàng đều cảm thấy có chút phát lạnh.

“Vậy, bất quá trước tiên chàng có thể cùng ta trở về được không?” Hay là trước trấn an hảo hán thì tốt hơn, kinh nghiệm lúc trước vẫn còn đó.

“Cùng nàng đi? Nàng sẽ ở lại đó sao?” Hắn nhướn mày chất vấn.

Bùi Mạch Ninh nghe nói, không trả lời. Tư Không Thu Trạm híp híp con ngươi, hừ lạnh một tiếng: “Tốt, ta cùng nàng trở về. Bằng không, ta rất lo lắng.” Thay vì để nàng trở về một mình, phải ở lại đây đoán nàng khi nào sẽ quay lại, thà rằng chính mình theo nàng trở về thì hơn.

Bùi Mạch Ninh ngưng ngưng cười. Thực bất đắc dĩ, nam nhân nhà nàng có vẻ như càng ngày càng có tiềm chất trở thành một oán phu

83. Chương 83: Trốn Đi

Bầu không khí lạnh lẽo, âm trầm ở trong này có vẻ khác lạ so với bình thường, hiện lên trước mắt một vùng hỗn độn, Tư Không Thu Trạm nhướn nhướn mày hỏi: “Đây là Địa phủ?” Vì sao nhìn lại lộn xộn như thế này?

Bùi Mạch Ninh và Phong Khinh Tuyết đều kinh ngạc liếc nhau, lập tức vội vàng vàng tiến vào nội điện. Đúng như bọn họ suy nghĩ, ngay cả nội điện cũng là một đồng hỗn độn. Nội điện lúc trước được bố trí tạo nhà nay khắp nơi đều là những vết tích như bị cuồng phong thổi qua.

Sắc mặt Bùi Mạch Ninh thập phần đông lạnh. Bọn họ sáng sớm đã chạy về Địa phủ, không hề nghĩ rằng sẽ gặp cảnh tượng như vậy.

Khí tức xung quanh âm trầm làm không gian càng thêm nặng nề hơn. Sau một lúc lâu, Phong Khinh Tuyết bắt được một u hồn đến hỏi.

“Nói, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phong Khinh Tuyết cười lạnh hỏi.

“Ồ.. điện hạ, tiểu nhân không biết. Vừa rồi có một trận đất rung núi chuyển, lúc đó chỉ nhìn thấy một bóng đen xuất hiện, từng đợt cuồng phong nổi lên, bọn tiểu nhân hoàn toàn không thấy được rõ ràng chuyện gì xảy ra, đến khi nó kết thúc, đã thành ra như vậy.” U hồn kia nhìn xuống mũi chân vốn đã không dính vào mặt đất, lúc này càng khốc sốt mướt, vừa rồi kinh hãi còn chưa phục hồi lại tinh thần.

“Tại sao có thể như vậy?” Bùi Mạch Ninh ắn ắn mở miệng, quay nhìn tầm vài vòng, mới phát hiện Lục phán quan sắc mặt tái nhợt nằm nghiêng ở bên ngoài trong bụi hoa Mạn Đà La. Khuôn mặt vốn trắng nõn, giờ càng thêm trắng đến phờ phạc.

“Lục thúc thúc, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nóng vội hỏi han, lúc nhỏ khi hô tên ông ra thì ngay lập tức đã thấy ông đến, lục phán quan đã trông nom biểu huynh muội bọn họ lớn lên, giống như thân nhân vậy, tự nhiên thấy lo lắng, giờ phút này chỉ có một cảm giác, có vẻ như ông ấy ba hồn bảy vía đều bị thương tổn nghiêm trọng, nếu không khám chữa tốt, chỉ sợ thật sự hồn bay phách tán.

“Khụ khụ khụ –” Lục phán quan mở mắt, nhìn thấy hai người bọn họ, đôi mắt của ông lập tức sáng lên, vội vàng nói: “Điện hạ, không xong, khụ khụ khụ... ..không biết xảy ra chuyện gì, Quý Vương lại trốn ra được.”

Bùi Mạch Ninh và Phong Khinh Tuyết đều kinh ngạc, cho dù có chút đề phòng, nhưng bọn họ thật sự không nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra.

Bùi Mạch Ninh im lặng đến nâng Lục phán quan dậy, Phong Khinh Tuyết đỡ lấy đưa ông đi nghỉ ngơi, chỉ sợ chuyện nghỉ ngơi này sẽ lâu lắm.

Mấp máy môi, Bùi Mạch Ninh không nói tiếng nào đi thẳng về phía cái động đang ngập ánh lửa. Tư Không Thu Trạm cũng không nghĩ nhiều, lập tức theo sát phía sau nàng.

Bỗng nhiên không khí chợt nóng, từng tầng cầu thang đi xuống dưới, đều có nhiều tiếng quỷ kêu. Thanh âm truyền đến tai bọn họ, một tầng rồi thêm một tầng sâu thẳm, một tầng rồi tiếp một tầng lệ quỷ càng lúc càng nhiều. Có vẻ như đang dần tiến vào một nơi lạ kỳ, nhưng mà, nơi này cũng vẫn làm cho người ta chán ghét ác quỷ.

Bỏ qua mọi việc, Tư Không Thu Trạm theo sát phía sau, tiến thẳng đến phía trước. Không có cầu thang, trước mặt chợt hiện lên cửa đá hoa văn phức tạp. Bùi Mạch Ninh nhấp nhanh môi đỏ mọng, chậm rãi vươn tay ra, nhấn dấu tay ấn ở trên cửa, thoáng chớp, cánh cửa đá liền được mở ra.

Một màn hơi nóng bức từ bên trong truyền đến, hai người một trước một sau bước vào. Bên trong khô ráo, và có một thứ mùi thỉnh thoảng truyền đến.

Đây là một huyết động hắc ám, chỉ riêng ở trên đỉnh có nổi lơ lửng vài chùm ánh sáng khiến người ta có thể nhìn thấy trên đất xiềng xích đã bị hủy diệt.

“Đây là xiềng xích được đúc từ hàn thiết nghìn năm, còn được yểm pháp thuật, thượng thiên trong thiên địa cũng phải thán phục bảo vật này. Chỉ tiếc, vẫn không ngăn giữ được.” Bùi Mạch Ninh thở dài nói, bàn tay vươn ra, trong lòng bàn tay một vật tròn nổi lên một chùm sáng. Hoa tai hoa mỹ liền lập tức theo tay nàng dâng lên, bay thẳng tắp về phía đỉnh nơi có mấy đạo hào quang sáng ngời, hội tụ thành một dải ngũ sắc.

“Chúng ta đến trễ rồi.” Bùi Mạch Ninh trong lòng có chút ảo não. Nghe lời u hồn kia nói, có vẻ như chuyện đã xảy ra vài ngày rồi, chỉ sợ là cha con hai Quý Vương đã đi ngay sau khi yêu quỷ bị diệt. Quý Vương đáng chết kia chắc cũng đã có kế hoạch hành động, chỉ tiếc lúc trước bọn họ ai cũng không ở Địa phủ, bằng không cũng đã phòng bị tốt không để chuyện này xảy ra.

“Ninh nhi” Như nhận ra tâm tình không tốt của nàng, Tư Không Thu Trạm lặng yên tới gần, ôm eo nhỏ của nàng, ôn nhu hôn.

“Chuyện này làm ta một chút đùa vui cũng không muốn nữa, ta sẽ bận rộn một trận đây.” Nàng nhếch miệng cười khổ, bây giờ không thể nghĩ có trở về hay không. Tư Không Thu Trạm nhíu mày, được rồi, dù sao nàng đi nơi nào, hắn sẽ theo đi nơi ấy, phụ vương phụ tùy mà.

Chuyện này vừa xảy ra, lão gia tử liền tính là không thể tự mình trở về, cách một tầng hình ảnh cũng có thể nhìn ra được sắc mặt hắn khó coi.

“Lão gia tử, người nói phải làm sao bây giờ đây?” Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng, một chút cũng không khách khí nói.

“Haiz, ta nói tiểu Ninh nhi này, không cần lãnh đạm như vậy đâu! Ai biết cái tên Quý Vương kia một chút động tĩnh cũng không có lại đột nhiên gây chuyện thế này chứ.” Lão gia tử vạ phần ủy khuất.

“Hừ, ta mặc kệ việc này. chuyện Địa phủ bận bịu còn chưa xong, giờ lại thêm chuyện này nữa.” Bùi Mạch Ninh tức giận nói. Lần này, nói cái gì cũng phải làm cho lão gia tử thực hiện trách nhiệm mới được, bằng không thì nàng sẽ phải làm lụng vất vả đến chết mất.

“Ô... ô....tiểu Ninh nhi, người sao có thể bóc lột ta như vậy! Còn đúng lúc ta đang trong niềm vui có tôn nhi nữa chứ.” Lão gia tử phùng phịu, ra vẻ đáng thương, nhìn Bùi Mạch Ninh khóe miệng rút gân.

“Đường Đường cùng Tiểu Hiên đã không còn nhỏ, không cần lúc nào cũng cần có người bên cạnh mới khỏe mạnh được.” Bùi Mạch Ninh cắn răng nghiêng lợi nói, ánh mắt kiên định vô cùng, lập tức lại cười lạnh một tiếng nói: “Có lẽ, lão gia tử người muốn đi tóm quỷ Vương, ta cũng vui lòng như thế. Hết cách rồi, chúng ta đối việc cho nhau một chút vậy, khá hay.”

Quả thực, lời này vừa nói ra, lão gia tử sắc mặt lập tức thay đổi, vịn vịn gương mặt nói: “Đừng mà! Đừng mà! Ta không đối đầu! Trở về thì trở về, nhưng mà tiểu Ninh nhi, người nhấn tâm nhìn bộ xương già này phải nai lưng ra làm việc sao?”

Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng nói: “Một khi đã như vậy, cứ quyết định vậy đi, ngài nên nhanh trở về. Lục phán quan còn phải tiếp tục tu dưỡng, nên chuyện Địa phủ chỉ có một mình ngài gánh.” Nói xong, lần này đổi lại là nàng cấp tốc chặt đứt liên lạc, không để ý tới tiếng gào của lão gia tử bên kia.

“Thế nào rồi?” Cơ hồ bọn họ vừa nói chuyện xong, Phong Khinh Tuyết liền xuất hiện.

Bùi Mạch Ninh có vẻ mệt mỏi gật gật đầu, vài ngày nay thật là nàng có hơi mệt.

“Làm xong, lão gia tử sẽ về đến. Nhưng mà, muội không rõ Quỷ Vương lần này sẽ trốn đi nơi nào. Lão gia tử đã già, chuyện này chúng ta phải giải quyết, Quỷ để những ngày gần đây cũng đi phương Tây du ngoạn hưởng tuần trăng mật, xem ra chúng ta vẫn phải tiếp tục lao lực.” Khuôn mặt Bùi Mạch Ninh trong sáng thuần khiết nhưng lạnh lùng không hề gợn sóng, trong mắt lại có chút ủ rũ. Chỉ tiếc, nàng từ bây giờ sẽ không thể nghỉ ngơi.

Phong Khinh Tuyết lại càng không có lấy một tiếng thở ra. Hẳn thế nào mà lại cảm thấy, lần này trở về, chính là để đến “làm công ích” giúp. Bất quá, nếu không tham gia thì biểu muội này chắc chắn sẽ không tha cho hắn. Hazza, số khổ!

84. Chương 84: Tuyết Sơn

Trời thăm thăm mờ mịt, trước mắt chỉ là một màu trắng xoá.

Thở ra một làn hơi ẩm, lập tức bị từng trận gió lạnh thổi tan, bước chậm trên tuyết, Bùi Mạch Ninh nín chặt áo lông chồn trên người, đôi mi thanh tú nhíu lại. Vì có thân xác của người phạm nên từng trận rét lạnh nặng nề cảm giác được, thật không hiểu là tốt hay xấu nữa.

“Ninh nhi, lạnh không?” Vừa nghĩ tới đây thì một tiếng nói ấm áp vang tới. Vòng tay rộng lớn của người đó ôm lấy nàng, hơi thở cũng vô cùng ấm áp khiến nàng không kiềm được thỏa mãn thở dài một hơi.

“Ừ, ta không sao.” Bùi Mạch Ninh mỉm cười, trong mắt có màu nhu hòa.

Phong Khinh Tuyết im lặng nhếch môi, toàn thân vẫn mặc theo phong cách thời trang mùa xuân. Cổ áo hơi thấp, lộ ra da thịt mạch sắc, chắc chắn, thật đúng là tới chỗ nào cũng đều là tương bộ yêu nghiệt.

“Ta nói, vợ chồng các ngươi có muốn nói chuyện tình ý thì nên chọn nơi phù hợp, đợi đến khi xuống núi, có phải dễ chịu không?” Phong Khinh Tuyết nhẹ giọng khinh khi nói.

“Biểu ca ghen tị sao? Dựa vào điều kiện của biểu ca, tìm được một nữ nhân xứng lứa vừa đôi hình như có chút khó khăn.” Bùi Mạch Ninh ngoài cười nhưng trong không cười nói. Ý kia nếu phiên dịch ra, không phải chính là muốn nói trên đời này khó tìm được cô gái nào hoàn hảo để thành một đôi với huynh sao?

Phong Khinh Tuyết nghe vậy, lập tức lắc đầu thở dài: “Ngược lại, đúng như người ta hay nói “lấy tay bắt cá”, nữ nhi gả ra ngoài cũng như bát nước đổ đi không lấy lại được.” Trần đầy ai oán.

Bùi Mạch Ninh buồn cười lắc đầu. Trong lúc nàng còn đang suy tư, bầu trời bắt đầu rơi tuyết mịn. Bùi Mạch Ninh giựt giựt khoe miệng, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phong Khinh Tuyết. Biểu ca thật đúng là có cái mồm quạ đen.

“Này Tinh linh tộc rốt cuộc là ở nơi nào?” Nhìn những bông tuyết bay phiêu tán trên không, Phong Khinh Tuyết hẳn tuy rằng không sợ lạnh, nhưng lảng đãng tiêu sái như vậy, cũng thật làm cho người ta khó chịu.

“Biểu ca, huynh không phải nói huynh đã từng đi qua rồi hay sao?” Bùi Mạch Ninh cắn răng nghiêng lợi nói, phải biết rằng, bọn họ đi theo hướng dẫn của Phong Khinh Tuyết.

Tư Không Thu Trạm cũng nghi ngờ nhìn Phong Khinh Tuyết. Phải biết rằng, kiêu thê của hắn đã sắp bị lạnh đến đóng băng lại rồi, cái mũi thì đỏ bừng, tuyết thì rơi ngày càng nhiều, gió cũng thổi mạnh đến tê tái.

Phong Khinh Tuyết ngưng ngưng sờ sờ cái mũi. Hẳn lúc trước cũng chẳng qua là đi nhầm mà xông vào thôi, hiện thời ai còn nhớ rõ chỗ đấy là nơi nào nữa.

“Haiz, thương thể của Lục phán khá nghiêm trọng, không tìm được Quỷ Vương thì lại càng thêm phiền muộn. Chúng ta phải tìm được linh dược của Tinh linh tộc để cứu Lục phán quan trước đã. Biểu ca, huynh đừng cản trở nữa có được không?” Bùi Mạch Ninh càng lạnh hơn, cả người cũng bắt đầu run lên.

“Hay là chúng ta tìm một chỗ sưởi ấm trước đi.” Tư Không Thu Trạm nhíu nhíu mày, chà xát tay nàng, vất vả một hồi mới khiến nàng ấm lại, bắt đầu nghiêm túc nói.

Phong Khinh Tuyết không ý kiến. Một lát sau, họ tìm thấy ở Tuyết Sơn có một sơn động bỏ hoang. Ba người liền đi vào, tạm lánh ngọn phong tuyết ngoài kia.

Hai tên đại nam nhân tuy không sợ lạnh, nhưng vẫn làm lửa trại.

“Biểu muội, muội có sao không? Hiện tại yếu như vậy thì đừng có ra gió.” Phong Khinh Tuyết nhướn nhướn mày, thấp phần nghiêm túc hỏi, không có nửa điểm châm chọc nàng.

Bùi Mạch Ninh cắn cắn cánh môi đã trở nên trắng bệch, đôi mi thanh tú nhíu lại, ủy khuất nói: “Muội cũng không biết nữa. Có thể là do thân thể này.” Linh hồn cùng thân thể hòa hợp, luôn phải có điểm giới hạn.

“Haiz, thật không biết muội vì sao phải sống với thân thể phàm nhân này nữa” Phong Khinh Tuyết lắc đầu thở dài.

Bùi Mạch Ninh khó nghĩ, chẳng lẽ nàng phải nói ra, là tại lão gia tử mông muội của nàng sao?

Bên ngoài phong tuyết càng ngày càng mạnh, đây đã là ngày thứ ba bọn họ ở trên Tuyết Sơn này rồi. Truyền thuyết nói Tinh linh tộc cư ngụ trên Tuyết Sơn này. Nhưng Tuyết Sơn lớn như thế, cho dù là ai cũng chưa từng hoàn toàn đi thông qua được nó. Thường đi được một đoạn đường thì người ta đã bị đông lạnh đến biến dạng, kỳ thực Bùi Mạch Ninh chỉ bị như vậy cũng coi như là tốt rồi.

Hiện tại, Quỷ Vương không có tin tức, bọn họ còn phải cứu Lục phán quan trước. Cũng may lão gia tử đã trở về Địa phủ, bằng không Bùi Mạch Ninh thực muốn cùng Tư Không Thu Trạm bỏ trốn, chẳng thêm để ý đến những công việc bận rộn ở Địa phủ kia nữa.

Tuyết lớn từ từ ngưng rơi, gió lạnh vẫn vù vù thổi mạnh, thỉnh thoảng thổi vào sơn động. Hai nam nhân tất nhiên là đảm đương người giữ cửa che đầu gió, làm cho khí lạnh không thổi được vào trong động.

“Ồ? cái gì vậy?” Hai nam nhân quay lưng về phía cái động nên cũng chỉ có Bùi Mạch Ninh ở trong là không nhìn thấy. Trong không gian màu trắng tuyết chợt xuất hiện một thân ảnh, la lên ầm ỉ. Hai nam nhân nhìn Bùi Mạch Ninh, ý bảo nàng nhìn theo hướng họ chỉ. Quả thực, trong không gian trắng xóa một màu của tuyết có bóng người.

“Đi, chúng ta chạy nhanh qua nhìn.” Đôi mắt của Phong Khinh Tuyết sáng ngời, kéo hai người hướng tới bóng người hiện lên kia, chạy như điên.

Bóng người không thấy, nhưng lại bị té lăn xuống núi, hình thành một đoàn cầu tuyết lớn.

“Khụ khụ khụ - -” Trong đồng tuyết, một thân ảnh mảnh khảnh bò ra, bị phần phun ra trong miệng nước tuyết. Đầu là biểu ca, lôi kéo đi nhanh như vậy, cái này gọi là vui quá hóa buồn? Bọn họ cũng được đấy nhỉ? Thân phận mỗi người đều không tầm thường, thế mà lại thành ra như thế này ở trên Tuyết Sơn?

Xem chừng hai người kia không biết ngã đi nơi nào, vừa định bò lên tìm kiếm thì, “Ninh nhi“, giọng Tư Không Thu Trạm liền vang lên.

“Ta ở đây.” Bùi Mạch Ninh thấp giọng đáp lời, chỉ sợ không cẩn thận một cái là gây nên cả đám tuyết lở xuống đầu.

Tư Không Thu Trạm rất nhanh nhìn thấy thân ảnh của nàng, Hẩn cau mày, ôm nàng vào trong ngực. Dần dần, thân thể mềm mại của nàng mới ấm lên.

“Lạnh quá! Chúng ta bây giờ phải đi tìm biểu ca sao?” Bùi Mạch Ninh cảm giác y phục không còn đủ ấm nữa, Vừa rồi không ít tuyết đã rơi vào trong quần áo, chạm vào thân nhiệt của nàng, không tránh được bị

tan ra hình thành nước đọng. Tại đây khí trời băng lạnh thấm tận vào bên trong, nàng thấy so với người bình thường sức khỏe mình vẫn còn tốt chán, tuy còn có chút lạnh.

“Trước hết đừng tìm hấn, ta vừa rời ở chỗ kia phát hiện ra một nơi rất tốt. Chúng ta hãy đi trước đến đó đã, bằng không, nàng sẽ bị đông lạnh ngay đấy.” Tư Không Thu Trạm mặc kệ tên yêu nghiệt kia ra sao, ôm kiều thê đi về một phía khác. Dù sao với năng lực của Phong Khinh Tuyết, hấn tuyệt đối sẽ không để cho mình gặp chuyện không may, bọn họ không cần lo lắng.

Ở một góc khuất của Tuyết Sơn, chồng chất vài đồng tuyết, vừa vịn hình thành một tấm chắn, mà ở bên trong tấm chắn kia, có sương mù tràn ngập lại nổi lên một tầng hơi nước ẩm áp.

Bùi Mạch Ninh có chút kinh ngạc nhìn ôn tuyền lộ thiên, vui mừng ngược mắt nhìn Tư Không Thu Trạm. Tư Không Thu Trạm lập tức đắc ý hả hê nở nụ cười.

“Thế nào? Cái này là ta trong lúc vô tình đã tìm được, nàng nhanh cởi bỏ quần áo ra, đi xuống ngâm một lúc để không bị nhiễm phong hàn.” Dù sao cũng là thân thể người thường, nàng nghĩ cũng cần phải chú ý một chút, nên tự mình tiến đến trước kiểm tra nước. Có chút nóng, nhưng gió lạnh thổi ở Tuyết Sơn lúc này vừa vịn làm cho nước trở nên ấm hơn.

85. Chương 85: Tinh Linh Tộc

Áo lông chồn rơi xuống đất, một tia gió lạnh thổi qua, thân người nàng lập tức run lên. Dù sao đây cũng là nơi hoang giao dã ngoại, vẫn nên mặc thêm một lớp nội y mỏng rồi xuống ôn tuyền thì hơn.

“Hô – -” Bùi Mạch Ninh thỏa mãn thở ra một tiếng. Nước trong ôn tuyền này không quá cao cũng không quá thấp, vừa vịn bao phủ lấy ngực của nàng, để lộ bờ vai trắng nõn ngọc ngà như tuyết.

“Ừm” một tiếng, còn chưa phục hồi tinh thần lại, thì từ phía sau có thêm một thân người ẩm áp ôm lấy nàng. Hơi thở ẩm áp của hấn phả vào cổ nàng, khiến nàng ngứa ngứa mà cười khanh khách.

“Chàng làm cái gì vậy?” Hai gò má của Bùi Mạch Ninh ửng đỏ, ngẩng bức mình đẩy hấn sang một bên. Nam nhân này sao dám coi cổ nàng giống như đồ ăn? Vừa cắn lại vừa liếm, ngộ nhỡ biểu ca đột nhiên xuất hiện, thì nàng thật quá xấu hổ.

Nam nhân sau lưng hừ một tiếng, đầu vừa bị nàng đẩy ra thì hai tay ôm eo nàng lại càng lúc càng tiến lên trên. Không có biện pháp, ý tưởng này thật quá tốt khiến hấn không kiềm lòng được.

Tay vừa vuốt ve lại không ngừng quấy phá, Bùi Mạch Ninh dựa vào trên bờ ôn tuyền, hưởng thụ cảm giác ẩm áp này.

Tư Không Thu Trạm hơi ủy khuất bĩu môi. Hấn vừa định trượt đến bên cạnh kiều thê thì đột nhiên ánh mắt lóe sáng nhìn mình, nhìn tới một đồng tuyết phía sau lưng. Một đôi đồng tử màu đen nhìn lại hấn. Con người đen kia bị ánh mắt của hấn hù dọa, lập tức không nói hai lời liền chuẩn đi.

“Ninh nhi, chúng ta đi.” Tư Không Thu Trạm lập tức đứng dậy, tự tay mặc lại quần áo cho Bùi Mạch Ninh, sau đó mới mặc lại quần áo của hấn. Hấn làm tất cả bằng tốc độ kinh người. Chờ đến lúc Bùi Mạch Ninh khôi phục lại tinh thần thì nàng đã bị hấn ôm chạy về phía thân ảnh mờ ám lúc nãy.

Tốc độ của ám ảnh kia có vẻ không được nhanh lắm. Chờ đến lúc hai bọn họ đuổi kịp thì nó chẳng nghĩ nhiều mà nhảy xuống vách núi dựng đứng bên cạnh Tuyết Sơn.

“Ồ?” Hai người vội vàng đi đến vách núi Tuyết Sơn. Phía dưới là một màu trắng xóa, làm người ta không dám can đảm mà bước tiếp.

“Chúng ta có nên đi xuống không?” Bùi Mạch Ninh nhướn nhướn mày, cả người núp ở trong lòng Tư Không Thu Trạm.

“Ủm, người nọ hơi thở có chút đặc thù, hẳn là không sai được.” Tư Không Thu Trạm ngửi hơi thở còn vương trong không khí, từ khi sa vào ma đạo, khứu giác của hắn đều bén nhạy lên không ít.

Bùi Mạch Ninh lãnh đạm mỉm cười: “Đúng vậy, cổ hươu vị này rất thanh thuần, chắc chắn là mùi của Tinh linh tộc. Nếu vậy chúng ta nên đi nhanh một chút, không đợi biểu ca nữa.” Dù sao hiện tại biểu ca cũng đâu có giá trị “lợi dụng” gì.

Bùi Mạch Ninh vừa dứt lời, Tư Không Thu Trạm nhẹ giọng ‘Ừ’ một tiếng, ôm kiều thê trong lòng thả người đi xuống vách núi.

Cảm giác rơi xuống trống rỗng khiến người ta sợ hãi, nhưng người ở trong lòng Tư Không Thu Trạm thì trừ bỏ thấy rét lạnh bởi phong tuyết thì không thấy gì.

Khép chặt con ngươi, khi cảm giác những trận gió lạnh không còn, Bùi Mạch Ninh mới chậm rãi mở con ngươi.

Giờ này khắc này, bọn họ đang ở giữa không trung. Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt phượng, phóng tầm mắt nhìn. Hiện lên vào trong tầm mắt đó là một mảng rừng xanh đầy những cây cối cao vợi vợi, cỏ thơm xanh biếc, từng tiếng chim chóc ríu rít vang lên. Từng chỗ bọn họ đi qua đều là nơi nơi chim hót hoa thơm, ngay cả gió cũng dịu đi rất nhiều. Quả thực nơi đây cùng với Tuyết Sơn là hoàn toàn trái mùa. Nơi này vừa thấy đã biết bốn mùa như mùa xuân.

Mũi chân chạm đất, Bùi Mạch Ninh lập tức từ trong lòng Tư Không Thu Trạm nhảy ra. Áo lông chồn mặc trên người bây giờ lại có chút nóng, nàng vội vàng cởi nó ra.

Đến lúc tiến gần đến khu rừng, Bùi Mạch Ninh mới phát hiện, mỗi cây cao ở đây giống như trụ trời, từng tán lá xò ra giống như đang che bầu trời lại. Cây cao nối tiếp cây cao, cây sau cao lớn hơn cây trước, đi ở trong đó, cảm giác râm mát, nơi này đúng là nơi lý tưởng cho kỳ nghỉ hè.

“Đúng là nơi này rồi, không sai đâu.” Đôi mắt của Bùi Mạch Ninh lóe sáng, lộ ra một chút tươi cười, hơi thở xông ra từ mũi ấm ấm, hương vị vô cùng thuần khiết.

“Các người là ai? Nơi này không cho phép người lạ bước vào.” Thanh âm sợ hãi vang lên khiến cả hai người đồng thời quay đầu lại. Chỉ thấy sau một cây đại thụ có một cái đầu tròn tròn nho nhỏ, đôi mắt mở to trong sáng hồn nhiên nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ.

Nhưng mà, hai tai của nó có vẻ hơi to, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng run lên một chút. Xem ra, đây đích xác là một tiểu tinh linh thuộc Tinh Linh tộc.

Bùi Mạch Ninh chớp mắt nhìn tiểu nam linh đáng yêu, khẽ cười nói: “Chúng ta không là người xấu! Ta tới từ Địa phủ, mới nhận chức Diêm vương. Ta có thể gặp Linh Vương của các người không?”

Tiểu nam hài kia nghiêng đầu, nháy mắt đáng yêu, làm như đang nghiên cứu xem lời của nàng có thật hay không, lập tức cái mũi khinh ngửi, trên mặt có chút xấu hổ nói: “Ta ta phải đi bẩm báo một tiếng.”

Bóng hình tiểu nam hài nháy mắt liền không thấy nữa. Xem ra, cây cối ở đây thoát nhìn đơn giản nhưng kỳ thật không đơn giản chút nào.

Không lâu sau, tiểu nam hài xuất hiện lần nữa, sắc mặt có chút hồng nhuận nói: “Vương nói mời các người đi vào! Đi theo ta.”

Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm nhìn nhau, lập tức liền đi lên phía trước. Bây giờ họ mới phát hiện, cây đại thụ bên cạnh tiểu nam hài chính là một cái động lớn trung gian giữa hai thế giới.

Tiểu nam hài chỉ chỉ kia cái động lớn nói: “Cứ đi vào bên trong là được.” Nói xong, liền để cho hai người bọn họ đi vào trước.

Bùi Mạch Ninh không nghi ngờ gì, đi vào trước tiên. Vừa vào trong động liền ‘A’ hét lên một tiếng, tiếng vang truyền khắp, vọng lại mấy lần, thẳng đến khi thanh âm càng lúc càng nhỏ, không còn nghe thấy cái gì nữa.

“Đây là có chuyện gì?” Tư Không Thu Trạm lạnh lùng quét mắt nhìn chung quanh, trực tiếp túm lấy cổ áo tiểu nam hài, con người màu hổ phách rõ ràng có sát khí.

Tiểu nam hài sợ tới mức thẳng run, đôi mắt phiếm hồng nói: “Này ! Sơn động này phải trượt xuống, không có chuyện gì đâu.”

Tư Không Thu Trạm nhún nhún mảy, trừng mắt nhìn tiểu nam hài kia, sau đó cũng quay đầu lại bước vào trong động. Chỉ nghe thấy một tiếng ‘Đông’ kế tiếp, đó là thanh âm trượt xuống. Tiểu nam hài thể này mới ủy khuất chui vào trong động, theo bóng người biến mất. Động lớn kia cũng theo đó mà biến mất, trả lại một gốc cây đại thụ nguyên vẹn như ban đầu.

‘Đông’ một tiếng, Bùi Mạch Ninh chỉ cảm thấy phía dưới là một mảnh mềm mại. “Hành trình hắc ám” vừa chấm dứt, trước mắt nàng bây giờ đó là một mảnh cỏ thơm lục sắc. Nàng đang ngồi lên chính xác là một đồng cỏ non mềm mại.

Bùi Mạch Ninh chậm thở ra một hơi rồi ngồi dậy. Quay đầu vừa nhìn, quả thực lại trên một cây đại thụ có cái động lớn. Xem ra, đó chính là các cánh cửa nối hai thế giới với nhau.

Nàng hoàn hồn lại thì vừa vặn nhận ra cảnh sắc trước mắt quả thực đẹp vô cùng. Rừng cây xanh mướt trùng trùng điệp điệp, một gốc cây khổng lồ đều được dựng thành những căn nhà nhỏ xíu, nhưng nguyên hình thái vẫn là cây đại thụ như cũ. Những tinh linh tử xinh xắn có đôi tai to hơn những được trẻ bình thường. Mỗi người đều có đôi mắt trong veo như suối nguồn. Giữa khe suối trong vắt hình thành một thôn xóm không lớn không nhỏ. Liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, nàng nhìn thấy một cây đại thụ, tán lá rộng như che được cả bầu trời, to lớn nổi bật lên, bên trên đầy những quả treo lơ lửng. Đôi mắt Bùi Mạch Ninh sáng ngời, ha ha, đã tìm được rồi.

86. Chương 86: Linh Quả

Lại ‘Đông’ một tiếng, Tư Không Thu Trạm nhún mảy đẹp lại, chậm rãi từ dưới đất đứng lên. Hắn thật sự không thích loại phương thức “trượt” này.

Ngay sau đó, lại là một tiếng ‘Đông’, tiểu nam hài l kia cũng lập tức đứng dậy theo bản năng mà vỗ vỗ cái mông nhỏ, rồi đi về phía Bùi Mạch Ninh. Đi qua Tư Không Thu Trạm, nó lướt đi rất vội vã giống như đang sợ hãi.

“Vị khách này, đi theo ta đi.” Tiểu nam hài có chút câu nệ nói, trên khuôn mặt trắng nõn hơi phớt hồng mềm mướt, thoạt nhìn thập phần đáng yêu.

Tinh linh tộc có vẻ như đã lâu không có khách nhân. Càng đi vào bên trong thì tinh linh càng nhiều, từng đôi mắt tò mò nóng bỏng dõi theo bọn họ, nhưng mà những con người trong suốt đó có nhìn cũng không làm cho người ta chán ghét. Tư Không Thu Trạm ủy khuất nhìn Bùi Mạch Ninh bĩu môi. Hắn không thích bọn họ bị nhìn như sinh vật lạ như vậy.

Đây cũng không phải là Tinh linh giới, mà là một nơi nào đó thuộc Tinh linh tộc. Mỗi bộ tộc đều có một Tinh Linh Vương, năng lực chỉ đứng sau Nữ đế Tinh Linh của Tinh Linh giới.

Linh vương của Tinh linh tộc này là một nam tinh linh thanh tú và ôn nhã. Hắn nhu hòa cười, liền làm cho người ta như có cảm giác được tắm gió xuân làm người đứng đối diện với hắn nhin không được mà mỉm cười.

“Diêm Vương gia đến Tinh Linh tộc của chúng ta không biết có chuyện gì?” Tinh Linh Vương vẫn nhu hòa như trước, ngay cả ánh mắt trong suốt cũng vô cùng dịu dàng, lỗ tai theo thanh âm của hắn mà rung lên. Thật sự là rất thu hút đấy nhé! Khó trách không ít người đi săn Tinh Linh tộc về làm sủng vật. Cũng may, bọn họ ở chỗ thâm sâu, sinh hoạt lại kín đáo, hơn nữa quần cư này cũng chẳng bao giờ đi ra ngoài. Bằng không, cứ theo bộ dáng đơn thuần của bọn họ thế này thì ra ngoài nhất định sẽ bị người ta đem bán.

“Chuyện là như thế này, chúng ta đến đây muốn xin Linh quả của các vị. Phán quan Địa phủ bị trọng thương, cần có Linh quả để hồi phục.” Bùi Mạch Ninh thẳng thắn nói luôn ra mục đích đến đây. Linh quả

có công dụng bổ sung linh khí, chỉ có cây do Tinh Linh tộc trồng mới tạo ra thứ quả này, mà chỗ này chính là nơi ẩn cư gần nhất của một bộ tộc trong Tinh Linh giới.

Tinh Linh Vương đắm chiêu rồi gật gật đầu, lập tức cười nói: “Kỳ thực Linh quả cũng chẳng phải cái gì hiếm có mà không cho được. Nếu điện hạ đang cần gấp, thì xin mời.”

Bùi Mạch Ninh đương nhiên sẽ không cự tuyệt, trên thực tế, bọn họ cũng đang thực sự rất cần Linh quả. Hai người theo sát bước chân Tinh Linh Vương, chỉ trong chốc lát đã đi tới một cái cây sai trĩu quả.

Đứng đối diện, ngược mắt nhìn lên cây đại thụ cao đến chạm trời, Bùi Mạch Ninh mới phát hiện mình nhỏ bé biết bao nhiêu.

Bên trên đại thụ, có đầy những quả to nhỏ trong suốt óng ánh dưới ánh nắng mặt trời, khiến người ta nhìn mà chảy nước miếng.

Linh quả mặc dù nhiều nhưng đều phải đợi đến bốn năm mới thật sự chín tới để dùng. Bọn họ thật may mắn vì đã đến đúng lúc Linh quả chín.

Tinh Linh Vương hái xuống ba quả, hai quả đưa cho bọn họ để giải khát.

Nếu đã là hảo ý của người ta, Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm đương nhiên không từ chối. A, căn một ngụm xuống là nước chảy ròng, hương thơm bốn phía, từng cỗ linh khí trào ra bên ngoài. Nuốt nuốt một hợp, cả người đều khí thông không ít, cảm thấy khỏe khoắn, dồi dào năng lượng. Khó trách Tinh linh tộc này đều là tuấn nam mỹ nữ, nguyên lai là cũng nhờ “Bài thuốc bí truyền” này.

Thời gian cấp bách, Bùi Mạch Ninh liền gọi Hồn ra. Hiện tại, nếu nằng trở về e rằng sẽ mất rất nhiều thời gian, Hồn sẽ đi bằng đường thời không, đem Linh quả trở về cho Lục phán quan dùng trước.

“Hai vị khách nhân không bằng trước tiên hãy ở nơi này nghỉ ngơi một hồi. Dù sao muốn đi ra khỏi chỗ của chúng ta cũng phải hao tổn rất nhiều khí lực.” Tinh Linh Vương tao nhã cười, đôi mắt xanh biếc trong sáng chớp động.

Bùi Mạch Ninh không hề phản đối, dù sao Phong Khinh Tuyết cũng không biết đang ở chốn nào. Xem chừng vẫn nên ở lại đây chờ hần thì hơn.

Linh khí của Tinh linh tộc thập phần sung túc. Các tinh linh cũng hết sức đơn thuần lại nhiệt tình hiếu khách. Nhưng mà, Bùi Mạch Ninh vẫn có cảm giác kỳ lạ, bầu không khí này có chút gì đó không bình thường.

Vô luận những tinh linh này làm gì, đi đến chỗ nào cũng đều dè chừng điều gì đó, cảm giác giống như bọn họ đang chờ địch nhân vậy.

Còn đang suy nghĩ xem rốt cuộc là có chuyện gì thì người mấy hôm nay biến mất không rõ tăm hơi – Phong Khinh Tuyết cuối cùng cũng chịu hiện thân. Nhưng mà, khác với bộ dạng yêu nghiệt, cột nải trước kia, hần giờ đây lại có vẻ hết sức chật vật.

‘Rầm rầm’, uống xong cả một bình trà, Phong Khinh Tuyết mới khôi phục lại tinh thần, bị phần không hiểu trông mắt nhìn Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm.

“Hai người các ngươi thế nào mà dám bỏ ta rồi cứ thế mà đi, hả? Các ngươi thật không biết xấu hổ.” Phong Khinh Tuyết ủy khuất nói. Có trời mới biết hần ở lại trên núi tìm bọn họ, cuối cùng lại bị đánh bậy đánh bạ lẫn xuống Tuyết Sơn, nếu không chỉ sợ cũng không đến được nơi này.

Bùi Mạch Ninh tà mị liếc hần một cái, trào phúng dường như cười nói: “Biểu ca, rõ ràng là huynh mang chúng ta đi tìm Tinh linh tộc. Kết quả lại thành chúng ta tìm đến Tinh linh tộc trước huynh. Huynh tại sao không nói chính huynh cũng không biết đường đi?”

Phong Khinh Tuyết cả mặt đều đỏ lên, cắn chặt răng, nhưng vẫn một mực không chịu thừa nhận mình không biết đường.

Làm như nghĩ tới điều gì, hần lại đột nhiên nghiêm túc nhìn sang Tinh Linh Vương đang mỉm cười ôn hòa kia. Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, ít nhất lần trước lúc hần lạc đường cũng đã gặp qua.

“Vì sao ta ở Tuyết Sơn lại cảm thấy có hơi thở của Ma tộc?” Hơn nữa còn cảm thấy mùi vị đó rất nồng, giống như không phải chỉ có một hay hai ma tộc thôi đâu!

Tinh Linh Vương sắc mặt lại, con ngươi xanh biếc thuần khiết hiện lên ưu tư.

Bùi Mạch Ninh theo phản xạ có điều kiện mà nhìn Tư Không Thu Trạm đang ngồi cạnh mình. Nhưng mà Tư Không Thu Trạm đang ở trong này, ở bên ngoài kia chắc chắn không phải là hắn.

Nhướn nhướn mày, nàng đắm chiêu n nhìn Tinh Linh Vương, lập tức nghĩ đến những hành động bất thường của các tiểu tinh linh khác, tựa hồ phát hiện ra điều gì đó.

“Chẳng lẽ đây cũng không phải là lần đầu tiên sao?” Câu hỏi không đầu không đuôi làm cho người ở chỗ này có chút không hiểu, chỉ riêng Tinh Linh Vương hơi hơi mở to mắt nhìn lại nàng, nụ cười ôn hòa trên gương mặt đã biến mất.

“Tinh Linh Vương, Tinh linh tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Khi thấy thần sắc kia của Tinh Linh Vương, Bùi Mạch Ninh đã biết suy đoán trong đầu là chính xác.

Nghe thấy Bùi Mạch Ninh nói như vậy, Phong Khinh Tuyết cùng Tư Không Thu Trạm tự nhiên cũng đưa mắt nhìn về phía Tinh Linh Vương.

Tinh Linh Vương nhíu mày lại, nụ cười ôn hòa không còn, khuôn mặt ngập tràn sầu lo.

“Kỳ thực thực không dám dấu diếm, những ngày gần đây ma tộc không biết vì sao lại theo dõi Tinh linh tộc chúng ta. Ừm, nói chính xác thì chúng có vẻ như đang thoi dôi Linh thụ mà chúng ta trồng.” Tinh Linh Vương ai thán một tiếng. Đây cũng là lý do vì sao hắn lại chủ động giữ bọn họ lại. Người trong Tinh linh tộc đều đơn thuần, hơn nữa bọn họ là tộc trung lập, không tham gia vào bất cứ cuộc chiến tranh nào giữa các giới, đương nhiên năng lực phản kích cũng như phòng vệ đều không có.

Bây giờ, mấy người Bùi Mạch Ninh này xuất hiện, ít nhất cũng làm cho bọn họ có thêm chút hi vọng. Dù sao đây cũng là chủ nhân Địa phủ, không phải sao?

87. Chương 87: Chiếm Thế Thượng Phong

Mọi người nhìn nhau, không nghĩ Ma tộc lại làm ra chuyện bất bình thường như thế. Cướp địa bàn của người, còn cướp cả Linh quả.... Rốt cuộc bọn chúng đang muốn làm gì?

“Ta nhớ Ma Vương của Ma giới đã bị diệt trừ, theo đạo lý thì Ma tộc như rắn mất đầu.” Phong Khinh Tuyết luôn ở phương Tây nhưng tin tức cũng rất linh thông, dù sao chuyện Ma Vương bị tiêu diệt bọn hắn đương nhiên là sẽ biết.

“Đúng thế, một khi đã như vậy thì vì sao bọn họ phải tới chiếm nơi này? Thật sự rất kỳ quái.” Bùi Mạch Ninh nghĩ mãi mà vẫn không hiểu. Từ khi Ma tộc thiếu đi thủ lĩnh – Ma Vương thì mọi hàng động cũng như tin tức của họ đều rất hiếm. Nhưng hôm nay thế nào mà lại đi theo dõi một tộc Tinh Linh nhỏ bé? Chuyện này sao có thể không khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

“Quên đi, dù sao chúng ta cũng không biết rõ ràng lắm. Nếu không thì đợi lát nữa tóm một tên ma tộc hỏi một chút, như thế không phải sẽ biết hết thấy hay sao?” Phong Khinh Tuyết bĩu môi, hắn phản cảm nhất là cái loại chuyện hao tổn tâm trí này, không bằng chớp tới trực tiếp hỏi không phải cách nhanh nhất hay sao?

“Nhưng mà....” Tinh linh Vương có chút do dự không quyết. Lần trước nếu không phải bọn họ ẩn nấp thật kỹ chỉ sợ thực sự bị người của Ma tộc đánh lên thành công, thậm chí vài người của Tinh linh tộc lúc đi ra ngoài đã bị Ma tộc bắt đi đến nay vẫn chưa trở về.

“Tinh linh Vương không cần lo lắng, nếu chúng ta đã lấy Linh quả của các người, chuyện này đương nhiên chúng ta sẽ nhúng tay vào.” Từ trước tới nay Bùi Mạch Ninh không thích nợ nhân tình của ai.

Tinh linh Vương nghe vậy mới thở dài một hơi, dường như rất tín nhiệm bọn họ, cũng yên tâm không ít.

“Vương, bên ngoài miêng Tuyết Sơn có rất nhiều người của Ma tộc xuất hiện.” Vừa nói xong thì tiểu nam hài dẫn đường cho Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm lúc trước chạy vội vào, thở phà phò lớn tiếng bẩm báo nói.

“Cái gì?” Tinh linh Vương cả kinh, lập tức đứng dậy.

“Các người đừng vội, để biểu ca ta đi do thám trước đã.” Bùi Mạch Ninh nhướn mày, ý bảo Phong Khinh Tuyết đi ra ngoài thăm dò tình hình. Phong Khinh Tuyết bĩu môi, ánh mắt có chút ủy khuất nhưng cũng không nề hà chạy ra ngoài xem xét.

Môi đỏ mọng của Bùi Mạch Ninh mấp máy, nhìn bóng lưng Phong Khinh Tuyết rời khỏi, trong mắt phượng có chút sầu lo nhìn về phía Tư Không Thu Trạm. Bây giờ nghe tới hai chữ ‘Ma tộc’ này, nàng cũng thấy cổ cây biến thành binh lính, tuy rằng nàng ở lại hỗ trợ, nhưng cảm giác lại thấy rất bất an. Giác quan thứ sáu của nàng thường rất nhạy bén. Lúc này nàng lại hi vọng cảm giác đó chỉ là ảo giác của nàng.

“Chào các vị, ta đã về rồi.” Không bao lâu, tiếng nói của Phong Khinh Tuyết lại truyền đến. Tiếp đó chỉ thấy hần chạy vội vào cửa, trong tay còn mang theo một tên Ma tộc cả người run lẩy bẩy.

‘Bịch’ một tiếng, Phong Khinh Tuyết không hề thương tiếc ném y xuống đất.

“Được rồi, được rồi, muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi, cũng không uổng phí đích thân ta đi bắt hần bắt về.” Phong Khinh Tuyết thích ý tiếp nhận chén trà mà Bùi Mạch Ninh rót, thế này mới đắc ý ngồi xuống.

“Tinh linh Vương, ông có chuyện gì thì hỏi đi.” Dù sao ở đây cũng là địa bàn của người ta, Bùi Mạch Ninh tự nhiên sẽ để cho chủ nhân địa bàn mở miệng hỏi trước

” Ma tộc các người đến chỗ ở của Tinh Linh tộc chúng ta, rốt cuộc muốn làm gì?” Chuyện có liên quan đến bộ tộc bọn họ, Tinh linh Vương cũng không giữ ý nữa. Lúc nghiêm túc hai cái tai rung lên mạnh mẽ.

“Các người đừng hòng moi ra được điều gì từ ta.” Tên Ma tộc kia còn rất kiên cường, khuôn mặt vốn dĩ đã xấu xí lúc này càng thêm dữ tợn hơn.

‘Bốp – -’ Phong Khinh Tuyết tát cho tên Ma tộc này một cái, đánh y đến ngã trên mặt đất, cười lạnh nói: “Ta không ngại biểu diễn nhục hình trước mặt nhiều người đâu.”

Thân thể của tên Ma tộc lập tức run lên, dường như vừa rồi đã nhận lấy ngoạn chiêu gì đó của Phong Khinh Tuyết nên đối với hần có phần kiêng kị hơn.

“Chúng... ta... chúng ta... chỉ muốn... muốn nhờ có được Linh quả và linh khí của nơi này để tăng thêm công lực mà thôi.” Tên Ma tộc đành phải run run rẩy rẩy mở miệng.

Mọi người lại nhìn nhau, với lý do này của Ma tộc thì chẳng biết nói gì.

“Vì thế sao?” Bùi Mạch Ninh không nói gì, hỏi ra tiếng.

“Đúng vậy.” Thấy nét mặt những người xung quanh không giống nhau, tên Ma tộc dù không có nhãn lực cũng nhìn ra được sự coi thường trong mắt những người ở đây, lập tức mặt đỏ lên nói: ” Ma tộc từ nhiều năm trước nguyên khí bị tổn thương nặng, đương nhiên sẽ muốn bổ sung lực lượng để một lần nữa trỗi dậy.”

“Chắc, thật sự không biết xấu hổ, lại đi cướp địa bàn của người khác.” Phong Khinh Tuyết bắt nhả trọn tròng mắt.

“Vương, Ma tộc ở bên ngoài dường như đã tìm được cửa vào tộc chúng ta.” Tiểu nam hài ra ngoài tìm hiểu tin tức lại lần nữa bốn ba trở về, thở hổn hển báo cáo tình hình mới nhất.

Việc này Tinh linh Vương cũng không ngồi yên được nữa, cũng không thể cứ như vậy trơ mắt nhìn này Ma tộc chiếm lấy chỗ ở của bọn họ.

“Đi, mang theo tên kia, chúng ta cùng đi qua đó nhìn xem.” Tay ngọc của Bùi Mạch Ninh chỉ một cái, Phong Khinh Tuyết lập tức kéo tên Ma tộc theo. Đoàn người vội vàng đi tới cửa động. Không gian thay đổi biến thành một cái động lớn, thoáng chốc đã đến bên gốc cây đại thụ.

Cây đại thụ che trời là nơi giúp người ẩn nấp kín đáo nhất. Đoàn người đứng ở phía sau cây đại thụ cũng không bị Ma tộc phát hiện.

Quả thật thiếu chút nữa bị hút vào, một mảng lớn màu đen, địa phương lúc đầu thanh tĩnh thoáng đãng, hiện tại ngập tràn ma khí, thật sự khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

“Nói mau, cửa vào là ở đâu?” Tiếng nói của tên Ma tộc kêu gào vang lên, bây giờ bọn họ mới phát hiện dường như con tin trong tay bọn chúng đúng là người của Tinh linh tộc.

“Đó là tộc nhân mấy ngày trước bị bọn họ cướp đi.” Tinh linh Vương lập tức nhỏ giọng nói. Đôi mắt xanh biếc giờ phút này không còn vẻ trong sáng mà mang sự âm thầm chớp động. Tuy năng lực giao chiến không tốt, nhưng là Tinh Linh Vương, hẳn đương nhiên có chút bản lĩnh.

Bùi Mạch Ninh gật đầu, nhìn qua tiểu cô nương Tinh Linh tộc bị bắt hai mắt đang trừng lớn, khóc đáng thương rất tội nghiệp nhưng kiên quyết không chịu nói.

Ma tộc có tên không kiên nhẫn mà tiến lên ép hỏi.

“Không được, ta phải đi cứu tộc nhân của ta.” Tinh linh Vương thật sự không nỡ nhìn tiểu cô nương khóc thành như vậy, không nói hai lời liền xông ra ngoài.

“Buông tộc nhân của ta ra!” Tinh linh Vương hét lớn một tiếng, bọn họ muốn đi ngăn cản cũng đã trễ.

Rơi vào đường cùng, Bùi Mạch Ninh chỉ đành thở dài cùng bọn họ đi ra.

Kỳ thực, Ma tộc ở đây cũng không phải là nhiều. Đen ngòm một mảnh nhưng năng lực cao cường không có mấy tên. Nhưng mà đối phó với Tinh Linh tộc hồn nhiên thiện lương, thì chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để giành chiến thắng. Bất quá, ở đây còn có ba người Bùi Mạch Ninh, Phong Khinh Tuyết cùng Tư Không Thu Trạm. Nếu không có mấy người này, bọn họ chắc chắn sẽ đại thắng trước Tinh Linh tộc.

“Ha ha, thì ra là Tinh linh Vương, gặp được chẳng phải tốn chút công phu nào, nhanh nói ra cửa vào cho chúng ta biết, bằng không tiểu nữ oa này, các người đừng mong nhìn thấy nó nữa.” Đôi mắt màu đỏ tươi của tên Ma tộc bình tĩnh nhìn Tinh linh Vương, cười quái dị nói.

88. Chương 88: Cùng Biến Mất

Tinh Linh Vương nắm chặt tay thành quyền, đôi mắt xanh biếc lộ ra tia sắc lạnh, nhìn thấy tiểu cô nương kia sắc mặt đều trở nên xanh tím, còn tên ma tộc kia vẫn thản nhiên bóp chặt cổ của tiểu cô nương. Một hải tử yếu đuối làm sao có thể chịu đựng được?

Bùi Mạch Ninh thấy Tinh Linh Vương thiếu chút nữa là không kìm nổi mà lên tiếng thì không khỏi lắc đầu, người trong Tinh Linh tộc đúng là thiện lương quá mức.

Nghĩ vậy, Bùi Mạch Ninh hơi liếc mắt sang, ý bảo phía sau hai người động thủ.

Phong Khinh Tuyết cùng Tư Không Thu Trạm nhìn nhau, trăm lần khó được một lần cùng chung chí hướng, bất đắc dĩ mà thở dài. Hazzza, xem ra, bọn họ cũng chỉ có thể vâng lệnh mà động thủ thôi.

Chỉ trong nháy mắt, hai cỗ lực lượng cường hãn cùng nhau xông ra. Tên ma tộc kia chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn, liền cả cảnh trước mắt cũng nhìn không rõ, chỉ biết kêu thét ai oán một trận rồi trở thành vũng bùn.

“Đáng giận –” Hai tên ma tộc đang giữ tiểu nữ linh kia không khỏi phát giận. Chúng đã nhận ra hôm nay Tinh Linh tộc có thể lực cường hãn giúp sức. Chúng nổi giận thét lên những tiếng kinh dị, âm thanh vô cùng chói tai. Một màn hắc ám hiện ra, quả nhiên chúng đang gọi viện binh đến giúp đỡ.

Loan đao ánh lên sắc bạch lam, Tư Không Thu Trạm lạnh lùng liếc nhìn mọi việc, con người màu hổ phách vẫn lạnh băng không chút tình cảm, nửa điểm cũng không lưu tình. Tà khí ma tộc đang quay cuồng trong cơ thể của hắn. Bất chợt, ánh mắt đám ma tộc lóe lên tia sáng, ngừng mọi hành động lại.

Hai tên giữ tiểu nữ linh kinh ngọc nhìn Viên Nguyệt Loan Đào trong tay Tư Không Thu Trạm, sau đó khấn trương đánh giá hần. Hơi thở ma tộc quen thuộc, chúng cảm nhận được, ánh mắt trở nên phức tạp vạn phần.

“Lui lại hết cho ta! Thi triển trận pháp.” Một tên ma tộc lập tức gào thét lên một tiếng. Bầu trời đen ngòm một mảnh lập tức hội tụ thành một dải hắc vụ xám xịt, bao phủ hết Tư Không Thu Trạm cùng Phong Khinh Tuyết.

Tên ma tộc kia đẩy tiểu nữ linh ra bên ngoài, trong miệng thì thảo một câu thần chú. Tư Không Thu Trạm cùng Phong Khinh Tuyết đều cảm thấy có gì đó không thích hợp, vừa định chạy ra thì một quang quyển đột nhiên chặn họ lại. Không kịp nữa rồi!

Quang quyển phút chốc càng nhỏ, cho đến biến mất không thấy gì nữa, mà trước mắt vẫn là bãi cỏ xanh biếc như lúc trước. Nếu không phải trên mặt cỏ có dấu vết mờ mờ, còn có Tinh Linh Vương đang an ủi tiểu nữ linh kia thì thật sự chuyện vừa rồi hệt như một giấc mộng.

Sắc mặt Bùi Mạch Ninh trở nên phức tạp nhìn một màn đất trống trước mặt, môi đỏ mấp máy: đã có chuyện gì? Tại sao không còn nữa? Không chỉ có Tư Không Thu Trạm mà ngay cả Phong Khinh Tuyết cũng bị quần vào cùng.

“Đó là kết giới ma tộc truyền tông từ thời thượng cổ.” Trong đại điện, Tinh Linh Vương có phần áy náy nói. Nếu như không phải vì trợ giúp bọn họ, Tư Không Thu Trạm cùng Phong Khinh Tuyết cũng sẽ không biến mất, hẳn là Tinh Linh Vương đương nhiên phải đứng ra chịu trách nhiệm.

Gương mặt Bùi Mạch Ninh không chút thay đổi, trong mắt không hề gợn sóng, làm người ta không thể đoán ra được nàng đang nghĩ gì.

Thẳng cho đến một lát sau, nàng thế này mới chậm rãi mở miệng: “Ta biết đó là kết giới truyền tông, nhưng bọn chúng tại sao muốn mang phu quân cùng biểu ca của ta đi?” Kết giới kia là cách dịch chuyển tức thời trở về ma tộc nhanh nhất được truyền lại từ thượng cổ, ma tộc dẫn hai người bọn họ đi, nàng thậm chí đã có thể tưởng tượng ra cảnh hai người đó làm Ma Tộc càng thêm rối tung rồi mù thành một đồng hỗn loạn. Hai người đó tuyệt đối không phải là hạng người để mặc cho người khác định đoạt.

Tinh Linh Vương thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ta đây cũng không rõ ràng, nhưng vài năm trở lại đây, hành động của ma tộc vô cùng quỷ dị. Bọn họ đã là rắn mất đầu, mọi chuyện rất khó đoán lường.”

Ánh mắt Bùi Mạch Ninh chợt lóe sáng, rắn mất đầu? Con người của nàng hơi hơi nheo lại, nàng có một dự cảm không tốt lắm.

“Tinh Linh Vương, nếu Tinh linh tộc đã không sao, ta tạm thời sẽ rời đi trước.” Bùi Mạch Ninh đứng dậy. Hiện tại cả Tư Không Thu Trạm lẫn Phong Khinh Tuyết đều không thấy, nàng ở lại đây để làm gì nữa chứ?

Tinh Linh Vương cũng lập tức đi theo đứng dậy, có chút xấu hổ nói: “Điện hạ không cần phải như thế! Ta nhất định sẽ phái người đi tra xét một phen, tuyệt không làm cho hai vị khách nhân tôn quý cứ như vậy mà rơi vào trong tay ma tộc đâu.”

“Không sao, chuyện này các người không cần phải để trong lòng. Hai người đó nội công không có kém, ta tin bọn họ nhất định sẽ không có việc gì.” Bùi Mạch Ninh không có nửa câu lời nói dối. Đừng nói Tư Không Thu Trạm hiện tại sa vào ma đạo, công lực trong người cường hãn lên không ít, chỉ riêng Phong Khinh Tuyết kia có đến hai năng lực của Địa ngục Phương Đông và Phương Tây làm ai nấy cũng phải khiếp sợ. Hai người muốn thoát khỏi đám ma tộc kia tuyệt đối không thành vấn đề. Đó cũng chính là lý do từ đầu đến cuối nàng không hề hoảng loạn chút nào. Huống chi, đó chỉ là đám lâu la của ma tộc, cho dù có là Ma vương thì cũng chẳng thành vấn đề.

Tinh Linh Vương vừa thấy biểu tình chân thành cùng với trong mắt kiên quyết kia của Bùi Mạch Ninh, cũng đành không nói thêm gì nữa. Hần hái thêm cho nàng một ít Linh quả mang về. Có đồ ăn ngon mang về, nàng đương nhiên không chút do dự nhận lấy, sau đó rời đi.

Tinh Linh Vương cũng coi như hết sức tượng nghĩa, sai một tiểu tinh linh dẫn nàng ra khỏi Tuyết Sơn mới yên tâm. Nếu không phải y không theo kịp tốc độ của nàng, thì e rằng việc đưa tiễn này sẽ khiến nàng lưu lại trên Tuyết Sơn thêm mấy ngày nữa.

Rời đi Tuyết Sơn không bao xa sau, Bùi Mạch Ninh cũng không có muốn lập tức trở lại Địa phủ. Hiện thời có lão gia tử ở đây, nàng cũng không có gì phải lo lắng. Quỷ Vương kia cũng không biết chạy đâu nữa nhưng vẫn nên tranh thủ chút thời gian đi chơi một chuyến, thuận tiện chờ biểu ca bọn họ trở về.

Vừa đến một trấn nhỏ, Bùi Mạch Ninh đã bất ngờ lại nghe thấy chuyện có liên quan đến Truy Phong sơn trang.

Trong khách điểm – -

“Nghe nói không, tiểu thư của Truy Phong sơn trang kia lại muốn thành thân.”

“Chắc chắn, không phải sớm đã những nam nhân trong Thự Lưu phái nhìn thấy hết thân thể rồi hay sao? Thế mà vẫn còn có người muốn kết hôn à?”

“Cái này người không biết đâu, nghe nói người nọ cưới nàng là một tú tài nghèo túng. Đại tiểu thư kia dù không tốt thế nào nhưng sau lưng nàng ta vẫn là Truy Phong sơn trang, tự nhiên vẫn có người muốn.”

“Chắc chắn, tú tài kia thật đúng là đủ đáng thương. Cưới một thê tử như vậy, tương lai chỉ sợ không cần phải lo không có nón xanh để đội.”

“... “

Mọi người nói chuyện say sưa trong chủ đề mới nên không phát hiện nơi chiếc bàn ở trong góc nhỏ có một nữ tử thanh xuân nhẹ nhàng nhấp trà, khóe miệng gợi lên nụ cười tà khí.

Nhiều ngày gần đây, người tiến đến Truy Phong sơn trang không ít. Sơn trang từ trên xuống dưới thập phần náo nhiệt. Dù sao đây cũng là lễ thành thân của tiểu thư duy nhất trong trang. Cho dù thanh danh trước kia có bị phá hư như thế nào đi chăng nữa thì thành thân vẫn là một chuyện đại sự. Những người đến chúc mừng đều là bằng hữu giao hảo đã lâu cùng Truy Phong sơn trang, những người chịu ân nghĩa. Đương nhiên bọn họ sẽ không mở miệng nói ra bất cứ điều gì khiến người trong trang phật ý. Dù sao đến cũng chỉ là uống chén rượu mừng, nhìn diện mạo của chú rể cũng đâu có tổn hại gì.

Đại sảnh rộng lớn, chật ních những người đến từ những vùng khác nhau, đương nhiên sẽ chẳng có ai để ý đến một thiếu niên đứng bên góc kia.

Bùi Mạch Ninh thổi từng làn khí nóng trên chén trà, mắt phượng sáng trong nhìn bốn phía xung quanh, khóe miệng gợi lên một nụ cười thần nhiên. Thời gian này nàng còn đang lo không tìm được chỗ nào để dừng chân chơi đùa, thì lại gặp ngay được chuyện này. Quả thực là rất khéo!

Ánh mắt lạnh lùng, có chút thị huyết, liếm liếm môi đỏ mọng, nàng chưa bao giờ quên chuyện mà Công Tôn Ngọc đã gây ra với mình. Có ân báo ân, có oán báo oán – đó là nguyên tắc sống của nàng. Hôn lễ này xem ra tân lang và tân nương sẽ không có kết thúc viên mãn rồi.

89. Chương 89: Quấy Rối Hôn Lễ (1)

Tú tài nghèo túng mặc dù không có tài sản gì cả, nghi thức cưới hỏi vẫn được tiến hành đàng hoàng, nhưng nhìn mặt tân lang thật khó coi. Tìm hiểu ra mới biết tú tài nghèo này sẽ phải ở rể trong Truy Phong sơn trang.

Bùi Mạch Ninh buồn cười ngắm nhìn tân lang trong truyền thuyết kia. Thật ra bộ dáng trông có vẻ thanh tú, linh hồn coi như cũng thanh thuần, đáng tiếc cho một tú tài, cưới phải một người như Công Tôn Ngọc. Nhìn sắc mặt của y trắng bệch, khiến người ta không thể hoài nghi liệu hắn có bị ép hôn hay không?

Công Tôn Duẫn ôn hòa chạy đi tiếp khách. Bên ngoài ôn nhuận như ngọc mười phần của hắn nhận được biết bao sự hoan nghênh từ phía nữ tử. Thanh danh của muội muội bị hủy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thanh danh của hắn, nữ quyến ở đây ai cũng chỉ hận không thể đem hắn ăn sạch thôi!

Đột nhiên, đôi mắt Bùi Mạch Ninh chớp lên như tìm được một thân ảnh quen thuộc. Mắt phượng khẽ chớp, nàng không nhìn lầm. Người ngồi phía góc kia tựa hồ cũng như đang xem trò vui không phải chính là tiểu sư muội Vân Dao của Tư Không Thu Trạm hay sao? Thế nào mà nàng ta lại xuất hiện ở đây?

Còn chưa kịp định thần trở lại, liền nhìn thấy tân lang mặt mày vẫn còn chưa tốt lên tí nào đang đi gần đến bàn của nàng chúc rượu. Một bàn này chỉ có nàng ngồi, thật sự rất vắng vẻ. Thấy tân lang đến bàn của mình, khóe miệng Bùi Mạch Ninh hơi cong, chỉ sợ mình hứng trí quá mà làm mọi chuyện mất hay.

“Vị này....” Tân lang hơi hơi mở to mắt nhìn nàng, làm như không ngờ tới chỗ vắng vẻ này mà cũng có người ngồi, sắc mặt có chút hơi tím quẩn muốn mời rượu nàng.

Bùi Mạch Ninh buồn cười thấy trong mắt y lóe lên không cam lòng và tức giận. Thú vị, nguyên lai y cũng không nguyện ý cưới Công Tôn Ngọc~ Bùi Mạch Ninh không tiếp nhận rượu y mời, ngược lại nàng đứng dậy đi đến bên cạnh hắn. Tân lang bây giờ mới phát hiện ra thiếu niên ở trước mắt trông rất đẹp, mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng cũng hết sức đẹp mắt. Chỉ tiếc ở đây nữ quyền đều nhìn chằm chằm Công Tôn Duẩn không chú ý tới người này nếu không cũng thiếu niên này cũng khó trốn khỏi mấy ánh mắt nóng bỏng.

“Người thật sự muốn thành thân với Công Tôn Ngọc sao?” Bùi Mạch Ninh không có nửa điểm khách sáo, trực tiếp mở miệng hỏi thẳng vào vấn đề. Tân lang ngây ngẩn cả người, lập tức sắc mặt có chút khó coi nói: “Vị khách nhân này, hôm nay là ngày đại hỉ, xin dừng lại chỉ trích ta.” Xem ra có vẻ đây không phải là lần đầu tiên y bị hỏi câu này.

Bùi Mạch Ninh cười khê một tiếng, lại lập tức nheo con ngươi, nghiêm túc hỏi: “Người nhất định phải cưới nàng sao? Nếu không phải là nguyện ý thì ta có thể giúp người.”

Tân lang nghi hoặc nhìn Bùi Mạch Ninh. Có vẻ như y đang nhìn xem người này có phải đang nói đùa giỡn cợt mình không. Trong mắt y có giây giụa, Bùi Mạch Ninh đều thấy rõ toàn bộ.

“Ta trong nhà vốn đã có vị hôn thê. Vì nghèo túng nên mới bị người ta bán đứng ký kết một tờ hôn ước. Ta thật sự không phải với vị hôn thê kia.” Tú tài thật đúng là mù quáng, trong lòng dù sao cũng có người, tuyệt nhiên là không muốn hôn sự này. Công Tôn Ngọc kia quả thực quá điều ngoa. Y thật sự không dám tưởng tượng về sau sinh hoạt cùng một chỗ với một vị đại tiểu thư kiêu kỳ thì sẽ thế nào.

Chiếm được đáp án hài lòng, Bùi Mạch Ninh mỉm cười, lập tức vỗ vai tân lang nói: “Không sao, người cứ tiếp tục làm sự tình của người, kế tiếp liền giao cho ta.” Nói xong, cũng không để ý tới ánh mắt kỳ lạ của tân lang, nàng liền phát ổng tay áo rời đi khỏi đại sảnh.

Truy Phong sơn trang tuy rằng cũng rộng rãi, cho dù không lớn bằng Tư Không gia cùng Tần gia bảo, sở dĩ quẹo trái rẽ phải, Bùi Mạch Ninh cố gắng đi tìm tới tân phòng nơi có dán chữ hỷ. Tới tới lui lui khắp nơi đều là nha hoàn cùng gia đình, khách nhân cũng nhiều, cho nên Bùi Mạch Ninh đi lại cũng không gây chú ý.

Tân phòng được làm trong đình viện nhưng thật ra thanh tĩnh hết sức. Chưa đi vào trong nhà, liền nghe bên trong có thanh âm giận dữ mắng mỏ: “Các người làm cái gì vậy? Ta không phải nói muốn ăn cháo ngán nhĩ sao? Tất cả các người muốn làm phản rồi phải không?” Nghe ra thanh âm đó là của Công Tôn Ngọc, Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng ~ ả ta vẫn kiêu ngạo đến không chịu nổi.

“Tiểu thư, bây giờ còn không thể ăn này nọ, phải đợi cô gia đến, mới có thể....” Thanh âm nha hoàn nhất gan theo sát sau vang lên. “Cô gia?” Thanh âm yêu kiều bén nhọn lại dậy lên, hừ hừ nói: “Tên tiểu tú tài nghèo túng kia mà cũng đòi xứng đôi với ta ư? Dám gọi hắn là cô gia? Nếu không phải đại ca khăng khăng, ta từ đầu cũng không muốn gả cho hắn, hắn là cái thá gì chứ?” Không ngừng mắng, cũng không biết rằng, người ta cũng đâu có muốn cưới nàng.

“Nhưng là....”

“Hãy bớt sàm ngôn, ta là chủ tử hay hắn? Còn không cút xuống lấy một ít đồ ăn, người muốn bỏ đói tiểu thư ta hả?” Chỉ nghe thấy ‘ba’ một tiếng đập nát, một nha hoàn vội vàng vàng từ bên trong trốn ra.

“Tiểu thư, nô tỳ lập tức đi....”

Chờ nha hoàn kia đi rồi, Bùi Mạch Ninh mới quang minh chính đại lão đảo đi vào. Dù sao bên trong bên ngoài cũng chưa những người khác. Bên trong gian phòng, toàn bộ đều là màu đỏ. Người ngồi trên giường giờ phút này mặc hỉ bào, ngay cả trên đầu cũng che lại khăn hỉ, bởi vậy nên không thấy được Bùi Mạch Ninh.

Nhưng nghe thấy tiếng bước chân, đại tiểu thư yêu kiều kia lập tức mở miệng: “Gọi người đi lấy ăn, người lại chạy về tới làm cái gì? Truy Phong sơn trang chúng ta nuôi không người sao? Đồ vô dụng!” Thanh âm bén nhọn kích thích lỗ tai Bùi Mạch Ninh cũng bắt đầu đau. Hừ lạnh một tiếng, nàng đứng ở chỗ cũ chờ vị đại tiểu thư kia phát hiện sự tồn tại của nàng. Không ai đáp lời, Công Tôn Ngọc cuối cùng cảm thấy không được bình thường, lập tức nổi giận dùng dùi xóc khăn cưới lên. Đập vào mắt của ả chính là khuôn mặt cười cũng như không cười kia của Bùi Mạch Ninh, ả hốt hoảng muốn hét lên. Một đạo bạch quang chợt lóe, cả người ả đều bị định ở chỗ cũ, thanh âm cũng không phát ra được. Công Tôn Ngọc hoảng sợ nhìn lên Bùi Mạch Ninh trước mắt, dường như hồi lâu ác mộng giống như đã trở thành sự thật. Tin tưởng nếu Bùi Mạch Ninh không kịp thời định trụ lời của ả, ả sẽ kêu lên sợ hãi liên tục.

“Công Tôn tiểu thư, chúng ta hình như đã lâu không gặp?” Bùi Mạch Ninh cười nhạt mở miệng, một chút cũng nhìn không ra nàng có oán hận gì. Nhưng là ánh mắt kia lạnh như băng, nhìn đến khiến Công Tôn Ngọc run lên.

”Ai u, ta thiếu chút nữa quên mất, người bây giờ không thể nói chuyện nhỉ!” Như cảm thấy ánh mắt ả ta có chút lấy lòng mình, nàng thật cao hứng mà chém ra một đạo bạch quang, Công Tôn Ngọc này mới phát hiện mình có thể nói chuyện, cơ hồ muốn lập tức hét lớn.

Chỉ tiếc, ả có kêu phá yết hầu cũng không có ai xuất hiện. Bùi Mạch Ninh không có cự tuyệt nàng ‘Luyện thanh quần’ tùy ý để ả không ngừng gọi bậy, nhiều nhất bây giờ ả ta cũng chỉ kêu lên được vài tiếng nhỏ nhỏ mà thôi!

”C...ứ...uc....ứu..... m...ạn...g”

Chắc chắc, đến cứu mạng cũng hô ra miệng được, mình làm ả ta bị dọa đến mức đó sao?

90. Chương 90: Quấy Rối Hôn Lễ (2)

Công Tôn Ngọc khóc không ra nước mắt, kêu la nửa ngày, mà không có người nào xuất hiện. Bây giờ ả mới phát hiện sự tình có cái gì đó không đúng, toàn thân tê liệt, không thể cử động, nước mắt rưng rưng trũng trũng nhìn Bùi Mạch Ninh một thân nam trang trước mắt.

“Người.... ngườirất cuộc ...muốn thế nào?”, Ngay cả thanh âm cũng đã khàn đi, ngữ khí thật đáng thương.

Bùi Mạch Ninh bất mãn bĩu môi, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta có thể làm như thế nào đây? Lúc trước người đối với ta như thế nào nay ta đem toàn bộ trả lại cho người.” Những điều này nàng nói nghe có vẻ rất nhẹ nhàng.

Gương mặt thoa son của Công Tôn Ngọc nhợt nhạt vô cùng, giống như bị thoa bạch phiến vậy, ngay cả đôi môi cũng trắng bệch.

Ả không thể nào quên ngày đó trên đỉnh núi Tử Vi đã làm gì với Bùi Mạch Ninh. Đó chính là một kiếm xuyên tim. Chẳng lẽ nàng ấy cũng sẽ làm như vậy với mình sao? Không phải như vậy chứ? Mình còn chưa muốn chết đâu, hu..hu.

“Bùi cô nương... Bùi tiểu thư..., ta đã sai rồi! Ta cũng không dám nữa chọc người.” Giờ phút này, toàn thân ả cứng ngắc không thể động. Đó là sự chênh lệch về thực lực, lúc trước một kiếm xuyên tim Bùi Mạch Ninh cũng không chết, giờ này khắc này, ả sao có thể không sợ hãi.

“Hà? Làm gì mà gọi xa lạ như vậy? Ta nhớ lúc trước người có gọi ta như vậy đâu, nhỉ? Ta nhớ không phải người luôn miệng gọi ta là yêu nữ hay sao? Ta còn muốn cho người xem yêu nữ là như thế nào.” Bùi Mạch

Ninh ra vẻ đáng yêu chớp chớp mắt, liên tiếp đùa cợt Công Tôn Ngọc.

“Ta... ta thật sự sai rồi, cầu xin người đừng so đo với ta.” Ngay cả nước mắt cũng chảy ra, ả đã biết rõ người trước mắt đến để trừng phạt cho việc làm trước kia ả gây ra với nàng ta.

“Có phải như vậy không?” Thanh âm kéo dài, Bùi Mạch Ninh cảm thấy không còn thú vị, bĩu môi, nhớ tới mục đích tới nơi này.

“Ta biết người cùng vị tú tài kia có một bản kế ước đúng không? Tờ kế ước đó đâu?”

Sắc mặt Công Tôn Ngọc từ xanh chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang trắng, lại thấy trong mắt người nào đó một lần nữa phóng ra ánh nhìn sắc lạnh, lập tức đầu đổ mồ hôi lạnh nói: ” Ở bên trong cái hộp đó.”

Bùi Mạch Ninh nhìn theo hướng ả ta nói. Quả nhiên, nàng trông thấy trên bàn trang điểm có một cái hộp không lớn cũng không nhỏ.

Bùi Mạch Ninh đi đến mở hộp đó ra. Bên trong ngoài mấy cây trâm thì phía dưới quả thực có lộ ra một trang giấy.

Nàng lấy ra xem. Mặt trên đích thực là một tờ khế ước hôn nhân bằng giấy trắng mực đen, một ấn chỉ bằng ngón tay cái màu đỏ tươi. Xem ra chính là của tân lang đáng thương kia .

Giật giạt khóe môi, giơ tờ khế ước trong tay lên, tà ác nhìn trừng trừng vào Công Tôn Ngọc đang ngồi trên giường hỉ kia.

“Chắc chắn, người tưởng rằng cứ như vậy mà xong ư? cảm giác một kiếm kia xuyên tim cũng không có tệ đâu!” Nói xong, nàng liền đến gần Công Tôn Ngọc, đáy mắt phóng ra tia tà ác sáng rọi. Công Tôn Ngọc lại một lần nữa thét lên. Chắc chắn, chỉ tiếc, nơi này đã bị nàng giăng một tầng kết giới, dù kêu thế nào cũng không có ai đến cứu.

Không ai biết trong tân phòng phát sinh một sự việc rất “bi thảm” như vậy, hôn lễ vẫn cứ tiếp tục. Tân lang ở trong yến phòng có chút lo lắng đi qua đi lại, dường như đem những lời nói của Bùi Mạch Ninh để ở trong lòng, nhưng đã gần đến giờ lành, y cũng chẳng còn để tâm được đến chuyện đó nữa. Khóe miệng cười khổ, thở dài, y biết, những điều tốt lành rồi cũng sẽ đến.

Bên ngoài chiêng trống thổi lên, bà mối mặt tươi cười bước ra, cao giọng hô to: “Giờ lành đến, tân lang ,tân nương nhập đường – - “

Tân lang hít thật sâu thở ra một hơi, thần sắc nghiêm nghị, dường như hỉ đường phía trước chính là con đường đi đến chỗ chết của y.

Công Tôn Duẫn mang nụ cười thản nhiên trên mặt ngồi ở trên ghế cao đường. Chỗ ngồi đó chỉ có một mình hắn, nhà trai thậm chí ngay cả người thân cũng chưa đến. Dù sao đi nữa cũng là thuê người đến mà thôi.

Nha hoàn dắt tân nương đi lên phía trước đến. Tân nương có vẻ như hơi bối rối, thiếu chút nữa bị ngã. Sắc mặt của các vị quan khách, bằng hữu ở chung quanh có phần cổ quái, ánh mắt thương hại lại lần nữa nhìn vào tân lang.

“Nhất bái thiên địa.” Bà mối cao giọng hô to.

“Nhị bái cao đường.” Tân lang sắc mặt trắng bệch.

“Phu thê giao bái.” Hai người thiếu chút nữa cho nhau đụng vào.

“Đưa vào động phòng.” Lễ thành thân này rốt cục cũng đã hoàn thành, mọi người không nén nổi tiếng thở dài.

Công Tôn Duẫn lộ ra nụ cười hài lòng, cuối cùng đại sự của tiểu muội cũng giải quyết .

Lúc tân nương chuẩn bị đưa vào tân phòng, đột nhiên trong đại sảnh có một trận cuồng phong cổ quái thổi vào cuốn khăn cưới trên đầu tân nương thổi xuống.

“Ôi – -” Tân Nương tử hoảng sợ, kia gương mặt thanh tú kia có phần hoảng loạn và ngượng ngùng.

Đừng nói tân nương tử bị giật mình, những người quen biết qua Công Tôn Ngọc gần như đều bị hoảng sợ, nhất là Công Tôn Duẫn cùng vị tân lang kia.

“Biểu muội...” Tân lang hít một hơi, đó không phải là vị hôn thê mà được đính ước từ nhỏ với mình sao? Đây chính là biểu muội, mặc dù y cũng không phải muốn thành thân với biểu muội này nhưng y vẫn thích nàng. Vì thế, y nở nụ cười rạng rỡ. “Biểu ca...” Vị biểu muội kia bản thân cũng cảm thấy trì độn, nhưng mà nhìn thấy người trong lòng mình, lập tức ngượng ngùng nở nụ cười.

Công Tôn Duẫn sắc mặt khó coi từ trên ghế đứng lên, trước đây gương mặt luôn luôn ôn hòa, bây giờ trông rất khó coi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngọc nhi đâu?”

Vị biểu muội kia hoảng sợ, tân lang lập tức đem nàng ôm vào trong ngực che chở. Người chung quanh nghị luận âm ỉ, đối hôn lễ này cảm thấy hết sức vừa lòng. Lễ đã thành, nữ tử nhà người ta xuất giá cũng không phải dễ dàng gì.

“Ha ha ha, Công Tôn công tử, lâu rồi không gặp.” Mọi người ở đây ngạc nhiên nghi ngờ nhìn quanh, tiếng cười khê truyền vào trong tai mọi người.

Công Tôn Duẫn kinh ngạc nhìn lên cây to ở trong sân, một nữ nhân phần nam trang lập tức từ trên cây nhảy xuống. Tân lang lập tức nhận ra người này, nở một nụ cười cảm kích.

“Bùi cô nương – -” Công Tôn Duẫn kinh ngạc kêu to. Từ khi bắt đầu hắn đã có một dự cảm không tốt, cho nên mới phải nhân cơ hội làm cho vị tú tài này cưới Công Tôn Ngọc, để tránh cho đêm dài lắm mộng. Dù không biết bằng cách nào nhưng cuối cùng vẫn khiến cho vị tú tài nho nhã này chấp nhận. Nhưng bây giờ mọi việc thành ra thế này thật đúng là công dã tràng.

Công Tôn Duẫn cười khổ một tiếng, thở dài, cũng không trách cứ đối phương dùng kế ‘Ly miêu tráo thái tử’. Dù sao đây là do muội tử của hắn tự làm tự chịu, bất quá nếu như không có một kiếm kia của nàng thì cũng sẽ không thể có chuyện như vậy. Một người em rể đối lấy một kiếm kia cũng là tương xứng.

“Thật là vui khi Công Tôn công tử còn nhớ rõ ta.” Bùi mạch ninh trào phúng cười, không ngoài ý thấy đối phương có chút xấu hổ sắc mặt.

“Bùi cô nương, việc đã đến nước này, những gì không thể nói cũng đã nói, kính xin cô nương bỏ qua cho muội tử.” Hắn vội vàng vàng mở miệng lần nữa, giật mình nhớ tới đến bây giờ còn không biết muội muội của hắn như thế nào. Tân nương thay đổi, như vậy muội muội của hắn giờ ra sao?

91. Chương 91: Kết Thúc Viên Mãn

Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt phượng, một mặt vô tội nói: “Ta có làm cái gì sao? Công Tôn công tử làm gì mà khẩn trương thế? Ta cũng không phải là người xấu, cũng là câu người kính ta một thước ta kính người một trượng, nhưng nếu có người làm việc gì không phải đối với ta.” Ngữ điệu cố ý kéo dài, nhếch môi cười nói: “Như vậy ta cũng nhất định sẽ thay trời hành đạo.”

Sắc mặt Công Tôn Duẫn trắng nhợt, rùng mình, nhớ tới lúc trước muội tử đã làm những việc tồi tệ đối với nàng, chẳng lẽ nàng đã đem muội tử...

Làm như thấu được suy nghĩ của Công Tôn Duẫn, khóe miệng của Bùi Mạch Ninh cong lên nói: “Yên tâm, ta cũng không có lòng dạ ác độc giống như muội của ngươi.” Nói cách khác, nàng sẽ không lấy tánh mạng của nàng ta.

Lấy đi tánh mạng của Công Tôn Ngọc, đối nàng mà nói là dễ dàng, chỉ tiếc, nàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy mặt Công Tôn Ngọc dưới địa phủ, ngược lại không bằng lưu nàng ở nhân gian mà hành hạ làm cho nàng ấy sống không bằng chết.

Công Tôn Duẫn nghe vậy, liền thở dài một hơi, lại phát hiện bọn họ gần như trở thành tâm điểm ở đây

Về mặt thu liễm lại, trên mặt đã khôi phục ý cười, trong mắt mang theo ánh cười xa xăm nói: “Lần này hôn lễ đã thành, kính mời các vị dự tiệc, hôm nay Truy Phong Sơn Trang chúng ta đã chuẩn bị xong đầy đủ mỹ thực rượu ngon.”

Mọi người nhìn mặt nhau, có chút xấu hổ nhìn Tân lang cùng tân nương tử, rõ ràng tân nương tử không phải Công Tôn Ngọc, vì sao sắc mặt của Công Tôn Duẫn lại còn có thể tốt như vậy ? Hơn nữa, vị này rõ ràng là nam trang lại bị kêu là ‘Cô nương’ , có vẻ như cũng đã từng sống tại Truy Phong Sơn Trang, bọn họ thật là tò mò cực kỳ, chỉ tiếc chủ nhân đã mở lời, ý tứ rất rõ ràng, bọn họ chỉ phải thở dài một tiếng, tốt xấu còn có mỹ tửu mỹ thực an ủi bọn họ.

Mọi người tản ra , tất cả đều đi ra đại sảnh ăn uống, chỉ còn lại mấy người trọng yếu.

“Oa, sư tẩu, sư tẩu người tại sao lại ở chỗ này a, ô thật là vui vì có thể nhìn thấy sư tẩu .” Vân Dao sớm đã nhìn thấy Bùi Mạch Ninh nhưng bị đám người chen lấn nên đợi khi bọn họ tản ra nàng mới gặp được sư tẩu của nàng, nhưng như vậy cũng đã thỏa mãn

Bùi Mạch Ninh bất đắc dĩ lắc đầu, đối việc sư muội hoạt náo này nàng không biết phải làm sao.

“Vân Dao, muội tại sao lại ở chỗ này? Muội không phải là ở trên đỉnh núi Tử Vi sao?”

Vân Dao cười ngây ngô gãi gãi đầu, sắc mặt hơi do dự, xoắn xuýt bên cạnh Công Tôn Duẫn, lập tức chỉ chỉ hần nói: ” Do là nam nhân này người mà trong nhà ta chỉ hôn ngay từ nhỏ, người trong nhà ta bảo bây giờ đã đến tuổi thành gia lập thất, liền để cho ta tới chung sống cùng với vị hôn phu này, thuận tiện đến uống rượu mừng.”

Vân Dao cười cực kỳ vô tội, Bùi Mạch Ninh kinh ngạc ngẩng nhìn Vân Dao, lại nhìn vào mắt của Công Tôn Duẫn, trên mặt đã rõ ràng có chút xấu hổ.

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, nhếch môi, thế gian này thật đúng là nhỏ bé, ánh mắt của Vân Dao nhìn Công Tôn Duẫn trong suốt đến kỳ lạ, rõ ràng là còn chưa rõ hết sự tình, muội ấy thật sự đơn thuần chỉ đến chơi và uống rượu mừng thôi!

Khi Công Tôn Duẫn nhìn về phía Vân Dao, trong ánh mắt ấy có chút ôn hòa nhu tình, không giống như ngày thường vì trong đó có hương vị của tình yêu nam nữ.

Thở dài, nàng còn muốn chần chừ bọn họ thêm một phen nữa nhưng nhìn mặt Vân Dao, nàng sẽ không tiếp tục vì Công Tôn Ngọc mà hành hạ Công Tôn Duẫn nữa.

Ánh mắt phát lạnh, nàng cười nhạt nói: “Người yên tâm, ta sẽ không đối với muội muội của người như thế đâu, nhưng nàng ta phải ở thanh lâu hết cả đời. Ta sẽ không để cho nàng bán mình, chủ yếu là bán nghệ mà thôi, hàng tháng đều có lương, mỗi tháng có thể về nhà một lần, nhưng người cũng không cần chất vấn ta, ta tuyệt đối có khả năng đòi lại một kiếm kia”.

Bùi Mạch Ninh làm cho Công Tôn Duẫn nhíu mày, thanh lâu này cũng không phải là một nơi tốt, nhưng thần sắc trong mắt Bùi Mạch Ninh lạnh lẽo, cho hắn biết, như nếu không, muội muội của hắn kết cục thảm hại hơn.

Muội muội được nuông chiều từ nhỏ, một phần cũng do hắn cho quản lý không chặt, hắn không tốt lại nói thêm cái gì, ít nhất Công Tôn Ngọc không có bán mình, đã xem như tốt.

Thanh lâu là một nơi không có tình người và áp bức, chắc hẳn, Công Tôn Ngọc là một đại tiểu thư kêu ngạo được nuông chiều từ nhỏ ở trong gia đình một thời gian có thể hiểu được cuộc sống thực tế.

“Ồ? Thanh lâu ? Có vui không ? Sư tẩu, khi nào chúng ta đi chơi ?” Vân Dao hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, nghi ngờ hỏi, cho rằng đó là nơi vui chơi, liền lập tức vui vẻ kéo Bùi Mạch Ninh đi.

Bùi Mạch Ninh sờ sờ đầu của nàng, như là dỗ tiểu hài tử liền nói: “Muốn đi thì tìm vị hôn phu của người đi, sau này hắn là người sống với người cả đời , nhưng mà nếu người không thích hắn, hoặc là hắn đối với người không tốt, người liền cứ việc rời đi, đến Tư Không phủ tại kinh thành tìm người, đó là Đại sư huynh của người, khẳng định sẽ có người dẫn người đi chơi.”

Nghe được lời của Bùi Mạch Ninh nói, Công Tôn Duẩn mắt đăm chiêu liếc nhìn nàng, quả thật hắn đang trong tình thế dở khóc dở cười. Hắn nghĩ Công Tôn gia bọn họ nhất định đã nợ nàng ấy, nàng ấy còn muốn lừa gạt cả vị hôn thê của hắn sao?

Vân Dao không biết có hiểu hay không cũng gật đầu, lập tức quần quít lấy Bùi Mạch Ninh nói này nói kia cho đến một lúc sau mới phát hiện sự huynh của mình không thấy nữa, vội vội vàng vàng hỏi. Bùi Mạch Ninh cũng chỉ là đơn thuần trả lời là hắn có việc mà thôi.

Ngoài Vân Dao ra, những người mới trong buổi tiệc này đối mặt với nàng có chút sợ sệt.

Tân lang kia vui mừng muốn khóc thiếu chút bái lạy tạ ơn nàng. Chắc chắn, Công Tôn Ngọc này rất cuộc đáng sợ như thế nào mà có thể làm cho một chàng trai như thế chán ghét.

Đám cưới này đã là sự thật, quan khách trong buổi tiệc đều là nhân chứng, Công Tôn Duẩn cũng không có ý định giữ lại bọn họ, cuối cùng thì cho bọn họ một ít bạc, xem như thả họ đi. Về điểm này thấy hắn vẫn còn có chút khí phách, nói đến cùng, Truy Phong sơn trang vẫn là một nơi có danh tiếng, trừ bỏ Công Tôn Ngọc giống như là một viên thuốc chuột ra thì những người khác cũng không tệ lắm.

Màn kịch này kết thúc một cách viên mãn, nàng có thể thật yên tâm cho Công Tôn Duẩn biết, nàng chắc sẽ không làm phiền bọn họ nữa. Nhưng mà ở trấn nhỏ xinh đẹp này, ở một chỗ một đêm xuân trong thanh lâu, có một nữ nhân đang khóc không ra nước mắt vì bị tú bà đang hảo hảo giáo huấn, vô cùng hối hận vì lúc trước trêu chọc một nữ nhân nào đó. Về sau ả sẽ mở to mắt ra mà nhìn người nhưng chỉ tiếc rằng hiện tại đã quá muộn.

Vỗ vỗ tay xem như đã giải quyết xong vở kịch náo nhiệt này, Bùi Mạch Ninh vẫn không đợi Tư Không Thu Trạm và Phong Khinh Tuyết, nàng thu hơi thở tử thần lại thầm nghĩ: nhưng vì sao bọn họ còn chưa có trở lại đâu? ~ Đôi mi thanh tú của nàng nhăn lại.

92. Chương 92: Trở Về Trong Cốc

Đám người đang trong lúc do dự không biết nên ở lại hay nên rời khỏi chỗ này thì bỗng ở phía chân trời phía xa có một con chim bồ câu trắng bay tới.

Bùi Mạch Ninh ở khách điểm nơi trấn nhỏ này đã được mấy ngày rồi, nàng cũng nghe nói Công Tôn Ngọc ở thanh lâu chịu không ít khổ. Xem ra, Công Tôn Duẩn lần này quyết tâm không tiếp tục nuông chiều muội muội của hắn nữa, nhưng cũng vẫn dặn dò người trong thanh lâu nương tay một chút.

Chim bồ câu trắng được buộc giấy vào chân, cách dùng bồ câu đưa tin này nàng lần đầu tiên biết đến. Nhìn thư đưa tin, Bùi Mạch Ninh nhăn nhó, khóe miệng hơi cong.

Nguyên lai, nhị ca ở trong Dục Vương Cốc nuôi bồ câu đưa tin, nhị ca lại cho thuốc dễ trên người nàng, sau đó nghiêm túc huấn luyện bồ câu đưa tin thế nên mới tìm được nàng.

Trong thư viết Bùi Chính Vũ bọn họ đang lo cho nàng, cũng biết được chuyện của kinh đô, Bùi gia coi như là giải thích được nỗi oan khuất kia. Hai người ca ca của Bùi gia đều thúc giục nàng trở về cho bọn họ xem...nàng có gây đi phân nào không.

Thở dài, nơi này cách Dục Vương Cốc cũng không phải quá xa. Nếu đã như vậy thì, nàng sẽ đi về Dục Vương Cốc trước đám người kia.

Lúc nàng rời đi, Công Tôn Duẩn cuối cùng cũng được thả ra một cách nhẹ nhàng, còn tiểu sư muội Vân Dao thì vẫn rất muốn đi theo Bùi Mạch Ninh. Nếu không phải thấy Công Tôn Duẩn sắc mặt càng ngày càng không tốt thì nàng thiếu chút nữa đã mềm lòng rồi. Gây chuyện với người như hắn cũng chẳng phải chuyện tốt, nàng tha cho hắn lần này.

Khi cách Lang thành không xa, nàng không đi vào Tần gia bảo nhưng mắt đã thấy Lang thành người người đông đúc, khắp nơi đều tràn đầy tiếng nói tiếng cười. Cảnh tượng này chứng minh Lang thành đã trở lại như lúc trước.

Hơn nữa, lúc đi ngang qua đó, nàng còn nghe được một mẩu tin tức là Nam Lăng đích thân đem chức thành chủ truyền cho tiểu nhi tử của mình. Nàng chưa từng thấy qua, nhưng cũng nghe được không ít về tiểu nhi tử này, theo đó thì hẳn với huynh trưởng và tỷ tỷ mình hoàn toàn trái ngược nhau, tuyệt đối là người có tình nghĩa. Đây là một tin tốt.

Vừa đến Được Vương Cốc, một đám hầu tinh lập tức ‘Rầm rầm’ tán đến cách đó không xa, ánh mắt có chút sùng kính nhìn nàng. Nàng mang bên mình lượng lớn âm khí, cũng khó trách hơi thở tử vong làm bọn họ có phần sợ hãi.

Mỉm cười, hơi thở tử vong thu liễm lại không ít, đám hầu tinh mới lú rú vây vòng lại xung quanh nàng.

“Tiểu thư, cốc chủ cùng mọi người đang ở bên trong chờ tiểu thư đã lâu rồi.” Tên hầu tinh có vẻ hưng phấn nhất dẫn đường cho nàng đi qua đám hầu tinh kia, có thể tiếp xúc gần gũi với nhân vật lớn như nàng, nó vui sướng còn không kịp ấy chứ.

Bùi Mạch Ninh lập tức gạt gạt đầu, đi vào Được Vương Cốc.

Được Vương Cốc bắt đầu náo nhiệt, gần như tất cả mọi người vây tại một chỗ hướng về phía nàng hỏi han ân cần. Nhất là mấy nam nhân của Bùi gia kia. Chỉ thiếu nước trực tiếp đo lường vòng eo của nàng, xem nàng gầy đi thể nào thôi.

“Ninh nhi, ta đã nghe được tin tức kia, thật sự là quá tốt, Bùi gia chúng ta cuối cùng cũng bảo vệ được danh dự từ thiên cổ rồi.” Bùi Chính Vũ hết sức kích động, sau khi nghe được tin tức kia, khúc mắc trong lòng ông cuối cùng đã được gỡ bỏ. Sau khi tổ chức đủ trò vui chơi giải trí ăn mừng, lập tức phát đồ làm từ thiện không ít, chứng tỏ đến giờ ông vẫn còn là một nam nhân trung niên tuấn mỹ.

“Tiểu muội, muội cũng đã biết chuyện gì xảy ra rồi chứ? Thật không ngờ Hoàng Thượng lại thỏa hiệp....” Bùi Mặc Vân cũng lải nhải nói, trong miệng hô ‘tiểu muội’ khiến Bùi Mạch Ninh cười thoải mái hơn. Vị đại ca này cuối cùng cũng có thiện cảm với nàng, như vậy là nàng an tâm rồi.

Thế nhưng, bọn họ cũng không biết duyên cớ làm nên chuyện này là vì nàng đã phải ‘Làm khó dễ từ giữa’, mà nàng cũng chưa nói cho bọn họ biết chân tướng sự việc, dù sao chuyện này vốn là nàng tự nguyện muốn làm.

Chỉ có Bùi Mặc Hải bí hiểm nhìn nàng một cái, nhưng khóe miệng vẫn là nụ cười ôn hòa, chính là trong mắt đối với nàng không có chút gì nề sợ, chỉ có chút cảm kích.

“Đại ca, các huynh cũng đừng làm to chuyện này lên, chỉ cần lấy danh dự trở lại, còn cái khác không có gì quan trọng nữa.” Bùi Mạch Ninh ngượng ngùng cười, cũng không muốn làm mọi người mất hứng.

Bùi Chính Vũ cùng Bùi Mặc Vân cũng nghĩ như vậy, liền gạt đầu, cũng không hỏi tới nữa. Nhưng họ vẫn tinh tế nhận ra có gì hơi lạ, nhúu mày, nhìn một vòng, có vẻ như không thấy được người muốn gặp.

“Tiểu muội? Em về không cùng trở về với muội sao?” Hẳn còn nhớ rõ lúc trước muội tử chính là đi tìm Tư Không Thu Trạm, thế mà lúc quay trở về hai người lại không đi cùng nhau.

“À, hẳn và biểu ca có chút việc nên về trễ, nếu không có chuyện gì thì bọn họ sẽ trở lại nhanh thôi.” Bùi Mạch Ninh có chút xoắn xuýt nói, trên thực tế, nàng cũng có cùng cảm giác nghi ngờ này, cả lúc đi trên đường bọn họ cũng không gặp nhau, thật không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Thấy Bùi Mạch Ninh thần sắc có chút mệt mỏi, Bùi Mặc Hải cuối cùng mở miệng: “Cha, đại ca, tiểu muội lặn lội đường xa trở về, chắc rất mệt mỏi rồi, hãy để tiểu muội đi nghỉ ngơi một chút trước đã! Đại ca, huynh còn chưa tìm thấy sổ sách, hay là đi tìm trước đi, cha cũng thế, cha đã nhiều ngày ăn nhiều đồ ngày gì đó, đợi con pha trà xanh nóng để cha giải trừ được mấy thứ trong bụng.”

Bùi Mặc Hải như trở thành lão đại, vừa nói như vậy, không có người nào dám phản bác đáp lời. Người thì nhanh chóng đưa Bùi Mạch Ninh đi nghỉ ngơi, người thì làm việc còn dang dở, cứ thế riêng từng người một rời đi, ai làm chuyện này.

Sản nghiệp Bùi gia sau biến động bị ảnh hưởng rất nhiều. Những lời đồn đại khiến hương liệu của Bùi gia khó bán. Hương liệu cho dù có hương thơm thuần khiết lâu năm nhưng cũng không tránh khỏi bị người ta khước từ sau những lời đồn thổi.

Một lần nữa lại đổi nơi khác để lập môn hộ, Bùi Mặc Vân rất nhanh liền đem sự nghiệp hương liệu Bùi gia một lần nữa phát huy đến mức cao nhất và duy trì theo tuần tự, đó là lí do tại sao mấy ngày nay đều hết sức bận rộn.

Bùi Chính Vũ từ khi đến ở tại Duyệt Vương Cốc cũng thanh nhàn hơn, trong ngày thường cùng lão Cốc chủ luận bàn tài đánh cờ, ngẫu nhiên ra ngoài cốc đi dạo. Dù sao hiện tại Bùi gia không có tội danh gì, ông cũng đường đường chính chính vô tư đi du ngoạn một phen.

Đêm đã khuya.

Bùi Mặc Ninh đứng ở bờ hồ, thưởng thức sen trong hồ tràn ngập ánh trăng. Ánh mắt nàng ẩn ẩn nhìn hoa sen đang nở rộ, buổi tối ngày hè có chút oi bức, cũng may một lúc sau liền có chút gió lạnh thổi qua, không sợ đổ mồ hôi khi thưởng thức cảnh đẹp.

“Tiểu muội!” Thanh âm của Bùi Mặc Hải từ phía sau truyền đến, Bùi Mặc Ninh tuyệt không muốn có điều này.

“Nhị ca!” Nàng ẩn ẩn cất tiếng lên.

Bùi Mặc Hải có chút kinh ngạc, nhìn nàng có chút tích tụ tâm tình, nếu không phải hôm nay đã xem mạch qua cho nàng, thì đã tưởng rằng nàng ngã bệnh rồi.

“Tiểu muội, chuyện của Bùi gia lần này là muội giải quyết?” Hắn tuy nghi hoặc hỏi, nhưng cũng là ngữ khí khẳng định.

“Vâng, đúng vậy, là ta, dù sao phụ thân cũng có mối tâm giao, ta liền đi một chuyến.” Bùi Mặc Ninh vẫn đạm phong khinh nói, cũng không có đem chuyện này ra khoe nhiều làm gì.

Bùi Mặc Hải mỉm cười, trong mắt hiện nét nhu, hắn thật đúng là không nhìn lầm, có gì đó làm cho hắn rất thích muội tử này.

93. Chương 93: Biểu Ca Trở Về

Bùi Mặc Ninh không thể không thừa nhận Bùi Mặc Hải là một hảo tri kỷ. Cùng hắn tán chuyện phiếm, trong lòng nàng cũng dễ chịu đi ít nhiều. Bọn họ nói chuyện gần như là cả một đêm, đến khi nhận ra thì sắc trời đã mờ lung, bình minh cũng sắp lên, Bùi Mặc Hải lúc này mới rời đi. Cũng may Bùi Mặc Ninh lúc ban ngày đã nghỉ ngơi thoải mái rồi, bằng không đã sớm buồn ngủ díp mắt.

Trở lại vào trong phòng mình, nàng nằm trên giường một hồi, nhìn ra ngoài trời đã sáng hẳn, thế này mới bắt đầu tỉnh dần.

Vừa định đứng dậy mở cửa đi ra ngoài để cùng Bùi Chính Vũ bọn họ thưởng thức điểm tâm buổi sớm thì đột nhiên, cửa bị mở ra. Bùi Mặc Ninh vốn tưởng rằng là người trong cốc nên cũng không quá kinh sợ.

“A biểu muội, biểu ca ta sau khi trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng đã về rồi!” Phong Khinh Tuyết gào thét lớn tiếng xông vào. Thanh âm kia thực làm cho Bùi Mặc Ninh hoảng sợ, thiếu chút nữa là bị sặc bởi nước miếng của mình.

Lập tức, nàng ngược mắt nhìn lên, đây không phải là Phong Khinh Tuyết sao? Nhưng mà thân hình nhìn có chút chật vật, một thân mặc cẩm y màu tím, trên người nhiều dấu tích.

Phong Khinh Tuyết ủy khuất nhìn Bùi Mặc Ninh, vừa vào cửa liền cầm lấy ấm trà trên bàn, rót vài chén trà uống xong, sau đó đầu óc mới tỉnh táo trở lại.

“Biểu ca, huynh rốt cục đã trở lại rồi à? Thế còn hấn đâu?” Bùi Mạch Ninh đi ra cửa phòng, nhìn phải nhìn trái, vẫn không nhìn thấy Tư Không Thu Trạm đâu, nổi bất an càng ngày càng mãnh liệt.

“Haiz, quả thực là không chịu nổi khi phải nhắc tới, muội cũng đã biết, ma tộc này chính là bọn thổ phỉ, cường đạo. Bọn chúng đông người, không thêm động thủ với bọn ta, ta muốn động thủ, nhưng bọn chúng thì cứ bất động, làm ta cảm thấy không có chút hứng thú nào. Sau rồi mới biết thì ra bọn chúng bắt bọn ta là vì tên tiểu tử Tư Không Thu Trạm kia.” Phong Khinh Tuyết oán hận nói, rõ ràng hấn mới là mỹ nam tử, vì sao vừa đến ma tộc, hấn gần như là trở thành thứ đồ trang trí vô dụng chứ? Ô ...ô...hấn thật đáng thương làm sao!

Bùi Mạch Ninh nghi hoặc nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Ma tộc này đem các huynh bắt về rốt cuộc là vì cái gì?” Lập tức như nghĩ tới điều gì, nàng neho mắt phượng hỏi: “Biểu ca, huynh không phải là nửa đường bỏ hấn ở lại mà đi về trước đấy chứ?”

Nếu hấn trả lời ‘Vâng’, phỏng chừng hấn hôm nay sẽ tìm không thấy lối ra khỏi căn phòng này. Nhưng may thay, trên thực tế, hấn cũng không có làm như vậy.

“Oan uổng, ta đâu có làm như vậy. Chúng ta vừa đến ma tộc thì tiểu tử Tư Không kia đã bị vài tên trưởng lão ma tộc mời đi. Về sau ta cũng không có cơ hội nhìn thấy hấn, nhưng mà ta có thăm dò địa hình ma tộc, sau đó rất nhanh đã tìm thấy tiểu tử kia, nhưng mà.....” Phong Khinh Tuyết nói chuyện này cũng không khỏi nhíu mày, nhìn lên Bùi Mạch Ninh dò xét xem có nên nói hay không.

“Nhưng mà cái gì?” Bùi Mạch Ninh có chút bị đè nén hỏi.

“Nhưng tiểu tử kia bị vây trong nhập định, hấn bất tỉnh nên ta định lay hấn dậy, nhưng lại sợ nếu mạnh tay cứu tỉnh hấn sẽ phản tác dụng.” Về mặt của Phong Khinh Tuyết có chút nghiêm túc nói: “Hơn nữa, trong cơ thể hấn có tà khí quay cuồng thật sự rất kinh khủng. Ta vừa chạm vào hấn, liền có một luồng lực phản phát như vực sâu không đáy, dường như muốn hấp thụ năng lượng trong cơ thể ta. May mà biểu ca hoàn hảo của muội cảnh giác, bằng không đã bị hút khô rồi.” Nghĩ vậy, hấn không khỏi thốn thốn, tiểu tử kia thật đúng là khiến hấn thấy ghét!

“Ý của huynh là.....” Bùi Mạch Ninh cắn cắn môi đỏ mọng, chuyện Tư Không Thu Trạm thành ma đã không thể thay đổi được nữa, thậm chí cả chuyện hấn đang không ngừng gia tăng năng lượng của mình.

“Đúng vậy, ma tộc hết sức giao hoạt, dường như phát hiện ta đã tới, liền cho canh chừng hấn, không cho người ngoài động vào. Hình như , bọn chúng muốn cho Tư Không tiểu tử kia có thêm nhiều năng lượng hơn nữa thì phải. Chuyện này thật sự rất đáng nghi, ta thậm chí đã ...” Phong Khinh Tuyết nhìn Bùi Mạch Ninh chậm rãi nói: “Ta thậm chí đã hoài nghi, bọn họ có lẽ muốn bồi dưỡng Tư Không tiểu tử trở thành người thừa kế”

Bùi Mạch Ninh sững sốt, lập tức nhấp nháy môi, thần sắc hờ hững, làm cho người ta thấy không rõ nàng đang suy nghĩ gì.

“Biểu muội, muội nói ta có phải rất đáng tán dương không? Ta đã hao hết tâm tư trốn thoát tầm mắt của bọn họ để trở về, tìm đến tận đây để nói cho muội tin tức này.” Phong Khinh Tuyết làm như đòi hỏi lời khen ngợi nói.

Chỉ tiếc, Bùi Mạch Ninh bây giờ tâm tư hoàn toàn không để ý đến hấn.

Ánh mắt nàng ẩn ẩn nhìn không trung, phút chốc hiện lên một luồng ánh sáng phức tạp.

“Biểu ca, Ma Vương đời trước vốn là một tai hoạ ngầm của thiên giới, nếu lần này Ma tộc lập tân vương khác, tất sẽ khiến cho thiên giới chú ý, đến lúc đó....” Lần trước Thượng Kiêu tiên nhân có nói qua, Thiên Giới chắc chắn sẽ không ngồi yên.

“Chắc,thật đúng là làm cho người ta khó xử, muội cũng đã biết chuyện này? Tiểu tử kia không biết từ đâu lại có được Loạn đao? Loạn đao đó là vũ khí chứa nhiều tinh lực các Ma vương đời trước luôn mang theo bên mình. Cũng chẳng phải đời Ma Vương nào cũng có thể thao túng được nó, giống vị Ma Vương đời trước không có cách nào sử dụng được nó thì liền bị diệt vong. Loạn đao trở thành vô chủ rồi trảm luân đến Quỷ giới, theo lần Quỷ môn được mở lúc trước mà tới bên Tư Không Thu Trạm.” Phong Khinh Tuyết cũng tầm tắc lấy làm kỳ lạ nói, thật đúng là duyên phận.

“Ý huynh nói, loan đào nhận người nào là chủ nhân, thì người đó chính là Ma Vương tương lai ư?” Bùi Mạch Ninh có chút khó chịu híp híp con ngươi, tuyệt không muốn nghe được tin tức như thế.

Nhún vai, Phong Khinh Tuyết bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, ta cũng có cùng suy nghĩ như thế.”

“Biểu muội, muội định làm như thế nào?” Hắc tự nhiên tiếp tục hỏi.

Bùi Mạch Ninh trầm ngâm một hồi, “Ta không biết, ta thậm chí không biết rõ ràng ý nguyện của hắc. Nếu hắc lựa chọn nhập định, không phải hắc đã xem như gián tiếp lựa chọn rồi sao?” Cho nên nàng mới do dự.

“Haiz, nếu hắc trở thành Ma Vương, còn người là Địa phủ Diêm vương, mỗi người một nghiệp, các người một người ở Ma giới, một người tại Địa phủ, chắc, thật là lạ.” Phong Khinh Tuyết vô pháp tưởng tượng đến cuộc sống của họ lúc đó, nhin không được mong đợi được chứng kiến cảnh tượng đó.

“Hơn nữa hiện tại Quỷ Vương còn chưa tìm thấy mà đã lại có chuyện thế này.” Thở dài, nàng đã có đủ vất vả còn phải vất vả thêm.

“Bất quá biểu muội, ta sẽ tiếp tục cùng muội đi tìm hắc. Hắc cũng không thể cứ như vậy mà từ bỏ muội, ta thấy tiểu tử kia cũng thích muội thật lòng, nói không chừng là bị ép, dù là như thế nào, chúng ta cũng phải hỏi rõ.” Phong Khinh Tuyết cong cong môi nói, thật vất vả để biểu muội có chút ấn tượng tốt với mình, cũng không thể cứ như vậy mà buông xuôi.

Bùi Mạch Ninh không hề có ý phản bác liền gật đầu. Nàng vốn đã có quyết định này. Xem ra, chuyện Quỷ Vương chỉ có thể gác sang một bên, hy vọng trong thời gian này, Quỷ Vương đừng gây ra chuyện gì là may lắm rồi.

Phong Khinh Tuyết thừa dịp chuẩn bị thời gian, chạy nhanh đi tắm rửa một lát cho khoan khoái. Thay đổi bộ quần áo, thế mới dậy lên sắc khoáng, hắc là đại soái ca vô địch vũ trụ, yêu sạch sẽ là điều tất nhiên. Chỉ có điều là haizzza.. vừa mới từ Ma giới trở về, đã lại phải đi, hắc đúng là ôm vất vả vào mình =.=.

94. Chương 94: Ma Giới

Bầu trời toàn là một màu đỏ như máu, làm cho một tòa thành lớn ở giữa vùng đất mênh mông càng trở nên quý dị lạ thường. Hương thơm ngồn ngọt phả ra từ hơi thở, nơi nơi đều có tiếng nói cười, khắp nơi trên vùng đất trống trải này đều là màu đen của Ma tộc. Giờ phút này, bọn họ đang thoải mái ăn uống, không khác gì con người bình thường.

“Hôm nay là ngày mấy?” Núp trong bóng tối, Bùi Mạch Ninh không nói gì chỉ trừng mắt nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mắt.

“Ah, ta cũng không rõ lắm! Chẳng lẽ Ma tộc tự nhiên lại tổ chức yến hội vào ngày bình thường?” Phong Khinh Tuyết vô tội hỏi lại.

Bùi Mạch Ninh bĩu môi, cũng chẳng còn lời nào để nói với Phong Kinh Tuyết, đôi mắt nàng khê liếc, lại thấy bên trong nhiều Ma tộc vui vẻ như vậy, cũng có mấy tên thái độ không đồng nhất, lạnh lùng ngồi ở một bên, hơi thở lạnh lùng cùng với đám ma tộc vui vẻ bên kia quả thật không giống nhau.

“Thật tốt quá, Ma giới chúng ta rốt cục lại có Ma Vương.” Không cần Bùi Mạch Ninh hỏi kỹ, đã có tên nói ra chân tướng.

“A.. đúng vậy, thật hãnh diện! Thật vui sướng! Xem mấy bọn ranh kia có còn dám khinh thường Ma giới chúng ta nữa hay không?”

“Ha ha ha, Ma Vương mới nhậm chức công lực cường hãn đến không ngờ, ta không tin bọn ranh đó còn dám mở miệng.”

“.....”

Một đám Ma tộc cười nói hi hi ha ha, ngập tràn vui sướng khi có Ma vương mới nhậm chức. Mấy tên Ma tộc băng lãnh kia càng nghe càng tức giận, ánh mắt lạnh lùng dao động khẽ hừ một tiếng rồi bỏ đi, tựa như chúng đối với Ma vương mới nhậm chức kia không có chút hào hứng gì.

“Xem ra, chúng ta không cần tìm người tới hỏi.” Phong Khinh Tuyết nhún vai nói.

“Huynh còn nói, còn không chạy nhanh đi tìm người.” Bùi Mạch Ninh sai Phong Khinh Tuyết, hướng theo một hướng khác rồi bước đi.

Nàng và Phong Khinh Tuyết liền đi theo hướng đã tìm, nhưng không có thân ảnh của Tư Không Thu Trạm, ngược lại còn thấy rất kì quái, Ma tộc này không phải coi hắc là Ma Vương hay sao? Thế nào mà lại còn giấu vào chỗ không cho ai biết?

Tòa thành Ma giới này hết sức rộng lớn, đi dạo xung quanh, dù là Bùi Mạch Ninh có đủ minh mẫn đến cỡ nào cũng không tránh khỏi có chút choáng váng. Từng tiếng nước chảy róc rách truyền đến bên tai, Bùi Mạch Ninh khẽ nhíu mày, bên kia rốt cuộc cũng có nước chảy.

Đó là một thác nước nhỏ. Tiếng nước chảy ‘Rắc rắc rầm rầm’ tràn ngập ở bên tai, Bùi Mạch Ninh đi qua đi lại, nhưng không thể lý giải được, rõ ràng vừa nghe thấy âm thanh không biết vì sao lại biến mất.

Mắt phượng chớp lên, nàng nhìn thác nước có chút khó hiểu. Hơi nheo con ngươi lại, khóe miệng nàng nhếch lên, cuối cùng vẫn thử một chút, sau đó liền nhẹ nhàng tung người, phi thân đi về phía sau thác nước.

Không có va chạm đau đớn, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một trận mát lạnh truyền đến, không nghĩ tới dự đoán của nàng thực là chuẩn xác, phía sau thác nước quả nhiên có một khoảng không lớn.

“Hừ, không phải chỉ là một tên nhân loại hèn mọn bên ngoài thôi sao? Hắc dựa vào cái gì mà có thể lên làm Ma Vương?” Đang lúc Bùi Mạch Ninh do dự nên đi như thế nào thì ở chỗ sâu của thạch động truyền đến thanh âm trò chuyện.

Bùi Mạch Ninh chạy nhanh về phía chỗ có thanh âm đó truyền ra. Càng đi vào bên trong, càng sáng lên, thậm chí bên trong còn trồng rất nhiều loại hoa cỏ, nếu không phải trên đầu là một tảng đá lớn, nàng không nghĩ bên trong này có một vùng đất như thế. Tiếng động phía trong càng ngày càng gần, cho đến khi trước mặt là một cái cửa đá thì nàng mới dừng lại.

Hơi thở của Ma tộc từ bên trong truyền ra, có thể có mấy tên Ma tộc ở trong này, bao gồm cả hơi thở của Tư Không Thu Trạm cũng ở trong đó.

“Hiện tại những tên ngu xuẩn kia đã đem hắc làm Ma vương, không bằng chúng ta thừa dịp thời điểm hắc nhập định mà bắt hắc!” Lời nói ra còn chưa dứt, nhưng sát khí đã lộ hết, khiến cho người ta không cần đoán cũng biết hắc sắp sửa làm gì.

“Nhưng mà...” Có một tên Ma tộc vẫn do dự.

“Ngu ngốc, còn nghĩ cái gì? Đây là thời cơ tốt nhất, chúng ta chờ nhiều năm như vậy chính là muốn các trưởng lão thừa nhận, bây giờ đột nhiên xuất hiện một kẻ chen ngang, ta cũng không phục.” Tên Ma tộc ban đầu hung hăng nói.

“Đúng vậy, lão đại nói rất đúng, hãy nhân cơ hội này mà giết hắc đi.” Ngay cả tên Ma tộc khi nãy còn do dự cũng hùng hực sát khí.

Bùi Mạch Ninh nấp sau cửa đá khẽ chớp mắt, xem ra bọn họ muốn thừa dịp lúc Tư Không Thu Trạm nhập định để giết chết hắc, khóe miệng nàng nhếch lên, bọn họ cho rằng có nàng ở đây, bọn họ có thể thành công sao?

Trong cửa đá, hết thấy đồ vật được bày ra trong phòng ngoài phòng đều giống nhau, dù là bàn ghế hay giường thì cái nào cái nấy cũng đều làm từ đá mà ra. Ở chính giữa có một khối cự thạch tỏa ra hàn khí, lúc này Tư Không Thu Trạm đang nhắm mắt, ngồi xếp bằng trên đó.

Ở phía trước hàn đàm có vài tên Ma tộc, Bùi Mạch Ninh nhận ra, mấy người kia không phải là mấy tên Ma tộc khi nãy có bộ mặt âm lãnh hay sao? Khó trách, bọn chúng sớm đã xem Tư Không Thu Trạm không vừa mắt rồi.

“Mau mau động thủ đi.” Âm thanh của tên Ma tộc ‘lão đại’ vang lên.

Vài cái ma tộc lập tức mặt lộ vẻ vẻ âm tàn, bàn tay nhẹ giơ lên, trong lòng bàn tay đều lộ ra một mảng lớn màu đen sẫm mù, mang theo sắc bén hơi thở.

‘Bịch’ một tiếng, một tia trắng xoá sáng hiện lên giữa bọn chúng. Sau đó lại chỉ nghe thấy vài tiếng ‘Phù phù’, cùng mấy âm thanh hét thảm. Mấy tên Ma tộc đã rơi vào trong hàn đàm, bên trong đó khẳng định là lạnh như băng. Nghe tiếng kêu thảm thiết kia thì.... chắc chắn, chắc là không dễ chịu gì!

“Ai? Là ai ở nơi nào?” Người còn lại duy nhất kia chính là lão đại, trừng mắt hoảng sợ nhìn bốn phía. Mãi đến một lát sau, ở chỗ cửa đá mới hiện ra một thân ảnh màu vàng nhạt.

Quần áo màu vàng nhạt, váy dài bằng tơ lụa mỏng, khuôn mặt thanh tú không thay đổi, mắt phượng long lẫy là thế mà giờ đây đang trừng lên nhìn tên lão đại đó. Đáng lẽ, tên này cũng phải rơi vào hàn đàm mới đúng!

“Người..... người là người phương nào? Sao dám xông vào Ma giới của chúng ta?” Lão đại kia hoảng sợ một hồi mới trấn tĩnh lại lớn tiếng hỏi.

Khóe môi hơi nhếch ra, Bùi Mạch Ninh xem cũng không nhìn tới hắn, ánh mắt sớm hướng về phía Tư Không Thu Trầm, thấy hắn hoàn hảo không bị tổn thương gì, không khỏi thở nhẹ ra một hơi, coi như đã yên tâm.

“Ta là ai có liên quan gì tới người.” Ánh mắt Bùi Mạch Ninh nhìn tên lão đại kia với chút không kiên nhẫn, lúc này nàng mới mở miệng, nửa điểm cũng không đem gã đó để ở trong mắt.

“Người...” Tên lão đại lập tức trừng mắt, bàn tay nhẹ giơ lên, đã đối với hắn như vậy hắn tuyệt đối sẽ không nường tay. Nhưng tay còn chưa nâng lên, đã bị một trận kinh phong đánh úp lại. ‘Phụt’ một tiếng, miệng gã phun máu tươi, cả người đã bị kinh phong quét đến trên vách tường rồi mới rớt xuống, có vẻ như còn có cả tiếng xương cốt gãy vụn.

95. Chương 95: Ma Vương

Về mặt Bùi Mạch Ninh hiện lên sự vui sướng, nhìn lại về phía mặt hàn đàm (hồ nước lạnh), quả nhiên mắt nàng đối diện cùng với một đôi đồng tử màu hổ phách. Bàn tay hắn duỗi ra còn chưa có thu lại. Con người màu hổ phách bình tĩnh nhìn nàng, đôi mắt lạnh lùng giờ phút này lại vô cùng ôn nhu, nhưng đó chỉ là riêng đối với nàng thôi.

“Ninh nhi...” Tư Không Thu Trầm hiển nhiên là rất vui sướng, vì vừa mở mắt ra là được nhìn thấy nữ tử mà mình yêu thương.

Chẳng qua tâm tình tốt này đã bị những tên ghê tởm kia phá hủy. Hắn vừa mở mắt liền thấy tên tiểu nhân kia động thủ với thể tử của mình, không nghĩ ngờ liền vùng chưởng tạo cuồng phong cực mạnh, tuyệt đối không chút nghĩ xem đối phương sẽ bị chưởng lực của hắn dễ thương như thế nào.

“Rắc rắc, rầm rầm” một trận tiếng nước âm ỉ, những kẻ Ma tộc ở đây đầu tiên là sợ ngây người, sau đó nhìn thấy “lão đại” của mình không ngờ lại yếu ớt đến mức không chịu nổi chút lạnh trong hồ băng mà phải bò lổm chổm ra ngoài, run rẩy quỳ trên mặt đất, sợ hãi nhìn Tư Không Thu Trầm như sợ hắn chỉ cần ra tay sẽ tiêu diệt được hết bọn họ.

“Ma vương bề hạ, chúng ta sai rồi! Chúng ta sau này sẽ không dám nữa.....” Vốn là định đến để giết người nhưng giờ phút này so với ai khác đều phải giữ thân mình trước đã.

“Hà?...” Âm điệu ngê ngàng, Tư Không Thu Trầm lần nữa nhìn về phía bọn họ, ôn nhu giờ đã biến mất hóa thành hàn băng, vừa rồi tuy hắn không nhúc nhích, xung quanh thanh âm nhẩn nhai vang lên, hắn đều có thể cảm nhận được. Hừ lạnh, đám người này coi hắn cái gì cũng không biết chắc? Bọn họ muốn làm cái gì hắn đều thấy được.

“Ma vương bệ hạ, đều là hần! Chính hần có ý đồ bất chính, mấy người chúng ta tuyệt đối luôn trung thành với bệ hạ...” Vài tên ma tộc, phía sau tiếp phía trước luôn nói bản thân mình là trung thần. Còn “lão đại” đang bị chỉ trích kia giờ phút này khí huyết cuộn cuộn, liên tiếp phun ra từng ngụm máu, hơn nữa toàn bộ đều là bị những lời chỉ trích đó làm cho khí phun ra.

Chỉ thấy một kiện áo bào, cổ áo hơi hơi mở rộng, làm lộ ra xương quai xanh khô gầy, Tư Không Thu Trạm hí hí con người, hừ lạnh một tiếng: “Các người giải quyết y đi, ta sẽ tin tưởng các người có lòng trung thành!” Ngón tay hần đang chỉ vào tên lão đại miệng còn đang phun máu tươi kia, một chút cũng không lưu tình.

Mấy người Ma tộc hai mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ ra ngoan lệ. Thần sắc đó chung quy khiến tên lão đại kia sắc mặt càng trở nên trắng bệch, mười phần đau lòng nhưng vẫn nhắm mắt lại, không muốn nhìn những kẻ trước mắt nữa. Người không vì mình trời chu đất diệt, người còn như vậy huống chi là ma.

Vài tên Ma tộc đều đã có động tác, Tư Không Thu Trạm lại mở miệng lần nữa: “Đợi một chút, ta đây không muốn nhìn thấy máu!”

Những tên ma tộc hiểu rõ gật gật đầu, lập tức không chút do dự kéo “lão đại” đi khỏi, thật lâu sau cũng không thấy người trở về. Nói vậy là đã có kết quả.

Bùi Mạch Ninh có chút hoảng hốt không biết nên suy nghĩ như thế nào.

Chờ sau khi phục hồi lại tinh thần thì nàng rơi vào vòng ngực quen thuộc, hơi thở ấm áp phả vào cổ nàng. Tư Không Thu Trạm thì thào nói: “Ninh nhi, ta nhớ nàng lắm”.

Hơi có chút ý tứ làm nũng, làm cho Bùi Mạch Ninh thần sắc nhu hòa. Tư Không Thu Trạm cơ hồ là sốt ruột không kìm được hôn lên môi của nàng, hơi thở gấp gáp quanh quẩn ở trong thạch động, hai lưỡi quần quýt lấy nhau tạo ra thanh âm ‘chặc, chặt, chặt’, cho đến khi hô hấp đến khó khăn mới chậm rãi ngừng lại.

Đem thê tử ôm vào trong lòng ngực, thở phì phò, đợi đến khi hơi thở bình ổn lại, lửa nóng trong cơ thể giảm hết mới bình tĩnh nói: “Ninh nhi, ta như vậy nàng không thích sao?”. Trong lời nói thậm chí có chút ấu trĩ, vừa rồi hần không có nhìn sai trong mắt nàng chợt lóe quang mang rồi biến mất, không lẽ nàng đối với hần đau khổ và thất vọng.

Bùi Mạch Ninh ở trong lòng hần hơi sững sờ, lập tức nhủ thầm nhẹ một tiếng: “Thật ra chỉ là có chút không quen, bọn họ đối với chàng có sát ý, ta tự nhiên cũng không nhiều lời.”.Đúng vậy, nàng chỉ là có chút không quen, nàng chưa từng thấy hần giết người nhưng vừa rồi không phải trực tiếp cũng là gián tiếp.

“Hơn nữa tên vừa rồi cũng không đáng sợ, tâm tư của những kẻ khác mới thật đáng sợ.” Vừa rồi có rất nhiều tên Ma tộc đòi giết tên “lão đại” kia.

Tư Không Thu Trạm khước miệng tươi cười, thỏa mãn thở dài nói: “Đừng lo lắng, sẽ có người giải quyết bọn họ, ta rất cao hứng vì nảnh không rời bỏ ta!”

Bùi Mạch Ninh từ trong lòng hần ngược mặt lên, trong mắt có chút mơ hồ không hiểu: “Vì sao bọn họ nhất định phải đưa chàng lên làm Ma Vương? Chẳng lẽ là vì Viên Nguyệt Loan Đào”.

“Xem ra tên đó đã nói cho nàng.” Tên đó chính là Phong Khinh Tuyết.

“Không đơn giản là vì Viên Nguyệt Loan Đào, trưởng lão của ma tộc từng đánh qua với ta, cuối cùng ta thắng.” Trong lời nói hình như có chút chán ghét.

Bùi Mạch Ninh mấp máy môi đỏ mọng có chút hoang mang nói: “Vậy chàng đã quyết định lên làm Ma Vương ư?”

Tư Không Thu Trạm nghe vậy liền ngắt ra, con người màu hổ phách bình tĩnh nhìn nàng, thấy nàng một chút cũng không thay đổi không khỏi lộ ra chút khẩn trương, mỉm cười nói: “Thật ra vị trí này ta không có hứng thú, chỉ vì khi lên làm Ma Vương sẽ có năng lực và lực lượng hơn, ta muốn bảo vệ nàng thật tốt”

Nhớ lại lúc ở đại hội tu chân, hần không có năng lực bảo vệ nàng, nhìn nàng trước mắt mình bị thương, loại đau khổ này hần không muốn trải qua lần thứ hai.

Biết được thân phận thật của nàng, hắn không quan tâm nhưng Diêm Vương địa phủ là nhân vật rất lợi hại. Vì nàng, hắn không ngần ngại lên làm Ma Vương.

Hắn thổ lộ tình cảm của mình làm Bùi Mạch Ninh trở nên hoảng hốt, tâm của nàng mềm nhũn, khóe miệng ngày càng cong hơn, thở dài gắt gao ôm lấy hắn, tròn mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Hai người cứ như vậy ôm lấy nhau, dường như không ai có thể chia cắt họ được.

Một lúc sau, nàng cuối cùng cũng mở miệng: “Nếu chàng thật sự muốn thân phận này, ta sẽ không ngăn cản, sau này có như thế nào thì chàng vẫn mãi mãi là phu quan của ta.”

Lời nói của nàng linh hoạt lọt vào tai hắn, trong lòng càng thêm ôn nhu, ôm chặt nàng nói: “Người khác nghĩ thế nào mặc kệ, chỉ cần nàng tin tưởng ta, như vậy là đủ rồi”, vì nàng, ngôi vị Ma Vương này hắn cam nguyện nhận.

Bầu không khí ấm áp kéo dài, đến lúc Bùi Mạch Ninh cảm thấy có điều không đúng, giống như mình đã quên mất điều gì.

Một lúc sau : “ YA A A A ”.

Nàng đã quên mất biểu ca, sao hắn còn chưa tới tìm nàng?

Trong thạch động, yêu nghiệt nào đó hắt hơi một cái, sờ sờ mũi, là ai đang nhớ hắn đây?

96. Chương 96: Tin Tức Về Quỷ Vương

“Ngườihai ngườicác người thật quá đáng! Các người biết ta ở chỗ nào mà còn không chịu đến tìm sớm....” Phong Khinh Tuyết tức giận trừng mắt nhìn hai người, kiên quyết tỏ vẻ bất mãn. Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trăm liếc nhau, bắt đầu dĩ nhún vai, nhìn Phong Khinh Tuyết bắt đầu dĩ, phải biết rằng, thời điểm bọn họ đi tìm Phong Kinh Tuyết hắn thì hắn ta sớm đã lật tung cả Ma giới này lên rồi.

Lần trước lúc Ma tộc đem Tư Không Thu Trăm đi cũng nhân tiện canh chừng Phong Khinh Tuyết bị mang về cùng. Năng lực phá hoại của hắn rất mạnh làm tất cả Ma tộc đều kinh hãi vô cùng. Lần này gặp lại, bọn họ lại thêm một trận ác chiến.

“Biểu ca, muội thấy huynh đùa thật cao hứng, chẳng lẽ huynh tìm được cả kim khố của Ma tộc rồi hay sao?” Bùi Mạch Ninh cười cười, ánh mắt kia làm cho Phong Khinh Tuyết cả người run lên, biết điều mới thu liễm cơn giận của mình. Quấy rối bọn họ, kỳ thực bản thân hắn cũng bị ức khuất.

“Biểu muội, muội tại sao có thể nói như vậy, ta đây là đi tìm biểu muội phu đấy nhé!” Phong Khinh Tuyết đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

”Phải không? Sao muội không ngửi thấy hơi thở của hắn.” Bùi Mạch Ninh bĩu môi, đối Phong Khinh Tuyết nói dối chất vấn.

Phong Khinh Tuyết túm quần một chút, không có lời để nói, nhưng mà hắn cái gì cũng chưa tìm được đã bị bọn họ tìm ra. Chẳng qua chỉ tham quan một chút thôi có cần nhỏ mọn như vậy không? “Đúng rồi, tiểu tử thật sự muốn kế thừa vị trí này sao?” Mắt phượng của Phong Kinh Tuyết chớp động, trong nháy mắt phong tình lộ ra, không ít ma tộc đều âm thầm hút nước miếng, chắc chắn, bộ dáng bất động vẫn đẹp vô cùng, chỉ tiếc hắn không phải là nữ nhân.

Không để ý Ma tộc chung quanh nghĩ như thế nào, Bùi Mạch Ninh tự nhiên gật gật đầu, mỉm cười nói: “Hắn có ý nghĩ của mình, tính làm như thế nào, muội đều ủng hộ hắn.”

Phong Khinh Tuyết hí hí mắt phượng, ha ha cười: “Ta nói này, biểu muội, muội thật không sợ sự việc này dẫn tới chú ý của cấp trên?” Cấp trên tự nhiên là chỉ thiên giới thượng tiên.

“Có cái gì mà phải lo lắng? Binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn! Chớ sợ, chớ sợ, đến lúc đó nhiều nhất là nhờ biểu ca rat ay tương trợ.” Nàng híp mắt mỉm cười, ý cười giảo hoạt làm cho Phong Khinh Tuyệt không lạnh mà run, lập tức lấy tay vây quanh ngực, một bộ dạng ‘thà chết cũng không theo’ làm cho người ta dở khóc dở cười.

Vài vị trưởng lão Ma tộc hiềm khi tụ hội về Ma giới, sắc mặt nghiêm túc dừng ở trước mắt mấy người. Tiền nhiệm Ma Vương hết sức tà ác, làm nhiều chuyện xấu, cho nên mới bị tiêu diệt. Lúc còn đương nhiệm, Ma Vương kia cũng chẳng thêm để mấy vị trưởng lão bọn họ ở trong mắt, hiện thời vị này mới nhận chức Ma Vương, tuy nói là người chuyển thành ma nhưng đây thực sự là niềm vui của bọn họ.

Tà khí trong cơ thể của Tư Không Thu Trạm giống như không đáy, thời gian nhập định này, hấp thu không ít hơi thở năng lượng ma tộc, chỉ sợ Ma Vương tiền nhiệm cũng phải sợ hãi, huống chi trong tay hắn còn có chuỗi này Viên Nguyệt Loan Đào.

“Bệ hạ thật sự muốn thành thân với vị Diêm Vương điện hạ này sao?” Đại trưởng lão thập phần xoắn xuýt ngắm nhìn Bùi Mạch Ninh, lại nhìn mắt đến Phong Khinh Tuyệt.

Tư Không Thu Trạm ném cho lão một cái nhìn lãnh khốc, thập phần lãnh đạm nói: “Nàng vốn là thê của ta, trước kia như thế nào sau này như thế đó. Thế nào? Các người có ý kiến ư?”

Khí thế Ma Vương sớm đã lộ ra, không biết có phải quanh đây có từ trường cực mạnh hay không mà ánh mắt Ma tộc chỉ biết dán vào hắn. Những trưởng lão muốn nói câu phủ định cũng không dám nói nên lời, lắc lắc đầu chạy nhanh, dù có thể nào cũng không dám đem lời nói trong lòng nói ra. Bọn họ xác thực muốn cho ma nữ Ma giới trở thành Ma Hậu, đáng tiếc Ma Vương không phải là người bọn họ có thể tùy ý điều khiển trong tay, suy nghĩ kia cũng nên để ở trong đầu mà thôi. Hơn nữa, họ muốn cũng phải xem Bùi Mạch Ninh có nguyện ý hay không, biểu ca của nàng – Phong Khinh Tuyệt có đồng ý hay không, ngại hắn nào không đủ lớn thì sẽ đem cả kim khố của bọn họ rời đi.

“Kia bệ hạ, những công việc của Ma giới chúng ta đều sẽ bẩm báo bệ hạ, đều do bệ hạ làm chủ.” Đại trưởng lão ngay sau đó nói.

Tư Không Thu Trạm có chút không kiên nhẫn nhíu mày, lại liếc mắt nhìn đôi biểu ca biểu muội đang cười cười nói nói, trong lòng có chút tư vị không thoải mái. Vì sao hắn phải ở trong này nghe đại trưởng lão lải nhải, trong khi hai người bọn họ lại được cười đùa vui vẻ như thế kia?

“Việc này trước kia do ai quản thì hiện tại vẫn như vậy đi. Chút chuyện nho nhỏ đó, chẳng lẽ còn muốn ta quản sao?”

“Không... không ...dám.” Đại trưởng lão nuốt nuốt nước miếng, lập tức phủ định.

“Vậy là được rồi, ta còn có chuyện muốn làm, tạm thời sẽ không ở Ma giới, các người có chuyện khẩn cấp gì thì hãy liên lạc lại với ta.” Hắn chỉ là muốn vị trí Ma Vương, cái khác hắn cũng không muốn quản, nhiều nhất Ma giới gặp chuyện không may thì hắn ra mặt hỗ trợ mà thôi.

Đại trưởng lão nghe vậy rất bất mãn, gương mặt già thiếu chút nữa buồn bực mà đỏ lên, nhưng cũng không dám nói gì. Chỉ là do gương mặt của Tư Không Thu Trạm quá mức lạnh lùng lãnh khốc, một lần trông qua, lão cũng không có đủ dũng khí nói chuyện. Vì sao tính tình các Ma Vương bệ hạ đều như vậy?

Ngay từ đầu nhập định, Tư Không Thu Trạm đã không được gặp Bùi Mạch Ninh, chỉ vì trong cơ thể hơi thở Ma tộc không ngừng quay cuồng nên hắn không thể sớm giải thoát mà đến gặp nàng. Bây giờ năng lượng đã hấp thụ đầy đủ, hai người lại ở cùng một chỗ, đương nhiên hắn phải lấy Bùi mạch làm trọng tâm.

Bùi Mạch Ninh lại vừa mới nhận được tin tức, nghe nói Quỷ Vương kia xuất hiện ở yêu giới? Chẳng lẽ là đi tìm mẹ đẻ nhỏ? Chuyện này cũng không phải là không được, nhưng chẳng có ai biết rõ Yêu Vương trong truyền thuyết kia hiện tại đang ở nơi nào, nếu vợ chồng bọn họ liên thủ lại thì.....

Chuyện của Ma giới lại ném hồi cho mấy vị trưởng lão trông nom, hơn nữa còn nghiêm túc nói rõ để bọn họ đừng đi tìm Tinh linh tộc gây phiền toái. Về sau Bùi Mạch Ninh mới biết, Ma tộc muốn Linh thụ cùng lãnh địa của Tinh Linh giới chẳng qua chỉ vì muốn tăng thêm lực lượng cho bọn họ mà thôi. Nhưng hôm nay có một Ma vương bệ hạ lợi hại rồi, bọn họ đương nhiên cũng không cần phải làm chuyện như thế, Ma Vương phân phó, nhất định phải làm theo.

97. Chương 97: Đờ Đẻ

Ẩn sau lùm cây, dưới những tán cây tùng rộng lớn, rõ ràng là có thứ gì đó không lớn cũng không nhỏ đang xao động.

Mà ở chỗ cách đó không xa, có hai nam nhân giống như yêu quái cao to đang giao tranh ác liệt. Dưới ánh mặt trời, bọn họ có một lớp vẩy màu vàng cứng nhắc tỏa ra thứ hào quang rực rỡ giống như vàng ròng. Từng chưởng lực tung ra, không chút lưu tình tạo nên bao nhiêu dấu vết càn quét trên mặt đất.

Ở chỗ khác lại có một sinh vật trông giống như bọ cánh cứng đang nhúc nhích qua lại, thập phần xôn xao.

“A!” Một tiếng thống khổ rên rỉ, thân thể bé bỏng của Kim Giáp Trùng kia theo một đạo kim quang huyền hóa thành một phụ nhân xinh đẹp, hơn nữa, phụ nhân xinh đẹp này lại có cái bụng rất to lộ ra bên ngoài. Trên trán của nàng ta đầy mồ hôi, một tay che bụng giống như là muốn sinh.

Bùi Mạch Ninh nhướn mày trong thoáng chốc, còn chưa hiểu trước mắt đang chuyện gì xảy ra, thân thể đã theo bản năng đi về phía phụ nhân kia.

Phía sau nàng, Tư Không Thu Trạm cùng Phong Khinh Tuyết lập tức chạy theo. Bọn họ chẳng có chút hứng thú nào với hai trùng yêu đang giao tranh kia, đương nhiên sẽ không tham dự vào.

Một trong hai tên Kim Giáp Trùng cao lớn nhìn thấy bọn người Bùi Mạch Ninh tiến về phía phụ nhân xinh đẹp kia thì lập tức khê kêu một tiếng, bắt đặc dĩ cho tên Kim Giáp Trùng đối thủ chém một nhát, căn bản không thể không phân tâm.

“A...” Phụ nhân xinh đẹp sợ hãi kêu thét lên, mồ hôi lạnh liên tục đổ, bụng co rút đau đớn kịch liệt, khiến nàng cực kỳ khó chịu.

“Nào, thở đi! Cố gắng hít vào thở ra! Đừng khẩn trương, hải tử của ngươi có lẽ là muốn ra ngoài gặp nương của rồi!” Bùi Mạch Ninh đỡ lấy bụng của nàng ta. Kinh nghiệm đỡ đẻ gần như bằng không cho nên nàng cũng rất khẩn trương, lo lắng.

Ở Địa Phủ, đã nhìn quen không ít các du hồn, nàng biết rõ đầu thai chuyển thế là việc khó khăn và đáng quý đến thế nào, nói gì thì nói nàng cũng không thể ngồi yên mà bỏ mặc người này, cho nên nhất định phải cố gắng, dù có là ngựa chết nàng cũng chữa cho nó sống lại.

“Các ngươi đừng lo lắng, đi tìm cho ta ít nước! Tốt nhất là nước nóng!” Chưa ăn thịt heo nhưng tốt xấu gì cũng biết heo chạy như thế nào, Bùi Mạch Ninh một bộ mặt lạnh lùng, chỉ huy hai nam nhân không biết phải làm gì ở phía sau.

Hai nam nhân hai mặt nhìn nhau, biết nàng nhân rồi lại quyết đi quản việc của người khác rồi, bây giờ cũng chỉ đành nghe theo lời này chạy đi làm việc thôi.

“Đừng khẩn trương, trọng phụ của ngươi nhất định là đang rất lo lắng cho ngươi! Để cho hắn đừng phân tâm, ngươi hãy cố chịu đựng một chút.” Thanh âm Bùi Mạch Ninh bình tĩnh phát ra, kéo hai chân nàng ta ra rồi nhìn vào bên trong.

Lập tức, phụ nhân xinh đẹp kia “A!” lên một tiếng, dường như là đã hiểu lời của nàng, cắn cặp môi đỏ, đem những tiếng thét kia ngậm chặt trong miệng.

“Nào, hít sâu, dùng sức! Ta nhìn thấy đầu đứa nhỏ rồi!” Thanh âm của Bùi Mạch Ninh lúc này cũng có chút bất ổn, giữa vầng trán trắng nõn phủ một tầng mồ hôi trong suốt.

Hai nam nhân cũng đúng lúc vừa trở về. Bọn họ mỗi người dùng một chiếc lá sen cực đại đựng nước suối ở bên trong, sau đó lại dùng nội lực và pháp thuật của mình làm nước nóng lên.

Bên kia thì đang đánh nhau kịch liệt, bên này cũng kịch liệt không kém. Hai nam nhân cũng không khỏi đi qua đi lại, thấy hai nữ nhân đổ mồ hôi như mưa, mới hiểu nữ nhân sinh con là vất vả như thế nào.

“Mạnh lên! Hít sâu, đứa nhỏ sắp ra rồi.” Bùi Mạch Ninh không còn làm chủ được thanh âm của mình nữa, cao giọng nói lớn, tâm tình hết sức kích động. Tự tay nghênh đón một tân sinh mệnh ra đời, loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

“A!” Bên kia, phụ thân của đứa nhỏ cũng đã thành công đánh bại đối phương. Tên Kim Giáp Trùng kia ngã lún xuống đất, thẳng bại đã rõ.

“Oa oa...” Bên này, một tiểu sinh mệnh cũng đồng thời cũng ra đời, tay nhuộm đầy máu tươi đang bế đứa bé, Bùi Mạch Ninh trong lòng cũng có chút cảm động, nhanh chóng dùng nước ấm lau sạch sẽ những vết máu trên đứa nhỏ.

Đứa nhỏ này có khuôn mặt ôn hòa đầy nếp nhăn, không nghĩ tới yêu giới vốn sống trong hình dáng con người, đến hài tử sinh ra cũng mang dáng dấp con người.

“Phu nhân...” Kim quang chợt lóe, một đại hán thân hình cường tráng vội vã chạy tới chỗ bọn họ.

Hắn vọt thẳng đến chỗ người phụ nhân xinh đẹp kia, vừa kích động vừa lo lắng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của nàng ta, vội vội vàng vàng, quên mất cả chuyện hài tử của bọn họ vừa mới chào đời.

“Kiều ca, ta không sao, cũng may có vị cô nương này tương trợ! Mau nhìn xem đi, con của chúng ta đó!” Phu nhân xinh đẹp mỉm cười, hạnh phúc sung sướng vô cùng.

Lúc này, đại hán Kim Giáp Trùng đây mới hồi phục tinh thần, tiếp nhận đứa nhỏ Bùi Mạch Ninh ẵm tới. Đứa nhỏ đã được nàng quần cho ít quần áo. Đứa nhỏ nhiều nếp nhăn nhìn thế nào cũng không đẹp mắt, nhưng ở trong mắt cha mẹ thì đứa con thế nào cũng vẫn là đẹp nhất.

Đại hán cười tươi rạng rỡ, cao hứng mà cảm kích nói: “Hôm nay may mà có vị cô nương này! Vô cùng cảm tạ cô nương.”

Nghĩ ngợi, hắn lại trừng mắt nhìn tên Kim Giáp Trùng kia, hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải tên vô lại này, phu nhân cũng sẽ không động thai khí mà sinh non! Hừ, giết y cũng chưa hết tội.”

“Được rồi, Kiều ca, chàng đừng oán trách nữa.” Phu nhân xinh đẹp sau khi sinh đứa nhỏ xong vẫn còn sức lực, khiến Bùi Mạch Ninh cảm thấy xem cũng đã đủ. Quả đúng là Yêu giới, thể lực không giống người bình thường.

Đại hán cười ngây ngô vui vẻ, mắt lại nhìn về phía phu nhân của mình, sau đó a a cười với hài tử, bộ dạng người cha yêu thương con lập tức hiện lên.

Phu nhân Kim Giáp Trùng kia cho dù thể lực có tốt đến như thế nào, cũng chịu không được sau khi sanh xong đứa nhỏ cả người đầy dấm ngứa. Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, Bùi Mạch Ninh dứt khoát giúp đỡ nàng đi đến một bờ suối tắm rửa, bỏ lại ba nam nhân tròn mắt nhìn nhau.

Đợi các nàng ở trở về, xem như cũng đã thành thân quen. Nói may mắn cũng chẳng sai, phu nhân này cư nhiên lại là biểu tỷ phương xa của Yêu Đế. Lần này đến đây là để thăm Yêu Đế, biết Bùi Mạch Ninh muốn đi tìm Yêu Đế, liền vui vẻ mời bọn họ đồng hành cùng.

Ba người vốn cũng không hiểu nhiều về Yêu giới này, có người dẫn đường thì đương nhiên là vui vẻ nhận lời rồi.

Dọc đường đi, bọn họ tán gẫu được coi như rất hợp ý nhau. Phu nhân Kim Giáp Trùng kia thoát nhìn ôn hòa vô cùng, nhưng cũng không phải dễ chọc vào. Trên đường có mấy kẻ phạm phu chọc ghẹo hai nữ tử xinh đẹp, mấy nam nhân còn chưa kịp ra tay thì đã bị nàng tát co một cái, bay xa không thấy bóng. Thật là khiến người ta kính sợ!

Cũng không biết lúc trước đáp xuống là địa phương

nào, nếu không phải có phu phụ Kim Giáp Trùng thì có lẽ ba người Bùi Mạch Ninh thật không biết làm cách nào mà thuận lợi tìm được cung điện nơi Yêu Đế ở. Chỗ này nào chỗ nấy cũng cong cong queo queo, đi qua bao nhiêu địa bàn khác nhau mà cũng chưa đến được chỗ ở của Yêu Đế.

Cho đến khi tới một hồ nuôi cá sấu, bọn họ mới đi chậm lại về phía trước. Lúc bấy giờ bọn họ mới nhìn rõ, hành cung xanh vàng xa hoa rực rỡ. Bùi Mạch Ninh dọc theo đường đi đã sớm nghe nói nữ đế Yêu Giới

này phong lưu như thế nào. Nội cung to lớn như vậy, nam yêu chứa chấp bên trong cũng không ít. Chắc chắn, đúng là một nữ đế phong lưu hàng thật giá thật!

98. Chương 98: Yêu Đế

Trong cung điện to lớn, thân ảnh phụ nhân xinh đẹp cùng một thân ảnh yêu mị ôm nhau một chỗ, hình ảnh này thật đúng là cực duy mỹ.

”Biểu tỹ, tỹ sao lại tới nơi này?” Nữ nhân yêu mị nhú đôi mắt đào hoa đầy ý cười trên mặt lại, khoe mắt quất thẳng tới phụ nhân xinh đẹp kia.

”Hừ, biểu muội, muội nghĩ rằng ta muốn tới nơi chướng khí mù mịt này sao hả? Nếu không phải tộc trưởng phân phó ta tới, chẳng thêm để ý ta có thai, hại ta nửa đường sinh non.” Kim Giáp Trùng phụ nhân nửa điểm vui mừng cũng không có.

Hai người chậm rãi buông tay, trong lòng hiểu rõ mà không nói.

”Ôi chào, để ta xem! Đây chính tiểu diệt tử đáng yêu của ta đấy ư?” Yêu Đế cười, cả khuôn mặt đều giống như đóa hoa xuân xán lạn, móng tay thoa son hồng hồng đưa về phía hài tử đáng yêu, đáng tiếc nửa đường đã bị nương của tiểu oai nhi ngăn cản.

”Đừng có làm con ta thức giấc.” Kim Giáp Trùng phụ nhân nửa điểm cũng không khách khí nói.

Mặt Yêu Đế có chút vặn vẹo, mắt thoáng nhìn lại những người khác, nhãn tình sáng lên lập tức hướng về phía Tư Không Thu Trạm cùng Phong Khinh Tuyệt. Vừa quan sát bọn họ, Yêu Đế vừa khen liên thanh: ”Chắc chắn, đáng người thật sự là tốt! Một lạnh lùng, một yêu nghiệt, hậu cung ta còn đang thiếu chính là loại hình này.”

Vừa nói, ánh mắt giống như lang sói tìm được mồi ngon, đáng sợ đến mức làm Phong Kinh Tuyệt trốn phía sau lưng Bùi Mạch Ninh, Tư Không Thu Trạm thì phớt lờ cái ánh mắt đó. Cho dù là Yêu Đế cũng bị bộ dạng này của hắn thu hút.

”Biểu muội, muội thật quá mất mát, vị này chính muội tử cùng muội phu của ta đấy! Biểu muội nên nhin một chút, đừng làm cho người ta nghĩ muội không có nam nhân thì không sống được.” Kim Giáp Trùng phụ nhân không nói lời nào thì thôi, vừa nói thật đúng là kinh người.

Yêu Đế sờ sờ cái mũi, bắt đắc dĩ thở dài, mỹ nam khó cầu.

Bất quá.....

”Ồ? Hơi thở trên thân bọn họ là... ?” Yêu Đế nhú mày, rốt cuộc cảm giác được có gì đó không thích hợp.

”Chúng ta có chuyện quan trọng đến tìm Yêu Đế.” Chờ ánh mắt của Yêu Đế cuối cùng cũng dừng lại trên người mình, Bùi Mạch Ninh mới ần ần mở miệng nói.

Trong đại điện, mấy người yên ổn ngồi xuống, đại hán Kim Giáp Trùng ôm tiểu oa nhi, bộ dáng mười phần giống vú em, cũng không quan tâm bọn họ đang nói cái gì.

”Hả? Người nói quỷ Vương sẽ đến Yêu giới của chúng ta sao?” Yêu Đế lười nhác tựa vào trên ghế, híp con ngươi lại, thích ý hưởng thụ sự xoa bóp nam sủng phía sau lưng.

Bùi Mạch Ninh giật giật khoe miệng nói: ”Đúng, nếu đoán không sai, hắn chắc chắn sẽ tìm đến Yêu Vương. Chuyện năm đó chung quy vẫn cực kỳ oanh động.”

”Phì, phì “ Hai tỹ muội Yêu Đế đều cười ra tiếng, phụ nhân xinh đẹp càng cười tươi hơn nói: ”Muội tử, nguyên lai các người là vì chuyện này tìm biểu muội ta! Thực không dám dấu diếm, mục đích Quỷ Vương cũng không có khả năng đạt được, trước đây rất lâu, thời điểm Yêu Vương sinh hạ yêu quỷ cũng đã chết rồi!”

Lời kia vừa thốt ra, tất cả bọn họ đều giật mình, trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng có vẻ kinh nghi, bất định.

“Vậy Quý Vương tại sao lại đến Yêu giới nhỉ?” Bùi Mạch Ninh hỏi, đó cũng là câu hỏi chung trong lòng mọi người.

“Ah, gần đây không có nghe thấy chuyện liên quan này, xem ra ta cũng phải điều tra thêm phía dưới có kẻ nào buông thả hay không thôi!” Yêu Đế hơi nhếch khóe miệng, một cỗ tà khí tự nhiên nảy sinh, lúc này nàng mới thể hiện ra khí thế của một Yêu Đế.

“Bất quá Quý Vương nếu thật sự đến Yêu Giới chúng ta, như vậy chỉ có một mục đích!” Yêu Đế tựa như nghĩ tới điều gì, nhấp nhanh môi đỏ mọng, nụ cười trên mặt cũng phút chốc biến mất.

“Mục đích gì?” Không khí này lập tức chuyển biến.

“Yêu quỷ sinh ra thập phần là điềm xấu. Một yêu quỷ có được sức mạnh xuất thế cường hãn như vậy thì bắt đầu lúc ở trong bụng mẹ sẽ xé xác mà tự sinh ra. Lúc đó là thời điểm Yêu Vương yếu nhất. Cho nên lúc yêu quỷ sinh ra thì cũng là lúc mẫu thân của hắn mất!” Yêu Đế mở miệng, có vẻ như chuyện năm đó rành rành trước mắt.

“Lúc trước đoạn nghiệt yêu này thập phần oanh động, Quý Vương cực kỳ yêu Yêu Vương, bản thân thấy đứa nhỏ làm ra việc như thế, nên cũng thập phần bi phần. Nếu không phải Yêu Vương khuyên can, khẳng định hắn cũng sẽ làm thịt chính con của mình.” Yêu Đế cười tươi nói. Bùi Mạch Ninh lúc này mới chợt hiểu ra, khó trách Quý Vương trốn ra lại không trực tiếp đi tìm nàng báo thù, nguyên lại hắn ta đối với con trai của mình yêu hận có thừa.

“Nếu Yêu Vương đã qua đời, Quý Vương vì sao còn muốn đến yêu giới?” Phong Khinh Tuyết cũng nghi ngờ hỏi, tin tức của bọn họ không sai. Quý Vương đích thật là đến yêu giới

“Haiz, chỉ hy vọng là ta đây đoán sẽ sai.” Yêu Đế thở dài nói: “Sức mạnh của Yêu Vương ngang ngửa với ta, linh hồn bất diệt, chỉ cần thân thể luôn tồn tại ở yêu giới, Quý Vương đến lúc đó chỉ cần mượn thêm chút lực nữa là có thể làm cho Yêu Vương sống lại...”

Gần lời nói từng tiếng, làm cho mọi người cả kinh, đều cau chặt mày.

“Sống lại?” Phong Khinh Tuyết cả kinh kêu ra tiếng. Chuyện năm đó cũng đã đủ phản nghịch, chẳng lẽ còn muốn gây thêm chuyện phản nghịch nữa hử sau? Nếu đúng là vậy, Quý Đế cũng thật sự tổn không ít tâm tư suy nghĩ.

”Đúng vậy, nếu đây là thật sự, đừng nói các ngươi, bản đế cũng phải tìm cách xử lý.” Yêu Đế liếm mi hừ nhẹ nói. Nàng mặc dù thích mỹ nam, nhưng chưa từng quên thân phận cùng trách nhiệm của mình, Yêu Vương vốn là nhìn trộm vị trí của nàng đã lâu, lúc trước trong thời kỳ phản nghịch cũng đã tạo ra bao nhiêu biến loạn, thế nên không thể để cho Yêu Vương sống lại được.

“Người đâu! Mau thông báo xuống, phân phó các tộc, toàn bộ nghiêm cẩn canh phòng, tuần tra xem những nơi nào có hành tung của Quý Vương cho ta. Nếu có tin tức gì phải lập tức bẩm báo ngay.” Nghĩ đến liền làm, Yêu Đế nhanh chóng phân phó xuống.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ đều phi thường bận rộn. Có rất nhiều tin tức từ những tộc tìm thấy dấu vết của Quý Vương, nhưng mỗi lần thời điểm bọn họ đuổi tới thì lại biến mất vô tung.

Bùi Mạch Ninh lần đầu tiên giao phong cùng Quý Vương, rốt cuộc nàng đã hiểu vì sao ban đầu Quý Đế cùng lão gia tử liên thủ chế phục hắn. Quý Vương thật sự rất狡 hoạt, căn bản định làm nhiều loạn tâm mắt của tất cả bọn họ.

Thế nhưng, nhiều ngày ở chung khiến tình hữu nghị giữa mấy nữ nhân với nhau dần dần hình thành.

Kim Giáp Trùng phu nhân tỷ khí ngay thẳng đối ân huệ của Bùi Mạch Ninh luôn luôn nhớ kỹ, cho nên đặc biệt tốt với nàng. Bùi Mạch Ninh tuy rằng tính tình lạnh lùng nhưng người khác đối tốt với nàng, nàng đều cảm nhận được.

Về phần Yêu Đế, tuy rằng bộ dáng yêu mị cùng nàng hoàn toàn tương phản, thậm chí vừa gặp mặt còn mơ tưởng đến phu quân lẫn biểu ca của nàng, tỷ thí so với Kim Giáp Trùng phu nhân còn bất thường hơn. Thậm chí có lúc nàng ta còn la hét thẳng vào mặt Bùi Mạch Ninh, ánh mắt nóng bỏng thiếu chút nữa liền để cho người khác tưởng rằng nàng ta nam nữ đều xơi, sau đó bị Tư Không Thu Trạm phòng bị giống như sinh vật lạ, thật khiến người ta không nói được lời nào.

99. Chương 99: Mỹ Nam

Không khí sáng sớm ở yêu giới thật phần tươi mát, khắp nơi đều tràn ngập linh khí vạn vật.

Tuy là Yêu Đế bất lão bất tử, nhưng cũng thích hưởng thụ thức ăn ngon, hưởng thụ hương vị đưa trên vị giác, mỗi sáng trưa tối đều giống như nhân loại hưởng thụ bữa sáng, bữa trưa, bữa tối.

Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm đương nhiên không cần nói, sớm đã thành thói quen, không cần người khác gọi, mỗi ngày bọn họ đều đến đây dùng cơm.

Hôm nay tựa hồ lại có chút gì đó không giống, trừ bỏ một bàn điểm tâm buổi sáng phong phú ra thì bốn phía còn lại có thêm không ít nam nhân muôn hình muôn vẻ. Bộ dáng nào cũng có, duy nhất có một chút điểm chung là bọn họ đều cực kỳ tuấn mỹ.

Thậm chí trong số đó có cả bán thú. Y khua tay chỉnh đốn dung nhan, đôi mắt quyến rũ thẳng tắp nhắm thẳng vào Bùi Mạch Ninh, khiến Bùi Mạch Ninh cảm thấy mồ hôi lạnh của mình liên tục đổ ra.

Vật xinh đẹp thì người người đều thích thưởng thức, nhưng chỉ dám nhìn từ xa chứ không thể khinh nhờn.

Bùi Mạch Ninh âm trầm cùng Tư Không Thu Trạm nhất diện lạnh lùng kề bên không nhanh không chậm thưởng thức bữa sáng. Tư Không Thu Trạm thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng. Phu thê hai người ngọt ngào dùng bữa, không nhìn tới đám mỹ nam xung quanh.

Điều này khiến đám mỹ nam đó cực kỳ oán hận. Chỉ tiếc, Tư Không Thu Trạm lãnh khí thực sự quá cường hãn, chỉ cần bọn họ dám can đảm tiến lên vài bước là nhiệt độ chung quanh lập tức giảm xuống vài độ.

“Ai da, muội tử này, những mỹ nam này muội đều không thích sao?” Những cái đầu núp sau vụng trộm nhìn Yêu Đế kiều mỹ kia, mỹ nam ai oán bọn họ chịu được, nhưng nàng thì chịu không nổi, quá thương tâm.

Yêu Đế sờ soạng Hồ yêu bên cạnh, chọc ghẹo đối phương làm cho đôi mắt xinh đẹp hiện ra một chút hờn dỗi, thân thể yêu mềm, hắc hắc, không ngờ nam tử Hồ tộc lại quyến rũ lẳng lơ như vậy, tâm nàng đã ngứa ngáy, thực hoài nghi muội tử này có phải không thể “Giao hợp” được hay không? ~Nếu như Bùi Mạch Ninh biết được trong lòng Yêu Đế lúc này nghĩ gì, chắc đã sặc cơm từ sớm.

Từ lúc Kim Giáp Trùng phu nhân gọi nàng là “muội tử”. Yêu Đế cũng gọi nàng như vậy, Bùi Mạch Ninh nghe mãi cũng thành quen. Chỉ có điều, những mỹ nam này, nàng không có phúc hưởng thụ, nàng chẳng lẽ còn không cảm giác được cái người bên cạnh nàng đang thẳng cấp dần tự động biến mình thành cái máy lạnh hay sao?

“Khụ khụ, không cần, nếu tỷ thích, thì tự mình giữ đi.” Một nam nhân đã khiến nàng bận không chịu nổi rồi, nàng cũng không muốn bị chết cồng đầu!

Tư Không Thu Trạm nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên nhu hòa, dịu dàng tiếp tục gấp thức ăn cho nàng, thậm chí vô cùng thân thiết đứt cho nàng vài miếng. Bộ dáng ngọt ngào của hai người làm cho Yêu Đế cảm thấy nổi da gà.

“Chắc chắn, muội lại không hiểu gì rồi! Mỹ nam càng nhiều càng tốt, giữ lại bên người thưởng thức cũng không tệ, mà chơi đùa chút thì cũng thú vị.” Yêu Đế chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, từ đầu đã bỏ qua sắc mặt đang dần trở nên khó coi của Tư Không Thu Trạm, hoặc có thể nói, nàng chính là đang dùng biện pháp này để chinh phục bọn họ, nàng một chút cũng chưa từng quên Tư Không Thu Trạm đã lãnh đạm như thế nào với

nàng. Nghĩ đến chuyện đó, Yêu Đế lại nghiêng răng nghiêng lợi, muội tử tốt như vậy, nói gì cũng phải nhét vài mỹ nam cho nàng, làm cho nam nhân kia biết muội tử cũng có người muốn.

Thú vị? ~ Bùi Mạch Ninh trong lòng thầm than, không phát hiện ra bên thức ăn đã chồng thành một tòa núi nhỏ trong bát của mình. Nàng thầm nghĩ muốn an an tĩnh tĩnh một mình ăn sáng, hai người này muốn đấu đá thì tự mình đấu đá đi, vì sao cứ muốn quần quít lấy nàng vậy?

Thở dài, Bùi Mạch Ninh buông đũa xuống, nhìn đám mỹ nam u oán, nghiêm cẩn nói: “Những mỹ nam đó đều lưu lại chỗ tỷ đi, ta tin tưởng luận thể lực tỷ tuyệt đối là đệ nhất. Ta thấy phòng trống trong hậu cung cũng còn nhiều, không lo bọn họ không có chỗ ở.” Nói xong, nàng lập tức lôi kéo cái “máy lạnh” bên cạnh chạy trước.

“YAAAA ..., muội tử, muội tử, tỷ tỷ ta còn đủ dùng, khi nào muội không đủ dùng thì nhớ đến tìm ta nhé!” Đáng chết, nha đầu này người đã đi rồi mà vẫn còn muốn gây phiền toái cho nàng.

“Phang” Một tiếng vang nhỏ, Bùi Mạch Ninh đã bị đặt trên cửa phòng, một hơi thở ấm áp phả lên vùng cổ trắng nõn của nàng, khiến nàng không tự chủ được run nhẹ một cái.

“Được ư? Không đủ dùng? Ninh nhi của ta chê ta ra sức không đủ sao?” Hơi thở ấm áp của Tư Không Thu Trạm phả vào bên tai nàng, làm cho nàng có chút ngứa, nhưng cũng không dám cử động. Nghe thanh âm của hắn, nàng liền biết hắn đã tức giận.

Ra sức? Hắn làm sao có thể không đủ ra sức, nàng khóc không ra nước mắt, Yêu Đế này có ý muốn hại nàng đây.

“Làm sao có thể vậy? Chàng đừng nghe Yêu Đế nói bừa.” Nàng lập tức ôn nhu nói, chỉ thiếu nước thề, nàng cũng thật sự không có tâm tư kia.

Khẽ cười một tiếng, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng chỉ có ở trước mặt nàng mới có thể trở nên ôn hòa cười nở rộ như vậy. Tư Không Thu Trạm của hôm nay, con người màu hồng phách ấm áp, thậm chí lộ ra một cổ tà mị trong hơi thở.

Bùi Mạch Ninh nuốt nuốt nước miếng, rốt cục biết vì sao Yêu Đế thích ngắm mỹ nam như vậy, thực sự sắc đẹp có thể thay cơm.

Đôi môi lạnh lẽo áp lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Trong lúc hơi thở giao thoa, hắn thậm chí có chút mãnh liệt muốn trực tiếp tiến quân thần tốc, quần lấy cái lưới ôn nhu của nàng, quấy nàng đến long trời lở đất, thẳng đến khi thở hổn hển mới thôi.

“Hừ, nhưng mà ta vẫn chưa nguôi giận đâu.” Tư Không Thu Trạm hừ lạnh một tiếng, hơi thở gấp gáp, trực tiếp ôm ngang một cái, đem người mang đến trên giường lớn. Lụa mỏng rơi xuống, một buồng xuân sắc bị che khuất, Tiếng “Kèo kẹt kèo kẹt” từ chiếc giường lớn vang lên, tên nam nhân nào đó đang muốn chứng minh cho nữ nhân của hắn thấy, hắn rất “nại dụng”. Tiếp đó chỉ còn tiếng a a.

*nại dụng: Dùng bền bỉ, lâu dài.

Cho đến khi mặt trời lên cao, ăn bao nhiêu ở bữa sáng thì giờ đã tiêu hóa xong rồi, thừa dịp tên nam nhân nào đó đi lấy chút đồ ăn, Bùi Mạch Ninh lúc này mới râm rì từ trên giường bước xuống.

Cả người có cảm giác đau nhức khiến nàng nhận không được muốn mắng chửi người, nam nhân này thể lực thật sự là quá tốt, rõ ràng đêm qua mới vừa nghĩ đến hôm nay đã điên loạn đảo phượng, trên mặt không khỏi đỏ bừng.

“Két” một tiếng, cửa vừa mở ra lại bị đóng lại, Tư Không Thu Trạm tâm tình rất tốt, đem khay cầm trong tay đặt lên bàn, lấy thức ăn ra.

Bùi Mạch Ninh hừ hừ khó chịu, miễn cưỡng choàng áo ngồi xuống, vừa muốn động tay, liền bị đoạt lại chiếc đũa.

Chỉ thấy khóe miệng Tư Không Thu Trạm uốn lên, tâm tình hết sức tốt nói: “Đến đây Ninh nhi, nàng hôm nay chịu khổ cực rồi, tới đây ăn đi.” Nói xong liền gấp một miếng gà xé cho nàng, nàng cắn một miếng, nghiêng răng nghiêng lợi nhai, giống như coi hắn là thức ăn mà nhai trong miệng.

Đáng tiếc tên nam nhân nào đó không tự chủ, vẫn vui vui vẻ vẻ. Đến khi trên bàn chỉ còn một mảnh hỗn độn, bọn họ mới phát hiện mình đã bị đói bụng lắm rồi, một bàn thức ăn đều hết.

Cơm nước xong, Bùi Mạch Ninh hưởng thụ tay nghề xoa bóp của Tư Không Thu Trạm, thích ý vừa định đi vào giấc ngủ thì bên ngoài đột nhiên lại vang lên những tiếng ồn ào.

Đôi mắt đang buồn ngủ lập tức mở to, nàng nhúu mày, lập tức ngồi dậy, mặc quần áo vào rồi lôi kéo Tư Không Thu Trạm đi ra cửa: “Hình như là xảy ra chuyện gì, chúng ta chạy nhanh qua xem.”

100. Chương 100: Thánh Thủy Bị Trộm

Edit: Mẹ Đốp

Trên quảng trường rộng lớn, Yêu Đế dẫn đầu một đoàn người, người nào người nấy đều hùng hùng hổ hổ, có vẻ như đang tìm cái gì đó. Không gian xung quanh phẳng phất có hơi thở của quỷ.

Bùi Mạch Ninh mở to mắt, rùng mình, chẳng lẽ Quỷ Vương đến đây?

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Bùi Mạch Ninh tiến lên một bước hỏi.

“Muội tử, tên Quỷ Vương kia thật quá đáng, dám vào đây trộm bảo bối Thánh Thủy của ta đi mất rồi!” Vừa nhìn thấy Bùi Mạch Ninh đến, khuôn mặt yêu mị của Yêu Đế lập tức trở nên nhăn nhó khó coi, rồi khóc nức nở tố khổ với Bùi Mạch Ninh.

Tư Không Thu Trạm theo sát phía sau trừng mắt nhìn nữ yêu đang ôm tiểu kiều thê của hắn ở trong lòng, đương nhiên cũng một phần bởi vì đó cũng là người lúc trước giết dây muốn cho tiểu kiều thê của hắn vài nam sủng.

Tư Không Thu Trạm một tay kéo Bùi Mạch Ninh trở lại trong lòng mình, Yêu Đế theo đó suýt chút nữa ngã xuống. Cũng may Yêu Đế phản ứng nhanh nhẹn, giữ được thăng bằng, nếu không thì bị chơi xỏ rồi.

Trùng mắt nhìn bộ dáng đề phòng của Tư Không Thu Trạm, Yêu Đế cũng quên mất bản thân mình đang khóc rống, nổi giận đùng đùng muốn nhào lên cướp Bùi Mạch Ninh trở về.

Bùi Mạch Ninh bắt đầu dĩ giết giết khóe miệng, xoa nhẹ thái dương. Vừa rồi mới bị giảng co lâu như vậy, nàng còn mệt lắm, càng không muốn xem bọn họ tái ‘Chiến đấu’ cho nên lập tức ho nhẹ nói: “Là Quỷ Vương tới đây sao?” Nếu quả đúng như vậy, hơi thở mong manh kia nàng cũng có thể cảm nhận được.

Đề tài bị chuyển đổi trong nháy mắt, Yêu Đế ủy khuất chu môi, nói: “Đúng vậy, rất âm trầm, tên Quỷ Vương đó đã phá vỡ hàng rào thị vệ canh giữ của ta một cách dễ dàng! Nếu không phải ta có khứu giác tốt, phát hiện ra sớm thì có lẽ bây giờ cũng chẳng thể nào phát hiện ra Thánh Thủy đã bị trộm!”

“Thánh Thủy?” Nghi hoặc, Bùi Mạch Ninh nhúu mày. Nàng không quen thuộc lắm với Yêu Giới này.

“Ah, Thánh Thủy kia đó là một thứ rất tốt, bảo bối của yêu giới này, có công hiệu thanh tẩy linh hồn. Tên Quỷ Vương trộm nó đi chắc là muốn hoàn sinh cho Yêu Vương.” Phong Khinh Tuyệt khoan thai chậm rãi đi đến, nhưng cũng hiểu được không ít chuyện. Xem tình cảnh hiện tại, hắn cũng phán đoán được một số chuyện.

“Ừ, đúng vậy! Thứ kia chính ta cũng chưa từng dùng qua, thế mà đã có kẻ dám trộm nó đi mất! Thật đáng căm giận!” Yêu Đế cắn răng nghiêng lợi nói, khuôn mặt tà mị thiếu chút nữa bị bóp méo.

“Nếu nhẩm tính thời gian, chúng ta đã lãng phí mấy ngày ở đây rồi! Quỷ Vương xem chừng còn chưa tìm được, Yêu Vương thì có thể sẽ sống lại.” Phong Khinh Tuyệt tà khí cười, trong mắt phượng lóe ra rạng rỡ tinh quang.

Mọi người sững sờ, không khí trong nháy mắt dường như ngưng trệ.

“Người tới, lập tức lục soát toàn bộ Yêu Giới một lần cho ta! Tìm không ra Quỷ Vương, ta sẽ hỏi tội tất cả các người.” Yêu Đế nổi giận, khí sắc cao ngạo lộ ra hết thảy. Thời gian sắp tới, bọn họ chỉ có thể cố gắng nắm bắt từng khắc, từng giờ.

Ngày hôm sau, không cần bọn họ tìm, Quỷ Vương đã để lộ chân tướng. Yêu Vương vừa tái sinh cần rất nhiều yêu khí, Quỷ Vương đã động thủ bắt được rất nhiều Thực Vật Yêu tộc, lấy huyết của bọn họ cho Yêu Vương dùng.

Chuyện này làm toàn bộ Thực Vật Yêu Tộc chấn động, các tộc trưởng đã nhanh chóng trình sự việc lên cho Yêu đế.

Yêu Đế nghe tin tức này đã vội vàng chạy tới Thực Vật Yêu Tộc xem xét, đương nhiên đám người Bùi Mạch Ninh cũng đi theo. Sắc trời mông lung, từng luồng hương thơm ngát của cỏ cây Yêu giới tỏa ra bốn phía. Bởi vì chúng là yêu vật biến ảo từ thực vật, trên thân bọn chúng không có nhiều mùi huyết tinh, hương vị cỏ cây hoa lá là chính, khó khăn lắm mới ngửi ra được một chút huyết tinh.

Dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng Thực Vật Yêu Tộc, bọn họ rất nhanh đã đi đến trước một sơn động. Lối vào sơn động cực lớn, giờ phút này lại có không ít thị vệ đứng bao vây.

Quỷ Vương kia là kẻ giả dối vô cùng. Y đã đổi chỗ không biết bao nhiêu lần, chính vì muốn gây nhiễu loạn tầm mắt của bọn họ. Đêm qua là thời điểm then chốt, cho nên y vẫn chưa dịch chuyển được đi nơi khác, bắt đắ dĩ bị phát hiện ở đây.

“Nếu chưa ai làm gì, ta muốn thử vào trước xem một chút.” Bùi Mạch Ninh thấy bọn họ vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng yên lặng xem xét, có phần không nhin được mà tiến lên nói.

“Không được.” Tư Không Thu Trạm lập tức nhú mào ôm chặt nàng vào trong ngực mình, không cho phép nàng một thân một mình tiến lên.

“Ta sẽ phái người đi vào, miễn cho Quỷ Vương kia giả trò gì.” Yêu Đế vừa thấy người nào sốt ruột che chở cho kiều thê của mình, bĩu môi liền nói.

Vừa dứt lời, sơn động kịch liệt rung lên. Không cần Yêu Đế phái người đi vào, một luồng hắc vụ lạnh thấu xương từ bên trong ào ra, mang theo kinh phong mãnh liệt. Lập tức, chung quanh truyền đến những tiếng “ Rầm, rầm, rầm...”, không ít Yêu tộc đã ngã xuống như ngã rạ.

“Khè, khè khè, ta còn tưởng ai, nguyên lai là Yêu Đế cùng Diêm vương đại giá quang lâm.” Tiếng cười của Quỷ Vương chẳng khác gì tiếng cười của tên nhãi tử yêu quỷ kia, khiến người nghe thập phần khó chịu.

“Chắc chắc, Diêm Vương mới nhận chức mà đã ngông cuồng như thế này rồi sao? Ta còn chưa tìm người tính sổ, người đã tự mình mò đến cửa rồi.” Một đoàn hắc vụ bao phủ cả thân hình Quỷ Vương, duy chỉ có đôi mắt màu đỏ tươi lộ ở bên ngoài.

“Ta từ trước đến nay luôn thích chủ động.” Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt mở miệng, đôi môi đỏ nhếch lên, thần nhiên cười.

“Khè, khè khè, thật đúng là người thừa kế do lão nhân kia chọn! Lời này của ngươi khiến tâm ta ngứa ngáy rồi đấy.” Con người màu đỏ tươi đột nhiên trừng, bên trong hoàn toàn điên cuồng. Ánh mắt nóng cháy kia có vẻ như muốn xé nát nàng ra, khiến Bùi Mạch Ninh nhin không được mà chau mày lại.

“Hừ, Quỷ Vương lớn mật! Mau đem Thánh Thủy ra đây cho ta! Bằng không, ta sẽ khiến cho người tan hồn nát vía ngay bây giờ.” Yêu Đế lạnh lùng mở miệng. Giờ này khắc này, nàng đã sớm thu liễm vẻ tươi cười thường ngày, con người nguyên bản màu đen nay đã biến thành màu xanh lục bảo, cả thân người ở trong tư thái chiến đấu. Đây mới thực sự là Yêu Đế, chỉ riêng vẻ cường hãn lúc này cũng khiến người ta rung động không thôi.

“Ha ha ha, Yêu Đế lúc trước mặc dù người không nhúng tay vào chuyện của chúng ta, nhưng Yêu nhi của ta lại rất thích vị trí của người đấy! Cũng tốt, dùng yêu khí của người để làm Yêu nhi của ta sống lại là nhanh hơn cả! Khè, khè, khè...” Tiếng cười quái dị lại vang lên. Yêu Vương kia vừa dứt lời, một luồng hắc vụ đã bao vây lấy tất cả đám người Yêu Đế.

Không có chuẩn bị tốt, một vài Yêu tộc lập tức bị cuốn vào trong đó, hình thành những tiếng kêu thảm thiết.

Yêu Đế nheo con ngươi lại, nổi giận. ‘NGAO...OOO’ một tiếng. Kim quang chợt lóe, lập tức Yêu Đế biến thành một cửu vĩ hồ ly.

Bùi Mạch Ninh bây giờ mới biết, đây mới chính là nguyên hình của Yêu Đế. Trách không được toàn thân Yêu Đế lại tản ra yêu khí mê hoặc, nguyên lai nàng là cửu vĩ hồ ly.

Một Hồ yêu, một Yêu Vương giao chiến kịch liệt. Bất quá, Yêu tộc muốn đối phó với Yêu Vương của Quỷ giới là điều không dễ dàng huống chi nguyên bản Quỷ Vương bây giờ lại là một đám hắc vụ. Yêu Đế chỉ có thể miễn cưỡng phá hư hành động của Quỷ Vương mà thôi.

Dưới loại tình hình này, Bùi Mạch Ninh lập tức đảo ánh mắt qua, ý bảo Phong Khinh Tuyết động thủ.

Tử Thần được triệu hồi, Phong Khinh Tuyết lập tức gia nhập chiến đấu. Trận chiến này làm cho Quỷ Vương thị huyết cực kỳ, cực kỳ hưng phấn. ‘Khè, khè, khè’, tiếng cười quái dị luôn luôn vang lên.

Thực lực của Quỷ Vương thật sự quá cường hãn. Giam hãm nhiều năm trong Địa phủ như vậy, y càng hấp thụ được nhiều oán khí của các oan hồn, sức mạnh dâng cao đến cực hạn.

“Ninh nhi, ta đi hỗ trợ.” Tình thế không được lạc quan, Tư Không Thu Trạm chẳng chút suy nghĩ, lập tức triệu tập Hắc báo cùng Viên Nguyệt Loan Dao, xông lên phía trước.

Giữa không trung chỉ thấy được từng đạo quang ảnh xuôi ngược bổ qua. Nơi đi qua không có một ngọn cỏ nào có thể tiếp tục sống, những chỗ trúng được hình thành liên tiếp, càng lúc càng sâu. Sức mạnh trong cuộc chiến này toàn là vương giả.

101. Chương 101: Sức Mạnh Của Hồn

Edit: Mẹ Đốp

Beta: Meimoko

Bùi Mạch Ninh không hề nóng ruột muốn nhúng tay ngay vào trận đấu này, ngược lại nàng đứng ở một bên cẩn thận quan sát, cố gắng tìm nhược điểm trí mạng của Quỷ Vương.

Ba chương lực cường hãn hình thành một đạo quang ảnh đầy sát khí nhắm thẳng về phía Quỷ Vương. Quỷ Vương có vẻ không chống đỡ nổi. Y luôn cho rằng thực lực của mình cao hơn nhiều so với bọn Diêm Vương trẻ cùng Yêu Đế này, nhưng ngoài ý muốn lại có thêm một Tư Không Thu Trạm tham gia vào. Tư Không Thu Trạm này hình như có sức mạnh khá cường hãn, mang theo hơi thở của Ma tộc. Ma giới cùng Thiên giới ngàn năm nay luôn đối đầu. Nhiều thế lực cùng tập kích một lúc thế này, Quỷ Vương đương nhiên không tiêu hóa nổi.

Tư Không Thu Trạm càng đánh càng hăng, loan đao lên lên xuống xuống, từng đạo quang ảnh trắng xanh đánh úp về phía Quỷ Vương. Hắc vụ giống như bị chém đứt, phảng phất như không còn công dụng gì nữa, càng không thể nổi lên. Bởi thế mới nói, Viên Nguyệt loan đao chính là một binh khí thần diệu của Tam giới.

Quỷ Vương nổi giận, con ngươi màu đỏ tươi càng thêm đỏ, hiện tại cục diện đảo ngược, y bị vây hãm tứ phía. Y bị phần, thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa thôi là y đã có thể cứu sống nữ nhân mà y yêu. Y không cam lòng, thật sự không cam lòng!

Con ngươi màu đỏ tươi đột nhiên chuyển hướng quét thẳng về phía Bùi Mạch Ninh. Đó chính là hung thủ đã giết con của mình, cho dù bản thân không yêu mến đứa nhỏ đó, nhưng suy cho cùng đứa nhỏ đó vẫn là do nữ nhân mình yêu dùng mạng sống để sinh ra! ~ Giờ khắc này, trong mắt của y chỉ có duy nhất mục tiêu là Bùi Mạch Ninh. Cho dù phải chết, y cũng sẽ đem nàng tán hồn nát vía.

“Khè, khè, khè....” Quý Vương phảng phất như đã nghĩ thông suốt, từng đợt tiếng cười thông thiên lại vang lên. Thừa dịp mọi người không chú ý, Quý Vương vận dụng toàn bộ sức mạnh có trong người hất văng ba người kia ra, nhằm thẳng phía Bùi Mạch Ninh mà xông tới.

Một đạo hắc vụ lập tức bao trụ lấy Bùi Mạch Ninh, khiến nàng cứng ngắc không thể động đậy.

Một luồng chân khí cực mạnh bủa vây, Bùi Mạch Ninh bắt đắc dĩ giựt giựt khoe miệng. Quả nhiên là phụ tử, Quý Vương cùng yêu quý thật ăn ý, dù có phải hủy nguyên thần cũng nhất quyết kéo nàng đồng quy vu tận.

“Ninh nhi!” Tiếng Tư Không Thu Trạm gào thét ở một bên, con người màu hổ phách tràn đầy bất an lo sợ.

Không được! Hắn tuyệt đối không thể chỉ biết đứng nhìn một màn giống lúc trước tái xuất hiện. Kinh phong như lưỡi đao quét đến, Tư Không Thu Trạm vẫn bình thản không có cảm giác gì, chỉ nhằm hướng hắc vụ phía Bùi Mạch Ninh mà xông tới.

Tay hắn nắm thật chặt Viên Nguyệt Loan Dao, những ngọn gió cửa vào da thịt đau đớn nhưng hắn cũng không chùn bước.

Bị bao phủ ở trong sương mù, Bùi Mạch Ninh tuy rằng không thể động đậy, nhưng không đến mức không có cảm giác. Ở phương hướng này, nàng hoàn toàn nhìn thấy hết thấy mọi hành động của Tư Không Thu Trạm. Trong lòng không khỏi tê tái, mở to mắt nhìn hắn, chỉ hy vọng hắn dừng đến gần nữa. Hắn chẳng lẽ không nhìn thấy quần áo của mình đều bị cửa rách, huyết nhục mơ hồ một mảnh rồi hay sao?

Nguyên thần bạo liệt của Quý Vương hiện ra, cổ lực lượng kia, đủ để san bằng nơi đây thành bình địa.

Trong lòng nôn nóng cực kỳ, Bùi Mạch Ninh trầm nghĩ, không thể ngồi yên chờ chết. Mắt phượng biến đổi, rồi chậm rãi nhắm lại, ở trong lòng đọc thần chú gọi Hồn đến.

Cấp bậc của Hồn chính là cấp nguyên lão. Người khác có lẽ cũng không nhìn ra, chỉ xem Hồn như một u hồn bình thường đặc biệt hơn một chút, nhưng ai cũng không biết, Hồn chính là thánh thú ngàn năm tại Địa phủ.

Hấp thu linh khí gần ngàn vạn năm tinh hoa của Địa phủ cùng với dưng dục trong thiên địa mà thành thánh thú. Cổ lực lượng kia, nói thật, không phải vị Diêm Vương nào cũng có thể khống chế được, cũng không phải ai cũng đạt được sức mạnh như Hồn, đến ngay cả lão gia tử cũng không có được.

Tình cảnh bây giờ, Bùi Mạch Ninh đành phải buông xuống bất an trong lòng, bắt đầu kêu gọi Hồn đến. Nàng đương nhiên phải thử nhìn một chút.

Dưới sự triệu tập của nàng, Hồn đã đến. Hồn có thể cảm giác được trong lòng chủ nhân đang xao động.

Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai Bùi Mạch Ninh, nàng mở mắt, nhìn thấy con người sáng chói lẫn quần trong đám hắc vụ kia.

“Hồn, chỉ có ngươi là có thể giúp ta! Đến, vì ta, hãy thể hiện sức mạnh của mình đi.” Bùi Mạch Ninh nhìn thật sâu vào con người sáng chói kia, trong lòng đang cùng Hồn trao đổi suy nghĩ.

Con người chớp chớp, Hồn hình như cảm thấy nghi hoặc. Chung quanh khí áp mỗi lúc một đè nén, nhưng Bùi Mạch Ninh vẫn không buông tay. Nàng nhìn thật sâu vào Hồn, muốn truyền suy nghĩ từ trong đầu mình sang cho Hồn. Hồn có vẻ như cũng cảm giác được nàng muốn nói điều gì. Dù sao, trong ngàn vạn năm, chỉ có Bùi Mạch Ninh là phù hợp với Hồn nhất, và chủ nhân mà Hồn thích nhất cũng chỉ có duy nhất Bùi Mạch Ninh.

Vẫn ở trong tình cảnh như vậy, nhưng Bùi Mạch Ninh hiện tại lại cảm thấy cả người dễ dàng hơn đôi chút, mỉm cười, toàn thân cứng nhắc bây giờ cũng mềm ra chút ít.

Một luồng khí lực mới sinh ra khiến Bùi Mạch Ninh không tự chủ được mà hưng phấn lên không ít.

‘Đúng vậy, chính là như vậy! Hồn, ngươi tin tưởng ta, ta cũng tín nhiệm ngươi, xuất ra lực lượng của ngươi đi nào! Để cho ta xem ngươi cường hãn đến như thế nào? Để xem ngươi có thể bảo vệ được ta hay không?’ Hàm xúc suy nghĩ mang theo một chút nũng nịu, đó là sự tình tưởng đối với người bạn đồng hành. Thánh thú cho tới bây giờ đều là bạn đồng hành từ nhỏ đến lớn của nàng, và người bạn thân cận nhất chính là

Hồn. Từ nhỏ cùng nàng nói chuyện phiếm cũng chính là Hồn, cho dù có Tư Không Thu Trạh, Hồn ở trong lòng nàng vẫn chiếm một vị trí không phải tầm thường.

Đó là một sự tin tưởng vững chắc, làm cho Hồn cảm nhận được. Cảm giác nhẹ nhõm đột nhiên nổ tung, sức mạnh phóng ra quá nhanh, ngay cả Hồn cũng khó chịu, không nhìn được mà phát ra tiếng ô ô nhỏ.

Ô! Thật khó chịu! Hồn rất cần một thứ gì đó giúp nó tiêu tan cảm giác “bành trướng” trong cơ thể.

Đồng tử màu mực của Quỷ Vương cũng phát hiện ra Hồn. Một luồng sức mạnh đánh thẳng vào, lập tức con ngươi phát sáng của Hồn sáng đến mức chói lòa.

Nguyên thần dâng cao đạt đến mức khủng khiếp lại bị Hồn một ngụm nuốt lấy. Hồn từ từ cắn, ~ Hô hô... thật thoải mái, chính là cổ lực lượng này!! Thích lắm! Nó rất thích!!

Hồn không ngừng cắn nuốt sức mạnh của Quỷ Vương. Nguyên thần vỡ tan cũng không đau đớn bằng hiện tại, Quỷ Vương thì thâm kêu lên. Sức mạnh bị nuốt, nguyên thần bị cắn nuốt, kinh phong cũng hắc vụ xung quanh cũng đang dần dần tan biến.

Tư Không Thu Trạh nương theo tình thế mà giáng mạnh một đạo xuống. Quỷ Vương không còn kêu hét cũng chẳng chút giãy giụa. Từng miếng, từng miếng từ thân xác của Quỷ Vương cứ như vậy đang bị Hồn cho nuốt xuống.

Bùi Mạch Ninh cảm thấy thân thể buông lỏng rồi được ôm vào lồng ngực quen thuộc.

“Ninh nhi! Hàn hảo, nàng không có việc gì.” Bên tai truyền đến thanh âm lo lắng thở ra. Hắn ôm chặt lấy nàng, mặc dù có chút khiến nàng cảm giác hít thở không thông, nhưng đủ khiến nàng thả lỏng toàn thân, ôn nhu mỉm cười.

“Ách...” Yêu Đế cùng Phong Khinh Tuyết trợn mắt há hốc miệng nhìn Hồn không ngừng ‘Ăn’, giống như nó bị bỏ đói lâu lắm rồi.

Bọn họ không ngờ đường đường một thể hệ Quỷ Vương lại có kết quả cuối cùng như thế. Phong Khinh Tuyết cũng không thể nào ngờ tới, từ nhỏ nhìn Hồn, hắn không nghĩ Hồn lại lợi hại đến vậy. Lợi hại đến mức chính hắn còn cảm thấy rung mình, giật giật khóe miệng.

Thế nhưng, cho dù có như thế thì kết quả sau cùng vẫn là quan trọng nhất. Mọi chuyện tốt đẹp trở lại, Quỷ Vương xem như đã giải quyết triệt để. Lần này Quỷ Vương không phải bị trấn áp, mà là đã bị nuốt sống hoàn toàn không còn một mảnh. Thánh Thủy hoàn hảo chưa bị Quỷ Vương dùng đến được tìm thấy bên trong sơn động. Thậm chí, bọn họ còn tìm được cả thi thể Yêu Vương lúc trước. Yêu Đế cắn răng nghiêng lợi đem thi thể kia đốt cháy không còn một mảnh, xong rồi mới hài lòng hừ hừ một tiếng. Cuối cùng cũng không còn gì lo lắng nữa rồi.

102. Chương 102: Rời Khỏi Yêu Giới

Edit: Shirohitsuji

“Ai nha, không ngờ thứ này chính là linh thú Phù Hồn có huyết mạch từ ngàn vạn năm trước! Thảo nào, nó có thể nuốt được cả Quỷ Vương.” Yêu Đế kinh ngạc kêu to một tiếng.

Bùi Mạch Ninh sau khi chuyện này xảy ra đã liên lạc với lão gia tử và kể lại mọi việc. Lão gia tử thì mới nói thân phận của Hồn cho bọn họ biết. Kỳ thực, lão cũng không muốn giấu diếm bọn họ, bất quá chỉ là lỡ quên mất mà thôi. Nhưng cuối cùng, lão rất cao hứng khi Bùi Mạch Ninh có thể kích Hồn phát ra sức mạnh thực sự của nó.

Huyết mạch từ thời thượng cổ này không phải là không lợi hại, mà là không tìm được đúng chủ nhân giúp nó khơi thông nguồn căn sức mạnh trong Hồn. Hồn là một thực thể linh thú hết sức thanh thuần, thậm chí

ngay cả sức mạnh khủng khiếp của chính mình nó cũng không hề biết đến, thực khiến người ta không biết nên nói gì cho phải.

Hồn chớp chớp đôi mắt trong sáng, vô tội nhìn Yêu Đế. Yêu Đế hình như cũng không nhìn được mà giứt giứt khóe miệng. Đơn thuần gì chứ? Khụ khụ, nói khó nghe, thì cái này chính là một tiểu linh thú ngu xuẩn kêu be be ~ Đương nhiên, nàng sẽ không nói ra, miễn cho Hồn lại một ngụm nuốt nàng luôn vào bụng.

“Hồn nuốt Quỷ Vương, sẽ không có chuyện gì chứ?” Đối với linh thú Phệ Hồn, nàng không hiểu rõ, đương nhiên cần phải hỏi lão gia tử.

“Không có! Người ăn cơm thì sẽ tiêu hóa, Hồn đương nhiên cũng sẽ tiêu hóa, không cần lo lắng! Allah, tuyệt đối an toàn vô cùng.” Lão gia tử lập tức rung đùi đắc ý nói, hoàn toàn không lo lắng.

“Hừm!” Bùi Mạch Ninh trầm ngâm một tiếng.

“Này, tiểu Ninh nhi, Quỷ Vương cũng giải quyết xong rồi, con cũng nên trở về, đúng không?” Lão gia tử lập tức khắp mị hỏi ngay sau đó, ý kia rất rõ ràng. Lão làm lụng vất vả rất mệt mỏi, còn chiều cổ cả Lục phán quan kia nữa, hu hu, lão thật vất vả thối vị nhượng hiền*, muốn được nghỉ ngơi thật thoải mái, vì có gì mà lại thành kết cục như bây giờ?

Bùi Mạch Ninh nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn mắt lão gia tử, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta cũng cần nghỉ ngơi! Lão gia tử, cho đến lúc Lục phán quan hoàn toàn hồi phục, lão đừng có mong chuồn êm đi chỗ khác.” Nàng liếc mắt một cái cũng nhìn ra tâm tư của lão gia tử ~ Lão đừng có mong mà được nhàn nhã nha!

Lão gia tử nghe vậy, lập tức bất mãn bĩu môi, lại cũng không dám nói gì nữa, sau đó chỉ thở dài, dùng ánh mắt ai oán tỏ vẻ bất mãn của bản thân.

“Thế con định khi nào thì trở về?” Ngữ khí bên trong đầy ai oán.

“Đợi lúc ta muốn về thì tự khắc sẽ về!” Bùi Mạch Ninh không mặn không nhạt nói một tiếng.

“...”

“Được rồi, lão gia tử, ta còn phải đến nhân gian một chuyến. Đợi đến lúc đó ta sẽ liên lạc với lão.” Nói xong, dựa theo tác phong lúc trước, “Tất!” một tiếng, Bùi Mạch Ninh cắt đứt liên lạc.

Chấm dứt liên lạc xong, Bùi Mạch Ninh tinh tế tưởng tượng, cũng cảm thấy hiện tại mọi chuyện tại Yêu Giới đã giải quyết xong, cũng đã đến lúc nên cáo từ. Tư Không Thu Trạm thì sớm đã muốn rời đi. Lúc nàng giúp hần bôi thuốc, hần còn cao hứng hỏi khi nào thì bọn họ rời khỏi đây.

“Yêu Đế, chuyện Quỷ Vương đã giải quyết xong, chúng ta cũng đến lúc phải rời khỏi đây.” Bùi Mạch Ninh mỉm cười, nói lời chào tạm biệt với Yêu Đế

Yêu Đế vốn đang trêu đùa với Hồn nghe vậy thì lập tức tròn mắt, chớp chớp con ngươi xinh đẹp, nước nử lên án Bùi Mạch Ninh: “Hừ hừ hừ, muội thật không có lương tâm! Lợi dụng xong người ta là muốn đem người ta đá văng đi một bên! Muội xấu, xấu quá! Muội làm sao có thể đạp hư tấm chân tình ta dành uội, hu hu hu...”

Từng tiếng gần kia, giống như huyết lệ tuôn rơi. Nếu có người không biết chuyện nghe thấy thì chắc chắn sẽ nghĩ các nàng có gì lén phỉnh với nhau. Có trời mới biết, Bùi Mạch Ninh nàng tuyệt không thích đồng tính!!!

Không nói gì chỉ giứt giứt khóe miệng, Tư Không Thu Trạm càng trực tiếp hừ lạnh thêm vài tiếng, Viên Nguyệt Loan Dao lập tức vung lên. ‘Phanh’, chiếc bàn kia đã trở thành một đồng phế vụn. Bùi Mạch Ninh càng lúc càng thấy đau đầu, hai người này mới đúng là không có lương tâm!!!

Trước khi hai người bọn họ lại nổ ra “chiến tranh”, Bùi Mạch Ninh kịp thời mở miệng: “Hữu duyên thiên lý năng tương hội, chúng ta đương nhiên còn có thể gặp nhau mà! Lần này, chúng ta còn có chuyện, lần sau tất nhiên sẽ lại đến Yêu Giới gặp tỷ.” Nàng đối với Yêu Đế không phải không có hảo cảm, tự nhiên có một người bằng hữu như vậy, mặc dù có hơi kinh hồn táng đảm, nhưng thật ra nàng ta cũng cũng không tệ lắm.

Yêu Đế chớp chớp mắt đẹp, chu mỏ hỏi: “Thật sao?” Hoài nghi lắm đấy!

“Đúng vậy!! Đúng vậy.” Bùi Mạch Ninh không nói gì nhiều, chỉ đáp lại như thế.

Yêu Đế nghe vậy, mới coi như là hài lòng mà gật gật đầu.

Phu phụ Kim Giáp Trùng ôm hài tử đến vừa vặn nghe được tin Bùi Mạch Ninh sẽ rời khỏi đây liền lập tức tiến lên hỏi. Sau đó hai nữ nhân đồng thời ôm chầm lấy Bùi Mạch Ninh, Tư Không Thu Trạm tức đến gân xanh nổi đầy trên trán. Một đôi tay thiếu chút nữa không khống chế định đem hai nữ nhân đang ôm thê tử của hắn quăng ra xa.

Bùi Mạch Ninh bắt đắ dĩ lại một lần nữ lên tiếng trấn an. Hai nữ nhân lúc này không muốn buông tay cũng phải buông. Các nàng cũng sợ bị tên nam nhân mặt lạnh đang gen tức kia ném mình ra chỗ khác.

“Nếu muội sắp lên đường thì ta cùng muội đồng hành đi! Nơi này ta cũng chán ngán rồi!” Kim Giáp Trùng phu nhân chỉ tiếc rên sát không thành thếp, trừng mắt nhìn biểu muội nhà mình, hừ lạnh nói.

“Ồ? Biểu tỷ, tỷ cũng đi ư?” Ngữ khí vui mừng này hoàn toàn tương phản với điệu bộ ủy khuất lúc vừa rồi. Kim Giáp Trùng phu nhân nghe thấy mà nheo mắt lại, nguy hiểm nhìn Yêu Đế. Nàng đưa tay cốc một cái thật mạnh vào đầu Yêu Đế. Yêu Đế kêu rên lên một tiếng đau đớn, những người xung quanh nhìn vào cũng cảm thấy đau.

“Còn dám nói? Ta mỗi lần đến đây không phải chỉ vì một chuyện hay sao? Cũng không phải là lần đầu tiên mới nói với muội, kêu muội sớm thàn thân đi, hãy để trái tim mình được có nói có chốn, đừng có mà lại dao động trước mỹ nam này mỹ nam nọ, muội có nghe lọt không? Ah, nếu muội không muốn thành hôn, nhưng nhiều nam nhân như vậy, tại sao đến giờ vẫn chưa nghe tin vui gì? Chẳng lẽ đều là những tên không có khả năng? Ta đây còn đã sinh con rồi, muội như vậy mà lại còn chưa sinh được đứa nào....” Kim Giáp Trùng phu nhân hừ hừ thẳng thắn một lời nói ra. Lời nói kia làm mọi người ở đây đều sững sốt, Yêu Đế càng lúc càng đỏ mặt. Đương nhiên, đây chính là tức quá mà biểu hiện ra bên ngoài.

“Ai nha, biểu tỷ, tỷ chớ nói nữa, mỗi lần tới đều lấy việc này nói, ta nghe đến phiền! Hơn nữa, sinh hài tử vất vả lắm, nếu nam nhân có thể sinh con, ta nhất định sẽ để bọn họ sinh liền một lúc mười tám đứa.” Yêu Đế không kiên nhẫn nói, mấy lời kia nghe đã ngán, nhưng biểu tỷ cũng đừng nên ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra chứ? Thể diện của nàng đều bị mang xuống lốt chân bông rồi, hu hu....

Ngay cả Bùi Mạch Ninh cũng không khỏi buồn cười. Nguyên lai Kim Giáp Trùng phu nhân vì chuyện này mà đến Yêu Giới, khó trách Yêu Đế mỗi lần thấy nàng ta thì sắc mặt không tốt chút nào, hóa ra không phải không hoan nghênh biểu tỷ nhà mình, mà là không muốn chào đón những lời này.

Kết quả cuối cùng của hai biểu tỷ muội chính là Kim Giáp Trùng phu nhân thở dài ngán ngán. Xem ra nàng cũng đã hiểu ra, mỗi lần tới đây nói chuyện cũng chỉ là vô ích, thất bại mà trở về. Yêu đế không muốn thành gia lập thất, nàng thật không biết liệu tương lai có nam nhân nào sẽ hợp tuệ nhân của Yêu Đế nữa hay không?

Phu phụ Kim Giáp Trùng cuối cùng vẫn quyết định rời đi trước. Nguyên nhân cũng không có gì, chẳng qua Yêu Đế dùng Truyền Tông Trận đưa bọn họ ra khỏi Yêu Giới trước. Mà cũng nhờ việc này mà bọn họ tiết kiệm được khá nhiều sức lực và thời gian.

*thối vị nhượng hiền: lui xuống nhường chỗ lại cho người có tài.

103. Chương 103: Mất Tích

Edit: Shirohitsuji

Một trận ám quang hiện lên, vừa mở mắt ra, người đã ở trên một mảnh cỏ xanh biếc mượt mà.

Ngắm nhìn bốn phía, nơi này hình như có chút quen thuộc.

“Biểu muội, kể tiếp ta không thể cùng đi với các người được nữa.” Phong Khinh Tuyết khẽ chớp mắt, vừa mới trở lại nhân gian cơ hồ là quyết định rời đi.

“Ồ? Làm sao vậy? Biểu ca, huynh có chuyện gì sao?” Bùi Mạch Ninh mở lớn đôi mắt phượng. Thật vất vả sau nhiều năm xa cách như vậy mới nhìn thấy hắn, tuy rằng chỉ ngẫu nhiên âm ỉ náo động một chút, nhưng quan hệ giữa bọn họ đến nay vẫn vô cùng tốt đẹp. Khi nghe thấy hắn nói phải rời khỏi, Bùi Mạch Ninh cảm thấy có chút không nỡ là điều đương nhiên.

“Ừ, ta phải trở về phương Tây kia một chuyến!” Phong Khinh Tuyết nhún nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Bùi Mạch Ninh nhíu mày, hết sức bất mãn: “Huynh cũng không phải bán thân cho bọn họ, mọi chuyện đều do tự mình là chủ, chỉ cần đúng thời điểm trở về là được!”

Lắc lư ngón trỏ, Phong Khinh Tuyết như cười như không nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc sao? Chuyện này sớm hay muộn rồi cũng sẽ tới! Thế nào? Biểu muội luyện tiếu ta, ta biết ngay mà! Biểu muội vẫn là thích biểu ca ta đây nhất!” Vừa nói, Phong Khinh Tuyết vừa khiêu khích nhìn Tư Không Thu Trạm đứng một bên. Bất quá, đối phương cũng xem như nể mặt cho hắn, chỉ là lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, không muốn so đo.

“Được rồi! Được rồi, ta đã biết! Biểu ca, tạm biệt, không tiễn.” Vốn còn một chút không khí luyện tiếu nhưng bây giờ Bùi Mạch Ninh cũng chỉ không nói gì, bữu môi~ Đi đi! Đi mà tiếp tục gây họa!

Phong Khinh Tuyết hì hì cười, lập tức triệu hồi Tử Thần ra. Không gian rộng mở, tạo nên một vết nứt thời không, Tử Thần này đúng là lợi hại.

“Muội muội thân ái, nhất định phải nhớ đến ta nhé!” Người thì đã bước vào trong đó, nhưng Phong Khinh Tuyết vẫn không quên lộ ra cái cười nói với Bùi Mạch Ninh. Mắt phượng của hắn khẽ chớp, ném một nụ hôn gió cho nàng, sau đó nhìn thấy người nào đó lạnh lùng như băng thì lập tức rút đầu về.

Haizza!!! Biểu ca này...

‘Chít chít chít chít’Ồ? Nơi này tại sao lại có tiếng khỉ kêu vậy?

Hai người kinh ngạc quay đầu. Bọn họ thấy rõ ràng mấy con khỉ ở chỗ đằng xa nhảy lên lộn xuống, mà ngay trước bọn chúng, bên cạnh là một dãy những gốc đào. Trên từng ngọn cây là những chùm quả kết lại, phỏng chừng sau một thời gian nữa là có thể ăn được.

“Này!” Bùi Mạch Ninh cũng có chút kinh ngạc. Truyền Tông của Yêu Đền này truyền bọn họ đến thật đúng chỗ. Trước mắt này không phải là Dược Vương Cốc sao? Khó trách thoát nhìn lại thấy quen mắt như vậy.

“Truyền tông đến tận nơi này thì quả thực rất giỏi!” Bùi Mạch Ninh nhẹ giọng cảm thán, ngay lập tức tựa như nghĩ tới điều gì, nhìn Tư Không Thu Trạm bên cạnh nói: “Như vậy cũng tốt, chúng ta cùng nhau đi vào, để cho Nhị ca xem giúp, độc tố trong người chàng còn không?” Thiếu chút nữa là nàng quên mất việc này. Cũng bởi vì, Tư Không Thu Trạm đột nhiên ra khỏi kinh đô, sau đó lại xảy ra quá nhiều việc, cho nên nhất thời quên mất chuyện này.

Tư Không Thu Trạm có vẻ vẫn còn khắc ghi chuyện này trong lòng, lập tức gật gật đầu, hai người cùng nhau bước vào Dược Vương Cốc.

Hầu tinh nhóm cũng sớm đã nhận ra hai người, nửa điểm cũng không ngăn trở, cho bọn họ vào ngay.

Nhưng mà, không khí bên trong này có chút kỳ quái, không biết nên giải thích như thế nào, chỉ là cảm giác thấy Dược Vương Cốc hình như hoang vắng. Không phải nói cảnh sắc này có vấn đề, mà là nhân khí ở đây, có vẻ gì đó dẽ dẽ.

Càng đi vào bên trong, lại cứ thế không nhìn thấy nửa bóng người. Thẳng đến khi đi vào trong đại sảnh, hai người này mới phát hiện, toàn bộ người trong Dược Vương Cốc đều tập trung ở đây.

“Ồ? Tiểu Bùi?” Vẫn là Tô La nhìn thấy Bùi Mạch Ninh trước và cũng chỉ có nàng ta mới kêu ra xưng hô này. Tô La gọi Bùi Mạch Ninh là ‘Đại Bùi’, Bùi Mạch Hải là đệ đệ của Bùi Mạch Hải nên gọi là ‘Nhị Bùi’, mà nàng dĩ nhiên trở thành ‘Tiểu Bùi’. Thiên phú đặt tên của nàng này thật đúng là có giới hạn.

“Tiểu muội, muội đã trở lại rồi ư?” Bùi Mặc Vân cùng Bùi Mặc Hải lập tức đứng lên. Bùi Mặc Ninh gần như có thể nhìn thấy rõ ràng những vết thâm đen dưới mi mắt của hai người huynh trưởng. Đây hình như là bộ dạng ngủ không ngon và không đủ giấc.

“Các huynh sao đều tụ ở trong này?” Bùi Mặc Ninh kỳ quái hỏi. Nàng nhìn bốn phía, ngay cả lão Cốc chủ cũng ở đây, nhưng chỉ riêng Bùi Chính Vũ là không thấy.

“Phụ thân đâu?” Ánh mắt nghi hoặc của nàng thẳng tắp quét về phía mọi người. Sắc mặt mọi người ở đây ai nấy cũng rất khó coi. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người ấp úng, nhưng cũng không ai đứng ra nói chuyện. Sắc mặt Bùi Mặc Ninh lập tức lạnh xuống, tầm mắt lạnh như băng xuyên thấu qua tất cả mọi người. Ai nấy cũng đều run lên, đầu cúi thấp hơn.

“Ai u, các người đừng như vậy! Cứ thành thành thật thật nói cho tiểu Bùi không phải là tốt hơn hay sao? Dù sao nàng sớm muộn cũng phải biết.” Tô La thẳng tính nói ra, bĩu môi, sau đó kể lại toàn bộ.

“Chuyện là như vậy, Bùi bá phụ hôm kia xuất môn, nhưng không thấy quay trở về. Lúc trước bá phụ cho dù xuất môn muộn thì cũng vẫn về đúng giờ. Về sau chúng ta chờ mãi, phát hiện có điều gì đó không đúng, sau đó đi tìm thì đã không còn kịp rồi.” Tô La mấp máy môi, lại tiếp tục nói hết: “Ngay từ đầu chúng ta cũng chỉ cho là Bùi bá phụ có chuyện khẩn yếu tình muốn làm, dù sao cũng là bậc tiền bối lão niên, chúng ta sao dám can thiệp được! Về sau có một phong thư đưa đến trong cốc chúng ta, chúng ta thế mới biết, Bùi bá phụ bị người ta mang đi!”

“Bị người mang đi? Ai?” Hoặc nói, ai có bản lĩnh đó? Chẳng lẽ lại là người của hoàng tộc? ~ Bùi Mặc Ninh vừa nghĩ như vậy, không khỏi cau chặt mày, chẳng lẽ nàng lần trước giáo huấn bọn họ vẫn chưa đủ?

“Ừ, chính là phong thư này.” Nói rồi, Tô La chuyển phong thư kia cho Bùi Mặc Ninh, cho dù là một manh mối nhỏ nhoi cũng không bỏ qua.

‘Bình an, chớ niệm.’

Đây là bút tích của Bùi chính Vũ, nhưng mà dựa theo này cách nói, Bùi Chính Vũ ít nhất cũng đang có vẻ an toàn. Nếu chỉ có mấy chữ như vậy thì cũng khó trách những người này đều hết đường xoay sở, từ đầu liền tìm không ra người.

“Chúng ta cũng đã phái người đi tìm đến những nơi trước kia phụ thân từng đến. Nhưng mà hiện tại vẫn chưa có tung tích.” Bùi Mặc Vân thở dài, hai đấm nắm chặt, cũng không miễn có chút bận tâm.

Cẩn cẩn môi đỏ, không nghĩ tới vừa về đến liền gặp chuyện này, thừa dịp mọi người xoay sở đủ đường, Bùi Mặc Ninh lặng lẽ đi vào phòng trong, triệu hồi du hồn Địa phủ đến để hỗ trợ tìm kiếm tung tích Bùi Chính Vũ.

Chuyện tìm người vẫn tiếp tục nhưng Bùi Mặc Ninh cũng chưa từng quên chuyện độc tố trong người Tư Không Thu Trạm. Nàng không lãng phí một chút thì giờ, để cho Bùi Mặc Hải kiểm tra cho hẳn.

“Ồ?” Bùi Mặc Hải ngạc nhiên la lên, hồ nghi nhìn lại Tư Không Thu Trạm. Dưới ánh mắt chăm chú của Tư Không Thu Trạm, Bùi Mặc Hải chậm rãi mở miệng: “Thật đúng là kỳ quái! Trong cơ thể không có nửa điểm độc tố, giống như là bị tinh lọc, không còn một chút nào.”

104. Chương 104: Thư Gửi Đến

Edit: Meimoko

Nghe Bùi Mặc Hải nói, Tư Không Thu Trạm trong phút chốc nhẹ nhàng thở ra. Mặc dù biết Bùi Mặc Ninh cũng không phải phạm nhân, hẳn vẫn lo lắng độc tố này sẽ có thể làm thương tổn đến nàng.

“Nhưng mà, ta thật sự rất tò mò, các người làm sao có thể tỉnh lọc hết độc tố này.” Đôi mắt của Bùi Mặc Hải sáng lên, hẳn dù sao cũng là thầy thuốc nên đương nhiên cảm thấy hứng thú với mấy chuyện thần kỳ như thế này.

Bất quá, thật đáng tiếc là ngay cả Tư Không Thu Trạm cũng không biết như thế nào đành bắt đắc dĩ lắc đầu. Bùi Mặc Hải thất vọng, hai mắt ảm đạm hạ xuống.

Bùi Mặc Ninh ở bên lặng yên không tiếng động. Kỳ thực, nàng có thể đoán được ra, chần chẫn là do tà khí trong cơ thể Tư Không Thu Trạm đã ăn sâu vào. Việc hắn trở thành Ma Vương tân nhiệm, độc tố trong cơ thể chẳng lẽ lại thắng được tà khí Ma Vương của hắn sao? Đáp án đương nhiên là không. Bởi lẽ, độc tố bị tà khí hấp thu không còn một mảnh, ngược lại còn trở thành một phần sức mạnh trong người hắn.

Mỉm cười, ít nhất cũng có một chuyện tốt như vậy sao?

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm liền có một người lén vào trong Cốc đặt một phong thư mà thần không biết quỷ không hay. Phong thư này là do đám hầu tinh mang vào.

Mọi người khi nhìn thấy phong thư này, biểu tình của mỗi người đều không đồng nhất, nhưng nói chung sắc mặt ai nấy đều không tốt chút nào.

Bùi Mặc Ninh và Tư Không Thu Trạm vừa bước vào trong đại sảnh liền thấy được một cảnh tượng như vậy, rất giống như có người vừa đến cần quét hết gia sản của nhà họ đi.

“Thế nào?” Bùi Mặc Ninh nghi ngờ lên tiếng hỏi, bộ dạng này so với ngày ngày hôm qua cũng không khác nhau là mấy.

“À...” Tô La gãi gãi đầu, hơi xoắn xuýt đem thư đưa cho Bùi Mặc Ninh.

Bùi Mặc Ninh hồ nghi mở thư ra, chẳng lẽ lại là do phụ thân viết ?

Thẳng một mạch xem xong nội dung phong thư, Bùi Mặc Ninh theo phản xạ có điều kiện mà gấp phong thư lại. Sau đó, nàng liếc mắt nhìn người mặt không chút thay đổi bên cạnh. Bởi vì nàng nhìn chăm chú vào mình, sắc mặt Tư Không Thu Trạm lập tức hiền hòa, nhu tình mật ý.

Giấu quyền ho nhẹ một tiếng, Bùi Mặc Ninh âm thầm trừng mắt nhìn những tên đứng xem kịch vui kia, ảo não vo bức thư thành một cục.

“Như thế nào?” Tư Không Thu Trạm cảm giác được nàng có điểm gì đó không thích hợp, nghi ngờ hỏi ra tiếng.

Bùi Mặc Ninh cười khan một tiếng. Lúc này nàng thật muốn trong tay mình có thứ gì đó để đánh xuống cho hả giận.

Tư Không Thu Trạm nheo đôi mắt màu hổ phách lại, hồ nghi nhìn nàng, lại thấy nàng siết chặt tay lại, ánh mắt của hắn lóe sáng. Thừa dịp Bùi Mặc Ninh chột dạ, hắn một phen đoạt lấy bức thư trong tay nàng.

Bùi Mặc Ninh kinh ngạc, lập tức âm thầm nuốt nước miếng, theo phản xạ có điều kiện mà lui ra phía sau hai bước.

Quả thực, một lúc sau liền thấy sắc mặt Tư Không Thu Trạm càng lúc càng khó nhìn, lạnh lùng trên mặt giống như phủ trên một tầng sương lạnh, lạnh đến mức khiến người ta run lên bần bật.

“Không được, tuyệt đối không cho nàng đi.” Tư Không Thu Trạm cắn răng nghiêng lợi nói. Đôi mắt màu hổ phách của hắn giờ phút này tràn đầy lửa giận trừng trừng nhìn Bùi Mặc Ninh.

Bùi Mặc Ninh nhún vai tỏ vẻ: “Kỳ thực ta cũng không muốn đi, nhưng phụ thân ở trong tay bọn họ.”

“Đây là cái gì? Hôn ước? Ta thế nào lại không biết?” Tư Không Thu Trạm oán hận cầm mảnh giấy trong tay xé thành từng mảnh nhỏ, giống như sống chết muốn đem đối phương xé nát thành muôn ngàn mảnh.

” Này, này, ta cũng không biết, nhưng bọn họ dường như quen biết phụ thân .” Bùi Mặc Ninh thở dài. Đúng vậy, trên thư kia viết, Bùi Chính Vũ làm khách chủ bọn người đó, mà ông dường như cũng quên mất chuyện từ rất lâu trước đó đã cho Bùi Mặc Ninh đính ước qua với đối phương, hiện tại muốn mời nàng đến

đó. Đây rốt cuộc là đang diễn ra chuyện gì? Nàng vẫn chưa hiểu được mọi chuyện, càng không thể đoán biết kẻ phía sau là ai.

Ánh mắt nàng đảo qua Tư Không Thu Trạm, ánh mắt của hắn lạnh như băng thổi qua ở đây những người khác. Mọi người đều đều cuống quýt lắc đầu. Chắc chắn, ánh mắt này thật sự là đủ khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

“Khụ khụ, chuyện này ta cũng không hiểu! Nhưng đối phương hẳn là luôn luôn giám thị chúng ta, nếu không cũng sẽ không thể ngay ngày hôm sau tiểu muội trở về đã gửi thư đến.” Bùi Mặc Vân cau mày, âm thầm lo lắng, đối phương rốt cuộc là người thế nào? Tại sao lại muốn làm chuyện như vậy?

“Hơn nữa, địa điểm hẹn trên bức thư kia cũng thật kỳ quái Chính là ở bến tàu.” Tô La vẫn im lặng lại đột nhiên nhắc tay nói, nàng đã nghi hoặc thật lâu, bến tàu kia nàng từng đã đi chơi qua, cho nên vẫn còn nhớ tên.

“Bến tàu?” Bùi Mặc Ninh cả kinh kỳ hô lên thanh.

“Đúng vậy, bên cạnh bến tàu chính là biển lớn bao la bát ngát! Trạm Lam! Trạm Lam! Phong cảnh nơi đó rất đẹp mắt đấy nhé.” Vừa nhắc tới kia cảnh sắc, Tô La hưng phấn hẳn lên.

Mọi người nghi hoặc không thôi, nhưng dù nghi hoặc thế nào thì hiện tại cũng không biết nên làm gì.

“Bất kể như thế nào, vẫn cứ phải đi một chuyến đã.” Thật lâu sau, Bùi Mặc Ninh lên tiếng nói. Du hồn mà nàng sai đi tìm tung tích Bùi Chính Vũ cũng chưa có tin tức gì, xem ra cũng chỉ có duy nhất một manh mối như vậy mà thôi.

“Không được –” Tư Không Thu Trạm lập tức nói. Hắn kiên quyết kháng nghị. Vừa nghĩ đến hôn ước cái gì kia, hẳn cả người đều không thoải mái. Bây giờ, hắn đã sớm quên bản thân mình chính là Ma Vương, khó chịu thì có thể tùy tiện khảm vài người cũng chẳng sao cả.

“Đừng lo lắng, chàng đương nhiên là sẽ cùng đi với ta.” Bùi Mặc Ninh an ủi nói.

“Không được, chúng ta cũng muốn cùng đi.” Hai huynh đệ Bùi gia cũng đứng dậy, nhíu chặt mày, đại biểu cho bọn họ cũng lo lắng.

“Nhưng” Dưộc Vương Cốc làm thế nào đây?

“Đều đi đi! Nơi này có ta tọa trấn, không cần phải lo lắng, người trẻ tuổi, quả thật có sức sống tốt nhất.” Lão Cốc chủ vẫn ngồi yên không lên tiếng đột nhiên vượt chòm râu bạc phơ, cười tùm tùm nói.

“Ta cũng phải đi.” Tô La mạnh mẽ giơ tay, mặt cũng đỏ lên, cuối cùng làm ọi người tập trung lực chú ý ở trên thân thể nàng.

“Không được, sư tỷ, tỷ đi rồi, sư phụ làm thế nào đây?” Bùi Mặc Hải chau mày, có chút không muốn.

“Xin nhờ, các người biết đường đến đó sao? Theo ta biết thì các người còn phải tìm người biết đường dẫn đến đó nữa, chẳng bằng tìm ta. Hơn nữa, nhiều hậu tình như vậy, chúng rất thông minh, sợ cái gì chứ?” Tô La vênh lên môi đỏ mọng, bất mãn hết sức, nàng đã thật lâu không đi chơi, buồn chán muốn chết rồi!

Tần Nhạc không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt lại toàn là thần sắc sùng nịnh. Cũng khó trách, đã là thê nô, đâu còn tâm tư nghĩ trở về Tần gia bảo.

“Nhưng” Bùi Mặc Hải vẫn là không yên lòng.

“Aizza, các người toàn bộ đi ra ngoài hết đi! Không có việc gì, ta còn khỏe mạnh lắm.” Lão Cốc chủ nhìn không được, thở dài. Lão chỉ là người già nhưng tâm không già, không đến mức cần một đám tiểu nhân chiếu cố này chiếu cố kia.

“Nghe đi! Nghe đi! Nhị Bùi, người nhị hóa quá.” Tô La lập tức thề lời, đắc ý hả hê nhìn Bùi Mặc Hải.

“Cứ như vậy đi, chúng ta lập tức lên đường đi.” Bùi Mặc Ninh càng thẳng thắn, trực tiếp ra lệnh một tiếng. Mọi người gói đồ khẩn khoản, chuẩn bị tiến đến bến tàu ghi trên bức thư kia.

105. Chương 105: Ngồi Thuyền

Edit: Meimoko

Bầu trời xanh thăm thẳm, biển Trạm Lam mênh mông bát ngát, trong không khí cũng ngửi thấy vị mặn của muối. Đó là hương vị thuộc về đại hải. Gió biển vù vù thổi, tới gần biển lớn thời tiết quả thật tương đối nóng lên, gió biển từng trận thổi qua cảm giác hết sức nhẹ nhàng khoan khoái.

Dưới sự hướng dẫn của Tô La, cong cong queo queo, cuối cùng sau năm ngày, bọn họ cũng đặt chân đến nơi chưa từng đến bao giờ.

Bến tàu rất lớn, khắp nơi đều là phu thợ khuân vác đi tới đi lui. Bởi vì trời nóng nực, những phu thợ này càng để lộ thân hình trắng kiện râm nắng. Mắt Tô La mở to hết cỡ, thẳng đến khi Tần Nhạc neho con người lại thấp phần khó chịu giống như một cái tát trực tiếp trùm lên trên nhãn tình của nàng, khiến nàng hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa.

“Không có người đến tiếp sao?” Bùi Mặc Hải nhăn hàng mi anh tuấn lên, quan sát chung quanh, nhưng không phát hiện ra người nào khả nghi.

Bùi Mặc Vân bởi vì không thể bỏ dở công việc gây dựng lại sản nghiệp của Bùi gia, dù muốn đi cũng không đi được. Nhưng mà như thế coi như có thể thuận tiện chiều cô lão Cốc chủ, miễn cho Bùi Mặc Hải lại lo lắng.

“Thôi, nơi này diễm dương cao chiếu (nắng gắt), đi tìm khách điểm nghỉ ngơi một chút trước đi đã.” Tần Nhạc khẽ nhíu mày, nhìn Tô La đã bị nắng mặt trời chiếu đến mặt đỏ bừng gò má, nhin không được mở miệng.

Khí trời thật nóng, mọi người không có bất kì dị nghị gì, đi đến khách điểm gần nhất.

Vừa đi vào khách điểm - - -

‘XÍU...UU! - -’ tiếng kinh phong xẹt qua, Bùi Mặc Ninh biến sắc, lập tức thả người nhảy khỏi chỗ. Một mũi tên không biết từ đâu bay tới, hiện tại đã cắm vững vàng trên chiếc cột nhà.

Mũi tên hạ xuống xong, mấy nam nhân cũng ngay lập tức đuổi theo về hướng mà mũi tên bay tới với tốc độ cực nhanh.

Bùi Mặc Ninh nhíu mày đi qua xem, đem mũi tên kia giật xuống. Đầu mũi tên quả thực có một phong thư. Bùi Mặc Ninh mở ra xem, mắt phượng chớp chớp, khóe miệng nhếch lên cười lạnh. Đối phương thật đúng là tốn không ít công sức, chẳng lẽ chỉ vì một việc kết nhân thân thôi sao? Thật sự làm cho người ta khó có thể tha thứ.

Đang nghĩ thì mấy người Tư Không Thu Trạm đã trở lại. Trong tay bọn họ còn kéo theo một nam nhân cường tráng đang run lẩy bẩy. Thoạt nhìn, người này cũng chẳng khác mấy kẻ phu thợ ngoài kia là mấy.

“Nói mau, các người rốt cuộc có mục đích gì.” Tô La mắt tỏa sáng lập tức ra oai, làm bộ dạng thăm vấn.

” Các vị... đại nhân... đại hiệp.... thật sự không liên quan đến tiểu nhân! Có người đưa... tiền bảo tiểu nhânở đây bắn tên! Tiểu nhân chỉ... làm việc này.... vì tiền thôi ạ!” Nam nhân cường tráng kia sắc mặt càng lúc càng khó coi, hiển nhiên là bị Tư Không Thu Trạm và bọn họ cho hù dọa đến run rẩy lắp ba lắp bắp.

“Hừ, người làm sao mà biết chúng ta đến đây? Còn dám nói sạo? Mau đem Bùi bá phụ giao ra đây cho ta.” Tô La vùng loạn nắm tay nhỏ lên, một mặt ‘Hung thần ác sát’ ép hỏi.

“Cô nãi nãi à, thật sự chuyện này không liên quan đến tiểu nhân! Người nọ nói, chỉ cần thấy cô nương thì phải bắn tên này ngay.” Nam nhân cường tráng kia khóc không ra nước mắt, y cam đoan lời y nói đều là sự thật.

“Cái gì? Nhìn thấy cô nương liền bắn tên? Người điên rồi sao?” Tô La trừng lớn đôi mắt đẹp.

“Á, ở nơi này của chúng tiểu nhân có rất ít cô nương nào giống như hai vị tiểu thư đây! Phần lớn bọn họ đều ăn vận y phục vải thô, cho nên chỉ cần nhìn một cái là phát hiện ra ngay.” Nam nhân cường tráng kia lập tức giải thích.

“Phải không?” Tô La hồ nghi nhìn tên nam nhân cường tráng.

“Chắc chắn là như vậy, không sai đâu! Ta vừa rồi có hỏi qua những người khác, họ nói nơi này chủ yếu là những người đi làm thuê, ở đợ cho nhà giàu.” Tần Nhạc khoan thai quơ quơ ống tay áo, ôm Tô La vào lòng, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Thôi, thả hần đi, những người kia khẳng định là không ở nơi này.” Bùi Mạch Ninh đột nhiên mở miệng, giờ giờ giấy trong tay lên.

“Đây là....” Tư Không Thu Trạm nhú mày. Bây giờ đối với giấy viết thư như vậy hần hoàn toàn không có một chút hảo cảm nào, chỉ sợ lại nhìn thấy một tờ hôn ước nữa.

Bùi Mạch Ninh lập tức đưa ấy người bọn họ đọc. Sắc mặt ai nấy đều cổ quái như nhau.

“Ngồi thuyền ư?” Bùi Mặc Hải kinh ngạc thốt lên, mặt mày xanh xao.

“Đúng vậy, đối phương muốn chúng ta ngồi lên chiến thuyền, còn về phần mục đích, đến thì khắc biết.” Bùi Mạch Ninh khẽ cười nói, nửa điểm lo lắng cũng không có.

“Đối phương rốt cuộc là người thế nào?” Mấy người hồ nghi, nhưng mà cũng đã xác định tên nam nhân cường tráng đây không phải là kẻ muốn tìm họ cho nên thả hần đi.

Chiếc chiến thuyền kia thoát nhìn hết sức rộng rãi thoải mái, thuyền viên cùng thuyền trưởng đều nhiệt tình cởi mở, không có lấy nửa điểm khiến người ta thấy nghi kị. Xem ra, những người này không phải là thủ hạ của đối phương.

Mà bọn họ cũng nói, chiếc thuyền này đi đến một hải đảo trong nước. Nghe nói hải đảo kia tương đối phong phú thực vật, không ít thương nhân đều cho người đến đó mua hàng hóa. Cho nên có một con thuyền lớn đi đến hải đảo đó cũng là chuyện rất bình thường.

Mấy người ở trên đất liền dùng cơm xong mới lên thuyền ngồi. Có một điều chính là, bữa trưa ăn xong cư nhiên không phải trả tiền.

Mấy nam nhân sắc mặt đều trắng bệch, hoàn toàn không chịu được chính là Bùi Mặc Hải. Thực không nhìn ra y thuật cao siêu như Bùi Mặc Hải lại có bệnh say sóng. Từ khi thuyền bắt đầu nhổ neo, hần thật sự chỉ muốn nhảy ngay xuống biển mà rời khỏi.

Tần Nhạc tuy không nôn mửa nhiều, nhưng sắc mặt cũng trắng bệch. Đến ngay cả Tô La cũng chỉ ngồi lẳng lặng, hoàn toàn mất hết bộ dạng mạnh mẽ linh hoạt khi ở trên đất liền, tựa trên người Tần Nhạc, hiện tại trông cũng rất yếu.

Người hoàn toàn không sao chỉ có Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm. Có thể do linh hồn bất đồng, bọn họ ngồi ở trên thuyền, một chút cũng không sao, nửa điểm phản cảm cũng đều không có. Thậm chí còn thích ý ở bên kia câu cá. Bọn họ như vậy làm cho những người đi theo ghen tỵ đỏ cả con mắt.

Thuyền lớn hơi lay động một chút, biển lớn nên thường thường thuyền sẽ bị chao đảo. Bùi Mặc Hải thật sự muốn chết đi cho rồi, “bệnh” này hần chịu không nổi.

Đến lúc chạng vạng tối, bọn họ này mới nhìn thấy một hòn đảo ở cách đó không xa.

“Trời ơi, rốt cuộc cũng đến rồi! Mau, mau lên!” Tô La thiếu chút nữa kích động muốn khóc. Khổ ải như nằm trong cối xay này cuối cùng cũng chấm dứt. Bùi Mặc Hải thậm chí đã nằm hần ra, hoàn toàn không đứng dậy nổi. Cũng may thuốc của hần có thể điều hơi một chút, sau khi nuốt vào có thể bổ sung thêm thể lực.

Tuy rằng từ trên thuyền nhìn đến thì hòn đảo kia có vẻ rất nhỏ, nhưng đến lúc chân chính cập bến mới thấy nó thật ra khá rộng lớn. Trăng đã treo cao, bọn họ cũng đã đói bụng đến cực hạn. Tuy rằng trên thuyền này có đồ ăn, nhưng bọn họ nếu ăn vào thì cũng nôn hết ra cho nên không ăn. Có thể bình yên ngồi ăn thứ này thứ nọ chỉ có đôi phu thê kia.

‘Rầm rầm’, tiếng sóng vỗ rầm rì bên tai. Đến nơi rồi nên cảm giác cũng khá lên nhiều, Bùi Mặc Hải gần như nửa tựa vào trên người Tần Nhạc, cùng chống đỡ thân thể của nhau. Tô La vừa bước lên đất liền đã khôi phục về linh hoạt như bình thường, hoàn toàn không còn bộ dáng uể oải như lúc ngồi trên thuyền. Thật đúng là kỳ tích.

106. Chương 106: Đảo Chủ

Edit: Min

Đây là một hòn đảo nhỏ, tựa như vùng rừng cây á nhiệt đới vậy, kiến trúc bờ biển nơi đây cũng không giống với Thiên triều. Phòng ốc nơi này rất giống với hiện đại, phong cảnh non nước khiến con người ta rất muốn hưởng thụ.

Đi dọc theo bờ biển thấy xung quanh trồng rất nhiều cây dừa. Những loài cây này thì đúng là đám người Tô La chưa từng nhìn thấy qua, Từng đôi mắt đều tỉ mỉ quan sát từng thứ một, dường như họ đã bị mê hoặc.

Trên bờ có những chiếc thuyền thương lớn đậu lại để mua bán trao đổi hàng hóa như thường lệ. Thuyền viên cùng thuyền trưởng cũng không lo lắng đám người Bùi Mặc Ninh sẽ lạc đường, dù sao mọi người ở trên đảo này cũng rất nhiệt tình, cho nên bọn họ có muốn đi lạc cũng khó.

Rất nhanh cả đoàn người đều biết liền biết, khi đi qua mấy đám người thương buôn kia hình như bọn họ đều mỉm cười với đám người Bùi Mặc Ninh. Ánh mắt bọn họ rất thân thiết.

Mấy người nghi hoặc cực kỳ, rõ ràng đi điều tra vụ bắt cóc, nếu không còn tướng chính mình đang đi du ngoạn. Nhưng bọn họ kết luận chung một điều, những người này có vẻ như hết sức thân thiện, tuyệt không giống những người bị tình nghi bắt cóc.

Nhưng chính lúc bọn họ còn nghi hoặc thì cách đó không xa, có một người nam nhân trung niên chậm rãi đi tới. Trên mặt người đó cũng tràn đầy ý cười, nhất là lúc nhìn thấy Bùi Mặc Ninh, ánh mắt của ông bỗng chốc sáng lên.

“Hoan nghênh các vị đi đến đảo của chúng ta. Đảo chủ ở trong nhà chờ các vị đã lâu.” Nam nhân trung niên kia ân cần chào hỏi, sự tươi cười đến tận đáy mắt, làm ọi người thấy rất lo lắng không biết là phúc hay họa.

“Phụ thân ta ở nơi nào?” Bùi Mặc Hải đã đỡ cơn say tàu lúc đi, thấy nam nhân đó lập tức thấp giọng hỏi.

“Vị thiếu gia này xin hãy yên tâm, Bùi lão gia cũng đang ở trong nhà chờ các vị.” Nam nhân trung niên kia không để ý đến địch ý của Bùi Mặc Hải, vẫn khẽ cười nói rồi lập tức xoay người, mời bọn họ đi theo về phía trước.

Ở hòn đảo, bọn họ cũng chưa quen thuộc. Nếu Bùi Chính Vũ ở trong tay đối phương, mà mục đích của chuyến này chính là tìm Bùi Chính Vũ, thì đành phải nghe theo ông ta vậy.

Hai bên đường phong cảnh vô cùng đẹp mắt, ban đêm gió biển thổi vào có chút lạnh. Ngoài Bùi Mặc Ninh và Tư Không Thu Trạm, những người còn lại đều đang rất đói.

Đi mãi cho đến khi bọn họ thiếu chút nữa không còn khí lực, người nam nhân trung niên kia mới dừng lại.

Ngước mắt nhìn lên, làm cho người ta kinh ngạc chính là một trang viện rộng lớn hiển hiện ngay trước mặt. Không giống với những ngôi nhà ven biển, tổng thể kiến trúc của nó rất giống với kiến trúc của Thiên triều, khiến ọi người đều sinh ra một loại ảo giác.

Khi đi vào cửa chính, vị nam nhân kia cung kính mời bọn họ đi vào. Ông ta còn đặc biệt cung kính với Bùi Mặc Ninh.

Bùi Mặc Ninh không chút do dự liền đi vào, những người còn lại không tự chủ cũng đi vào theo.

Trong trang viên, đèn đuốc sáng trưng. Có thể nhìn thấy, lâm viên bài trí một cách cổ điển, hành lang quanh co khúc khuỷu trưng đầy đuốc sáng. Từng bước đi vào, bọn họ ngay lập tức ngửi được mùi vị của thức ăn. Cả đám người sớm đã đói bụng đến cực điểm rồi, nếu không phải chú ý đến hình tượng, chỉ sợ đã sớm lao ngay đến bàn mỹ thực trước mắt kia như mấy con hổ đói.

Trong đại sảnh, trên bàn bày đủ các loại cao lương mỹ vị, tản ra mùi vị mê người. Ngồi ở ngay phía trên là một lão nhân râu dài tóc bạc, có phần giống với lão Cốc chủ. Mọi người tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra. Ít nhất thoát nhìn không giống như người xấu, Bùi Chính Vũ hẳn không có chuyện gì.

Lão nhân có vẻ nghiêm túc nhìn đám người phía trước một lượt, lập tức híp mắt. Dáng vẻ của lão vẫn như cũ nhưng con ngươi sáng lên nhìn về phía Bùi Mạch Ninh. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần có vài phần quen thuộc kia, lão kích động đứng dậy, thiếu chút nữa làm chiếc ghế bị đổ sập.

“Đạo chủ, cẩn thận.” Nam nhân trung niên kia vừa thấy thế, lập tức vội vàng vàng chạy đến bên người lão nhân gia kia.

Mấy người quay mặt nhìn nhau, kinh nghi bất định lúc này mới bắt đầu cẩn thận đánh giá lão nhân kia. Không ngờ, lão nhân chính là người thần bí đã hao hết tâm tư mời bọn họ lên hòn đảo này.

“Khụ khụ, ta không sao, người lui xuống trước đi.” Lão nhân giữ thăng bằng, quật cường không cần người đỡ, bởi vậy có thể thấy được, vị đạo chủ này nhất định rất bảo thủ.

Nam nhân trung niên kia tuy rằng không yên lòng, nhưng nhận thấy ánh mắt soi mói của chủ tử thì cũng đành bất đắc dĩ thở dài, lui xuống. Nhưng ông vẫn ở hành lang gấp khúc, chỉ cần đạo chủ gọi ông, ông sẽ lập tức đi tới.

“Các người ngồi đi.” Một lát sau, lão nhân ổn định tâm tình, bảo mọi người ngồi xuống.

“Các người cũng đói bụng rồi, cứ ăn trước rồi nói sau.” Không giống với sự nghiêm túc vừa rồi, giờ phút này lão nhân hết sức ôn hòa, ánh mắt bình tĩnh nhìn Bùi Mạch Ninh. Tuy rằng miệng nói là ‘Các người’ nhưng mọi người đều hiểu lão muốn nói chính là Bùi Mạch Ninh. Haizza, không có biện pháp, Bùi Mạch Ninh tuy không đói, nhưng mọi người đã rất đói rồi, ánh mắt nhìn nàng có phản hung ác, đành phải ăn chút gì đó thôi!

Cho dù chỉ chăm chú ăn, Bùi Mạch Ninh đều có thể cảm nhận được vị đạo chủ kia nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt không rời. Tư Không Thu Trạm hình như cũng có chút khó chịu thẳng lưng, chỉ tiếc, đối phương trong mắt hoàn toàn chỉ có Bùi Mạch Ninh, từ đầu đã trực tiếp bỏ qua ánh mắt lạnh lẽo của Tư Không Thu Trạm.

Trên bàn một mảnh hỗn loạn, mấy người ăn uống no đủ dựa lưng vào ghế, cả đám đều có bộ dáng lười nhác, đến Bùi Mạch Ninh cũng nhìn không được, che miệng ho nhẹ một tiếng, rồi nhìn về phía vị đạo chủ kia. Quả nhiên, vị đạo chủ vẫn còn đang nhìn nàng, đối mặt với nàng, chẳng những không có chút nào xấu hổ, ngược lại hơn rất cao hứng.

Nếu không phải đối phương sớm hoa giáp niên kỷ, ánh mắt kia, thật đúng là khiến người ta khó chịu.

“Ah, vị đạo chủ này, phụ thân của ta có phải cũng đang ở trong này? Phiền đạo chủ để phụ thân đi ra đây được không?” Nàng nói tương đối ôn hòa, dù sao người ta mới vừa rồi còn mời bọn họ ăn một bữa.

Đạo chủ kia nhíu mày, có vẻ như không thích cách nàng xưng hô với mình, lập tức mở miệng nói: “Đừng gọi ta đạo chủ, đến, bé ngoan, kêu một tiếng ngoại tổ cho ta nghe.” “Ngoại tổ?” Bùi Mạch Ninh kêu lên quái dị, kinh ngạc nhìn vị đạo chủ kia, đã thấy đối phương mặt mày hớn hớn, khoe miệng co rút. Xem ra lão nhân đem tiếng kêu nghi hoặc của nàng thành tiếng trả lời mất rồi!?

107. Chương 107: Chuyện Xưa

Edit: Min

“Bé ngoan, thật sự là bé ngoan!” Đảo chủ có vẻ như kích động, ánh mắt nhìn Bùi Mạch Ninh lấp la lấp lánh.

Bùi Mạch Ninh không nói gì, khóe miệng giựt giựt, ngay cả mấy người đã ăn uống no đủ kia, hiện tại cũng cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Tư Không Thu Trạm thập phần khó chịu trước ánh mắt của Đảo chủ. Nếu không phải hấn nể lão nhân là đảo chủ của hòn đảo này, chỉ sợ hấn sớm đã muốn động thủ. Người đâu mà đã già rồi mà còn chưa nên tính, nhưng mà lão vừa nói một tiếng “ngoại tổ” thì phải?

“Đảo chủ tiên sinh, có thể hay không để cho chúng ta gặp phụ thân đại nhân một chút! Nếu không chúng ta, ah, nhất là tiểu muội nhà ta chắc chắn sẽ không yên lòng ở đây trò chuyện với lão được đâu!” Bùi Mặc Hải híp híp con ngươi, cảnh giác phát hiện ra đối phương thập phần có hứng thú với Bùi Mạch Ninh.

Quả thực, lý do này vừa đưa ra, đảo chủ lập tức nhíu nhíu mày, có vẻ như đang suy nghĩ.

“Hừ, cái tên kia, ngươi yên tâm, ta cho hấn ăn uống no đủ không bỏ đói hấn đâu! Tốt xấu gì hấn ta cũng tận sức nuôi dưỡng các ngươi, ta tự biết phải đối với hấn như thế nào.” Đảo chủ có vẻ như không thích Bùi Chính Vũ lắm. Vừa nhắc tới Bùi Chính Vũ, lão liền phẫn nộ, lời nói kia, càng làm cho người ta đoán không ra.

“Bỏ đi, bé ngoan, ta biết ngươi bây giờ nghi hoặc ta rất nhiều, thôi thì ta để tên tiểu tử kia đến chính mồm nói cho các ngươi biết, miễn cho các ngươi không tin lão già ta.” Đảo chủ hình như rất thương tâm khi cảm thấy Bùi Mạch Ninh nghi kỵ, lập tức gõ bàn, gọi nam nhân trung niên vừa rồi vào, hơn nữa còn phân phó ông ta đi mời Bùi Chính Vũ lại đây.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, tuy vẫn còn rất nhiều nghi vấn nhưng bọn họ hiểu rõ một điều: mục đích của lão nhân gia này chỉ có một mình Bùi Mạch Ninh.

Không bao lâu sau, bọn họ liền nhìn thấy thân ảnh của Bùi Chính Vũ. Bùi Chính Vũ vẫy vẫy áo bào, sải bước qua thềm cửa đi đến. Nhìn thấy mấy hài tử của mình, ông lập tức cao hứng bước nhanh đi.

“Phụ thân!!” Bùi Mặc Hải kêu lên một tiếng, nhìn Bùi Chính Vũ béo lên thêm nhiều, hoàn toàn không có bộ dạng gầy gò của người bị ngược đãi, hấn liền yên tâm trở lại.

“Aizza, mấy tên tiểu tử các ngươi, thế nào mà lại đến được đây?” Bùi Chính Vũ tuy rằng lắm bầm trong miệng, nhưng vẻ mặt vui mừng vô cùng, nhất là khi thấy Bùi Mạch Ninh, cười đến híp hai mắt lại.

“Ninh nhi, con cũng đã trở lại rồi ư?” Ánh mắt lại nhìn thấy Tư Không Thu Trạm bên cạnh nàng, cao hứng vỗ vỗ bả vai của hiền tế nói: “Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!”

Bọn họ cao hứng, nhưng lão nhân kia có vẻ mất hứng. Cái mũi của lão khê hừ khí, ánh mắt kia ghen tị hằm hằm nhìn Bùi Chính Vũ.

Bùi Chính Vũ lúc này mới nhìn đến đảo chủ đại nhân, lập tức thân mình của ông run lên, ngoan ngoãn đứng ngay tại chỗ, lưng thẳng đĩnh trực, rất giống học trò bị phu tử trách phạt.

“Thế nào? Vui vẻ đến thế sao? Tiểu tử ngươi thật là giỏi.” Đảo chủ đại nhân quá thanh quá khí nói, ánh mắt kia tràn đầy hâm mộ cùng ghen ghét.

“A, sư phụ, người đừng nói như vậy! Nói thế làm ta đây ngại muốn chết mất.” Bùi Chính Vũ nhanh chóng cười cười nói. Đáp lại ông chỉ là một tiếng hừ lạnh của lão nhân gia.

Mọi người kinh ngạc đồng loạt nhìn Bùi Chính Vũ: “Sư phụ?” Trời ơi, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Dường như nhận ra ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Bùi Chính Vũ gãi đầu, lúc này mới chợt hiểu, bản thân mình còn chưa giải thích ấy chứ hài tử này nghe.

“Ha ha, đã sớm để thư lại nói ta không sao rồi mà! Vị này chính là sư phụ của ta, tình tình hay hỷ nộ vô thường, nhưng cũng chưa làm gì hại đến ta cả.” Bùi Chính Vũ cười tủm tỉm nói, lại nghe thấy tiếng lão nhân gia kia hừ lạnh một tiếng.

Khóe miệng mọi người chau lại, nhếch lên cao. Thôi đi, chỉ có mấy chữ đơn giản như vậy mà cũng là thư sao? Ngắn gọn như thế bảo bọn họ không lo lắng mới lạ!

“Nhưng vì sao không nói rõ ngay từ đầu? Còn đem chuyện hôn ước giả gì gì đó để dụ mọi người đến đây.” Bùi Mặc Hải nghi hoặc không hiểu hỏi.

Lão đảo chủ kia híp mắt lại, hừ lạnh một tiếng nói: “ Hôn ước không phải giả! Nó vốn dĩ có sẵn rồi!”

Ngữ khí bình tĩnh của lão làm Tư Không Thu Trạm nheo lại đôi mắt màu hổ phách tuyệt mỹ lại, tầm mắt lạnh như băng thẳng tắp bắn về hướng vị lão nhân gia kia.

Lúc này, lão đảo chủ cũng đã nhận ra Tư Không Thu Trạm khí chất bất phàm, không hề e sợ người khác làm cho lão có chút thích thú muốn thường thức. Chẳng qua lúc trước, lão chưa hề để ý đến hắn ta mà thôi.

“Sư phụ à!” Bùi Chính Vũ cũng thốt lên một tiếng. Hiền tế của ông đang ở đây, hơn nữa sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi, sư phụ còn không nhận ra sao? Hơn nữa, nhiệt độ xung quanh cũng đang giảm đi nhanh chóng đây này!

“Người còn dám nói à? Chính người lúc trước chẳng nói chẳng rằng để nha đầu thành thân! Ta còn chưa có đồng ý, vậy mà người dám tự tiện làm chủ tất cả.” Lão nhân trợn trừng đôi mắt, tức khắc khiến Bùi Chính Vũ không nói được câu nào. Ngay cả xưng hô với Bùi Mặc Ninh cũng thay đổi, thập phần thân thiết.

” Việc này.....Là lúc trước Phù nhi không nói cho con biết.” Bùi Chính Vũ sợ hãi lên tiếng phản kháng, muốn chứng minh bản thân trong sạch.

Lão nhân trợn to đôi mắt đến lợi hại. Thật sự là làm lão tức muốn chết đây mà! Tên này lại còn dám đem Phù Nhi ra đây để nói chuyện. Nhưng mà, lão cũng không thể hiểu, chuyện lúc ban đầu có ai là không tốt đâu?

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Bùi Mặc Ninh xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng cũng lên tiếng. Không có biện pháp, nàng hoàn toàn không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì. Chỉ nghe loáng thoáng, có vẻ như có liên quan đến thân thể của nàng, hay nói chính xác hơn là thân thể của thân thể này.

“Đúng rồi! Đúng rồi, người còn không mau nói rõ cho nha đầu hiểu! Ta còn muốn nghe nha đầu gọi ta thêm vào tiếng “ ngoại tổ” đây!” Thanh âm kia của đảo chủ, khụ khụ, thật đúng là hừ hừ thực thực, tựa hồ như đang làm nũng, khiến người ta kinh sợ không thôi.

Ngoại tổ? Lại là ngoại tổ phụ sao?

“Haiz, Ninh nhi, cho tới bây giờ, con cũng đã gặp qua sư phụ của ta, ta đành phải đem mọi chuyện nói rõ cho con hiểu vậy!” Bùi Chính Vũ hơi hơi gượng gạo. Cuối cùng dưới ánh mắt chăm chăm của sư phụ, ông cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Không biết vì sao, Bùi Mặc Ninh lại cảm thấy có gì đó không tốt lắm.

Đây là một việc xảy ra từ lâu, trước khi cả Bùi Mặc Ninh ra đời, nữ nhân Phù Nhi trong lời nói của bọn họ cũng chính là mẫu thân của nàng. Kỳ thật, mẫu thân của Bùi Mặc Ninh cũng chính là thiên kim của đảo chủ hòn đảo này, là nữ nhi được sủng ái vô cùng, có thân phận cao quý, được lão nhân gia ấn định hôn ước với một nam nhân tài mạo song toàn.

Nhưng, tình tiết của câu chuyện lại giống như mấy tác phẩm tình ái bình thường, thiên kim của đảo chủ không thích vị hôn phu thanh mai trúc mã kia, chỉ coi đối phương như đại ca của mình. Nàng yêu một người không nên yêu. Quả thật, người kia chẳng đắn để yêu chút nào, nhưng mà một khi đã yêu rồi thì làm sao mà từ bỏ được?

Đảo chủ là một người nghiêm khắc và bảo thủ, tự cho rằng người nam nhân kia không đủ tư cách đem lại hạnh phúc cho nữ nhi của mình, đương nhiên không hy vọng bọn họ ở cùng một chỗ. Đảo chủ nhanh chóng chỉ trong một đêm đã chuẩn bị xong hôn lễ, muốn cho nữ nhi cùng vị hôn phu của nàng ngay ngày hôm sau được thành thân, nên danh nghĩa phu thê, khiến cho nữ nhi hoàn toàn hết hy vọng.

108. Chương 108: Ngoại Tổ

Edit: Peninam

Beta: Meimoko

Nhưng mà, ông biết nữ nhi của mình thông minh và quật cường như thế nào. Khi đó Bùi Chính Vũ cũng đã xuất sư, lần đó chính là trước hôn lễ của sư muội mà hắn chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nàng luôn quần quýt bên cạnh cầu xin hắn đem nàng ra khỏi hòn đảo này.

Lúc đó, Bùi Chính Vũ đương nhiên là không chịu, nhưng Phù Nhi khi ấy lại đã có thai, hài tử của nam nhân mà nàng yêu mến. Mà sau này đứa bé ấy cũng chính là Bùi Mạch Ninh.

Có thai, thì làm sao mà gả cho người khác được nữa chứ? Nhìn Phù Nhi khóc cầu, hắn vạn bất đắc dĩ đành dẫn nàng rời khỏi đảo, mang về kinh đô, trở về Bùi gia.

Ngày sau, đảo chủ nhất biết chuyện này, hết sức tức giận, giận nàng không để ý đến thể diện phụ thân như hắn, giận nàng hư hỏng đã hoài thai với nam nhân khác trước khi thành thân. Trong cơn tức giận, việc gì cũng có thể làm, đó chính là chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha con với nàng. Ngay cả Bùi Chính Vũ, ông cũng giận cá chém thớt, chấm dứt quan hệ nhiều năm nay.

Thế nhưng, trong những năm này, không ít chuyện xảy ra, ông vẫn biết, cho dù cách trở đại dương mênh mông, ông cũng không thể nào bỏ mặc nữ nhi ở bên ngoài được. Lúc biết nữ nhi của mình qua đời, ông là thương tâm vô cùng, lại không dám mang cháu gái trở về. Nhất là khi qua nhiều năm như vậy, nữ nhi tính cách quật cường không chịu tha thứ chuyện cắt đứt quan hệ cha con, trước mặt cháu gái cũng không nhắc đến ngoại tổ một lần. Việc này thật khiến ông tức giận, nhưng cũng chẳng nề hà.

Một câu chuyện xưa như vậy, sau khi nghe xong, làm người ta thổn thức không thôi.

Bùi Mạch Ninh càng hốt hoảng, không ngờ rằng kết quả mình lại không phải là nữ nhi của Bùi Chính Vũ. Bất kể là linh hồn của nàng, hay là khối thân thể này đi chăng nữa.

“Ninh nhi, con có trách phụ thân không?” Bùi Chính Vũ dè dặt cẩn trọng nhìn Bùi Mạch Ninh. Dù sao đã nhiều năm như vậy, nàng là nữ nhi một tay ông nuôi lớn, đương nhiên có tình cảm nồng hậu. Ông vẫn luôn đối đãi nàng như đối với chính con ruột của mình.

“Làm sao có thể như vậy? Người vĩnh viễn là phụ thân của con.” Bùi Mạch Ninh chậm rãi cười, trong lòng bất đắc dĩ thở dài. Dù sao linh hồn vốn dĩ không phải, nàng đâu có tư cách mà tức giận.

Bùi Chính Vũ nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng đảo chủ ở một bên lại mất hứng không vui.

“Đương nhiên là phải trách người! Người tại sao có thể cứ như vậy mà đem tiểu tâm can của ta gả ra bên ngoài?” Lão đảo chủ hết sức tức giận, nữ nhi lão không được thành thân, ngay tôn nữ của mình thành thân lúc nào lão cũng không biết, có lẽ, đây mới chính là chuyện khiến lão tức giận nhất.

“Ôi, tại lúc đó tình hình cấp bách, chẳng lẽ sư phụ muốn Ninh nhi gả cho hoàng thất quý tộc kia sao?” Bùi Chính Vũ biết sư phụ mình cũng không thích quý tộc, cũng cố ý nói thêm như vậy.

“Này, này! Đương nhiên là không thể được! Nữ nhi của ta lúc trước không gả được vào nhà tiểu tử kia, bây giờ tôn nữ của ta nhất định phải gả đến đó.” Đương nhiên, “tiểu tử kia” chính là chỉ vị hôn phu thanh mai trúc mã không thành thân được với Phù Nhi của lão.

Đã nhiều năm như vậy, người ta tự nhiên cũng sớm đã có gia thất, hơn nữa còn có hậu đại. Nhưng, cũng giống như đảo chủ, người ta cũng nhớ mãi không quên nữ nhân quật cường kia, mới đánh tiếng với lão đảo chủ. Họ cũng đã sớm biết đến tồn tại của Bùi Mạch Ninh, biết đâu lại nối tiếp được mối duyên dang dở trước kia.

“Không được! Ta quyết không đồng ý.” Con người màu hổ phách trong suốt của Tư Không Thu Trạm giờ phút này tràn đầy tức giận, hiện lên ngọn lửa cháy ngàn ngọn. Hắn đã nói, hòn đảo này không nên tới, nếu không phải đối phương là ngoại tổ phụ của thê tử hắn, hắn đã sớm cho lão nhân biết tay rồi.

“Cái gì? Nàng là tôn nữ của ta.” Đảo chủ dựng chòm râu bạc, trừng mắt nhìn Tư Không Thu Trạm.

“Phải không? Ta chỉ biết là, nàng là thê tử của ta, hơn nữa thê tử của ta có vẻ như còn không nhận thức ngài đâu.” Tư Không Thu Trạm lạnh lùng hừ khẽ một tiếng, gắt gao ôm Bùi Mạch Ninh vào lòng, càng hận vị hôn phu mà trong hôn ước kia đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người!” Đảo chủ quả nhiên bị tức đến, lập tức tội nghiệp nhìn Bùi Mạch Ninh, chỉ hy vọng nàng cho chút phản ứng, nhận biết ngoại tổ này.

Bùi Mạch Ninh bất đắc dĩ thở dài, một già một trẻ này thật đúng là có đủ khó trị.

“Được rồi, các người không cần tranh luận nữa.” Bùi Mạch Ninh nhìn đảo chủ, nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Ngài muốn ta kêu ngài một tiếng ngoại tổ, có huyết mạch tương liên, ta đương nhiên sẽ kêu một tiếng này.”

Một câu như vậy, quả thực làm cho lão đảo chủ cao hứng vui tươi hơn hử, lập tức lại khiêu khích liếc mắt nhìn Tư Không Thu Trạm. Haiz, lão nhan già này cũng nên đổi thành Lão Ngoan Đồng đi. Cái gì mà tình nghiêm khắc và bảo thủ chứ? Lúc nữ nhi không còn trên cõi đời này, chẳng phải lão cũng hối hận đấy thôi!

“Bất quá....” Nàng còn chưa nói xong đâu: “Ta đích xác là đã thành thân, hơn nữa chính là gả cho hắn.” Chỉ chỉ vào Tư Không Thu Trạm bên cạnh. Quả thực, nàng thấy sắc mặt Tư Không Thu Trạm cũng dịu lại nhiều.

“Ta cũng không muốn gả cho người khác! Đối với trượng phu hiện tại, ta rất hài lòng.” Phải nói, một người nam nhân đã đủ phiền, nàng không muốn kiếm thêm phiền chán vào người.

“Nhưng là....” Đảo chủ cau chặt mày, có vẻ như còn muốn nói điều gì.

Bùi Mạch Ninh một ánh mắt trừng đi qua, mắt phượng híp lại, giống như nỉ non nói: “Chẳng lẽ người còn muốn giẫm lên vết xe đổ sao? Lúc trước nữ nhi của người cũng chính vì bị bức hôn thế này nên mới bỏ đi, con người ai cũng đều cũng có suy nghĩ độc lập, tình yêu miễn cưỡng ép buộc sẽ vĩnh viễn không có hạnh phúc.”

Một câu này nói xong, quả thực sắc mặt lão đảo chủ đại biến, cả người phút chốc trở nên tái nhợt, người cũng hơi giật giật. Bùi Chính Vũ lập tức lo lắng chạy tới.

Khoát tay, đảo chủ cười khổ lắc đầu nói: “Ta không sao, chỉ là cảm thấy ta còn kém so với tôn nữ của ta, nàng thấu hiểu vấn đề, phân tích rạch ròi trong khi chính ta g vẫn nhìn không thấu. Quả thật, lúc trước nếu ta không ngang ngược, Phù nhi cũng sẽ không thể một đi không trở lại, một màn cuối cùng kia, ta cũng không phát hiện. “

Lão đảo chủ lã chã rơi lệ, đó là tưởng niệm đối với nữ nhi của mình, cũng là hối hận chuyện năm đó. Không người lên tiếng nữa, đại sảnh tràn đầy bi thương nhân nhạ, cho đến bình minh

Đảo chủ tuy nỉ non nói một phen, quay đầu lại tinh thần tốt hơn nhiều, giống như mọi oán giận đều tiêu tan. Thật đáng mừng chính là lão lại cũng không đề cập đến chuyện hôn ước kia. Nhưng lão lại chuyển hướng sang quan sát thật kỹ tôn nữ tế*. Hừ hừ, dù nói thế nào, cũng phải hảo hảo quan sát một phen, chỉ nhìn không được, lão cần phải kiểm chứng, không thể để tôn nữ của mình chịu thiệt thòi nếu có trượng phu chẳng ra gì.

Cũng may Tư Không Thu Trạm không biết lão nhân đang suy nghĩ gì, bằng không, sớm đã mang Bùi Mạch Ninh rời khỏi hòn đảo này rồi.

*tôn nữ tế: cháu rể

109. Chương 109: Hôn Sự

Edit: Meimoko

Những ngày gần đây hải đảo này càng thêm náo nhiệt, đảo chủ tươi cười càng ngày càng nhiều. Mỗi ngày đều cười ha ha, chuyện này làm cho quần gia, cũng chính là nam nhân trung niên lúc trước dẫn dắt đám người Bùi Mạch Ninh tới nơi này hết sức cao hứng.

Ở hải đảo, phong phú nhất chính là hải sản, gần như bữa bữa đều là đại tiệc hải sản. Tôm biển, hải ngư, cua biển, cả đám người cùng ăn đến chẳng biết trời đất là gì.

Trên bàn tiệc, Tư Không Thu Trạm vừa đem một con tôm bỏ vỏ, thân mật trù mến bỏ vào trong chén Bùi Mạch Ninh. Bùi Mạch Ninh mỉm cười, cũng đem thịt cua tươi ngon đặt vào chén của hắn, còn thân thiết đút cho hắn ăn. Khuôn mặt tuần tú đậm mạc của hắn lập tức trở nên nhu hòa. Hai người nồng tình mật ý, khiến một lão nhân ở bên giường mắt nhìn xem, ghen tỵ và tức giận thở phì phò.

“Sư phụ, ta ở hải đảo này đã nhiều ngày, cũng đến lúc cần phải trở về Thiên triều xem xét.” Vừa ăn, Bùi Chính Vũ đột nhiên lên tiếng đánh vỡ không khí trầm mặc.

Đảo chủ đại nhân thở phì phò, lập tức trừng nhìn Bùi Chính Vũ: “Thế nào? Đến bởi một lão đầu tử như ta, tiểu tử ngươi không muốn?”

Bùi Chính Vũ cười cười nói: “Đương nhiên không phải ý này! Ta chỉ là không yên lòng nhìn trưởng tử của ta một mình gánh vác mọi việc. Những ngày gần đây danh dự Bùi gia mới được khôi phục, đang trong lúc gây dựng lại sản nghiệp, ta không thể không lo lắng.”

Vừa nhắc tới chuyện này, ngay cả đảo chủ đại nhân cũng phải nhíu mày lại. Lão phái người đến Thiên triều, đương nhiên cũng biết chuyện của Bùi gia.

“Hừ, ta đã nói những tên làm quan không phải dạng gì tốt đẹp! Gia đại, nghiệp đại đều khiến bọn chúng ghen ghét, nhìn người như vậy, đã nói với người từ lâu, chuyện này sớm hay muộn cũng tới, người không nghe lời ta!” Đảo chủ đại nhân lạnh lùng hừ khí. Nói đến đầu óc buôn bán, kỳ thực ai cũng kém so với lão, lúc trước Bùi Chính Vũ cũng chính vì điều này nên mới đến bái lão làm sư phụ, học tập không ít thủ đoạn kinh doanh.

Hải đảo này tích trữ rất nhiều tài phú, bất kể là ai cũng không ngờ tới. Một phần cũng chính bởi vì lão đảo chủ quá mức xảo diệu, từ đầu cũng không thể hiện tài phú của mình cho đám quan lại kia thấy, bằng không tai họa sớm đã lũ lượt kéo đến.

“Dạ, dạ, sư phụ nói đúng lắm! Hiện thời ta cũng chỉ muốn được làm như vậy, cố gắng cẩn thận thêm một chút.” Bùi Chính Vũ cười nhạt một tiếng. Trải qua việc này, ông đương nhiên đã thấy được nhiều điều, cũng nghĩ đến rất nhiều việc, sẽ không giẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

“Hừ, như thế thì được rồi.” Đảo chủ đại nhân bĩu môi, nhưng lại bắt đầu tưởng tượng: nếu Bùi Chính Vũ rời đi, thế chẳng phải tôn nữ sau bao nhiêu năm xa cách của mình cũng rời đi theo hắn hay sao?

“Không được! Không được! Người đi thì cứ đi một mình đi, ta và tôn nữ của ta thật vất vả lắm mới gặp mặt được một lần.” Đảo chủ đại nhân thở phì phò nói, ánh mắt ủy khuất nhìn về phía Bùi Mạch Ninh, rất giống như là nàng muốn vứt bỏ lão vậy.

Bùi Mạch Ninh bất đắc dĩ, lập tức nhìn mấy người đã ngừng ăn cơm ở một bên. Tuy rằng hải đảo này rất tuyệt nhưng bọn họ dù sao vẫn phải trở về.

“Ngoại tổ!” Nàng lần đầu tiên mềm yếu cất tiếng gọi, đảo chủ đại nhân quả thực lập tức cười sung sướng đến híp mắt.

“Muốn tới hải đảo này kỳ thực cũng không phải là chuyện khó, chúng ta có thể thường xuyên đến xem gặp người. Chúng ta hiện nay đều có việc phải làm, nên thật sự không tiện ở lại bởi ngoại tổ được.” Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt nói. Lão đảo chủ đại nhân thì đã xoắn xuýt nhíu mày lại.

Ô ô ô.... Nhưng mà, lão rất luyến tiếc tôn nữ này mà! Nàng gần có sáu phần tương tự với mẫu thân của nàng, chỉ liếc mắt một cái, cũng đủ khiến lão bách chuyển thiên hồi.

Đảo chủ đại nhân không còn lời nào để nói, đương nhiên nhân cơ hội này mà yêu cầu Bùi Mạch Ninh đến lão nhiều hơn. Bùi Mạch Ninh cũng cười gật đầu, lão nhân gia hiện tại nói cái gì nàng đều đáp ứng.

Dùng cơm vừa xong, quần gia liền tiến đến.

“Đạo chủ, Mục lão gia đến đây.” Quần gia nhanh chóng bẩm báo.

Đạo chủ sững sốt, sắc mặt có chút biến đổi, liếc mắt nhìn tôn nữ cùng tôn nữ tể cạnh bên, ho khan một tiếng nói: “Ừm, còn không mời vào.”

Mấy người còn đang ù ù cạc cạc, thì người kia đã tiến vào rồi. Mặc dù người đó đã đến trung niên, nhưng mơ hồ có thể nhận thấy khi còn trẻ dung mạo của ông ta rất tuấn mỹ. Nụ cười ấm áp, khí chất nho nhã, cho dù đến trung niên, nhưng cũng không mập ra chút nào, ngược lại càng làm tăng vẻ nam tính trưởng thành.

Mục Viễn vừa tiến đến, ánh mắt ngay lập tức chặt chẽ nhìn chăm chăm vào Bùi Mạch Ninh. Nụ cười ấm áp như trước, trong mắt có nhiều hơn sự hoài niệm, kích động cùng với thương cảm.

Bùi Mạch Ninh hơi hơi nheo mắt, lại nhìn thấy mắt lão đạo chủ chớp chớp thay đổi thần sắc, nàng đã đoán ra người này là ai rồi.

“Phù nhi!” Mục Viễn chìm đắm trong dung nhan tú lệ quen thuộc kia, thì thào nói.

Tư Không Thu Trám khó chịu nheo mắt lại, trực tiếp che chắn trước mặt thê tử nhà mình. Hắn đâu có xung đột gì với lão đạo chủ, tại sao lão ta lại của thích làm trò trước mặt hắn vậy?

“Khụ khụ, tiểu Viễn à, nàng không phải Phù nhi, là hài tử của Phù nhi.” Đạo chủ đại nhân ho nhẹ một tiếng, đương nhiên lão hiểu được cảm giác lúc này của Mục Viễn. Nhớ ngày đó, lúc lão mới gặp đứa nhỏ này, cũng giống như Mục Viễn bây giờ thôi.

Mục Viễn nghe thấy thế mới hồi phục tinh thần, xấu hổ cười, thì thào ra tiếng: “Đã trở lại là tốt rồi, chỉ tiếc, Phù nhi lại không về được!” Một câu cuối cùng, là bi thương khổ sở như vậy, dù sao đã từng là thanh mai trúc mã.

“Tiểu Viễn, ngươi tới thật đúng lúc, đứa nhỏ này đang muốn rời đi, qua được mấy ngày nữa mới có thể lại đến thăm lão nhân gia ta.” Đạo chủ đại nhân rất cảm khái nói.

“Cái gì? Đi nhanh như vậy sao?” Mục Viễn kinh ngạc mở to mắt. Ông còn tưởng rằng đứa con của Phù nhi sẽ định cư trên hòn đảo này.

“Đúng vậy, tiểu Viễn, ngươi không phải đến thăm ta này tôn nữ bảo bối sao?” Đạo chủ đại nhân hồ nghi hỏi.

Mục Viễn càng lúc càng lúng túng, lẩm bẩm ra tiếng nói: “Haiz, đạo chủ, là ta thực xin lỗi người! Nhi tử của ta kia thật sự là..... Người cũng biết.... mấy hôm trước nó dẫn một nữ tử từ trên trời rơi xuống trở về nhà. Ta nhắc tới hôn ước với nó, thế nhưngthế nhưng....nó lại không chịu.” Nói xong, Mục Viễn thấp phàn ảu nhìn đạo chủ đại nhân cùng Bùi Mạch Ninh, bộ dáng mặc ội người định đoạt.

Bùi Mạch Ninh có chút kinh ngạc, nhíu nhíu mày. Hôn ước? Sự việc này ngoại tổ đã nói không nhắc đến rồi sao? Chẳng lẽ, lão nhân gia còn chưa cùng đối phương bàn chuyện hủy bỏ?

Nàng hồ nghi nhìn về phía đạo chủ đại nhân. Quả thực thấy bộ dáng gượng cười của lão, đành bắt đắc dĩ thở dài. Nhưng đối phương cũng đâu có nguyện ý. Gật đầu, như thế thì càng tốt, nàng cũng chẳng bao giờ chấp nhận chuyện hôn ước này.

Nói là nói như vậy, đạo chủ đại nhân cũng vẫn còn đang mất hứng. Tôn nữ của lão tốt như vậy, tại sao tên tiểu tử Mục gia kia lại không chịu thú? ~ Phẫn hận trừng mắt nhìn Mục Viễn, khiến người ta càng thêm ảu náy đầu.

110. Chương 110: Người Không Ngờ Đến

Edit: Meimoko

“Không được! Ta sẽ về đề đầu tên tiểu tử kia bắt nó đến bái đường thành thân.” Mục Viễn bị đảo chủ đại nhân nhìn chăm chăm càng thêm xấu hổ, lập tức cắn răng nghiêng lợi nói.

Bùi Mạch Ninh nghe vậy, lập tức nhưn mày trừng mắt qua, không nói gì chỉ liếc mắt nhìn ngoại tổ kính yêu kia. Ngoại tổ vừa thấy, lập tức hồ hồ cười ngốc, nhìn đông nhìn tây nhưng không chịu nhìn nàng, rõ ràng muốn trốn tránh trách nhiệm.

Không nói gì chỉ khê hừ, Bùi Mạch Ninh không muốn hôn sự này lại ù ù cạc cạc bị bày ra, lập tức mở miệng nói: “Mục bá phụ, xin đừng gây đánh uyên ương(1)! Kỳ thực trong chuyện này chỉ có ngoại tổ của ta ở một bên tình nguyện thôi. Ta từ lúc ở kinh đô Thiên triều đã bái đường thành thân qua. Vị này chính là phu quân của ta. Nhất nữ không hầu nhị phu(2), ta không nghĩ đến chuyện gả thêm một lần nữa.”

Tư Không Thu Trạm cũng thuận thế đi lên phía trước, ngăn trở ánh mắt của Mục Viễn. Hắn khê hừ một tiếng, nàng muốn gả thêm một lần nữa thì hắn làm sao có thể chịu đựng nổi.

Mục Viễn kinh ngạc ngược mắt, ngẩng nhìn khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Tư Không Thu Trạm phóng đại ngay trước mặt, lập tức nghi hoặc nhìn về phía đảo chủ đại nhân.

Đảo chủ đại nhân ha ha cười nói: “Tiểu Viễn, chuyện này thật ra lúc trước ta cũng không rõ ràng, người chó nên hiểu lầm.” Trên thực tế, lão vốn đã biết trước, nhưng chẳng qua lão không chịu thừa nhận Tư Không Thu Trạm này mà thôi.

Mục Viễn không nói gì, khóe miệng giựt giựt, nhưng cũng đồng thời thở ra nhẹ nhàng. Chuyện phát sinh lúc ban đầu, ông vốn cũng không muốn làm một phu thân không hiểu đạo lý, cho nên vẫn luôn lo nghĩ buồn rầu về vấn đề này. Hiện thời vừa thấy, lại thành ra bản thân mình đã quá lo lắng.

Đảo chủ đại nhân ngượng ngùng sờ sờ mũi, hừ khí nói: “Ta cũng đã gặp tiểu nha đầu kia, bộ dáng hình như cũng không hoan hỉ! Haiza, Trạch tiểu tử thích người ta, nhưng người ta lại không có nửa ý niệm, cho nên ta mới nghĩ đến chuyện tiếp tục hôn sự này.”

Mục Viễn nghe vậy, cũng không khỏi ngượng ngùng. Thật là, nhi tử nhà mình còn không dám nói chuyện nàng dâu kia chưa chấp nhận nó sao? Nếu chuyện đúng như vậy thì nó quảng mặt mũi phu thân này đi đâu rồi cơ chứ?

Bùi Mạch Ninh nghe tới nghe qua, nháy mắt cũng chẳng muốn nói thêm gì. Tuổi tác hai người này cộng vào cũng đã nhiều, biết rõ ràng rành rõi đối phương có người trong lòng, còn ngoan cố ép người ta vào tình cảnh nan kham sao?

“Nếu không thì, nha đầu, người đi gặp Trạch tiểu tử, nói chưa biết chừng hai người lại hợp ý nhau cũng nên. Trạch tiểu tử kia chưa thấy qua người, cho nên mới đi thích nha đầu khác. Nói không chừng, các người vừa gặp mặt đã.....” Đảo chủ đại nhân vừa nghĩ đến một màn gặp mặt kia liền vui tươi hơn hử cười, quên mất một nam nhân lạnh băng nào đó vẫn đang ở đẳng oán hận nhìn lão.

Bùi Mạch Ninh theo bản năng nhìn lên khuôn mặt tuần tú đóng băng của Tư Không Thu Trạm kia, bắt đắc dĩ tưởng vỗ trán. Thấy ngoại tổ đã rơi vào bên trong mộng đẹp của bản thân, nàng đoán chắc chuyện này không đi thì không rời hòn đảo này được mất thôi!

Mấp máy môi đỏ mọng, Bùi Mạch Ninh đi cà nhắc ở bên tai Tư Không Thu Trạm nói vài câu. Sau đó, chỉ thấy sắc mặt Tư Không Thu Trạm biến đổi phủ thêm nhiều tầng mây đen hắc tuyến, rồi lại mây chuyển trời quang, như cười như không ngắm nhìn Bùi Mạch Ninh, cho đến khi mặt nàng đỏ bừng ngượng ngịu mới thôi. Lúc này, hắn mới cười cười gật gật đầu, cùng với Bùi Chính Vũ và mấy người kia đi dọn dẹp đồ trong phòng một chút.

“Ồ?” Lúc đảo chủ đại nhân phục hồi tinh thần lại, đã nhìn thấy một phòng đầy người đã rời đi phân nửa, trong lúc còn nghi hoặc, Bùi Mạch Ninh đã mở miệng nói trước: “Được rồi, ngoại tổ, ta biết người khẳng định muốn ta đi, ta đây sẽ theo bá phụ đi một chuyến. Nhưng mà nếu đúng như lúc này đã nói, chúng ta đều không vừa ý đối phương, người nhất định phải từ bỏ chuyện này rồi để cho chúng ta đi đây nhé!”

Dù sao nàng tin chắc bản thân sẽ không coi trọng đối phương. Về phần tính cách si tình của đối phương giống như Mục Viễn nói, chắc hắn cũng sẽ không gặp một lần mà đã yêu, đó còn chưa kể hắn đã

có người trong lòng. Nàng tuy rằng xinh đẹp tú lệ, nhưng cũng đâu đẹp tuyệt trần như thiên tiên, khuynh thành tuyệt sắc. Cho nên, kết quả cuối cùng nàng nắm chắc trong tay.

Đảo chủ đại nhân xoắn xuýt nhíu mày, lập tức giống như hạ quyết tâm, gật gật đầu.

Mục Viễn có vẻ như rất cao hứng khi Bùi Mạch Ninh nguyện ý cùng ông đi một chuyến. Trên đường đi về Mục gia, Mục Viễn nói chuyện không ít. Trọng tâm đề tài gần như đều nói chuyện về Phù Nhi, mà Bùi Mạch Ninh nghe nghe, cũng biết được một ít chuyện của mẫu thân liên quan đến “nàng”.

Mục gia không ở quá xa, cơ hồ đi không bao lâu thì tới một tòa trang viên tao nhã. Quả thật thường thức của Mục gia không khác gì lão đảo chủ đại nhân, khó trách hai người ý hợp tâm đầu.

Đi vào bên trong, Mục Viễn vẫy vẫy tay, làm cho hạ nhân đứng cách đó chào đón họ lui về.

Cách bài trí bốn phía nơi đây giống hệt như khuôn viên của lão đảo chủ. Bùi Mạch Ninh có phần nghi hoặc. Thấy thế, Mục Viễn hơi xấu hổ sờ sờ mũi nói: “Lúc trước, ta luôn cho rằng Phù Nhi chắc chắn sẽ gả cho ta. Vì nàng, ta cố ý sửa sang tất cả mọi thứ nơi đây giống nhà của Phù Nhi nhất.”

Bùi Mạch Ninh hiểu ra liền gật gật đầu, không ngờ Mục Viễn cho dù đã cưới thê tử, vẫn còn nhớ mãi không quên mối tình đầu thanh mai trúc mã. Thật đúng là một người si tình.

Sau đình lâu, gần tiểu viện một hòn núi giả trong hồ. Giữa mùa hạ, hoa sen trong nước hồ nở rộ thơm ngát, kiều diễm động lòng người, cá bơi qua bơi lại. Thật là phong cảnh mê người.

“Đào nhi, nàng ngoan một chút! Ngón tay nàng bị thương, để ta bôi thuốc cho! Sẽ không đau đâu, ta tuyệt đối sẽ rất nhẹ nhàng.” Thanh âm thanh nhã của nam nhân từ trong tiểu lâu truyền ra, mang theo sự sủng nịch, cũng có phần bất đắc dĩ, đủ biết đó là một nam nhân đã sa chân vào bể tình muôn trùng.

Bùi Mạch Ninh lắc đầu cười khẽ, nam tử như vậy, làm sao dễ dàng di tình biệt luyến? Chuyện ngoại tổ tính toán sẽ không bao giờ xảy ra.

Vừa nghĩ tới thì bên trong đồng thời truyền ra thanh âm làm nũng của một nữ nhân: “Không muốn! Không muốn đâu! Nhất định sẽ đau! Đau lắm, ta không cần bôi thuốc! “

Bước chân Bùi Mạch Ninh phút chốc dừng lại, kinh ngạc ngược mắt lên nhìn về phòng trong. Thanh âm này làm nàng kinh ngạc không thôi, kiểm lòng không được mà muốn nhanh chân bước vào trong xem.

Xuyên qua phòng khách, thẳng đến phòng trong, quả thực ở trong đó nhìn thấy một nam một nữ.

Nam tử đưa lưng về phía nàng, nhưng thân ảnh thon dài cùng với thanh nhã khí chất này, cũng có thể khiến người ta đoán biết nam tử này tuyệt nhiên không phải người tầm thường.

Nhưng bây giờ, trong mắt Bùi Mạch Ninh chỉ có nữ tử đối diện với chính mình kia. Khuôn mặt quen thuộc giờ phút này đang làm mặt quỷ trên đũa thiên hạ.

“Tiểu Đào!” Bùi Mạch Ninh kích động kêu lên.

Đúng vậy, nữ tử kia chính là Tiểu Đào mất tích lâu nay hay sao? Lúc trước nàng cũng cho Hồn đi tìm tung tích của Tiểu Đào, nhưng mà tìm thế nào cũng không thấy. Giờ nghĩ lại, lúc đó chỉ tìm ở Thiên Triều, không ai ngờ rằng, Tiểu Đào lại ở trên hải đảo xa xôi này, khó trách tìm mãi không thấy.

Đôi nam nữ nghe thấy tiếng, kinh ngạc nhìn về phía Bùi Mạch Ninh.

Tiểu Đào sững sốt, lập tức tí mỉ đánh giá Bùi Mạch Ninh từ trên xuống dưới. Ánh mắt xa lạ kia làm cho Bùi Mạch Ninh có chút kinh hãi.

“Ngươi.....!” Tiểu Đào cau mày lại, nghi hoặc nhìn Bùi Mạch Ninh. Ánh mắt ngây thơ vẫn giống như lúc trước, nhưng chỉ nhiều hơn một tia xa lạ.

“Ngươi thoát nhìn rất quen nha! Ta thích ngươi lắm!” Tiểu Đào phút chốc cười nói, thẳng tắp chạy đến trước mặt Bùi Mạch Ninh. Đôi mắt trong sáng lấp lánh, giống như tiểu cầu nhi muốn đòi thưởng.

Về mặt Bùi Mạch Ninh hiện lên sự phức tạp, nàng không thể nào ngờ Tiểu Đào lại mất trí nhớ.

(1) Gậy đánh yên ương: Chia cắt và ngăn trở tình yêu nam nữ.

(2) Nhất nữ không hầu nhị phu: Một vợ không hầu hai chồng

111. Chương 111: Giúp Người Thành Toàn Ước Vọng

Edit: Meimoko

Nam nhân phía sau Tiểu Đào khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ đem Tiểu Đào ôm vào ngực, ôn nhu cười nói: “Đào nhi nói thích nàng, liền muốn cùng nàng kết bạn, như vậy là không lẽ phép.”

Bùi Mạch Ninh lúc này mới nhớ tới nam tử trước mặt, cũng chính là Mục Viễn con Mục Thanh Trạch.

Trong mắt nam tử kia, tình yêu rõ ràng như vậy, hiển nhiên là hắn yêu thầm Tiểu Đào rồi. Khóe miệng hơi nhếch lên, mắt trĩu nhớ thì sao nào? Chỉ ít có được một người yêu và thủ hộ cho Tiểu Đào, như vậy là nàng an tâm rồi.

Đối với Bùi Mạch Ninh, Tiểu Đào là người đầu tiên nàng có ấn tượng tốt khi trọng sinh đến nhân gian này. Nàng thậm chí đã coi Tiểu Đào như người thân mà đối đãi. Cho nên, chuyện của Tiểu Đào, nàng vẫn luôn để bụng.

“Hừ – ta biết mà, đừng coi ta như tiểu hài tử có được hay không? Người ta chỉ quên mất một số chuyện chứ đâu phải cái gì cũng không biết!” Tiểu Đào nhăn nhó gương mặt xinh đẹp lại, ngón trở lay qua lay lại, biểu đạt bản thân mình rất bất mãn.

Bùi Mạch Ninh thấy rõ khuôn mặt tuấn tú của Mục Thanh Trạch hiện lên sự bất đắc dĩ, lại ần ần lộ ra sự sùng sãi thân thiết vô cùng. Có hắn ở đây, xem ra nàng cũng bớt lo đi phần nào

“Ta biết! Ta biết.” Quả thực, lại là một tiếng thở dài bất đắc dĩ đầy sùng nịnh của Mục Thanh Trạch vang lên.

Thuận lợi kết giao với “bằng hữu” mới Bùi Mạch Ninh khiến cho Tiểu Đào vô cùng vui vẻ. Nàng lôi kéo Bùi Mạch Ninh chạy nhảy đây đó, Mục Thanh Trạch cùng Mục Viễn nhìn nhau mà kinh ngạc, lại lo lắng xem Bùi Mạch Ninh có tức giận hay không?

Lại thấy, Bùi Mạch Ninh nửa điểm cũng không hề tức giận, thậm chí cũng cười tươi thập phần ôn hòa, cùng đùa giỡn chơi vui vẻ với Tiểu Đào.

Mất đi trí nhớ, Tiểu Đào so với bình thường càng thêm hoạt bát. Còn những mặt khác, một chút cũng không có thay đổi. Điều này làm cho Bùi Mạch Ninh cao hứng rất nhiều, nhưng lại cũng hơi mất mát.

Thẳng đến khi Tiểu Đào đùa chơi đến mệt, đổ xuống giường lớn ngủ say, Bùi Mạch Ninh mới mỉm cười, đứng dậy thối lui.

Quả nhiên, nàng nhận được một đôi mắt nghiên cứu sắc sảo của Mục Thanh Trạch. Bên trong ánh mắt đó là nghi hoặc, không còn vẻ chìm đắm trong tình yêu như lúc trước. Bùi Mạch Ninh nhún mày cười. Vấn đề này, quả nhiên phần thắng nàng nắm chắc trong tay.

“Người……” Mục Thanh Trạch nghi hoặc muốn hỏi.

“Người có phải muốn hỏi ta tại sao lại đối tốt với Tiểu Đào vừa mới quen như vậy, đúng không?” Bùi Mạch Ninh ngược mắt dò xét hắn.

Mục Thanh Trạch không chút e dè mà gật đầu, Bùi Mạch Ninh cười thản nhiên nói, hỏi lại hắn: ” Người có thể nói cho ta biết tại sao người lại gọi nàng ấy là Đào Nhi hay không?” Mất đi trí nhớ mà còn nhớ rõ tên của bản thân mình được sao?

Mục Thanh Trạch hơi sững sờ, dường như hồi tưởng chuyện cũ, mỉm cười nói: “Lúc trước, ta bắt gặp nàng, nàng hình như cái gì cũng không nhớ, nhưng lại nhớ rõ bản thân cực thích ăn đào. Mọi thứ liên quan đến đào, nàng đều thích, cho nên ta mới gọi nàng như vậy.”

Bùi Mạch Ninh nghe vậy, gật gật đầu, đôi mắt chớp chớp, bình tĩnh nhìn Mục Thanh Trạch, lại hỏi : “Như vậy, người thật sự yêu nàng sao?”

Mục Thanh Trạch càng thêm nghi hoặc nhúu mày, suy đoán trong lòng càng lúc càng gia tăng.

“Ta yêu Đào nhi, ta muốn cưới nàng làm vợ! Trừ bỏ nàng ra, cho dù là ai ta cũng không cần! Ta đã nói với phụ thân cùng đạo chủ đại nhân như vậy, Thứ lỗi, hôn ước kia, ta không muốn.” Hắn nghiêm túc nói, ý chí vô cùng kiên định.

Bùi Mạch Ninh vui tươi hơn hở, nâng tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, có phần khâm phục hắn ta.

“Yên tâm, ta đã thành hôn. Hôn ước kia đã sớm đã không cần nhắc đến.” Bùi Mạch Ninh gần như có thể nghe thấy tiếng thở ra nhẹ nhàng của hắn, nhướn mi, nàng không bố như vậy sao?

“Mà điều người đang suy nghĩ trong lòng, ta sẽ nói cho người biết luôn. Quả thật, ta quen Tiểu Đào! Nói chính xác, đây là Tiểu Đào của ta.” Về mặt của hắn hết sức rõ ràng, tâm tư của hắn gần như đều viết ở trên mặt, nàng nhìn là biết ngay.

Mục Thanh Trạch kinh ngạc mở miệng, nhưng lập tức ảo não nói: “Ta biết ngay mà! Nhưng ta thích Đào nhi, vô luận nàng là ai, ta cũng muốn cưới nàng.”

Nhìn Tiểu Đào nằm ngủ trên giường, nàng khẽ cười một tiếng nói: “Người không cần khẩn trương như vậy! Quân tử không ngại tiểu nhân, huống hồ thân phận của Tiểu Đào cũng không có gì là không thể nói cho người khác biết. Nàng là nha hoàn lớn lên từ nhỏ với ta, nhưng mà, ta tuyệt đối không coi nàng là tỳ nữ. Cho nên người phải đối xử tốt với nàng, thiếu một chút cũng không thể được.”

Mục Thanh Trạch nghe vậy, đôi mắt phút chốc sáng ngời, gật đầu lia lịa nói: “Đó là điều đương nhiên! Ta thích nàng, muốn đối tốt với nàng còn không kịp, làm sao có thể để nàng chịu chút ủy khuất nào.” Hắn mặc dù không lo lắng gì đối với thân phận của Tiểu Đào, nhưng vẫn chút cảm giác bất an. Hiện tại, nghe Bùi Mạch Ninh nói như vậy, hắn an tâm đi nhiều.

“Vậy là được! Nàng ấy sớm muộn cũng sẽ lập gia đình, gả ột người yêu nàng, sẽ thủ hộ nàng, cũng tốt! Là một chuyện tốt.” Bùi Mạch Ninh gần như thì thầm ra tiếng. Hiện tại, nàng thật sự có chút không đành lòng. “Tốt rồi! Việc này người đừng lo lắng! Chúc người sớm ngày cưới được hiền thê.” Bùi Mạch Ninh khó lòng không xa Tiểu Đào, nhưng cuối cùng cũng ngước mắt lên, chúc phúc cho hai người bọn họ.

Mục Thanh Trạch hoàn toàn gỡ được gánh nặng trong lòng, theo lời Bùi Mạch Ninh mà đi chuẩn bị chút thức ăn cho Tiểu Đào.

Người vừa đi, Bùi Mạch Ninh liền chậm rãi đến bên giường, vỗ vỗ người đang ngủ kia.

“Tiểu tử kia, còn không tỉnh, người nghĩ tất cả mọi người đều cho rằng người đang ngủ sao?” Bùi Mạch Ninh buồn cười vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Quả thực Tiểu Đào nhúu mày, lập tức xin lỗi xoay người đứng lên. Thần sắc Tiểu Đào lúc đó rất thẹn thùng. Xem ra, nàng đã nghe hết cuộc nói chuyện vừa rồi. Tuy rằng nàng không nghe được nhiều, nhưng lời thổ lộ của Mục Thiên Trạch kia ít nhất nàng cũng đã nghe được hết.

“Người thích hắn sao?” Bùi Mạch Ninh không cố kỵ gì, theo bản năng thẳng thắn hỏi luôn vào vấn đề.

Sắc mặt Tiểu Đào càng thêm đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn kia lúc này trông thật giống trái đào. Người thật giống như tên.

“Ta...” Tiểu Đào ấp úng, nói không nên lời.

“Nếu người không hảo hảo nắm chặt người ta, đến lúc đó hắn lấy thê tử, người cũng đừng có khóc đấy nhé.” Bùi Mạch Ninh gần như đe dọa. Quả thực, sắc mặt Tiểu Đào ngay lập tức chuyển sang trắng bệch, run run rẩy rẩy nói: “Ta... ta ...không muốn hắn cưới người khác.”

“Sao lại không được? Nếu không thì người định làm gì, đến lúc đó người phải rời đi cũng nên? Về sau chưa biết chừng còn không thể gặp lại hắn nữa đấy!” Bùi Mạch Ninh không ngừng gặng hỏi.

Tiểu Đào thiếu chút nữa khóc òa lên, lắc mạnh đầu nói: “Không cần, ta không muốn rời khỏi hắc! Không muốn cả đời này không được gặp hắc.”

Bùi Mạch Ninh hiểu rõ cười, nói: “Vì thế, ngươi đã thích hắc, hắc cũng rất thích ngươi. Lời nói vừa rồi, ngươi khẳng định nghe thấy phải không? Chỉ có trở thành vợ chồng, các ngươi mới có thể đoàn hoàng cùng nhau chung một chỗ cả đời.” Nàng phải dụ được Tiểu Đào nói ra tâm ý. Hiện tại nàng sắp phải rời khỏi hải đảo này rồi, không thể cứ như vậy mà dẫn Tiểu Đào đi cùng, Mục Thanh Trạch sẽ không đồng ý. Đó là chưa kể đến cảm nhận của Tiểu Đào. Nàng không thể ích kỷ, Tiểu Đào cũng đã đến tuổi thành gia lập thất, Mục Thanh Trạch yêu Tiểu Đào như vậy, mỗi nhân duyên này nàng nên thành toàn cho bọn họ.

“Ừm, ta thích Trạch, thật sự rất thích Trạch! Ta quyết định, sẽ cùng Trạch kết nghĩa phu thê.” Tiểu Đào có vẻ như đã thông suốt, đôi mắt sáng trong nhìn Bùi Mạch Ninh, kiên quyết nói ra câu này. Bùi Mạch Ninh vui tươi hơn hở, đôi mắt sáng lên lấp lánh. Được như vậy là nàng an tâm lắm rồi!

112. Chương 112: Rời Đảo

Edit: Shirohitsuji

Beta: Meimoko

Mục gia giăng đèn kết hoa, cư dân hải đảo tươi cười tiễn đến chúc mừng. Hôm nay là ngày nhi tử duy nhất của Mục Viễn thành thân.

Gương mặt tuần dật của Mục Thanh Trạch suốt cả một ngày đều tươi cười không ngớt. Ngoài vui sướng, trong lòng hắc còn đầy kích động, không nghĩ tới ngày này lại đến nhanh như vậy.

Thế nhưng, hắc vẫn phải cảm tạ Bùi Mạch Ninh. Nếu không phải nàng, chỉ sợ Tiểu Đào cũng không nghĩ thông được nhanh như vậy. Khi hắc vừa mới trở lại thì Tiểu Đào đã nói muốn gả cho hắc.

“Mục thiếu gia, xin chúc mừng!” Khách đến chúc mừng, còn đưa lễ vật, Mục Thanh Trạch ngay lập tức thu hồi suy nghĩ, triển lộ miệng cười đáp lại.

“Không thể ngờ, Tiểu Đào lại ở trên hòn đảo này! Duyên phận thế gian thật đúng là tuyệt không thể tả.” Bùi Mặc Hải lắng lặng ngồi ở một bàn trong góc. Bọn họ đều không phải là những con người ưa thích náo nhiệt, ngồi chỗ này yên tĩnh hơn nhiều. Những cư dân trên đảo này nhiệt tình cũng thái quá, bọn họ không tiếp thì lại thất lễ, mà tiếp rồi thì lại dứt ra không được, cho nên cứ yên lặng ở một chỗ là tốt nhất.

“Nói cũng đúng, chúng ta đi dịp này không ngờ vẫn được uống rượu mừng!” Đôi mắt của Tô La sáng lấp lánh, nàng cũng quen biết Tiểu Đào từ lúc trước, bây giờ mới cảm thấy nhân duyên con người thực sự quá kỳ diệu.

Đến ngay cả Tư Không Thu Trạm cũng hết sức hài lòng gật gật đầu. ‘Tình địch’ của hắc cuối cùng cũng đã thành thân, bản thân hắc yên tâm được rồi.

Người duy nhất không có mặt trên bàn chính là Bùi Mạch Ninh. Giờ này, nàng đang ở trong tân phòng cùng với tân nương của ngày hôm nay. Làm tốt hôn sự cho Tiểu Đào, nàng mới có thể an tâm rời khỏi đảo.

Trong tân phòng dán đầy chữ hỷ, Tiểu Đào mặc giá y ngồi trên hỷ sàng, Bùi Mạch Ninh ngồi bên mép bàn.

“Bùi tỷ tỷ, chúng ta thật sự không quen biết nhau sao?” Đột nhiên, tiểu tân nương dè dặt lên tiếng.

Tiểu Đào từ khi được Mục Thanh Trạch mang về hải đảo này tới nay, cũng bởi mất trí nhớ nên luôn luôn được Mục Thanh Trạch chiếu cố trong Mục gia, căn bản không có cơ hội đi ra bên ngoài kết giao với bằng hữu. Có thể nói, Bùi Mạch Ninh chính là bằng hữu đầu tiên của nàng. Nhưng nàng thật sự cảm thấy Bùi Mạch Ninh rất quen thuộc với mình. Từ lần gặp đầu tiên gặp mặt, nàng liền có cảm giác quen thuộc này. Cảm giác này không hề giống với lúc gặp Mục Thanh Trạch.

Bùi Mạch Ninh nao nao, nhanh chóng đậm cười nhạt một tiếng nói: “Hỏi chuyện này để làm gì? Người cũng đã đến tuổi phải lập gia thất. Về sau mọi tâm tư hãy đặt ở trên người trượng phu của người. Hơn nữa, chúng ta bây giờ đã là bằng hữu, mặc kệ người có nhớ lại chuyện trước kia hay không, hiện tại mới là quan trọng nhất!”

Khăn hỷ che khuất, Tiểu Đào không cách nào thấy được biểu tình nhu hòa trên gương mặt của Bùi Mạch Ninh. Thần sắc nhu hòa đó mang theo một chút sủng nịch. Nếu Tiểu Đào nhìn thấy cũng sẽ chỉ cảm thấy như vậy mà thôi.

“Ừm, Bùi tỷ tỷ nói đúng.” Tiểu tân nương ngây ngô cười, cao hứng khi có được một bằng hữu như vậy. Chỉ tiếc, Bùi tỷ tỷ tham gia xong hôn lễ xong thì sẽ rời khỏi đảo. Nếu không phải Mục Thanh Trạch đáp ứng nàng, có rãnh mang nàng đi Thiên triều chơi, nàng cũng không đáp ứng gả cho hắn nhanh như vậy đâu!

Chờ Mục Thanh Trạch một thân đầy mùi rượu trở về, hai người ở cửa phòng nhìn nhau cười, Mục Thanh Trạch thập phần nghiêm túc nhìn Bùi Mạch Ninh nói: “Thật sự rất cảm ơn người.” Bất kể bởi vì nàng làm cho Tiểu Đào gả cho hắn, hay bởi vì có nàng mới khiến cho hắn và Tiểu Đào đến được với nhau, hay chính là việc nàng không buộc hắn thực hiện hôn ước, hắn vẫn luôn cảm thấy nợ nàng một tiếng cảm ơn.

“Người đối tốt với Tiểu Đào chính là lời cảm tạ tốt nhất của người với ta.” Bùi Mạch Ninh mỉm cười, nói ra lời trong lòng của mình.

Mục Thanh Trạch kiên định gật đầu, tự nhiên nói: “Đó là đương nhiên, ta nhất định sẽ hảo hảo đốt tốt với Đào nhi.” Đột nhiên, hắn nghĩ ra điều gì, hỏi: “Các người hôm nay định rời khỏi đảo sao?” Cửa phòng cách hi sảng một đoạn, cho nên bọn họ nói chuyện, Tiểu Đào tử cũng không nghe thấy.

“Đúng vậy, thời gian không đợi người, lát nữa chúng ta sẽ lên thuyền rời đi.” Thuyền lớn đã neo sẵn đợi bọn họ ở ngoài rồi, dù thế nào hôm nay cũng sẽ phải đi.

“Thứ cho chúng ta không tiễn được xa, có rãnh ta sẽ dẫn Đào nhi đến Thiên triều gặp các người.” Hôm nay là ngày đại hôn của hắn, đương nhiên còn phải động phòng.

Bùi Mạch Ninh hiểu rõ, cười cười, gật đầu, đương nhiên nàng sẽ không thể nào động phòng của bọn họ được.

Biển lớn Trạm Lam, tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng so với lần đầu tiên nhìn thấy nó, tâm tình hoàn toàn khác hẳn. Lúc đến thì lo lắng, lúc đi thì hoài niệm lại có chút không nỡ.

Thuyền lớn chậm rãi nhổ neo, đảo chủ đại nhân vẫn đứng ở cảng hết sức không nỡ cho bọn họ rời đi nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn chiếc thuyền lớn dần dần đi xa cho đến khi biến mất không còn nhìn thấy bóng. Ở trong tâm, lão lại một lần nữa thầm mong sớm được gặp lại tôn nữ của mình ~ô...ô...tôn nữ của lão....

Hôm nay biển lớn có vẻ như yên tĩnh đến lạ thường, không một đợt sóng vỗ lên mạn thuyền, thẳng đến khi trở về Thiên triều, cả đoàn người cũng không có ai bị say sóng.

Tô La cùng Tần Nhạc đi ngang qua Lang thành, đột nhiên nhớ tới Tần Lộc trong Tần gia bảo. Hai người liền dừng lại, tính toán định đi thăm Tần Lộc rồi mới đi tiếp.

Tô La coi như đã xuất sư từ lâu rồi, đương nhiên không cần mỗi ngày đều ở trong Dục Vương Cốc. Lần này đi hải đảo một chuyến, còn muốn đi đến nơi khác chơi xem. Tần Nhạc chính là một thê nô điển hình, đương nhiên cũng nhận mệnh đi cùng nàng.

Sau khi hai người rời đi, đoàn người cũng đã tới trước Dục Vương cốc. Rừng đào đã ở trước mặt, từng chùm đào sắp chín trĩu chan. Hầu tinh đang leo trèo hái hết cảnh này đến cảnh khác, trên đất có không ít xác đào trơ hạt. Rốt cuộc cũng hiểu vì sao trước Dục Vương Cốc lại có nhiều cây đào đến vậy, đám khỉ này chính là người “gieo hạt”.

“Phụ thân, nhị ca, chúng ta sẽ không vào đâu!” Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm nhìn nhau, Bùi Mạch Ninh đột nhiên lên tiếng.

Bùi Chính Vũ cùng Bùi Mặc Hải hơi ngừng cước bộ, nghi ngờ hỏi: “Như thế nào? Không muốn cùng chúng ta trở về sao?”

“Dạ, chúng con đã có nhiều ngày không trở về Tư Không gia, cho nên, lần này muốn trở về một chuyến.” Sau khi trở về thăm nhà xong, bọn họ cũng đã lên kế hoạch chu toàn hết cả rồi. Hai người sẽ về Địa phủ, sau đó có khi rảnh rỗi sẽ cùng Tư Không Thu Trạm trở về Ma giới. Hai người chạy tới chạy lui giữa hai nơi còn hơn là mỗi người mỗi ngã, xa cách muôn trùng.

“Ừ, thế cũng phải! Các con đúng là nên trở về xem sao.” Bùi Chính Vũ nghĩ nghĩ, cũng tán đồng. Dù sao nữ nhi đã gả ra ngoài, không thể cứ theo ông ở bên này suốt được.

Vì thế đoàn người chia tay ở Dục Vương Cốc. Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm tiếp tục đi về Kinh đô, mà không ngờ, Kinh Đô phía trước lại có việc đang chờ bọn họ.

113. Chương 113: Tìm Đến

Edit: Shirohitsuji

Beta: Meimoko

Lại hồi Kinh đô, đường đi sớm đã quá quen thuộc, Kinh Đô có vẻ như vẫn chẳng thay đổi gì, người dân vẫn náo nhiệt như lúc trước. Nhón nha nhón nháo, không biết người ta lại đang bàn luận chuyện gì.

“Haiz? Các người đã nghe nói chưa? Tư Không gia hình như gần đây có thêm mấy người hết sức lợi hại.” Trong đám người, lại có người bàn tán. Nhưng mà, đối tượng mà bọn họ đang bàn đến chính là.....

Tư Không Thu Trạm cùng Bùi Mạch Ninh đột nhiên ngừng cước bộ, chậm rãi đến gần đám người đang nói chuyện kia.

“Đúng vậy! Đúng vậy, chuyện này ta cũng nghe nói. Hình như đều là tu chân sĩ đấy nhé! Không phải quá rõ ràng rồi sao? Chẳng môn của Thự Lưu phái nghe nói cũng đến! Lợi hại thật đấy!”

“Nói đúng, sự việc này hình như còn kinh động đến tai Hoàng Thượng. Hiện tại, Hoàng Thượng đối với Tư Không gia vẫn còn kiêng kỵ nhiều.”

“Chắc chắn, lời người nói thật đáng sợ! Lúc trước, Hoàng Hậu là tiểu thư của Tư Không gia, hiện tại ngôi vị Hoàng Hậu đã đổi chủ mà Hoàng Thượng vẫn còn phải phải kiêng kỵ thế lực của Tư Không gia hay sao? Haiz, Tư Không gia bây giờ quả là có quá nhiều kẻ muốn nhắm đến.....!”

Những lời bàn tán tiếp theo hai người cũng chẳng còn tâm tình mà nghe tiếp, Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm đều nhíu mày. Một thời gian không trở về, chẳng lẽ Tư Không gia xảy ra chuyện gì sao?

Còn nữa, kia Hoàng Phủ Kỳ chẳng lẽ lúc trước không hiểu những gì nàng đã nói hay sao?~ Bùi Mạch Ninh neho mắt lại. Nếu như tên Hoàng Thượng này lại hành động thiếu suy nghĩ thì chưa đợi đến phiên nàng ra tay, Tư Không Thu Trạm nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta. Tư Không Thu Trạm bây giờ vẫn còn đang canh cánh chuyện của Tư Không Thu Nguyệt trong lòng. Xem ra, đến lúc đó nàng phải nói cho hắn biết tung tích của Tư Không Thu Nguyệt, miễn cho hắn lại lo lắng vẩn vơ.

Hai người một đường vội vàng trở lại Tư Không gia. Đại môn trước phủ đệ của Tư Không gia khép thật chặt, ngay cả một gia đình trông giữ cũng không có. Hai người kinh hãi, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Vì sao Tư Không gia giữa ban ngày ban mặt lại đóng cửa đại môn?

Mặc dù đại môn đóng chặt, không thể từ cửa chính đi vào thì đi bằng cửa phụ. Đây là Tư Không gia, là nhà của Tư Không Thu Trạm, đương nhiên hắn biết rõ ràng hơn bất cứ ai.

Cửa sau tuy rằng cũng đóng chặt, nhưng thấy chung quanh không ai, hai người nhẹ nhàng phi thân lên. Một vách tường cao đầu có thể cản bước chân của bọn họ được!

Phủ nội Tư Không gia hết sức yên tĩnh. Sự yên tĩnh này cùng với cả sự rộng lớn của phủ đệ là người ta thấy sợ hãi.

Hai người kỳ quái đi tới bên trong đại sảnh. Đột nhiên, Bùi Mạch Ninh dừng bước, ánh mắt lóe lên tia sáng, kinh ngạc nhướn mày hỏi: “Chàng cảm thấy chưa? Cổ hơi thở này là.....”

Hai người đồng thời kinh hãi nhìn nhau, cau chặt mày, trầm miệng một lời kêu: “Nguy rồi! Là Thiên Giới!”

Đúng vậy, hơi thở như có như không, thuần khiết sạch sẽ, nếu không phải mùi hương của Thượng tiên Thiên Giới thì là gì? Không thể nào ngờ, chuyện mà hai người bọn họ lo lắng nhất lại đến vào lúc này. Nhất là khi bọn họ không bao giờ nghĩ rằng thượng tiên kia lại ở Tư Không gia, ôm cây đợi thỏ.

“Làm thế nào đây?” Bùi Mạch Ninh cau chặt mày. Nàng có tiên tịch, không thể cùng người của Thiên giới xung đột chính diện, tin tưởng Thượng tiên kia cũng biết rất rõ điều này. Lúc này chạm mặt, thật sự không phải là lựa chọn sáng suốt.

Tư Không Thu Trạm nhìn Bùi Mạch Ninh thật sâu, nhấp nhanh môi mỏng, thật lâu sau mới ra tiếng: “Tuy bọn họ không động thủ, nhưng ta vẫn lo lắng cho cha cùng nương. Thân phận của nàng không thích hợp xung đột với bọn họ. Chi bằng, nàng trở về Địa phủ trước đi, chờ ta giải quyết xong sự tình, lại đi tìm nàng.”

Bùi Mạch Ninh nghe vậy, đột mở to mắt phượng, nhú mày lắc đầu, đương nhiên là không chịu.

“Làm sao ta có thể yên tâm rời đi? Chàng cùng nếu lời qua tiếng lại không hợp, sẽ ngay lập tức có chuyện phát sinh. Một mình chàng làm sao mà đối phó được với bọn họ. Không được! Không được! Dù chàng có nói thế nào ta cũng không để chàng lại một mình đâu!” Bùi Mạch Ninh nhú mày suy xét. Tuy rằng thân phận của nàng không cho phép, nhưng so với Tư Không Thu Trạm, địa vị Diêm Vương kia đối với nàng chẳng là gì, thậm chí nàng cũng chẳng mấy coi trọng vị trí đó.

Nếu vì chuyện phát sinh lần này mà, bọn họ muốn vị trí Diêm Vương đổi chủ, nàng cũng không tiếc. Hơn nữa, điều này cũng phải xem Quỷ đế cùng lão gia tử kia có chịu hay không đã.

Nghĩ như vậy, Bùi Mạch Ninh liền bình ổn lại tâm tình. Thượng tiên thì sao? Nàng không muốn xen vào, cũng không muốn quản, nhưng người trước mắt là trượng phu của nàng, người nàng thích, đương nhiên không thể để cho hắn gặp chuyện không may.

“Đi thôi, chúng ta cùng nhau vào xem! Nhưng mà, chàng phải đáp ứng ta, không được nóng nảy mà nảy sinh xung đột với họ.” Tính tình Tư Không Thu Trạm như thế nào, nàng biết, đó mới chính là điều nàng lo lắng nhất.

Tư Không Thu Trạm gật đầu đáp ứng, nhưng mà.....

“Thật sự không có chuyện gì sao? Hay là để một mình ta vào thôi.” Chỉ khi chuyện tình có liên quan đến Bùi Mạch Ninh, hắn mới thật trọng lo lắng nhiều như thế.

Bùi Mạch Ninh vừa định mở miệng nói gì đó, đột nhiên có một thanh âm trong đại sảnh truyền đến.

“Hai vị như đã đến đây, sao không tiến vào? Ở bên ngoài làm gì?” Thanh âm lạnh lùng thản nhiên, có vẻ cao ngạo quen thuộc của tiên nhân. Nhưng nghe thanh âm này hình như không phải là Thượng Kiêu Tiên Nhân.

Hai người đồng thời nhú mày. Đối mặt với người chưa từng nhìn thấy mới khiến người ta thập phần lo lắng. Nhưng nơi này là Tư Không phủ, y tự mình là chủ nhân ở đây sao?

“Các hạ chẳng lẽ cũng họ Tư Không? Ta thật không biết Tư Không gia vẫn còn người lưu lạc bên ngoài.” Vừa bước gần vào trong đại sảnh, Bùi Mạch Ninh vừa lạnh giọng nói.

Vừa vào cửa, nàng đã ngay lập tức nhìn thấy một đôi mắt cao ngạo lạnh lùng như nhìn thấu vạn vật thế gian. Quả nhiên, đây là một kẻ luôn đứng trên người khác mà nhìn xuống.

Y có một gương mặt thanh tú, thoát nhìn tuổi tác cũng xấp xỉ Thượng Kiều Tiên. Nhưng mà, thượng tiên của Thiên Giới thoát nhìn ai nấy cũng cùng bộ dạng như vậy, ai mà biết y đã mấy ngàn tuổi, đủ tiêu chuẩn làm lão lão tiền bối.

Trừ vị thượng tiên không biết tên này, ở phía sau y, còn có mấy đồng tử. Người nào người nấy mặt mày thập phần nghiêm túc.

Vị thượng tiên kia ngồi ngay ở vị trí chủ vị phía trên, giờ phút này đang lạnh lùng nhìn hai người.

Y như cười như không, ngắm nhìn Bùi Mạch Ninh, sau đó thông dong mở miệng: “Ta còn tưởng ai, nguyên lai là Diêm Vương mới nhậm chức của Địa Phủ. Ta nghĩ mãi cũng không hiểu một Diêm Vương sao lại giả ột phạm nhân? Mà này phạm nhân này còn sa vào Ma đạo, trở thành Ma Vương mới của Ma giới.”

Bùi Mạch Ninh bình tâm lại, hơi hơi nheo mắt. Quả nhiên, bên trên đã biết việc Tư Không Thu Trạm trở thành Ma Vương.

Từ lúc trước, nàng đã đoán được ngày này rồi cũng sẽ phải đến. Thật không ngờ tới, nó lại đến quá nhanh. Xem ra, nhất định là do đám Ma tộc kia vui mừng thái quá khi có tân vương cho nên đi khắp nơi lan truyền tin tức. Như vậy, người của Thiên Giới cũng sẽ biết. Thật không biết nên khen bọn chúng có lòng hay mắng bọn chúng quá ngu dốt?

Sự tình nếu đã thành như thế này, bọn họ cũng nên đổi mặt. Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm không còn cách nào mà lui về phía sau. Khi bọn họ tiến vào Tư Không phủ cũng đã phát hiện ra nơi này có một tầng kết giới mỏng. Kết giới này mang theo hơi thở của Thiên Giới.

114. Chương 114: Ông Nói Gà Bà Nói Vịt

Edit: Meimoko

“Thượng tiên mỗi ngày đều ở thiên giới, chuyện ngài không biết vẫn còn nhiều lắm. Bất quá, chuyện ta thành thân khi nào nhất định phải nói cho người khác biết sao? Đây vốn dĩ là chuyện riêng của bản thân ta mà.” Bùi Mạch Ninh lạnh lùng đáp trả, nửa điểm cũng không thích ánh mắt cao ngạo và coi thường của đối phương. Dường như trong mắt của y, bọn họ chẳng là gì cả.

Khóe miệng Bùi Mạch Ninh hơi hơi gợi lên. Phải không? Như vậy nàng nhất định sẽ dùng hành động thiết thân, nói cho y biết, bọn họ cũng không phải hạng người dễ đối phó

“Thế sao? Nhưng các hạ là Diêm vương Địa phủ, có tiên tịch, đối với chuyện này, Thiên Giới chúng ta đương nhiên cũng sẽ chú ý.” Thượng tiên không mặn không nhạt mở miệng.

Sau đó, y lại liếc mắt nhìn Tư Không Thu Trạm lạnh lùng đứng bên nàng, ánh mắt lóe sáng.

“Các hạ hẳn là rõ ràng, Ma tộc là loại nguy hiểm đến cỡ nào. Ma Vương trước kia đã gây ra bao nhiêu tội ác cho cả phạm nhân lẫn tiên nhân chúng ta! Cho nên, lần này chúng ta nhất quyết sẽ không nương tay.” Y có vẻ như khinh thường Bùi Mạch Ninh không biết tốt xấu. Ý tứ của y khá rõ ràng, rời bỏ người Ma giới, trở về với chính đạo.

Chỉ tiếc, nếu y nói với người khác thì có lẽ còn có tác dụng, nhưng người y đang nói chuyện lại là Bùi Mạch Ninh.

“Người phạm cũng có kẻ tốt kẻ xấu, Ma tộc cũng giống như vậy! Ta cũng đã nghe qua chuyện năm đó, cũng biết chuyện Ma Vương tiền nhiệm tàn ác bị tiêu diệt như thế nào. Nhưng mà, đó chỉ là con sâu bọ rầu nổi canh, không thể nói tất cả Ma Vương đều giống như vậy.” Bùi Mạch Ninh căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, vẫn hi vọng có thể giảm bớt xung đột trực diện trong chuyện này. Lựa chọn tốt nhất vẫn nên dĩ hòa vi quý đối với đám người này.

Đáng tiếc, Thượng tiên cao ngạo kia lại một chút cũng không hiểu vấn đề mà nàng nói. Có lẽ, ở trong mắt y, chỉ cần là Ma giới thì đều không phải loại tốt đẹp gì.

“Không ngờ các hạ cùng Ma tộc sống chung với nhau một thời gian mà đã bị bọn chúng đồng hóa hoàn toàn. Thật sự khiến chúng ta quá thất vọng! Chẳng lẽ các hạ muốn liên hợp với Ma giới sa?” Thượng tiên kia hơi hơi nheo mắt lại, ánh nhìn lạnh lẽo thẳng tắp hướng về phía Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh giựt giựt khóe miệng, thật muốn đập đầu tên thượng tiên này ra xem não của y chứa cái gì không biết?

“Hô, hô, ta nghĩ, có nói bây giờ thì ngài nghe cũng chẳng lọt tai. Nếu có thể, ta hy vọng sẽ được nói chuyện này cùng các vị thượng tiên Thiên giới khác, xem họ có nghĩ giống như ngài không? Trưởng phu của ta hiện tại đã là Ma Đế của Ma giới. Từ ngàn vạn năm trước, Ma đế cùng Thiên đế vốn ăn chung một bàn, tuy rằng trước kia Ma giới có đều bị thua, nhưng hiện tại không giống nhau! Ngài cho rằng chỉ một tiểu thượng tiên như ngài cũng có thể đứng ra nói chuyện này hay sao?” Nàng cố gắng chậm rãi nói, bằng không chỉ sợ bản thân xúc động muốn xông lên cho tên thượng tiên này một bài học.

Bùi Mạch Ninh đột nhiên phát hiện, hóa ra nàng cũng có thể xúc động mà đánh mất lý trí. Nhìn xem, Tư Không Thu Trạm nhiều nghe lời, nàng nói hấn dừng nóng nảy tạo xung đột, hấn liền từ đầu đến cuối cũng chưa mở miệng.

“Người...” Thượng tiên hiển nhiên bị lời của Bùi Mạch Ninh nói làm cho tức giận, sự lạnh lẽo trong mắt ngày càng thâm sâu.

“Chuyện này một chút cũng không cần phải kinh động đến bề trên! Những gì Ma Vương đời trước gây ra đủ để chứng Minh rồi.” Thượng tiên lạnh như băng nói, nửa điểm đều không ủng hộ lời nói của Bùi Mạch Ninh.

Bùi Mạch Ninh nhú mày, xem ra nàng có nói tiếp thì vị thượng tiên này cũng chẳng nghe thông. Mà thôi, bỏ đi, xem ra cũng cần phải liên lạc với sư tỷ. Nàng không tin, chức vị của tên thượng tiên này cao hơn sư tỷ của nàng.

“Ta không muốn nghe ngài nói những điều vô nghĩa nữa, ngài đã đem người trong Tư Không phủ đi đâu? Chẳng lẽ, thượng tiên cũng có thể đại khai sát giới sao?” Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng. Nơi này hoàn toàn không có hơi người, không biết tên thượng tiên ngu ngốc này đem mọi người trong Tư Không gia đi đâu rồi?

Nhắc tới người trong Tư Không gia, ánh mắt Tư Không Thu Trạm bỗng biến đổi. Đôi mắt màu hổ phách của hấn, chỉ nhẹ tủa ra hàn khí nhưng cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy như bị hăm sâu trong băng sơn.

“Bổn tiên đương nhiên không bào giờ làm chuyện như vậy. Ta chỉ là đem bọn họ tập trung lại một chỗ khác thôi!” Thượng tiên trừng mắt, tức giận nói. Mấy tên đồng tử đứng đằng sau không khỏi liếc nhau một cái. Thật không ngờ vị thượng tiên ngày thường lãnh đạm lại có biểu lộ như vậy. Việc này làm cho bọn họ được mở mang tầm mắt.

“Ngang nhiên chiếm phủ đệ của người khác, chẳng lẽ đây là tác phong của người?” Bùi Mạch Ninh lạnh lùng cười, một chút cũng không định bỏ qua cho y.

“Bọn họ đều là thân nhân của một tên Ma giới, bổn tiên đương nhiên phải nghiêm gia giám sát. Nếu lại có kẻ sa đọa thì biết làm thế nào đây?” Thượng tiên cao ngạo hất hàm, nửa điểm cũng không cho rằng mình đã làm sai.

Bùi Mạch Ninh đột nhiên cảm thấy, Thượng Kiều Tiên lần trước còn tốt hơn gấp mấy lần cái tên thượng tiên ngu xuẩn hống hách trước mặt. Ông nói gà bà nói vịt, nàng ngán lắm rồi đấy!

Đúng lúc này, tầng kết giới bao bọc bên ngoài đột nhiên dao động, chứng minh có người tiến vào Tư Không phủ.

Thượng tiên hơi hơi nhú mày, hiện tại Tư Không phủ ngoài người y đang đợi ra thì còn người nào muốn tiến vào?

“Các người đi xem ai đến đây.” Thượng tiên thu liễm cơn tức giận bạo lộ ra bên ngoài vừa rồi, có chút ảo não phách đồng tử thủ hạ đi thăm dò. Nữ Diêm vương này thật sự rất kì quái, ngang nhiên cố chấp muốn giúp Ma tộc. Xem ra lúc sau trở về Thiên Giới, y phải tham tấu về nàng ta, nhưng mà y thực sự có thể làm được việc đó sao?

Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm cũng cảm thấy kỳ quái. Kết giới mặc dù không phải là do bọn họ thiết lập, nhưng một chút động của nó bọn họ cũng có thể cảm nhận được. Bên ngoài đúng là có người đến, không biết là ai đây?

Đồng tử rất nhanh trở lại, bình tĩnh bẩm báo nói: “Thượng tiên, bên ngoài có người tới tự xưng là Hoàng Phủ Việt vương gia, mà ngoại nhân đi theo lại có hương khí của Tư Chân giả.”

Đồng tử vừa mới dứt lời, người ở chỗ này đều nhú mày.

Tư Không Thu Trạm càng lạnh lùng khế hừ. Đối với tên dã nam nhân có ý đồ với thê tử của mình, hẳn đương nhiên không có chút hảo cảm. Còn về Tư Chân giả kia, nhớ lúc trước đi khi đi vào Tư Không phủ, hai người bọn họ cũng đã nghe qua, chẳng lẽ này người của Thự Tư phái lại một lần nữa đến Kinh Đô này?

“Thế hả? Vậy cho bọn họ đi vào đi.” Thượng tiên suy tư một chút. Người nhân gian này là người của hoàng thất, nếu không cho vào chỉ sợ lại gây thêm nghi hoặc. Đến lúc đó sự tình làm lớn, y đương nhiên sẽ bị khiển trách.

Đồng tử lập tức chạy đi thỉnh mấy vị không mời tự đến kia vào.

Dưới sự dẫn dắt của đồng tử, mấy người kia chậm rãi đi tới. Đi phía trước chính là người đã lâu không gặp – Hoàng Phủ Việt. Khuôn mặt tuấn mỹ có thêm vài phần thành thực. Xem ra, thời gian qua, Việt Vương gia cũng trưởng thành lên không ít.

Mắt thấy thân ảnh quen thuộc, đôi mắt của Hoàng Phủ Việt bỗng sáng lên nhưng lại chạm ngay đôi mắt màu hổ phách lạnh như băng đang chăm chăm nhìn vào y, dần dần trở nên ảm đạm. Người bên giai nhân, từ đầu đến cuối không phải là y, chỉ có kẻ kia.

115. Chương 115: Cá Mè Một Lúa

Edit: Meimoko

Bên cạnh Hoàng Phủ Việt là một nam nhân trung niên có vẻ ngoài tiên phong đạo cốt. Trên mặt nhìn như vân đạm phong khinh, trong mắt lóe ra tia sáng, hai chòm râu dù có nhìn thế nào cũng cảm thấy quái dị.

Một thân đạo phục, không kho làm cho người ta đoán ra thân phận của lão. Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm nhìn nhau, xem ra, người này chính là chủ môn của Thự Lưu phái.

Ánh mắt của chủ môn phái Thự Lưu thẳng tắp nhìn về phía vị thượng tiên đang ngồi kia. Mắt của lão càng lúc càng sáng, đoán chừng, lão nhận ra thân phận thượng tiên đến từ Thiên giới của y. Lên làm chủ môn của Thự Lưu phái tất nhiên phải có chút năng lực này.

Quả thực, chỉ nhìn thấy trưởng môn Thự Lưu phía tiến đến bên tai Hoàng Phủ Việt, huyền thuyên nói cái gì đó. Tiếp đến, sắc mặt Hoàng Phủ Việt mỗi lúc một biến ảo, ánh mắt lại càng lúc càng sáng bừng lên.

Bùi Mạch Ninh tự nhiên lại có dự cảm không tốt. Đối với người phàm hay Tư Chân sĩ, thượng tiên chính là đối tượng được họ sùng kính nhất.

Lưu Vân diện chính vì có Thượng Kiêu thăng lên làm tiên trong Thiên Giới mới có uy danh vang dội. Thự Lưu phái không phục Lưu Điện cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Bởi vậy, bọn họ có suy nghĩ như thế kia cũng không phải là chuyện gì lạ.

Hai người kia thần thần bí bí nói chuyện với nhau xong, chưởng môn của Thự Lưu phái lại nhìn lên tên thượng tiên trước mặt, xoắn thêm vài bước lên trước, thể hiện sự sùng kính, mỉm cười nói: “Xin hỏi các hạ có phải là thượng tiên đến từ Thiên giới không?”

Nói là hỏi, nhưng trong lòng đã sớm khẳng định, nhìn tinh quang lóe lên trong mắt lão, có vài phần tương tự Tẩn Hoài chân nhân. Khó trách người như hắn có thể tiến vào Thự Lưu phái, căn bản bọn họ chính là cá mè một lứa mà thôi.

Thượng tiên nhú nhú mày, cũng không muốn chạm đến thị phi thế gian, bởi vậy vẫn chưa trả lời.

Chưởng môn Thự Lưu phái cũng không nổi giận nổi, nhưng lão lại đem mục quang chuyển đến trên người Tư Không Thu Trạm. Khóe miệng của lão hiện lên ý cười thâm trầm, tuyệt nhiên không phải ý tốt.

“Vị này phải chăng chính là đại đệ tử của Lưu Vân điện?” Chưởng môn Thự Lưu phái nhẹ nhàng chậm chạp lên tiếng, sau đó đôi mắt mở lớn, trong mắt xuất hiện đầy oán khí.

“Dám hỏi Thự Lưu phái chúng ta đã làm chuyện gì không phải với Lưu Vân Điện? Vì sao của chúng ta đến Lưu Vân Điện đều lần lượt bị ngộ hại.” Mấy đệ tử trong lời của lão còn ai vào đây ngoài tên đại đệ tử cùng Tẩn Hoài chân nhân kia?

Không tệ, lão cũng ngoạn diệu gớm! Một tên đệ tử thì giao tranh cùng Yêu quỷ mà thiệt mạng, còn một tên thì huênh hoang tự đắc đi tìm cái chết. Đệ tử của lão chết vốn dĩ đâu có liên quan gì đến Lưu Vân Điện.

“Chuyện này hình như chẳng liên quan gì đến chúng ta! Tuy rằng sự tình thứ nhất phát sinh ở Lưu Vân Điện, nhưng đâu có thể nói là Lưu Vân Điện ngộ hại. Lưu Vân Điện cũng tử vong không ít đệ tử.” Bùi Mạch Ninh lạnh nhạt mở miệng.

Chưởng môn Thự Lưu phái nheo mắt lại. Ánh mắt của lão lúc này mới ẩn ẩn nhìn Bùi Mạch Ninh. Lão cũng không nhận thức Bùi Mạch Ninh, nhưng qua lời của đệ tử thì hắn là đoán được.

Hừ lạnh một tiếng, lão hoàn toàn không khách khí nói: “Lúc trước, người mà Yêu quỷ đến tìm chính là người, phải không? Chuyện này như thế nào lại không can hệ gì đến các người? Hôm nay, ta phải thay đệ tử của ta đòi lại công đạo.”

Bùi Mạch Ninh nhú mày, một chút cũng không bị ánh mắt âm ngoan của lão mà dao động, ngược lại nàng còn thần nhiên hỏi: “hả? Vậy người muốn đòi lại công đạo như thế nào đây?” Nàng rất tò mò.

Lạnh lùng cười, chưởng môn Thự Lưu phái gần từng tiếng nói: “Một mạng trả một mạng. “

“Phụt” Bùi Mạch Ninh đang cười tay, bỗng nhiên phì một tiếng, cả người đều tựa ở trong lòng Tư Không Thu Trạm. Chậc chậc, buồn cười quá! Nàng lần đầu tiên nghe thấy một chuyện nực cười như thế này? Chưa từng có người nào đến trước mặt nàng đòi nàng đền mạng cho bọn họ. Nàng là Diêm vương, chưởng quản sinh tử của vạn vật, lại có người muốn nàng đền mạng? Chớ trách nàng cảm thấy buồn cười.

Tư Không Thu Trạm bắt đắc dĩ lắc đầu, tầm mắt lạnh như băng nhìn về phía chưởng môn Thự Lưu phái. Tuy rằng hắn biết Bùi Mạch Ninh không để lời của lão ở trong lòng, nhưng hắn vẫn không thích có người uy hiếp bọn họ.

Chưởng môn Thự Lưu phái không khỏi khẽ run lên, cũng kinh sợ ánh mắt lạnh băng của Tư Không Thu Trạm kia, nhưng bên tai lại vang lên tiếng cười to của Bùi Mạch Ninh, lão then quá thành giận hô lớn: “Người...Yêu nữ này, cười cái gì mà cười? Làm ra chuyện thương thân hại lý như vậy mà còn không chịu cúi đầu nhận tội sao?”

Bùi Mạch Ninh rốt cục cũng ngừng cười, xoa xoa khóe mắt ướt ướt. Nàng cười đến chảy cả nước mắt. Lại liếc thấy ánh mắt hàn học của chưởng môn Thự Lưu phái kia, khóe môi nàng hơi cau, nói: “Dám làm dám chịu? Chưởng môn kia, người liệu có dám nói đệ tử bên trong môn phái tu chân của các người đã làm ra chuyện tốt đẹp nào không?”

Thanh âm thanh thanh mà lạnh lùng, khi đám người kia nghe tới, không hiểu sao lại có một loại cảm giác sợ hãi bao trùm.

“Người nghĩ rằng ai cũng không biết sao? Tẩn Hoài chân nhân làm mộ Tu chân sĩ vậy mà còn lưu luyến cho nơi bướm hoa. Không chỉ có như thế, hẳn ta còn coi rẻ sinh mệnh của người khác, đánh chửi người ta đến khi thỏa mãn ý mình thì thôi! Theo ta được biết, những việc làm này, không chỉ có Tẩn Hoài chân nhân, mà còn nhiều đệ tử khác trong phái của người.”

Chưởng môn Thự Lưu phái lập tức xanh tím mặt mày rồi lại hồng lên một mảnh, miệng há hốc không nói được gì. Bởi vì nàng nói hoàn toàn là sự thật, trong lòng lão mặc dù cảm thấy mất mặt, nhưng cũng không có biện pháp nào khác. Thế lực Thự lưu phái cũng không hoàn toàn ở trong tay của lão. Đệ tử tôn sùng lão, nhưng ngoài ra còn có thêm Tẩn Hoài chân nhân. Thực lực của Tẩn Hoài chân nhân xác thực không thấp hơn lão là mấy. Hiện thời Tẩn Hoài đã chết, nói thật, người cao hứng nhất chính là lão.

Vị thượng tiên ngồi phía trên vẫn lẳng lặng không nói gì, mày khẽ nhíu lên. Một kẻ như thế làm sao có thể tu chân làm tiên được.

“Người.... người ...già mồm át lễ phải, hôm nay ta nhất định phải vì đệ tử của ta báo thù.” Thẹn quá thành giận, chưởng môn Thự Lưu phái giờ phút này thậm nghĩ chỉ muốn giết người diệt khẩu.

“Chắc chắc, điều này cũng phải xem người có bản lĩnh không đã?” Bù Mạch Ninh giận quá hóa thành tươi cười nói, thậm chí còn ngoắc ngoắc ngón tay, một chút cũng không đem lão ta để ở trong mắt.

Thấy tình hình thay đổi, Hoàng Phủ Việt ở một bên không khỏi nhíu mày, trong mắt y lóe lên một vẻ chán ghét. Quả nhiên, người trong Thự Lưu phái đều cá mè một lứa, khiến cho người ta thập phần chán ghét.

“Chưởng môn, đừng quên mục đích đến đây hôm nay của chúng ta.” Hoàng Phủ Việt không nhanh không chậm lên tiếng nói, thành công làm cho chưởng môn Thự Lưu phái cả giận mất khôn kia hoàn hồn trở lại.

Giấu quyền ho nhẹ một tiếng, lão lập tức khẩn trương nhìn phía thượng tiên, lại thấy thượng tiên nhíu chặt mày, không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng. Lão cứ nhiên tự làm mất phong độ trước mặt thượng tiên ~ Đáng chết, hai kẻ này, ta nhất định không bỏ qua cho các người!

“Thượng tiên, nơi này là Tư Không phủ, Việt vương gia tới tìm Tư Không lão gia có việc. Xin hỏi, người của Tư Không phủ hiện tại đang ở nơi nào ạ?” Có vẻ như cũng đã nhận ra thượng tiên coi hai người Tư Không Thu Trạm kia như không khí, chưởng môn Thự Lưu phái lập tức cao hứng, rèn sắt lúc còn nóng mới luyện được thép, chạy nhanh đến hỏi han.

116. Chương 116: Bỏ Tà Theo Chính

Edit: Meimoko

Thượng tiên nhíu mày chặt hơn, đang muốn lên tiếng thì Tư Không Thu Trạm từ đầu đến giờ chưa nói tiếng nào đã tiến lên trước, lạnh lùng dừng lại trước mặt chưởng môn Thự Lưu phái, lạnh nhạt mở miệng: “Đây là phủ đệ của Tư Không gia chúng ta. Ta là trưởng tử của Tư Không gia, người có chuyện gì, cứ việc với ta.”

Chưởng môn Thự Lưu phái hơi giật giật khóe miệng, mắt tròn nhìn Tư Không Thu Trạm.

“Thế thì sao? Việt vương gia ở đây, đương nhiên gia chủ phải ra đây tiếp chuyện người.” Không biết vì sao, cũng không biết có phải khí thế của Tư Không Thu Trạm quá bức người hay không mà lão cảm thấy chân tay mềm nhũn, người run lẩy bẩy.

“Ta chính đương gia tương lai của nhà này, người có chuyện gì?” Tư Không Thu Trạm hừ lạnh một tiếng, đôi mắt càng thêm lạnh như băng. Chưởng môn Thự Lưu phái không khỏi mồ hôi lạnh ròng ròng, không dám ho he bất cứ tiếng nào.

Hoàng Phủ Việt khinh thường trừng mắt nhìn chưởng môn Thự Lưu phái bên cạnh. Đối với hành động của lão ta, y cảm thấy mắt mặt cực kỳ, lập tức lui về sau mấy bước, muốn tránh xa lão ra cho đỡ thấy ghê tởm.

Bất quá, vừa nghĩ đến mục đích hôm nay đến đây, sắc mặt Hoàng Phủ Việt nghiêm lại, lập tức tỏ vẻ tôn sùng nhìn về phía thượng tiên phía trên, ngữ khí nghiêm túc, hỏi: “Thực không dám giấu diếm, lần này ta đến đây không chỉ muốn tìm người của Tư Không gia mà còn để đính chính những tin đồn thất thiệt bên ngoài.”

Hoàng Phủ Việt thật thà nói ra nguyên do y đến phủ đệ của Tư Không gia này. Dù sao chiếu theo tốc độ của chưởng môn Thự Lưu phái kia thì có lẽ đến hết ngày cũng chưa hỏi được gì.

Thượng tiên nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Việt. Đối với lời đồn thổi bên ngoài y cũng chẳng thèm để ý, hoặc nói cách khác, y vờ như không biết, chỉ an tâm ở đây ôm cây đợi thỏ.

“Chuyện là như vậy, bên ngoài mọi người đều đang đồn ở Tư Không phủ có thượng tiên đến chính là vì để phụ trợ cho Tư Không gia, muốn làm lực lượng hậu thuẫn vững mạnh cho Tư Không gia.” Hoàng Phủ Việt lựa lời mà nói. Trên thực tế, y đã cải biến rất nhiều lời đồn thổi bên ngoài. Người ta vốn đồn rằng: thượng tiên trợ giúp người của Tư Không gia tấn công triều đình, buộc Hoàng Phủ Kỳ phải thoái vị, để bọn họ được đăng cơ. Cho nên, đối với chuyện này, Hoàng Phủ Kỳ mới hạ lệnh riêng cho y tới nơi này điều tra một phen. Không thể ngờ, ở đây đúng là có một vị thượng tiên. Nhìn xem bộ dáng, tuổi của thượng tiên này cũng không phải quá lớn, khuôn mặt lại thập phần tuấn tú.

“Nói vậy – -” Vừa nghe Hoàng Phủ Việt nói xong, thượng tiên lập tức lớn tiếng quát. Khôi hài, y tới là để bắt Tư Không Thu Trạm, thế nào mà lại trở thành đến giúp bọn hắn. Vừa nghe người ta nói như vậy, y thật sự tức đến muốn điên lên được.

“Một khi đã như vậy thì.....ý của thượng tiên chính là.....những chuyện đó đều không phải là sự thật, đúng không?” Hoàng Phủ Việt dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Đương nhiên, bốn tiên làm sao có thể làm chuyện như vậy? Bốn tiên chắc chắn sẽ không bao giờ tham gia vào cuộc tranh đấu của phàm nhân các người! Bốn tiên lần này tới đây là để tróc nã Tư Không Thu Trạm.” Thượng tiên thở phò nói một tràng.

“Tróc nã Tư Không Thu Trạm?”

“Tróc nã Tư Không Thu Trạm?”

Hoàng Phủ Việt nghi hoặc kêu lên, mà chưởng môn Thự Lưu phái ở bên cạnh cũng kinh ngạc mà phát ra tiếng, vẻ mặt của lão lập tức cao hứng tươi rói như hoa cúc nở.

“Thượng tiên muốn bắt Tư Không Thu Trạm sao?” Chưởng môn Thự Lưu phái là người đầu tiên cao hứng, rất cục lão cũng chẳng cần ra tay cũng trút được hận.

Thượng tiên trừng mắt nhìn hắn, hừ hừ nói: “Đó là chuyện tất nhiên. Một tên Ma tộc, không thu phục sớm sẽ có họa giáng xuống nhân gian!”

Ma tộc? ~ Có người vẫn im lặng, tin này rất tốt!

“Đúng vậy! Đúng vậy, thượng tiên nói rất đúng! Ma tộc như thế, thượng tiên ra tay thanh trừng thì còn gì bằng! Nhất là yêu nữ kia, nếu không phải do nàng thì sao lại có nhiều yêu quái xuất hiện đến vậy?” Xem ra, chưởng môn Thự Lưu phái rất cảm hận Bùi Mạch Ninh. Vừa rồi cũng thế, lão sẵn giọng với nàng không chừa một ai, hiển nhiên là tức giận vô cùng.

Lão vốn tưởng rằng nói những lời này, có thể được thượng tiên quan tâm một chút, ai ngờ.....

“Làm càn! Người dám ăn nói với Diêm Vương Địa phủ như vậy sao? Nàng có tiên tịch, người nhục mạ nàng, cũng là nhục mạ Thiên Giới.” Thượng tiên trừng mắt nhìn chưởng môn Thự Lưu phái. Tuy rằng y đối với Bùi Mạch Ninh không có hảo cảm gì, nhưng nàng tốt xấu gì thì cũng là một thành viên của Thiên Giới, đương nhiên không thể bị người khác vũ nhục.

Bùi Mạch Ninh bây giờ mới đột nhiên phát hiện, nguyên lai vị này thượng tiên cũng có chỗ đáng yêu. Được rồi, nàng sẽ không so đo với hắn nữa, vẫn nên sớm giải quyết tốt mọi chuyện thì hơn.

Chưởng môn Thự Lưu phái hoàn toàn hóa đá. Lão gần như không thể tin lời thượng tiên nhân kia vừa nói vẫn còn đang văng vẳng bên tai là sự thật.

Hoàng Phủ Việt cũng hơi ngây ra. Tuy y sớm đã biết thân phận Bùi Mạch Ninh khẳng định rất đặc thù, nhưng lại chưa bao giờ biết được. Nguyên lai, thân phận của nàng hết sức đặc thù, một âm một dương, cố tình cho bọn họ gặp lại, cũng khiến lòng y vẫn còn đặt ở nơi nàng.

Ánh mắt buồn bã, nếu lúc trước y đáp ứng hôn sự, nếu lúc trước y có thể buông ngạo khí của bản thân mình, nếu mà có thể vẫn hỏi được nàng, nếu mà..... Có quá nhiều việc “nếu mà....”, y muốn nhưng không thể. Trên đời này vốn dĩ không có nơi nào bán thuốc hối hận, không có gì làm xoay chuyển thời gian, chuyển dịch càn khôn. Y với nàng, vốn là không duyên không phận.

“Này ...này....chuyện... này ...làm sao có thể?” Chưởng môn Thự Lưu phái kinh hoảng lắp bắp, sợ hãi nhìn Bùi Mạch Ninh, lại vừa vặn nhìn thấy đôi mắt trong sáng linh hoạt của nàng chống lại lão.

Nhe răng cười, Bùi Mạch Ninh nheo mắt lại, cố ý nhẹ giọng như không nói: “Muốn chất vấn thân phận của ta sao? Ta nhớ vừa rồi người nói muốn ta một mạng đền một mạng. Đây là lần đầu tiên có người đứng trước mặt ta nói câu như vậy, thật khiến ta phải nhìn người phàm bằng con mắt khác.”

Ngữ khí thập phần uy hiếp, chưởng môn Thự Lưu phái lập tức sợ tới mức phả phệt xuống đất. Người khác nói có lẽ không tin, nhưng đây là do chính miệng thượng tiên nói ra, lão làm sao có thể không tin cho được? Hiện tại, đừng nói đến chuyện xử lý sạch sẽ Ma tộc, nghĩ lão cũng không dám nghĩ nữa, chỉ ngóng trông Bùi Mạch Ninh có thể quên đi một người nhỏ nhoi như lão.

“Bất quá các hạ thật sự không có ý định bỏ tà theo chính sao? Bổng tiên lãng phí thời gian đã nhiều, cũng đến lúc phải trở về trình báo lại!” Thượng tiên cũng bị bọn họ làm cho không nhin được được, tiên khí trong tay chậm rãi thoát ra, không biết khi nào y sẽ đột nhiên ra tay.

“Bỏ tà theo chính ? Đúng là câu khuyên nhủ ta nghe buồn cười nhất.” Bùi Mạch Ninh nheo mắt lại, cười lạnh một tiếng.

Lập tức lật tay, một đạo tinh trần ngũ quang phát ra ở dưới chân nàng, chói mắt vô cùng, không làm cho người ta cảm thấy lóa mắt mà còn có cảm giác nhu hòa, khiến người bình tâm trở lại.

Nhẹ nhàng chậm chậm, nhưng cũng có thể lơ mờ nhận ra đối phương hiện lên từ trong trận pháp.

“Ồ? Sư muội? Là muội sao? Ha ha ha, hiếm khi thấy muội chủ động liên lạc với ta!” Tiếng cười khê của đối phương truyền đến. g nữ dễ nghe. Thanh âm nữ nhân thanh lạnh làm người ta thoải mái vô cùng.

Những người khác đều sững sờ, không rõ chân tướng, chỉ có vị thượng tiên kia đột nhiên mặt mũi tái nhợt, trắng bệch, thần sắc khó coi vô cùng.

117. Chương 117: Thỏa Hiệp

Edit: Meimoko

Nghe được thanh âm nữ tử kia, ngay cả Bùi Mạch Ninh cũng nhu hòa đi không ít. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng nở nụ cười thật tươi, ngọt ngào, sáng chói như ánh mặt trời. Thật là hiếm thấy! Tư Không Thu Trạm không khỏi có chút ghen ghét. Đúng vậy, hẳn cảm thấy ghen tỵ với người được nàng gọi là “Sư tỷ” kia.

“Sư tỷ đừng nói như vậy chứ? Ta đây chỉ sợ quấy rầy đến cuộc sống hạn phúc ngọt ngào của sư tỷ và sư tỷ phu thôi.” Bùi Mạch Ninh khê cười nói. Hai sư tỷ muội bọn họ vốn giống nhau nhiều điểm, tuy rằng tư chất của sư tỷ cao hơn nàng một chút, hơn nữa lại có thân phận đặc thù, nhưng quan hệ giữa hai người vẫn đặc biệt thân thiết.

“Tốt lắm! Tốt lắm, muội đã lựa chọn ‘Quấy rầy’ chúng ta, vậy khẳng định là có chuyện, mau nói đi.” Thực không hổ là sư tỷ, đoán một cái là trúng ngay.

“Sư tỷ? Tỷ còn nhớ rõ chuyện Ma Vương đời trước không?” Bùi Mạch Ninh cười nhạt một tiếng, ánh mắt liếc nhìn thượng tiên kia. Quả nhiên, sắc mặt của y càng lúc càng khó coi.

“Tất nhiên là nhớ, thế nào?” Nàng cũng không ngờ sư muội liên lạc với nàng là vì chuyện của Ma Vương nên có chút nghi hoặc.

“Là như vậy....” Bùi Mạch Ninh cũng không nhiều lời, đem sự tình đại khái nói rõ ràng một lần. Nàng tin sư tỷ nghe xong là hiểu được.

“Một khi đã vậy thì như lời muội nói cũng tốt! Tam giới luôn cân bằng, Ma giới sớm hay muộn sẽ có Ma Vương mới. Nhớ ngày đó, Khẩu Tử cũng suất nữa trở thành Ma Đế, nếu không phải hắn không muốn trở về, thì lúc này đã là Ma Đế bao nhiêu năm rồi? Chẳng lẽ lời ta nói như vậy, ông ngoại bọn họ còn muốn đem nhà ta diệt sao?” Càng nói về sau, ngữ khí sư tỷ càng nguy hiểm, thượng tiên sắc mặt cũng trắng hơn tờ giấy.

Bùi Mạch Ninh thấy vui lên trông thấy, ha ha cười, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, sư tỷ nói đều đúng! Ngay cả sư tỷ cũng hiểu vấn đề, vậy mà ta nghĩ mãi cũng không thông vì sao Thiên Giới còn phải thượng tiên đến đây! Nói cho oai chẳng lẽ đến để tiêu diệt Ma đế? Sức mạnh của Ma Đế không thể coi thường được đâu nha! Nếu mọi chuyện cứ diễn ra theo đà đó thì thế nào cũng sẽ lại nổ ra một cuộc chiến tàn khốc. Trách nhiệm này liệu một thượng tiên nho nhỏ có gánh vác nổi không?”

Lời này, Bùi Mạch Ninh ngay từ đầu không nói, đó là bởi vì nàng biết, thượng tiên kia nghe không hiểu. Nhưng bây giờ thì khác, thân phận sư tỷ không tầm thường, thượng tiên bởi vì nàng mà sẽ nghe hiểu được.

Quả nhiên thượng tiên nhíu mày tự hỏi, có vẻ như đang tự lượng độ tin cậy trong tình hình hiện tại chiếu theo lời nói của Bùi Mạch Ninh.

“Được rồi, sư muội, muội cũng đừng làm khó thượng tiên kia nữa! Người ta làm công đương nhiên là cứng nhắc, chẳng mấy dễ dàng.” Chắc chắn, thực không hổ là sư tỷ, ngay cả chuyện này cũng đã đoán được.

Bùi Mạch Ninh cười cười, nhẹ nhàng ‘Dạ’ một tiếng. Quả nhiên, mời sư tỷ đến là biện pháp giải quyết chuyện này nhanh chóng nhất.

“Bất quá, tuy rằng ta tin tưởng muội, nhưng ngoại tổ khẳng định không châm chước nhiều lần đâu! Tốt nhất, muội lựa thời cơ dẫn hắn đến Thiên giới một chuyến đi, để cho đế vương hai giới hảo hảo nói chuyện với nhau! Hiện tại tam giới cần nhất chính là sự an bình.” Sư tỷ phân tích, xem như cho ra một kết quả tốt nhất.

“Dạ, nhất định sẽ như vậy! Tạ sư tỷ.” Bùi Mạch Ninh vui tươi hơn hớn hớn chấm dứt liên hệ. Haiz, nói chuyện như vậy cũng khiến cái tổ được suy nghĩ của người khác, sớm biết như vậy nàng đã sớm làm, như vậy đỡ lãng phí bao nhiêu thời gian quý báu.

Người một bên sớm đã nghe đến ngơ ngác nhưng không hiểu chân tướng. Càng nghe họ lại càng thấy tôn sùng Bùi Mạch Ninh, ánh mắt của nàng có thể “thuần phục” cả mấy thượng tiên sao?

“Thượng tiên, lời nói vừa rồi, người hẳn là đều nghe thấy được, có muốn ta lặp lại một lần nữa không?” Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt cười, giờ phút này nụ cười của nàng tươi tắn hơn ngày thường rất nhiều.

Thượng tiên nghe vậy chán nản, nhưng cũng thật sự suy nghĩ cẩn thận một phen để xem làm như thế nào mới tốt. Tuy rằng y hạ giới đến đây trên danh nghĩa đều là theo ý kiến chung của nhiều thượng tiên, còn trên thực tế, theo suy nghĩ của Thiên Đế thì bọn y không được phép làm chuyện này.

Vừa rồi, thanh âm nữ tử kia, người khác có lẽ không biết là ai, nhưng y thì biết. Thiên cổ tuyệt yêu vang chấn khắp thiên giới, một chuyện nhận thân chấn động trời đất, y làm sao mà không biết được?

Bất đắc dĩ thở dài, thượng tiên nhìn Bùi Mạch Ninh một lúc lâu sau mới thần bí nói một câu khó lường: “Thực không hổ là hậu thế của ‘hắn’, nhanh nhẹn nhanh miệng hết sức.”

Bùi Mạch Ninh nao nao, hơi nghi hoặc nhìn về phía thượng tiên, lại thấy thượng tiên mỉm cười, khôi phục bộ dáng bình tĩnh như lúc đầu gặp bọn họ, nói: “Một khi đã như vậy, ta đây sẽ trở về báo cáo với Thiên đế. Chờ Thiên đế xem xét sau, chúng ta tất nhiên sẽ còn gặp lại nhau.”

Nói xong câu đó, cũng không cho Bùi Mạch Ninh có thời gian để hỏi lại, y mang theo vài tên đồng tử, thần nhiên rời Tư Không phủ. Bầu trời như có mây lành bay qua, tầng kết giới dao động sau đó hoàn toàn tan biến, trả lại bầu trời xanh thẳm trên Tư Không phủ.

Kết nối với tiên giới đã được thỏa hiệp, hiện tại còn có chuyện gì mà làm không được.

Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm cũng chẳng để ý đến “khách nhân” ở đây, trực tiếp đi tra xét. Tư Không phủ hiện tại không thể không có nhân khí bởi vì mọi người trong Tư Không gia đều ở hết đây. Chẳng qua, bọn họ chỉ đang ngủ một cách ngon lành. Không biết khi tỉnh dậy, họ sẽ ngạc nhiên như thế nào.

Tư Không Thu Trạm cùng Bùi Mạch Ninh không nói gì chỉ lắc đầu. Như thế này cũng tốt, bằng không nếu cả nhà tỉnh lại, hai người bọn họ lại chẳng biết giải thích như thế nào cho phải.

Đến quá trưa, người kia vẫn như mọc rễ ở Tư Không phủ, chưa chịu đi.

Đến ngay cả chương môn Thự Lưu phái cũng đều vội vàng vàng trốn đi rồi. Lão chỉ sợ Bùi Mạch Ninh mất hứng làm thọ niên của lão hoàn toàn tiêu tan. Từ nay, cho dù trời có sập, lão cũng không dám xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, hơn nữa cũng không dám gây phiền toái cho Lưu Vân điện.

Dù sao, Lưu Vân điện hiện thời, trừ bỏ có thượng tiên chiếu cố, lại có thêm một đệ tử là Ma Đế, một Diêm vương Địa phủ. Hai tòa núi lớn để dựa như vậy thì cho dù lão có ba đầu sáu tay cũng không dám động tới.

Hoàng Phủ Việt không nhanh không chậm đi theo sau Bùi Mạch Ninh. Tư Không Thu Trạm giờ phút này đã bị Tư Không Giang lôi đi. Nếu như không phải đang kiểm định lại sản nghiệp của Tư Không gia và thân phận đặc thù của Hoàng Phủ Việt thì y đừng mong đến gần nàng nữa bước.

“Việt vương gia, người đã đi theo ta nửa ngày, không thấy mệt mỏi sao?” Bùi Mạch Ninh thật sự chịu không được mà lên tiếng, đáp lại nàng lại là nụ cười rục rịch như thái dương của Hoàng Phủ Việt. Được rồi, y rất tuần tú, nhưng nàng trước kia mỗi ngày đều nhìn Phong Kinh Tuyết trưng bộ mặt yêu nghiệt ra, nhìn quá ngán rồi.

Hoàng Phủ Việt mỉm cười, mực sắc trong mắt sáng bóng chớp động, khẽ thở dài nói: “Ninh nhi, nàng còn giận ta sao?”

Bùi Mạch Ninh nghe vậy, không khỏi đưa tay ôm lấy thân mình, trừng lớn con ngươi hung hăng nhìn Hoàng Phủ Việt. Người này đột nhiên sao lại nói chuyện buồn nôn đến vậy? Chẳng lẽ y không phát hiện nàng đang nổi hết da gà lên hay sao?

118. Chương 118: Nói Chuyện Với Nhau

Edit: Meimoko

Giấu quyền ho nhẹ một tiếng, Bùi Mạch Ninh ngượng ngùng mở miệng: “Sự tình trước kia, ta cũng đã quên hết! Chỉ mong sau này các người đừng làm hại đến nhà chúng ta.” Hay nói cách khác, nếu không phải sự tình liên quan đến Bùi gia hoặc Tư Không gia thì nàng và Hoàng Phủ Việt cũng chẳng bao giờ chạm mặt nhau.

Ngữ khí của Bùi Mạch Ninh rất bình thản. Ánh mắt của nàng không có chút xấu hổ hay bất đắc dĩ, không còn giống như lúc trước trong lần đầu gặp y, nàng ngượng ngùng đến mức không dám ngẩng đầu, Hoàng Phủ Việt có chút hoảng hốt, chẳng lẽ sau khi mất đi mới cảm thấy nàng thật đáng quý sao?

“Ta tưởng rằng...” Hoàng Phủ Việt chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, có loại cảm xúc khó hiểu trào lên trong lòng, chưa bao giờ mãnh liệt như vậy quá, coi như, lần này bọn họ lại lỡ mất, sẽ thấy không cơ hội gặp mặt đường như

“Người cho rằng cái gì?” Ánh mắt Bùi Mạch Ninh thập phần sắc nhọn, mấp máy môi đỏ. Nàng cảm giác Hoàng Phủ Việt đối với nàng có gì đó không bình thường. Nhưng vừa nghĩ đến kết cục của Bùi Mạch Ninh lúc trước, trong đôi mắt phượng không khỏi lóe lên tia lạnh giá.

“Ta đoán người đang nghĩ cự tuyệt hôn lễ lúc trước là quyết định chính xác, đúng không? Hoặc nếu không phải thì chính là người đang thấy hối hận? Nhưng người nên biết một điều, ta không phải là “nàng”.” Bùi Mạch Ninh lãnh đạm mở miệng.

“Ta là vì có nhiệm vụ nên mới đến nhân gian, mà chuyện Bùi Mạch Ninh lúc trước, ta nghĩ người cũng biết rõ.” Khóe miệng hơi câu, một nụ cười lạnh lộ ra, nàng thờ ơ nhìn Hoàng Phủ Việt giống như hóa đá.

“Lần nhảy hồ tự sát đó, nàng chân chính đã hồn quy Địa phủ, cho nên mới ta mới được trọng sinh trong cơ thể của nàng. Từ nay về sau, cho dù như thế nào, ta chính là ta. Người mà người ấy nấy là nàng, chứ không phải ta.” Nguyên bản thân thể linh hồn cũng thật sự là đáng thương, nhưng mà đầu thai đến hiện đại, nàng đã tặng nàng ta một “lễ vật” tốt nhất rồi!

Cả người Hoàng Phủ Việt cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, đầu ong ong, trống rỗng, thật lâu sau y mới hồi phục lại tinh thần. Hôm nay biết được thân phận của nàng, nhưng y lại không ngờ còn có bí mật này.

Gian nan nuốt nước miếng, yết hầu lại phát ra một tiếng kêu khô rát.

Hít một hơi thật sâu xong, nét mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Việt lộ ra cười khổ như có như không, ánh mắt cũng dần dần bớt đi sự âm trầm, thu liễm cảm xúc trong lòng.

“Ta đã biết.” Y nói hơi có vẻ hơi chua xót, trên khuôn mặt tuấn đậm chậm rãi hiện lên sự nghiêm túc. “Kỳ thực, ta nghĩ, sự tồn tại của nàng chính là một vị thần của dân chúng, cho nên ta hy vọng nàng có thể ở lại, phò trợ cho Thiên Triều.....”

“Không thể được.” Hoàng Phủ Việt vẫn chưa nói xong, đã bị Bùi Mạch Ninh ngắt lời. Nàng biết rõ y muốn nói cái gì. Tuy nơi này vốn là thế giới tu chân, mọi người kính sợ Tu chân sĩ, càng ngưỡng mộ và sung kính hơn đối với thượng tiên, nhưng nàng làm sao có thể đáp ứng lời của y. Nàng là chương quản sinh linh thế gian, chẳng có bất cứ nghĩa vụ nào đối với Thiên Triều này, cũng không có cách nào đáp ứng lời của Hoàng Phủ Việt.

Cự tuyệt quyết đoán như vậy, Hoàng Phủ Việt nhìn thấy sự kiên định vững chắc như thạch bàn ở trong mắt Bùi Mạch Ninh, y khẽ cắn môi, cuối cùng cũng chỉ biết thở dài một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu. Nàng đã nói như thế, bảo y nên nói gì đây?

Xa xa, có một thân ảnh tuấn đậm lạnh băng đang tiến nhanh về phía bọn họ.

Trong mắt có chút hoảng hốt, Hoàng Phủ Việt hình như vẫn còn muốn nói thêm điều gì nhưng lại không thể nói ra thành lời. Y gật đầu, mang theo ý cười chua xót, rời đi trước khi thân ảnh tuấn đậm kia đến gần.

“Ninh nhi!” Không cần quay đầu lại, nàng cũng biết người vừa đến đã ôm nàng vào trong lòng ngực áp áp đó là ai, Bùi Mạch Ninh bất đắc dĩ cười cười, đối với người phía sau không chút nề hà

“Sao nhanh như vậy sẽ trở lại?” Nàng ôn nhu hỏi, vốn nghĩ hân và Tư Không Giang sẽ tán gẫu với nhau lâu một chút.

“Lo lắng.” Thanh âm phía sau cô chút buồn buồn, Tư Không Thu Trạm nhìn thấy rất rõ ràng bóng lưng rời đi của Hoàng Phủ Việt.

“Xin nhờ, có cái gì mà lo lắng chứ? Chàng không tin ta sao?” Bùi Mạch Ninh tức giận xoay người lại, vừa vịn gục đầu vào trong ngực của đối phương.

Tư Không Thu Trạm đối với hành động yêu thương của nàng tương đối hài lòng, gương mặt ai oán dần dần ôn nhu hiện lên ý cười. Hắn bỗng nhiên kề sát vào bên tai nàng, tà khí nói: “Ta đương nhiên tin tưởng nàng, hơn nữa ta còn chưa quên chuyện nàng đã đáp ứng ta lúc ở hải đảo đầu nhé!”

Bùi Mạch Ninh không khỏi đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tư Không Thu Trạm đang cười cười, cắn răng nghiền lợi chỉ muốn cắn cho hắn mấy cái.

“Thế nào? Nàng muốn đổi ý sao?” Tư Không Thu Trạm không hài lòng, hừ hừ, hắn nghĩ chuyện này đã lâu rồi.

Bùi Mạch Ninh tức giận nói: “Ta biết rồi, hiện tại còn đang là ban ngày, để buổi tối lại nói.” Bất quá, ngẫm lại nàng vẫn đỏ mặt không thôi. Nam nhân này, thật đúng đắn cho cũng không no.

Tư Không Thu Trạm tổng tính vừa lòng cười, hừ hừ nói: “Không sao! Ta cảm thấy ban ngày cũng không tệ, xem như ném thử không gian mới.” Nói xong, không quan tâm Bùi Mạch Ninh có kháng nghị hay không, trực tiếp bồng nàng trong ngực. Nàng bỗng nhiên thét chói tai, hắn cũng mặc kệ, thẳng một mạch về phía phòng của bọn họ.

Một ngày này, không có bất kỳ người nào quấy rầy đến hai người bọn họ. Khụ khụ, có lẽ người ta còn chưa đi được đến cửa phòng bọn họ, đã bị những âm thanh từ bên trong làm cho đỏ mặt hồng tai, vội vội vàng vàng rời đi rồi, sau đó còn cẩn thận dặn người khác đừng tới quấy rầy.

Thẳng đến tối, dùng cơm cũng đã qua, Tư Không Thu Trạm lúc này mới thỏa mãn mà rời khỏi phòng, Bùi Mạch Ninh thì từ đầu đến cuối không thể nào rời phòng được.

Bưng một mâm thức ăn trở lại phòng, Tư Không Thu Trạm tâm tình rất tốt, nhìn Bùi Mạch Ninh trên giường mồ hôi đầm đìa, yết hầu có chút khô khốc, phải chạy nhanh đi rót một chén trà nhuận hầu. Hắn biết nếu còn tiếp tục, kiều thể nhà mình sẽ nổi giận cho nên tốt hơn cả là phải biết chừng mực.

Dưới sự hầu hạ của Tư Không Thu Trạm, Bùi Mạch Ninh trụ ở trên giường hưởng thụ bữa tối. Bụng nàng đã đói quặn vào rồi, lập tức chỉ chú ý vào ăn cho no.

Oán hận trừng mắt nhìn một mặt thỏa mãn của Tư Không Thu Trạm, Bùi Mạch Ninh bĩu môi hỏi: “Thăm hỏi mẫu thân và phụ thân xong, chúng ta cũng nên tính khi nào thì về Địa phủ!” Lão gia tử đã sớm thúc giục nàng.

Tư Không Thu Trạm mỉm cười, khuôn mặt tuấn dật bởi vì thoáng cười mà càng trở nên tuấn lãng.

“Ừ, ta cũng đã nói mọi chuyện với phụ thân. Phụ thân chỉ hy vọng chúng ta sống tốt, nhưng chuyện này không nên nói với mẫu thân, tránh để mẫu thân càng thêm lo lắng. Dù sao, chỉ riêng chuyện của Nguyệt nhi cũng làm người hao tổn biết bao tinh thần.” Nhắc tới muội tử, hắn không cười tiếp được, mày hơi hơi nhăn lên.

Bùi Mạch Ninh vừa thấy bộ dáng kia của hắn, liền biết hắn lại lo lắng cho Tư Không Thu Nguyệt. Có lẽ hắn đã đoán được nàng biết tung tích của Thu Nguyệt, trong lòng không an tâm, chỉ đành thở dài nói: “Được rồi! Được rồi, ta biết! Ngày mai ta sẽ dẫn chàng đi gặp Thu Nguyệt, ta biết nàng ở nơi nào.”

Tư Không Thu Trạm nghe vậy, quả thực đôi mắt trở nên sáng ngời, hưng hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng một cái, thân thiết một hồi lâu sau đó mới cười cười buông nàng ra.

119. Chương 119: Thu Nguyệt

Edit: Meimoko

Sắc trời mông lung, ánh ban mai từ phương đông bắt đầu nổi lên, bầu trời xanh lam xa vời vợi không một chút gợn mây. Xem ra, thời tiết hôm nay sẽ rất đẹp.

Vẫn còn buồn ngủ vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ngay một đôi mắt màu phỏ phách sáng như sao, Bùi Mạch Ninh hơi giật khóe miệng, mơ mơ màng màng vượt thái dương. Nam nhân này, chắc là đã dậy từ sớm!

“Vẫn còn tối sao?” Sáng sớm vừa tỉnh ngủ, thanh âm của nàng còn có chút khàn khàn, lại thập phần gợi cảm, làm cho ánh mắt của Tư Không Thu Trạm sáng lạn. Hắn trực tiếp đè Bùi Mạch Ninh lại, chu miệng hôn lên môi nàng.

Bùi Mạch Ninh hung tợn trừng mắt nhìn hắn, đẩy hắn ra, trong phút chốc thanh tỉnh lên rất nhiều.

“Sáng tinh mơ rồi! Hôn cái gì mà hôn? Đánh răng chưa?” Bùi Mạch Ninh ác khí nói, cũng không để ý Tư Không Thu Trạm ủy khuất lên án nàng chán ghét cử chỉ vừa rồi của hắn, nàng lướt qua hắn rồi lấy y phục mặc lên.

Bộ váy màu lam dài cùng với dáng người phiêu dật khiến cho Tư Không Thu Trạm chỉ nhìn thôi cũng thỏa mãn, hắn cũng trở người dậy, mặc lại y phục của mình.

Bùi Mạch Ninh rửa mặt xong xong rồi cùng Tư Không Thu Trạm đi đến đại sảnh dùng điểm tâm buổi sáng. Tư Không Thu Trạm và Liễu Thục Tuyết hình như đã dùng bữa xong, cũng không còn ở lại đại sảnh nữa. Nha hoàn nhìn thấy hai người liền vội vã mang điểm tâm lên.

Dùng bữa xong, Tư Không Thu Trạm rất muốn nhanh chóng đến chỗ tiểu muội của hắn.

Kỳ thực, Tư Không Thu Nguyệt cũng không ở cách xa Kinh đô quá, hay nói cách khác, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, sẽ chẳng ai ngờ nàng sẽ ở gần Kinh đô.

Trong một thị trấn nhỏ cách Kinh đô không xa, mặc dù không có kết giới bảo vệ nhưng cũng vẫn có rất nhiều người sinh sống. Trên mặt họ đều tươi cười khoan khoái, nhiệt tình hiếu khách không thua gì dân chúng ở các thành khác. Tiếng nói, tiếng cười ở khắp mọi nơi. Nói vậy đây cũng đủ hiểu vì sao lúc trước Tư Không Thu Nguyệt lại lựa chọn thị trấn này là nơi định cư sau khi bỏ đi.

Đi qua đi lại, quẹo trái quẹo phải, cong cong queo queo, Bùi Mạch Ninh rốt cuộc cũng dẫn Tư Không Thu Trạm đi đến trước một toà trang viên.

“Nơi này là.....?” Tư Không Thu Trạm nghi hoặc nhíu mày. Nhìn môn đình, có thể thấy đại trạch này là một chỗ rất tốt. Tư Không Thu Nguyệt tại sao lại ở đây? Tòa trang viên này có phải là sản nghiệp của Tư Không gia đâu?

“Chúng ta vào xem rồi sẽ biết.” Bùi Mạch Ninh nhàn nhạt mở miệng, nhưng trong lòng có chút xoắn xuýt, lông mày hơi hơi nhăn lên. Không biết khi Tư Không Thu Trạm nhìn thấy tiểu muội xong liệu có tức giận hay không?

Bùi Mạch Ninh dẫn Tư Không Thu Trạm đi đến bên cạnh một vách tường khác. Ở chỗ như thế, đối với bọn họ mà nói, thật sự đi vào quá dễ dàng. Nhẹ nhàng tung người, cả hai đã liền chạm đất bên vách tường bên kia.

Chim hót hoa thơm, mọi thứ trong trang viên đều hết sức xinh đẹp và gọn gàng. Gia nhân trong này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng nhìn cách bài trí xung quanh, cũng có thể thấy được, giá trị nơi này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài đơn giản của nó. Chủ nhân của toàn trang viên này tuyệt đối không phải là người tầm thường.

Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm đi vào sâu trong trang viên. Lúc này, cả hai mới nhìn thấy một bóng người dáng đầy đà ở trong.

Tư Không Thu Trạm kinh ngạc, đứng ngơ ngơ ngay tại chỗ, mày nhíu lại chặt để mức đủ để kẹp chết một con ruồi.

“Nàynàynàyđây là..... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tư Không Thu Trạm kinh ngạc chỉ vào thân ảnh đầy đà kia. Tại sao lại như vậy? Dáng người yếu điệu của muội tử đi đâu mất rồi?

Bùi Mạch Ninh không nói gì chỉ nhìn Tư Không Thu Trạm đang trợn tròn mắt. Đối với phản ứng của hắn, nàng không dám gật đầu bừa. Có lẽ hắn chỉ đang nghĩ Tư Không Thu Nguyệt phát phì lên mà thôi?

“Haiz, khi ta tìm được thì tiểu muội đã như vậy rồi! Có lẽ, có lẽ muội ấy đã có đứa nhỏ trước khi rời khỏi hoàng cung! Ta nghĩ đây cũng là lý do muội ấy quyết tiết muốn rời khỏi hoàng cung.” Bùi Mạch Ninh thở

dài, đưa ánh mắt nhìn về thân ảnh đang bận rộn phía trước kia. Lúc trước, nàng cũng ngạc nhiên, không tin nổi.

“Cái gì? Có đứa nhỏ ư? Tiểu muội mang thai sao?” Tư Không Thu Trạm kinh ngạc mở to mắt, tròn mắt tràn đầy vẻ không tin. Cũng đúng thôi! Hắn rất ít tiếp xúc với nữ tử, có lẽ đây còn là lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử mang bầu, khó trách.

“Là của tên cầu hoàng đế kia?” Tư Không Thu Trạm cau chặt mày, tức giận bắt đầu nổi lên.

“Đúng vậy!” Bùi Mạch Ninh trả lời, lại thấy Tư Không Thu Trạm nổi giận đùng đùng đang muốn đi lên trước.

“Ấy! Chàng định làm gì?” Bùi Mạch Ninh chạy nhanh giữ chặt hắn, không cho hắn đi tiếp.

“Đương nhiên là đi đem Thu Nguyệt về Tư Không gia! Muội tử đã có hài tử như vậy, cũng nên ở gần với thân nhân cho bớt lo lắng.” Tư Không Thu Trạm tức giận bắt bình nói.

Bùi Mạch Ninh hơi sững sờ, buồn cười lắc đầu. Đúng vậy, Tư Không Thu Trạm sẽ không đi chất vấn phụ thân của hài tử, chỉ cần đó là hài tử mà tiểu muội muốn lưu lại, mọi người trong Tư Không gia đều sẽ coi hài tử này như một thành viên mới của gia tộc mình, nhưng mà hắn vẫn tức giận Tư Không Thu Nguyệt ngang ngược tùy ý khiến phụ mẫu lo lắng. Nam nhân này thật đáng yêu, bảo nàng làm sao không yêu cho được?

Bất quá, nàng cũng sẽ không vì thế mà để hắn tiến lên tiếp.

“Chàng chờ một chút! Nhìn kỹ rồi hẵng nói.” Bùi Mạch Ninh ngắc ngắc đầu, chỉ vào phương hướng bên kia.

Tư Không Thu Trạm hồ nghi, đưa mắt hướng về hướng Bùi Mạch Ninh chỉ, lại trông thấy một thân ảnh nam tử tuần lảng đi đến gần Tư Không Thu Nguyệt.

“Không phải ta đã dặn nàng đừng làm này làm nọ rồi hay sao? Nàng, trong người còn có hài tử.” Nam tử tuần lảng kia đi tới, nhẹ giọng quở trách, khuôn mặt ôn hòa có chút không được tự nhiên, mà ánh mắt của Tư Không Thu Nguyệt hình như cũng không được tự nhiên cho lắm.

“Không sao! Trang chủ, chỗ này là nơi ta sống, ngài đã chiếu cố cho phụ nhân đang mang thai ta đây làm cho ta cảm kích vô cùng. Ta mà không làm gì đó cho trang viên thì thấy áy náy vô cùng.” Thanh âm nhu nhu của Tư Không Thu Nguyệt vang lên, không đoan trang hữu lệ hay dè dặt cảm xúc như lúc ở trong hoàng cung, hiện thời đây mới chính là con người chân thật của nàng.

“Nàng nói nàng là phụ nhân mang thai, một phụ nhân mang thai thì tất nhiên không nên làm gì, ta sẽ sai nha hoàn tới, nàng cứ cẩn thận nghỉ ngơi cho tốt.” Vị trang chủ lãnh đạm vừa nói vừa khoát tay áo, tự mình cầm áo choàng của Tư Không Thu Nguyệt lên, che nắng cho nàng.

Tư Không Thu Nguyệt cứ như vậy lặng lẽ đứng sau lưng của y, nhẹ giọng thở dài, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

Nàng nhu hòa vỗ về chiếc bụng đang lớn dần của bản thân, khoe miệng hiện lên nụ cười thật hạnh phúc. Cứ như vậy, cứ như vậy đủ rồi! Có một chỗ dung thân, có một đứa nhỏ hầu hạ dưới gối, như thế là đủ thỏa mãn rồi.

Tư Không Thu Trạm nhìn bọn họ thật sâu, con người màu hồ phách vẫn đầy vẻ lo lắng lại thêm phần bất đắc dĩ cùng yêu thương. Đó là muội muội duy nhất của hắn, đương nhiên hắn lo lắng rất nhiều.

“Chàng nhìn xem, ta thấy vị trang chủ kia thật tốt! Y rõ ràng là có ý với Thu Nguyệt. Thu Nguyệt cũng không bài xích y. Khoảng thời gian muội ấy ở đây chắc chắn là rất thoải mái! Chuyện mà muội ấy muốn làm xin chàng đừng cố gắng ngăn trở. Với thân mình như bây giờ, chàng kêu muội ấy trở về Kinh đô, trở về Tư Không phủ, sẽ chỉ khiến cho phong ba bão táp nổi lên! Chàng đừng quên, đứa bé trong bụng của nàng, là trưởng tử của Hoàng Phủ Kỳ, cũng chính là Đại hoàng tử của Thiên Triều...” Bùi Mạch Ninh không nhanh không chậm nói. Quan hệ lợi hại trong đó, nàng tin Tư Không Thu Trạm chắc chắn sẽ hiểu.

120. Chương 120: Lời Mời

Tư Không Thu Trạm cũng hiểu được đạo lý trong lời nói của Bùi Mạch Ninh. Cuối cùng, hắn đành thở dài một hơi, ngẩng nhìn muội muội nhà mình một hồi lâu và cả nam tử không biết tên kia.

Mây khê cau lại, hắn nghi ngờ hỏi: “Nam nhân kia thực sự có ý với Nguyệt Nhi sao?” Tình hình của tiểu muội hiện nay tương đối nguy hiểm, hơn nữa trong bụng còn có hài tử.

Bùi Mạch Ninh không nói gì, liếc xéo hắn một cái nói: “Ta lúc trước cũng đã điều tra thân phận của y! Chàng yên tâm đi, ta sẽ không bao giờ để Nguyệt Nhi ở nơi nguy hiểm. Đối phương là một thân quý tộc hoàng kim, nhưng tới nay chưa cưới thê tử, lại đối với Nguyệt Nhi có cảm tình, cũng chẳng để ý đến chuyện trọng bụng muội ấy có một tiểu sinh mệnh. Haiza, chỉ tiếc Nguyệt Nhi lại quá để ý đến chuyện này, cho nên vị trang chủ kia cũng chưa dám bày tỏ.”

Thật đáng tiếc cho trang chủ kia! Một nữ nhân sẽ không dễ dàng gì quên đi mối tình đầu của bản thân, huống chi đứa trẻ trong bụng lại là trọng tâm trong tương lai. Nàng hi vọng y có thể đối tốt với Tư Không Thu Nguyệt cũng như đứa trẻ trong bụng của muội ấy.

Tư Không Thu Trạm mấp má môi, nhận thấy được người bên cạnh bắt mắt, lập tức ôm eo nhỏ của nàng nói: “Ta không có ý này! Chỉ là, Hoàng Phủ Kỳ đã là một vết thương trong lòng tiểu muội, muội ấy rất khó có thể tiếp nhận người khác.” Nữ nhân chịu qua một lần thương tổn, chắc chắn sẽ luôn có cảm giác không an toàn.

“Cho nên mới càng phải để muội ấy ở bên người nam nhân yêu thương mình! Chờ khi đứa trẻ được sinh ra, chúng ta sẽ lại đến tìm nàng. Bây giờ, Kinh đô chuyển thế hỗn loạn vô cùng, không thích hợp để đưa muội ấy trở về đâu. Hoàng Phủ Kỳ vẫn luôn luôn để ý đến thể lực của Tư Không gia.” Bùi Mạch Ninh nhún mày nhẹ nói. Nàng không hề quên chuyện lúc trước bọn họ vừa mới về tới Kinh đô thì Hoàng Phủ Việt đã đến tận cửa tìm.

Tư Không Thu Trạm gật gật đầu tán đồng lời của Bùi Mạch Ninh. Hiện thời, được nhìn thấy Tư Không Thu Nguyệt sống tốt thế này, hắn cũng yên tâm nhiều rồi.

Nhìn hai người kia thật lâu xong, Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm rời khỏi tòa trang viên một cách thần không biết quỷ không hay. Từ đầu đến cuối, không ai phát hiện bọn họ đã ở trong đó một hồi.

Sau khi rời khỏi trang viên, hai người định theo đúng như kế hoạch ban đầu mà trở về Địa phủ, nhưng

Tên Ma tộc trước mắt đang khóc lóc cực thảm, nước mắt nước mũi chảy ra không ngừng, lại còn làm vể mặt phần hận tức tối, làm cho Bùi Mạch Ninh thật sự không biết nói cái gì.

“Ma Đế, bọn chúng thật là quá đáng, dám ngang nhiên hạ chiến thư. Trước kia cũng có chuyện như thế vậy, hoàn toàn không để Ma giới Phương Đông chúng ta ở trong mắt! Thật sự đáng căm giận.....” Ma tộc này thoạt nhìn còn khá trẻ, nhiệt huyết sôi trào vô cùng, một hơi đã nói hết mọi bất bình trong lòng.

Mà Ma Đế của bọn họ chính là Tư Không Thu Trạm, giờ khắc này lại đang lãnh đạm nhìn vào y, thẳng đến khi y nói hết, sua đó mới ẩn ẩn mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bọn chúng là ai?” Từ đầu tới đuôi, căn bản hắn chỉ nghe hiểu được là y đang tức giận, còn chẳng biết kẻ mà y nói đến là ai.

Ma tộc kia hơi hơi trở mắt, lúc này y mới chợt hiểu ra, nói “Dạ, bọn chúng là ác ma phương Tây, ít nhiều cũng có liên hệ với chúng ta! Nhưng lần này là lần đầu tiên chúng nhạo báng chúng ta, còn nói ra oai chính là lễ vật mừng Ma Đế mới đăng cơ.”

” Ác ma Phương Tây?” Bùi Mạch Ninh kinh ngạc, nhướn mày, kêu lên.

“Đúng vậy, để hậu!” Ma tộc kia run run rẩy rẩy nhìn vị nữ tử nghe nói chính là đế hậu của bọn họ này, lúc này y mới phát hiện khí thế trên người đối phương tuyệt đối không hề kém, trong lòng thầm than, chắc chắn, ngay cả thê tử của Ma Đế còn lợi như thế này thì còn ai dám nói Ma Đế của bọn họ không lợi hại. Hừ, hừ, lần này có thể ngẩng cao đầu mà hành diện được rồi.

Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm không để ý đến thái độ biến hóa của Ma tộc kia, hai người chỉ cảm thấy kỳ quái tại sao ác ma Phương Tây lại muốn chen chân sang bên này.

“Vậy các ngươi định như thế nào?” Bùi Mạch Ninh nhếch mi tiếp tục hỏi. Nàng cảm giác sự tình này không đơn giản như vậy. Bởi lẽ nếu sự tình chỉ có thế thì Ma giới đã không phái người đến tận đây tìm Tư Không Thu Trạm.

“Các trưởng lão nói, bức thư chính là thiệp mời Ma Đế đến tham gia buổi tiệc của các Satan Phương Tây bên đó. Nghe nói thống lĩnh các giới đều được mời.” Nhưng tiệc từ trước đến giờ ít khi mời đến Phương Đông, lần này thành linh gửi thiệp đến thì đúng là chuyện hơi lạ.

“Đến phương Tây sao?” Bùi Mạch Ninh buồn cười nhìn về phía Tư Không Thu Trạm. Nàng còn đang suy nghĩ xem dạo này biểu ca như thế nào, vậy mà chưa gì đã có người mời phu thê nàng đến Phương Tây.

“Không thể không đi sao?” Tư Không Thu Trạm có chút phiền chán nhíu mày, đổi loại chuyện vụn vặt này hẳn thập phần cảm thấy phản cảm.

“Ma Đế, việc này rất vinh dự cho chúng ta. Hơn nữa, nghe nói lần này ngay cả Quý Đế cũng được mời, đương nhiên không thiếu ngài được.” Ma tộc cung kính nói, đương nhiên hi vọng Ma Đế có thể đi, cho đối phương biết thế nào là lợi hại.

Tư Không Thu Trạm nhíu mày chặt hơn, thập phần không muốn. Có lẽ từ đầu hẳn không nên tiếp nhận trọng trách trong Ma giới.

“Không sao! Chúng ta hãy đi đi, vừa vặn có thể thăm hỏi biểu ca. Hơn nữa, cứ coi đây là một chuyến du lịch hưởng thụ tuần trăng mật cũng được mà!” Bùi Mạch Ninh cười hì hì nói, tiện thể cũng để lão gia tử ở Địa phủ cần cù chăm chỉ làm việc một thời gian cho nàng.

Bùi Mạch Ninh vừa xuất mã, quả thực tình hình thay đổi không còn giống như ban nãy. Cơ hồ nàng vừa mới nói ra khỏi miệng, Tư Không Thu Trạm liền gật đầu đáp ứng.

Tên Ma Tộc ở một bên trợn mắt há hốc miệng, nhìn Bùi Mạch Ninh, tự đáy lòng tràn đầy kính nể. Đến ngay cả Ma Đế còn khuất phục trước nàng, xem ra về sau để hậu mới chính là đối tượng y cần nịnh bợ nhất.

Hai người đành phải gác lại ý định về Địa Phủ, đi vòng đến Ma Tộc trước.

Vừa đến Ma Tộc, hai người đã bị các vị trưởng lão Ma tộc vây quanh. Bọn họ ở bên tai Tư Không Thu Trạm nói không biết bao nhiêu chuyện phải làm khi tới Phương Tây. Ngay tiếp theo Bùi Mạch Ninh cũng không tránh khỏi bị nhắc nhở. Chẳng còn cách nào khác, nàng hiện tại chính là để hậu của người ta, là đại biểu, là thể diện của Ma Tộc bọn họ.

Có Bùi Mạch Ninh bồi bên người, tánh khí Tư Không Thu Trạm coi như cũng tốt hơn đôi chút, nhưng hẳn vẫn không nói tiếng nào, tùy ý để đám trưởng lão kia nói tới nói lui. Cuối cùng hai người bị bọn họ “đá” vào thông đạo để đến Ma Tộc Phương Tây bên kia.

“Haizza, sau này, chàng nên cẩn thận quản lý mấy người trưởng lão kia hơn.” Vỗ vỗ ống tay áo, Bùi Mạch Ninh nhịn không được mà thở dài.

Tư Không Thu Trạm cũng bắt đắc dĩ giựt giựt khóe miệng. Đúng vậy! Cần phải nghiêm túc quản lý đám thuộc hạ một phen. Nhất là đám trưởng lão kia, biết rõ hẳn coi trọng nhất chính là Bùi Mạch Ninh, vậy trước mặt nàng, không để hẳn làm gì đã đẩy cả hai người bọn họ đến đây. Hừ, lần này trở về, nhất định phải dạy dỗ cả đám lại mới được!

Bất quá, đi qua đường hầm xuyên thời không, giờ này hai người bọn họ đã đến Phương Tây, cách xa mấy người kia rồi.

Đường chân trời hơi hơi phiếm hồng, nhìn như hoàng hôn, bát ngát rừng cây ra hiện ở trước mắt Tư Không Thu Trạm và Bùi Mạch Ninh, cảm giác cũng không khác gì đất nước của hai người là mấy. Nhưng nơi này, chính là địa phận của Phương Tây.

“Sao đây? Chúng ta nên đi như thế nào?” Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt phượng. Hai người bọn họ giờ này giống như người lạc giữa đại dương mênh mông, không rõ phương hướng. Bọn họ đối với nơi này một chút

cũng không quen. Không liệu có người nào tốt bụng xuất hiện dẫn đường cho hai người không? Nhưng mà, chỗ này là Ma giới của ác ma, làm gì có kẻ tốt.

121. Chương 121: Cổ Bảo

Từ sâu thẳm trong rừng rậm có tiếng nhạc truyền đến. Âm điệu nhẹ nhàng dường như muốn chỉ dẫn mọi người phương hướng phía trước.

Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm cơ hồ vừa bước vào rừng cây đã nghe được tiếng nhạc réo rắt kia. Càng vào sâu bên trong, thanh âm kia liền càng lúc càng vang dội.

Cho đến khi rừng cây đã ở lại phía sau lưng, trước mắt hai người rõ ràng là một nơi sáng lạn. Một tòa cổ bảo to lớn sừng sững đứng ở nơi đây, có một con sông nhỏ ngăn cách hai bên đường. Một bên tòa thành buông một mặt cầu treo làm cho người ta có thể đi qua đi lại.

Tiếng nhạc hình như đến đây là chấm dứt, hai người đắm chiêu nhìn nhau. Xem ra, thanh âm kia đúng là tiếng dẫn đường cho bọn họ đến đây.

Nước sông không chảy xiết, đi trên cầu treo kia hết sức an toàn.

Đại môn có khắc hoa văn tinh xảo từ xa xưa hiện ra ở trước mắt hai người. Bùi Mạch Ninh duỗi tay ra, ‘Kêu kẹ’ một tiếng, đại môn liền mở.

Một hơi thở xa xưa nhất thời xông vào mũi, trong đó còn có hương thơm nhàn nhạt.

Một ông lão mặc tây trang cổ điển, mặt không chút thay đổi đi lên phía trước. Sắc mặt của ông ta nhợt nhạt, làm người ta thật lo lắng ông ta có phải bị bệnh hay không. Nhưng khi nhìn dáng người thẳng đứng, khí thế vững vàng sáng sủa của ông ta, ý nghĩ vừa rồi biến mất không thấy bóng dáng.

“Hai vị khách nhân, xin hỏi hai vị có thiệp mời không ạ?” Lão nhân nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Bùi Mạch Ninh nhướn nhướn mày, không ngờ lại có chỗ dễ tìm như vậy, hay nên nói người ta tìm thấy hai người quá sớm nhỉ?

Bùi Mạch Ninh lấy bái thiếp màu đỏ ra đưa cho ông ta. Lão nhân kia tiếp nhận xong, mở xem tỉ mỉ, sau đó mới cong khóe miệng, cực kỳ cung kính và lịch sự mời Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm.

‘Phanh’ một tiếng, sau khi hai người bước vào rồi, đại môn của cổ bảo cũng theo ở phía sau cũng lập tức đóng lại ngay.

Cổ bảo này cực kỳ rộng lớn, đường đi bên trong lại phức tạp như tòa trang viên bọn họ đến lúc trước nhưng kết cấu lại khác hẳn, nếu không chú ý là rất dễ bị lạc đường.

Đi thẳng vào sâu bên trong, hai người bỗng nhìn thấy một loạt những người đàn ông tóc vàng mắt xanh, ăn mặc tây trang, ngũ quan thâm thúy, tính cách nhiệt tình, lại có khí chất quý tộc.

Ở chỗ như thế, những người có gương mặt phương Đông như hai người luôn thu hút sự chú ý. Ai nấy đều nhìn Tư Không Thu Trạm và Bùi Mạch Ninh bằng ánh mắt soi mói đánh giá, cũng có nhiệt tình nóng bỏng, và cả hứng thú nữa.... Loại ánh mắt nào cũng có.

Nhìn chống lại mấy ánh mắt soi mói kia, khi thấy được vài gương mặt quen thuộc, Bùi Mạch Ninh lười kéo Tư Không Thu Trạm chạy nhanh về hướng những người đó.

“Mạn di!” Bùi Mạch Ninh nhẹ giọng hô, nữ tử phương đông ngồi trong đám người kia xoay thân lại. Một nửa gương mặt tuyết trần quay ra, đến khi xoay người hoàn toàn mới nhìn thấy nửa mặt bên kia của đối phương có vết sẹo nhàn nhạt.

“Là tiểu Ninh sao?!” Mạn di nhẹ nhàng cười, thần sắc có vẻ nhu hòa hơn, chạy nhanh ra chỗ Bùi Mạch Ninh, bỏ mặc cả vị lang quân tuần lảng của nàng lại, lười kéo nàng ngồi xuống bên cạnh.

“Mạn Di, đã lâu con không được gặp người.” Bùi Mạch Ninh khẽ mỉm cười. Khi nhìn thấy vết sẹo trên mặt của Mạn Di thì không khỏi mừng rỡ nói : “Vết sẹo này quả thực đã mờ đi trông thấy! Không nghĩ thuốc kia có tác dụng hữu hiệu đến vậy.”

“Ha ha, đều là nhờ con! Nếu không phải con đi tìm thuốc đó về cho ta thì ta đây gần như đã nghỉ gương mặt này không còn cách nào chữa trị.” Mạn Di cười, sắc mặt càng nhu hòa. Mặc dù nói mình không quan tâm, nhưng có nữ nhân nào không thích đẹp. Từ tận đáy lòng, nàng luôn cảm ơn cô cháu gái này.

“Đâu có gì! Di di là mẫu thân của sư tỷ con, là con dâu của lão gia tử, con thích Mạn di nhất, dù nói thế nào con cũng phải giúp đỡ di di.” Bùi Mạch Ninh dịu dàng cười, trong mắt nhu hòa cực kỳ. Lúc trước Mạn Di đến thăm sư tỷ, đối nàng đặc biệt ôn nhu. Thậm chí ở trong lòng nàng, Mạn Di giống như thân mẫu thứ hai. Quan hệ giữa hai người hết sức thân mật, có đôi khi ngay cả sư tỷ cũng nói đùa hai người cứ như là mẫu tử vậy.

Hai nữ nhân nhiệt tình trò chuyện với nhau, hai nam nhân đối diện vô nại mà thở dài.

“Người chính là Ma Đế mới nhận chức sao?” Quỷ đế nhíu mày nhìn đến Tư Không Thu Trạm. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Tư Không Thu Trạm nhàn nhạt gật đầu. Tuy rằng sắc mặt của hắn vẫn cực kì lạnh lùng, nhưng xem ra cũng khá tốt. Nếu không phải Bùi Mạch Ninh và hai người này rất thân thiết, hẳn chắc chẳng buồn để ý đến họ.

“Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên, ánh mắt Tiểu Ninh nhi thật không sai.” Quỷ Đế vui tươi hơn hớn cười, ánh mắt nhìn về phía Bùi Mạch Ninh cùng với Mạn Di bên người nàng, thái độ nhu hòa cực kỳ. Nếu là mười mấy năm trước thì sẽ chẳng một ai ngờ Quỷ Đế lại có thái độ nhu hòa đến vậy.

Tư Không Thu Trạm có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Quỷ Đế đứng bên, không ngờ tới đế vương của Quỷ Giới đối với việc hắn nhận chức Ma Đế không hề có nửa điểm phản ứng gì, ngược lại hình như đang muốn thưởng thức hắn.

Khóe miệng hơi câu, con ngươi màu hổ phách nhìn về phía Bùi Mạch Ninh, trong mắt cũng nhu hòa cực kỳ. Quả nhiên, người nhà của nàng đều không phải người bình thường.

Ngày đầu tiên Tư Không Thu Trạm và Bùi Mạch Ninh ở trong Cổ bảo, Satan vẫn chưa xuất hiện. Mặc dù vậy, trong Cổ bảo lại có không ít khách đến. Trừ mấy khách nhân đến từ Phương Đông bọn họ ra, còn lại đều là khách nhân phương Tây. Có Hấp Huyết Quỷ sắc mặt tái nhợt, ác ma đầu dài sừng nhỏ, có vu nữ Vu tộc từ xa xưa. Ngoài ra, cũng có cả thiên sứ đến từ Thiên Giới, cánh trắng noãn, đối lập hoàn toàn với không khí nơi đây. Những thiên sứ đó gần như bị khách nhân ở đây để ý. Một bầu không khí khẩn trương bắt đầu nổi lên.

Bùi Mạch Ninh đương nhiên cũng chẳng thèm để ý đến chuyện tại sao lại có cả thiên sứ đến đây. Thời gian trôi qua, Bùi Mạch Ninh và Tư Không Thu Trạm cơ hồ cũng đã biết hết kết cấu của Cổ bảo này.

Hơn nữa ngày đó hai người còn gặp lại được biểu ca yêu nghiệt Phong Khinh Tuyết. Hắn đương nhiên cùng với các chư vị Tử Thần của Phương Tây đến đây. Trong một đám Tử Thần âm u, hắn lại phi thường chói mắt như ánh mặt trời.

“Hi, biểu muội thân ái của ta, ta biết ngay muội sẽ đến mà.” Phong Khinh Tuyết cười tươi sáng lạn cực kỳ, bề ngoài tuấn mỹ càng được các nữ tử phương Tây hâm mộ. Thậm chí có người lớn mật bày tỏ tình yêu đối với hắn, nhưng bị hắn khéo léo từ chối. Vị cô nương kia tuy rằng tiếc nuối như cũng chỉ có thể mỉm cười, lại tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm người nào đó khiến các nàng động tâm.

“Biểu ca trước sau như một, luôn được mọi người hoan nghênh.” Bùi Mạch Ninh trêu chọc nói đùa.

Phong Khinh Tuyết chớp chớp mắt phượng, trong mắt ánh lên vẻ nghiêm túc cẩn thận: “Ta muốn giữ mình trong sạch.” Vừa nói, đôi mắt nhẹ nhàng hướng về một hướng khác.

Bùi Mạch Ninh đắm chiêu nhìn theo ánh mắt của hắn. Bất giác, nàng hơi hơi nhíu mày, bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ. Có lẽ nàng đã biết vì sao biểu ca cứ khẳng khẳng ở lại phương Tây này rồi!

122. Chương 122: Tin Vui

“Huynh cũng biết mục đích của chủ nhân yến hội này rồi phải không?” Trong phòng, Bùi Mạch Ninh đắm chiêu nhìn về phía Phong Khinh Tuyết hỏi.

Vài ngày nay, bọn họ luôn luôn đứng ở trong Cổ bảo, nhưng chủ nhân Satan kia từ đầu đến cuối lại chưa xuất hiện lần nào. Điều này thật sự không thể không khiến người ta cảm thấy kì quái.

Phong Khinh Tuyết khinh khê nhấp một chút rượu vang đỏ trong ly, mắt phượng híp lại, bộ dạng lười nhác nói: “Theo ta được biết, quan hệ giữa các giới trong phương Tây không mấy thân cận. Lần này lại Satan lại gửi thiệp mời rộng rãi đến vậy chắc hẳn muốn phô trương thanh thế.”

“Còn gì nữa không?” Bùi Mạch Ninh tiếp tục truy vấn. Nàng cảm giác Phong Khinh Tuyết còn biết thêm chuyện gì đó.

Nhưng Phong Khinh Tuyết chỉ nhẹ nhàng cười, không nói gì nữa. Hay nói cách khác, hẳn thật sự biết, nhưng không muốn mở miệng tiết lộ. Đây là lần đầu tiên Bùi Mạch Ninh nhìn thấy Phong Khinh Tuyết như vậy. Chẳng lẽ Phong Khinh Tuyết có quan hệ gì với Satan kia sao?

Khiêu khích đến từ Phương Tây, kỳ thực cũng không phải chuyện hiếm gì. Ngay ngày đầu nàng và Tư Không Thu Trạ đến đây đã bắt gặp không ít ánh mắt khiêu chiến. Thậm chí còn có kẻ đến tận cửa khiêu chiến. Nói là khiêu khích, nhưng thực chất chỉ là tìm chuyện gì náo nhiệt cho đỡ tịch mịch mà thôi.

Mà các giới Phương Tây luôn coi Phương Đông là đối tượng để tỉ thí sức mạnh. Tư Không Thu Trạ rất mạnh, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn đến Phương Tây, cho nên mọi chuyện cũng nên dè chừng.

Người ra lời mời tỉ thí chính là thủ lĩnh của các giới. Tư Không Thu Trạ né tránh nhiều cũng không được, cũng phải xuống ứng chiến.

Bùi Mạch Ninh lại nhếch miệng cười, giống như là lời cổ vũ đối với Tư Không Thu Trạ, sau đó xoay người rời đi. Mạn Di chỉ nghĩ nàng lo lắng không muốn chứng kiến tận mắt những cuộc đấu ở đây nên cũng không miễn cưỡng nàng ở lại.

Đi thẳng một mạch đến hậu viên của Cổ bảo, Bùi Mạch Ninh thế này mới dừng lại. Nàng ngồi trên hành lang gấp khúc, lặng lẽ ngắm nhìn biển hoa rực rỡ kia.

Đột nhiên, nàng hơi khó chịu nhíu mày, duỗi tay ra sờ lại cảm giác khó chịu nơi lồng ngực. Nàng cảm thấy rất buồn nôn.

Đây mới chính là nguyên nhân Bùi Mạch Ninh nàng không muốn xem tỉ thí. Gần đây cũng không biết như thế nào, nàng ăn cái gì cũng không thấy hợp khẩu vị, những thứ quen ăn trước kia giờ cũng không thấy ngon miệng nữa. Trạng thái tinh thần gần đây của nàng lại không được tốt. Nàng không biết liệu sẽ phát sinh tình huống như thế nào cho nên mới rời đi trước.

“Người có ổn không?” Một thanh âm ôn nhu từ phía sau truyền đến, Bùi Mạch Ninh theo thanh âm mà nhìn lại. Đối diện với nàng là một đôi mắt màu xanh lam. Đó màu xanh trong, trong suốt cực kỳ, khiến nàng cảm thấy khó chịu trong lòng vơi đi không ít.

Bùi Mạch Ninh nhẹ nhàng lắc đầu một cách chậm chạp, lại ngược mắt lên nhìn về phía nữ hài tử. Nàng đột nhiên cảm thấy cô gái này có chút quen mắt. Tỉ mỉ nhìn thêm vài lần, trong mắt Bùi Mạch Ninh lóe lên một tia sáng. Nguyên lai chính là người này.

“Nơi này Hấp Huyết Quỷ lui tới tương đối nhiều, người hẳn là khách nhân đến từ Phương Đông, ngàn vạn đừng đi một mình. Bằng không sẽ trở thành “đồ ăn” cho bọn chúng.” Nữ hài tử tuy rằng đậm đậm nói, cả người tản mát ra một luồng khí trầm thấp, nhưng cách nói chuyện khiến người ta thấy ấm áp vô cùng.

Bùi Mạch Ninh hơi tò mò đánh giá nàng, đối với lời nói của nàng ta cũng cảm thấy ấm áp trong lòng. Trong mắt hiện lên ý cười, rốt cuộc cũng biết vì sao biểu ca lại thích người này. Một nữ hài tử như thế thực khiến người ta cảm thấy thú vị. Mà càng quan sát, càng tìm hiểu sẽ càng thấy yêu mến nữ tử này hơn.

“Cảm ơn nhắc nhở của người, ta hiện tại tốt hơn nhiều rồi! Lát nữa trở về phòng nghỉ ngơi thêm một chút.”
Bùi Mạch Ninh nhu hòa cười với nữ tử. Nữ tử này, nàng rất thích.

Nữ hài tử hình như hơi ngạc nhiên, mấp máy cánh môi hơi tái, giống như đã thật lâu rồi chưa ai cười như thế với nàng ta.

Bùi Mạch Ninh nhìn ra trong ánh mắt của nữ hài tử nhặt nhặt hiện lên sự đề phòng và giữ kẽ. Nàng biết đó là vì khúc mắc tồn tại trong lòng của nàng ta, nhưng đó là trách nhiệm của biểu ca. Nàng không nên quản quá nhiều chuyện.

Nhưng lúc đi qua người nữ tử, Bùi Mạch Ninh cảm thấy choáng váng, trước mặt bỗng tối sầm lại, chưa kịp nghĩ gì thì cả thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, mất đi tri giác. Ý thức cuối cùng của nàng là tiếng kêu thất thanh của nữ tử kia.

Tiếng thì thầm quen thuộc vang bên tai, Bùi Mạch Ninh cảm thấy mình vừa trải qua một giấc ngủ dài, vẫn còn muốn ngủ tiếp. Nhưng thanh âm kia vẫn văng vẳng bên tai nàng khiến nàng không sao ngủ tiếp được.

Nhú nhú mày, đôi mắt mông lung chậm rãi mở ra, đập vào mắt nàng chính là đôi con ngươi màu hổ phách đầy vẻ quan tâm.

“Ah!” Bùi Mạch Ninh kêu lên một tiếng, vẫn còn chưa rõ bản thân mình đang ở chốn nào.

“Sao vậy? Nàng thấy thế nào rồi?” Nhìn hai mắt mơ mơ màng màng của Bùi Mạch Ninh, Tư Không Thu Trạm lập tức ôm nàng vào ngực. Vẫn là vòng tay ôm ấp gầy gao kia, nhưng hiện tại ôn nhu hơn rất nhiều.

“Nàng cuối cùng đã tỉnh! Sao lại bất cẩn như vậy, dọa chết ta mất! Hài tử trong bụng cũng bị nàng dọa không ít đâu.” Thanh âm Tư Không Thu Trạm gần như nỉ non lại vang bên tai của nàng.

Đầu Bùi Mạch Ninh còn chưa tỉnh táo trở lại, nhưng vẫn nghe được trọng tâm trong câu nói của hắn.

“Cái gì? Hài tử?” Vẫn còn chưa tỉnh hẳn nhưng nghe xong từ này thì Bùi Mạch Ninh đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Đôi mắt phượng của nàng nhìn chằm chằm vào Tư Không Thu Trạm.

Tư Không Thu Trạm nhu hòa cười, trên mặt đầy vẻ sủng nịch yêu thương còn hơn cả ngày bình thường. Con ngươi màu hổ phách ôn nhu đến mức chảy nước.

“Đúng vậy! Nàng mang thai. Cũng đều tại ta, chẳng biết gì về chuyện này nên không sớm nhìn ra sự khác thường của nàng.” Tư Không Thu Trạm hơi ảo não nói. Lúc trước, khẩu vị của nàng không tốt, luôn luôn không được được cái này cái nọ, có đôi khi lại nôn ọe không thôi. Lúc đầu hắn còn tưởng nàng chưa quen với hoàn cảnh ở đây, cũng không suy nghĩ cặn kẽ, không ngờ lại có tin vui như thế này.

Hắn không phải là nam nhân chú trọng chuyện có hài tử nối dõi, nhưng tiểu sinh mệnh này là kết tinh tình yêu của nàng và hắn. Nói như vậy, hắn thật sự rất yêu thích, cao hứng vô tận.

” Mang thai ư?” Bùi Mạch Ninh có phần không được bình tĩnh. Nàng bây giờ giống như người đi vào trong sương mù, chỉ một lần ngắt xiu, tỉnh dậy nàng đã biết mình mang thai.

Có chút khó tin sờ sờ bụng của mình, thậm chí nàng còn không dám tin. Nhưng nhìn nụ cười ôn hòa hiện lên trên khuôn mặt của Tư Không Thu Trạm, nghĩ đến hài tử trong bụng là của hắn và nàng, khóe miệng cũng không khỏi hơi cong lên cười cười. Trên đời này, còn chuyện nào vui hơn chuyện này chứ?

Đây chính là tin vui. Tuy rằng từ đầu tới cuối, Bùi Mạch Ninh đều chưa nghĩ đến chuyện này, nhưng từ khi nàng có phàm thể, hơn nữa người kia còn không biết tiết chế, có hài tử cũng là chuyện tất nhiên. Nói vậy thôi, so với hai người bạn họ thì các vị trưởng bối còn cao hứng hơn gấp mấy lần. Bạn họ thật muốn nhanh chóng trở về kinh đô, trở về Tư Không phủ, nói ọi người biết tin vui này.

123. Chương 124: Trở Về

Ánh ban mai từ đằng đông dâng lên, Bùi Mạch Ninh lười biếng nằm ở trên giường đệm, phơi nắng mặt trời. Ánh nắng ôn hòa ấm áp chiếu vào toàn thân, nàng thoải mái híp mắt buồn ngủ.

Bọn họ đã ở Cổ bảo này vài ngày, ngay cả phu thê Quỷ đế cũng bởi vì muốn tiếp tục vân du tứ hải nên đã rời đi trước rồi. Trước khi đi, hai người còn hết sức dặn dò Tư Không Thu Trạm, nếu sau này có thời gian thì hãy đến Quỷ Giới của bọn họ chơi một chuyến.

Một thân ảnh chụp xuống, Bùi Mạch Ninh cảm nhận được lồng ngực quen thuộc mà ấm áp, động tác của hắn mềm nhẹ, dè dặt cẩn trọng ôm nàng vào trong phòng.

“Tuy rằng phơi nắng là tốt, nhưng phơi nhiều thì sẽ tạo thành thương tổn, nàng vẫn cứ nên ở trên giường nghỉ ngơi thì hơn.” Ngữ khí bình thản, lại lộ ra sự quan tâm lo lắng.

Bùi Mạch Ninh không nói gì chỉ bĩu môi. Từ khi một người nào đó biết mình trở thành phụ thân của bé cưng thì khẩn trương hóa thân thành một vú em thế nhỉ? Không những nói nhiều hơn ngày thường, còn che chở nàng giống như trân bảo, bắt nàng suốt cả một ngày mười hai canh giờ để nằm trên giường, thực khiến nàng có chút không chịu nổi.

“Không sao! Ánh mặt trời lúc hiện tại rất tốt.” Bùi Mạch Ninh trấn an vỗ vỗ cánh tay của Tư Không Thu Trạm, thuận thế nằm ở trên giường lớn. Cảm giác mềm mại khiến nàng lại buồn ngủ. Từ lúc mang thai tới nay, trừ bỏ tối hôm đầu tiên không thoải mái thì còn lại không có bất cứ triệu chứng khác thường nào. Nhiều nhất chỉ là nàng đặc biệt thích ngủ, cơ hồ vừa đặt lưng xuống giường là đã ngủ được rồi.

“Chúng ta còn phải chờ ở chỗ này bao lâu nữa? Vẫn nên trở về chỗ có người thân chăm sóc, ta mới yên tâm hơn.” Tư Không Thu Trạm nhíu nhíu mày, những người khác cũng đã rời khỏi đây khá rồi, chỉ riêng bọn họ còn ở lại.

“Ta chỉ lo lắng về chuyện của biểu ca thôi! Nhưng mà xem ra, cứ để yên cho họ là tốt nhất, nhiều người lại tổ sinh ra nhiều chuyện! Chúng ta tùy thời thì đi thôi.” Bùi Mạch Ninh ách xì một cái, cơn buồn ngủ đã dậy lên. Nàng chủ yếu vẫn lo lắng chuyện giữa Phong Khinh Tuyết và tiểu cô nương kia, cho nên mới không vội vã rời đi trước, muốn ở lại quan sát một phen.

Bất quá, hành động của hai người kia thật quá chậm chạp. Ngẫm lại, biểu ca đã đến Địa phủ Phương Tây này từ nhiều năm về trước, vậy mà đến này còn chưa theo đuổi được người ta. Biểu ca thật sự quá trì độn!

Nhìn bộ dáng buồn ngủ của Bùi Mạch Ninh, Tư Không Thu Trạm bất đắc dĩ cười, để nàng nằm yên, chậm rãi chìm sâu vào giấc nồng.

Khi Bùi Mạch Ninh tỉnh lại, hai người liền quyết định rời đi Cổ bảo. Hành động của Phong Khinh Tuyết thật sự quá chậm, hay nên nói người ta căn bản không hiểu tâm ý của hắn nhỉ? Chỉ sợ, cho đến khi hài tử của nàng được sinh ra, Phong Khinh Tuyết và cô nương kia cũng chưa cùng nhau ở chung một chỗ được.

Từ Ma Giới Phương Tây trở về, cả Ma tộc đều hoan hô bọn họ. Tất cả ánh mắt sùng kính đều đổ dồn về phía Tư Không Thu Trạm.

Tư Không Thu Trạm cũng không định lưu lại lâu ở Ma giới. Hắn đem mọi chuyện phân phó cho các trưởng lão, sau đó muốn nhanh chóng trở về kinh đô để Bùi Mạch Ninh an tâm dưỡng thai. Chuyện nữ nhân, nam nhân bọn họ không hiểu, Ma tộc đương nhiên cũng không biết, chỉ có thể để ấu thân của hắn, Liễu Thực Tuyết chiếu cố Bùi Mạch Ninh, hắn mới an tâm.

Không ngờ nhanh như vậy hai người đã trở về kinh đô, nhưng vận mệnh của hai người không dừng lại như vậy. Chuyện không ngờ tới lại đã tới.

Khi tin vui này được thông báo cho toàn bộ Tư Không gia, ai nấy cũng thập phần sung sướng vô cùng. Trên khuôn mặt Tư Không Giang đậm đặc tuy rằng nhìn không ra điều gì, nhưng ánh mắt kia thì tỏ rõ ông cảm thấy vui mừng biết nhường nào.

Liễu Thực Tuyết thì cười toe toét không ngừng, lập tức phân phó hạ nhân nấu không ít thuốc bổ. Từ nay về sau, Bùi Mạch Ninh bắt đầu mỗi ngày đều phải uống ba chén thuốc bổ dưỡng thai.

Tin tức Bùi Mạch Ninh cùng Tư Không Thu Trạm trở về Tư Không gia cũng được truyền đến người của Bùi gia trong Dực Vương cốc.

Cơ hồ ngay ngày hôm sau, già trẻ của Bùi gia không ngại chuyện có bị hoàng thất phát hiện hay không, thiếu chút nữa là khuôn toàn bộ Dực Vương cốc trở về.

Bùi Chính Vũ từ trước tới nay đều coi Bùi Mạch Ninh nữ nhi thân sinh của mình. Hiện thời lại có thêm một tăng tôn, ông đương nhiên vui mừng hết sức, thẳng thắn đến ở trong Tư Không gia.

Ngay cả Bùi Mặc Hải vốn bình tình cũng vui mừng nhin không được mà nghiên cứu một loạt được an thai cho Bùi Mạch Ninh, khiến nàng bây giờ vừa nhìn thấy thuốc bổ là muốn ới.

Ở Tư Không gia mấy tháng, chiếc bụng bằng phẳng của nàng cũng hơi hơi hở ra, cả người cũng thoát nhin cũng không còn thanh mảnh, đã mang tư thái của người mang thai.

Người của hoàng tộc không dám đến Tư Không gia cùng Bùi gia để gây phiền toái, có lẽ bởi vì biết rõ hai ngọn núi lớn đang ở đây, cố kỵ nên thu liễm lại không ít.

Nhìn chiếc bụng càng ngày càng lớn, Bùi Mạch Ninh thường thường nhớ đến Tư Không Thu Nguyệt. Xem ra, vẫn nên sớm một chút đón Tư Không Thu Nguyệt trở về thì hơn. Chỉ là nhìn bộ dáng cao hững hờ hiện tại của Liễu Thục Tuyết, nàng thật không biết có nên nói chuyện của Tư Không Thu Nguyệt ra hay không?

Một ngày, Bùi Mạch Ninh đang bình yên nằm trên giường nệm, uống nước ô mai, thích thú hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi ban trưa.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng xanh chớp lóe, một thân ảnh phiêu đảng từ từ xuất hiện.

Hắn đi lặng lẽ đến trước cửa, ánh mắt nhìn về thân ảnh đang nằm trên chiếc giường mềm mại kia. Về mặt có vẻ có chút nhu hòa, ánh mắt dừng lại trên chiếc bụng hơi nhô lên của nàng, thần sắc trong mắt có chút phức tạp

Có lẽ do ánh mắt của hắn quá mức ‘Nóng bỏng’, Bùi Mạch Ninh lập tức cảm giác được nên quay đầu. Vừa nhìn thấy hắn, nàng kinh ngạc nhú mày.

“Thượng Kiêu Tiên Nhân?” Bùi Mạch Ninh nghi hoặc hô lên, đem vậy có một chút giật mình thượng tiên đột nhiên bưng tỉnh phục hồi tinh thần lại.

“Ừ.” Thượng Kiêu Tiên Nhân lạnh nhạt gật gật đầu, vẻ mặt hờ hững. Lúc trước gặp nhau cũng như vậy, làm cho người ta mảy may không nhìn ra một chút sơ hở.

“Không biết Thượng Kiêu Tiên hôm nay đến chỗ chúng ta có chuyện gì?” Bùi Mạch Ninh tuy rằng không Thượng tiên tự cao tự đại, nhưng đối với Thượng Kiêu Tiên đã giúp đỡ hai người bọn họ lần trước, nàng có chút hảo cảm hơn.

“Các ngươi quên rồi sao? Lần trước vị thượng tiên đến đây đã trở về bẩm báo với Thiên Đế. Gần đây, Quỷ đế cũng đã từng qua Thiên Giới, đem chuyện ở Phương Tây nói lại, cho nên Thiên đế thập phần muốn gặp vị Ma Đế mới nhận chức này.” Thượng Kiêu Tiên không nhanh không chậm nói

“Muốn chúng ta đến Thiên Giới sao?” Mày lại nhú lại, nàng tập quán tính vuốt ve bụng, tỉ mỉ suy tư một phen. Có lẽ như vậy cũng tốt, tiện thể giải quyết luôn tất cả mọi chuyện, miễn cho ba ngày hai bữa lại có thượng tiên tới quấy rầy cuộc sống của bọn họ.

“Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ theo người đến Thiên Giới xem sao.”

Bùi Mạch Ninh không thể không qua Thiên Giới, nhưng rất ít khi đi mà thôi. Tuy rằng Thiên Giới uy nghiêm, nhưng cũng không đến nỗi sẽ xảy ra chuyện gì. Có chuyện của Quỷ Đế, Tư Không Thu Trạm còn chưa đến mức phải ra tay đánh nhau.

Thượng Kiêu Tiên Nhân mỉm cười gật đầu nói: “Các ngươi không cần phải lo lắng, Thiên đế đều không phải không phân rõ phải trái người, chuyện đi này, tuyệt đối không có việc gì.” Ngữ khí lạnh nhạt, lại như là đang bảo đảm cái gì đó, không hiểu sao người nghe lại cảm thấy an tâm hơn.

124. Chương 125: Thiên Giới

Thiên Giới, trăm hoa đua nở, bốn mùa như mùa xuân, không khí trang nghiêm túc mục làm cho Tư Không Thu Trạm có chút không quen. Con người màu hổ phách của hắn cảnh giác nhìn phía bốn phía.

Thở dài như có như không, Tư Không Thu Trạm ôm nhẹ lấy Bùi Mạch Ninh bên cạnh. Nếu như không phải bởi Bùi Mạch Ninh đáp ứng đến Thiên Giới, hắn cũng sẽ chẳng bao giờ muốn đến nơi này. Huống hồ Bùi Mạch Ninh còn đang mang thai, nếu có một chút sơ xuất, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai, sẽ làm toàn bộ Tam giới này phải rung chuyển để bồi tội.

Hai người bước chậm rãi trong ở Thiên giới. Các đó không xa có một đình viện tràn đầy tiên khí, một nam tử đang ngồi hiên ngang thanh thoi thường thức mọi vật. Thần sắc của y lạnh lùng thờ ơ, cả người tản ra một cỗ hơi thở quý tộc, cùng khí khái của vương giả. Cho dù y chỉ ngồi như vậy cũng khiến cho người ta cảm thấy rung động, khuôn mặt tuấn đạt mơ hồ có thể thấy lúc thiếu thời dung mạo của y rất tuấn mỹ. Nói vậy, người này chính là người đứng đầu hôm nay bọn họ phải gặp- Thiên Đế.

“Các người đã tới.” Thiên đế hình như cũng nhận ra hai người bọn họ đã tới, mỉm cười một chút. Y vung nhẹ tay lên, lập tức hai chén trà đã hiện lên trên bàn đá.

Tư Không Thu Trạm cẩn thận đỡ Bùi Mạch Ninh ngồi xuống, lúc mắt hắn nhìn Bùi Mạch Ninh, ôn nhu khác lạ.

Một chuỗi cử chỉ đó đều lọt vào tầm mắt của Thiên Đế, y mỉm cười, trong mắt lóe lên vẻ không hiểu.

“Người chính là Diêm vương mới nhận chức sao? Quả đúng là nữ Diêm Vương đầu tiên trong lịch sử, trường giang quả nhiên là sóng sau xô sóng trước.” Thiên Đế hài lòng nhìn Bùi Mạch Ninh mà gật gật đầu, đồng thời cũng nhìn thấy bụng nàng hơi hơi gồ lên, ánh mắt hơi giật, tức thì mỉm cười càng sâu đậm.

Bùi Mạch Ninh cười nhạt gật đầu, vẻ mặt không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Tư Không Thu Trạm từ đầu đến cuối vẫn biểu tình thập phần lãnh đạm. Cũng đúng thôi, trừ bỏ đối với Bùi Mạch Ninh, thì người ngoài đối với hắn mà nói chẳng khác nào người chết, dù có là Thiên Đế đi chăng nữa. Trong mắt hắn, có lẽ từ đầu cũng chẳng bao giờ coi trọng Thiên Đế.

“Nếu có thể, ta muốn nói chuyện một mình với vị Ma Đế này.” Thiên Đế nhướn nhướn mày, cười nói, cũng là nói với Bùi Mạch Ninh. Bởi vì y cũng nhìn ra, đối phương chỉ nghe lời nàng.

Bùi Mạch Ninh có chút kinh ngạc ngược mắt nhìn Thiên Đế. Khi xác định trong mắt của Thiên Đế không có một tia địch ý nào, nàng mới tới gần Tư Không Thu Trạm, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu. Tư Không Thu Trạm tuy rằng nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu.

“Nàng đừng đi quá xa, chú ý thân thể của mình.” Tư Không Thu Trạm vẫn có chút không yên lòng mà căn dặn.

“Yên tâm đi, nơi này ta đã từng tới, ta sẽ cẩn thận.” Bùi Mạch Ninh trấn an vỗ vỗ cánh tay của hắn, dè dặt cẩn trọng giúp đỡ bụng của mình đi ra khỏi tòa đình.

Đi ước chừng đã được một đoạn, Bùi Mạch Ninh mới dừng lại. Nàng cũng không biết bọn họ ở trong đình nói gì, nhưng nhìn bộ dạng của Thiên Đế thì nàng tin y không dám làm thương tổn phu quân của nàng. Ở vị trí này có thể nhìn được hành động của hai người kia, nàng yên tâm được rồi.

Ngửi hương hoa nhàn nhạt, Bùi Mạch Ninh dịu dàng cười.

Có người tới gần, Bùi Mạch Ninh kinh ngạc quay đầu, phát hiện ra là Thượng Kiêu Tiên Nhân.

“Thượng Kiêu Tiên Nhân!” Bùi Mạch Ninh ôn nhu hô nhỏ, cũng không biết có phải do mang thai hay không mà tình tình của nàng nhu hòa đi không ít, phảng phất có hương vị của mẫu tử, trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong sự xinh đẹp pha thêm vài phần phong tình, liếc mắt một cái cũng khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Thượng Kiều Tiên nhếch môi cười nhẹ, đến gần bên cạnh nàng, cũng nhìn về phía trong đình kia.

“Thiên đế đối với Ma Đế mới nhận chức kia cảm thấy hứng thú. Kỳ thực, Thiên Giới cùng Ma giới gần như vẫn luôn luôn tồn tại mâu thuẫn. Lần này có Ma Đế mới, Thiên đế cũng có tâm tư, muốn Tam giới sống trong hòa bình.” Thanh âm vẫn không nhanh không chậm, làm cho người ta an tâm cực kỳ.

Bùi Mạch Ninh cũng biết, lúc trước chiến tranh giữa hai giới Thiên Ma đã tạo thành tai hoạ rất lớn, cho nên Thiên Giới có không ít người không tin tưởng Ma Giới. Nhưng đó đều là do chủ tử bên Ma Giới lúc ấy. Hiện tại chủ của Ma Giới là Tư Không Thu Trạm. Hơn nữa, còn có nàng ở đây, căn bản sẽ không phát sinh chuyện gì cả. Hai người bọn họ còn đang cẩn thận ngóng trông hài tử ra đời, làm gì có thời gian rảnh mà đi làm chuyện không đâu.

“Mục tiêu cuộc sống của chúng ta rất đơn giản, cứ như vậy bình bình đạm đạm ngày qua ngày thì tốt! Chờ lúc hài tử này lớn hơn một chút, ta định bớt chút thời gian cùng hắn đi vân du tứ phía.” Bùi Mạch Ninh cười khẽ một tiếng, trong mắt có khát khao đối với tương lai.

Thượng Kiều Tiên nhìn Bùi Mạch Ninh cười vui vẻ, giống như nhìn xuyên qua nàng thấy một ai đó, ánh mắt trong tích tắc trở nên nhu hòa, nhân nhật, dùng thanh âm chỉ có mình nghe thấy nói: “Được như vậy thì thật tốt!”

Không bao lâu sau, bên trong đình liền truyền ra tiếng cười sảng lãng. Hai người nam nhân chậm rãi bước ra, không có nửa điểm khẩn trương, ngược lại, hình như cuộc trò chuyện của bọn họ rất vui vẻ.

“Quả thật là anh hùng xuất thiếu niên! Quỷ Đế nói quả nhiên không sai! Hi vọng ánh mắt của chúng ta không sai, cùng nhau chung hưởng cuộc sống thái bình trong tương lai.” Gương mặt của Thiên Đế giống như trút được gánh nặng mà tươi cười, có vẻ như y đã đàm đạo xong cùng với Tư Không Thu Trạm, trong lòng cũng cao hứng không ít.

Ngay cả Tư Không Thu Trạm, trên mặt cũng không còn cảm giác như bị đè nén nữa, sự căng thẳng cũng phai nhạt đi không ít, thậm chí hắn còn cười một cách thần nhiên. Xem ra, lần đàm đạo này không tệ, bọn họ cũng không cần phải lo lắng vớ vẩn nữa rồi.

Tư Không Thu Trạm bước nhanh đến chỗ của Bùi Mạch Ninh, cẩn thận xem xét xem nàng có chuyện gì không, xong rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn chậm rãi ngược mắt lên nhìn đến Thượng Kiều Tiên đứng bên cạnh, sau đó cúi đầu cáo từ Thiên Đế.

Chuyện cần nói cũng đã nói xong, hai người cũng không muốn ở lại Thiên Giới quá lâu.

Thiên Đế cũng không ngăn cản, chỉ cười cười dặn hai người nếu rảnh thì đến đây du ngoạn. Xem ra, Quỷ đế nói không sai, nếu có hai người này, Tam giới chắc chắn được sống trong an bình.

Bất giác, Thiên Đế nhìn sang Thượng Kiều Tiên đứng bên cạnh vẫn còn đang chăm chú dõi theo hai người kia.

“Thật sự không muốn nói cho nha đầu kia biết sao?” Thiên Đế dăm chiêu mà thở dài. Có một số việc, y không quản, nhưng không có nghĩa là y không biết. Nhất là việc liên quan đến Thượng tiên mà y coi trọng này.

Thượng Kiều Tiên hơi nao nao, lập tức cười nhạt một tiếng, ánh mắt sâu thẳm nói: “Có một số việc, không nói có lẽ sẽ còn tốt hơn!”

Thiên Đế bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng vỗ vỗ bả vai của hắn, nhẹ nói: “Có rảnh thì đi xem bọn chúng đi! Hài của bọn họ phỏng chừng không lâu nữa sẽ ra đời. Có một số việc, không phải cứ đối gặt là tốt.”

Nói xong, Thiên Đế liền xoay người rời đi. Y chỉ có thể nói mấy lời như thế, còn lại phải để hắn tự ngộ ra.

Thượng Kiều Tiên hơi hơi mím môi, con ngươi sâu thẳm luôn luôn nhìn về phương hướng Tư Không Thu Trạm và Bùi Mạch Ninh vừa đi. Phải không? Hắn nên nói ra ư?

125. Chương 126: Kết Cục

Đỉnh núi Tử Vi.

Gió xuân ấm áp, đỉnh núi lúc ẩn lúc hiện sau lớp sương mù, đệ tử Lưu Vân điện đi tới đi lui, hết sức vui mừng khi đại sư huynh đã trở về. Dường như trong dĩ vãng của bọn họ những chuyện trước kia đều chưa từng xảy ra, duy nhất chỉ có nghĩa tình đồng môn là không đổi.

Một người hai người rồi ba bốn người đều ngạc nhiên mở to mắt nhìn chiếc bụng to tròn của Bùi Mạch Ninh. Về mặt của bọn họ chẳng khác nào người lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ mang thai. Điểm này thật giống Tư Không Thu Trạ. Họ đều là những người sống trên núi, rất ít khi xuống núi, nên biểu lộ như thế cũng là điều dễ hiểu.

Cho đến khi Tư Không Thu Trạ không hài lòng mà trừng mắt, các sư đệ thấy thế mới cười cười thối lui.

Hai người mới từ Thiên Giới trở về, lần này muốn ghé thăm Lưu Vân điện gặp Vân Sầu chưởng môn cùng Vân Hạc chân nhân. Dù sao từ sau khi Tư Không Thu Trạ trở thành, hai người cũng chưa từng trở lại đây lần nào.

Vừa mới tiến đến phía sau núi, còn chưa nhìn thấy chưởng môn đâu, Tư Không Thu Trạ và Bùi Mạch Ninh đã nghe thấy tiếng Ủy Kỳ Dương xót xa kêu thảm thiết.

Tiếp đó chỉ trông thấy một thân ảnh bạch y bay thẳng về hướng hai người với tốc độ cực kỳ nhanh, Tư Không Thu Trạ nhíu mày, nhanh ôm lấy cả người Bùi Mạch Ninh lắc mình sang một bên.

“Chậm một chút, người chạy nhanh như vậy làm cái gì? Ta đâu có làm gì người.” Tiếp đó, một giọng nữ trong trẻo truyền đến từ phía sau. Nghe thanh âm thì hình như đó là một tiểu cô nương.

Nghe thấy thanh âm này, Ủy Kỳ Dương còn chạy nhanh hơn, lướt qua chỗ hai người Bùi Mạch Ninh vào Tư Không Thu Trạ. Lúc này, hắn mới phát hiện ra hai người, ánh mắt lập tức sáng ngời. ‘XÍU...UU’ một tiếng, nhanh chân trốn ngay phía sau hai người bọn họ.

“Trời ơi, sư huynh, sư tẩu, các người rốt cuộc đã tới.” Bên trong thanh âm có nhiều an tâm vào ủy khuất hơn là vui mừng.

“Sao vậy?” Tư Không Thu Trạ nhíu mày. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ủy Kỳ Dương cả kinh sợ hãi như thế này, thật đúng là lạ kỳ.

“Nàngnàng.... nàng...” Ủy Kỳ Dương chạy đến thở hổn hển, gương mặt đào hoa đã phỉm đỏ, thoát nhìn hơn tuần suất, nhìn qua cũng thấy hắn đang rất khẩn trương.

“Ai?” Tư Không Thu Trạ không hiểu, chỉ nhìn theo hướng mà Ủy Kỳ Dương ngụ ý.

Một thân ảnh hồng nhạt nhanh thoăn thoắt lọt vào tầm mắt của bọn họ, mái tóc dài đen nhánh tung bay nhảy múa, dung mạo xinh đẹp hồn nhiên như hài đồng, cũng không khó để nhận ra vài năm nữa đây sẽ là một tuyệt sắc tiên tư. Tiểu cô nương cười tươi rộ, lúc nhìn thấy Bùi Mạch Ninh thì đôi mắt bỗng chốc sáng ngời, thẳng tắp muốn bỏ nhào về phía nàng.

Tư Không Thu Trạ nghiêng răng nghiêng lợi, người này muốn chết hay sao? Cư nhiên lại dám bỏ nhào vào thê tử của hắn, không phát hiện thê tử của hắn bây giờ đang mang thai hay sao? “Trữ di di!” Tiểu cô nương xinh đẹp tuy rằng không bỏ nhào vào người được, nhưng vẫn cười, thân thiết ôm lấy cánh tay của Bùi Mạch Ninh, rất giống như con mèo con làm nũng với chủ nhân.

Mọi người hơi giật mình, Bùi Mạch Ninh cũng kinh ngạc vừa vui mừng vừa cười lên, sờ sờ vào tóc của tiểu cô nương, khẽ cười nói: “Đường Đường? Sao con lại tới đây?”

Hách Liên Vũ ngược mắt lên, nhẹ nhàng chớp chớp, cười hì hì nói: “Lần trước nghe mẫu thân nói Trữ di có liên lạc đến, Đường Đường nhớ Trữ di, cho nên mới tới gặp Bùi di.”

Nháy mắt mà Đường Đường nho nhỏ đã biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, làm Bùi Mạch Ninh vừa vui vừa mừng. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Đường Đường, lúc đó Đường Đường vẫn chỉ là một nữ hài còn rất nhỏ. Thời gian trôi qua thật nhanh.

“Ồ? Trữ di có tiểu bảo bảo sao?” Chớp chớp mắt đẹp, Hách Liên Vũ vui mừng nhìn bụng của Bùi Mạch Ninh, lập tức lại bĩu môi nói: “Mẫu thân cũng có tiểu bảo bảo, cho nên phụ thân đều không muốn cho con cùng với ca ca lại gần chơi với mẫu thân! Thật là xấu.” Cho nên nàng mới vụng trộm chạy ra ngoài tìm Trữ di chơi.

Sư tỷ lại mang thai sao? Bùi Mạch Ninh chớp chớp mắt, thật bội phục sư tỷ phu kia!

“Cái gì? Trữ di? Người tại sao không chịu nói sớm, làm ta nghĩ người đến đây có mục đích khác.” Ủy Kỳ Dương cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Hách Liên Vũ. Thật sự là chọc tức hần mà, làm hại mấy ngày nay hần chịu đủ “tra tấn”.

Hách Liên Vũ bắt mồm bĩu môi, tức giận trừng mắt nhìn Ủy Kỳ Dương. Hừ hừ, còn dám nghi ngờ nàng sao?

“Vị đại thúc này, thúc xem bộ dáng của ta giống người xấu lắm sao? Ánh mắt của thúc tệ quá đi.” Ai bảo hần không nói Trữ di ở nơi nào, cho nên nàng thấy bực mình, không có việc gì nên chỉnh hần chơi cho vui.

Đại thúc? Ủy Kỳ Dương giật giật mi mắt. Hần nhìn già như vậy sao?

“Được rồi! hai người các người dừng ba hoa nữa! Đi, chúng ta còn muốn tìm chương môn sư phụ nữa.” Bùi Mạch Ninh buồn cười ngắm nhìn Ủy Kỳ Dương và Hách Liên Vũ. Hai người này thật đúng là oan gia!

Hách Liên Vũ cùng Ủy Kỳ Dương đồng thời bĩu môi, nhưng nếu Bùi Mạch Ninh đều nói như vậy, hai người nhanh chóng dụ ngoan đi theo bọn họ đến phía sau núi. Hai vị lão nhân kia quả nhiên đang nhàn nhã đánh cờ trên bàn đá.

Nhìn thấy mấy đứa nhỏ đi tới, hai lão nhân lập tức cười hì hì đứng dậy, nghênh đón.

Đoàn người vui mừng trò chuyện, cũng không người vì Tư Không Thu Trạm thành ma mà tỏ thái độ kỳ lạ, nhưng vẫn cảm thán thế sự vô thường, thiên biến vạn hóa.

Ở trên đỉnh núi Tử Vi mấy ngày, bụng của Bùi Mạch Ninh không rõ vì nguyên nhân gì mà càng ngày càng lớn. Rõ ràng mới hơn năm tháng mà đã giống như sắp sinh đến nơi, tròn vo, đến ngay cả lúc đi lại bình thường, Tư Không Thu Trạm cũng hết sức lo lắng mà dịu dờ nàng.

Cũng may tiểu bảo bảo hết sức nhu thuận, không làm gì quấy phá trong bụng Bùi Mạch Ninh, trừ bỏ thích ngủ cùng thích ăn ra, nàng cũng không cảm thấy có gì không thoải mái.

Thẳng đến khi Thượng Kiều Tiên Nhân đến thăm bọn họ một lần nữa, sờ sờ bụng của nàng, nói trong bụng nàng là song thai. Lúc này tất cả mọi người mới biết, vì sao rõ ràng chỉ hơn năm tháng mà bụng đã lớn như vậy, nguyên lai trong bụng koong phải chỉ có một, mà là hai tiểu bảo bảo.

Vân Hạc chân nhân cùng Vân Sáu chương môn cũng hết sức ngạc nhiên vì Thượng Kiều Tiên Nhân đến. Từ nay về sau, gần như mỗi một tháng, Thượng Kiều Tiên Nhân đều đến Kinh đô đến thăm Bùi Mạch Ninh một lần, làm cho Tư Không Thu Trạm trừng mắt nhìn ông ta bằng tất cả trạng thái.

Bốn tháng sau - -

Trong Tư Không phủ rối rít bận bịu vô cùng. Người ta lui tới đều chật chội trong một đình viện. Trên khuôn mặt tuần dật của Tư Không Thu Trạm tràn đầy lo lắng, lại thấy một đám bà mụ bưng một khay máu loãng đi ra, hần gần như muốn phá cửa xông vào ngay lập tức. Ủy Kỳ Dương cùng đám người ở phía sau lập tức ngăn lại, miễn cho hần lại xúc động không kiềm được mà xông thẳng vào phòng kia.

Bên trong truyền ra từng trận kêu đau thảm thiết, Tư Không Thu Trạm trong lòng tựa như đao cắt, hận người sinh con tại sao không phải là hần? Cho đến lúc chạng vạng tối, bầu trời chỉ còn ánh sáng thưa thớt hắt hiu, trong phòng bỗng truyền tiếng trẻ con khóc, sau đó lại có tiếng người, rồi một tiếng khóc nữa vang lên.

Ngoài cửa mọi người như trút được gánh nặng, Tư Không Thu Trạm cũng chẳng nề hà gì nữa mà xông thẳng vào phòng, muốn nhìn xem kiều thê cùng những hài tử kết tinh từ tình yêu của bọn họ. Cuộc sống hạnh phúc của hai người cùng những hài tử bây giờ mới bắt đầu, không phải sao?

126. Chương 127: Phiên Ngoại(1)

Trong đình viện ấm áp, Bùi Mạch Ninh nằm ở trên giường, nhẹ giọng hát, dịu dàng vuốt khuôn mặt của hai đứa trẻ đang ngủ say, khiến chúng nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Đây không phải là lần đầu tiên Thượng Kiều Tiên Nhân nhìn thấy cảnh tượng ấm áp như thế, khóe miệng của ông cũng không khỏi cong lên nhu hòa cười.

Nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đến gần, Bùi Mạch Ninh quay đầu, nhìn thấy Thượng Kiều Tiên Nhân, nàng nhu hòa cười một chút, ngón tay đặt ở trên môi, làm động tác “suyt” một tiếng, khiến ông ta dừng lại tại chỗ, còn bản thân mình thì từ trên giường ẩm đứng dậy. Hai hài tử vừa mới chìm vào giấc ngủ, nàng không muốn bọn chúng bị đánh thức.

Ngắm nhìn hai đứa trẻ đang ngủ say, Thượng Kiều Tiên Nhân mỉm cười, tán đồng tùy tiện đi theo Bùi Mạch Ninh ra ngoài.

“Thượng Tiên lại đến đây nhìn bọn trẻ sao?” Bùi Mạch Ninh nhu hòa cười. Từ sau khi sinh con, nàng có vẻ như càng ngày càng tỏa ra khí chất của một người mẹ hiền, cả người có một luồng sáng mẫu tính nhân nhật của người mẹ.

Mấy ngày nay, Thượng Kiều Tiên Nhân thường hay đến đây. Nói thật, Bùi Mạch Ninh nếu muốn tìm hiểu chuyện gì, chỉ nhìn vào một chút khác biệt cũng đoán ra mọi chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, Bùi Chính Vũ lúc nhìn thấy Thượng Kiều Tiên Nhân thì có cảm giác không sao hiểu nổi. Giống như ông đã nhìn thấy Thượng Kiều Tiên Nhân ở đâu đó rồi. Bùi Mạch Ninh lúc đầu nghe thấy vẫn chưa để tâm lắm, nhưng lúc nhìn thần sắc của Thượng Kiều Tiên Nhân nhìn các con của nàng thì nàng cũng đã hiểu ra nhiều chuyện.

Ngay cả ngoại tổ sống trên hải đảo xa xôi cũng đến Tư Không gia, đương nhiên là vì hai ngoại tôn của lão. Hiện tại, lão đối với Tư Không Thu Trạm đã không còn bất cứ thành kiến gì, ai nói chỉ có mẫu bằng tử quý, đối với đẳng ngoại bên này thì phải nói là phụ bằng tử quý.

Bất quá, lão vẫn chưa gặp được nam nhân lúc trước mà Phù Nhi thích, chỉ biết thân phận của người đó hiện tại không phải tầm thường.

Bùi Mạch Ninh tỉ mỉ đánh giá Thượng Kiều Tiên Nhân, đột nhiên nhú nhú mày. Song bào thai mà nàng vừa sinh hạ, thoát nhìn cũng có vài điểm giống với Thượng Kiều Tiên Nhân.

Một ý nghĩ bỗng hiện lên trong đầu, ngay cả Bùi Mạch Ninh cũng hoảng sợ. Chẳng lẽ.....

“Hai hài tử này hình như có duyên với ta, ta cũng rất thích chúng đấy!” Thượng Kiều Tiên Nhân ôn nhu cười, vẻ mặt nhu hòa kia giống như hai hài tử này là của ông ta vậy.

Bùi Mạch Ninh nghi hoặc không yên, kinh ngạc nhìn ông ta.

Thượng Kiều Tiên có vẻ như cảm thấy tầm mắt của Bùi Mạch Ninh, cuối cùng vẫn ôn nhu cười, thở dài nói: “Con thật thông minh, ta cũng nghĩ, chuyện này, con sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện ra. Dù sao vài ngày nay, hành động của ta hình như cũng đã quá lộ liễu.” Nhanh chóng ngượng ngừng cười cười, nhẹ giọng thở dài.

“Không biết ta có phải càng lớn tuổi thì càng muốn có tình thân hay không? Nhưng Thiên đế cũng từng khuyên qua ta, không cần quá cố chấp, hiện thời suy nghĩ, ta đúng là quá cố chấp, cũng bởi vậy mà mất đi người mình yêu thương nhất, “ Thượng Kiều Tiên Nhân chua xót cười, có vẻ như đang chìm vào trong những hồi ức đẹp nhất.

“Ta.....” Tuy rằng đã đoán ra vài phần, nhưng nghe thấy chính miệng ông ta nói ra, Bùi Mạch Ninh vẫn còn có chút không tin được.

“Con là hài tử của ta và Phù Nhi.” Thượng Kiều Tiên Nhân thẳng thắn nói. Bùi Mạch Ninh nhất thời cả kinh, khó trách lúc trước ngoại tổ lại nói những lời như thế, thân phận như thế này đúng là không phải hạng tầm thường. Một người phạm sinh mệnh có hạn, nhưng lại có thể cùng một thượng tiên cao cao tại thượng trường sinh bất tử ở chung một chỗ thì đúng là một chuyện ly kì.

“Nhưng mà ta...” Nhưng nàng thực chất không phải là Bùi Mạch Ninh chân chính.

“Không, con đừng hoài nghi! Linh hồn của đứa nhỏ lúc trước đã theo số mệnh đi xuống Địa phủ, vì để cho thân thể của đứa nhỏ không bị tổn thương gì, ta đã tìm một chút linh hồn rót vào, con mới thật sự là thân thể chủ nhân của khối thân thể này.” Thượng Kiều Tiên Nhân nghiêm túc nói. Kỳ thực, ông không phải không cần, chẳng qua lúc đó bắt đầu vồng mê, nhưng dù như thế nào, ông cũng không thể để cho cốt nhục của mình chịu thương tổn.

Nói chuyện với Thượng Kiều Tiên Nhân cả buổi mà Bùi Mạch Ninh vẫn cảm thấy mơ hồ ~ Đây rốt cuộc là chuyện gì? Cổ thân thể này vốn thuộc về của mình sao? Nhưng

“Con đừng suy nghĩ nhiều! Những việc này đều là số mệnh. Còn hiện tại, nhìn con cùng bọn nhỏ đều rất tốt, có hạnh phúc của mình, ta cũng muốn đi tìm hạnh phúc thuộc về ta.” Thượng Kiều Tiên đột nhiên mỉm cười, coi như ngộ ra đạo lý gì đó. Ông ta tươi cười như ánh mặt trời, không hề giống với một Thượng Kiều Tiên Nhân lúc trước.

“Phù nhi chuyển thế sống lại, ta cũng muốn đi tìm nàng. Lúc trước cũng bởi vì không chịu được việc nàng chết trước mặt ta, ta mới sa vào vồng mê mà bỏ lỡ biết bao nhiêu thứ. Hiện tại sẽ không như vậy, tâm ý đã quyết, ta sẽ kiên trì đến cùng.” Thượng Kiều Tiên Nhân sủng nịnh chạm vào mái tóc của Bùi Mạch Ninh, Bùi Mạch Ninh giờ phút này cũng cảm thấy u mê, nhưng cũng cảm nhận được tình phụ tử của Thượng Kiều Tiên Nhân đối với nàng. Nàng không khỏi mỉm cười, đúng vậy, sao phải nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Hiện thời, nàng cũng có cuộc sống của mình. Mặc dù đối với phụ thân tử trên trời rơi xuống này vẫn còn không được tự nhiên, nhưng cũng không sao cả. Nàng tử nhỏ không cha không mẹ, đã có lão gia tử cùng Mạn Di yêu thương, lại có các sư huynh cùng sư tỷ bên cạnh, bọn họ đối với nàng chẳng khác nào người thân trong một gia đình.

Bùi Mạch Ninh mỉm cười nhìn Thượng Kiều Tiên Nhân rời đi, cái gì cũng không nói cho đến khi có một vòng tay quen thuộc ôm lấy nàng, Bùi Mạch Ninh mới thích ý áp vào lồng ngực phía sau mình.

“Không tiếc nuôi sao?” Thanh âm khàn khàn vang lên từ phía sau. Rất rõ ràng, chuyện vừa rồi hẳn đã nghe thấy hết.

“Không biết, có chàng và các con, như vậy là đủ rồi.” Bùi Mạch Ninh khẽ cười nói.

Phía sau truyền đến một tiếng cười sung sướng, đồng thời có cả tiếng khóc trẻ con tình lại. Không thấy mẹ ở bên, chúng khóc nỉ non. Hai người lập tức vội vàng vàng chạy vào trong phòng, chiếu cố hai hài tử đang khóc rống kia. Cuộc sống như thế, kỳ thực như vậy đủ rồi.

Lại qua mấy ngày, trong Tư Không Phủ lại không ngớt tiếng cười vang lên. Nguyên lai là Tư Không Thu Nguyệt mang theo hài tử và trượng phu cùng trở về.

Xem ra vị trang chủ đại nhân kia cuối cùng cũng đã thành công chiếm được tâm của Tư Không Thu Nguyệt. Tiếp đó mấy ngày sau, đại môn của Tư Không gia luôn luôn đóng chặt. Nam tôn kia dù sao cũng là đệ nhất hoàng tử Thiên triều, bọn họ không muốn lại khúc mắc với hoàng tộc. Mấy ngày nay, Tư Không Giang đã lên kế hoạch đem toàn gia di chuyển đến một nơi thế ngoại đào nguyên thích hợp với bọn họ.

Nhưng vài vị các gia trưởng có vẻ như không vừa ý. Vì sao đều là nam tôn? Tuy rằng những hài tử này bọn họ đều thích cả, nhưng tam nam hài đều nghịch ngợm vô cùng, ô ..ô...bọn họ muốn có một nữ oa... bọn họ muốn nữ tôn. Được rồi, xem ra Tư Không Thu Nguyệt cùng Bùi Mạch Ninh còn phải tiếp tục cố gắng rồi!

127. Chương 128: Tử Thần Ca (1)

Bóng đêm vô tận như ác quỷ cứ đuổi theo nàng, dường như muốn đè ép nàng, không cho nàng thở. Nàng khó chịu muốn giãy giụa, nhưng dù làm thế nào cũng chạy thoát được bóng đêm chết chóc kia...

Khó chịuthật sự rất khó chịu.

“Tĩnh lại, Tiểu Hinh nhi! Muội lại gặp ác mộng thôi, mau tĩnh lại.” Thanh âm nam tử mang theo lo lắng vang lên, trong bóng tối phẳng phất như có một lỗ hổng đột nhiên xuất hiện mang theo những tia sáng nhọn hoắt xé tan màn đêm, kéo nàng ra khỏi.

Túc Hinh mê man từ từ mở mắt thì nhìn thấy một khuôn mặt nam tử rất yêu nghiệt. Mông mông lung lung, nàng thậm chí còn chưa nhận ra người trước mắt là ai.

“Sư ...sưhuynh?” Con người màu lam của Túc Hinh hiện lên vẻ hoảng hốt, nàng nửa ngày mới nhận ra chủ nhân gương mặt tuấn tú này là ai. Chẳng phải là Phong Khinh Tuyệt- người mấy năm trước mới đến Địa phủ Phương Tây của bọn họ nhậm chức hay sao?

Đối với Phong Khinh Tuyệt, nàng có đôi chút hảo cảm, trong cơ thể nàng có một nửa dòng máu Phương Đông, sống xung quanh nhưng Tử Thần âm u lạnh lẽo mới hình thành cá tính lạnh băng như vậy. Nhưng Phong Khinh Tuyệt thì khác.

Cả người của hắn dường như lúc nào cũng ngập tràn trong ánh mặt trời. Chỉ cần ở bên người hắn thì nàng sẽ không có cảm giác bóng đêm hắc ám đuổi giết. Nàng đã rất lâu không gặp ác mộng như vậy rồi, trước sau như một, vẫn là hắn kéo nàng ra khỏi bóng tối.

“Hiện tại đã ổn chưa?” Phong Khinh Tuyệt nheo đôi mắt phượng đầy lo lắng nhìn nàng. Càng quan sát nàng, hắn càng phát hiện ra nàng ngoài mặt thì lạnh lẽo âm u, nhưng trái tim thì yếu ớt vô cùng. Không ngờ lâu không nhìn đến nàng, nàng hình như lại dễ dàng lâm vào ác mộng, khiến hắn càng ngày càng lo lắng.

Hơi chua xót cười, xem ra “bệnh trạng” của hắn không nhẹ. Lần trước, hắn trở về Đông Phương Địa phủ một chuyến tìm biểu muội, ở nơi đó mỗi một ngày hắn đều nhớ đến tên tiểu tử này. Sau khi giải quyết mọi chuyện, hắn khẩn cấp muốn trở về ngay lập tức. Quả thực, vừa về đến đã nhìn thấy nàng lại lâm vào cơn ác mộng. Haiz, tên tiểu tử này, thật sự khiến hắn không yên lòng!

“Ah, không sao.” Túc Hinh lắc lư đầu, mỉm cười, xem như trấn an hắn, vội vàng như là nghĩ tới điều gì, nghi ngờ hỏi: “Sư huynh nhanh như vậy đã trở về rồi sao?” Nàng nhớ hắn luôn luôn mong ngóng được trở về Phương Đông kia.

“Ừ, sự tình đã giải quyết ổn thỏa, biểu muội cùng muội tể kia của ta hiện tại rất tốt, ta cũng yên lòng trở về.” Phong Khinh Tuyệt khẽ cười một tiếng, khuôn mặt yêu nghiệt càng thêm yêu mị, có đánh chết hắn cũng không nói vì không yên lòng về nàng cho nên mới gấp gấp trở về.

Nhìn bộ dạng mơ mơ màng màng của nàng, hình như nàng vẫn chưa phát hiện hắn lo lắng và quan tâm đến nàng như thế nào thì phải? Haiz, hắn cũng không nên bộc lộ bản thân mình quá sớm, để làm cho Tiểu Hinh nhi này cứ mơ hồ vui vẻ một phen.

Túc Hinh nhàn nhạt cười cười với hắn, ở trong ấn tượng của hắn, nàng chưa bao giờ là một nữ hài tử thích cười. Rõ ràng khoe miệng cười khê, trên mặt lại núp đồng tiền đáng yêu, lại bị dưỡng thành một bộ mặt âm u xám xịt. Thật sự rất đáng tiếc! Nhưng mà hiện tại có hắn ở đây, về sau tuyệt đối ngày nào cũng khiến nàng cười sáng lạnh như hoa.

“Quá mấy ngày, Địa phủ chúng ta sẽ đến Ma giới tham gia yến hội Satan, người chuẩn bị xong chưa?” Phong Khinh Tuyệt ra vẻ thoải mái nói, nhưng thật ra trong lòng hắn biết rõ, tâm của nàng có nút thắt, chính là nam nhân kia, nghĩ đến liền cảm thấy không được thoải mái.

Quả thực, nụ cười trên mặt Túc Hinh hoàn toàn tiêu thất, hơi nhếch môi cánh hoa, đầu lông mày nhăn lại, trông mắt màu lam như phủ một lớp sương mờ.

“Không có chuyện gì! lần này là đại biểu cho Địa phủ, ta không sao.” Chắc chắn, ngay cả thanh âm cũng trầm xuống, còn nói không có việc gì?

Phong Khinh Tuyệt lắc đầu, đối với con rùa đen thích rụt đầu vào trong mai này hẳn sẽ không nề hà.

Trên mặt luôn luôn treo một bên nụ cười thản nhiên, mắt phượng khinh neo, Phong Khinh Tuyệt dùng một tay nắm lấy bờ vai của, vô cùng thân thiết nói: “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, có ta ở đây mà.” Lúc nói chuyện, hẳn cố ý để sát vào của nàng vành tai. Chắc chắn, nhìn vành tai trắng nõn dần nhiễm đỏ kìa khiến cho hẳn có chút miệng đắng lưỡi khô, muốn xông lên yêu thương sủng nịnh nàng một phen.

Dùng sức không chế được trong cơ thể xao động, hẳn cũng không muốn vào lúc này lại dọa nàng bỏ chạy.

Trên mặt Túc Hinh ửng đỏ, nhưng không hề có động tác khác. Mấy ngày trước, Phong Khinh Tuyệt vẫn thường làm những động tác thân thiết này với nàng. Lúc bắt đầu có hơi xấu hổ giây giụa, nhưng về sau nàng cảm thấy bình thường. Thế nhưng, cảm giác khẩn trương trong lòng lại tiêu tán đi không ít. Quả thực, sư huynh vẫn là đáng tin cậy nhất.

Ngày yến hội gần kề, nam nhân kia cũng rất ít khi đến tìm nàng, có lẽ là biết sẽ gặp lại nàng trong yến hội.

Ác mộng từ lúc nhỏ luôn luôn ảnh hưởng đến nàng, thẳng đến khi lớn lên cũng vẫn không chấm dứt. Hiện thời có Phong Khinh Tuyệt ở bên cạnh, ác mộng kia cũng không trở lại, cảm giác rất tốt.

Khắp nơi trong Cổ bảo đều xuất hiện đủ loại người, phần lớn đều nhiệt tình không ai bài xích ai, Tử Thần ở trong đó cũng có đủ các loại.

Túc Hinh ở trong chỗ này còn gặp được biểu muội Bùi Mạch Ninh của Phong Khinh Tuyệt, thậm chí còn thuận tay cứu giúp, cũng coi như là duyên phận.

Nhưng thân phận người thừa kế của nàng ta cũng coi như hiếm gặp, bất quá từ đầu đến cuối nàng cũng không cảm thấy quá lạ lẫm. Thế giới này chuyện gì mà chẳng có.

Lạnh lùng nhìn nam nhân tướng mạo tuấn mỹ trước mắt, nhớ tới lời nương từng nói trước kia, ánh mắt của nàng cực kỳ giống ông ta. Cho dù con người của nàng là màu xanh lam thuần khiết, còn mắt của hẳn là màu xanh nước biển.

“Đây là thứ ta luôn luôn để lại cho con, cũng chỉ thuộc về một mình con!” Satan tuy biểu tình đậm nhạt, nhưng trong lòng lại không chịu nổi, hẳn và nữ nhi của ông, chưa bao giờ đối diện với nhau trong không khí hài hòa.

“Mấy thứ này, mang đến cho ta là ác mộng, thậm chí ngay cả mẫu thân ta đều cướp đi, hiện tại ông lại muốn giao nó cho ta ư?” Túc Hinh lạnh lùng cười. Ngoại giới đều nói, đây là một vị trí chí tôn, còn đối với nàng, nó chẳng khác nào cơn ác mộng.

Lúc nhỏ, cũng bởi vì vị trí kia, người trong Ma giới luôn luôn lấy nguyên nhân huyết thống không thuần để gây mâu thuẫn với mẫu thân nàng. Thậm chí khi mẫu thân mang thai, họ còn ạnh lòng xua đuổi. Từ lúc nàng sinh ra luôn phải tránh sự đuổi giết không ngừng nghỉ của họ. Mùi máu tràn ngập trong suốt thời thơ ấu của nàng, bảo nàng làm sao mà thích thú với cái vị trí này được?

“Đây là hy vọng của ta và mẫu thân con.” Satan dùng hết khả năng để thuyết phục nàng.

“Hi vọng?” Đôi mắt Túc Hinh đột nhiên mở to, ngay cả thanh âm cũng lên cao không ít.

“Lúc này là hy vọng của mẫu thân sao? Ta nhìn tận mắt đám ác ma kia giết chết mẫu thân của ta, máu tươi đều nhuộm kín cả thân thể của ta. Ta ở trong này chỉ thấy có máu, ông bây giờ còn dám nói với ta đây là hy vọng của mẫu thân sao? Vậy ông nói cho ta hay, ông có xứng đáng làm phụ thân của ta không? Địa vị Satan cao quý mà ngay cả thê tử lẫn nữ nhi của mình cũng không bảo vệ được.” Mặt Túc Hinh đỏ bừng tức giận, nàng chưa từng kích động và tức giận như thế, hai tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt trống rỗng nhìn một phương hướng khác, bởi vì nơi nào đó có một nam nhân khiến nàng bình tâm trở lại.

128. Chương 129: Tử Thần Ca (hạ)

Satan mím môi không nói, con người màu xanh nước biển hiện lên sự thống khổ. Sai lầm phạm phải lúc trước vĩnh viễn cũng không cứu chuộc được, khó trách nữ nhi lại hận ông như thế. Đến ngay cả ông còn thống hận chính bản thân mình. Nữ tử Phương Đông nhu nhược, thiện lương như vậy mà lại kiên cường sinh hạ nữ nhi cho ông, thậm chí sau khi chết còn thỉnh cầu Địa phủ lưu lại nữ nhi của mình.

Nếu không phải trên người Túc Hình có huyết thống của Satan, có thể trở thành Tử Thần của Địa Phủ, thì lúc này, Túc Hình sẽ không thể đứng trước mặt hắn được.

Quá hồi lâu, Satan mới cười khở một tiếng nói: “Còn à, vì ngày này, ta đã chờ lâu lắm rồi. Ta không để cho bọn họ muốn làm gì thì làm, vị trí này để lại cho con thì ta mới có thể buông tay được. Ta cũng muốn đi tìm mẫu thân của con, đợi nhiều năm như vậy, chính vì muốn xử lý mọi thứ một cách tốt đẹp, ta mới yên tâm rời đi.”

Túc Hình mở to mắt nhìn ông ta, nhưng không lên tiếng. Cuối cùng, Satan đành thở dài, vỗ vỗ bờ vai nàng, sau đó xoay người rời đi. Nhìn bóng lưng rời đi kia, tiêu điều như vậy, hiu quạnh như vậy, khiến nàng cảm thấy lòng mình thật chua xót.

“Huynh nói xem, có phải ta quá xấu xa, nói ra toàn những lời cay độc rồi không?” Thật lâu sau, Túc Hình đột nhiên mở miệng, cúi đầu, thanh âm quanh quẩn trong đêm tối.

Thân ảnh đứng này giờ trong góc bước ra chậm rãi đi về phía nàng, ôm nàng vào lòng, vươn tay ra vuốt ve đầu nàng, thấp giọng nói: “Không trách muội được! Đó là vì muội đang thiếu cảm giác an toàn.”

Phong Khinh Tuyết ôn nhu an ủi, trong mắt phượng lóe ra vẻ phức tạp. Trước đó, hắn tuy rằng đã đoán được thân thế của nàng, nhưng lúc nghe tận tai, mới thấy khiếp sợ cùng thương tiếc nàng vạn phần.

Từ nhỏ đã phải chịu nhiều khổ như vậy, thậm chí còn tận mắt nhìn thấy mẫu thân của mình chết ngay trước mặt, khó trách nàng không thể tươi cười được. Trong lòng hắn cũng đồng thời cảm kích vị nhạc mẫu đại nhân chưa từng gặp mặt kia, nếu không phải nhờ bà, chỉ sợ cũng không có Túc Hình hôm nay.

Nghĩ vậy, hắn không khỏi ôm chặt nàng hơn.

“Kỳ thực, ông ấy cũng có nỗi khổ riêng. Vị trí Satan kia không ai phải cũng có thể ngồi được. Lúc trước, thế cục quả thực hỗn loạn, chờ muội suy nghĩ cẩn thận rồi, đón nhận ông ta cũng không quá muộn. Nói không chừng khi đó, hắn đã tìm được mẫu thân của muội, các người một nhà lại có thể đoàn tụ.” Phong Khinh Tuyết cong miệng lên cười, cố ý chuyển đề tài sang hướng tốt đẹp.

Ánh mắt Túc Hình có chút mông lung, đây cũng là chuyện nàng thập phần hy vọng. Tuy rằng đã quên bộ dạng của mẫu thân thế nào, nhưng cảm giác quan tâm mẫu thân dành cho nàng không bao giờ quên. Khóe miệng hơi cong, phải không? Nàng thật sự mong chờ chuyện đó.

“Nhưng vị trí này ta cũng không muốn kế thừa, ta cũng lo lắng ta sẽ không trở thành một Satan tốt.” Túc Hình hơi nhún mày, đối với bản thân nàng không mấy tự tin, cần môi, thập phần phiền não.

“Yên tâm, ta sẽ ở lại theo muội, hết thấy đều có ta đây.” Phong Khinh Tuyết trấn an vỗ vỗ đầu của nàng.

Đôi mắt màu xanh lam của Túc Hình phút chốc sáng ngời, nhìn chăm chăm vào Phong Khinh Tuyết, vui mừng hỏi: “Thật vậy sao? Huynh sẽ không về ư? Ta nhớ huynh chỉ nhận chức một kỳ năm năm thôi, thời gian đã hết, sắp được trở về quê nhà mà.” Trái tim đập thành thịch, có kích động, có vui sướng, cũng bởi vì hắn nói sẽ ở lại với nàng.

Phong Khinh Tuyết bất mãn mà dùng sức véo mạnh mũi nàng một cái, hừ hừ nói nói: “Chẳng lẽ cho tới bây giờ muội không biết vì sao ta lại đến đây sao? Vốn dĩ mấy năm trước đã có thể rời đi, bởi vì muội, nên lưu lại thêm vài năm.” Xin nhờ, hắn làm đủ chuyện như vậy mà nàng còn chẳng hiểu sao? Tiểu Hình nhi này thật đúng là quá ngốc!

Túc Hình hơi sững sờ, sắc mặt nhanh chóng phiếm hồng. Ý muốn nói hắn ở lại nơi này là vì nàng sao?

Phong Khinh Tuyết nhịn không được mà giựt giựt khóe miệng, nhìn khuôn mặt hồng nhuận kia, tâm của hắn ngứa ngáy khó chịu, trực tiếp chuyển thành hành động, tiến lên, hung hăng hôn nàng một cái.

Hai môi chạm vào nhau không thỏa mãn được khát vọng chờ đợi nàng nhiều năm như vậy của hắn, thừa dịp nàng kinh ngạc chưa hoàn hồn, lưỡi của hắn linh hoạt chui vào trong miệng nàng, dẫn dụ chiếc lưỡi của nàng cùng nhảy múa. Thẳng đến khi Túc Hình không thở nổi, Phong Khinh Tuyệt mới buông nàng ra. Nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, hắn thỏa mãn gật đầu.

Sắc mặt của Túc Hình càng hồng hơn, then thừng tựa vào trong lòng hắn, không hề giẫy dụa. Kỳ thực, trái tim của nàng luôn đập thình thịch khi đối diện với hắn, không phải sao?

Phong Khinh Tuyệt đã hứa thì nhất định sẽ không nuốt lời. Có hắn ở đây, nàng chẳng còn sợ gì nữa.

Túc Hình khi ở Địa Phủ cũng đã có đầy đủ năng lực không phải ai cũng có, nhưng những tên ác ma ở nơi này thì lại không biết điều đó. Cho nên, chúng không biết điều đến khiêu khích nàng. Túc Hình chỉ lạnh lùng nhìn bọn chúng, con người màu xanh lam phủ một tầng sương mù, hiện lên sự sắc lạnh, khiến bọn ác ma kia phải run sợ. Bộ dạng của nàng không khác gì Satan, âm u, cao ngạo, làm ột đám người không dám nói câu nào.

Một hồi so đo, nhìn thấy thực lực của nàng, lại có Phong Khinh Tuyệt ở bên người làm quân sư, đám ác ma kia chỉ có thể bội phục chấp mệnh.

Đến ngay những trưởng lão khi nhìn thấy năng lực của Túc Hình cũng phải thừa nhận nàng quả nhiên là người mang trong mình huyết thống của Satan, bọn họ cần phải kính nể, cố gắng bồi dưỡng để nàng trở thành người thừa kế Satan sau này.

Ba năm sau – -

Túc Hình cùng Phong Khinh Tuyệt đứng ở một chỗ đào nguyên, bốn phía non xanh nước biếc, khắp nơi đều là phong cảnh tuyệt đẹp, ngay cả những động vật nhỏ sống ở đó cũng chẳng hề sợ hãi mà nhìn ngó hai người khách xa lạ.

“Cuối cùng cũng đã trở lại! Lần này còn đem được cả nàng về, nhưng mà này, trong bụng nàng đã có hài tử của ta rồi, tại sao vẫn còn chưa muốn kết hôn với ta?” Nói đến đoạn sau, Phong Khinh Tuyệt càng cảm thấy nghiêng lệch, nhưng cũng rất dè chừng cẩn thận nắm lấy tay Túc Hình. Rõ ràng bụng còn chưa lộ, nhưng hắn luôn e sợ nàng sẽ bị tổn thương, dù chỉ là nhỏ nhất hắn cũng không chấp nhận, xem nàng như trân châu ngọc bảo mà che chở. Haiz, cho tới hôm nay, hắn mới biết được cảm giác của Tư Không Thu Trạm lúc trước.

“Ta muốn người nhà và bằng hữu đều đến đây, lúc đó kết hôn sẽ tốt hơn.” Theo thời gian, nụ cười trên mặt Túc Hình xuất hiện ngày càng nhiều, nàng khẽ cười nhìn Phong Khinh Tuyệt rồi chậm rãi nói, ý tứ kia rất rõ ràng.

“Ồ? Ý của nàng là....” Ánh mắt của Phong Khinh Tuyệt phút chốc trở nên sáng ngời, vui mừng nhìn nàng. Thấy nàng chậm rãi gật đầu, hắn thiếu chút nữa nhịn không được mà vui mừng ôm lấy nàng xoay vòng vòng, chỉ tiếc, có tiểu bảo bảo, động tác lớn cỡ nào cũng không được làm.

“Chúng ta nhanh vào đi thôi, chắc là chính chỗ này. Lần trước, lúc biểu muội liên lạc với ta, muội ấy nói chuyển đến chỗ này.” Vừa nói, Phong Khinh Tuyệt vừa ôm Túc Hình tiến vào, hưng phấn mang theo ý tứ rõ ràng, hắn vẫn luôn chờ mong, mong đợi được cùng nàng kết hôn, mong đợi kết tinh tình yêu của hai người ra đời.

Gió nhẹ nhàng thổi, bên trong truyền những tiếng cười ròn tan liên hồi. Nơi này là đào hoa nguyên, cũng chính là vô vàng hạnh phúc.

129. Chương 130: Hạnh Phúc Một Nhà

Chôn đào nguyên, giờ phút này giăng đèn kết hoa, khắp nơi dán đầy chữ hỷ, người lui tới khắp nơi đều tươi cười hớn hở, cực kỳ vui vẻ.

Đủ loại hoa hoa thảo thảo trong đình viện, Bùi Mạch Ninh đang dạy hai ấu tử bì bõm học nói. Hai tiểu anh nhi ngày nào mới còn trắng nõn bọc trong tã lót hiện tại đã bắt đầu tập đi.

Tiểu thân hình trắng trẻo mập mạp ô ô a a bò lên người của mẫu thân bên cạnh, tròn mắt đen tròn lấp lánh như sao. Đây là trưởng tử của hai người, không những di truyền được đôi màu hổ phách của Tư Không Thu Trạm mà khuôn mặt của nó cũng lạnh lùng chẳng khác gì phụ thân.

Hai nhi tử, một đứa yêu phụng phịu ra vẻ thâm trầm, một đứa thì thích cười, đặc biệt là thấy người liền thích rồi cười ha hả. Nhưng cả hai đều có chung một đặc điểm, luôn luôn thích cận kề với mẫu thân của chúng.

“Nương nương vù vù.” Tiểu nhi tử cười ‘Khanh khách’, một bên vênh cái miệng nhỏ nhắn lên đi tới gần Bùi Mạch Ninh, chu chu cái môi lại.

Bùi Mạch Ninh dở khóc dở cười, nhưng cũng theo lời của nhi tử mà hôn xuống, thuận tiện nói: “Tiểu bắt điểm, sai rồi, là yêu yêu, không phải vù vù.”

Tiểu nhi tử cười ‘Khanh khách’ không ngừng, cũng không cần Bùi Mạch Ninh sửa đúng, tiến thân đến, tự nhiên chơi đùa. Bàn tay nhỏ bé lại không quên níu chặt ống tay áo của Bùi Mạch Ninh không tha, miễn cho vừa bỏ tay ra là mẫu thân lại bị phụ thân vô lương tâm kia kéo đi mất.

Đại ca có đôi mắt màu hổ phách bình tĩnh nhìn Bùi Mạch Ninh, mặc dù không nói bất cứ tiếng nào, nhưng nhìn bộ dáng tiểu nhi tử thâm trầm như thế kia, Bùi Mạch Ninh hiểu ngay đứa con trai lớn của mình cũng muốn được thân ái.

Bùi Mạch Ninh nhanh chóng hôn lên chiếc miệng nhỏ của con. Trong nháy mắt, khuôn mặt vốn lạnh đậm của tiểu nam hài hơi hơi lộ ra ý cười, cùng đệ đệ chơi đùa với mẫu thân.

Bùi Mạch Ninh không nói gì chỉ lắc đầu, có chút mệt mỏi dựa vào giường đệm, trong lòng âm thầm oán trách tên nam nhân nào đó. Đáng lẽ phải khiến hắn tiết chế một chút, thế này thì tốt rồi, hai người thân thiết bị hai nhi tử nhìn thấy, bọn chúng bây giờ đã biết hôn môi là như thế nào. Hôn xuống trên gương mặt nhỏ nhắn của chúng, chúng lại vắn vẹo nói năng không làm đau chúng, chỉ đau phụ thân. Trời biết chuyện không phải là như vậy, nhưng nàng lại không cách nào giải thích cho hai đứa con hiểu được. Thật đúng là làm cho người ta bực tức mà!

Thời gian gần đây luôn luôn ở Địa phủ xử lý sự vụ, Tư Không Thu Trạm từ Ma giới trở về vẫn bồi ở bên người nàng, hai tiểu nhi tử cũng đã lâu không gặp, khó trách bọn chúng lại kề cận nàng như vậy.

Hôm nay là ngày đại hỷ của Tư Không Thu Nguyệt cùng vị trang chủ kia. Thu Nguyệt lúc trước tuy rằng đã sớm tiếp nhận đối phương nhưng không nghĩ sẽ thành thân. Kết quả cứ dây dưa qua lại, cứ nhiên lại có thêm một sinh mệnh được hình thành. Cũng không trách trang chủ kia nóng nảy, các vị trưởng bối cũng mong họ mau chóng thành hôn, để hài tử sinh ra được sống trong một gia đình hoàn chỉnh.

Ngoài Tư Không Thu Nguyệt cùng vị trang chủ kia, trước đó vài ngày Phong Khinh Tuyết cũng dẫn theo tiểu nương tử trở về. Bụng của Túc Hình đã hơi lộ ra, vừa vắn làm hôn sự cùng lúc với Tư Không Thu Nguyệt.

Trong đào nguyên đã lâu không tổ chức tiệc vui, các vị gia trưởng đương nhiên là vui vẻ vui tươi hơn hử. Từng người ai nấy cũng đều hào hứng, sung sướng vô cùng.

Vừa nghĩ Bùi Mạch Ninh lại nhìn hai tiểu bắt điểm đã chơi đùa mệt mỏi, buồn ngủ tựa vào trong lòng nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng nhàn nhạt, nhìn thế nào cũng đều đáng yêu. Nhưng hai đứa nằm trong lòng nàng, mỗi đứa một đầu, nàng lại không dám lộn xộn, miễn cho hai tiểu gia hỏa ày lại bị đánh thức.

Đang ở không có nề hà là lúc, một đôi bàn tay to lớn ôm lấy một đứa, rồi lại thêm một đứa, đem chúng đặt lên trên giường lớn, giúp bọn chúng đắp chăn xong mới đi đến bên người nàng, ôm nàng vào trong lòng.

“Như thế nào? Có mệt hay không?” Hơi thở ấm áp thổi tạt ở bên tai, sắc mặt Bùi Mạch Ninh trở nên hồng, nàng lắc đầu, trừng mắt nhìn nam nhân bên cạnh. Lại còn hỏi? Buổi tối hôm qua không biết là vì ai mà nàng mới mệt như vậy?

Thấy nàng chăm chăm nhìn mình, Tư Không Thu Trạm cũng không nói gì nữa, nhưng lại hơi nhéo vòng eo của nàng, giúp nàng xoa bóp một chút, làm cho Bùi Mạch Ninh nhất thời cực kỳ thoải mái.

“Không có việc gì, hôm nay là ngày đại hỉ của bọn họ, nói cái gì cũng phải trở về nhìn, biểu ca cuối cùng cũng nắm được tay người ta dẫn về dinh, thật đúng là rất đáng mừng.” Thế nhưng, mất ba năm để dẫn người ta về làm thê của mình, thì đúng là quá chậm chạp!

“Đúng rồi! Gần đây bên ngoài có biến động gì đó! Nghe phụ thân nói, hình như là người trong hoàng thất.” Tư Không Thu Trạm đột nhiên nhíu mày, vừa nhớ đến tin tức hôm nay nghe được khiến người vô cùng khó chịu.

“Người trong hoàng thất? Chẳng lẽ bọn họ đã biết tin tức Thu Nguyệt?” Bùi Mạch Ninh cũng không khỏi nhíu mày, mặc dù biết sự tình sớm muộn cũng sẽ có lúc bị lộ, nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy.

“Hình như mấy ngày trước lúc Tiểu Nguyệt mang Tiểu Vũ trở về đã bị một số người trong triều nhìn thấy. Nàng cũng biết, Tiểu Vũ rất giống tên hoàng đế kia, cũng khó trách có người nhận ra.” Quả thật, đứa con của Tư Không Thu Nguyệt rất giống Hoàng Phủ Kỳ. Chỉ cần là đại thần ở bên Hoàng Phủ Kỳ thì khi nhìn thấy sẽ nhận ra cũng chẳng có gì lạ.

“Ừ, Hoàng Phủ Kỳ tự tác nghiệt không thể dung thứ, mấy năm nay phi tử trong hậu cung không có một ai sinh được hài tử. Nói cách khác, Tiểu Vũ chính là đứa con duy nhất của hắc ta hiện nay, khó trách những đại thần kia lại sốt ruột.” Bùi Mạch Ninh hừ lạnh một tiếng, chỉ cảm thấy Hoàng Phủ Kỳ tự làm tự chịu, hiện tại Tư Không Thu Nguyệt đang hạnh phúc, hắc ta muốn làm khó dễ, cũng phải xem bọn họ có chấp nhận không đã.

“Ừ, tên hoàng đế kia ba năm trước đây đã phế hoàng hậu, sau đó không lập hoàng hậu nữa. Quyền lực hắc ta cũng cầm chắc, luôn luôn tìm Nguyệt Nhi, nhưng mà ta cũng hỏi qua Nguyệt Nhi, muội ấy suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định thành thân, con cũng đã có rồi, Tiểu Vũ cũng luôn luôn chờ mong có đệ đệ hay muội muội, một chút cũng không để phụ thân ruột thịt kia vào mắt.” Tư Không Thu Trạm nói lên việc này còn có chút tự hào, thực không hổ là con cháu của Tư Không gia, biết mẫu thân mình bị tổn thương là bảo vệ, bỏ mặc phụ thân vô lương tâm kia đi đâu thì đi.

“Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không cần lo lắng! Nếu hài tử muốn gặp phụ thân thì chúng ta cũng không có quyền ngăn cản, nhưng mà bây giờ nó hẵng còn nhỏ, đợi lúc nó lớn lên, mọi việc đều do nó tự quyết.” Bùi Mạch Ninh mỉm cười, cũng không có ý định để ý đến chuyện này. Người bên ngoài ra sao là chuyện của bọn họ, hoàng thất không có người nói dối cũng là chuyện của bọn họ, người trong nhà sống với nhau hạnh phúc như bây giờ là được rồi.

“Tốt lắm, hôn lễ cũng nên cử hành, chúng ta đi xem đi.” Nói xong, Tư Không Thu Trạm liền đứng dậy, đánh thức hai tiểu hài tử, miễn cho bọn chúng lúc tỉnh dậy lại trách phụ thân không dẫn chúng đi góp vui.

Ôm hai thân thể bé nhỏ, Tư Không Thu Trạm cùng thê tử bên cạnh tiến đến đại sảnh. Tiệc cưới sớm đã bắt đầu, Tư Không Giang cùng Liễu Thực Tuyết và người của Bùi gia đều ở đây, ngoại tổ phụ và Tiểu Đào bọn họ cũng đều đến đây. Gần đây, bọn họ gần như đến đây suốt, không chịu trở về hải đảo, điều này khiến cho Mục Thanh Trạch thất phần ai oán.

Tô La phóng khoáng nói muốn náo động phòng, Tần Nhạc chạy nhanh đến, cười bắt đấm dĩ ôm nàng nhanh vào trong ngực, miễn cho nàng nhảy lên nhảy xuống. Trọng bụng Tô La hiện tại đã có hài tử, hai người tuy rằng thành thân sớm nhất, nhưng hôm nay mới có hài tử, Tần Nhạc đương nhiên là phải cẩn thận dục dục che chở.

Tiệc cưới vô cùng náo nhiệt, mọi người đang chìm đắm trong tiếng nhạc đệm, thì đột nhiên Bùi Mạch Ninh độ chóng mặt như muốn ngất. Tư Không Thu Trạm khẩn trương gọi Bùi Mặc Hải đến chuẩn mạch cho nàng, cũng may li ngay cả lão Cốc chủ cũng tới đây ăn cưới, hết thấy đã có bọn họ.

“Muội phu, chúc mừng đệ, tiểu muội lại mang thai.” Bùi Mặc Hải thật lâu sau mới ngược mắt lên cười hi hi chúc mừng.

Tất cả mọi người cao hứng nói chúc mừng, xem như là song hỷ lâm môn nhé. Đào nguyên này càng lúc càng rộn lên những tiếng cười, tiếng chúc mừng. Hỉ tử ngày càng nhiều, thật tốt, thật tốt quá!

Phụ thân của hài tử có chút bối rối, ôm sát kiều thê nhà mình, hai nam hài giờ phút này con mắt đều trưng lên nhìn chăm chăm vào bụng của mẫu thân.

“Nhất định phải là nữ nhi.” Phụ thân của hài tử bi phẫn nói, có hai tên tiểu tử đòi nợ này là đủ lắm rồi, hắn kiên quyết muốn một nữ nhi.

“Nhất định phải là muội muội!” Hai hài tử hưng phấn hô, có một phụ thân vô lương tâm đã đủ, bọn chúng nhất định phải có một muội muội đáng yêu để cưng chiều.

Bùi Mạch Ninh vô lực nở nụ cười, ánh mắt ai oán trừng mắt nhìn Tư Không Thu Trạm. Đáng chết, cũng không phải chàng sinh, chàng còn muốn chọn? Nhưng mà, ánh mắt của nàng nhu hòa vuốt ve xuống bụng của mình, nữ nhi sao? Nàng cũng muốn có một nữ nhi hầu hạ dưới gối.

Tiệc cưới vẫn còn tiếp tục, mọi người cười nói ha hả, bên này chúc, bên kia chúc mừng. Toàn bộ chốn đào nguyên đều tràn đầy tiếng nói, tiếng cười, Tư Không Thu Trạm ôm Bùi Mạch Ninh, trên mặt mang nụ cười hạnh phúc, nhẹ vỗ về chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng của nàng, lại nhìn hai đứa con đang nghịch ngợm, cảm giác hạnh phúc vẫn luôn tràn đầy trong lòng. Hạnh phúc viên mãn chính là được ở bên cạnh những người thân yêu của mình, không phải sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-diem-vuong-nha-co-the-tu-lung-linh>